DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

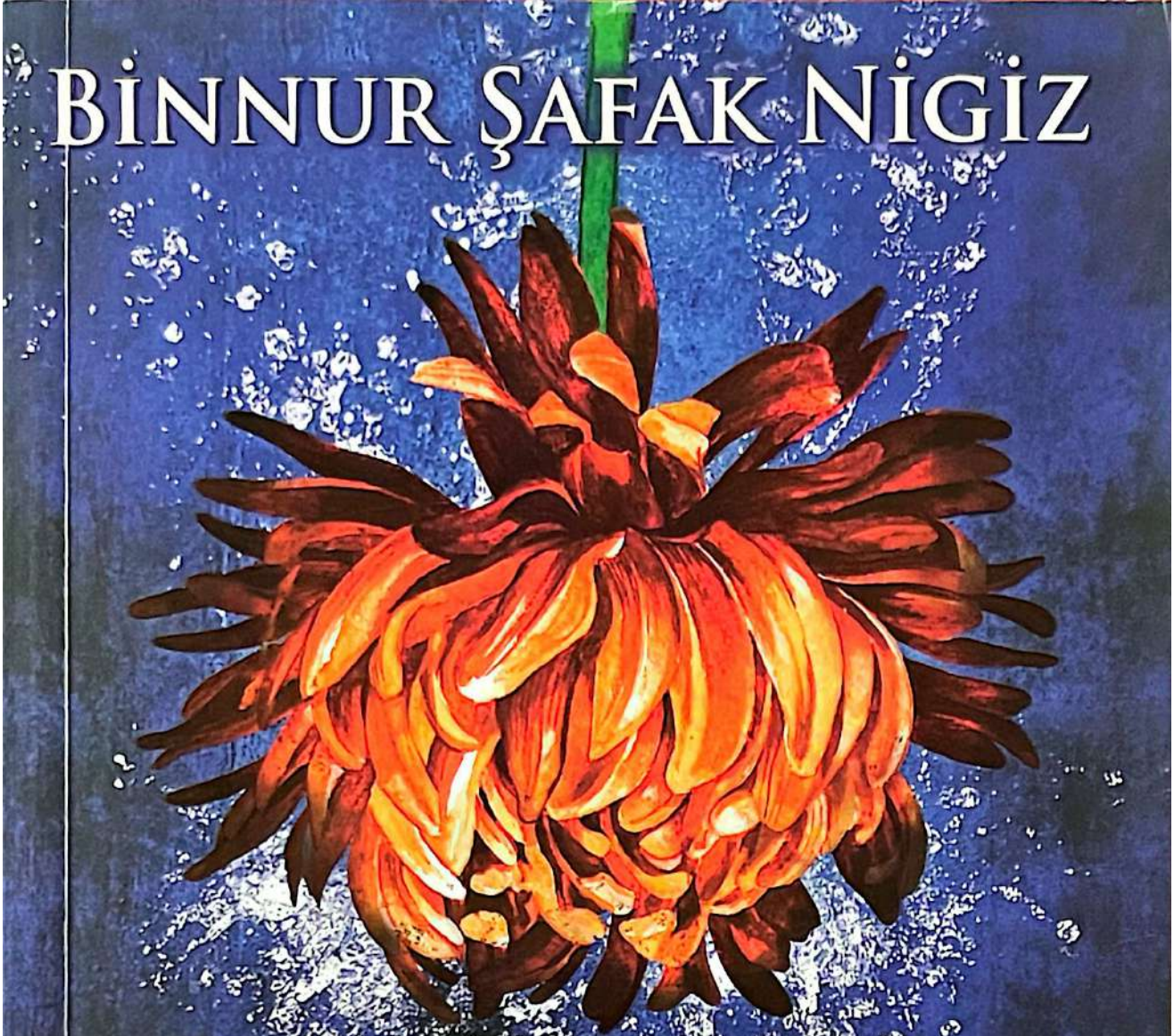
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Nehir

İŞ SERİSİ II

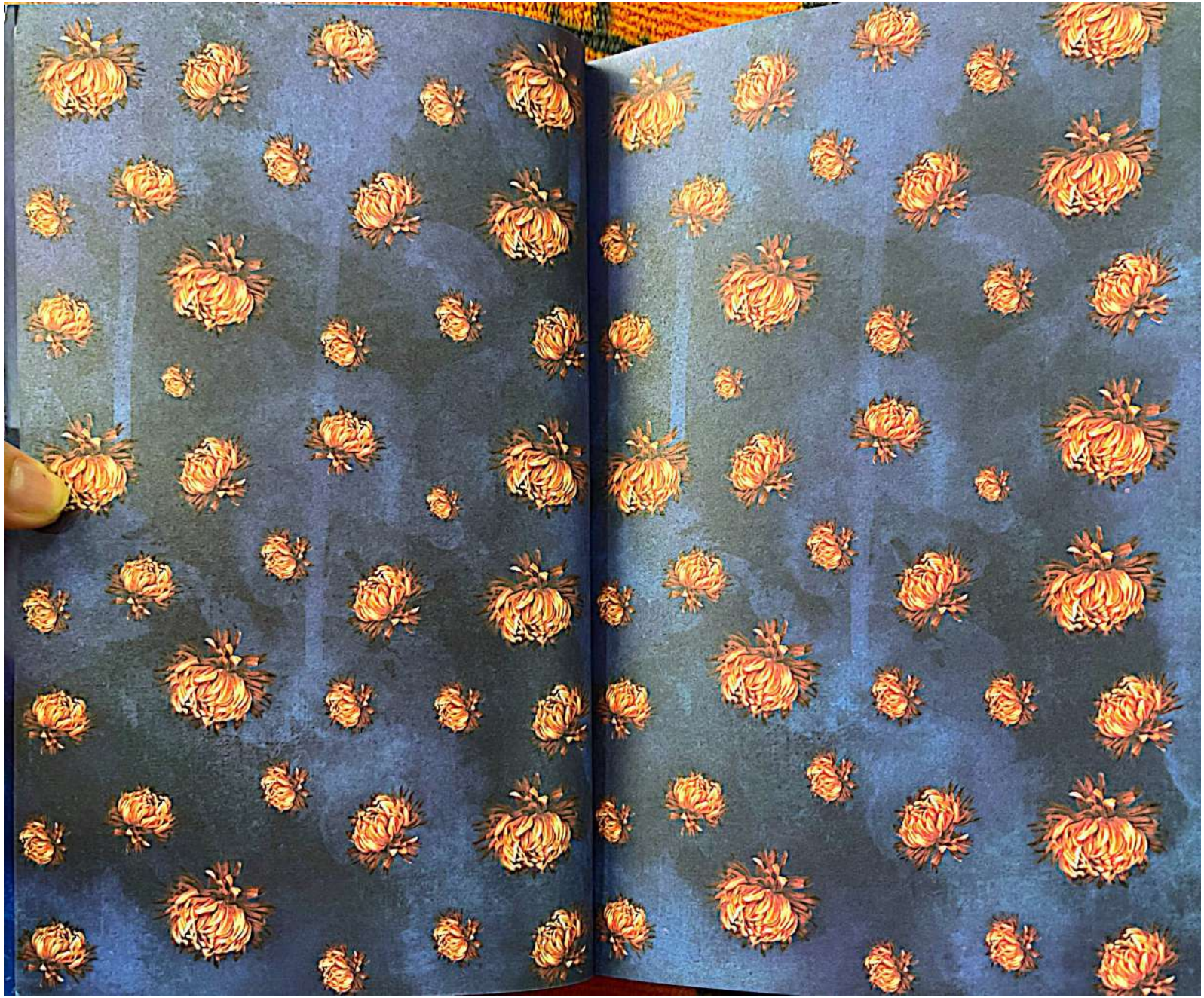
DOKUZ

3. BASKI

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İs Serisi 2

NEHİR

Scanned with CamScanner

NEHİR
Binnur Şafak Nigiz

© 2020, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Gizem Ulaş
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Ekim 2019, İstanbul
3. Baskı Aralık 2020, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-605-2050-84-2

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Nehir

İS SERİSİ 2

Scanned with CamScanner

Bize rağmen, hâlâ bizim için...

Scanned with CamScanner

Playlist:

Yabancı Şarkılar

Alcest - Sur l'océan couleur de fer
Followed By Ghosts - All Is Lost
Followed By Ghosts - Dear Monsters,
Agnes Obel - Philharmonics
Jaymes Young - Come Back for Me
EDEN - Wake Up
EDEN - rock + roll
Charlotte Cardin - Dirty Dirty
Followed By Ghosts - King, My Queen
Lucia - Silence
Lucia - Yours
If These Trees Could Talk - Red Forest
Calum Scott - Dancing On My Own
Three Days Grace - Never Too Late
Disturbed - The Sound of Silence
Evanescence - Hi-Lo
Wang Wen - Daybreak
Rachel Taylor - Light A Fire
BELLSAINT - Landmines
Svavar Knútur - Goodbye My Lovely
Svavar Knútur - Lady Winter
Antimatter - Sanctification
Saturnus - All Alone
Ben Cocks - So Cold
Trees of Eternity - The Passage
Liza Anne - I'm Tired, You're Lonely
The Cinematic Orchestra - To Build A Home
Followed By Ghosts - Clear Blue Sky
Antimatter - Wish I Was Here
Midlake - Core of Nature
Low - Lullaby (Demo)
Anathema - Flying
Anathema - Fragile Dreams
Novembers Doom - What Could Have Been
Diary Of Dreams - She and Her Darkness

Scanned with CamScanner

Midlake - Small Mountain
Guns N' Roses - This I Love
Accept - Kill The Pain
Death - Voice of the Soul
Empyrium Lover's Grief
Shamrain - Black November
Lilium - Sleeping Inside
Trees of Eternity - Sinking Ships
Katatonia - Undo You
London Grammar - Strong
Sara Kendall - Love You More
Low - Dancing and Fire
CLANN - I Hold You
Empyrium - The Ensemble of Silence
Empyrium - The Sad Song of the Wind
Woods of Ypres - Lightning & Snow
Tedy - Warning
Evanescence - Lies
Woods Of Ypres - I Was Buried In Mount Pleasant Cemetery
Empyrium - Dying Brokenhearted
The Moody Blues - Melancholy Man

Yerli Şarkılar
Vega -Elimde Değil
Çağan Şengül - Teslim
Güncel Gürsel Artıktay - Bu Yüzden
Hande Mehan - Sen Beni Güzel Hatırla
Sena Şener - Sevmemeliyiz
Sena Şener - Sendin Düşmanım
Gaye Su Akyol - Ruhun Ölmüş Senin
Yaşar - Beni Koyup Gitme
Yaşar - Aldanırım
Boom Pam & Melike Şahin - Beni Yalnız Koma
Murat Koçlardan - Ölüyorum
Tolga Ayaz - Hiç Yapamam
Ne Jupiter - Gökyüzüm Siyah Olsa Da
Müslüm Gürses - Gitme
Yıldız Tilbe - Su Olsam Sensiz Akmam ki
Jehan Barbur - Öylesine
Anıl Durmuş - Çıkmaz Sokak
Vaveyla - Barışın Gülleri
Melike Şahin - Tutuşmuş Beraber

Melike Şahin - Deli Kan
Baran Koçaslan - Son Perde
Feridun Düzağaç - Gözlerinden Anlarım
Feridun Düzağaç - Kül (Demli Versiyon)
Feridun Düzağaç - Oysa Ellerin
Feridun Düzağaç - Evimin Bir Odası
Tuğçe Tayfur - Dönebilsem
Anıl Durmuş - Çıkmaz Sokak
Yıldız Tilbe - Ağla Yüreğim
Deniz Seki - Suya Hapsettim
Handan Kara - Sonbahar Rüzgârları
Birsen Tezer & İlhan Şeşen - Ne Tuhaf
Sezen Aksu - Rüzgâr Kırdı Dalımı
Sezen Aksu - İzmir Yanıyor
Sezen Aksu - Tutunamadım
Sezen Aksu - Tutsak
Sezen Aksu - Git
Mavi Gri - Ben Sende Yandım
Göksel - Dön
Göksel - Unut Dediler
Sezgin Alkan - En Değerli Siyahım
Sezgin Alkan - Anlatma
Teoman - Kim?
Teoman - Hiç Kimse Bilmez
Aybüke Poçan - Hiç Dokunmamış Gibi
Yasir Miy & Lalfizu & Çağan Şengül - Yıldızlara
Yol Boyunca - Ayazda Kalmış Aşk
Serhat Özyürek - Özlemekten Yoruldum
Sertab Erener - Rüya
Çağan Şengül & Vedat Özkaya - Kör Kuyular
Pera - Sevdiğim Kadın
Rakı Plaki & Ozan Erdoğan - Sabah Yeli
Çağan Şengül - Kırlangıç
Yasir Miy & Çağan Şengül - Seni Kaybettim
Suzan Hacıgarip - Ölü Değilim
Rana Alagöz - Her Şey Bitmiştir Artık
Rana Alagöz - Her şey Bitmedi Bitemez
Nilüfer - Haram Geceler
Müslüm Gürses - Seni Yazdım
Grup Feza - Gidiyorsun
Nilipek - Son Mektup
Murat Koçlardan - Son Mevsim

Scanned with CamScanner

Giriş

Ceyhun ateşler içindeydi.

Nehrin içinde incir ağacının dalları yanıyordu. Nehrin iki kıyısında sonbahar yapraklarının mezarı bildiği, kahverengi kış toprakları vardı. Toprak, suya dokunmuş gibi kokuyordu. Nehrin başı volkanların yıllar önce içinde donduğu bir yanardağa, sonu bir tünele bakıyordu. Tünelin içinde bir tren enkazı, yanardağın içinde bir gün uyanacağı kesin olan volkan sessizce uyuyordu.

Ayakları ıslaktı, çünkü biraz önce o nehrin içinden çıkmıştı. Attığı her bir adım toprağın içine gömülüyor, kupkuru toprak ayaklarının altında çamur oluyor, kirpiklerinden damlayan Ceyhun sularıyla yolun sonundaki tünelin karanlık girişine bakıyordu. Enkaz olan trenin ışıkları aniden yandı, karanlık ikiye bölündü; gözlerini yavaşça kısarak yüzünü yalamaya başlayan ışığa baktı. Islak, küt saçları yanaklarına yapışmıştı.

Tren son hızla ona doğru ilerlemeye başladı.

Kollarını iki yana kaldırdı, kaburgasında bir incir yaprağı açılarak tüm göğsünü sarıp sarmaladı. Ona doğru son sürat yaklaşan yaralı tren bedenine çarpmadan hemen önce gözlerini açtığında, ilk gördüğü trenin ışıkları değil, onu izleyen bir çift yeşil göz olmuştu.

Tren bedenine çarptı, ruhu kalbinin etrafından iki kez geçip kalbine bir sarmaşık gibi dolandıktan sonra kendini düğümledi, renksiz bir fiyonk şeklini aldı; şeytanın gözyaşları nehri taşırmaya başladı.

Scanned with CamScanner

Orada duruyordum.

Üzerimdeki beyaz elbisenin etekleri, rüzgârın dokunuşlarıyla salına salına uçuşurken, siyah saçlarım bir hücrenin demir parmaklıkları gibi yüzümü örtüyordu. Altı, bilemedin yedi yaşlarındaydım. Avuçlarımda sapı kısacık kesilmiş beyaz bir kasımpatı tutuyordum, ayaklarım nehrin içinde, yansımam nehrin teninin üzerinde yüzüyordu.

İleride bir tren enkazı, bir tünelin ağaçların içindeki cenazesi vardı. Vagonlardan birinin camı patlamış, patlayan camdan dışarı bir el çıkmıştı; bu bir ölünün, artık canlı olmayan, ruhu olmayan bir bedenin eliydi. Ağaçların sıklaştığı korulukta yanan ateşin siyah dumanı gökyüzüne kalkıyor, gökyüzüne saçlarımdan daha siyah bulutlar örüyordu.

Rüzgâr esiyor, saçlarımın parmaklıklarından gördüğüm görüntüler, bir kitabın sayfalarına işlenmiş sahneler gibi zihnime işleniyordu. Elbisemin eteği de tıpkı saçlarım gibi, saçlarımın uçuştuğu yana doğru uçuşuyordu. Gözlerimi tekrar yansımama indirdim. Şafak söküyor, mavi renk usul usul nehrin damarlarındaki kanı renklendiriyor, siyah bulutlar nehrin üzerinde tıpkı yansımam gibi dolaşıyordu.

Su, bileklerime kadar örtmüştü.

İçimde, babamın ceketinin cebinde kalmış eski bir kâğıt mendil gibi kaskatı olmuş, parçalanarak dağılmış bir ağrı uyuyordu.

O ağrının uyanmasından korktuğum için gözlerimi kirpiklerimle tutmuş, ağlamıyordum.

Avuçlarımın içinde, göğsümde duran bir kalp gibi tuttuğum kasımpatını, birbirine dayanmış şekilde duran ellerimi birbirinden usulca ayırarak nehrin içine bıraktığımda, kasımpatı önce bileklerimi içine alan nehrin suyunun içine düştü; yarattığı minicik dalga bileklerimi okşarken, kasımpatı usul usul, ölüme yaklaşan bir insanın ölüme ilerlediği gibi suyun üzerinde ilerlemeye başladı. Gözlerimi kasımpatına indirmiş, yansımama bakmadan yüzen beyaz çiçeği izliyordum.

"Biliyor musun, Nurşan," dedi ölü vagonların içinden yükselen bir erkeğin tok sesi. Oraya bakmasam da başımı sallayarak çiçeği izlemeye devam ettim. "Kasımpatı, ölüm çiçeğidir."

Adamın sesinin susmasıyla, kasımpatının başı nehrin içine daldı. Çiçeğin beyaz yaprakları suyun içinde solgun bir mavi renginde

görünüyordu. Rüzgâr saçlarıma ve elbisemin eteğine dokunuyor, eteğim ve saçlarım tenimi okşuyordu.

Kasımpatı çiçeğinin beyaz yapraklarının ortasında, tam kalbinde bir ateş yandı, küçücük bir ateşti bu; bir kibritin ucunda yanıyormuş gibi kasımpatının kalbinde yanıyordu. İs lekeleri, ateşin dumanına karışarak nehrin içine ince kollarını bırakmaya başladığında, saçlarımın parmaklıklar ördüğü yüzümü gözyaşlarım yıkamaya başlamıştı.

Kasımpatının yanan kalbinde harlanan ateşin isleri suyu lekelemeye başladığında, bazı yangınların suyu bile yakabileceğini, bazı insanların suyu bile kirletebileceğini anlamaya başlamıştım.

Bir süre sonra o is lekeleri, yüzdükleri suyun içinde yayılarak simsiyah bir mürekkep gibi bileklerimin etrafını sarmaya başladı. Artık gözyaşlarım çenemden aşağı akıyor, vagonlardan birinin içinde cızırdayarak yanan ışığın rengi ağaçların içini oyuyordu.

Mürekkep, ayak bileklerimin etrafını sararak bileklerimi kendi rengine boyadı. Ellerimi havaya kaldırıp, küçük parmaklarıma baktım. Parmaklarımda, bileklerimde, tenimin en ücra köşelerinde her biri farklı anlamda, aynı boyutta binlerce kelime bir kalemle yazılıyormuş gibi oluşmaya başladığında, ben hâlâ sessizce ağlıyordum.

Kelimeler, artık var olacak bir yer bulamayıp beni büyümeye zorladı. Parmaklarım, altı yaşındaki bir kız çocuğunun parmaklarından yirmi iki yaşında genç bir kadının parmaklarına evrildiğinde, kelimeler büyüyen bedenimi takip eden yıldızlar gibiydi. Kollarım büyüdü, kelimeler yayıldı; göğüslerim büyüdü, kelimeler yayıldı. Tüm bedenim bir romanın tüm kelimelerini sığdırmak istiyorlarmış gibi kelimeler ile donatıldığı sırada artık ben altı yaşında bir kız çocuğu değil, yirmi iki yaşında genç bir kadındım ve hâlâ o nehrin içinde ağlıyordum.

Bedenim, bir roman sayfasıymışım gibi nehrin içine batmaya başladı.

Sular çekildi, nehir kurudu, şeytanın tek kalan diğer gözü de artık kördü.

Kelimeler nehrin kalbindeydi.

Ben nehrin kalbindeydim.

Ceyhun, kalbimle birlikte, kelimeleri benden almıştı.

Ceyhun'a gömüldüm.

Scanned with CamScanner

Perde Yeniden Açılıyor

Köşe kapmaca oynadığı zamanın içinde boğuluyordu. Göğsündeki fırtınayı susturamıyordu.

Yatağın içinde aldığı cenin pozisyonuyla tıpkı anne karnında ölmüş bir fetüse benziyordu. Dizlerini kırarak karnına doğru çekmiş, gözlerini hemen karşısındaki camdan dışarı sabitlemişti; sabah oluyordu ya da akşam oluyordu, hiçbir zaman ayırt edemediği bir zaman dilimiydi bu gökyüzünün mavimtırak olduğu anlar. Yatağın sırtını döndüğü diğer ucunda bir makas, makasın ağzında kırık saç telleri, etrafında kesilmiş siyah saçlar vardı.

Genç adam odanın kapısındaki aralıktan onu izliyordu.

Kızı yol kenarına saplanmış tabelalara benzetiyordu; şehrinin merkezi kızın teniydi, hastaneyi işaret eden tabela kızın zihni, mezarlık kalbi, çocuk parkı kızın bilekleriydi; avuç içleri tren garlarıydı.

Genç adam dişlerini sıkınca, tüneller yıkılarak yanaklarının altındaki kemiklere doldu.

"Agir xweşe lêarî jê çêdibe[1]..." dedi yavaşça. Gözlerini kıza indirdi. "Sana bu kadar kıyamamanın bedeli şimdi sana kıymak mı?" diye sordu sessizce, yatakta uzanan kızın bunu duymadığını biliyordu, eğer elinde olsaydı, o da bunu duymak istemezdi.

Tüneller, nehirlerin içinden geçmeye başladı; trenler boğuldu, raylar paslandı.

Yalanlar çözülmeye başladı.

1 Agir xweşe lêarî jê çêdibe...: Ateş iyi de külü olmasa...

Scanned with CamScanner

1. Perde
Suyun Kalp Atışları

Sonra küçük kız iyileşmeye karar verdi.

Bu hastalığı, ancak ölümün içinden geçerse yenebileceğini biliyordu. Ya hastalığı yenecekti ya da ölüme yenilecekti. Tıpkı o şafak vakti, babamın göğsümün altına oyduğu, beni içinde boğduğu nehrin bir anda alev alıp küçük biz kız olduğum cesedimin küllerini babamın mezarına üflediği gibi...

Ya küllerim mezarlığın dört bir yanına dağılıp yok olacaktı ya da babamın toprağının üzerine yağacaktı ve ben o toprağın üzerinde küllerimden yeniden doğup, tekrardan topraktan ve bu defa külden yaratılacaktım.

Canım mantığa sığmayacak kadar çok yanıyordu.

Buz gibi akan bir ölüm nehrinin içine kalbimdeki o taş gibi acıyla uzanıp, nehrin dibine batarak orada suyun kalp atışlarını dinleyerek can vermek istiyordum. Ne ben o ormandaki ağaçtım ne de babam alev almış bir kibrit çöpüydü, o halde neden tüm dallarım ateşin içinde çatır çatır yanıyordu?

Bu bana bıraktığı kaçıncı yara iziydi?

Buz gibi olmuş ellerime rağmen avuçlarımda şeytanın kanatlarından akan ateşi taşıyormuşum gibi hissediyordum. Ateşin kavurduğu avuçlarımın ikisini de soğuğun bıçak gibi dikildiği demir parmaklıktan yapılma büyük kapıya bastırdım, kapıyı ittim, sanki

Scanned with CamScanner

göğsümün altındaki kalbi de boğazıma doğru itiyordum aynı yanan avuçlarımla.

Suyun kalp atışlarını duyuyordum.

Suyun nefesini hissediyordum.

Suyun beni takip ettiğini biliyordum.

Sağlam bastığım adımlarımın taşıdığı o titreyen ruhumun elleri şimdi kalbimdeydi; kalbimin atışları ilk defa bu kadar sessizdi.

Mezarlığın içinde geçmişinden kopardığı gerçekler ve geleceğin sanrılarıyla ilerlerken, o nehir sessiz sessiz arkamdan ilerliyor, mezarlığın içini yavaşça doldurmaya başlıyordu.

Sonra orada uyuyan yeşil gözlü adamın üzerini örten toprak ıslandı, bembeyaz mermerden yapılma yatağı nehrin altında kaldı. Onu ilk defa mermer yatağında gördüğümde mezar nehrin altındaydı. Meleklerin kanatları suyun içinde yolunu kaybetmiş balıklar gibi yüzüyordu.

Adımlarım beni babama taşırken suyun içinde ben ve beni takip eden suyun kalp atışları dışındaki her şey yüzüyordu.

Onun adını, mermer yatağının yine mermerden yapılmış olan başlığının üzerinde birbirine yaslanmış siyah harfler oluşturuyordu. Şimdi o nehrin dibindeki mezarlığın içinde yalnızca meleklerin kopmuş kanatları değil, takvim yaprakları, gazete kupürleri ve roman sayfaları da yüzüyordu.

Suyun kalp atışları yavaşladı.

Tam önünde durdum.

Tüm geçmişimin önünde durdum.

Bundan sonraki geleceğimin, şu anımın, birkaç saniye öncesi ve birkaç saniye sonrasının tam önünde durdum. Başta algılayamadım. Kör olmuş bir ressam gibi panikle boyalara dokundum, rengârenk boyalar ellerimden kayıp düşerken o korkuyla bu kez tuvale dokundum; tuvali parçaladım, fırçalar bileklerimden akan kanlara dokundu, yerde geçmişime ait bir andan çalınan görüntüm çizilmeye başladı.

"Nasıl yani?" diye fısıldayana kadar, titreyenin yalnızca sapasağlam görünen bedenimin içinde titreyen o zavallı ruhumun olduğunu sanıyordum. Oysa şimdi sesim de titriyordu. "Yani... Neden böyle oldu ki?"

Suyun kalp atışları sırtımdaydı.

"Gelip seni bulacaktım ben." Buz gibi mermere dokununca onun kalp atışlarının artık burada olmadığını anladım. "Hesap soracaktım, senin canını acıtacaktım, sen çok üzülecektin ve beni çok özleyeceksin. Hiçbir şeyin bildiğim gibi olmadığını, zorunda olduğunu, bizi ayıranın sen değil, şartlar olduğunu söyleyecektin."

Parmaklarım o siyah harflere dokununca suyun kalp atışları da omuzlarıma dokundu.

"Başta zorluk çıkarıp seni affetmeyecektim, kırgın kırgın bakacaktım sana. Gözlerinin içine bakacaktım. Kırgın kırgın." Kalp atışlarımın sesini duyamıyordum. "Belki sana kan kusturacaktım ama bu hikâyenin sonunda seni affedecektim. Bir fotoğraf karesinde en başından, yeniden, zamanı bile arkamızda bırakarak seninle gülümsüyor olacaktık. Neden böyle oldu ki?"

Suyun kalp atışları göğsümü doldurdu, kurumuş kalbimin içini kendiyle doldurdu. Kalbimin fısıltıları göğsümün kulağını delip kelimelerden binlerce küpe taktı.

Suyun kolları bedenimi içine alınca gözlerimdeki kuru dallar zihnimi çizmeye başladı. Su bana sarıldı. Korhan'ın büyük elini tutup sıcak avucunu kalbimin üzerine bastırdım.

"Sustur," diye fısıldadım, nefesi saçlarımın içinde ılık bir meltem olunca gözlerimi yumup yutkundum.

"Susturum," dedi, elini kalbime kalbimdeki kelimeleri örtüyormuş gibi bastırdı.

Beni anlamıştı, ben bile anlamıyordum beni ama o anlıyordu. Ona doğru döndüm, gözlerimden bir damla bile yaş akmadığını görünce duraksadığını fark ettim.

"Sorsana ona, Korhan," diye mırıldandım suyun içine çizilmiş harfler gibi bulanan sesimle. Nehrin gözlerinde depremler oluyordu. "Bana sorduğun gibi. Neden böyle olduğunu sorsana. Ben soramıyorum, sen sorsana."

Durdum, suyun kalp atışlarının susmasını bekledim.

Susmadı.

Suyun kalp atışları nehrin, suyun kalp atışları zihnimin, suyun kalp atışları ruhumun, suyun kalp atışları kalbimin içindeydi.

"Bunun olmasını beklemiyordum," dedim Korhan'ın konuşmayacağını anladığımda. İçimde yavaş yavaş, tıpkı kıyametin belirtileriyle dünyayı sardığı gibi ruhumu sararak ilerleyen gaddar bir ağrı

Scanned with CamScanner

dolaşıyordu. "Beni burada her şeyin karşılamasını bekliyordum ama bunu beklemiyordum."

Soğuk, nefesimden usul usul dışarı dökülen bir bulut olduğunda, gözlerimi taşın üzerini süsleyen harflere sabitlemiştim.

"Bilmiyorum, Korhan. Kendimi bu kurguya ait hissetmiyorum."

Korhan konuşmadı ama biliyordum ki eğer konuşmayan, ağzını bıçak açmayan kişi ben olsaydım, o yine de yanımda durmaya devam edecekti.

"Kalbim susmuyor," diye mırıldandım, gözlerimde halihazırda akmak için yüzümü izleyen yaşlar vardı ama ben kapıyı açmıyor, onları dışarı bırakmıyordum.

"Keşke bir yolu olsaydı." Sesinin nehrin dibine çökmüş bir taş kadar ağır olduğunu fark ettim. Sesindeki duyguların... O duyguların ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. "Keşke tam şu an, kalbini susturabilecek kadar cesur olsaydım."

"Beni buradan götürür müsün?" diye sordum.

Canımın önümüzdeki yüz yıl boyunca bir daha bu denli yanmayacağını biliyordum. Bildiğim bir şey daha vardı; önümüzdeki yüz yılın içinde olmayacaktım. Bu his kaybolmayacak kadar büyük bir yer kaplıyordu. Bir gün nefesim kesildiğinde, bedenim çürüyüp tıpkı onun içinde uyuduğu bu toprakla örtülmüş yataklardan birine girdiğinde, bu his benim içimde ağrımaya devam edecek, çürüsem de dünyanın bir köşesinde başka bir kadının kalbinde yaşamaya devam edecekti.

Karşılaştığım manzara ne olursa olsun, bir şekilde oradan hâlâ ayaklarımın üzerinde durabiliyorken çıkmayı başarabilmiştim.

Adımlarım cansız ve güçsüzdü; adımlarım sessiz ve yalnızdı.

Neden olmuştu, nasıl olmuştu? Ne zaman olmuştu? Bir şekilde olmuştu. Babam ölmüştü. Mezarlığın önünde durduğumda kafamı kaldırdım ve gökyüzünü saran kızıl bulutları izledim. Yağmurun büyük damlaları yüzüme çarpıyor, bir gerçeği bana fısıldar gibi yüzümü mezarlığa dönmemi ve yüzleşmemi istiyordu.

Babam ne zaman ölmüştü?

Korhan'ın nefesini ensemde hissettiğimde bir anda ona doğru döndüm. Dağılmış, yeşil gözlerine ise garip bir ifade sinmişti. O ifadeyi uzun süre izleyemedim, hızla ondan uzaklaşarak tekrar mezarlığın içine girdim ve hâlâ tam olarak aydınlanmamış olan, kızıl görünen mezarlığın içinde ilerlemeye başladım.

Korhan'ın büyük adımları, tıpkı küçüklüğümden beri beni takip eden o hayaletin evin içinde dolaşan gölgesi gibi beni takip ederken, yanaklarımdan gözyaşları gibi kayarak akan yağmur damlalarını elimin tersiyle siliyordum.

Eğer tam şu an göğsüm patlasa, yeryüzüne kan değil, yeryüzüne hisler yağardı.

Mezarın önüne geldiğimde uzun tırnaklarımı avuçlarımın içine batırdım, avuç içlerimde ilerlemeye başlayan acı beni gerçeğin eşiğine sürükledi ve gözlerimi mezarın başına bir bina gibi dikilmiş taştaki yazılara çevirdim. Adını oluşturan harflere bakarken yutkunmak çok zordu.

Yutkunmak, aslında uzun zamandır çok zordu.

Gözlerim rakamlara, rakamların birbirine yaslanarak doğurduğu sayılara takıldı.

Kalbimin atışları yavaşladı.

Suyun kalp atışlarının sesini duymaya başladım.

Şimdi mezarlık kızıl bir nehirdi, ben nehrin içinde nefes alırken ciğerlerim karanlığın sularıyla dolmuş, gözyaşlarım gözlerimden apar topar dökülmeye başlamıştı.

26.11.2006

O rakamlara, yan yana gelip oluşturduğu sayılara, bir bütün halindeyken var ettikleri tarihe bakarken olduğum yerde dimdik duruyor, yalnızca omuzlarım titrerken aslında ben sarsıla sarsıla ağlıyordum.

"Neden şimdi öğreniyorum?" diye bağırdım gözyaşlarım yüzümü kurbaç gibi döverken. Sesim mezarlığın içine bir ağıt gibi dağıldı. Nehrin içinde alevler büyümeye, mezarlar tutuşarak yanmaya, içinde olduğum su ısınmaya başlamıştı. Korhan'ın parmaklarını bir kez daha tenimde hissettiğimde bağırdım: "Neden böylesin?"

Bu Korhan'ın arkamda sarsılmasına neden olan soru cümlesiydi. Beni bir ahtapotun kolları kadar sıkı saran kollarının arasına aldığında, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştım. "Neden?" diye bağırsam da sesim güçsüzdü, gözyaşlarım sesimin etrafını bir kâğıdı tutuşturan alev gibi tutuşturarak beni tüm haykırışlara samut ediyordu.

Oysa ben samut değildim, tüm insanlığı sağır eden çok gürültülü bir acıya sahiptim.

Scanned with CamScanner

"Bunca zaman burada olduğun için mi gelemedin?" diye sordum titreyerek ağlarken. "Neden?" Avucumu sımsıkı kapatıp parmaklarımı tenime gömerek elimi alnıma bastırdım. Korhan bana daha sıkı sarılıp sırtımı göğsüne bastırdı. "Bana mantıklı bir açıklama borçlusun." Yumruğumu alnıma bastırıp titreyerek fısıldadım: "Kalk şuradan. Konuşmamız gerekiyor. Açıklaman gerekiyor. Böyle olmamalı, anlıyor musun? Bu şekilde olmamalıydı. Böyle hayal etmemiştim. Kalk."

"Nasıl hayal etmiştin?" Bu sorunun kökü Korhan'ın zihninde, bu sorunun sesi Korhan'ın dudaklarındaydı. İrkilerek durdum. Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken sessizce taşın üzerindeki rakamları, sayıları, tarihi izlemeye başladım. Zamanın ne kadar acımasız olduğunu şimdi bir defa daha tecrübe etmek zorunda kalmıştım.

"Ben..."

"Ne hayal ettiğini söyle bana, Nurşan," dedi Korhan sert bir sesle.

"Bilmiyorum." Sesim titriyordu, artık gözlerimin önündeki dünya bile titriyor, sayılar birbirine çarparak parçalanmaya başlıyordu.

"Bir şey hayal etmişsin. Bilmesen bunları söyler misin? Böyle hayal etmedim diyorsun, nasıl hayal ettin?" Beni aniden kendine doğru çevirince savunmasızca gözlerinin içine baktım. Yumruğumu ikimizin arasına bir duvar gibi örerek yüzümün önüne getirdim ve bakışlarımı ondan saklamaya çalıştım.

"Gözlerini saklama benden. Yüzüme bak!" Gözlerimi sıkıca yumduğumda beni iyice kendine bastırdı. "Söyle bana, ne hayal etmiştin?"

"İstemiyorum," diyebildim.

"Söyle."

"İstemiyorum," diye inledim bir defa daha.

"Gözlerini aç, gözlerimin içine bak." Bunu son derece sakin bir şekilde dillendirmiş olsa da içinde bir yerde uyuyan öfkenin uyanmaya başladığını hissedebiliyordum. Neden öfkeliydi? Bu kadar çok canım acıdığı için mi? Yoksa canımı bu kadar çok yaktıkları için mi? Kime öfkeliydi? Niye öfkeliydi?

"Gözlerimi açmak istemiyorum," dedim, kirpiklerimin diplerinde ağırladığım gözyaşlarım yanaklarıma doğru kaydı. "Hiçbir şey görmek istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum." Durdum. "Burada kalmak istiyorum." Çenem titriyordu. "Buraya bir daha dönmek

istemiyorum." Yumruğumu alnıma bastırdım. "Bundan böyle tüm yollarım buraya çıkacak, biliyorum."

Dudaklarını yumruğuma bastırdığında duraksadım. Uzun süre dudakları yumruğumun üzerinde asılı durdu. Nefesi usul usul parmaklarıma akıyor, bedenimi gevşetiyordu. Ruhumu da gevşetse olmaz mıydı? Ruhum, doğum yapan bir kadının bedeni gibi acılar içindeydi.

Dudaklarını yumruğumdan küçük bir mesafeyle uzaklaştırdığında nefesinin tenime yayıldığını hissettim.

"Sana bunu neden yaptılar, bilmiyorum," dedi, bunu bilmediğini ben de biliyordum. Sesindeki çaresizlikleri yudum yudum içiyordum. "Bilerek ya da bilmeyerek, isteyerek ya da istemeyerek. Sana bunu yaptıkları için enselerine çökmek istiyorum." Söyledikleri içimi delip geçen oklar gibiydi, saplandıkları yerden kan değil, saplandıkları yerden nehrin güneşin altında pişen suları akıyordu. "Bir daha sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Yumruğumu çözüp, parmaklarımı serbest bıraktım. Ardından gözlerimi açtım ve onun kızıl gölgelerle örülmüş mezarlığın içindeki kor yeşili gözlerine baktım.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Avuçlarının içinde yüzümü ıslatan gözyaşlarımı hissediyor olmalıydı. Tam gözlerimin içine baktı. Zaman, bacaklarıma çarpıp eteklerimi ıslatmış bir dalga gibi usulca geri çekilerek denizin içinde kaybolmuştu.

"Sana yemin ediyorum, Kewê."

Burnumu çekip, "Kewê mi?" diye sorduğumda, başını sallayarak beni onayladı.

"Evet. Kürtçe keklik demek. Bundan böyle ben değil, sen keklik-sin. Beni kekliğine benzetmiştin, hatırlıyor musun?" Başımı salladım, gülümsedi ve devam etti: "Hayır, Kewê. Ona sen benziyorsun."

Uzun süre acı yeşili gözlerindeki duyguların ateşe verdiği ifadeleri izledim. Ne acı çekiyor gibiydi ne de hiçbir şeyi umursamıyor gibi... Dopdoluydu, bu doluluk beni korkutur diye mi bilmiyordum ama hepsini ateşe vererek benden gizlemişti. Şimdi gözlerine baktığımda duyguları değil, yalnızca kendimi görüyordum.

"Seni buradan götürmemi istiyor musun?" diye sorduğunda gözlerim kelimelerin hamalı olan dudaklarına dokundu. Dudaklarına tohum gibi gömülmüş endişeleri gördüğümde başımı yavaşça sallayıp yeniden acı yeşil gözlerine baktım.

Scanned with CamScanner

"Beni buradan götürmeni istiyorum."

Başını ağır ağır salladı. Gözyaşlarım tıpkı gökyüzünü delerek yeryüzünü dolduran yağmur gibi bir anda dinmişti. Mezarlıktan çıkıp araca bindiğimizde saçlarım dağınık duruyor, gözleriminse içi biber gibi yanıyordu. Camı açtım, saçlarım rüzgârın dokunuşlarıyla daha da dağılmaya başlamıştı.

Saçlarımdan daha dağınıktım.

Hayatımın büyük bir dönemini saçlarımdan daha dağınık bir şekilde geçirmiştim.

Nefesimde az evvel döktüğüm gözyaşlarının ağrısı dolanıyordu. Boğazı ağrıtan bir hastalık gibiydi; damaktaki bir çizik, dişteki bir apse, gözde büyüyen arpacık gibiydi. Felaket derecede rahatsızlık hissi verse de dışarıya renk vermiyordum. Şimdi yalnızca rüzgârı hissediyordum. Rüzgâr içime aksa, içimdeki yangını söndürür müydü yoksa harlar mıydı bilmiyordum ama ruhuma çöken nehri dalgalandırmıyordu bile.

Korhan'ın telefonunun melodisi karanlık aracın içine bir çığ gibi yuvarlanarak zihnimde çınlamaya başladığında, kaşlarımın ortasında oluşan çukurda biriktirdiğim ağrı usulca kafamın içine yayıldı.

"Evet," diyerek açtı telefonu. "Burada kalmayacağız. Senin terminale gelme şansın var mı?" Bir süre karşı tarafı dinledi. Ben de onu ve içimdeki seli dinliyordum. "Hayır, birader. Kalmayacağız. Gidiyoruz."

Derin bir nefes alıp başımı aracın camından dışarı doğru uzattım. Saçlarım arkama doğru salındı, ardından bir bayrak gibi dalgalanmaya başladı. Gözlerimi yumdum, kirpik diplerimde hâlâ bir birikinti şeklinde duran gözyaşlarım rüzgârın etkisiyle donarak cildimi germeye başlamıştı.

"Birkaç saat sonraki otobüse bineceğiz, akşama doğru eve varmış oluruz." Derin bir nefes aldı. "Siktin kafamın etini. Kapat artık, tamam." Bana baktığını hissettim. "Bir dahaki gelişimde uzun uzun konuşuruz."

Telefonu kapattığını fark ettim. Saçlarım uçuşuyor, rüzgâr yüzümü yalıyordu. Gri bulutlar yeryüzüne çöken bir sis tabakası gibiydi ve biraz önce yağan yağmurun kokusu Eskişehir'in sokaklarına sinmişti. Bir adamın alkol kokan nefesinin bir kadının bedenine dökülüşünü düşündüm. Şehrin bedenine dökülmüş olan yağmur kokusu bana o adam ve kadını hatırlatmıştı.

Yağmurun kokusunu ciğerlerime doldururken bulutların gözyaşlarını kokladığımı düşünürdüm.

İçimde içi havayla değil, suyla dolu bir balon şişiyormuş gibi hissediyordum.

"Üşüteceksin," dediğini duydum.

Burnumu çekip gözlerimi kara zorla araladığımda, aracın hızıyla doğru orantılı olarak gözlerime akın eden hava, gözyaşlarımın yeniden dökülmeye başlamasına neden oldu ama bu kez ağlamıyordum. Rüzgârın var ettiği gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek kafamı aracın içine soktum. Korhan'ın gözleri yüzümde dolaşıyordu ama ben ona baktığım an kendimi koyuverip ağlayacağımı bildiğimden ona bakmamaya çalışıyordum.

"Çirkin," dedi sanki yine sıradan, birbirimizi izlerken nasıl geçtiğini anlamadığımız bir günün içinden bana sesleniyormuş gibi.

Burnumu çekip, ona bakmadan, "Hım?" diye mırıldandım.

"Bakmayacak mısın bana?"

"İstemediğimden değil," dedim zayıf, tüm kalkanlarını kendisi taşıyamadığı için elinden düşürmüş gibi yorgun bir sesle.

"O zaman neden?"

"Ağlamak istemiyorum," diye itiraf ettim. Onu yenmişim gibi sadece sustu.

Sessizliği benim gücüm değil, güçsüzlüğümdü.

Bunu ona söyleyemedim.

Onu yendiğimde, aslında ona yeniliyordum.

Bunu da bilmiyordu.

Ona söylemedim.

Bir süre sonra aracın otogara yaklaştığını fark etmiştim. Bakışlarım artık daha donuktu ve yüzüm ifadelerden tamamen arınmıştı. Dışarıdan beni izleyen biri ne hissettiğimi anlayamayacağı gibi, belki de beni hiçbir şey hissetmemekle suçlardı. Oysa hissettiklerim bir nehrin içini dolduran değersiz madeni paralar gibiydi.

Ağzımın içinde yuva yapan o tiksinç tadın büyüyerek nefesime sindiğini hissettiğimde, bu tadın avuçlarımla öldürdüğüm bir hayalin et parçalarını çiğnerken ağzıma bulaştığını anladım. Otogarın yakınlarında bir yerde araç durdu. Araç durduğu an içeri akın eden rüzgârın kuvvetli kolları da aracın içinden çekilerek yerini dingin bir soğuğa terk etmişti.

Scanned with CamScanner

Korhan bir süre ne diyeceğini kendisi de bilmiyormuş gibi sustu. Sonunda konuştuğunda, "Arabayı bir arkadaşıma bırakacağım," dedi. "Sonra da bilet alırım."

Başımı sallayıp aracın kapısını açtım. Bedenim zaten cam açık olduğu için soğuğa alışmıştı, bu yüzden karşılaştığım soğuğu yadırgamadım ve o soğuğun içinden geçerek otogara doğru ilerlemeye başladım.

Otogarın içinden biri dışarı çıktı, bu sabah gördüğüm adama benzemiyordu. Kumral, Korhan'dan bir ya da iki kafa boyu kadar kısa, zayıf bir adamdı. Gözlerinin etrafta gezindiğini gördüm. Bir süre sonra aracı fark etmiş olacak ki araca doğru ilerlemeye başladı. Yanımdan geçerken bir an gözleri beni buldu, sonra çok oyalanmadan benden uzaklaşarak tekrar araca çevrildi ve benden uzaklaşmaya başladı.

Kollarımı bedenime, bedenimi kendimden bile korumak istiyormuşum gibi sardım. Bakışlarımı yavaşça araca doğru çevirdim. Korhan araçtan inmişti. Tokalaşmışlar, Korhan'ın yüz ifadesinin tek bir anlığına bile olsa değişmediği kısa bir sohbetin belini kırmışlardı. Kısa süre sonra Korhan yanıma geldi ve birlikte otogara girdik.

Attığım büyük adımlara rağmen ben ufacıktım, küçücüktüm. Her bir adımda göğsüme oturan o sersemletici ağrının dallanıp budaklandığını hissediyordum. Kollarımı göğsümden indirmeden kendime daha sıkı sarıldım ve şimdi otogarın içindeydik, bilet satış noktalarının önünde ilerliyorduk. Sessizlik, kanıma karışarak beni zehirleyen bir ilaç gibiydi; oysa istediği tek şey beni iyileştirmekken, beni usul usul ölüme götürüyordu.

Kâmil Koç'a ait bilet satış noktasının önüne geldiğimizde beni belimden tutarak durdurdu. Dokunuşları bir müziğin zayıf notaları gibiydi, hislerimi uyandırıyordu ama aktif hale getiremiyordu. Eve döndüğümde evdekilere ne söyleyeceğimi bilmemenin sırtıma indirdiği ağırlık taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Bugün benim doğum günümdü.

Bugün babamın öldüğünü öğrendiğim gündü.

Bir an tüm bunlar öylesine ağır geldi ki, olduğum yere çökmek, sırtımı hemen arkasında biletlerin satıldığı masaya yaslamak ve dizlerimi karnıma çekerek haykırarak ağlamaya başlamak istedim. Bunu yapmadım ve en hakiki ifadesizlik maskemi takarak, hiçbir şey

olmamış gibi, tüm bunları birkaç saat içerisinde yaşamamışım gibi dimdik durdum.

Biletleri Korhan almıştı, o sırada dirseğimi masaya yaslamış, sessizce onun yüzünü izlemiştim. Bunu fark etmiş, gözlerini ara sıra bana dokundurmuştu ve gördüğü şey onu nasıl yıktıysa, gözlerini uzun süre gözlerimde asılı bırakamamıştı.

Otobüsün kalkmasına yarım saat vardı. Korhan elindeki biletleri cebine koydu ve elini elimin içine kaydırarak sımsıkı tutup beni yürütmeye başladı.

İhtiyacım olanın bu olduğunu biliyordu.

Parmaklarım onun parmaklarını güçsüz parmaklıklar gibi sarmıştı. Güçsüz parmaklıklar... Ufacık bir çocuk bile o parmaklıkları tutup eğebilir, içinden çıkıp özgürlüğe kavuşabilirdi ama o bunu yapmıyor, sanki onu tutsak ettiğim parmaklıklar çok güçlüymüş gibi o zayıf parmaklıkları tutarak o parmaklıkların arkasından beni izliyordu.

İçimde yeniden o sızıyı hissedince ağlamamak için gözlerimi tavana çevirdim. Yüksek tavanı izlerken dişlerimi sıkıp duruyordum. Şeytan şimdi cennetin içindeydi, kollarında bana ait kanatları bir beden gibi tutuyor, cennetin yollarında gözlerinden akan yaşlarla yavaşça ilerliyordu.

"Tavandan yıldız mı topluyorsun?" diye sordu hafif bir sesle. Dikkatim dağılınca gözyaşlarımı geri itmek ister gibi kaşlarımı kaldırdım ve ona baktım.

"Ne?"

"Tavandan diyorum." Çenesiyle tavanı işaret edince dediği yere baktım. "Yıldız mı topluyorsun?"

Bir süre beni seyreden yeşil gözlerini dikkatle izledim. "Bulut topluyorum."

Benim gibi tavana baktı. "Bunu dışarıda yapmamız daha doğru olmaz mı?" diye sordu tıpkı benim gibi tavana bakarak. İçimde karınca adımlarıyla ilerleyen acının anlık duraksamasıyla burnumu çekip yorgun bir şekilde gülümsedim.

"Bana kendimi iyi hissettirmeye çalışmana gerek yok," dedim kuru bir sesle. Duraksadı, ardından gözlerini indirdi ve uzun uzun bana baktı. "Bundan böyle o an hissettiğimden daha kötü hissetmeyeceğim."

Scanned with CamScanner

"Hissetmeyecek misin?" diye sordu ama bunu bana değil de kendine soruyordu sanki.

"Evet," diye kabullendim. "Hissetmeyeceğim."

Bir süre bunun doğru olduğuna inanmak istiyormuş gibi gözlerimin içine bakmaya devam etti. Gözlerimin şu an her zaman olduğundan daha parlak, daha yoğun bir yeşil renkte olduğuna emindim. Etrafındaki kırmızı damarların varlığını hissedebiliyordum, çünkü gözlerim çok yanıyordu.

Sonra durdu ve buna inanmaya çalışmasının bir bencillik olduğunu fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Umarım, Çirkin," dedi yavaşça. Parmaklarıyla parmaklarıma biraz daha baskı uyguladı ve avuç içlerimiz birbirine yapıştı. "Umarım."

Peronların olduğu yolda yürümeye başladığımızda tekrar dışarıda olduğumuz için üşümeye başlamıştım. Telefonum birkaç kez çalmıştı, kimin aradığına bile bakmamıştım. Birinin sesini duymaya değil, birilerinin sesimi duymasına tahammülüm yoktu şu an. Hem ne diyecektim ki? Telefonu açıp, *evet vardım ve babamın öldüğünü öğrendim, şimdi dönüyorum,* falan mı diyecektim?

En iyisi susmaktı.

Haber herkesin kulağına gidecekti. Emindim. Tanrı'nın ağzından dökülen bir gerçekmiş, melekler bu gerçeği birbirlerinin kulaklarına fısıldarken insanlara duyurmuş gibi yayılacaktı.

Ben bu gerçekten kaçsam da bu gerçek beni gittiğim her yerde ben daha oraya varmadan bulacaktı.

Telefonum bir kez daha çalmaya başladığında peronun önündeki bankta, Korhan'ın yanında oturuyordum. Dizlerimiz birbirine dokunuyor, kollarımız birbirine sürtünüyordu ama biz birbirimize bakmıyorduk. Uzun uzun cep telefonumdan dökülen melodiyi dinledim. Ardından telefon sustu ve sonra tekrardan çalmaya başladı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu sonunda. Valizinin tekerleklerini sürüyerek önümden geçip giden kızıl saçlı kadına baktım, ardından başının üzerinde simit tepsisi taşıyan genç çocuk önümden geçip gitti ama ben cevap vermedim, veremedim.

Telefon sustu, ardından bir defa daha çalmaya başladı.

Gözlerimi yumdum. İnsanlar artık yalnızca önümden değil, zihnimden geçip gidiyordu. Zihnimin hiç ummadığım kadar kalabalık

olduğunu görünce irkilerek gözlerimi açtım ve çalan telefonu çıkarıp ekrana baktım. Arayan kişi anneannemdi.

Korhan, "Seni merak etmiştir," dedi, gözlerinin telefonumun ekranında olduğunu hissedebilmiştim.

"Şu an sesimi duyması, duymamasından daha kötü olacak."

"Hep böyle kendinden başka herkesi düşünür müsün?"

Sorduğu sorunun gerçek bir soru değil de bir sitem olduğunu hissettim. Omuz silkip ekranı izlemeye devam ettim. "Sandığın gibi değil," diye mırıldandım. "Ben kendimden başka hiç kimseyi düşünmem."

"Yalan söyleme," dedi inkâr eder gibi. "Beni düşünmüştün."

Ona baktım, telefonum susmuştu. "Hım?"

"Hastaydım, beni düşünmüştün." Gözlerimin içine dikkatle bakıyordu. "Beni hep düşünüyorsun." Gözlerini susan telefonuma indirdi. "Onu da düşünüyorsun." Gözlerimin içine bir defa daha baktığında orada nehrin durgun sularını görmüş olmalıydı. "Hatta yeni tanımana rağmen Akşın'ı bile düşünüyorsun. Havuzdayken onu kollamıştın."

"Bu düşünmek mi?" diye sordum saf saf.

"Evet, düşünmek." Yüzüme dikkatle baktı, sonra konuşmaya devam etti: "Ben de senden önce birini düşünmenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Bana bunu sen öğrettin, Kedi."

Duyduklarım bir nebze olsun içimi serinlettiği için ona tekrar yorgun gülümsememi verdim ama aslında bu gülümsemenin onun içini daha çok yaktığını biliyordum. Büyük işaret parmağıyla yanağıma dokundu. Yavaşça yanağımı okşayıp gözlerini yüzümün her zerresinde dolaştırdı.

"Çirkin Çocuk," dedi kısık bir sesle. "Artık kendini düşünme zamanın gelmedi mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğilip dudaklarını alnıma sürttü, ardından alnımı yavaşça öpüp burnundan sert bir nefes verdi, nefesi saçlarımın diplerine cemre gibi düşerek orayı yaktı.

"Çirkin Çocuğum."

"Eve gittiğim zaman ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum," diyebildim sonunda çözülerek. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Hâlâ başkalarını düşünüyorsun," dedi, kaşlarını çattığını hissettim. Alnımı onun göğsüne bastırıp sessizce yutkundum. "Nurşan,

Scanned with CamScanner

her gün büyümek zorunda kalan bir kız çocuğu gibisin. Bir sabah uyanıyorsun, o sabah çocuksun, sonra bir şey oluyor, bir şeyler yaşanıyor ve sen bir anda büyüyorsun. Her sabah bu başa sarıp duruyor."

"Başım asırlardır aynı ağrıyı taşıyormuş gibi bedenime ağır geliyor," dedim konuyu saptırma isteğini bastıramayarak. Bana baktı, sadece baktı. Sessizliği elimdekileri benden alınca, "Öyle bakma," dedim yorgun argın sesimle. "Ben bir şey hissediyorum ama ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece o şey her neyse, onu hiç hissetmemem kadar yoğun bir şekilde hissediyorum."

Otobüs perona yaklaşana kadar konuşmadık. Cam kenarına geçip başımı cama bastırdığımda Korhan'ın uzun bacakları bacaklarıma dokunuyordu. Koltuklar geniş olsa da Korhan'ın boyu gerçekten uzundu ve koltuğa sığmak onun için epey zor oluyordu. Yine de hiç söylenmedi ve otobüsün camına düşen yansımama çevirdiği bakışları benimkilerle buluştu. Hava kapalı, gökyüzü gri olduğu için sanki akşamı delip geceye gidecekmişiz gibi loş bir ortamdaydık.

Gözlerime bileğe yerleştirilmiş bir dikiş izi gibi yerleşen ağrıyı, o bilekteki dikiş izi gibi ömür boyu taşıyacağımı hissediyordum. Öyle olsa da olmasa da şu an benim için bu böyleydi.

Eskişehir, tüm şehirlerin bağlı olduğu bir kolun damarlarından birisi gibiydi ve ben, o damarın içinden akan kan gibi usulca o damarı terk ederken, kendi kesiğimden sızdığımı hissediyordum. Otobüs hareket ettikçe otobüsün egzozundan benim damarlarımda yaşayan kanlar dökülüyor, Eskişehir'den uzaklaşsam da bana ait bir izi orada, o şehirde bırakıyordum.

Kanımı o şehrin damarlarında bırakıyordum.

Şehirden çıktığımız anda şiddetli bir yağmur başlamıştı. Otobüsün camına çarparak orada gözyaşı gibi akıp uzayan yağmur damlalarını seyrederken içimde tarifi mümkün olmayan bir acı vardı ve bu acı, artık benim bedenimle yetinemiyor, kendine bir iskelet yaratarak giyineceği deriyi benim tenimden sıyırıp benden çalmaya başlıyordu. Bir gün o acıyı rahmimden dışarı salacaktım ve o acı tam karşıma geçip gözlerimin içine bakacaktı. Bana çok benzeyecekti ama benimle aynı kişi olmayacaktı.

Korhan belki benimle konuşmak, belki benimle bir şeyler paylaşmak istiyordu ama yapamadı. Her ne kadar sussam da Korhan biliyordu, suskunluğumun nedeni hiçbir şey hissetmemem değildi,

suskunluğumun nedeni nehrin içinde olmamdı ve nehrin içinin alev alev yanmasıydı. İnsan yanarken çığlıklar atabilir ama suyun içinde ağzını açamaz, boğulurken sesini çıkaramaz. Ben öyle bir yere düşmüştüm ki, boğulurken yanıyor, yanarken sesimi çıkaramıyordum.

Muavinin dolma kalemi bastırarak kâğıda yazdığı harfleri, yanımızdan yavaşça uzaklaşıp hemen çaprazımızdaki tekli koltukta oturan yaşlı adamın önünde durduğu anı ve otobüsün arka sıralarında bir bebeğin canı acıyormuş gibi haykırarak ağlayışını hatırlıyordum. Sonra üzerime dakikalar devrildi, ben yalnızca sustum ve suyun kalp atışlarını dinlemeye devam ettim.

Parmak uçlarını bazen dizlerime sürtüyor, ben dışarıyı, aştığımız dağları, geçtiğimiz yolları izlerken onun bakışlarını yüzümde hissediyordum. Biri beni bu denli dikkatli izlerken ağlayamadığım gibi, bir de üstüne her şey yolundaymış gibi rol yapmak zorunda hissediyordum. Bazı anlar vardı, nasıl bir tiyatrocu olursanız olun, rol karakterinize tutmazdı. Tıpkı her yaranın dikiş tutmadığı gibi.

"Anlıyorum," dediğinde akşamın bastırmasına çok kalmamıştı ama yine de gök, sanki günlerdir aynı saati yaşıyormuşuz gibi griydi ve kolunda saati olmayan kimse akrep ve yelkovanın hangi sayıların üzerinde nöbet tuttuğunu bilemezdi.

Göz ucuyla ona bakıp, "Hım?" diye mırıldandım. Otobüs karanlık bir tünele girince, zaten loş olan ortam tamamen kararadı ve bir an onun yüzünü seçemedim.

"Rol yaptığını."

Yutkunmak ile hüngür hüngür ağlamak arasında kalmış bir bakışla onun karanlığa hapsolan yüzüne bakarken tırnaklarımı avuçlarımın içindeki mezarlığa diri diri gömdüm. Otobüs tünelden çıktı ve solgun gri ışık onun yüzünün detaylarını şekillendirerek onu bana sundu.

"Anlamıyor gibi yapsan olur mu?" diye sordum yıllar sonra ilk defa bir şeyi ümit eden bir adamın kalbindeki endişeyi kalbimin ortasında hissederken.

Başını ağır ağır sallayıp, "Olur," dedi sadece.

Telefonumu sessize aldığım için artık beni kimlerin aradığından bihaberdim. Kimseyi endişelendirmek istemediğim için açmıyordum telefonu. Bugün sahnenin perdeleri en azından benim için kapanmıştı ve ben arkasına saklanabileceğim hiçbir

Scanned with CamScanner

rol, hiçbir karakter bulamadığım için şimdi hiç olmadığım kadar kendimdim. Bu kadar kendimken, perdeler bu kadar kapalıyken, ışıklar sönmüşken, değil birilerini, kendimi bile yapacağım herhangi bir role inandıramazdım.

Korhan'ın telefonunun melodisi, kıyıya çarpıp çakıl taşlarını alabora eden bir dalga gibi zihnimdeki düşünce kalabalığına çarptığında göz göze geldik. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı, ardından bana bakarak, "Akşın arıyor," dedi, tereddütlü görünen gözlerine bakıp omuz silktim.

"Aç."

Pek emin olmasa da başını sallayıp telefonu açtı. Telefonun diğer ucundan Akşın'ın ve en yakın arkadaşımın sesini duydum. Yağış onun yanındaydı. "Söyle," dedi sadece, kaşlarının ortasını delip geçmiş çukuru seyrederken sessizdim.

Korhan gözlerini gözlerime çevirdi. "Evet," dedi. "Yanımda." Durdu, duraksamasına neden olan soruyu bildiğim için başımı yavaşça salladım. O da başını salladı. "Evet, iyi."

Yağış'ın, "Telefonunu neden açmıyor? Aklımı kaçıracağım burada! Nuriş Sultan meraktan delirdi!" diye bağırdığını duydum. İfadesiz gözlerle Korhan'a bakıyor, onun vereceği yatıştırıcı cevabı bekliyordum.

"Her şey yolunda. Geldiğimizde konuşalım."

"Arkadaşımın sesini duymak istiyorum!" Yağış'ın sesi zihnime leke gibi çalınırken gözlerimi ellerime indirdim. Korhan da gözlerini ellerime indirmişti.

"Duymak istemezdin," dedi Korhan, o an kafamı kaldırıp onun yüzüne baktım, yeşil gözleri hâlâ ellerimdeydi. "Ben bile istemiyorum bunu." Kafasını kaldırdı ve yeşil gözleri gözlerime tutundu. "Ben bile."

"Neler oluyor?" Yağış'ın gergin sesini duydum. "Bir şeyler oldu, değil mi? Olmaması gereken şeyler oldu, değil mi?"

"Kapatıyorum."

"Korhan!"

"Yağış," dedi Korhan ilk defa arkadaşıma ciddi bir biçimde adını söylerken. "Kapatıyorum."

Korhan karşı taraftan yükselecek itiraz seslerini tek bir an olsun dinlemeden telefonunu kapatıp cebine koymuştu. Yolun

geri kalanında karnımın içinde bir bebek ölmüş gibi ağrıyla yolu izlemiştim. Otobüs terminale yaklaştığında asırlardır gökyüzüne uğramıyormuş gibi hissettiğim güneş, bugün doğmadan batmıştı.

Otogar soğuktu, kalabalık ve karanlıktı. İnsan yığınının içinden geçerken dün gece burada oturup otobüs bekleyen o kız değildim, otobüsten inip şehre geri dönmüş genç bir kadındım. Korhan'ın otogarın dışında kilitli şekilde bizi bekleyen motosikletinin önüne geldiğimizde avuçlarım buz kesmişti.

"Seni nereye bırakmalıyım?" diye sordu kasklardan birini bana uzatırken. Kaskı iki avucumun içine alıp kafamı kaldırdım ve acı yeşil gözlerinin içindeki gölgeleri tenimin üzerinde hissettim. "Eve mi?" diye sordu. "Yoksa Yağışların evine mi?"

"Eve," dedim önce. İstediğim falan yoktu. Gitmek istemiyordum. Bir köşede tüm gözyaşlarım kuruyana, ömür boyu gözlerimden bir daha tek bir damla yaş dahi akmayacak kadar çok ağlayana kadar oturmak ve geçmesini beklemek istiyordum.

Sert çenesi kasıldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Gözlerine bakmak bana kendimi olduğumdan daha ağır hissettirse de gözlerinden uzaklaşamıyordum.

"Seni eve götüreyim, Çirkin," dedi yavaşça.

Gözlerimi çenesine, oradan da boynuna indirdim. Boynundaki damarlar mavi mürekkeple üzerinden geçilip belirginleştirilmiş gibi duruyordu ve şişkindi, bana kabartma haritaları hatırlatıyordu.

"İstemiyorum," diye fısıldarken buldum kendimi. "Eve gitmek istemiyorum."

Burnundan sert bir nefes verirken yüzündeki tüm hatlar sertleşmiş, kemikler kıvrım kazanarak derisini zorlamaya başlamıştı.

"Eve gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti.

Kendimi tutamadım. İçimde sızının ayak izleri vardı. Kollarının arasına girdim ve kollarımı onun ince beline sararken yüzümü göğsüne bastırdım.

"Yanımda kal," demesini beklemiyordum. "Eve dönmek istediğin zaman seni evine bırakırım."

Çenemi titreten duyguyla yalnızca başımı sallayabildim ve ona sıkıca sarılıp yanımızdan gelip geçen yabancı bedenleri izledim. Şehirde yine bir koşuşturmaca vardı. Akşamın bu saatleri, Antalya'nın bir ateş gibi parlayarak yanmaya başladığı saatler oluyordu. Kaskın

Scanned with CamScanner

soğuk ve sert tabakasına dokunurken alnımı tekrar Korhan'ın göğsüne bastırdım.

Motosiklete atlayıp şehrin içinden şehri terk etmek üzere olan bir yağmur gibi yağıp geçtiğimizde, ruhumu ısıran his hâlâ göğsümün içinde devrik duruyor, sessiz gözlerinde büyüttüğü öfkeyle beni izliyordu. Korhan'ın evinin önüne gelmiştik. Kaskı kafamdan bir sıkıntıyı çıkarıp atıyormuş gibi çıkarıp ona verdiğimde saçlarım dağılarak omuzlarıma doğru aktı ve bir an kendimi onları bile taşıyamayacak kadar güçsüz hissettim

Bazen insan saçlarını bile taşıyamıyordu. Kafasının içindeki düşünceleri nasıl taşısındı ki?

Sadece birkaç büyük adımı sığdırabileceğim küçük bahçenin kapısını açıp merdivenlere yöneldim, Korhan da arkamdan ilerliyordu. Yağmur irili ufaklı taneler şeklinde atıştırıyordu ama mayıs ayının son demlerinde olduğumuzdan ve bir de mevzubahis şehir Antalya olduğundan hava soğuk değildi. Eskişehir'in aksine... Eskişehir'in tenimi ısıran soğuğunu, bana bıraktığı hisleri hatırlayınca burnumun direğinin sızladığını hissettim.

Evin içi yağmurun bekçilik yaptığı sokaktan daha soğuktu. Karanlık koridorda tozun burun yakan kokusunu alabiliyordum. Ayağımdakileri çıkarmış, çoraplarımla dar holde ilerlemeye başlamıştım ve bu defa gözlerim ışığı aramıyordu, istediğim karanlıktı, karanlığa saklanıp yüzümü herkesten, aynaya baktığım anda göreceğimi bildiğim kendimden bile saklamak istiyordum.

Korhan sanki yıllardır zihnimin içinde yaşıyormuş, zihnimin içinde susmak bilmeyen tüm sesleri tanıyormuş gibi ben ağzımı bile açmadan isteğimi yaptı ve ışıkları açmadı. Onun odasının kapısında durduğumda bedenim titremeye başlamıştı. Bir süre sonra yağmurun dokunduğu kıyafetlerimdeki su damlalarının bedenime sinerek soğukla çarpışmış ve benim çenemin bile titremeye başlamasına yol açmıştı.

"Üşüyor musun?" Kapının önünde sırtım ona dönükken sıcak nefesini ense kökümde hissetmiştim. Korhan kollarını belime sarınca bedenim bir an ısınır gibi oldu. "Çok mu üşüyorsun?" Kollarımı savunmasız bir şekilde bedenime sarıp, titreyen çenemle başımı salladım. "Şubat ayı bitince tüm ısıtıcılarla işim biter. Sıcak suya da ihtiyaç duymam, bu yüzden petekler çalışmıyor. İstersen elektrikli soba bulurum ama."

"Hayır," dedim çatlak bir ses, içinde bir evi üfürüğüyle yıkabilecek kadar kuvvetli deprem gibi bir hisle. "Gerek yok. Birazdan geçer."

"Üşümeni istemiyorum." Çenesini omzumda hissedince kendime daha sıkı sarılma ihtiyacıyla titredim. "Sana zararı dokunacak her şeyi yok etmek istiyorum. Soğuğu bile."

Annemi de yok edebilir miydi? Bir an bu düşüncenin hastalıklı boyutuyla yüzleştim, kafamı kaldırıp bakmak zorunda kalacağım kadar uzundu ve fiziksel olarak çok irileşmişti, beni tek seferde kenara savurup tüm kemiklerimi kırabilirdi. Bu düşünceden korktuğumu fark etmiştim.

"Yorganın altına girersem geçer," dedim sadece. Oysa o an, ona kafamdan geçenleri söylesem, biliyordum ki Korhan durmazdı, biliyordum ki Korhan bunu yapardı.

Çenesini omzuma iyice bastırdıktan sonra burnundan sert bir nefes verdi. Yavaşça bedenimi serbest bırakıp kapıyı açtı. İçerisi yoğun tütün ve ot kokuyordu ama bir süredir bu odanın içindeki hayalet olduğum için kokuya alışmıştım, bana kendimi evimde gibi hissettiriyordu.

Ben odaya girdiğimde Korhan köşedeki kızıl ışık yayan ayaklı lambayı açmıştı. Odanın duvarlarından kan akıyormuş gibi hissettiren görüntü bir süre yatağın ucunda oturup duvarları izlememe neden olmuştu. Tavana baktığımda asıl kanın nereden geldiğini anlamıştım. Tavan, kanamaktan kararmış bir tavan gibi görünüyordu.

Korhan üzerindekileri çıkardı. Yalnızca boxerıyla kalana kadar soyunduktan sonra şifonyerinden siyah bir eşofman altı çıkarıp bacaklarından geçirdi ama üzerine hiçbir şey giymedi. Soluk boşluğundan kasık çizgisine kadar inen dikiş izlerini izlerken daldığımı, o benim üzerime ona ait kalın bir kazak attığında fark etmiştim. Gözlerimi izinden uzaklaştırdım. Bana verdiği kazağı giyip çıplak bacaklarımdaki ürpertileri dindirmek adına yorganın içine girdim ve yorganı göğsüme kadar çekerken yatağın içinde dizlerim göğüslerime bastırılmış şekilde oturmaya başladım.

Mavi, pencere kenarındaki masanın altından çıktığında gözlerim yerde ilerleyen kirpiye takılı kalmıştı. Korhan eğilip parmak ucuyla onun dikenli sırtını okşadı, ardından yanıma gelip yatağın ucuna oturdu. Şimdi yüzünü değil, sırtını görüyordum.

Scanned with CamScanner

Şimdi yüzünü değil, sırtını izliyordum.

Mavi ağır adımlarla hareket ederek tam karşımda durdu. Gözlerini kaldırıp onu izleyen gözlerime dokundurdu. Uzun tırnaklarını birbirine bastırarak çıkardığım çıtırtı sesleri bir süre sonra odadaki sessizliğin sırtına mumlar dikmeye başlamıştı.

"Isındın mı?" diye sordu Korhan sonunda konuştuğunda. Konuşurken sırtındaki kaslar onun sesine göre şekil alarak kasılıyordu.

"Hıhım, ısındım. Sen üşümüyor musun?"

"Ateş gibiyim," dedi, sonra durup derin bir nefes aldı, sırtındaki kanat gibi duran kemiklerin birbirine yaklaştığı anı ve ardından tekrar ayrılarak birbirlerinden uzaklaştıkları anı izledim. "Üşümüyorum, yavrum."

Dışarıdaki yağmurun hızlandığını yağmurun pencereye çarparken çıkardığı seslerden ve pencerenin tenini gözyaşları gibi saran damlalardan anlamıştım. Bir süre sonra göğsüm, tıpkı bulutların yeryüzünü sabaha kadar yıkamak isteğiyle içlerini yağmurlarla doldurduğu gibi içini gözyaşlarıyla doldurdu.

"Mavi'yi verir misin?" diye sorduğumda duraksadığını hissettim.

"Neden?"

"Yüzüme bakıyor." Gözlerimi kirpiye indirip uzun uzun kirpinin beni izleyen gözlerini izledim. "Çok dikkatli bakıyor."

"Mavi konuşamaz, konuşamadığı için de konuşamayanların da dilinden anlar," dedi Korhan. Durdum, o an ilk kez Mavi'nin gözlerinde beni anladığına yemin edebileceğim bir ifade gördüm.

"Onu bana verir misin?"

Korhan başını sallayıp eğildi. Mavi, sanki Korhan'ı anlamış gibi usulca yürüyerek Korhan'ın açılan avucuna bindi, sonra da Korhan kirpiyi yorganın üzerine bırakıp gözlerimin içine baktı. Kor yeşili gözleri şimdi köz gibi görünüyordu, uzun süre o gözlere bakamayıp bakışlarımı yorganın üzerinde küçük adımlarla bana yaklaşan kirpiye indirdim.

"Mavi'nin beni annemden daha çok anladığını düşünüyorum," dediğimde Mavi yorganın örttüğü dizlerime tırmanmaya çalışıyordu. Bu küçük çabası beni gülümsetmişti. Parmaklarımı ona uzattım, irkilir gibi olsa da sonunda küçük bir topa benzeyen burnunun ucunu parmak ucuma vurup gözlerimin içine baktı. "Anlıyorsun, değil mi?"

Mavi burnunu parmak ucuma sürtmeye devam etti. Konuşamıyordu ama ben sussam bile, beni anlıyordu.

"Beni de anlar," dedi Korhan sırtını tekrar bana döndüğünde. "Bazen bana çok kızar. Bir şey diyemesede bakışlarından anlıyorum."

Burnumu çekip parmak uçlarımla Mavi'ye dokunmaya devam ederken, "Neden kızıyor?" diye sordum.

"Yalan söylememe."

Göğsümün altındaki yumruk tekrar aynı yeri şiddetle hırpalamaya başlamıştı. "Yalan mı söylüyorsun?"

Korhan burnundan sert bir nefes vererek keyifsizce güldü. "Hayır, ben yalan söylemem."

"O zaman sana neden kızsın ki?"

"Çünkü o yalan söylediğimi düşünüyor."

"Ona mı?"

"Hayır," dediğinde omuzlarının kasıldığını fark etmiştim.

"Kime?"

Omzunun üstünden bana baktı, yüzünün sadece bana çevirdiği kısmı görünüyordu. "Sana," dedi. Göğsüme patır patır düşmeye başlayan kaynar su damlaları düştükleri yerde içinden dumanlar yükselen derin çukurlar açarken ona kıpkırmızı olmuş gözlerimle öylece bakakaldım.

Korhan'ın kasıldığını, çehresinin endişeyle kuşatıldığını ve nefesinin körük gibi hızlandığını gördüm.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" diye sorduğumda sesim titriyordu. Bu düşünce neden aniden beni yıkmış, dağıtmış, mahvetmişti? Oysa yalnızca bir düşünceydi, elimde kesin sonuçlar yoktu ama içimde... İçimde çok daha büyük bir acının gerçek olduğunu kanıtlayan testlerin sonuçları asılı duruyordu. İçimde beni tüketen bir mikrop taşırken nasıl oluyordu da onun bana yalan söylediği düşüncesi beni daha perişan hale getirecekmiş gibi hissediyordum?

Korhan gözlerime bir okyanusu kurutacak kadar yanan, bir toprağı çürütecek kadar ölü, bir yangını tek esişte buza çevirecek ayaz gibi gözlerle baktı.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. Aniden yatağa çıkmasını beklemiyordum. Dizini bastırdığı yere çukur oyarken yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sana yalan söylemiyorum."

Kurduğu bu cümle üzerine, garip bir rahatlama hissi kalbimin derinliklerine çökerek sessizliğe gömüldü. Yanağımda duran

Scanned with CamScanner

avucuna yanağımı sürttüm, avucumu elinin üzerine bastırarak, "Biliyorum," dedim. "Bana öz annem bile yalan söyledi ama senin söylemeyeceğini biliyorum."

Gözlerinden, parmak uçlarımla çevirdiğim piyes metinlerinin sayfalarına doldurulmuş kelimeler gibi gelip geçen kelimeleri izlerken birini bile tutamadım, birini bile okuyamadım, birini bile anlayamadım. Çok hızlı bir oyun yazmış, çok hızlı bir oyun ezberlemiş, çok hızlı bir oyun oynayıp o oyunun perdesini kapatmıştı.

"Bana güveniyorsun," dedi, sonra bu cümlenin altında kırık bir bel ile durduğunu fark etmeme neden olan ıstırabı onun gözlerinden içtim.

"Bunu söylemek benim gibi bir insan için çok zor ama evet, sana güveniyorum." Sesimin titrediğini bu cümlenin son kelimesini seslendirene kadar ben de fark etmemiştim. Kırmızı ışığın gölgeler çizerek çok daha güzel, çok daha esrarengiz bir görüntüye mahkûm ettiği yüzünü izlerken yavaşça omuz silktim. "Kaybedecek bir şeyim kalmadı diyemiyorum, Korhan. Yaşamak için güvenmemeye, yalan söylemeye devam etmek zorundayım ama şunu bil ki, birilerini kandırmak için değil, birilerini iyi etmek için yalan söylüyorum. Birilerini de kendimden uzaklaştırmak için..." Durup derin bir nefes aldım. "Çünkü sevdiklerim nasıl olduğumu bilirlerse, ben o zaman biterim. Beni sevmeyenler nasıl olduğumu bilirlerse, ben o zaman yenilirim. Bu yüzden güvenemem, doğruları da söyleyemem." Diğer elimi uzatıp onun izlerle çevrili yüzüne dokundum. "Ben buna rağmen sana güveniyorum."

"Buna rağmen bana hiç yalan söylemiyorsun," diye tamamladı beni. Gözlerinden bir şeyler alamamanın rahatsızlığıyla sessizce başımı salladım.

"Anladım," dedi bu defa. "Bana Korhan deme."

Duraksadım. "Hım?"

"Az önce Korhan dedin, deme. Arjen, de. Korhan dediğin zaman bir bok mu yedim acaba diye düşünüyorum."

"Sana Korhan demeyi de seviyorum."

"Yalnızken Arjen, de." Gözlerimin içine baktı. "Başkalarının yanında Korhan diyebilirsin. Yalnızken ağzından Arjen'i duymak istiyorum."

Zaman kum saatinin içinde yüzen ölü kanatlar gibiydi. Bir süre sonra yağmurun sesi beni mayıştırmıştı. Korhan da sessizdi. Mavi'yi

yataktan indirmiş, sonra yanıma gelip yatağa girmişti ama konuşmuyorduk. Yağmurun sesi odanın içini çığlıklarıyla dolduran bir kadının feryadı gibiydi, zihnimde oluşturduğu kelime öbeklerinin hepsinin karınları o kadının gözlerinden akan gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Korhan yorganın içinde kayarak bana sokulunca bir an dikkat kesilerek onun hareketlerini izledim. Beni belimden tutup kendine çekti. Çıplak bacaklarım onun eşofmanın kumaşıyla sarılmış bacaklarına dolanmıştı, sırtımı göğsüne bastırmamı sağladı ve sonra dudaklarını şakaklarımda hissettim.

Telefonum birkaç defa çalmış, bir yerden sonra sonunda çağrılar son bularak telefonum da ölüm sessizliğine gömülmüştü. Tenimi ıslatmak için gözlerimi saran gözyaşlarını geri itmek adına gözlerimi yumduğum esnada dudaklarını elmacık kemiğimde hissedip yutkundum.

"Ağlamandan nefret ediyorum ama kendini bu kadar sıkmandan da nefret ettiğimi fark ettim. O yüzden ağla." Sesi bir mızrak olup tenime saplanmıştı. Karnıma kramplar saplanırken yalnızca bekledim. "Benim için bunu söylemek çok zor, gerçekten zor." İlk defa kelimeleri koyduğu yerde bulamıyormuş gibi duraksayarak, arayışlarını sürdürerek yavaş yavaş, tane tane konuşuyordu. "Ama belki ağlarsan... Belki ağlarsan bu sana iyi gelir. Sana iyi gelenin ben olmamı isteyecek kadar bencil bir götüm, evet ama..." Durdu, kelimeleri aradığı yerde bulamayınca bu defa kelimelerin ona geri dönmesini bekledi. "Ağlamanı istemiyorum."

Çelişkisi dudaklarımı titretecek kadar yoğun bir duyguydu. Titreyen çenemi durdurmak adına dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bu durumdan nefret ediyorum," diye fısıldadı, nefretinin bu denli zayıf olabileceğini düşünmemiştim. Onun nefreti gözümün önünde hep yangın yeri, hep kıyamet, hep cehennemdi. "Ağlamandan nefret ediyorum." Bana daha sıkı sarılıp sanki tüm olanların suçlusu oymuş gibi fısıldadı: "Seni oraya götürmemeliydim. Kendimden nefret ediyorum."

İşte şimdi nefret güçlüydü. Kendine duyduğu nefretin gücünün, kelimeleri bile savaş silahlarına dönüştürecek kadar ölümcül kılmasını beklemiyordum. Ona böyle hissettirmenin ağrısı içimin kıyılarını saran dalgalar gibi olsa da ben o dalgaların sesini ona duyurmamak için kayalıklarda sesimi parçalıyordum.

Scanned with CamScanner

"Beni orada neyin beklediğini bilseydin götürmezdin," dedim kırgın bir sesle.

"Seni orada bir şeyin beklemediğini, eline hiçbir şey geçmeyeceğini, ellerin bomboş geri döneceğimizi bilseydim peki?" diye sordu alakasızca.

"Anlamadım?"

Çenesini yanağıma sürttü. "Oradan bu gerçeği değil de hiçbir şeyi bilmeden geri dönseydin, yine çok üzülür müydün?"

Söylediğini önüme koyup şekillere soksam da kafamda tam bir görüntünün, esaslı bir sonucun içine yerleştiremedim. Dudaklarımı büküp, "Bilmem," diye mırıldandım. Bedenini bedenime iyice bastırıp sıkıntılı bir nefes aldı. Nefesinin sesi odanın içinde dolaşan yatırın gölgesi gibiydi, ürkütücü bir yanı vardı.

"Üzülürdün," dedi sanki içimdeki cevaptan haberdarmış da o cevabı yalnızca ben göremiyormuşum, o cevabın çığlıklarını duyamıyormuşum gibi.

"Üzülürdüm," diye kabullendim. Aldığı o nefesi, yatırın odanın içine düşen adım sesleri kadar endişe uyandırıcı bir biçimde geri verdi.

"Seni oraya götürmemeliydim."

"Bunu bilseydin..." Gözlerimi dehşetle aralayıp tavana baktım. "...bunu bilseydin, sırf bildiğin için beni götürmez, bu gerçeği benden saklar mıydın?"

Duraksadığını hissettim. "Ne?"

"Seni oraya götürmemeliydim, dedin." Başımı çevirip kızıl ışığın gölgeler döşediği yüzüne baktım. "Eğer bu gerçeği biliyor olsaydın, bu gerçeği benden gizler miydin? Bunu mu demek istedin?"

"Öyle demek istememiştim," dedi, yüzünde çözülmesi imkânsız gibi duran bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Bu söylediğinin kapısı buraya çıkıyor." Kaşlarımı çattım, sonra bir su gibi duruldum. "Ama sen annem gibi değilsin. Benden bir şeyler saklamazsın, bir şeyleri benim canımı yakmak için kullanmazsın."

Ona bakmadığım için ifadesini göremedim ama durgunlaşmıştı.

"Annenin senin canını yakmak istediğini mi düşünüyorsun?"

"Başka kim birinden böyle bir gerçeği saklayıp ona umutlar ekerek sonra da gerçekle yüzleştirmeye yollar ki?"

"Doğru," dedi. "Bunu sadece gerçekten kötü bir insan yapar."

Kalbimin yanık yanık sızladığını hissetsem de bir şey söyleyemedim. Ama sanki Korhan'ın söyleyecekleri vardı, sanki ağzının içi kelimelerle doluydu ve bu kelime kalabalığı onu çıldırtıyordu. Sanki bir konuşsa, benim ömür boyu konuşamayacağım kadar çok ağır konuşacak ve kelimelerimi çalacak, beni susturacaktı.

"Sence annem kötü bir insan mı?" diye sorduğumda sertçe yutkunduğunu duydum.

"Annene kötü demedim."

"Bunu sadece gerçekten kötü bir insan yapar, dedin."

"Çocuk gibi konuşma, gözünü seveyim." Beni sertçe kavrayınca gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. "Kaldıramıyorum."

"Neden?" diye sordum saf saf.

"Zoruma gidiyor, yapma ne olursun."

Bir an için, çok küçük bir an için söylediği sözler bana çok hüzünlü geldi ve bu beni anlık da olsa suskunluğa hapsetti. Birkaç saniyenin sonunda, "Sence evdekiler bu konuyla ilgili ufak da olsa bir şeyler biliyor muydu?" diye sordum kısık bir sesle.

Bunun olabileceği düşüncesi Korhan'ın bedeninin buz tutmasına, kasılmasına neden olmuştu. "Bunları şimdi düşünme," dedi, gözlerimin kenarlarında biriken yaşları geri itme çabasıyla yüzümü yastığa bastırdım. Korhan bunu fark edince beni kendine doğru çekip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Kızıl ışığın koyulttuğu yeşil gözlerine dolu gözlerle baktığımı görünce dişlerini sıktı, yüzüne çizdiği çukurları büyük bir dinginlikle izlemiştim. "Nurşan, istemiyorum," dedi beklenmedik bir gerginlikle.

Kendimi sıkarken, "Neyi?" diye sordum.

"Bu hissi senin göğsünde istemiyorum." Gözlerimin içine son derece ciddi gözlerle bakınca, suyun kalp atışlarını duyduğum bakışlarının içinde tökezledim, düştüm, boğuldum. "Bana ver, benim göğsümün içi saçma sapan, sikik sokuk hislerle dolu. Ben bu hissi senin yaşamanı, senin hissetmeni istemiyorum."

"Ben..." diye mırıldandım.

"Seni bu halde görmek istemiyorum."

"Elinde olsa bu hissi benden alırdın, hiç hissetmememi sağlardın, biliyorum," diye fısıldadım. Bu düşünce onun da içini dağlıyormuş, en büyük isteği buymuş da bir türlü yapamıyormuş gibi

Scanned with CamScanner

ağrıyla sarıldı bana. Bugün doğum günüm olduğunu, en kötü günüm olduğunu, her şeyin mahvolduğunu ona söylemek istesem de ağzımı açmaktan korktum, çünkü gözlerindeki bıçaktan korkuyordum.

"Elimde olsa..." Durdu, doğru kelimeyi aradı ve bulamayınca bu kelimeden vazgeçip beni daha sıkı tuttu.

"Kötü hissetme," dedim yarım yamalak gülümserken. "Babası ölen ilk kadın değilim."

Dişlerini sıkarak yutkundu. "Böyle söyleme."

"Ama öyle. Toparlanmam gerek."

"Öyle değil," diye bastırdı. "Babasının öldüğünü, babasını görme umuduyla gittiği yerin bir mezarlık olduğunu bilmeden mezarlığa gidip orada öğrenen ilk kız çocuğusun."

Bir şey söylemedim. Uzunca bir süre sustuk, onun kollarında ağrılarımın dinmesini bekledim ama ağrı azalsa bile tamamen kaybolmayacağını biliyordum. Bunu o da biliyordu. Mayıştığım sıra bedeni bedenimden ayrılır gibi oldu ama odaksız gözlerim aralık kazanamadı ve ona bakamadım. Yataktan kaybolan ağırlığı anlık bir boşluk hissetmeme neden olmuştu. Üzerine bir şeyler giymiş, odadan çıkmıştı ama tüm bunlar olurken ben gözlerimi açmadan sadece sesleri dinleyerek olay döngüsünü kafamda yaratmıştım.

Yalnızlık sınırlarımı işgal ettikten biraz sonra onun sesini duydum. Adımı söylüyordu, sesinde garip bir tını vardı. Gözlerimi kara zorla araladığımda yağmurun sesi odanın içini dolduran bir kadın sesi gibiydi ve o sesin tınısına öfke hâkimdi.

"Nurşan?" diye seslendi tekrardan. Sesini hem alçak tutmaya çalışıyordu hem de beni uykumdan sıyırıp koparmak istiyordu.

"Efendim?" diyerek doğrulup kalktım. Kapıyı aralayıp kızıl ışığın aydınlattığı odaya yüzünün resmini çizdi. Bedeni odadaki kızıl tablonun arkasında duruyordu.

"İki dakika gelsene."

Anlam veremeyerek başımı sallayıp yataktan indim. Mavi kutusunun içinde uyuyordu. Parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıkıp karanlık koridora girdim ve dış kapının açık olduğunu gördüm. Yağmurun yağarken çizdiği renklerin kayıp gidişini izlerken koridorun sonuna doğru yürümeye başlamıştım. Korhan kapüşonlusuyla dışarıda duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, yağmurun kokusu ciğerlerime, soğuğu tenime doluşmuştu.

Korhan'ın kapüşonlu ceketinin içinde hiçbir şey olmadığını, teninin çıplak olduğunu fark edince, bedenim mümkünmüş gibi daha çok titredi ve soğuğu cildimin içinde, organlarımda hissettim. Ceketin önünü kapatmamıştı, çıplak tenine düşmüş yağmur damlaları gözyaşı taneleri gibi kabarmıştı.

"Arabanın altında kedi var, çıkaramıyorum," dediğinde bir an panikle ona baktım. "İçecek bir şeyler almaya gidecektim, sigaram da bitmiş. Arabayla gideyim dedim ama kedinin varlığını fark edince arabayı çalıştıramadım. Uğraştım ama çıkmıyor."

"Soğuktan ve yağmurdan dolayı oraya saklanmıştır," dedim endişeyle. Korhan merdivenleri inmeye başlayınca onu takip ettim. Ayaklarıma Korhan'a ait büyük, kahverengi ev terliklerini giymiştim ama hiç giyilmedikleri için hâlâ yumuşacıklardı. Yağmur çıplak bacaklarımı, dağılmış saçlarımı ıslatıyordu. Korhan bir an dönüp bana bakınca ben de bakışlarının merkezinde olmanın şaşkınlığıyla duraksadım.

Gözleri ayaklarıma kaydı, dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken, "Terliklerim..." dedi, sesindeki tını yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu.

"Giyecek bir şey bulamadım, ne varmış?" Gözlerimi ayaklarıma indirdim. "Bunu bulunca giydim işte."

"O küçük ayaklarla mı?"

Omuz silkip, "Evet," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı, gülüyordu. "Giy bakalım."

Aracın önüne geldiğimizde yağmur şimdi daha sakin atıştırıyordu. Korhan yavaşça eğildi. "Orada, kuyruğunu falan görüyorum ama seslendiğim zaman kuyruğunu da saklıyor," dedi.

Yavaşça eğilip dizlerime tutundum. Kaba tüylü bir kuyruk görünce dudaklarım usulca yukarı doğru kıvrıldı. "Gel pisi pisi," diye mırıldandığım sırada o kuyruğun titrediğini gördüm.

"Gelmiyor, çok ürkek," dedi Korhan, benimle aynı yere bakıyordu.

"Acaba sıkıştı mı?" diye sorduğumda gözlerini yüzüme çevirmişti.

"Sıkışmış mıdır?" diye sordu merakla.

Omuz silkip biraz daha eğildim. "Korkmuş da olabilir. İnsanları bilirsin, hiçbir suçu olmayan şeylerden tüm öfkelerini çıkarmayı severler. Ortada hiçbir şey yokken öylesine köpek taşlayan insanların arasında yaşıyoruz."

Scanned with CamScanner

Dizlerimin üzerine çöktüğümde Korhan'ın huysuzca homurdandığını duydum ama umursamadım. Çıplak dizlerimde yeri saran taşların acısını ve soğuğunu hissetsem de buna aldırış etmemiştim. Tekerleğin aralığından elimi sokup kedinin kuyruğuna dokununca kedi bir an tedirgin bir şekilde miyavladı; ince, narin bir sese sahipti.

"Öyle aniden dokunma, yabani bir şeyse tırmalar," dedi Korhan. "Dizlerin acımadı mı? Çekil, ben alırım."

"Dur," diye söylenip kolumu biraz derine soktum, bir an kedi kendini savunma içgüdüsüyle tırnağını bileğime geçirdi. Yüzümü buruşturup acı dolu bir inilti çıkardım, Korhan panikleyerek dizlerinin üzerine çöküp beni geri çekmeye çalıştı.

"Dur, sadece kendini savunuyor, çok korkmuş," dedim sakin kalmaya çalışarak.

"Tırmaladı mı seni o?"

"Dur," dedim tekrardan. Kedi bir kez daha tırnakladı, ardından ıslak burnunu parmak uçlarımda hissettim. Bu, kısa bir anlığına da olsa bana kekliğimi hatırlatmıştı. Kediyi kavrayıp çektiğim sırada bileğimde tırnaklarının sancısını hissetmeye devam ediyordum. Boz renkte bir kediydi, yavru değildi ama çok büyük olduğunu da söyleyemezdim. Biraz zayıf, biraz da narin bir yapıya sahipti.

"Kurtardık seni," diye mırıldanıp onu kucaklayarak ayağa kalktım. Gözlerine sinmiş bir korkuyla, sanki ona zarar vereceğimden ölesiye korkuyormuş gibi pürdikkat gözlerimin içine bakıyordu.

Birinin gözlerine bu denli uzun bakabiliyorsanız ya onun size zarar vermesinden korkuyorsunuzdur ya da o insanın gitmesini istemiyorsunuzdur.

Bir süre sonra bakışları yumuşadı, korku onu terk etmişti ama hâlâ beni izliyordu. Sanırım gitmemi istemiyordu.

"Çok üşümüşsün," dedim kedinin büyük, gri gözlerine pürdikkat bakarken. O da beni tanımak istiyormuş gibi büyük bir dikkatle incelemeye devam ediyordu. Gözlerimi Korhan'a çevirdiğimde, Korhan'ın çatık kaşlarla kedinin tırmalayıp kanattığı bileğime baktığını gördüm. Gözlerine yayılmış memnuniyetsizlik kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Gözleri gözlerimle buluşunca burnundan sert bir nefes verdi.

"Tamam, kurtarma operasyonunu başarılı bir şekilde tamamladığına göre onu bırakabilirsin, Kedi," dedi gergin bir sesle.

"Çok korkmuş, üşümüş, ıslanmış," dedim yoğun gözlerle Korhan'a bakarken. "Onu bu şekilde bırakacak mıyız gerçekten?

"Koynuma alıp yatıracak değilim?" dedi Korhan sorar gibi. "Üstelik o kirli şey seni yaralamış."

"Bazen birini isteyerek yaralamazsın."

Korhan'ın kor yeşili gözleri gözlerime takılı kaldı. Bir süre sonra, "Peki istemeden nasıl yaralarsın?" diye sordu.

Kedinin başını okşamaya başlamıştım. "Kendini savunmak için," dediğimde gözlerindeki derin ifade yine oradaydı, tam karşımda beni bir uçuruma çağırıyordu. "Ya da kaybetmemek için."

Korhan sertçe yutkundu. Boğazında bir düğüm gibi duran âdemelması boynu boyunca kayarak hareket edip tekrar eski yerinde asılı durdu. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesindeki ciddiyet duraksamama neden olsa da başımı sallayarak düşüncemi onayladım.

"Bu gece onu eve alamaz mısın?" diye sordum sonunda yeniden konuştuğumda. Saçlarım ıslandığı için ağırlaşmıştı.

"Hayır, seni yaraladı."

Ona düz düz bakıp omuzlarımı düşürdüm. "İyi görünmüyor. Hem karnı da aç gibi."

"Her yeri tüy yapar."

"Tüy bu, bok mu?"

"Ne biliyorsun? Tuvalet eğitimi yoksa evime sıçabilir."

"Ben evine mi yaptım?"

"Senin tuvalet eğitimin yok mu?" diye sordu bana sinir bozucu bir şekilde gülerek.

"Kediler kakalarını kuma yapar, sonra da yaptıkları şeyi kapatırlar."

"Senin için kum almam gerekiyor yani?"

Kediyi kucağımda daha sıkı tuttum. Miyavlayınca ikimiz de kediye baktık. "Onu eve alacak mıyız?" diye sordum sakince.

"Hayır, seni yaraladı."

"Tüm mesele bu mu?"

"Evet."

Gözlerine baktım. "Bir gün beni yaralarsan kendini de mi eve almayacaksın?" diye sordum, tamamen şakayla karışık sorduğum bu soru bir anda donup kalmasına neden olmuştu. Çehresini hızla saran karanlığı beni tedirgin eden bir hisle izlemiştim.

Scanned with CamScanner

"Kediyi al, eve gir," dedi beklenmedik bir şekilde.

"Sen? Markete mi gideceksin?"

"Hayır."

"O zaman neden benimle eve gelmiyorsun?"

"Biraz dolaşacağım," dedi ama sesi de gözleri de hiç olmadığı kadar durgundu.

Anlam veremesem de bu söylediği şeye karşı kayıtsız kalmıştım. Arabasına atlamak yerine, üzerinde çıplak bedenini örtmeyen kapüşonlu ceketiyle sırtını bana dönmüş ve sokağın sonuna doğru yürüyerek kıvrılan araya sapmış, gözlerimin önünden usulca kaybolmuştu.

Kediyi eve sokmuş, ekmek içi doğradığım süte biraz ılık su katarak sütü sulandırmış ve onu beslemiştim. Kediyi Korhan'ın odasına götürmek istemiyordum çünkü Mavi oradaydı ve bir kedi ile kirpinin anlaşamayacağından son derece emindim. Mutfak kapısının olduğu duvara sırtımı yaslayıp yere oturmuştum, kedi sık sık bacaklarıma sürtünüyor ve miyavlıyordu. Dişi bir kediydi, az önceki korkak tavırlarının aksine şu an gerçekten rahat görünüyordu ve ev her ne kadar sokak kadar soğuk olsa da bedeni dışarıda onu bulduğum halinden çok daha dinç, toparlanmış görünüyordu.

Gözlerimi tavana dikerek gözlerime uğrayıp duran yaşları geri itmeye çalıştım. Mutfak penceresinden içeri sızıp geri çekilen ışığın bir aracın farlarından döküldüğünü fark etmiştim. Dizlerimi göğüslerime iyice bastırarak çenemi dizime koydum ve gözlerimi bu defa kediye indirdim.

"Kötü bir gün geçirdim," diye fısıldadım, gözleri beni takip ediyordu. "Bugünün bir an önce bitmesini, geçip gitmesini istiyorum." Kedi bacaklarıma tekrar sürtününce çenem titredi. Dişlerimi sıktım. "Her şey normalmiş gibi davranmak istiyorum ama nasıl öyle davranılır bilmiyorum. Her şey normalmiş gibi hissetmek istiyorum..." Gözlerimin kenarından taşan yaşları dizlerime silip yüzümü buruşturdum. "Keşke her şey normal olsaydı."

Miyavladı.

"Sorun değil," diye mırıldandım, gözlerimden yaşlar cama vuran yağmur damlaları gibi kayarak aktı. "Sorun değil."

Eve döndüğüm zaman beni nelerin beklediğini öyle çok merak ediyordum ki... Her şeyi öğrendiklerinde ne tepki vereceklerini,

hissettiklerimi onlardan nasıl saklayabileceğimi, gelişecek olayları... Her şeyi çok merak ediyordum.

Merak bir yere kadar insanın içini yoklayan bir duyguydu, bir süre sonra o duygunun değiştiğini, çok daha çetrefilli bir hisse dönüştüğünü biliyordum. Öyle de olacaktı. Gerçeğin özünü aldığın zaman, yalanın gölgesine sığınırdın. Bu yüzden merakımın beni bir gerçeğin tam ortasına götürüp, avuçlarımdaki tüm suları benden çalarak beni ateşe atmasından, bu olayın sonunda yeniden yalana sığınmaktan ölesiye korkuyordum.

Korhan'ın kapıdan içeri girdiğini duydum. Ne kadar süredir burada, bu pozisyonda oturduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kafam kazan gibi olmuştu. Mutfağın kapısı aralandığında içeri ışığın kolları uzandı. Birkaç saniye sersemlemiş gibi içeri dolan ışığın çıkış noktasına bakmıştım.

Işık yavaşça silinip kayboldu, Korhan gözlerini indirmiş mutfak duvarına yaslanan ve sessizce ağlayan beni izlemeye başlamıştı. Kedi, tüylü kuyruğunu bacaklarıma sürtmeye devam ediyor, ağladığımı anlıyormuş ve bunu istemiyormuş gibi yatıştırıcı miyavlama sesleri çıkarıyordu.

Burnumu çekip, zihnimdeki yıkıntıları intihar eşiğine sürükleyerek sessizce Korhan'ın gözlerinin içine sığındım. Bir an o gözlerde en eski acıları, unutulduğu sanılan yerde yeniden doğan anıları gördüm. Onun gözlerine ne zaman baksam, kendi geçmişimin içinde kayboluyor, onun geçmişinin içinde bir yabancı gibi dolanıyordum. Karşılaşıyor, ne zaman karşılaşsak birbirimizin karşısında dimdik duran iki harabe gibi öylece durarak birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Bir odanın içinden yürüyor, o odadaki tek kişilik ranzada yüzünü yastığa gömmüş ağlayan yedi yaşındaki halimi görüyordum ama durmuyordum, duvarın içinden geçiyor, yoluma devam ediyordum. Bu defa girdiğim bir sınıf oluyordu, yazı tahtasında yazan harfleri izlerken gözlerim bir zamanlar dirsek ağrıttığım sıraya kayıyordu, kalemin ucunu dudaklarının arasına almış on beş yaşındaki halimle göz göze geliyordum. Yüzündeki isyankâr ifadeyi birkaç saniyenin içine sıkıştırıp sessizce izliyor, sonra onu hiç görmemişim, o da benim farkımda bile değilmiş gibi yine duvarın içinden geçerek sınıftan çıkıyordum.

Scanned with CamScanner

Bu defa girdiğim bir oda olmuyordu, bir hastanenin bahçesinde ilerliyordum ve ilerideki bankta bileğine bağlı bir serumla öylece oturan, sırtında dayısının paltosu olan on yedi yaşındaki halimi görüyordum. Bir ambulansın mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönüyor, onun yüzünü aydınlatarak ifadelerini çiziyordu; ifadesizdi. Serumdan düşen her bir damlada, gözlerini kırpıyor ve gözleri açık ölmüş bir ceset gibi öylece boşluğu izliyordu.

Hastanenin bahçesinde ağır adımlarla ilerleyerek ondan uzaklaşıyor, hastanenin içine girdiğim anda gözlerimi bu defa Korhan'ın odasına açıyordum. Bir yatakta uyuyordum, bedenim çıplaktı ve bu çıplaklığı beyaz bir çarşaf kamufle ediyordu. Korhan yatağın diğer ucunda uzanıyor, sessizce beni izlerken yüzündeki ifade içimde bir yerlerin paramparça olmasına neden oluyordu.

Yaklaşıp yatağın ucuna oturuyordum, tam onun yanağına dokunacakken o, yatakta uzanan, uyuyan bedenime gülümsüyor, parmak uçlarını yanağımda gezdirerek, "Çirkin," diye fısıldıyordu.

Yataktan doğrulup kalkıyordum, geri adımlar atarken kalçam pencerenin önündeki masaya çarpıyor, yavaşça masaya uzanıyordum ve saçlarım pencereden dışarı sarkarken gözlerimi kaldırıp yıldızlara bakıyordum. Bedenimi masada kaydırıyor, yavaşça pencereden dışarı sarkarak kendimi boşluğa bırakıyordum.

Saçlarım uçuşurken bedenim boşlukta süzülüyor, hızla düşüyor olmama rağmen, sanki zaman durmuş gibi her şey ağırlaşıyordu ve ben, yere çakılacağım anı sabırsızlıkla bekliyordum. Sırtım tam yere vuracakken aniden doğruluyor, ayaklarımın üzerinde dimdik duruyordum ve gözlerimden yaşlar boşalmaya başlarken bir evin karanlık koridorunun ortasında dikiliyordum...

Ve o küçük erkek çocuğunun hıçkırık sesleri, benim gözyaşlarımın seslerine karışıyordu.

Çocuğa yaklaşıyordum, bir duvar kenarına çökmüş, alnını karnına kadar çektiği dizlerine yaslamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Altında mavi şortu, üzerinde de kirli olduğu belli olan beyaz atleti vardı. Saçları bakımsız ve uzun görünüyordu, dağınıktı. Hıçkırdıkça omuzları kalkıp iniyor, küçük bedeni sarsılıyordu. Karanlıktan korktuğu düşüncesi içimi zedelerken pantolonumun cebinden bir çakmak çıkarıyor, o çakmağı çaktığım anda ateş ortamı kızıl bir ışıkla aydınlatmaya başlıyordu. Küçük çocuk kafasını kaldırıp, burnunu çekerek yayılan ışığa bakıyor, gözleri beni bulduğu sırada ayaklarım çözülerek beni onun önüne kadar taşıyordu.

Dizlerimin üzerine çöküyordum, küçük çocuğun yaşlarla ıslanan yanağına avucumu koyduğum anda o yeşil gözler, gözlerime tutunuyordu. Parmak uçlarım tenini tanıdığı an, küçük erkek çocuğunun yüzü bir anda buğulanmaya başladı. Yüzü ne kadar aynı gibi dursa da aniden gözüme daha büyük görünmüştü. Saçları şimdi daha kısaydı. Bakışları daha sertti. Yüzünü ıslatan yaşlara rağmen çatık kaşlarla bakıyordu. Parmağımı yanağının üzerinde hafifçe kaydırdığım anda yüzünün kemiklerinin belirginleştiğini hissettim; avuçlarıma yüzünü saran kemiklerin çıkıntılı hissi bulaşmıştı.

Bir süre sonra dokunuşlarımın altında büyümeye başladığını gördüm.

On yedi yaşındaki haline gelene kadar gözlerini neredeyse gözlerimden hiç ayırmadı, on üç yaşındayken bir ara gözlerini benden kaçırmıştı ve yüzünde artık bir iz vardı.

Yirmili yaşlarına gelmeye başladığında yüzünün çeşitli yerlerindeki izler artık daha belirgin duruyordu. Onun yeşil gözlerine bakarken önümde büyüyüşünü izlemek, içimden şiş gibi geçen bir gerçekti.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, gözlerimin içine bakıyordu ve içinde olduğumuz koridorun duvarları is lekeleriyle doluydu; eşyalar da yanmış ve çoktan kül olmuştu.

Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda şimdi başka bir odada ilerliyordum. Odanın ortasında bir sedye vardı, sedyenin üzerindeki beyaz çarşaf kan lekeleriyle doluydu ve tam sedyenin olduğu yerin yukarısında kolları devamlı olarak dönen bir tavan vantilatörü vardı.

Annemin kokusunu aldım.

Kalbimin atışları bulutları döven yağmur gibi göğsümü dövmeye başladığı anda irkilerek bakışlarımı kapıya doğru çevirdim. Kapının önünde durmuş bana bakan çocuğu gördüğümde bir adım geri attım ve o yeşil gözler şimdi yeniden karşımdaydı. Soluk boşluğundan kasığına kadar uzanan bozuk dikişin etrafını saran kan lekeleriyle bana bakıyor, bir eliyle göğsünün biraz altını tutuyordu ve her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

"İs?"

Scanned with CamScanner

Bir an için zaman, olduğum yerden elini ayağını çekerek hızla benden uzaklaştı. Korhan'ın gözlerimin içine bakarken gözlerine çizdiği alfabede kaybolduğumu hissettim. Ona diyecek bir şey bulamamanın sıkışmışlığıyla öylece yeşil gözlerine bakarken gözlerimden sayısız gözyaşı süzülüyor, bu gözyaşları renklere, bu gözyaşları kokulara, bu gözyaşları hislere dönüşerek yüzümü geziyordu. Onun gözlerinin içine bakarken sarsıla sarsıla ağlamaya başlamama neden olan şeyin, benim zihnimin içinde devamlı olarak doğup büyüyen, ardından da ölerek benden uzaklaşan bir oyun olduğunu düşünmüştüm.

Gördüğüm sanrıyı duygularımın ardına gizleyerek gözlerimi gözlerinden çekip kopardım ve alnımı dizlerime bastırıp kendimi sıktım. Sırtım sık sık titriyor, omuzlarım aşağı yukarı kalkıp inerek sarsılıyor olmalıydı.

Bana *'ne oldu'* diye sormadı, ne olduğunu biliyordu ama bilmeseydi de sormazdı; sarılırdı.

Beni kollarının arasına aldığında gözyaşlarım kurumuştu ama gözlerim sanki daha kusacağı binlerce yaşa sahipmiş gibi acıyordu. Gözlerim içim gibi acıyordu.

"Bir şey gördüm," diye fısıldadım birkaç saniye öncesine sığan görüntüleri hafızama geri çağırma isteğiyle. "Kafamın içi saçma sapan, kafamın içi bombok. Sarıl bana."

Titreyen sesimden dökülen son iki kelimeyi sanki şu an eyleme dökmüyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı. Bastırılmış bir acı duygusuyla ona karşılık verdim ve kollarımı boynuna sararak ona sığındım.

Bir süre benimle yerde oturdu, bana sarıldı, benimle sustu, benimle bekledi.

Ona söyleyemesem de bu yaptığı benim için çok büyük bir şeydi.

Beni odaya taşırken sessizliğimiz mumun ucunda yanan alev gibiydi; artık titriyordu ve bir nefesle sönecek kadar zayıftı ama yine de hâlâ yanıyordu ve avucu yakacak kadar sıcaktı.

Kedi evin içinde dolaşarak bizi takip ediyordu, Korhan ona kızmadı. Beni odaya soktuğunda oda hâlâ kızıl ışığın kuşatması altındaydı. Yağmur hızını dindirmişti ama cama çarpan damlalar, bir yanağı turlayan gözyaşları gibi akmaya devam ediyordu.

Korhan beni yatağa bıraktığında bir an için kendimi savunmasız küçük bir kız çocuğu gibi hissettim ve bu bana çok ağır geldi; taşıya-

madım. Yorganın altına girip cenin pozisyonu alıp gözlerimi odanın içine giren boz rengi kediye indirdim.

"Mavi'yi yemediğin sürece burada dolaşabilirsin," dedi Korhan beni neşelendirmek ister gibi kediyle konuşarak. "Gerçi Mavi'ye yaklaşırsan seni buna pişman eder. Sinirlendiğinde iğne fırlatıyor. Yerinde olsam oğlumu kızdırmazdım, erkek misin kız mısın nesin..."

"Dişi," diye fısıldadım.

Gözlerini bana çevirdi. "Ben yokken kedinin cinsiyetine mi baktın?"

"Dikkatli bakınca belli oluyor." Yanağımı yorgana bastırıp gözlerinin içine baktım. "Anneannem çok fazla kedi besledi, oradan biliyorum."

Korhan kaşlarını kaldırıp gözlerini kediye indirdi. "Bu sapık senin cinsiyetini çözebilmek için orana burana bakmış, kızım," dedi alaycı bir sesle. Bir an gerçekten gülecek gibi yüzümü buruşturdum.

Korhan tekrar yatağa girmeden önce kapüşonlu ceketini çıkarıp odanın bir köşesine fırlatmıştı. Kedi, Korhan'ın kapüşonlu ceketinin üzerine çıktı ve patileriyle ceketi bir güzel eşeledikten sonra ceketin üzerine yerleşerek uzandı. Kafasını kaldırıp yatağa bakmaya başlamıştı.

Korhan beni kollarının arasına çekerek yeniden ona sığınmamı sağladığında kediyle birbirimizi izliyorduk. İkimizin de gözlerinde bir sakinlik vardı ama bu sakinlik doğmadan hemen önce nasıl ağrılar çektiğimizi ikimiz de çok iyi biliyorduk. O, soğukla, kötü insanlarla, açlıkla mücadele etmişti. Ben neyle mücadele ettiğimi bilmiyordum ama bir yerde birbirimize benzediğimizi düşünüyordum.

Korhan süren sessizliği, "Kedi çok korkmuşa benziyordu, ona ne yaptın da sakinleştirdin?" diye sordu.

"Bir şey yapmadım," dedim pürüzlü bir sesle.

"Yapmışsın," dedi, sesi düşünceliydi. "Bana yaptığını mı yaptın?"

Yanağımı göğsüne sürterek kafamı kaldırdım, onun gözlerine bakarken, "Sana ne yaptım ki?" diye sordum, sesimdeki sorgunun alevi soğuktu.

Kısık bakan yeşil gözleri gözlerimde uzun uzun oyalandıktan sonra başını hafifçe iki yana sallayarak beni iyice kendine bastırdı.

"Cinsiyetimi anlamaya çalışmak için..." dediği sırada kıkırdayarak cümlesini yarım bırakmasını sağladım. Güldüğüm için bedeni

Scanned with CamScanner

anında gevşemişti, bunu fark etmek benim de gevşememe neden oldu.

Her ne olursa olsun bugün yaşanmıştı, bugünün yaşanmasının nedeni ben değildim, geçmişti ve ben geçmişin suçlayamayacağı tek insandım.

Bunun bana verdiği rahatlama hissi olduğu gibi, bir de her şeyin aslında bilmediğim gibi olduğunu öğrenmenin getirdiği aptalmışım gibi hissetmem vardı. Birini bir daha asla göremeyecek olmakla yüzleştiğim an, o insanı yeniden göreceğimi sandığım andı. Bu sindirilmesi kolay bir şey değildi, kendime zaman tanımam gerekiyordu ama zaman ve ben birbirimizden öyle çok nefret ediyorduk ki, ya o beni öldürecekti ya da ben onu durduracaktım.

Bir ara gözlerim kediye kaydı, kedinin Mavi'nin kutusunun önünde durduğunu fark edince irkilerek Korhan'a baktım. Korhan da kaşlarını kaldırmış kediye bakıyordu. Kedi patisini kutuya doğru uzattı, Mavi irkilerek kutunun içinde hareketlendi. Kedi pürdikkat ona bakıyordu. Bir patisini kutunun içine basınca Mavi tehditkâr bir şekilde ona doğru ilerledi ama kedi durmadı, kutunun içine girip Mavi'nin yanına uzandı. Gözleri Mavi'deydi, dikkatle onu izlerken Mavi'nin kutusunda uzanıyordu.

"Deli galiba," dedi Korhan hayretler içerisinde.

"Mavi onu yaralar mı?" diye sordum.

"Ne diyorsun? Sülalesini bile yaralar."

Tam kalkacakken Korhan beni bileğimden tutarak geri çekti, tekrar kollarının arasına alıp gözlerini onlara sabitledi. Kedi, patisini Mavi'ye doğru uzatınca Mavi kutunun diğer ucuna gitti ve kediyi umursamıyormuş gibi uzandı. Kedi meraklıydı, Mavi'nin dikenlerine rağmen onun yanına kaydı, patisini kirpinin dikenli sırtına koyunca bir an gözlerim iri iri açıldı. Mavi sırtındaki dikenleri diktiği için kedinin patisi yaralanmış olmalıydı. Kedi yaralanmayı umursamadan kirpinin yanına uzanarak başını kirpinin sivri dikenlerine sürtüp miyavladı.

"Bu enteresandı," dedi Korhan, şaşırmış görünüyordu.

"Mavi dikenlerini çıkarmış," diye fısıldadım. "Kediyi alalım, canı yanacak."

Mavi geri çekilmek ister gibi hareket edince, kedi umursamadan çenesini kirpinin saldırıya hazır duran dikenlerine sürterek gözlerini

yumdu. Başını kirpinin sırtının üzerine koymuş ve anında uykuya dalmıştı. Bir süre sonra kirpi de tıpkı kedi gibi uykuya daldı.

Bir anlığına bu görüntü sanki bana aitmiş, benden parçalar taşıyormuş gibi tanıdık hissettirmişti. Yüzümü Korhan'ın boynuna sokup, dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı onun boynundaki damara sabitledim. Kızıl ışık o damarı aydınlatamıyordu, çünkü benim gölgem damarının üzerine düşmüştü.

Gölgem, onun damarının üzerine düşmüştü.

Ben onun kanına çöküp o kanı gecenin kalbine gömülmüş bir nehre çeviren karanlıktım.

Uykuya dalmadan hemen önce, *"Nehir,"* diye mırıldandım. "Seni buna benzetiyorum."

Scanned with CamScanner

2. Perde
Kız ve Dağ

Ne getireceği belli değildir ama ne götüreceğini bilirsin. Bildiklerimin kıyısında boğulduğum zaman, belirsizlik peşimde atıyla izimi süren hayalet bir süvariydi. Şimdi bu öğrendiğim gerçeğin bana ne getireceğini bilmiyordum ama ne götürdüğü o kadar netti ki, iliklerimde attığı adımları hissediyor, izlerini taşıyordum.

Zaman, ağzımda babama ait bir puroyla tırmandığım bir yokuştu ve ben yokuşun başına geldiğimde artık ciğerlerimin olduğu yerde iki küllenmiş köz parçası taşıyordum.

Babamı bulduğum anı hatırlıyordum.

Babamı son gördüğüm anı hatırlıyordum.

Babamın yüzü gözlerimin önünden siliniyordu, onu bulamıyordum, onu hatırlayamıyordum.

Babamı kaybettiğim anı hatırlıyordum.

Hatırladığım yalnızca buydu.

Sesi zihnimden siliniyordu, yüzü eskisi kadar net değildi, fakat kokusu ne zaman solusam beni öldürdüğü anı hatırlayacağım bir zehir gibiydi. Bir süre sonra o kokuyu soluduğumda aklıma gelen babam olmayacaktı, yalnızca o kokunun bana bir şeyler hatırlattığını düşünecektim, babamı hatırlamayacaktım.

Hatırladığım yalnızca onu kaybettiğim olacaktı.

Bir ses...

Scanned with CamScanner

Zihnimin kapısını yumruklayan bir el gibi, sık sık uykuma sızarak beni uyandırma isteğiyle kulaklarımda dolaşıyordu. Onun çenesini saç diplerimde hissettiğimde, duyduğum sesi gerilere kovarak yavaşça soluklanıp ona sokuldum.

Kokusu sıcaktı, ateşe burnumu uzatmışım ve yükselen alevleri koklamışım gibi hissettiriyordu. Ses evin içinde ilerlemeye başladığında, zihnim sesin ev sahipliğini yapıyormuş gibi kafamın içinde tonlarca ağırlık hissettim.

Kapı aniden çarpınca kalbimin atış sesleri, çarpma sesine doğru orantılı olarak göğsümü yıkmak isteyen bir felakete dönüştü. İrkilerek Korhan'a yaklaştım, bedenim korkuyu hissetmiş olsa da bu korkuya büyük bir tepki verememişti.

"Kurê kêrê[1]!" Kükreme sesi gibi etrafa yayılan ses gözlerimi hızla aralayıp korkuyla kapıya doğru bakmama neden olmuştu. Korhan'ın boğazından bir hırıltı yükseldi, ardından uyku sersemliğine karışarak yükselen erkeksi homurtu sesini dinledim. Kapının önünde yalnızca omuzlarına atarak omuzlarını örttüğü uzun paltosuyla dikilen yaşlı adamı gördüğümde gözlerim iri iri açıldı. Adam bana değil, Korhan'a bakıyordu. Saçları bembeyazdı, uzun boylu ve yapılı bir adamdı; kaşlarını öfkeyle çatmıştı. "Ulan kabrak[2], kalksana!"

"Hay sikeyim böyle işi," diye mırıldandı Korhan, uykulu sesini yalnızca benim duyabileceğim tonda kullanmıştı. Şaşkınlık bedenime ikinci bir deri gibi dolanarak beni sarıp sarmaladığında utanarak yorganı bedenime iyice çekip Korhan'ın kollarının arasından sıyrıldım. Bu adam kimdi? Neden bu kadar sert görünüyordu? Gözlerim yaşlı adamda takılı kalmıştı. Bedeni, yaşına oranla gerçekten dinç görünüyordu, bakışları ve ses tonu çok korkutucuydu.

"Hâlâ yatıyor," dedi adam öfkeyle, ardından anlayamadığım bir dilde birkaç kelime sarf etmişti ama neyden bahsettiğini bilmediğim için ona öylece bakakalmıştım.

"Dede bir dur Allah aşkına," dedi Korhan büyük bir şoka girmeme neden olarak.

"Kêr kure kêr[3]!" diye homurdandı adam, devamında birkaç kelime daha sıralamıştı ama zihnimde kelimelerin harfleri bile şekil bulmamıştı.

1 Kurê kêrê: Eşeğin oğlu.
2 Kabrak: Pezevenk, ibne, puşt.
3 Kêr kure kêre: Eşekoğlueşek.

Bu adam onun dedesi miydi? Utanç duygusu bedenime bir dalga gibi çarpıp beni o duyguyla yıkamış ve sırılsıklam yapmıştı. Çekingen bir tavırla yorganı çıplak bacaklarımdan ayırmadan adamın gözlerinin içine baktım. Korhan'ın yeşil gözlerinin aksine adamın gözleri koyu kahverengi, siyah gibiydi, gözlerindeki sürmeler dikkatimi çekmişti ve kaşları tıpkı Korhan'ın kaşları gibi keskindi. Korhan yataktan kalkınca, dedesi yüzünü buruşturup, "Kabrak!" diye bağırdı bir kez daha. "Kuçike be haysiyet[1]."

"Edi bese[2]!" diye bağırdı Korhan anlayamadığım bir şekilde, öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Ne hejayi penç kuruşa[3]," dedi dedesi ona kötü kötü bakarak.

"Ulan sen beni gördüğün gibi neden küfürlere başlıyorsun?" diye sordu Korhan odanın ortasına ilerleyerek. "Düzgün konuş, kız var, görmüyor musun? Seni anlıyor."

Hayır, anlamıyordum.

Korhan, dedesinin yanından sıyrılıp geçerken öfkeli görünüyordu. Dedesi bana baktı, yatakta dizlerimi karnıma çekmiş, yorganın altından çıkmadan uykulu gözlerle beni izleyen yaşlı adama bakıyordum. Sırtında onu olduğundan daha kudretli gösteren paltosuyla bana doğru yürüdü, yatağın önünde durup gözlerini yüzüme indirerek bana daha dikkatli bakmaya başladı.

"Tu kurdî dizanî[4]?" dedi sorar gibi, hiçbir şey anlamadığım için ona öylece bakmaya devam ettiğimde çatık kaşlarını kaldırıp tekrar konuştu: "Tu min fehm dikî[5]?"

Onu anlayamadığım için yüzümde garip bir ifade oluşmuştu.

"Derewîn[6]!" diye bağırdı bir anda Korhan'a doğru dönerek. "Anladığı falan yok."

"Neyi?" diye sordum ama ikisi de bana bakmıyordu, dedesinin Türkçe konuşabildiğini fark ettiğim için cümlelerimi daha dikkatli seçmem gerektiğini düşündüm.

Korhan ve dedesi bir süre çekişseler de sonunda sessizleşmişler ve Korhan dedesini odadan çıkarmıştı. Bunu fırsat bilerek hızla kotumu bacaklarımdan geçirip, Korhan'ın bana epey bol gelen kazağıyla kotun belirgin hale getirdiği geniş kalçalarımı örttüm.

1 Kuçike be haysiyet: Haysiyetsiz köpek.
2 Edi bese: Yeter artık.
3 Ne hejayi penç kuruşa: Beş kuruş etmezsin.
4 Tu kurdî dizanî: Kürtçe biliyor musun?
5 Tu min fehm dikî: Beni anlıyor musun?
6 Derewîn: Yalancı.

Scanned with CamScanner

Kalbim ağzımda atıyordu, bunun nedeni yalnızca dedesini görmüş olmam değildi, tazeliğini koruyan bazı şeylerin derinleşerek uykum boyunca içime kuyu kazmış olmasından kaynaklı bir şeydi. Yine de dedesini gördüğüm için de heyecanlıydım, nasıl bir adam olduğunu merak ediyordum.

Şimdilik gözlemlediğim kadarıyla biraz ağır, biraz da öfkeli biri gibiydi ama insanlar ortama göre şekil alabilen sıvı maddelerin nefes alan versiyonu oldukları için kesin yargıya varmak istemiyordum.

Kedi ve kirpi hâlâ kutunun içinde uyuyorlardı. Her ne kadar kedi, Korhan'ın dedesi kapıyı çarparak içeri girdiğinde korkmuş olsa da kirpinin yanından kalkmayarak beni şaşırtmıştı. Kapıya yaklaşıp, kapının arkasında kalan koridorun içinde yükselen konuşma seslerini dinlemeye başladım ama sesler boğuktu ve yer yer Türkçe kelimeleri araya sıkıştırsalar da genel olarak Kürtçe konuşuyorlardı.

Beni ne beklediğini bilmeden odadan çıktığımda Korhan'ın dedesi koridorda dikiliyor, Korhan'ı azarlamaya devam ediyordu ve Korhan dış kapının girişinde duruyordu. Dedesi beni fark edince duraksadı, bakışları beni buldu. Onun sert bakışları anlık durakşamama neden olsa da ifademi toparlamayı başardım ve gözlerimi Korhan'a çevirdim.

"Ben eve gitsem iyi olacak," dedim çekimser sesimle.

Korhan duraksadı, dedesinin gözlerini yüzümün her bir köşesinde hissedebiliyordum ama ona bakmamaya özen gösteriyordum.

"Emin misin?" diye sordu, ikilemde kalmış gibi görünüyordu. Bu isteğimi doğrulamak ister gibi başımı salladım. Korhan birkaç saniye sadece yüzümü izlese de sonunda gözlerini yumup geri açtı ve, "Tamam," dedi sadece.

Korhan'ın dedesinin bakışlarına karşılık verdiğimde, adamın yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade belirmişti. Her ne kadar kafamda üzerime yıkılmak için sallanan bir dünya olsa da ona gülümsemeye çalıştım. Gözlerini kısmasına neden olan gülümsemem yüzümde solduğunda bana doğru yaklaştı. Uzun boylu bir adam olduğu için kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım. Bir süre sonra bana bakan kahverengi gözlerinde güvenilir bir gölge görmüş ve kendimi gevşemiş hissetmiştim.

"Diyar," dediğinde ona tuhaf tuhaf bakıyordum. "İsmim Diyar, kızım."

Terleyen avuçlarımı kotuma sürterek silerken, "Nurşan," dedim hiç düşünmeden. Daha önce kendimi hiç Nurşan olarak tanıtmamıştım ama bu adamın bana bu isimle seslenmesini istiyordum. Dudakları usul usul yukarı doğru çekildi ama kaşları hâlâ çatık duruyordu. Bana elini uzatınca bir an boşluğuma geldi, tam elini sıkmak için uzanacaktım ki Korhan'ın Diyar amcanın arkasında yaptığı hareketleri görünce duraksadım.

"Sakın," derken dudaklarını oynatıyordu. Kendi elinin üzerini öpüp başına koydu ve iri gözlerle bana baktı. Ne demeye çalıştığını fark edince hızla toparlayıp Diyar amcanın elini öpüp alnıma bastırdım.

"Var ol," dedi Diyar amca, elini bırakıp kafamı kaldırdım ve onun kahverengi gözlerine baktım. O gözlerde bir şeyler vardı; birçok şey vardı... Sanki yaşadığı her şey gözlerine bir çizgi vurmuştu ve çizgiler onun kahverengi gözlerinin içinde kopkoyu yarıklar gibi duruyordu.

"Kusuruma bakma." Ses tonu kalındı, şiveli olmasına rağmen sanki bir yerde seslendirme yapıyormuş gibi hoş geliyordu kulağa. "Bu haytaya sinirlenince..." Göz ucuyla Korhan'a baktı, Korhan farklı yöne bakarak dedesini dinlemiyor gibi yapıyordu. "Sana da ayıp oldu."

"Yok, ne ayıbı. Asıl ben..." Gözlerimi Korhan'a çevirdim, bir süre Diyar amcaya bakamadan bekledim. "Yani ben özür dilerim."

"Sen neden özür diliyorsun?" Diyar amcanın şaşkınlığı beni de şaşırtmıştı ama buna bir cevap veremedim. Korhan derin bir nefes alarak, "Seni eve bırakayım," dedi, bunu beni kurtarmak için söylediğini bildiğimden başımı onu onaylamak ister gibi salladım.

Diyar amcayı arkamızda bırakarak evden çıktığımızda sokağı yıkayan yağmur bir nebze olsun dinmişti. Hava almanın, oksijeni ciğerlerimde parçalamanın benim açımdan daha iyi olacağını bildiğimden Korhan'a motosikletiyle gitmeyi teklif etmiştim ve o da bu teklifi sanki nedenini biliyormuş gibi hiç sorgulamadan kabul etmişti. Motosikletin tekerlekleri, yollarda oluşmuş küçük nehirlerin içinden geçerek suları bir dalgaya çevirirken başıma kaskı takmamış, yanağımı Korhan'ın sırtına bastırarak gözümün önünde bir var olan bir de yok olan şehri izlemeye başlamıştım. Korhan da tıpkı benim gibi kaskını takmıyordu. Sanırım o da hava almak istiyordu.

Motosiklet, evimin olduğu yokuşun başlangıç noktasında yavaşladığında, biraz evvel yağmurun çarparak ıslattığı ama rüzgârın inatla uçuşturduğu saçlarım şimdi yüzüme yapışmıştı.

Scanned with CamScanner

Korhan motosikleti ağır ağır sürerken, "Deden," diye mırıldandım. "Sana epey kızmış gibi görünüyordu."

"Öyleydi," dedi Korhan, sesi dinen rüzgâr gibi sakindi ama hisleri, hâlâ atıştıran yağmur gibiydi ve onları kendime aitmiş gibi hissedebiliyordum.

"Neden o kadar kızgındı?" Sanki motosikletten inmeyi, eve gitmeyi istemiyormuşum gibi durmadan konu açarak Korhan'ı konuşturmaya ve bu vakti biraz daha uzatmaya çabalıyordum.

Korhan, onu terk etmeyeceğini düşündüğüm sakinliğiyle, "Onu pek arayıp sormuyorum, ondan," dedi, o benim aksime konuyu kapatma derdinde gibi duruyordu. Oysa benim konuşmaya, içimde biriken zehri kendi içimdeki şifayla yok edene kadar bu kafayı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Motosiklet tam yokuşun kıvrımında durunca bu konuşmanın burada bittiğini bilmenin hüsranıyla yanağımı onun sırtından uzaklaştırdım.

Bu saatten sonra beni bekleyen şeyin ne olduğunu ölesiye merak ediyordum.

Motosikletin önünde durup, hâlâ motosikletin üzerinde oturan adama çevirdim gözyaşlarımın akamayacak kadar çok aktığı için kan çanağına çevirdiği gözlerimi.

Bana bakmak için bir evi yakabilecekken, aynı anda bana bakmamak için bir şehri yakabilecekmiş gibi öylece boşluğu izliyordu.

Sonunda onun konuşmayacağını düşünüp usulca sırtımı dönüyordum ki, "Nurşan," dedi, sesi dikenli tellere saplanıp kanamaya başlayan bir kuşun kanatlarındaki kıpırtılar gibiydi. Dudaklarımı kelimeler için yalayarak ıslattım, çünkü kelimelerin uçlarında kibritten dökülen alevler vardı ve benim dudaklarım kupkuruydu; tutuşurdu.

"Hım?"

"Onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu, bana bakmıyordu.

"Olanları."

Korhan başını yavaş yavaş sallayarak bana hak verdiğini belirtti. "Bana ihtiyaç duyarsan araman yeterli," dedi, şimdi kor yeşili gözleri gözlerime kaymış ve kirpiklerinden akan anlamlar gözlerinin yeşiline damlayarak o yeşili koyulaştırmıştı.

"Ararım, Arjen."

Bu onun dudaklarını belli belirsiz titretti ama gülümsemesi büyüyüp ışığını etrafa yaymadı.

Sırtımı ona dönüp o koskoca yokuşu tek bir nefeste tırmanmıştım. Ben, yokuşu arkamda adımlarımın sürtündüğü bir silgiyle silene kadar orada beni beklemeye devam etti. Binanın merdivenlerini tırmanmaya başladığımda yüzümde o mezarın içine babamı değil, kendi ruhumu bırakmışım gibi ruhsuz bir ifade vardı.

Nefesim, ciğerlerimi yoruyordu.

Evin anahtarlarının yanımda olmadığını fark edince yedek anahtarları sakladığımız mektup kutusunun içindeki gizli oyuğa soktum elimi. Anneannem çoğu zaman o anahtarı buraya bırakırdı çünkü ben anahtarlarımı çoğunlukla odamda unutuyordum. Kapıyı aralarken aslında salonda beni bekleyen bir kalabalık olduğunu hissetmiştim ama o kapıyı çarpıp kaçmak yerine açmış ve içeri girmiştim.

Mania, onu bıraktığım yerde ellerinde tuttuğu piyes sayfalarıyla karşımda dikiliyordu.

Bir süre bana benzeyen o kadını izledim, elimde anahtarla karşısında durmuştum ve o, elinde tuttuğu piyes sayfalarını birer birer yere bırakıyor, yere bıraktığı her bir sayfa zemini kaplamış suyun içinde yüzmeye başlıyordu.

"Git buradan," diye fısıldadı ama ona bakmadan, onu benden başka kimsenin göremeyeceğini bildiğim topluluğa çevirdim gözlerimi. Anneannem büyük koltuğun ortasında oturuyor, sessizce önünde çalışan televizyonun ekranını izliyordu ama baktığı yerde gördüğü şeyin televizyonda oynayan program olmadığına emindim. Dayım tekli koltuklardan birindeydi, beni gördüğü an ayağa kalkmış, ifadesizliğim karşısında tekrar koltuğa geri oturmuştu. Gözlerim diğer tekli koltukta oturan Yağış'a kayınca duraksadım, o da tıpkı dayım gibi hafif ayaklanmış, benim bitkinliğimi görünce tekrar yerine oturmuştu.

"Meraktan deliye döndük," diye fısıldadı Yağış.

Avucumun içinde tuttuğum anahtarı daha sıkı kavrayıp gözlerimi arkadaşımdan uzaklaştırdım. Kan yerine dönmüş gözlerimden bir şeylerin yolunda gitmediğini anladıklarına emindim. Anneannemin bana bakmadığını fark etmiştim, sessizce televizyon ekranına bakmayı sürdürüyordu.

"Aliş dede biraz hava almaya çıktı, o da birazdan burada olur," dedi Yağış, bana bir şeyler açıklama çabası içerisinde olması gözlerimi ona çevirmeme neden olmuştu. Ayaklarımın üzerinde bir ceset

Scanned with CamScanner

gibi duruyordum ve kan, sanki beni yaşatmak değil, beni boğmak için cesedimin içini dolduran bir nehir gibiydi.

"İs," dedi dayım, sesinde sorgu mu vardı yoksa yalnızca bana mı seslenmişti bilmiyordum ama gözlerimi arkadaşımdan bir yara kabuğunu koparıyormuş gibi koparark bu defa dayımın yeşil gözlerine baktım. "Yanımıza gel," dedi dayım, elini bana doğru uzatmıştı.

Dimdik durup, "Biliyor muydunuz?" diye sordum, dayım bir an anlam veremeyen gözlerle bana bakınca, bu durumu onun bilmediğini anlayıp göğsüme dökülmüş buz gibi sularla dayıma baktım. Gözlerimin kenarlarında yaş aşeren bir acı vardı ama gözyaşlarım kurumuştu. Gözlerimdeki kırmızı damarların gözlerimi yangın yeri gibi gösterdiğini bilmenin dargınlığıyla dayıma baktığımda, dayım aniden ayağa kalktı ve bana doğru ilerlemeye başladı.

Dayım, hiçbir şey sormadan beni kollarının arasına çekti ve gözyaşlarım sanki kurumamışlar gibi aniden yanaklarımdan aşağı kaymaya başladı.

"Ben sana su getiriyorum," dedi Yağış, gerçeği bilmese de iyi olmadığımı anlamış gibi hızla yerinden kalkarak mutfağa koşmuştu.

Yağış, elinde bir bardak suyla mutfaktan çıktığında ben hâlâ hiçbir şey söylemeden dayıma sığınmaya devam ediyordum. Burası, benim Korhan yokken sığındığım yerdi ve bir gün Korhan giderse, ben yine burada onun acısını çekecektim.

Güvendiğim ilk adama daha sıkı sarılıp, "Bilmiyor muydun?" diye sordum, sesim titriyordu. "Dayı, babam ölmüş, biliyor musun?"

Yağış'ın avucunda duran su bardağı yere düşüp patladığında, cam kırıklarının parçalanıp dağılırken çıkardığı ses, benim içli hıçkırık seslerime karışarak evin içinde bir hayalet gibi dolaşmaya başlamıştı.

Dayımın beni saran kolları sarsıldı ama bana sıkıca sarılmayı bırakmadı. Titreyen ellerimi dayımın omuzlarına bastırırken bu defa ağzımı bile açamadım. Gözyaşlarım yavaş yavaş gözlerimden kayıyor, dudaklarımdan bu gözyaşlarına ait gölgeler gibi mırıltılar dökülüyordu. Cam kırıklarının içinden damarın içinden geçen kan gibi geçerek ilerleyen su zemine yayılmıştı.

Gözyaşlarımın boğduğu gözlerim bir an Yağış'ı odağına aldı, Yağış, avuçlarını ağzına örtmüş, koskocaman olmuş siyah gözleriyle yüzüme bakıyordu ve ayaklarının etrafında patlayan cam kırıkları, evin

içinde nehrin üzerinde sim gibi parlayan suyun teni misali parlıyordu.

"Şşşh," dedi dayım bana sıkı sarılarak. "Geçti."

"Geçti," diye mırıldandım, gözlerimi sıkıca yumup tüm görüntüleri gözlerimin önünden kendi isteğimle sildim.

Bir süre öyle bekledim. Anneannem artık ayaktaydı, yanıma gelmiş ve ben dayıma sarılmaya devam ederken avuçlarını omuzlarıma bastırarak beni telkin etmeye çalışmıştı. Dayımın kolları beni serbest bıraktığında, kıpkırmızı olmuş suratımı saran gözyaşlarıyla anneanneme baktım. Yüzü, bir aynanın parçalanan teni gibiydi. Bir an o gözlerde hüznü değil, azabı gördüm; bir an o gözlerde yalnızca acıyı değil, pişmanlığı gördüm. Kalbim, göğsümün içinde sabun gibi kaydığında, bir an göğsüm kalbimi tutamayacak ve kalbim göğsümden düşerek karnıma çakılacak sandım.

"Biliyor muydun?" diye sordum, gözlerime buna inanmak istemeyen bir bakış sinmişti. "Anneanne?"

Başını önüne eğip, "Öldüğünü bilmiyordum," dedi, beynimden vurulmuş gibi ona bakarken kurduğu cümlenin devamı beni kâbuslarımdan bile daha çok korkutuyordu. Aniden gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Sadece hastalandığını biliyordum."

"Hasta..." Durdum. "Ne?"

Anneannem gözlerinden akan yaşlarla gözlerimin içine bakıp, "Gittiğinden birkaç ay sonra hasta olduğunu öğrendim," dedi. "Sen çok küçüktün o zamanlar, diyemedim. Çok parası vardı, iyileşmeye gitti sandım." Anneannem titreyen çenesiyle gözlerini gözlerimden sanki bana bakmaya katlanamıyormuş, bu onun canını yerinden söküyormuş gibi uzaklaştırdı. "Annen aradı sabaha karşı. Her şeyi anlattı." Titreyen elleriyle yüzündeki yaşları sildi. "Her şeyi. Bu söylediğini de sana yemin ederim bu sabah öğrendim."

"Hasta mıydı?" Gözlerim iri iri açılmıştı, içlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Çok ciddi olduğunu bilmiyordum," dedi anneannem, artık titriyordu. Dayım şaşkınlıklarla sarılmış yüzünde oluşmaya başlayan öfkeyle annesine bakıyordu. "Deniz telefonda anlatana kadar, yemin ederim bunu bilmiyordum."

"Hasta olduğunu biliyordun," diye fısıldadım, sesim duvara asılmış yırtık pırtık bir posterin üzerinde sureti olan ölmüş bir insanın gözlerindeki ifade gibiydi.

Scanned with CamScanner

"İyileşmiştir sanıyordum," dedi anneannem, elleri titriyordu. "Hastalığının ne olduğunu bile bilmiyordum." Titreyen avuçlarından birini yanağıma bastırdı. Ona öylece baktım. Ne geri çekildim ne de herhangi bir şey söyledim. Yalnızca baktım. "Öyle bakma," dedi acılar içinde.

"Hastalığının ne olduğunu öğrendin mi?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde, anneannem yüzümde kurumaya başlayan gözyaşlarını avucuyla ovuşturuyordu.

"Nasıl diyeyim sana ben bunu?"

"Öğrendin," dedim başımı sallayarak, avucu yüzümde kaydı. "Söyleyecek misin?"

"Kanser," dedi gözlerimin içine af dileyen gözlerle bakarak. "Akciğer kanseri." Titreyen avucunu yanağıma bastırdı. "Bilsem, neyle karşılaşacağını biliyor olsam ben seni oralara salar mıydım?"

Bir an olduğum yerde hafifçe sendeledim. Ciğerimde babamın gölgesi büyüklüğünde bir lekenin varlığını hissettim. Dünya aynı anda hem dönüyor hem duruyordu, cennet aynı anda hem yanıyor hem donuyordu, gözyaşlarım hem aynı anda akıyor hem de aynı anda kuruyordu.

"Affet," dedi anneannem, çaresizlik evin içinde göğsünü yumruklayan, çığlıklar atan yaralı bir yaratık gibiydi.

Dilim ağzımın içinde ters dönüp, ucunda çıkan bıçağı boğazıma saplayacakmış gibi hissediyordum.

"Affet," dedi anneannem, artık sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Yanağımı anneannemin avucuna bastırırken içimi zedeleyen o iki kelimelik cümleyi kurdum:

"Sorun değil."

Anneannem uzun süre sarsıla sarsıla ağlamış, dayım ve Yağış üzerlerinden atamadıkları şaşkınlıkla öylece ağlayan anneannemi ve onun karşısında hiçbir şekilde tepki vermeden sadece onu izleyen beni izlemişlerdi.

Sonunda oradan ayrılıp odama çıkarken Yağış'ın sessizliği işime gelmişti. Arkamdan gelmemişti, çünkü birçok insanın aksine benim şu an gerçekten yalnız kalmam gerektiğini biliyordu. Odamın kapısını açıp, sırtımı kapıya yaslayarak ittiğimde ve kapıyı tekrar kapattığımda göğsüm hızla inip kalkıyor, iri bakışlarım dışarıda yağan yağmurun dokunduğu pencereyi izliyordu.

Mania şimdi yatağımın üzerindeydi, kan revan içindeki beyaz elbisesiyle yatağımda uzanıyor, tavanı izliyordu.

Dudaklarım aralandı.

"Annem bana bunu neden yaptı?"

Sessizlik, kınını kan ile dolduruyordu. Savaştan sağ çıkmış düşüncelerimin tümü yara bere içindeydi. Zihnim, dinlenmeyi unutmuş bir astım hastasının yokuşu bitirirken attığı son adımdı ve zihnimde biriktirdiğim kelimelerim, bir kalp hastasının son kez çarpan kalbinin sesi gibiydi.

Uzun süre balkon kapısının arkasında, sandalyemin üzerinde oturdum ve yazın gelişini müjdeleyen renklerin gökyüzüne çektiği şeritleri seyrettim. Balkon kapısının camının etrafı tozlarla dolu olsa da dışarıyı net olarak görebiliyordum.

Gökyüzünde, batmak üzere olan güneşin verdiği renklerin aksine birkaç parça koyu yağmur bulutu asılı duruyordu. Yine de dışarı baktığımda ilk gördüğüm, bir zamanlar çok sevdiğim ama şu an benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşündüğüm yaz akşamlarından birinin içinde olduğumuzdu.

Oturduğumuz binanın çaprazında dışı hardal rengine boyanmış, balkon ve pencere kenarlıklarının bordo rengiyle şeritlenmiş bir bina daha vardı; bina altı katlıydı, beşinci katın balkonunda beyaz bir dolap, dolabın içinde kışlık ayakkabılar vardı ve balkon korkuluklarından birine siyah bir spor çanta asılmıştı. Demirlere gerili duran iplerden birinde rüzgârın usulca dokunup hareketlendirdiği beyaz kumaşı görebiliyordum ama o kumaşın bir tişört mü yoksa öylesine bir atlet mi olup olmadığını bir türlü anlamlandıramıyordum.

Binanın ikinci katındaki balkonda mavi, üzerinde kırmızı çiçeklerin olduğu bir masa örtüsü asılıydı, balkonun korkuluklarının sırtında iki tane güneş enerjisi paneli vardı ve panellerin hemen arka tarafında büyük, silindir şeklindeki metal bir boruda Antalya yazıyor, yazının üzerini panellerin satıldığını düşündüğüm dükkânın numaralarını oluşturan rakamlar süslüyordu.

Gözlerimi, rahatsız edici bir dikkatle incelediğim binadan usulca geri çekerek önümde uzanan yola çevirdiğimde, türbanlı genç bir

Scanned with CamScanner

kızın, sırtında çantası, altında kot pantolonu, üzerinde pantolonunun ortaya serdiği hatları kamufle edecek siyah bir tunikle yürüdüğünü, bir yandan da kulağına yasladığı telefonla konuştuğunu gördüm. Omzuna taktığı sırt çantası her an omzundan kayıp düşecekmiş gibi görünüyordu. Büyük bir hızla yürüyerek gözden kayboldu ve güneşin çarparak yapraklarını aydınlattığı sıska ağacı izlemeye başladım.

Güneş, karanlık ile buluşana kadar bu şekilde kalmak istiyordum.

Odamın kapısının önünden geçip giden gölgeleri göremesem de o gölgelerin sahiplerinin ruhuna çökmüş endişeyi hissedebiliyordum.

Ben yine hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım.

Ben yine hiç yara almamışım gibi, ben yine zaten bunu en başından beri biliyormuşum da çok da önemsememişim gibi davranacaktım.

Yalnızca tam şu zaman diliminde biraz olsun kendimi dinlemeye, sineye çekeceğim şu anın yasını yapayalnızken, buradayken, sabah yağmurun deldiği bu şehirdeki baharı izlerken tutmak istiyordum.

İnsanlar gelip geçti, arabalar, motosikletler, bisikletler, kediler, köpekler, kuşlar gelip geçti. Kapımın önüne hep birileri geldi ama kapımı çalamadan geri dönüp gittiler. Bir insanın öz annesi, kendi öz evladına bunu neden yapardı? Ne amaçla, ne tür bir istekle, neyi planlayarak, neyi arzulayarak bunu yapardı aklım almıyordu. Büsbütün bir kelimeyken her yanımdan kırılmış, hecelerime değil, parçalarıma ayrılmıştım ve şimdi kendimi kendim bile okuyamıyordum.

Zaman, paslı bir makas gibi yazılı olduğum sayfanın üzerinden geçiyor, kelimeleri ikiye bölerken beni de tıpkı kelimeleri böldüğü gibi ikiye bölerek o sayfada parçalanmış halde bırakıyordu. Gece, gündüzün üzerini örttüğünde ve sokaktaki canlılar inlerine çekilerek yerlerini rüzgârın uçurduğu yaprak parçalarına devretti.

Telefonum çok defa çaldı, çok defa sustu, sonunda bu sokaktan araba bile geçmeyecek kadar ıssız bir saatte olduğumuzu anladığımda, yokuşu çıkan motosikletin gürültülü sesini camın diğer ucunda olmama rağmen duyabilmiştim. Hâlâ o sandalyenin üzerinde, hâlâ o balkon camının arkasında, pozisyonumu bile tek bir anlığına olsun dahi değiştirmeden öylece oturuyordum. Motosiklet, odamın karşısındaki incir ağacının önünde yavaşladı, ardından durdu.

O olduğunu bildiğim için gözlerimi indirmiş, sakince onun düzenli hareketlerini izliyordum. Kaskını çıkarıp kolunun

altına koydu, ayaklarını yere sağlamca basarak dengede tuttuğu motosikletin üzerinden inmeden kafasını kaldırdı ve odamı arkasında bırakan balkona baktı.

Beni gördüğünü biliyordum. Yine de yerimden oynamadan, sadece gözlerimi ona bir iğne gibi batırmış onu izliyordum. Uzun süre, belki ikimizin bile dengesini kuramayacağımız bir süre zarfı boyunca, kaskı kolunun altında, motosikleti ayaklarını yere basarak tutup öylece beni izledi; ben de onu izledim. Üşüyor muydu? Artık yağmur yağmıyordu ama dışarıda esen rüzgârın hemen altında durduğu incir ağacının yapraklarını nasıl uçurarak sokak boyunca sürüklediğini görüyordum.

Kaskı motosikletin önüne koyup, bacaklarını biraz daha aralayarak motosikleti bacak arasında tutmaya devam ederek deri ceketinin iç cebinden sigara paketini çıkardı. Bunu yaparken gözleri hâlâ balkonumda, camın arkasında oturan bedenimde, karanlığın gizlediği gözlerimdeydi.

Öyle bir an geldi ki, dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı, o sigarayı yakmak için çaktığı çakmaktan fırlayan ateşi, ateşin aydınlatarak zehir gibi geceye yaydığı yeşil gözlerini, hepsini... Tümünü zihnime mıhladım.

Sigarasını içerken beni izlemeye devam etti. İzmariti dudaklarının arasına alıp, telefonunu bir şeyler yazmaya başladığını gördüğümde, bakışlarım hemen yan tarafımda duran cep telefonuma kaydı, cep telefonum gelen aramaları görmemem ama sesini dinlemem için yüzüstü duruyordu; kimin aradığını görürsem açarım düşüncesiyle bunu yapmıştım. Telefonumun titremesiyle Korhan kafasını kaldırdı ve gözleri gözlerim ile buluştu. Telefona bakmadığımı görünce gözlerini telefonuna indirdi ve bir şeyler daha yazdı. Ardından yeniden telefonum titredi. Dayanamayıp telefonu elime aldım ve o an, ondan gelen yirmi altı cevapsız çağrıyı gördüm. Yutkunarak mesaja girdim.

Arjen: *Öyle bakmayı kes. Gözlerini göremediğimi mi sanıyorsun? Çok net görüyorum (03.26)*

Arjen: *Eğer dayanamayıp bu mesaja bakarsan, gelip seni oradan alacağım (03.28)*

Telefon elimdeyken bir mesaj daha düştü.

Scanned with CamScanner

Arjen: *Baktın. Sen mi iniyorsun yoksa ben mi kapınıza geleyim? (03:29)*

İs: *Dışarı çıkmak istemiyorum (03.30)*

Arjen: *Seni almadan bir yere gitmiyorum (03.31)*

İs: *Yarın buluşsak? (03.31)*

Arjen: *Nurşan zaten yarın oldu (03.32)*

Tam mesaj yazacakken, Korhan'ın motosikletten indiğini görünce telefonu bir köşeye bırakıp sandalyeden kalktım. Etrafına bakındıktan sonra elindeki izmariti yere fırlatıp binaya doğru yürümeye başladı. Panik hissedeceğimi sanmıştım ama öyle olmamıştı, sakin gözlerle onu izliyordum. Aniden bir alt katımızdaki balkonun korkuluklarına zıplayınca bir an duraksadım, ardından binanın kenarındaki korkuluklara tutunup kendini yukarı çekti. Ben balkonun kapısını açıp dışarı çıktığımda, o usta hareketlerle yukarı tırmanmaya devam ediyordu.

Dışarısı soğuktu, bedenim neredeyse çıplak denilecek kadar ortada olduğu için soğuğu daha yakından hissetmiştim. Korkuluklara tutunup başımı aşağı doğru uzattığım anda, o kafasını tutunduğum korkulukların parmaklarından yukarı doğru uzattı. Bir adım geri çekilerek, "Düşeceksin," diye fısıldadım.

"Asla düşmem," dedi, korkulukların altındaki zemine tutunuyordu, bir elini demir parmaklığa atıp kendini yavaşça yukarı çekerken yüzünü buruşturdu: "Seninle uyuya uyuya götüm büyüdü bence. Götünü geçirdin bana," diye söylendi, dudaklarımda silik bir tebessüm oluştu.

Kendini kolayca yukarı çekip, uzun bacaklarını öne atarak balkona çıktı.

"Şaka, benim için çocuk oyuncağıydı." Şimdi birbirimizin karşısındaydık, o kafasını indirmiş, ben de onun uzun boyu yüzünden kafamı kaldırmıştım ve göz gözeydik. "Gel buraya," demesiyle beni kollarının arasına çekmesi bir oldu. Teninden akın eden soğuğun kokusunu solurken, kollarımı onun ince beline sardım.

Soğuğun sindiği göğsüne burnumu yaslarken, o da çenesini saçlarımın arasına bastırdı. "Niye geldin ki?" diye mırıldandım, sesim buruk çıkmıştı ve bu benim elimde değildi. Deri ceketinin kumaşını avuçlarımın içine alarak sıktım, sonra da ona daha sıkı sarıldım.

"Çirkin kedimi öylece bırakacak değildim," dedi, sesi boğuk gelmişti, dudaklarını saçlarıma sürtüp saçlarımı yavaşça öptü. "Ayrıca yirmi altı kere aradım, açmadın, kalleş kedi."

"Kimseye cevap vermedim," diye mırıldandım, avuçlarımın içindeki kumaşı daha sıkı kavrayıp yutkundum.

"Ben kimse değilim." Beni yavaşça bırakıp gözlerini yüzüme indirdi. "Bir daha beni hiçbir hissinden mahrum etme."

Burukça gülümsedim. "Her şeyi senin önünde yaşadım zaten," dedim. "Başka neyi senin önünde yaşayabilirim, bilmiyorum. Bundan sonrası anca ölüm olur sanırım."

Yüzü anında sertleşti. "Salak saçma konuşma," dedi gergin bir sesle. "Her zaman daha kötüleri olabilir."

Ona baktım. "Daha kötüsü artık bana koymaz," diye fısıldadım. "Gerçekten."

Gözlerimin içine bakarken buna inanmak istiyormuş gibi, "Öyle mi?" diye sordu. Başımı sallamakla yetindim ama nedense buna inanmıyormuş, sadece inanmayı çok istiyormuş gibi öylece beni izlemeye devam etti.

Gözlerinin içine ölümden kaçan bir kelebek gibi baktım, üç günlük ömrümün iki gününü onun gözlerinde harcamışım da son günümü de orada geçiriyormuşum gibi ama ölümü de hiç istemiyormuşum gibi...

"Öyle," dedim onu inandırmak ister gibi. Sonra, her nedense ben de buna inanmadım. "Daha kötü ne olabilir ki?"

"Her zaman..." dediğinde eli yanağıma kaymış, avucunu yanağıma bastırarak tenine mıhlanan soğuğu bana hissettirmişti. "...daha kötüleri olabilir."

Gözlerim gözlerine tutundu ama oraya demir atmadı. Bakışlarımı yavaşça yola çevirdim, rüzgârın uçurduğu incir yaprağını izlerken derin bir nefes alıp yutkundum, bu nefes boğazımı yakmış, yutkunuş boğazımı ağrıtmıştı. Elimi onun elinin üzerine koyup, avucunu yanağıma iyice bastırmasını sağladım. Susmak en doğru olandı, belki bir eylem değildi ama ruhun farkındalık kazanmasını sağlıyordu; dil susunca, ruh anlatılanları daha net duyardı.

Elini indirdiğinde eli benim elimin içindeydi. Onu odama sokup, balkon kapısını yavaşça kapattım. Bu, Korhan'ın odama ilk defa girişiydi, önceden olsa bu beni heyecandan deliye döndürebilecekken,

Scanned with CamScanner

şu an bu konu hakkında hiçbir şey hissetmiyordum. Odanın ortasına kadar yürüdü, gözleri duvarlarda dolaştı, duvara yerleştirilmiş levhadan metal tabloları incelemeye başladı. Yorgun bir şekilde hemen çaprazında duran yatağın üzerine çıktım ve bacaklarımı yukarı toplayarak bağdaş kurdum. Gözlerim onu takip eden bir pusula gibiydi.

Küçük levha tablolardan birinin önünde durdu, içinde bir kedi kadın görseli olan tabloyu incelerken dudakları hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu.

"Kendine bu kadar çok hayran olduğunu bilmiyordum," dedi, sesi alayla bezeli bir çiçek demeti gibiydi.

Yüzüme düşen saç parçasını kulağımın arkasına iterken sadece burnumu çektim. Gözleri omzunun üzerinden bana doğru döndü, bir süre yüzümü izledikten sonra yanıma geldi ve yatağın ucuna oturup derin bir nefes aldı. Hemen karşımızda duran aynaya yansımamız düşüyordu. Gözleri aynadaki yansımamızda durunca ben de onun gibi o yansımaya baktım.

"Nasıldı?" diye sordu, merakını soluyunca dudaklarımı nemlendirmek zorunda kaldım. Pelüş kaplumbağa ve kedi oyuncağına uzanıp oyuncağı kucağıma aldım. Bu bana her zaman Yağış'ı hatırlatıyordu. Pelüş oyuncak ile oynarken, "Biliyormuş," dedim, Korhan bunu beklemiyormuş gibi irkilerek bu defa kafasını çevirdi ve bana baktı. Kaplumbağanın yumuşak kabuğunu okşarken omuz silktim. "Anneannem biliyormuş sadece."

"Şeyi de mi?"

"Öldüğünü mü?" diye sorup ona baktım, duraksadı. "Hayır, sadece hasta olduğunu biliyormuş."

Kılıç gibi bakan gözlerini gözlerimden ayırıp elimdeki oyuncağa indirdi, yorum yapmadı. Benim zihnimde hiç dinmeyen bir yağmur, hiç sönmeyen bir ateş, içi hep açık duran bir mezar toprağı vardı. Bu yüzden bir şeyi sürekli hissetmenin ne olduğunu biliyordum ve bir şeyi sürekli hissettiğinde, artık en başta hissettiğin gibi değil, sadece hep hissettiğin gibi hissediyordun.

"Ona kızdın mı?" diye sordu, bu soruyu farklı bir amaçla sormuş gibi hissetsem de başımı iki yana salladım.

"Kızmadım."

Gözlerini yüzüme tırmandırıp, tekrar, "Öyle mi?" diye sordu.

Başımı salladım ama bunu cevaplamadım. O da başını sallayıp tekrar elimdeki oyuncağa indirdi yeşil gözlerini.

"Dedenle nasıl geçti?" diye sordum konuşmayacağını anladığımda. Aramızda uzayan, odanın içini ölen birinin bedeninden dökülen kan gibi dolduran sessizliği bozmak adına sormuştum bu soruyu.

"Arayıp sormuyorum diye kızmış," dedi, gözleri yüzümde dolaştı ve hiç beklemediğim o soruyu sordu. "Peki bilseydi?"

"Anlamadım?"

"Anneannen, bilseydi?" dedi, gözleri gözlerime çok farklı bakıyordu.

"Öldüğünü mü?"

Bunu tekrar etmek yerine, tekrar, "Bilseydi?" diyerek sorusunu tazeledi.

"Kızmazdım," dedim, bir an duraksadı.

"Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Kırılırdım."

Alnına bir namlu koymuşum, namluyu sözlerimle doldurmuşum, onu zihninden vurmuşum gibi baktı bana. Yeşil gözleri usulca tekrar oyuncağa doğru indi ve yutkunduğunu gördüm.

Yavaşça fısıldadı: "Öyle mi?"

"Öyle," dedikten sonra ben de gözlerimi oyuncağa indirdim. Şimdi sessizlik, odanın ortasında çarpan iki kalbin sesini bile bastıracak kadar yoğundu.

O da konuşmadı, ben de konuşmadım, ortamızda duran sessizliğin başını okşayarak büyüttük onu. Sonunda elimdeki oyuncağı komodinin üzerine geri bırakmış, yatağa uzanıp gözlerimi Korhan'ın yüzüne dikmiştim. Bir süre yatakta uzanıp onu izleyen beni izledi, sonra yavaşça yanıma uzandı, yanağını başımı koyduğum yastığa bastırıp, aynı yastığın üzerindeyken gözlerimin içine baktı. Ben de yan dönerek tamamen onun kadrajına girdim. Şimdi gecenin içinde asılı duran odada birbirimizin gözlerini izlerken sadece susuyorduk.

Kampüsün önü, sevilen bir insanın cenazesi gibi kalabalıktı ama ne ağaçları içine hapseden toprağın içinde bir tabut vardı ne de ağlayan siyah giymiş insanlar. Korhan'ın motosikletinin uzaklaşırken çıkardığı uğultuyu dinlerken bir süre olduğum yerde hareket bile etmeden bekledim; insanları izledim.

Scanned with CamScanner

Korhan ile ilk kez benim odamda uyumuştuk. Önceleri olsa bu durum beni heyecan ve korkudan öldürürdü. Yakalanma korkusu, onunla yan yana olma heyecanıyla çarpışırdı ve içim kıyamet yerine dönerdi. Ama öyle olmamıştı. Tüm gece birbirimizi izlemiş, konuşmamış, sabah da birlikte evden ayrılmıştık ama benim aksime o kapıyı değil, geldiği yeri, yani balkonu kullanmıştı. Sabah, evdekileri görmemek, onlarla konuşmak zorunda kalmamak için kimsenin uyanık olmayacağı bir saatte terk etmiştim evi. Ben evden çıkarken Yağış salondaki geniş koltukta uyuyordu, anneannem de mutfaktaki koltukta muhtemelen beni beklerken uyuyakalmıştı.

Uzun süre motosiklet ile sokakları gezmiş, hiç konuşmadan sürdürdüğümüz bu yolculuğun beni biraz olsun ferahlatmasını istemiştik. Muhtemelen biz şehir turu yaptığımız sırada Yağış çoktan uyanmış, okula gelmişti. İçimden bir ses, arkadaşlarımın hepsinin bu durumu bildiğini söylüyordu. Yağış bunu sır olarak saklayabilecek bir insandı evet ama söz konusu bensem, insanların ayaklarını denk almasını ister, benim kırılmamdan korktuğu için insanları korkuturdu. Onları uyarıp, bana karşı hassas olmaları konusunda uzun bir konuşma döşediğine emindim. Zaten bizim evde olduğu süre zarfında birkaç defa Çağlar'ın da sesini duymuştum, yani Çağlar'ın da konuyu bildiğini biliyordum.

"İs, n'aber?" diyerek yanımdan geçen üst sınıflardan Sıla'ya cansız gözlerle baktım, cevabımı beklemeden kalabalığa karışarak gözden kayboldu. Sonunda atmadığım her adımın, bir sonraki adımımın önünde duracak olan duvar olduğunu kendime hatırlatıp adımlarıma güçlü bir emir vererek kampüsün içinde yürümeye başladım. Göreceğim ilk tanıdık yüzün kime ait olacağını merak ediyordum. Bilip bilmediğini gördüğüm yüzün gözlerine baktığım an zaten anlayacaktım; insanlar, birine üzüldüğü zaman bunu gizleyemezdi.

İnsanlar, birini sevdiğinde, birine üzüldüğünde, birinden nefret ettiğinde, bunu karşısındaki insandan yalnızca gözleri körse gizleyebilirdi. Tanıdığım kimse kör değildi.

Gözlerin neden bu denli büyük bir silah olduğunu, acı çektiğim zamanlarda daha net anlıyordum.

Göz, insanın yüzüne yerleştirilmiş çok ölümcül bir silahtı.

Mayıs ayının sonunda olduğumuz için okulun bomboş olacağını düşünmüştüm ama öyle değildi. İleride, kalabalığın içinde, duvara asılmış kâğıttaki yazıları okuyan Rima'yı gördüğümde koridora düş-

meye başlamış olan adımlarım aniden yavaşladı. Rima, açık mavi şalının ucunu omzuna doğru atacağı sırada gözlerimiz onun omzunun üzerinden birbirini buldu. Bir an duraksadığını gördüm, ardından dudaklarında sıcak bir tebessüm büyüyerek yüzüne yayıldı ama gözleri oradaydı; mavi gözleri, bildiği şeyin bulunduğu sayfanın altını çizen mavi mürekkepli bir kalem gibiydi. Arkadaşımın gözlerinde, ayın eksilmeye başlarken eriyerek yok olan bedeni gibi yok olmaya başlayan neşenin kayıp gidişini izledim.

Kaçışın seni terk ettiği yerde, savaşma isteği senin bedenin içinde bir işaret fişeği gibi parlardı. Yürüdüm, bu kez korkmadım. Rima'nın önünde durup gözlerimi az evvel izlediği kâğıda çevirdiğim sırada, arkadaşım hâlâ yüzümü izliyordu. "Neye bakıyorsun öyle bakalım?" diye sordum her şey yolundaymış gibi.

Rima uzun süre cevap veremedi, yavaşça ona baktım, bu kez o gözlerini kâğıda çevirip, "Bir dersten çakmışım, yaz okuluna kaldım," dedi, sesini neşeli tutmaya çalışıyor gibiydi. Gözlerim uzun süre profilinde durdu. Düzgün burnunun ucu kızarıktı, birkaç saat önce ağladığının altını çizen mavi gözlerinin altında da kırmızı çizgiler duruyordu. Onun mavi gözlü olmasının kötü yanı da buydu; ağladığını asla gizleyemiyordu. Yutkunma isteğiyle gülümsedim.

"Bütün yazı benimle geçirmek için bilerek dersten çakılmana gerek yoktu..." dedim alayla, bana bakmadan gülümsedi ama gülümserken dudakları titremişti.

"Maviş," diye mırıldandım, dudaklarından küçük bir homurtu çıkarak bana karşılık verdi. "Senin silahın sana kolay ihanet ediyor."

Duraksadı, omzunun üzerinden bana baktı. Omuz silkerek tekrar kâğıda baktım ve ona cevap vermedim. Uzun süre, sanki kâğıtta bir destan yazıyormuş da onu okuyup özetini çıkarmamız gerekiyormuş gibi öylece kâğıda bakarak bekledik. İnsanlar yanımızdan geçip gitti, yeni insanlar geldi, bir süre sonra onlar da gitti. Biz hâlâ sonbaharın o daldan düşüremediği iki yaprak gibi düşüp yeniden açan yaprakları izlerken o dalda asılı durmaya devam ediyorduk.

Sanki birinin gelmesini bekliyorduk. O zaman konuşabilirdik. Şu an konuşamıyorduk. Anka'nın yanımıza gelmesiyle sessizliğin kamçısı sırtımıza düşüp durmayı bırakarak yavaşça geri çekildi. Anka'nın hiçbir şey bilmediğini onun koyu renk gözlerinin içine dikkatle baktığımda ve hiçbir değişiklik görmediğimde anlamıştım.

Scanned with CamScanner

İkinci perde için çalışmalar ne zaman başlayacaktı bilmiyordum, kısa da olsa bir tatil süremiz olacağını düşünüyordum. Anka ve Rima ile koridorda ilerlerken kafamı meşgul etmesi için içeri davet ettiğim tüm düşünceler, bir süre sonra zihnimden uzaklaşarak beni yine asıl sorunla göz göze getiriyordu. Yağış'ın nerede olduğunu merak ediyordum, konuyu Rima ve Çağlar'dan başka kimsenin bilmediğine emindim, Yağış başka hiç kimseye söylemezdi, Anka'ya bir densizlik etmesin diye söyleyeceğini ummuştum ama bunu yapmamıştı.

Çalışma salonuna girdiğimde dikkatimi ilk çeken şey salondaki öğrenci topluluğu olmuştu. Hep bir ağızdan konuştukları için, duvarlarda dudaklarından dökülen kelimelerin uğultuları vardı. Gözlerim sahneye kayınca, Yağış'ın sahnenin üzerinde bağdaş kurarak oturduğunu gördüm. Sırtını çantasına yaslamış, gözlerini boşluğa indirmiş sessizce oturuyordu ve bizi fark etmemişti bile.

Durgunluğu, durgunluğum oldu.

Usul adımlarla yavaşça arkadaşıma doğru ilerledim. Her zaman merdivenler yerine zıplayarak çıkmayı tercih ettiğim sahneye bu kez ahşap merdivenleri kullanarak tırmandım. Sahneye çıkana kadar varlığımın farkında değilmiş gibi oturmaya devam etmişti ve sonunda gözleri, rüzgârın savurduğu yırtılmış bir roman sayfası gibi yüzünden uçarak gözlerime dokunduğunda, aramızda sahneyi yerle bir edecek bir bakışma geçti. Ona doğru ilerledim, beni gözleriyle takip ediyordu. Onu ilk defa böyle kırgın bakarken görüyordum. Sebebi ben miydim?

Bir an bu düşünceden nefret ettim.

Tam önünde durduğumda, bana yangından kurtaramadığı bir defterin önünde oturmuş, defterin yerde biriken küllerini izliyormuş gibi bakıyordu. Ona elimi uzattım, bir an gözleri elime kaydı, ardından elimi tuttu ve her şeyin başladığı gün elini bana uzatıp beni yerden kaldırdığı gibi onu yerden kaldırdım.

Gülümsedim. "Hatırlıyor musun, ilk kez tanıştığımız gün önümde düşmüştün, sana elimi uzatıp seni kaldırmıştım. O günden sonra hiç düşmedin, ben ne zaman yere otursam, ilk sen elini uzatıp beni yerden kaldırdın," diye fısıldadım.

O gün, her şeyin başladığı gün, Korhan'ın beni bulduğu, Mania'nın hayatıma katıldığı gün, bu sahnede, ben yerde oturup rolüm için parçalara bölündükten hemen sonra Yağış elini uzatmış, beni

ayağa kaldırmıştı. Şimdi buradaydık. Mania ikinci kez hayatıma girecekti ve şimdi Yağış yerde oturuyordu, onu ilk tanıdığım gün kaldırdığım gibi elini tutmuş, onu bir defa daha kaldırmıştım.

"Sana tanıştığımız günden sonra yaşanan tüm günler kadar, bir el borçluyum, Yağış."

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bunu benden ve ondan başka kimse duyamazdı; bir de Tanrı duyardı, yerde ve gökte, her yerde kulağı olan Tanrı bunu da duyardı. Kalbimin sızısı büyüyerek tüm bedenimi kapladığında onu kollarımın arasına çektim, ona sıkıca sarıldım. Zaten bunu bekliyormuş, ihtiyacı olan buymuş, ihtiyacımız olan buymuş gibi bana sıkıca sarılarak karşılık verdi. "Orada olamadığım, zamanı durduramadığım için özür dilerim."

"Elinde olsa, zamanı durdurmakla kalmaz, yok ederdin, bilmiyor muyum?" Ona daha sıkı sarıldım. Birkaç çift yabancı göz bize dokundu ama zaman kadar dokunmadı. "Sorun değil. İyiyim."

Buna inanmadı ama bana sarılmaya devam etti. İçimdeki ağrının, beni yoklayıp duran bu sancının, içimde kırılıp duran bir kemik gibi zonklayan ruhumun elleri ne zaman boğazımdan kopacaktı, ne zaman rahat bir nefes almam için beni serbest bırakacaklardı bilmiyordum.

Akan nehrin içinde yüzen bir ceset gibi hissediyordum.

Konu hakkında beni yoracak, incitecek sorular sormadı. Ferruh Hoca geldiğinde ve herkes yerine geçerek hocanın dudaklarından dökülecekleri beklemeye başladığında, Anka ve Rima seyirci koltuklarına oturmuş bizi bekliyorlardı. Anka'nın gözlerinde soru işaretleri kalıp haline gelmiş gibi duruyordu, bir şeyler olduğunun farkındaydı fakat ne olduğunu bilmediğinden sadece izliyordu.

Ferruh Hoca, "Muhteşem bir iş çıkardınız," dedi, elindeki mavi dosyaya vurarak gözlerini bana doğru çevirdi. "Sana diyecek bir söz bile bulamıyorum. Oynamadın, yaşadın."

Bu kez maskemi takamadım, sessizce, "Teşekkürler," diyebildim sadece.

"Oyun yazarı Erdem Demirel özel sebeplerden dolayı katılım gösteremedi," dedi, bir an durup gözlerimi Ferruh Hoca'nın gözlerine sabitledim. Bakışları onu dinleyen öğrencilerde dolaşmaya başlamıştı. Erdem'i o gece, yaralı halde gördüğümü hatırlayınca gözlerim kısıldı ama yorum yapmadım. "Ama bana attığı mailde

Scanned with CamScanner

oyunun başarıyla üstesinden geldiğinizi, hepinizi beğenerek izlediğini söyledi. Sanırım yine bant kaydından izlemiş."

Ferruh Hoca bileğindeki altın kaplama saate baktı.

"Oyunun ikinci perdesi şu an yazım aşamasında, yazılan belirli kısımlar elime ulaştı. Adam çok hızlı, inanılmaz gelebilir ama iki ay içinde koca oyunu yazmayı bitirmiş olur diye düşünüyorum." Gözleri yeniden beni buldu. "Mantus oyunun ortalarında oyuna dâhil olacak. Mantus'u oynayacak olan kişiyi kendisi seçecekmiş. O zamana kadar iş Mania'ya düşüyor, bu yüzden İs, ilk oyunda gösterdiğinden daha büyük bir uğraş seni bekliyor. Üstesinden geleceğine eminim. Herkesten önce Mania'nın replikleri yazılmaya başlanmış." Dosyadan çıkardığı üç sayfalık kâğıdı bana uzattı. "Bunlar senin. Şimdilik bununla sınırlı ama sen yine de göz gezdir. Diğerleri eline ulaşana kadar bunları ezberlemen senin lehine olur, daha hızlı hareket etmiş oluruz."

"Tatil yapmayacak mıyız, Hocam?" diye sordu Şerife herkesin içini okumuş gibi.

"Sanatın tatili mi olurmuş, Şerife?" Ferruh Hoca'nın tepkisi, ağızlardan bir isyan uğultusunun yükselmesine neden olmuştu. Yağış ve ben sessizdik, omzu omzuma dokunuyordu, bazen göz göze geliyorduk ama ağzımızı bıçak açmıyordu. "Hemen savaş gemilerinize binmeyin, köftehorlar. Haftanın sadece iki günü toplanıyoruz, çalışıyoruz ve ayrılıyoruz. Bu hafta ve önümüzdeki hafta tatilsiniz. O zamana kadar rolleriniz daha gelmemiş olur."

"Yazı burada geçireceğiz desenize," diye homurdandı arka sıralardan biri.

"Valla canım kapı orada," diyerek kapıyı gösterdi Ferruh Hoca. "Seni burada zorla tutan yok."

"Hocam siz de hiç şakaya gelmiyorsunuz."

"Espri yapamıyorsan bu benim suçum mu, dümbelek kafa?" Ferruh Hoca'nın son söylediği öğrencileri güldürmüştü ama ben hâlâ tepkisiz gözlerle izliyordum. Çakmak çakmak bakan gözlerini bana çevirdi, bakışlarımın farkına varmış gibi kaşlarını kaldırarak bana bakınca ona zorlama bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İs, benimle dışarı gelir misin, güzelim?"

Başımı salladım ama ne konuşacağımızı bilmediğimden içimde bir sıkıntı oluşmuştu. Ferruh Hoca'yı takip ederek salondan çıkarken

tüm gözlerin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. Koridora çıktığımızda gözlerim karşı sınıfın açık duran kapısına takıldı. Sınıf bomboştu, açık duran pencereden içeri sızan rüzgâr, sınıfın beyaz perdesini bir hayaletin bedeni gibi dalgalandırıyordu. Ferruh Hoca salonun büyük kapısını çektikten sonra bakışlarını bana doğru çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi içtendi. "Bugün Yağış da çok durgundu. Onu kafeteryada otururken gördüm, yanına gidip sordum ama hiçbir şey söylemedi. Canınızı sıkan bir durum mu var?"

Ona bakarken gözlerimdeki ifadesizlik o kadar büyümüştü ki, artık yüzüme baktığında bir insanın yüzünü değil, bir duvarın taşlarını görüyordu sanki. Başımı iki yana salladım. "İyiyim, Hocam."

Derin bir nefes aldı. "Bak, sen bizim gözde öğrencilerimizden birisin. Seni kızımı sever gibi sevdiğimi iyi bilirsin..." Son cümlesinin beni ne kadar ağrıttığını bilseydi, beni kızını sever gibi değil, kızını yaralar gibi yaraladığını bilirdi. "Senin geleceğin, önün çok parlak. Çok gençsin, kanın kaynıyor, biliyorum. Her yaşıtın gibi sen de sevmek, sevilmek istiyorsun belki... Ama o gün oyuna seni izlemeye gelen adam doğru bir seçim mi sence?" Ona bakakaldım. "Bakma öyle, kimle takıldığını biliyorum. Çocuğu tanıdığım yok, belki özünde iyi bir insandır ama içimde bir his var, İs." Gözlerimin içine gerçekten çocuğunun gözlerine bakan bir baba gibi baktı. O babalar nasıl bakardı bilmiyordum, artık bir babanın gözlerindeki ifade benim için geçmişte yaşanan bir anıydı, şimdiden silinmiş bir andı ama sanırım böyle bakardı. "O çocuk sana zarar verecekmiş gibi hissediyorum, kızım."

"Bu da nereden çıktı?" dedim aniden kendimi tutamadan.

"O çocuğu ilk kez yanında gördüğüm günü hatırlıyorum. Onun motosikletine binip uzaklaşmıştın. Birkaç ay öncesiydi, tarihi tam hatırlamıyorum ama o çocuğun gözlerinde bir şey vardı." Ona baktım, bahsettiği tarihlerde muhtemelen yeni tanışmıştık ve Korhan ile aramızda hiçbir şey yoktu. "Beni ve bence tüm babaları rahatsız edecek bir şey vardı. İyi bakmıyordu."

"Nasıl iyi bakmıyordu?"

"Sanki... Bilmiyorum. Sana zarar verecekmiş gibi hissediyorum." Gözlerimin içine beni ikna etmek istiyormuş gibi baktı. "Seni incitecekmiş gibi hissediyorum."

Scanned with CamScanner

"O öyle biri değil," dedim başımı iki yana sallayarak. "Muhtemelen gördüğünüz zaman henüz birbirimizi tanımadığımız zamandı."

"Tanımadığın birinin motosikletine mi biniyordun?"

"Hayır... Yani evet ama kötü niyetli olsa binmezdim. O zamanlar onunla aramda hiçbir şey yoktu," dedim. "Belki de bir yabancının gözleriyle baktığı için öyle düşündünüz?"

"Onu oyunda da gördüm," dedi Ferruh Hoca. "Yani ona alıcı gözle bakmadım ama kulisten çıktığını gördüm. Belki dediğin gibidir, umarım ben yanılıyorumdur. Umarım seni incitmez."

"Güvenin bana, o öyle biri değil," dedim. "Aksine, ne zaman kötü hissetsem, yağmurun altında, güneşin altında kalmışım gibi hissetsem, ağacıyla barınak olur, gölge olur. Kötü biri değil o."

"İnsanı her zaman kötüler incitmez ki, İs," dedi Ferruh Hoca, dudaklarında buruk bir tebessümün oluştuğunu görünce yutkundum. Elini omzuma koydu, bu defa ondan rahatsız olmadığımı hissettim. "Sen daha iyisini bilirsin. Ama unutma, seni koruyan ağaç bir gün üzerine yıkılır, felâketin de olur."

"Öyle bir zamanda yanımda oldu ki, artık istese bile felâketim olamaz," diye fısıldadım.

Ferruh Hoca duraksadı. Elini omzumdan çekmeden, "Bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmiştim," diye mırıldandı. "Ama iyileşmek için, iyi olmak için asla birine dayanma, olur mu? Onu sevme demiyorum, İs, onu sev. Ama unutma, aniden geri çekilirse, düşersin, sırtın yere vurur."

"Öyle bir şey yapmaz," diyerek savundum onu, sonra duraksayıp gözlerimi yere indirdim. "Ben kendi sırtımı yere vurduğumda, yanımda o vardı, sırtım yere çok şiddetli vurmasın diye yere elini koymuştu."

"Sen ona bu kadar mı çok?.." Durdu, devamını getirmedi, sonra gülümseyerek elini geri çekti. "Ne yaşandı bilmiyorum ama belki bir gün anlatmak istersin. Unutma, ben sadece öğretmeniniz değilim. Siz de yalnızca köftehorlarım değil, çocuklarımsınız. İstediğin zaman, istediğin her şeyi bana anlatabilirsin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kısık sesle.

Elimdeki rulo şeklindeki kâğıtları işaret ederek, "Onlara çalışmayı unutma. Şimdi git, Yağış'ı hemen salmayacağım, biraz kulaklarını çekesim geldi... Saçını da gri yaptığından beri aranızdaki en yaşlı olduğunu daha çok hisseder oldum..."

Güldüm. "Bunu duymasın."

"Şşh," dedi gülerek. "Aramızda."

"Tabii ki." Salonun kapısına dokunup, "Ben yine bir girip Anka ve Rima'yı alayım mı içeriden?" diye sordum.

"Yok," dedi Ferruh Hoca. "Sen şimdi direkt eve gidiyorsun. Uzanıp dinleniyor, biraz kendini dinliyorsun. İnsanları değil, kendini dinlemeye ihtiyacın varmış gibi duruyor, Küçük Hanım."

"Ama..."

"Yok aması falan. Hadi bakalım, ikile buradan."

Elimde olmadan dişlerimi göstererek güldüm. "Gideyim o zaman ben..."

"Hadi kızım, savcılıktan izin kâğıdı mı bekliyorsun? Git..."

Okuldan çıkarken Ferruh Hoca'nın yüzüme çizdiği gülümseme çoktan silinmiş, o ifadenin sökülüp gittiği yer buzdan duvarlar tarafından örülmüştü. Etrafıma bakındığımda boşalan kalabalığın içinde tanıdık tek bir yüz bile olmadığını, hatta tanımadığım yüzlerin bile birer birer silinip kaybolduklarını görmüştüm. Bir an Korhan'ı aramayı düşündüm, sonra işi olabileceği düşüncesi zihnimde yer edindi ve kampüsten çıkıp dar yolda ilerlemeye başladım.

Sokağın sonunda, sokak adının yazdığı tabelanın hemen altına park edilmiş 1962 model olduğunu Çağlar'ın arabalara olan meraklarından kavradığım bir Chevrolet Impala park halinde duruyordu; aracın camları siyah filmdendi, içeriyi asla göremiyordum ama araba o kadar müzelik görünüyordu ki, bir süre büyülenmiş gibi arabayı inceleyerek yürümeye devam ettim.

Tam aracın önünden geçecekken, aracın siyah film ile kaplı camı usulca aşağı doğru indi. Çıkan ses ilgimi çekmiş, omzumun üzerinden aracın içine doğru bakmıştım. Adımlarımın aniden kesilmesine, gözlerimin şaşkınlıkla aralanmasına neden olan yüzün sahibini gördüğümde bir an ne yapacağımı kestiremedim. Diyar Alacahan arka koltukta oturuyor, indirdiği camdan dışarı kafasını uzatmış bana bakıyordu.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanınca, Diyar amcanın dudakları yukarı kıvrıldı ama bu herkesin görebileceği bir kıvrım değildi, dışarıdan bakan biri bu kıvrımı kolayca göremez, onun kaşlarını öfkeyle çatmaya devam ettiğini düşünürdü. Ama öyle değildi. Çatık kaşlarına rağmen gülümsüyordu.

Scanned with CamScanner

"Merhaba," dedi, harfler dudaklarından hiç şiveli değil, oldukça anlaşılır ve kibar bir şekilde dökülmüştü. Yine de sesi, onun Doğu'nun bağrından kopup geldiğini vurgularcasına kalın ve sertti.

"Merhaba," diyebildim, yavaşça Diyar amcaya doğru döndüm. Gözlerimdeki soru işaretlerini görünce gözlerinin kenarları kırışıncaya kadar gülümsedi.

"Öyle süt dökmüş kedi gibi bakmaya devam mı edeceksin? Gelsene, kızım."

Sanki ondan bunu söylemesini bekliyormuşum gibi çözülen adımlarım aracın dibinde bittiğinde, Diyar amca kapıyı açarak içeri girmem için koltuğun yan tarafına kaydı. "Gel," dedi, avucuyla koltuğun üzerine vurması bir an için bana çok babacan bir hareket gibi gelmişti. Yavaşça araca binip, elimde rulo şeklinde duran kâğıdı sıkarak ona doğru döndüm.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedim şaşkınlıkla.

"Şöyle bir geziyordum, senin bu mektepte talebe olduğunu öğrenince seni görmeye geleyim dedim, kötü mü etmişim?" Bana beklentiyle bakınca, başımı iki yana sallayarak yutkundum.

"Hayır, iyi etmişsiniz," dedim aptal gibi. Tekrar güldü ve bu beni utandırdı.

"Benimle küçük bir şehir turu yapmak ister misin?"

Sorusu üzerine onun kahverengi gözlerine dikkatle baktım. Sanki onayladığımı gözlerimden anlamış gibi, ön koltukta oturan takım elbiseli adamın omzuna dokundu. "Sür, Bejno," dedi, ardından bacaklarının arasında duran gümüş işlemeli bastonun üzerine iki elini koyarak bastona tutundu.

Araç hareket ettiğinde olduğum konumdan dolayı alnımda soğuk ter damlaları kabarıyordu. Neden burada, bu aracın içinde, onun dedesinin yanında olduğum konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Yoksa tıpkı filmlerde olduğu gibi büyük miktarlarda para teklif ederek Korhan'dan uzak durmamı falan mı isteyecekti? Bir an bu düşünce, zihnimin sınırlarında dikilen acıya dirseğiyle vurdu ve kendimi gülmemek için sıktım.

"Bu bastonu da bu amaçla kullanıyorum," dediğinde tekrar ona bakmıştım, gözleri yoldaydı. "Ellerimi böyle koymaya çok alışmışım, ihtiyacım olmasa bile yanımda taşıyorum mereti."

"Havalı bence," diye mırıldandığımda bu onu güldürdü.

"Ama ihtiyarladığımı düşündürtüyor güzel kadınlara," dedi, sonra göz kırptı. "Ama sonra yanıldıklarını onlara bizzat gösteriyorum." Elimi ağzıma koyarak güldüm, o da hoş bir homurtu çıkararak güldü. "Ha şöyle, gül yanımda. O sabah beni cinlerim tepemde görünce korktun benden herhalde."

"Korkmak değil de çekindim," diye itiraf ettim. "Çok öfkeli görünüyordunuz."

"Sizli bizli konuşmayı bırak, hiç gerek yok." Çenesini bastonunun başına bastırdı. "Sana ya da başkasına değildi öfkem. O eşek sıpasınaydı. Hiç aramıyor, sormuyor beni. Evin köşesinde ölsem, cesedimi anca çürüyünce bulacaklar." Durup bana yan gözle baktı. "Yok yahu şaka, o kadar yalnız değilim. Bizden hâlâ geçmedi."

Tekrar gülümsedim, o da gülümseyerek bana baktı. "Dersin yok mu?"

"Yok," dedim başımı iki yana sallayarak. Gözleri elimdeki rulo şeklini almış kâğıda kayınca ben de kâğıda baktım.

"O ne, ödevin falan mı?"

"Sayılır," diye mırıldandım. "Bir tiyatro oyunu için hazırlanmaya başlayacağız da."

"Ha... Sen konservatuvar öğrencisiydin, değil mi?" Elimdekine baktı. "Sen mi yazıyorsun? Eğer sen yazıyorsan, Korhan yardım etsin."

Duraksadım. "Anlayabileceği bir konu olsa, eminim yardım ederdi."

"Nasıl anlayabileceği bir konu olsa?" Tam bir şey daha söyleyecekti ki, bir telefon melodisi yükselerek aracın içini doldurdu. Diyar amca gözlerini devirip sabır çekerek siyah paltosunun iç cebinden cep telefonunu çıkardı, açıp kulağına götürdü. "De bana, söyle ne oldu, Hawar?"

Gözlerimi kâğıda sabitleyip, Diyar amcanın Kürtçe devam eden telefon konuşmasını dinlemeye başladım. Ne söylemeye çalıştığını anlayamamıştım. Korhan hakkında bir şey daha öğrenecekmişim gibi hissetmişken, bir şey olmuştu ve öğreneceğim şeyin yolu kesilmişti. Telefon görüşmesini bitirdiğinde elimdeki kâğıtları alıp onları açtı. Sessizce ona bakarken o da kâğıtta yazanları okuyordu.

"Hâlâ şahin gibi gözlerim ha, değil Bejno?" diye sordu şiveli bir üslupla.

Scanned with CamScanner

"Valla öyle ağam," dedi şoför koltuğundaki adam, o da şiveli konuşuyordu. "Yaşlanmıyorsun valla."

Diyar amca bir süre kâğıdı inceledi, her cümlenin sonunda yüzü biraz daha donuklaşıyor, sebebini anlayamasam da yüzünün aldığı halden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyordum. Gözleri, sanki görmemesi gereken bir şeyi görmüş; ruhu, sanki bulunmaması gereken bir anın içinde bulunmuş gibiydi. Zafer kazanmış birinin zafer anında kaybettiği en kıymetli askerini fark etmesi gibi gözlerine yayılan kayıplar, gözlerine yayılan o karamsar ifadeyle bana baktı.

"Bunu sen yazdın, değil?" diye sordu aniden şiveyle. Başımı iki yana salladım. Sanırım bir şeyi kafasında hızlıca toparladığında şive yapıyordu.

"Hayır, ben değil, yazarımız var, o yazıyor."

"Yazarınız şey mi..." Bana baktı, tam konuşacaktı ki, sorusunu tamamlamasına izin vermeden, "Erdem Demirel," dedim. "Tanıyor musunuz? Yazılarını tanıyor gibi baktınız."

"Erdem Demirel." Başını yavaşça sallayarak gözlerini yeniden kâğıttaki yazılara indirdi. "Güzel yazmış."

"Bayağı başarılı bir kalemi var ama biraz değişik birisi," diye itiraf ettim, Diyar amca ne demek istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüme bakınca diyecek bir şey bulamadım, o da üstelemedi ve sustu.

"Korhan ile ilgili bir şey diyordunuz," dediğimde bir an bana hiçbir şeyi algılayamıyormuş gibi baktı, ardından derin bir nefes alarak başını iki yana salladı.

"Bir şey demiyordum. Her iş gelir elinden, yardım eder yani sana," dedi, şimdi kelimeleri yine özenle seçilmiş, özenle seslendirilmişti.

"Biliyorum," dedim başımı sallayarak. Araç, Antalya'nın sokaklarında dolaşmaya devam ederken üzerime yine beni ele geçirip bana işkence eden o sakinlik çökmüştü. Diyar amca, aracın kenarında duran minik dolabı açtı, dolabın içinden bir tane cam bardak, bir de su şişesi çıkardı. Hareketleri özenliydi. Cam bardağı ağzına kadar su ile doldurduktan sonra bana doğru döndü, araç yavaşlamıştı ama yine de cam bardağın içindeki su, göğsümün içinde bir yabancı gibi duran kalbimden farksız şekilde titriyordu.

"Babanı kaybetmişsin," dediğinde bir an durdum, sadece durdum, bazen durmak gerekirdi, yeniden adım atabilecek gücü bulabilmek için. "Başın sağ olsun, kızım."

Başımı sallayabildim sadece.

Su bardağını bana uzattığında, aramızda kimsenin göremeyeceği harfler dökülerek suyun içine düşüyor, suyun dibine gömülüyordu.

"Şey, susamadım. Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bardağı iyice burnumun dibine sokarak, "Al," dedi, gözleri gözlerimdeydi. "İç, kızım."

"Neden?"

Bana gülümsediğinde, gözlerimin kenarları acıyordu.

"Keçkê bêbav çiyayê bêav," diye fısıldadı, bardağı yeniden bana uzattı. Söylediği şeyi anlamasam da bardağı elinden alarak sudan bir yudum aldım, ardından yeniden ona bakıp suyu usulca yuttum.

Boğazım, kalbim gibi ağrıyordu.

"Ne demek istediniz?"

Elini omzuma koyup yavaşça okşadı. Avucumda tuttuğum bardağı kıracak gibi sıkıyordum. Sonra fısıldadı:

"Babasız kız, susuz dağ gibidir."

Scanned with CamScanner

3. Perde
Ağrıyan Ses

Ben senin olduğun cümleleri, sesimden sakındım. Çünkü Mantus, çünkü canım, kimi sesinden sakınırsan, onun cümlelerinde yaşarsın. Yaşıyor muyum cümlelerinde? Ellerin mürekkep, ellerin kan revan içinde. Ağrıyor sesim, suskunum içinde sen geçen tüm cümlelere.

Ağrıyorum ve bu bir yangın.

Yanıyorum ve bu bir ağrıdır benim dilimde.

Ağrıyorum ve bu, bu senin bir yangın göğsünde.

Tutunduğum tek bir dal kaldı, o dalı kesecek bıçak senin elinde; o dal kökünden çürümüş, o dal senin elinde. Bana vurman gereken bıçağı kendine batırıp, çürümüş daldan düşmeyeyim diye, söylesene sen hangi düşün içinde ellerin yara bere içinde, beni düşünüyorsun?

Salıncağın üzerinde bir ileri bir geri sallanarak elimdeki kâğıda döşenmiş kelimeleri okurken, yüzümde o alışılagelmiş sakinlik değil, mezar taşı kadar soğuk bir ıssızlık vardı. Rüzgâr tenime, kelimeler ruhuma dokundu.

...ve bu bir yangınsa, yanacaksak birlikte, bezlere sarıldıkça güçlenen bir tılsım gibi ben, ben o yastığın içinde, uykularının senin hâlâ, hiç durmadan, bitmeden, her gece. Ben o tılsım gibi, bir bez parçasının içinde, ben gözlerimle kanlı bıçaklı, ben ellerine yasaklı, ben yine bekliyorum bu gece.

Scanned with CamScanner

"Ben gözlerimle kanlı bıçaklı," diye fısıldadım düşünceli bir sesle, ardından gözlerim öyle uzun süre bekledi ki o dört kelimenin üzerinde, bir süre sonra ne düşündüğümü ben bile anlayamadım. Aynı anda birçok şeyi düşünmüşüm, hepsi bu dört kelimenin altına saklanmış gibiydi. "Bazen beni en iyi sen anlayabilirmişsin gibi geliyor, yazar," dedim kuru bir sesle. Gözlerimi parkın girişinde uzanan köpeğe çevirdim, derin bir nefes aldım. "Ama biliyorum, o olabilecek son kişi bile değilsin."

Düşünceli gözlerimi karanlıktan gizlemeden kâğıtları dizlerimin üzerine bırakıp, salıncağın soğuk halkalı demirlerine tutundum. Kendimi ileri geri sallamaya devam ederken, parkın girişine doğru yürüyen kişinin önce gölgesini fark etmiştim, ardından gölgenin sahibi parkın girişinde uzanan köpeğin başını sevip parktan içeri girdi.

"Kara böceğim?" diye seslendi bana, gölgeler yüzünü esir almış olsa da Çağlar'ın sıcak kahverengi, biri diğerinden daha koyu olan gözlerini görmüşüm gibi burukça gülümsedim. "Seni nerede bulacağımı çok iyi biliyorum bence..." Gülerek bana doğru yürümeye devam etti, altında durduğum sokak lambasının ışığı yüzüne vurduğunda şimdi onunla göz gözeydik. Gözlerindeki anlayış, üzerine bastığım bir mayın gibiydi ve beni saniyeler içinde parçalara ayırmıştı.

Bunu ona belli etmedim.

Elini saçlarıma koyup, saçlarımı hızla karıştırdıktan sonra eğildi, büyük ellerini dizlerine bastırarak gözlerimin içine baktı. "Kara Biber Salçası, seni kaçırmaya geldim," dedi, kaşlarını çatarak gözlerimin içine bakarken ciddi görünüyordu ama kelimelerinde beni yumuşatmak isteyen alaylar bezeliydi.

"Nereye götürecekmişsin beni?" diye sordum.

"Kokoreç yemeye?" Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Bir yarım da Yağış'a yaptırır, başka bir şey diye kandırırız. Tadını bile hatırlamıyordur. İlk seferini bensizken yaptırmışsın ona. O anı bu defa ben de görmek istiyorum..."

"Kokusundan tanır," dedim yarım yamalak gülerek. "Hayatta kandıramazsın onu. Kokoreç onun travması."

"Yakışıklılığım onun başını döndürürken, o sırada sen de ona kokoreci yedirirsin. Nasıl fikir?"

Burnumu kırıştırıp, "Kendini beğenmiş," diye homurdandım.

"Beğenilmeyecek bir şey miyim, İs?" Sırıttı, gözleri dizlerimde duran kâğıtlara kaydı. "Bunlar ne? Oyunu yeni bitirmediniz mi?"

"Ferruh Hoca anlamıyor," diye mırıldandım. Çağlar'ın konu ile ilgili konuşmaması beni şaşırtsa da bozuntuya vermiyor, onun küçük gösterisine ayak uyduruyordum. Ne o benim böyle büyük bir acı çektiğime inanmak istiyordu ne de ben, onun benim böyle bir acı çektiğimi anlamasını istiyordum.

"Gideyim döveyim Ferruh'u?" Kafasını kaldırıp bir anda bağırdı: "Ferrrrrruuuuh, Ferruuuuuuh! Ulan Ferrruuuuh!"

"Ya ne yapıyorsun?"

"Erdal Abi top patladı sanıp balkona çıkar belki," dedi, şimdi ikimiz de gülüyorduk.

"Çağlar, Erdal Amca'nın evi bizim evin arkasında bir, ikincisi Ramazan ayında değiliz."

"Ne bileyim kızım, ateistim ben."

Gülerek başımı iki yana salladığımda Çağlar yeniden eğildi, bu kez önümde diz çökmüştü. Ellerini dizlerime koyunca gözlerimi onun yüzüne sabitledim. "Yalancıktan gülme, Kara Kız," dedi, sesi ciddiydi, gözleri şefkatli bakıyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi ellerinin ortasında duran kâğıtlara indirdim. "Yalancıktan bir şeyler yapmayı sahnede öğrendin, iyi güzel ama ben seni sahnede tanımadım. Bir uçurumun önünde tanıdım."

Bahsettiği günü hatırlayınca yutkunup başımı salladım. Bir uçurumun önüne park edilmiş arabanın kaputuna yaslanıp, sabaha kadar muhabbet ettiğimiz günü hatırlamıştım. O zamanlar, Çağlar'ın annesi hayatını henüz yeni kaybetmişti. Acısı çok tazeydi, dayımın beni çıkardığı akşam gezisi, onunla karşılaşmamızla birlikte uçurumun başında başlayan bir sohbete dönüşmüştü.

Bir an, içinde bulunduğum durumun, Çağlar'ın aylar önce yaşadığı durumla birebir aynı olmasa da birbirine çok benzeyen iki kardeş olduğunu fark ettim.

O gün, o uçurumun başında sabaha kadar konuştuğumuz gün, benim kendimi ilk defa başka bir erkeğe açtığım ilk gündü. Sanki içimi ona açmak için o günü, orayı, o uçurumun önünü beklemiştim.

"İs," dedi Çağlar aniden, ardından doğruldu ve yanımdaki salıncağa oturup gözlerini yüzüme dikti. "Hiç anlattım mı sana?"

Sertçe yutkunup, "Neyi?" diye sordum.

"Onu kaybettiğimi nasıl öğrendiğimi."

Boğazıma oturan yumruya meydan okuyarak, "Hayır," diye fısıldadım. "Hiç anlatmadın."

Scanned with CamScanner

"Kimseye anlatmadım, biliyor musun?" Salıncağın soğuk demirlerine tutundu. "O kadar sikimsonikti. Birine anlatılamayacak kadar."

Hikâyeyi bilsem de hatlarını, yani onun sır gibi sakladığı halini bilmediğimden başımı yavaşça salladım.

"Bazen anlatamazsın, sesin ağrır."

Başını sallayarak hak verdi bana. Yüzüme bakmıyordu. "Benim de sesim çok ağrıdı, ondan ağzımı hiç açmadım."

Omzumun üzerinden ona baktım. Işık, koyu renk, bir zamanlar uzun kullandığı, şimdilerde kısacık olan saçlarına çarparak saçının hatlarında parıltılar yaratıyordu. Burnundaki halkayı çevirerek onunla oynadı, ardından burnundan içeri derin bir nefes çekti ve burnunun kanatları genişledi. Ellerini bir yumruk yaparak gözlerini ellerine indirdi.

"Öğrendiğim günü belki anlatamam, sesim çok ağrır ama sana kabullendiğim, anladığım günü anlatırım, Karabiber."

"Sesin ağrıyacaksa, onu da anlatma."

Kaşlarını kaldırıp başını sallarken gözleri yumruk yaptığı dövmeli ellerindeydi.

"Kabullendiğin zaman sesin değil, gözlerin ağrıyor, İs." Sertçe yutkundu. "O gözler var ya, bir daha göremeyeceğini bildiği bir şeyi ararken, göremeyeceğini bildiğinden çok ağrıyor."

"Çağlar..."

"Fethiye'ye birkaç haftalığına iş için gittiğim dönemdi. Ölüdeniz'in yokuşu var, biliyorsun, değil mi? Bir kaza yapsan, yanı uçurum, sonu dağ." Burnunu çekip ellerini ovuşturdu. "Çıkmışım işten, gecenin sonu, şafak söküyor. Böyle inceden ağarmış gök ama hâlâ karanlık her yer. Kulübün önünde yürürken elim telefona gitti, yemin ediyorum sana bilinçli değil, alışmışım her iş sonu onu arayıp, haber vermeye." Ellerini tekrar ovuşturdu. "Aradım onu, İs. Bir an hatırlayamadım, tamam mı? Sanki kendime kendim unutturmuşum gibi. Telefon uzun uzun çaldı, o ara yürüyorum, yokuşa çok yok. İkinci çalışına bırakmaz, tilki gibi diker kulaklarını açar o telefonu. Açmadı, İs. Telefon kulağımda dondum kaldım. Durdum, telefon kapandı ama hâlâ kulağımda, ben öyle kaldım." Burun kanatları genişledi. "Açmadı lan annem telefonu. Öldü lan annem."

Avuçlarını birbirine bastırıp, parmaklarını eklemlerine pençe gibi geçirdi.

"Başladım koşmaya. Ölüdeniz ve Fethiye arası arabayla bile uzak. Ağlaya ağlaya koştum. Sabahın soğuğunu yiyerek, ağlayarak, bir kere durmadan, nefes almak, dinlenmek için yavaşlamadan, ben Fethiye'ye, kaldığım evin önüne kadar koştum." Yutkundu. "Sonra kaldığım evin önündeki merdivenlere oturdum, ağlaya ağlaya annemin numarasını sildim telefondan. Kabullendim. Arayamam ki bir daha. Arasam, açamaz ki ikinci çalışta. Şimdi ben onu arasam, telefon çalıp çalıp kendi kendine kapanacak."

Gözlerimin kenarları yanarken sadece onu dinliyordum.

"En acısı, annemin sesini unutuyorum, İs. Yüzünü unutuyorum annemin. Gözlerini unutuyorum." Gözlerini yüzüme çevirdi, bana kısaca bakıp tekrar önüne döndü. "Gözlerim çok ağrıyor, İs." Büyük elinin eklemlerini ısırırken gözlerini kısıp yutkundu. "Gözlerim çok ağrıyor."

Gözlerim dolu dolu ona baktım, dişlerimi sıkıyordum. Bana doğru dönüp, gözlerinde elmas gibi parlayan, kimsenin seçemeyeceği ama varlığını bildiğim yaşlarla bana baktı. "Kızım, anneler ölmemeli lan."

Gözümden bir damla, sanki onun acısını yüreğimde hissetmişim gibi aktı, diğer yaş da bunu bekliyormuş gibi öbür gözümden aktı. Dudaklarım titriyordu.

"Ne bileyim, öyle işte..." diye mırıldanıp, büyük avuçlarıyla gözlerini silip gökyüzüne baktı.

Elimi dizine koyup, dizini yavaşça sıkarak başımı salladım. "Oluyor arada öyle."

"Valla oluyor," dedi, sonra güldü. "Unutma, ateistim ben."

"Valla mı?"

"Valla," dedi, bana yandan bir bakış atıp sırıtarak.

Ellerimin tersiyle gözlerimi silerken, "Salak herif," diye mırıldandım.

"Hadi oradan, bana yalnızca yakışıklı herif diyebilirsin." Burnunu çekip parkın diğer ucuna baktı, düşünceli görünüyordu. Gözlerine küf gibi oturmuş kederin, kalbini ağzına kadar doldurmuş gamın, hepsinin farkındaydım. İnsan, yarasını yarasına benzettiği insanı izlerken, diğer insanların göremeyeceği çok şey görürdü.

"Çağlar."

"Söyle," dedi bana bakmadan.

Scanned with CamScanner

"Benim de anlatmam gerekiyor mu?"

"Karşılık bekleyerek yapmadım, biliyorsun," dedi, göz ucuyla bana baktı. "Öyle mi hissettirdim?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kâğıtlara indirdim. "Sadece bir an ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemedim. Her şey çok üst üste bindi."

"Anlamadığım şu, annen neden böyle bir şey yaptı?" Bu, onun kafasını kurcalayıp duran bir soruymuş da sonunda bu soruyu bana sorabilmiş gibi aniden rahatlamıştı. Sonra gözlerini bana çevirdi, kurduğu soru cümlesiyle yarattığı enkazdan korkuyormuş gibi bana baktı. Ama iyiydim.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. İki kaşımın ortasında oluşan yarık, annemin zihninde sakladığı her düşünceyi içine alıp, o düşüncelere mezar olabilecek kadar derindi. "Bir insan çocuğuna bunu neden yapar, bilmiyorum."

"Sana tam olarak ne yazmış?" diye sordu. "Yani ne bileyim, belki de yazdığı notta üstü kapalı bir şekilde bunu belli etmiştir. Kendisi söyleyememiştir. Anne yüreği işte..."

"Benim annemin yüreği, diğer annelerin yüreğinden biraz farklı atıyor sanırım." Neşesizce güldüm. "Çünkü bana yalnızca adres göndermiş. Başka hiçbir şey yazmadan. Bizimkilere de direkt onun adresinin kâğıtta yazılı olduğundan bahsetmiş."

"Belki anneannen anlayamadı, ne bileyim, illaki kaçırılmış bir nokta vardır. Bir sebebi vardır."

Yüzümü buruştururken, "Bunun bir anlamı yok artık," diye mırıldandım. "Oraya ben gittim, o anı ben yaşadım, bununla ben yüzleştim. Bundan sonraki yapılacak tüm açıklamalar, sadece kendilerini iyi hissetmek için kuracakları basit cümlelerden oluşacak. Ben o günü unutmayacağım. Hiç kimseye anlatmayacağım ama asla unutmayacağım."

"Korhan yanındaydı, değil mi?"

"Evet."

"Şanslısın," demesini beklemiyordum. Kâğıdın kırışan ucunu tırnağımla düzeltirken göz ucuyla yeniden gözlerinin içine baktım. "Dalga geçmiyorum. Cidden şanslısın."

"Niye?"

"Yanında olmasını isteyeceğin insan o an zaten yanındaymış. İşte bu şanstır."

Gözlerim gözlerinden bir parça anı koparıp alınca, o anının ağırlığı dudaklarımın arkasında saklanan cümlelerin sırtına bindi. Sustum. Çağlar kotunun cebinden sigara paketini çıkardı, dudaklarının arasına koyduğu sigaranın ucunu yine cebinden çıkardığı çakmak ile tutuşturdu.

"Kıyaslamak gibi olmasın ama, benim yanımda kimse yoktu, biliyor musun?"

Bilmek çok ağırdı.

Bildiğin için susmak, bilmediğin bir şeyi savunurken attığın çığlıklardan daha çok ağrıtıyordu boğazı.

"Yağış söyledi, anneannen bir şeyler biliyormuş. Bu yüzden onu suçladın mı?" Yavaşça sallanınca salıncağın demirlerinin gıcırtısı dikkatimi dağıttı. Söylediklerini düşünmek istemiyordum. Belki düşünmeliydim ama içimdekileri bir sıraya koymadan zihnimi masaya yatırıp düşüncelerin onu deşmesine izin vermek istemiyordum. "Buna cevap yok mu?"

"Uçurumun kenarında saatlerce sohbet ettiğin o kız olarak mı cevaplamamı istersin, yoksa İs Tanyel olarak mı?" diye sordum neşesizce gülerken.

Sigarasından çektiği nefesin içine doldurduğu dumanları dudaklarından dışarı bırakırken kısık sesle güldü. "Aldım ben cevabımı," dedi. "Anladım, Kara Böcek."

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Yağış ile aranız düzelmiş sanırım," diye mırıldandım. Konuyu değiştirmek istediğimi anlamış olacak ki yamuk bir şekilde gülerek sigarasından bir duman daha aldı.

"Bilirsin, o Kaplumbağa bana asla hayır diyemez... Cazibem işte..."

"Senin o caziben sadece ikimize işlemez," diye takıldım ona.

Kaşlarını kaldırarak, "Cidden mi?" diye sormasını beklemiyordum. Sorusunda bir alay aradım ama ciddi görünüyordu.

"Tamam, şaka yapıyorum. Sen çok yakışıklı bir arkadaşsın," dedim, göz kırptı ama her nedense sorduğu sorunun cevabını alamamış gibiydi, gözlerinde tatminsizlik vardı. "Şu Güz meselesinden ne haber bakalım?"

"En son Yağış'ın bozuk attığı günün ertesi denk geldik, yüzüme bile bakmadı. Garip bir tip," dedi. Aslında şu an başka şeylerden konuşmak istiyor gibi duruyordu; daha çok benim merkezinde

Scanned with CamScanner

durduğum konuların altını deşmek istiyordu ama buna engel olur gibi hep önüne taş koyuyordum. "Anlamadım o kızı."

"Âşık olduğunu söylemiyor muydun?"

"Aşkın öyle bir anda olmayacağını düşünüyorum," deyince kaşlarımı kaldırdım. Sırıttı. "Tamam, bir kitap okudum dün gece, yarısında da bıraktım, sıkıldım. O tür şeylerden bahsediyordu. Bir anda olmazmış o zımbırtı. Zaten inandığım da yok varlığına. Zor olanı seçer insan, bendeki de bu. Yalan yok, çok dişli hatuna benziyor ama onun da vardır bir kırılma noktası. Buluruz..."

"Ha âşık olmaktan vazgeçtin yani?"

Omuz silkti. "Bana göre değil. Zaten bir ton şeyle uğraşıyorum, bir de kafamın içinde ışık gibi yanıp sönen bir kadının yüzüyle de uğraşamam."

"Nasıl yani?"

"Erkekler birini çok beğenirse ya da sizin deyiminizle ona âşık olursa, kafasında bir ışık gibi onun yüzü yanıp söner. Ben o hıyarlardan olmak istemiyorum, İs..."

Bir an Korhan'ın kafasının içinde yüzüm yanıp sönüyor mu bunu merak ettim. Sonra bu merak, kafamın içine kimse erişemeyecek olsa bile sanki birileri onu görecekmiş gibi utanmama neden oldu.

"Düşünme bu kadar," dediğinde beni izlediğini fark etmemiştim. "Senin hıyarın... Yani şeyin... Korhan'ın kafasında senin yüzün hep yanıyor, hiç sönmüyordur."

Kaşlarımı kaldırarak, "Öyle mi?" diye sordum.

"Öyle."

"Nereden biliyorsun?"

"Gözlerinde gördüm," dedikten sonra göz kırparak ayaklandı. "Ee, benimle kokoreç yiyecek misin?"

"Hiç aç değilim," dedim yavaşça sallanırken.

"Ee eşlik edersin o zaman? Kokorecin kokusunu alınca acıkmayan insan da ne bileyim..."

Birlikte parktan çıkarak Koko'nun mekânına giderken bir daha ne kayıplarımızdan ne de acılarımızdan konuşmamıştık. Sanki o an yaşanması gerekiyordu, yaşamıştık, birbirimizin yarasını birbirimize göstermiş, sonra o yaraları avuçlarımızla başkalarından saklayarak karanlığa karışmıştık.

Neredeyse gecenin tamamını Koko'nun anılarını dinleyerek, Yağış'a zorla kokoreç yedirmeye çalışarak tüketmiştik ama kendimi

daha iyi hissediyordum. Yalnız kaldığımda yeniden uğrayacağını bildiğim ağrı, o anlar yaşanırken beni uzaktan izlemeye mahkûm edilmiş bir suçlu gibiydi. Oysa o suçlunun parmakları her an boğazıma dolanabilirdi; dolanacaktı.

Yağış ve Çağlar'ın yeniden birbirlerine şaka yapabildiğini, birbirlerini tiye aldıklarını görmek bana gerçekten iyi gelmişti. Yağış, birkaç sefer kokoreç yiyen insanların arasına dalarak insanlara korecin aslında ne olduğunu açıklamaya çalışmıştı ama insanlar ona deli görmüş gibi baktığından sonunda bu direnişten vazgeçerek oturmuş, insanları iğrenerek izlemeye başlamıştı.

Gecenin sonunda Çağlar beni Korhan'ın evinin önüne bırakmış, ardından Yağış ile birlikte oldukları arabayı gecenin içine sürerek gözden kaybolmuştu.

Elimde kokoreç poşeti ve sahne kâğıtlarıyla çaldığım kapının önünde fazla beklememiştim, geleceğimi biliyormuş gibi birkaç saniye içinde kapıyı açmıştı. Beni karşısında görmeyi beklemediğini biliyordum. Yeşil gözlerine bulaşan şaşkınlık birkaç saniye içinde eriyip kaybolmuş, beni karanlık hole alırken kapıyı bize dokunan tüm ışıkları kesmek istiyor gibi kapatmıştı. Artık bu evin karanlık atmosferine öyle çok alışmıştım ki, Korhan ışığı yaksa bile bu defa ışığı ben söndürürmüşüm gibi hissediyordum.

Gözleri tenime gölgelerini düşürdüğünde odasının kapısının önünde duruyordum, kapıya uzanacakken, "Neredeydin?" diye sordu, sakin sesini alçı gibi kaplamış sorguyu hissetsem de anlamazdan gelmeyi tercih ettim.

"Çağlar ve Yağış ile birlikteydim. Bunu sana yaptırdım. Aç mısın?" Ona baktım, sırtında karanlık varken yeşil gözleri görünmüyordu ama yüzünü sarmış ifadeyi göremesem bile hayallerimde var edebilirmişim gibi geliyordu.

"Bir şey yemedim," dedi, bana doğru ilerleyip odasının kapısını açtı. Boyu benden uzun olduğundan kafamı kaldırarak başımın hemen yanından geçirdiği koluna, ardından da yüzüne baktım. Odanın içinde yanan kızıl ışık, ortasında bulunduğum ortamı o gün sabaha karşı girdiğim nehrin içine benzetmişti. "Elindeki kâğıtlar ne?"

"Ha?" Elime baktım. "Şey, o oyun yazarı göndermiş."

"Erken değil mi?" Sorusuna cevap vermek için ağzımı açacakken, çenesiyle odayı işaret etti. "Girsene, Kedi."

Scanned with CamScanner

Odaya girerken, "Bugün dedenle karşılaştım," dedim. Aniden bir kedi ayağıma dolanınca korkuyla gözlerimi kediye indirdim, bu o gece bulup içeri aldığımız kediydi. Poşet ve kâğıtları yatağın üzerine bırakıp eğildim ve kedinin başına dokundum. Kedi, tüylerini avuçlarıma bastırarak bana sürtünürken gözlerim Korhan'ı bulmuştu.

Yeşil gözleri gözlerime sabitli duruyordu. Kurduğum cümlenin devamını bekliyormuş gibi göründüğünden, "Öyle işte," dedim ona dikkatle bakarak.

"Nerede gördün?"

"Okulun oralardaydı," diye mırıldandım omuz silkerek. Doğrulup kalktım, ona doğru ilerlemeye başladığımda, cam yeşili gözleri gözlerimden ayrılmadan beni takip ediyordu. "Gergin görünüyorsun."

"Sana bir şey mi söyledi?" Sorusu, ucunda temas anında parçalayacak, deşecek bir bıçak barındırıyordu. Yüzüme dokunan ifadeleri ondan saklayamadım, çünkü zihnime pimi çekilmiş bir bomba gibi bıraktığı soru işaretinin gölgesi beni üşütmüştü.

"Bir şey mi söylemesi gerekiyordu, Korhan?" diyerek sorusuna sorumla karşılık verdim.

"Bana Korhan deme," dedi dişlerinin arasından. "Bunu sana daha kaç defa söylemem gerekecek? Bana niye Korhan diyorsun?"

Gözlerimi kediye indirip derin bir nefes alırken bu tavrına anlam yüklemeye çalışıyordum. "Sorun ne?"

"Bana neden Korhan diyorsun?" Sorusunu, bana bir adım daha yaklaşarak tamamladı, gözlerimin içine pürdikkat bakarak vurguladı. "Asıl ben sana sormalıyım. Sorun ne?"

Kaşlarımın ortasını delen yarıkla, "Garip davranıyorsun," diye fısıldadım, sesim dikenli teller gibiydi ama bu tellere yalnızca o dokununca yara almıyordu; başkası dokunsa, elleri kan revan içinde kalırdı.

"Sadece bana niye Korhan dediğini merak ettim," dedi, gözleri gözlerimdeydi ama zihni burada değildi, düşünceleri farklı bir âlemin kapısından içeri başını uzatmıştı.

"Sana ismini söylüyorum, kötü bir şey söylemiyorum," dedim, şaşkınlığımı artık hiç gizleyemiyordum. Onu anlayamıyordum. Bazen içi buz dolu bir küvette uzanmak gibiydi onun gözlerinin içine bakmak; bazense içinde yangınları büyüten bir nehre girmek ve o

nehrin içinde bir çiçeği büyütmek gibiydi. Bana nasıl hissettirdiğini bilseydi, belki de daha fazlasını hissettirmek adına canımla oynamaya devam ederdi.

"Ben senin bana diğerleri gibi Korhan demeni değil, ben senin bana Arjen demeni istiyorum." Beni kollarımın iki yanından tutunca kafamı kaldırıp onun yeşil gözlerine sayfaya düşen bir kelime gibi düştüm. Cümleler birbirlerine yaslanarak oluşturdukları sırayı bir paragrafa çevirdiler ve harfler kalbimden aşağı kar taneleri gibi dökülmeye başladı. "Bana Arjen de."

"Öyle diyorum," dedim duyguları yutmak ister gibi yutkunarak.

"Dedem sana ne söyledi?"

Parmaklarını kollarımda hissederken kaşlarımı çattım. "Bana para teklif falan etmedi," dedim alayla. "Bunu mu merak ediyorsun?"

"Ne?"

"Beni aniden arabasına alınca, bir daha seninle görüşmemem için para teklif edeceğini sanmıştım ben..." Ona zordan da olsa gülümsedim, kurduğum cümle onu da yumuşatmıştı ama yeşil gözler hâlâ orada duruyordu, hâlâ içinde gökyüzünün mevsimlerini gizliyordu.

"Eğer benimle görüşmemeni isteseydi sana para değil, süt fabrikası ya da sınırsız mama falan teklif ederdi, Kedi," dedi alayla. Ona düz düz baktığım sırada beni kendine doğru çekerek kollarını bedenimin etrafına düğümledi. "Salak çocuk."

"Deden iyi birisi," diye fısıldadım kollarının arasında küçücük bir çocuk gibi ona sığınırken. Çenemi göğsüne bastırdım ve yüzüne baktım. "Ben dedeleri hep sevmişimdir."

Yamuk gülüşü başımı döndüren bir çekicilikle dudaklarındaki yerini aldı. Parmakları belimin kuytularına mayınlar döşüyor, dokunuşu beni yırtıcı bir avcıyken, aniden çalılıkları izleyen o çaresiz ava dönüştürüyordu. Bir adamın bakışlarında çaresizliği hissetmek, bir ağacın kökünde çürüyen zamanlar gibiydi. O ağacın kökü birçok ayrılığa, birçok kavuşmaya, birçok ölüme ve birçok yalnızlığa şahitti ve artık zaman bile o ağacın köklerinde ölmüş bir kadın gibiydi.

"Dedem sana göre iyi biri, bana göre bu dünyadaki en büyük belalardan bir tanesi," dedi, sesinde bir ciddiyet aradım fakat yoktu, bana takıldığını anlayınca ona yavaşça gülümsedim. Korhan'ın kollarından ayrıldım ve yavaşça yatağa geçtim.

Scanned with CamScanner

"Sana Arjen dediğimi duyarsa beni şişler mi sence?" diye sordum. Korhan'ın dedesinin Arjen isminden nefret ettiğini, yalnızca Korhan ismini kullanması şartıyla Korhan'a soyadını verdiğini biliyordum; bu konunun derinlerinde enkaza dönüşmüş acı hikâyeyi de biliyordum ama şimdilik onu düşünmek istemiyordum.

"Kedi ciğerinden şiş de pek lezzetli olur," diyerek takıldı bana.

Ona dudaklarımı büzerek kötü kötü baktıktan sonra poşeti işaret ettim. "Şunu yesene, soğuyacak."

"Yoksa yemeğimde gözün mü var? Doğru söyle, onu aslında sen yemek istiyorsun, değil mi Şişko Kedi?"

"Kusarım buraya," diye tehdit savurdum. "Şişkoymuş, şişko falan değilim ben. Kemiğim iri..."

"Kemiğin iri demek..."

"Ne ya?" Ona düz düz baktım. "Otur da yemeğini zıkkımlan. Seni düşünmüşüm, kokoreç getirmişim, sen bana şişko diyorsun..."

"Değil misin?" Gülüşü alaylarla sarılı olsa da bunu beni güldürmek için yaptığını bildiğimden ona gocunmuyordum. Bazen öyle olurdu. Biri gelirdi, sizi kıracak şeyler söylerdi ama sizi kıracak şeyler bile onun dudaklarından döküldüğünde güzeldi.

"Hakkımda ortaya attığın şeyler, çok yakışıksız iddialar. Ben bir deri, bir kemik bir insanım," dedim ona uyarak. Bu onu daha içten bir şekilde güldürdü. Zihnindeki sokaklar ne kadar tenhaydı bilmiyordum ama ben onun zihninin sokaklarına girdiğimde, kendimi hem özgür hem de güvende hissediyordum. Bazen o gülümsediğinde, yüzünü avuçlarımın arasına almak ve bu özgürlüğü, bu güveni, tüm bu hisleri benim gözlerimde görmesini istiyordum.

Onun gülüşü benim özgürlüğümdü ve bir gün özgürlüğümün gözyaşlarını görürsem, o gün özgürlüğümün üzerinde infaz edilecektim.

Üzerindeki tişörtü çıkarıp, düzgün bedenini sergileyerek yanıma oturdu. Poşetten kokoreci çıkardığında, ellerimi arkaya atarak yatağa yaslanmış onu seyrediyordum. Düzenli hareketleri vardı, onu izlerken gözlerim o kadar derine dalıyordu ki, biri bizi uzaktan izlese, ikimizi tanımasa bile ona olan duygularımın çemberine girerdi. En az, ona baktığımda olduğum kadar kırıktım ve en az ona bakarken olduğum kadar masum hissediyordum kendimi. Hayatımın büyük bir kısmını masumiyetten uzakmışım, asla maskelerimi

çıkaramazmışım gibi düşünerek geçirmiştim ve şimdi o vardı. Tam karşımda duruyordu. Her şeyiyle gerçekti.

O, vardı.

Ekmekten büyük bir ısırık koparttı, bakışlarım ilgisini çekmiş gibi kaşlarını kaldırıp lokmasını çiğnerken, "Neden o kadar dikkatli bakıyorsun bana sen?" diye sordu, ağzı dolu olduğu için sesi kulağıma bir çocuğun sesi gibi nüksetmişti.

"Çocuk gibi yiyorsun." Uzanıp çenesine düşürdüğü ekmek kırığını aldım, gözlerim gözlerinin yoluna çıkmış bir engel gibi uzun süre orada bekledi. Yeşil gözlerdeki duygular yoğunlaştı. O an ne hissetti bilmiyordum ama bakışları bir anda derinleşmiş, gözleri gözlerime balığın ağzına geçen kanca gibi geçmişti.

İçimdeki duygular, ruhumu bir sarmaşığın zehirli kolları gibi sarmaya başladı. Ona çok şey söylemek istedim; bu çok şeyin sonunda sadece ikimiz, zamanı parçalamışız, saatin ibresini saatin kalbini yerinden çıkararak sökmüşüz gibi hissedelim istedim. Sonra o mezarın başında, nehrin nabzı sanki bize ait damarlarda yaşıyormuş gibi etrafımızda çarparken gözlerimden akan yaşlarla ona baktığım o anı hatırladım. Gözlerim gözlerinden uzaklaşıp dudaklarına döküldü, ardından oraya da tutunamadı ve onun boynundaki kalın damara düştü.

Elindeki ekmeği bırakıp yanağıma dokundu, kalbimin içindeki acı boğazıma tırmanmaya devam ediyordu. Bu acının hâlâ hareket edebildiğini, hâlâ o acıyı sakat bırakamadığımı şimdi yeniden anlamıştım.

"Şimdi çok taze, Kewê," dedi, başta anlayamasam da bu cümlesini ben değil, göğsümün içindeki can anlamış gibi onun gözlerinin içine baktım. "Ama yine de çok güzel başa çıkıyorsun. Bir an, beni bile ağrımadığına inandıracaktın neredeyse."

Boğazımdaki acıya rağmen yutkundum. "Seni kandırmak çok mu zor, Arjen?"

"Beni sadece sen kandırabilirsin." Başparmağını yanağıma sürterek söylediği bu cümle başta kaşlarımın bunu reddedercesine çatılmasına neden olmuştu. "Ama beni, sadece ikimizi ilgilendiren konularda kandırabilirsin. Çok isterdim bu konunun beni, en az senin kadar ilgilendirmesini ama bu konu sadece senin içini, senin canını, senin gözlerini, senin sesini ilgilendiriyor."

Scanned with CamScanner

Sesimin ağrıdığını hissetsem de, "Kandıramadım mı seni?" diye sordum kısık sesle.

"Yok." Başını iki yana salladı. "Ben senin sesinin tonundan bile anlarım."

"Konuşmazsam?"

"Gözlerinden anlarım."

"Bakmazsam sana?"

Gözlerini şefkatle kıstı. "Hareketlerinden anlarım. En ufak bir el hareketin, bir şeyin ele verir."

"Peki göremezsen beni, göremezsen de anlar mısın?"

Yüzünü buruşturup yanağımı okşamaya devam ederken, "Bana öyle çocuk gibi bakma," dedi, sesi isyan eder gibiydi, belki de sitem ediyordu. "Unutma, herkesin kalbinin sustuğu o küçük zaman diliminde, bu dünyada yalnızca ikimizin kalbi çarpıyor."

"Susarsa peki kalbim?"

Gözlerini yumarken dişlerini sıktı. "Sus, İs," dedi, sesi öfkeliydi ama içinde bambaşka duyguları da parçalıyordu.

"Bazen senin de verecek bir cevabın olamayabiliyor, değil mi Korhan Arjen Alacahan?" diye fısıldadım, parmakları beni susturmak isteyen, sesimi sesiyle incitmek isteyen notalarmış gibi dudaklarıma dokununca gözlerim gözlerinde sandalyesine tekme atılmış, bacakları darağacında sallanırken orada unutulmuş bir idam mahkûmu gibi asılı kalmıştı.

"Nurşan, benim verecek bir cevabım her zaman vardır ama bazen sesini çıkaran açılan ağzım değil, göğsümdeki zamanı durduran kalbim oluyor."

Bir şey diyemedim.

Beni, içimde beni öldüren ağrıları tenimden soyarak iyileştirmek istiyordu. Karşısında çırılçıplak kaldığım anlarda, aslında yaralarım onun avuçlarının içinde soluyor, ize dönüşüyor, artık acımıyordu. Arkada kalan birkaç saat, tenimdeki kıyafetlerin bedenimden tıpkı derisini çıkaran bir yılan gibi çıkmasına, yerini Korhan'ın tişörtünün bir elbise gibi almasına şahit olmuştu.

Ben aslında gerçekten kendi derisini ardında bırakıp, Korhan'ın derisini giyiyormuşum gibi hissediyordum. Ne zaman bu kapıdan girsem, artık tenimi saran onun derisi oluyordu ve ben ne zaman kapıdan çıkacak olsam, kendi derimi geri giyip gidiyordum.

Ona aldığım kokoreci çoktan yemiş, yatağa uzanmış kâğıtlardaki yazıları okuyordu. Kediyi kucaklayıp yatağa çıkınca bir an gözleri beni buldu, uyarıcı bakışları kediye de dokunduktan sonra tekrar kâğıda çevrildi.

"Onu sokağa bırakmamışsın," diye mırıldandım, kedinin kulaklarını geriye yatırarak başını okşadım.

"Onu sokağa bıraksaydım başımın etini yerdin," diye mırıldandı, yeşil gözleri kelimeleri takip eden bir avcı gibiydi. Kedi, tişörtün örtmediği bacaklarımı masum bir oyun isteğiyle çizince, Korhan gözlerini kediye çevirdi. "Ama seni çizmeye devam ederse, başımın etini yemeni hiç önemsemem. Onunla oynamayı bırak, Çirkin."

Kedinin tüylerini okşamaya devam edip, "Ee nasıl buldun?" diye sordum meraklı meraklı.

"Neyi?"

"Kâğıtta yazanları."

Dudaklarını öne uzatarak tuhaf bir mimik sergiledi. "Eh," dedi yarım ağızla.

"Eh mi?" Kedi kucağımdan inerek yataktan atladı. Dikkatimi çeken bir hızla Mavi'nin kutusunun içine girdi ve başta birbirlerine sokulmasalar da bir süre sonra kedi başını Mavi'nin dikenli sırtına yaslayarak saniyeler içerisinde uykuya daldı. Gözlerim yeniden Korhan'ı buldu. "Ne demek, eh?"

Kaşlarının ortasında, bana saplanmak isteyen gözlerini sabit tutan bir ifadeye aitmiş gibi oluşan çukuru izledim. Ardından o yeşil gözler, sonunu bildiği bir kitabın ilk sayfasını okuyormuş gibi benim gözlerimi buldu. "Fena değil işte."

"Adam güzel yazıyor," diyerek üzerine gidince bana susmam için beni uyaran bir bakış fırlattı. "Hakkını yeme. Kendisi çok tuhaf ama yazıları öyle değil." Duraksadım. "Aslında yazıları da öyle."

Tek kaşını kaldırıp gözlerime o tehdit dolu gözlerini diktiğinden yüzümde alayla karışık garip bir ifade doğmuştu. "Kendisi de tuhaf derken?" diye sordu, ardından sorusuna bir yenisini ekledi. "Neden bu adamla ilgili düşüncelerin var?"

Bir an duraksayıp, ona aynı gezegende yaşamıyormuşuz gibi baktım. "Olmasın mı?"

"Olması mı gerekiyormuş?" diye sordu yeniden, yüzünde uyuyan gerçek bir öfke olduğunu görünce kaşlarım çatıldı. "Neresi tuhaf? Normal insan işte."

Scanned with CamScanner

"Böyle şeyler yazan biri normal olabilir mi ki?" diye sorduğumda bir an durdu, gözlerinden bir parça düşünce çalmak istesem de yeşil gözleri kehribara solumuş ağaçları yakmış bir orman gibi alev alev parlıyordu. İçeri giremedim, yanan düşüncelerden birini avuçlayıp yangınından kaçıramadım.

"Yazdıkları öyledir, kendisi değildir," dedi. Burnundan sert bir nefes vererek önüne döndü. "Adamı kırk yıldır tanıyormuşsun gibi konuşma. Sana ne ibnenin evladından, anlamıyorum. Her konuşmada onun garip biri olduğundan dem buluyorsun. Sıktı artık, İs."

Altında durduğum gökyüzü başımın üzerinde yanmaya başlasa ve yıldızlar, yeryüzüne tıpkı kor olmuş kömür parçaları gibi yağsa şu an hissettiğim şaşkınlıktan daha büyük bir şaşkınlık hissetmezdim.

"Neden bu kadar celallendin ki şimdi?" diye sordum gizleyemediğim has bir şaşkınlıkla. Yüzünde parça parça olmuş bir aynanın kırıkları parlıyordu da her bir kırığın içinde benden bin parça görüyordum sanki. Oysa orada büsbütündü; orada tüm duygular onunlaydı ve bu duygular, bir insanın sağ çıkamayacağı derinlikteki okyanusun hırçın suları gibi dalgalanıp kelimeleri içine alarak boğup ciğerlerini patlatıyordu.

"Celallendiğim falan yok benim kızım," dediğinde bile öfkesini kontrol edemediğini gözlerimle görüyordum. Gözlerini benden ayırdı ama bu uzun sürmedi. Ona tuhaf tuhaf baktığımı fark etmiş olacak ki, "İs, şöyle bakmayı kes," diyerek aniden bana doğru döndü. "Kaşınan yaran önünde ama sen gidip başkalarının kesiklerinden akan kanı durdurmaya çalışıyorsun. Aptal mısın?"

"Ben neden aptal oldum şimdi?" Gözlerimde parlayan şaşkınlığı görmemesinin imkânı yoktu. Durdu, uzun süre gözlerimde ondan gizlenmeyen parıltıları izleyip derin bir nefes aldı. "Kimin kesiği, ne kanı, ne diyorsun sen?"

"Mecazi anlamda söyledim," dedi sadece.

"Mecazi anlamda söyledin ama aptalım, öyle mi? Ne aptallığımı gördün?"

"Başkalarıyla değil, kendinle ilgilen," dedi, öfkesi dinmiş gibi dursa da biliyordum ki fırtına asıl bittiği sanıldığı anda tüm evlerin çatısını başlarından alırdı.

"Kimseyle ilgilendiğim yok benim."

"Kendinle de ilgilenmiyorsun." Gözleri dudaklarıma tutundu, tenimi ısıtan bakışları dudaklarımdan kayarak çenemdeki çukurda

durdu. "Bir daha benim yanımda o sikikten bahsetme. Hatta kimsenin yanında o sikikten bahsetme."

"Bu tavrını çözemedim ben senin," diyerek yataktan kalktım, Korhan beni bileğimden tutup yatağa çekmeye çalıştı ama bu hareketi beni daha da öfkelendirdi ve onun elini iterek gözlerimi yüzüne ateşler saçarak çevirdim. "Tüm derdimiz Erdem'miş gibi tavırlar sergiliyorsun."

"Adını mı söyledin sen onun?" diye sorması gözlerimdeki öfkenin geri çekilerek sahneyi yeniden şaşkınlığa vermesine neden olmuştu.

Bir sahnede binlerce oyuncu olabilirdi ama yalnızca bir oyuncunun repliği kalbe dokunurdu. O bana baktığında, duyguları o oyuncular gibi gözlerindeki sahneyi dolduruyordu ama repliği en kuvvetli olan hangi duygusuysa, o duygusu ondan çok bana dokunuyordu. Bazen öfke, ne kadar baskın hissedilirse hissedilsin, öyle bir duygu vardır ki içinde, öfkenin gücü onu örtmeye yetmez. Onun gözlerinde elbette öfke vardı ama bir duygu daha vardı ve o duygu, hiçbir duygunun altında kalmayacak kadar gerçekti, güçlüydü.

"Evet?" dedim sorar gibi. "İsmini söyledim, ne olmuş?"

Dumura uğramış gibi yüzüme baksa da ona çatık kaşlarla bakmaktan vazgeçmedim. Yeşil gözler gözlerime tutundu ama oraya tutunma sebebi, tutunduğu yeri kökleyip koparmak istemesiydi.

"Benim yanımdayken başka erkeklerden bahsetmeni istemiyorum," dediğinde sesinde ölçülü bir tınıya sığmış tehditleri hissettim. "Buna gerek yok."

"Sen sıyırmışsın," dedim odanın ortasına ilerleyerek. "Anlamıyorum şu an. Konumuz gerçekten bir adamın adını söylemiş olmam mı? Ya da o adamın yazdıklarını beğenmiş olmam mı? Bana kendimi önemsemediğimi söylüyorsun ama sen de böyle davranarak beni önemsemiş olmuyorsun."

"Ya adamın da amına koyayım, yazdıklarının da sülalesini sikeyim," diyerek ayağa kalkınca ona doğru dönüp, büyüttüğüm gözlerimde gizlenmesi zor bir hayretle ona baktım. "Şu yatağa gel." Beni kolumdan tutup yavaşça yatağa doğru çekti. Gücünü üzerimde pasifleştirdiğinden hızla onun elinden kurtulup birkaç adım gerileyerek ondan uzaklaştım. "İs," dedi karşımda durup, gözlerine sinmiş bir yılgınlıkla bana bakarak. "Yapma şunu. Gel."

Scanned with CamScanner

"Tüm derdimiz buymuş gibi davranan sensin, biliyor musun?" Ona, saatlerin, günlerin, zamanın içime yaydığı kırgınlığın getirisi olan öfkeyle karşı koydum. Öfkem ona değildi, kırgınlığım da ona değildi ama yaşadıklarım beni bir yerden sonra biraz daha hırçın bir insana dönüştürmüştü. En azından bu hırçınlık bir süre böyle devam edeceğe benziyordu.

"Ya ben ne yaptım, nasıl davranmışım?" diye sordu, sesinin tonunu ayarlayamadığı için sesi büyük bir çığ gibi odanın içinde yuvarlanıp büyümüş, bizi altına almıştı. Onun duygu değişimlerini anlamak, kendimi anlamaktan bile daha zordu.

"Elin adamını konu ettin," dedim, yüzümü buruşturup, ona garip garip baktım. "Şimdi de ne yaptım falan diyorsun."

"Elin adamı adı üzerinde," dedi bana doğru ilerleyerek, bir adım daha geri çekilince kalçamın pencereyi göğsünde taşıyan duvara yaslandığını hissettim. Cam kapalı olsa da soğuğu saçlarımda, omuzlarımda hissetmiştim. "Ya gerçekten bu sik kadar konu için kavga mı edeceğiz?" diye bağırdı argo bir dil kullanarak.

"Ya adamın ismini söyledim diye şeytana dönen sensin şu an," dedim sırtımı soğuk cama bastırdığım sırada.

"Sen şeytanı daha görmedin." Bu cümlesi, bana gördüğüm bir kâbus kadar yakın, içinde babamı saklayan bir şehir kadar uzaktı. "Sen şeytanla daha tanışmadın." Yeşil gözlerinin biri kopkoyuyken, diğer gözü şimdi sarı gibi görünüyordu ve yüzünün yarısı dışarıdan içeri vuran sokak lambasının turuncu ışığıyla aydınlanmış, diğer yarısı ise odada yanan kırmızı ışıkla örtülmüştü.

Yüzündeki renklerin teninin altına cennete sızan bir günah gibi sızışını izledim. Bazen çok korkunç görünebiliyordu. Bir nehrin önünde durmuş, avucumda tuttuğum kanlı okları nehrin sularına bırakıyormuşum ve suyun yüzeyinde ilerleyen ölümcül sırt yüzgecini görüp onun hareketini takip ediyormuşum gibi hissediyordum. Siyah saçlarımın arasına tutunan kar taneleri, saçlarımın arasında beni yaşlandıracak olan zamanın dokunuşlarına dönüşüp beni gitgide daha da büyütürken, sırtında taşıdığı ölümcül yüzgeciyle o nehrin içinden yalnızca büyük yeşil gözlerini çıkarıyor ve beni izlemeye başlıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, iblisin yeşil gözlerinde gecenin bağrını oyarak ilerleyen araçların far ışıkları patlayıp sönüyor, duygular o gözlerdeki karanlığa gömülüyordu.

"Bana şeytana döndüğümü söyledin," dedi, sesi sakindi, sakinliği korkunçtu, sırtındaki yüzgeçte beni öldürebilecek zehri kınında barındıran bir iğne vardı. "Ama ben henüz şeytan değilim. Henüz ona dönüşmedim. Henüz seni onunla tanıştırmadım. Henüz onu görmedin."

Dudaklarım aralandı, bir aracın gözlerinden dökülen far ışığı tekrar onun yüzünü hedef alarak evin içine sızdı, ardından silinerek odadan çıkıp gitti. "Henüz mü?"

"Evet," dedi hiç düşünmeden, sonra bir adım daha atıp beni cam ile arasına alarak sıkıştırdı. Arkamdaki camdan içeri sızan kırmızı, mavi renkteki ekip otosundan yayılan gür ışık bir anlığına onun yüzünü aydınlattı. "Henüz."

Bir şeyler söylemek istedim. Kendimi ifade edebileceğim, susmaktan yorulduğumu kanıtlayabileceğim, hissettiğim şeyleri gömüp durmaktan sıkıldığımı ona anlatabileceğim bir şeyler... Ama hepsi dilimin ucunda lâl oldu. Bunun yerine, nehrin içinden çıkarıp yüzüme diktiği yeşil gözlerini uzun bir süre boyunca izledim. Sonunda dudaklarım aralandığında, kelimelerin oluşturduğu cümleyi benim sesimden duymayı beklemiyordu.

"Eve gitmek istiyorum."

Bunu beklemediği kesindi. Bunu ben bile beklemiyordum. Hazmetmek istediğini belirten yutkunuşu boğazındaki erkeksi çıkıntıyı hareket ettirdi. Konuşmadı ama gözleri, kelimeler ile oynayan bir kukla sanatçısı gibiydi. Oysa o sanatçının parmakları kırıktı ve artık kelimeler yalnızca zihninde oynayan küçük kuklalardı; onları asla hareket ettiremezdi. Geri çekilmesini beklesem de aslında geri çekilmesini, beni bırakmasını istemiyordum. İçimde, bana ne yaparsa yapsın burada, yanında kalacağımı düşündüren bir his vardı ve bu his, başımı epey belaya sürükleyeceğe benziyordu.

Ben hareket etmeden durdukça, kukla sanatçısının parmaklarından sarkan kelimeleri tutan ip incelmeye başladı. Sonunda ışıklar, renkleri de alıp çekip gittiler. Sokak lambası kapanıp, sokağı derin bir karanlığa sürüklediğinde, odanın içinde yanan kızıl ışık yüzünün sadece bir yarısını aydınlatıyordu.

"Gitmek istiyorsun," dedi, başını sallayıp kendi kendini onayladı: "Anladım."

Anlaması yetmiyordu. Reddetmesi gerekiyordu. Beni durdurması, gidersem peşimden gelmesi... Oysa o, düşündüğüm şeylerin

Scanned with CamScanner

hiçbirini yapmayacak türden bir adamdı ve bunu bana en başından söylemişti zaten. Ama ben yine de umut ediyordum, arzuluyordum, bunu istiyordum. Bir şeyi istemeye başladığında, artık zor olan tek şey onu neden istememen gerektiğini kendine hatırlatmandı ve ben her bunu kendime hatırlatışımda, beynimdeki düşünceler dağılana dek alnımı bir duvara vurmak istiyordum.

"İyi," dedim içimde pare pare olmuş bir pişmanlık duygusuyla. Biliyordum ki şu an suçlu olan ben değildim, oydu ama yine de birkaç dakika öncesine gidip dilimi ısırmak, söylediğim son sözü geri almak isterdim. Çünkü ben gitmek istemiyordum.

"Git o zaman." Önümden çekildi, yan dönerek gözlerini odanın kapısına sabitledi. Bakışları, kapıyı bile yakabilecek kadar öfke ateşiyle dolu olsa da sesi beni ateşin sıcaklığından uzaklaştırmak isteyen şefkatli bir el gibiydi.

Yine de göğsümde o karşı koyma hissinin doğurduğu öfkeyi hissettim. Üzerimde sanki ona ait bir tişörtten başka bir şeyler varmış gibi başımı dikerek yanından sıyrılıp geçtim. Gururum, başıma örülmüş bir çorap gibiydi ve şimdi o çorabın içinden çıkamadığım için kan ter içinde kalmıştım. Yatağın üzerindeki kâğıtları, ateşin ormana dağılma hızını geride bırakacak kadar büyük bir hızla kavrayıp odadan öylece çıktım. Bunu beni durdurması için değil, oradan hemen uzaklaşmak için yapmıştım.

Çünkü biliyordum, içeride kalacağım her bir saniye, beni ona mühürleyen bir tılsım gibi yüreğime çelme takacaktı.

Yaşananların kuyulara çevirdiği gözlerim kupkuruydu ama içleri derindi. Ayakkabılarımı giyip merdivenleri hızla indim, kapıyı çarpıp kapatmak yerine açık bırakmıştım. Bu benim dilimde bir mesajdı. Bu, geri döneceğimi ona söyleyemeyeceğim ama gösterebileceğim bir mesajdı. Ne zaman bu kapıyı çarparak çıkacaktım, işte o zaman bu eve bir daha asla uğramayacaktım. Bir daha asla buraya geri dönmeyecektim.

Şanslıydım. Koca tişörtü bir elbise gibiydi, mini bir elbiseydi belki ama boldu ve örtmesi gereken her yeri örtüyordu. Dışarısı soğuktu ama yanaklarım alev alevdi. Bunun sebebi beni esir eden hisler olmalıydı. Bahçeden çıkıp sağıma soluma bakındım, sokağın lambası söndüğü için etraf ıssız ve karanlık görünüyordu. Normal şartlarda beni irkiltebilecek olan o görüntü, şu an biraz olsun içimde korku duygusu uyandırmamıştı.

Derin bir nefes alarak karanlığa aldırış etmeden sokağın sonuna doğru yürümeye başladım. Elimdeki kâğıtlar dışında yanıma hiçbir şey almamıştım. Çantam bile orada kalmıştı, telefonum da oradaydı. Ne bir taksi bulabilirdim ne de başka bir şey... Ama o, öyle bir domuzdu ki, sırf arkamdan geldiğini düşünmemem için beni bu karanlıkta, üstüm başım bu haldeyken sokağa bırakabiliyordu.

"Yavşak," diye homurdandım kendi kendime.

Bahçe kapısının açılırken çıkardığı gıcırtıyı, sokağın diğer ucuna varmış olmama rağmen duymuştum. Kafamı çevirip, sesin geldiği yere baktığımda, bahçenin içinden sızan ışığı görmüştüm. Ardından gözlerim bahçe kapısında, elinde kedinin huzursuz hareketlerinden anladığım kadarıyla zorla tuttuğu bir kediyle beni izlediğini gördüm. Duraksadım.

"Sokak o kadar boş ki, sen yavşak dedikten sonra karanlıkta şak şak diye bir ses duyuldu. Öyle içten yavşak dedin ki, seni alkışladılar galiba," diye seslendi bana, sesinde alayı hissettim ama ciddi gibiydi de.

"Kim alkışladı beni be?" diye bağırdım öfkeyle.

"Cinler."

Yüzümde tedirgin bir ifade belirdi ama karanlık beni içinde tuttuğu için bu ifadeyi o mesafeden görmesi imkânsızdı. "Senin gibi inançsız bir domuz, cinlere ne zamandan beri inanıyor?"

"Hayvanların gözlerinde perde yoktur, cinleri görürler. Ben de bir domuz olduğum için senin arkanda duran cini görebiliyorum şu an," dedi, şimdi sesinde gerçekten saf bir alay vardı ama ben yine de kaskatı olmuştum.

"Saçma sapan konuşmalar yapıyorsun," diye homurdanarak önüme dönmeye çalıştım.

"Bence şu an altına işedin," diyerek seslendi yeniden. Omzumun üzerinden ona kötü kötü baktım. Kedinin, Korhan'ın kucağından inmek için çırpındığını görünce, "Bıraksana kediyi!" diye bağırdım. "Ona da işkence ediyorsun!"

"Kime etmişim başka?"

"Geri zekâlı! Ben gidiyorum!"

Bir şey söylemedi. Söylememesi, içimde uhde bir his gibi boğazıma sarılsa da bu defa gerçekten sırtımı döndüm ve karanlığın içinde ürkek adımlarla ondan tamamen uzaklaşmaya başladım. "Çirkin!"

Scanned with CamScanner

diye bağırdı, bir an durdum, bana gitmemi istemediğini mi söyleyecekti? Beklenti, bir deniz olup dalgalarını kıyılarıma vurdu. Ona doğru döndüm. Kediyi daha sıkı kavrayıp havaya kaldırdı. "Bu ne olacak?"

"Ne?"

Uzaklığımıza rağmen yeşil gözleri sanki burnumun dibindeydi. "Buna bir isim koymadık," dedi sakince. "Hem üşüdü, hem ismi yok hem de eğer beni tırmalayacak olursa artık bir kuyruğu da olmayacak. Çok tehditkâr, hırçın hareketler sergiliyor. Kime benziyor acaba?"

O böyleydi.

Artık anlamıştım.

Gitme diyemez, bahaneler sunardı. *Kal* diyemezdi, kalmamı sağlardı. Kelimeler, onun kendini ifade edebileceği kadar yeterli değildi. Bazen öyle anlar gelirdi ki, kelimeler onun için bir kapana dönüşürdü ve o kelimelerin içinde sıkışırdı. Böyle zamanlarda susardık, bana susmayı da o öğretmişti, hiç anlatamadığı halde anlatmayı da. Anlayamıyordum. Korhan mı bir paradokstu yoksa ben mi onun çözdüğü bir bulmacaydım, her şey neden bu kadar olmaması gerektiği gibi ilerliyordu. Anlayamıyordum.

Geri dönmememi çığlık çığlığa bağıran onurumun, onu ezmemem için gözlerimin içine dikkatle bakan gururumun üzerini çiğneyip geçmeme neden olan kalbimin derinliklerindeki duygulardı. Bekleyişim umulanın aksine uzun sürmemişti, kendime düşünmek için çok da büyük bir zaman dilimi ayırmamıştım. Belki bunu yapmamalıydım. Şartlar ne olursa olsun ona geleceğimi, ondan gitmeyeceğimi ona aşılamam belki de şimdi onu bırakıp gitmemden daha büyük bir enkaz olacaktı ona. Yine de bencillik hakkımı duygularımın üzerinde kullanarak ona gittim.

Bahçe kapısından girdiğim esnada elinde kediyle beni izliyordu. Gözlerimde yabancılaştırmayı bir türlü başaramadığım tanıdık bakışlarla onu izledim, sonra önünden geçip içeri girdim.

Arkamdan merdivenleri tırmanırken, "Kedinin ismine karar verdin mi?" diye sormuştu ama ona cevap vermemiştim. Tam hole girdiğimde sorusunu tekrarladı bu ve soru, adımlarımın durmasına, düşüncelerin zihnime yığılmasına, ağzıma kelimelerin acı tadının dolmasına neden oldu.

"İsmi İncir olsun," dedim düşünmenin bir çukur olduğunu fark edip konuşmam gerektiğini fark ederek. Korhan'a doğru döndüm,

kapının girişinde elinde tuttuğu kediyle bana bakıyordu. Sırtıma aldığım karanlık yalnızca yüzümün hatlarının ışıkla örülmesine neden olmuştu. Ona en gerçekçi gözlerimle baktım. "Bana incir gibi koktuğumu söylemiştin, sana benim kokum mu bulaştı bilmiyorum ama sen de yanan bir incir gibi kokuyorsun. Kendi kokunu alamayacağını düşündüğümden, İncir yanında olduğu sürece ben yanındaymışım gibi hissetmeni istiyorum."

Bu söylediklerim onun yüzündeki depremin büyümesine yol açtı.

"Bir gün uykun gelirse ama yanında olmazsam," diyerek söze girdim ama bu söz, ondan önce beni yaraladı. "İncir'i yatağın beni uyuttuğun tarafına al. Sana ben gibi hissettirsin. Ve uykuya dal."

"Bu ne demek?" diye sordu, deprem sesindeydi, gözleri bir enkazdı, karşımda duran varlığı bir harabeydi. "Ne demeye çalışıyorsun? Aç."

"Açılacak bir şey yok. Söyledim işte."

"Olmayacağım demek mi bu?" Kaşlarını çattığını gördüm. "Olmayacağım demenin kolay yolu mu bu?"

"Senin için olmamak nedir bilmiyorum ama benim için olmamak bir andır," dedim, bana anlamayan gözlerle baktı. "Şu an buradayım, birkaç saat sonra olmayacağım, yarın belki olacağım belki de olmayacağım. Senin için olmamak gitmek olabilir, benim için olmamak bir andır." Ona bunu anlatmak ister gibi baktım, anlamları reddediyordu. "Gideceğim demiyorum, gitmeyi o cümleden çıkarıp başka bir yere koy."

"Karmaşık cümleler kurma, ben o cümlenin içindeki anlamı istiyorum," dedi içeri girdiğinde. Bana doğru yürüdü. "Benim için olmamak gitmekse, senin için nedir? An? An nedir, Nurşan? Şimdi çıkıp markete gitmem gibi bir an mı yoksa bir bilet kestirip, seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmeyerek başka bir şehre gitmem mi?"

"Başka bir şehre gitmek dedin," diye fısıldadım. "İçinde gitmek olan bir şeyden bahsettin. Bu an demek değil."

"Markete gitmek de dedim?" dedi sorar gibi. "Onun da içinde gitmek fiili vardı."

"Biri uzak," diye fısıldadım. "Diğeriyse çok uzak."

"İkisi de yakın değil yani?"

"Öyle," dedim. "Ama biri, diğerinden de uzak."

Scanned with CamScanner

"İsmi İncir olsun," dedi başını sallayarak. "Ama yatağın sen köşesinde hiç uzanmayacak." Kediyi yavaşça yere bıraktı, doğrulup kalktığında yüzlerimiz birbirine çok yakındı. "Yatağın sen köşesine hiçbir kadın uzanmayacak. Hiçbir insan... Hiçbir canlı. Hiçbir nesne." Bir adım daha attığında, artık burnu alnıma dokunuyor, gözleri benden gizleniyordu. "Hiçbir madde. Ne hava, ne toprak, ne ateş..." Burnunu alnıma sürttü, burnuma indirdi, ardından gözlerimiz buluştu. "Ne de su."

"Öyle mi?"

"Şüphen mi var?" diye sordu kısık bir sesle.

"Olmasını mı isterdin?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim, bir süre beni izledi, sonra gözlerindeki o endişe usul usul silinerek yerini karanlığa terk etti.

Şüphe, biz kabul etsek de etmesek de ilişkimizin başından beri ikimizin toprağına tohumları ekilmiş, büyüyerek bizi altına almış bir ağacın geniş yaprakları gibiydi. Bazen sonbahar geliyordu, şüphenin yaprakları dökülüyor, ağaç çırılçıplak kalıyordu; o zamanlar, bizim birbirimize koşulsuz şartsız inandığımız zamanlardı ama biliyorduk ki ne zaman ilkbahar parmak uçlarında yürüyerek ağacın etrafını tavaf etse, yeniden o şüphe aramıza gölgesini düşürerek bizi aynı yatakta iki düşmana çevirecekti.

O gece, ağaç yapraklarını dökmüş gibi, kara kış kapımızdayken ona sığındım, o ağaç bir daha yapraklara durmayacakmış gibi huzurla onun kollarında gözlerimi gerçeklere yumdum. Onun kollarında uyudum.

Oysa şeytan, boynuzuna taktığı mücevherler ona ışık saçarken, kalbi nehre çıkan bir ormanın içinde, koruluğu mücevherlerden aldığı ışıklarla geçiyor, her adımda nehre biraz daha yaklaşıyordu ve nehirde yıkanan meleğin ağrıyan sesini dinlerken, gözlerinden attığı yalanın yaşları dökülüyordu.

4. Perde
Kamp Ateşi

"Bir beşikten sırt üstü yere düşen bebeğin belindeki kırıkların annesinin nefesine battığı gibi düştüğün yokluğun kırıkları battı içime."

Elimdeki sayfayı yere bırakıp sahnenin üzerinde ağır adımlarla ilerledim. Önüme koyulmuş büyük aynaya baktım, aynanın çerçevesi eski zamanlarda bir cadıya aitmiş, o cadı aynanın yüzeyinde ne zaman kendiyle karşılaşsa yeni bir büyü dünyaya yayılıp insanları ruhlarından edermiş gibi gelmişti bana. Aynada kendimi izlediğim sırada replikler zihnimde oluşmaya başlayan kırık kaburgalar gibiydi.

"Bu gece nehrin karanlık sularında günahlarımdan arınıp, seni bekleyeceğim sevgilim."

"Geçmiş zaman rivayetine göre, âşıklar ayın on üçüncü gecesinde, bir dolunay zamanı buluşursa, aşkları nehrin sularıyla yıkanıp, nehrin içindeki tanrı tarafından mühürlenirmiş," dedi Yağış, ağır adımlarla sahnenin içinde ilerlemeye başladığında.

Aynadaki yansımama dikkatli gözlerle bakarken repliklerin dilimi kaşındırmasını bekledim. "İnanır mısın onun varlığına?" diye sordum nahif bir beklentiyle.

"Sen tek bir gün inanmadın onun yokluğuna, senin inancın benim ibadetimken, ben nasıl inanmayayım onun varlığına?"

Scanned with CamScanner

"Fenriz, bu ayın on üçüncü gecesi dolunay vaktine denk geliyor, içimdeki senfoni bir an olsun susmuyor. Onu göreceğim, koruluktan çıkıp gelecek, belki bir atın yelelerinin rüzgârla verdiği savaşın sesini duyacağım, belki de onun adımları kuru dalları yokluğunun acısının kemiklerimi kırdığı gibi kıracak. Onu göreceğim. Koruluğun içinden, ormanın kalbine, yıkanıp günahlarımı arındırdığım nehrin önüne benim için gelecek."

"Ah Mania, bu inancın bir gün seni öldürecek."

"Ah bu inanç," diye fısıldadım, Mania'nın gözleri yansımasında, benim gözlerim yemyeşil olmuş gözlerimdeydi. *"Bu inanç, Fenriz, bu inanç bir şehri yandığı gece söndürecek."*

Fenriz sustu, Mania'nın konuşacakları daha bitmemişti ama aynanın diğer ucunda duyduğu ses irkilmesine neden oldu. Sesi Fenriz duymuyordu, ses boğuktu, gözlerimi perdeye çevirdim, perdenin arkasında konuşan bir öğrenci olduğunu fark edip bakışlarımı yeniden aynayla buluşturdum.

Bekledi, diyordu öğrenci boğuk sesiyle. Sesi *salona ışık gibi yayılıyordu. Mania inanmaktan vazgeçmedi. İnanmak, aç bir aslanın önüne yarandan sızan kan ile çıkmak demekti.*

Her bir kelime, zihnimde bir görüntü doğuruyordu. Boğuk ses sustu, dosyanın içine yerleştirilmiş kâğıtların hışırtısı olduğum ana dönmem konusunda bana yardımcı olan bir geçit gibiydi.

"Mükemmeldi, hanımlar!" Ferruh Hoca'nın sesini dinledim, salonun her yanından dağılarak zihnime doluşuyor gibiydi. Ona baktım, kot pantolonu ve kesik kollu tişörtüyle genç görünüyordu. Tazelenmiş gibi bir hali vardı. Sahnenin ortasına ilerleyip ona daha dikkatli baktığımda gözlerimdeki sorguyu görmüş gibi bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Güzelim?" dedi sorar gibi.

"Soruyu sormam gerekiyor mu yoksa bakışlarım beni ele verdi mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"İkinizi çağırdım, evet," dediğinde kaşlarımı kaldırmıştım, Yağış'ın da arkama geçerek aynı soru işaretleriyle Ferruh Hoca'ya bakmaya başladığını fark ettim. "Çünkü sizin sahneleriniz daha erken geldi. Ne kadar çok çalışırsak o kadar çok yol kat ederiz." Gülümsedi, bu cevap bizi tatmin etmemişti. Koskoca salonda benden, Yağış'tan ve seslendirme yapan öğrenciden başka kimse yoktu. Bizi apar topar çalışma için çağırmış olmasına anlam veremiyordum, kısa bir tatil payımız olması gerektiğini düşünüyordum.

"Tatil yok," dedi Yağış. "Anlamış olduk. Bu oyun, diğerinden daha uzun soluklu olacağa benziyor."

"Evet," dedi Ferruh Hoca. "Bu oyun epey uzun olacak."

"Peki bu son oyun mu?" diye sordum dikkatimi hocadan çekmeden.

"Hayır, bunun açıklamasını yapmıştım. Gerçi konu hakkında küçük bir güncelleme yapsam iyi olacak. Bu büyük oyundan sonra, bir de final oyunu olacak. Son bir oyun."

"Bu oyunun adı da İncir Dalı olarak mı devam ediyor?" diye sordu Yağış. "İncir Dalı ikinci perdesi?"

"Hayır." Ferruh Hoca ön koltuklardan birine oturdu. "Bu oyunun adı henüz belli değil. Önümüzdeki hafta belli olacakmış. Erdem Bey'den haber bekliyorum ben de."

"Bence oyunu en başından Haluk yazmalıydı," dedi Yağış homurdanarak. "Bu Erdem midir nedir, nazından kaprisinden geçilmiyor adamın. Sıktı."

"Yerin kulağı vardır, Yağış," dedi Ferruh Hoca tedirgin bir sesle, ardından çenesiyle perdenin arkasını işaret etti. Yağış ağzına görünmez bir fermuar çekince konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Bu hafta izinlisiniz, tamam. Arayı çok açmıyoruz, tamam mı kızlar? Bir hafta boyunca gezin, eğlenin, bol bol dinlenin."

"Bir hafta boyunca tüm bunları yapabileceğimize inanıyor," diye fısıldadı Yağış, ona hak versem de sesimi çıkarmadım.

"İs," dediğinde irkildim, gözlerim biraz önce ondan ayırarak boş koltuklara çevirmiş olduğumdan odağını kaybetmiş gibi bir süre olduğu yere takılı kaldı, sonra Ferruh Hoca'ya baktım. "Bana ayırabileceğin bir dakikan var mı?"

Başımı salladım, Yağış'ın tedirgin bakışlarını hissettiğimde, Ferruh Hoca'nın konuyla ilgili bilgi sahibi olduğunu daha iyi anlamıştım. Dedikodu hızla yayılmış olmalıydı, kimin çıkardığı önemli değildi, bir ağza geçtiğinde diğer kulağı bulması çok da zor olmazdı.

Ağır adımlarla sahneden inip salonun çıkışına ilerledim, Ferruh Hoca önden ilerliyordu, attığı her adımda bana söyleyeceği kurgu dolu cümlelerin tekrarını zihninde gerçekleştiriyor olmalıydı. Sonuçta babası ölmüş bir kızla her gün konuşmuyordu, yapmacık bir anlayış eklediği suratına biraz da acı ekleyecekti ve bu onun vicdanını rahatlatacaktı.

Scanned with CamScanner

Peki ben?

Benim hislerim ne olacaktı?

Gerçekten bir önemi var mıydı?

Kapıdan çıktığımız an bana doğru ağır ağır döndü, hareketleri yavaşlatılmış bir filmi izlemek gibiydi, hislerden uzak geliyordu bana böyle anlar. Bir insanın acısıyla ilgili yorum yapmaktansa, o insanın karşısında susmak daha büyük bir erdemdi bana göre. İnsanların başkalarının acılarını şov olarak kullanması beni rahatsız ediyordu.

Gözlerinin içine baktım, bana söyleyeceklerini biliyormuşum gibi, susmasını istiyormuşum gibi... Gözlerimde gördükleri anlık duraksamasına neden olsa da o gördüklerine hak vermedi, susmadı. Beni yaralayacağını bilmeden, sanki benim yaralarımı sarabilecekmiş gibi konuşmaya başladı.

"Durumu yeni öğrenebildim," dedi, mahcup bir ses tonu takınması ona olan bakışlarımın değişmesine neden olmamıştı, aksine, şimdi daha dikkatli bakıyordum. Aynı gözlerle.

"Çok üzgünsünüz," diyerek tamamladım onu, durdu, bakışlarımız aynı ipin üzerinde birbirine tutunuyor olsa da sonunda ateşlere düşecek olan yine benim gözlerim olduğundan ona boş boş baktım. "Anlıyorum. Kendinizi kötü hissetmenize gerek yok."

"Ama..."

"Durun," dedim sakince. "Lütfen, gerçekten buna gerek yok. Kötü hissediyorsunuz, benim adıma çok üzgünsünüz, benim için bir şeyler yapmak istiyorsunuz, anlıyorum." Onun gözlerinin içine öyle bir baktım ki, pişmanlığı gözlerinde görmedim, yaşadım. "Eğer benim için bir şey yapmak istiyorsanız, bana öyle bakmayın."

Kelimelerim onun canını yakmış gibi görünüyordu. Oysa benim ruhum sızlıyordu. Deri değiştiren bir yılan gibi, yara bere içindeki derimi arkamda bırakıp, yepyeni bir deriyle yola devam edeceğim gün gelene kadar insanların bana böyle bakması, zaten yaralarla kuşatılmış olan derimin daha da hasar görmesine neden oluyordu. İnsanların bakışlarının bana dokunmasını istemiyordum. Herhangi bir duyguyla. Bir acıma duygusuyla ya da şefkatle... Hiçbir şekilde bana dokunsunlar istemiyordum.

"Bu acı seni ucu yakılmış bir bıçağa dönüştürmüş, güzel kızım," dedi Ferruh Hoca, şimdi kelimelerinde yapmacıklık yoktu, düşünceleri bu cümleyi doğurmuş gibi öylece ağzından çıkıveren sözler

duraksamama neden olmuştu. "Karşıma geldiğin ilk günü hatırlıyor musun? Sahnenin üzerine çantanı atıp, Macbeth olmak istediğini söylemiştin. Bir erkek arıyorum dediğimde, bana nasıl kafa tuttuğunu, kendini sahneye atıp hünerlerini sergileyerek beni ve diğer tüm jüriyi nasıl etkilediğini hatırlıyor musun?"

Anılar zihnime moloz yığını gibi dolup, tozlar havaya kalktığında, "Hatırlıyorum," diye fısıldadım.

"Ben sana her baktığımda, o gün kendini ispat eden güçlü kız çocuğunu görüyorum." Gülümsedi. Gözlerinin içine baktım. "Seni maskelerinle tanıdım. Her kılığa girebilirsin ama o kılıklara girsen de acını o kılıkların arkasına gizleyemezsin. İyileşmen gerek, çocuğum. Çünkü daha çekilecek binlerce acı var."

"Biliyorum," diyebildim, dilim tutulmuş gibiydi. Ona ne söyleyebilirdim bilmiyordum, sussak olur muydu? Beni böyle görmesini beklemiyordum, belki özüme inemiyordu ama bazen bir şeyleri büründüğüm rollerin ardına sakladığımı görebilmişti.

Elini omzuma koydu, dokunuşu beni eskisi gibi rahatsız etmediğinden ona sakince bakmayı sürdürdüm. "Unutma, buradayım," dedi güvence veren bir sesle. "Ve özür dilerim. Hiç çok güçlü bir kız çocuğunu avutmak zorunda hissetmemiştim."

Sessiz kaldım. Omzumu hafifçe sıkıp, bana avucunda biriktirdiği tüm güçleri vermek istiyormuş gibi baktı. Ona haksızlık ettiğimi fark etmiştim, düşündüğümün aksine, hislerime önem verdiğini gözlerinde görebilmek mümkündü. Geri çekilip yüzüme baktığında, gözlerimde ne görüyordu bilmiyordum ama gördüklerini başkalarının görmesinden çok korkuyordum. Yavaşça sırtını döndü, cümleler bizim için yeniden canlanmadılar, koridorda kayboluşunu izlerken göğsümün içinde zayıfça çarpan kalbim kırıklarla doluydu ve ben o kırıkları insanlardan nasıl gizleyeceğimi yeniden öğrenmek zorundaydım.

Yağış ile okuldan çıktığımızda hiç konuşmamıştık. Çağlar, okulun sırtını verdiği ara sokakta bizi bekliyordu. Rima'nın da arabada olduğunu fark ettiğimde düşünceli görünen gözlerim yeniden ifadeler ile buluşmuştu. Beyaz, son model bir arabanın içinde bizi bekleyen arkadaşlarımızın yanına giderken Yağış yavaşça koluma girdi, bana kuvvet vermek ister gibi yaptığı bu hareketi gözlerimin onu bulmasına neden oldu.

Scanned with CamScanner

"Karnın aç mı?" diye sordu neşeli tutmaya çalıştığı solgun sesiyle.

"Biraz."

"Benim kurt gibi aç." Gülümseyip başını omzuma yasladı, adımlarımızın yavaşlamasına neden olan hareketi dudaklarının yukarı kıvrılmasıyla taçlandı. Kafasını kaldırdığında Çağlar aracın ön kapısına yaslanmış, pis pis sırıtarak bizi izliyordu. Gece bana anlattıkları ruhuma dokunan şeylerdi, gözlerimi onun yüzüne dokundurursam ruhumda bıraktığı izleri görecekti belki ama ben yine de onun gözlerinin içine gülümseyerek baktım. "Bursa Çingenesi," diye takıldı Yağış ona. "Umarım yiyecek bir şeyler getirmişsinizdir."

"Oradan bakılınca Yemek Sepeti gibi mi görünüyorum?" diye homurdandı Çağlar, ardından bana bakıp göz kırptı, sonra da ellerini kaldırıp yüzüne uzun parmaklarından oluşan bir perde yaptı. "Güneş misiniz hanımefendi, uzun süre bakınca kör olacakmışım gibi hissediyorum..."

"Yavşak," dedi Yağış. "Bana bir kere bile güneş demedin..."

"Senden olsa olsa Jüpiter olur, milletin burcuna girip sorun çıkarırsın," dedi Çağlar ona cins cins bakarak.

"Ne zaman sorun çıkarmışım ben?" Yağış benden ayrılıp, Çağlar'a omuz attı. "Hem her sorun benim kadar güzel olsa, kimse çözmek istemezdi..."

Çağlar, Yağış'ı omuzlarından tutarak usulca kendinden uzaklaştırdı. "Hadi oradan, Arıza," diye söylendi.

Ben arka koltuğa, Rima'nın yanına oturmuştum, Yağış kendini ön koltuğa atmış, aracın camını yarıya kadar indirip bir sigara yakmıştı. Araç çalıştığında, başım Rima'nın omzunda, gözlerim altımızdan akıp giden yoldaydı. Henüz saat erkendi, güneş hâlâ gökyüzünün semalarına tutunmuş bir altın kolye gibi sallanıyordu ama dağların dibinden yükselen karanlığın her yanı sarmasına çok zaman kalmamıştı. Rima, siyah saçlarını parmaklarına doluyor, saçlarımla sakince oynuyor, yol geride kaldıkça, gelecek şimdinin içinde büyüyüp bana kendini göstereceği anın gelmesini bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yağış göz ucuyla Çağlar'a bakarak. "Umarım yemek yiyebileceğimiz bir yerdir. Çünkü biraz daha acıkırsam şu pahalı arabanın döşemelerinden başlayarak direksiyonuna doğru yemeye başlayacağım."

"Yamyam," dedi Çağlar iki parmağının arasında tuttuğu sigarayı bırakmadan direksiyonu çevirirken. Sigaranın bedeninden yükselen duman, yanan bir kadının teninden yükselen dumanlar gibiydi, uzun süre dumanın kadının bedenindeki etkisiyle kıvrılan derisini izledim. Çağlar sessizliği fark edince, "Korhan bilardo salonuna çağırdı," dedi beni şaşırtacak bir şekilde. Onun adını duymamla kafamı kaldırıp Çağlar'a daha dikkatli bakmam bir oldu. Bu hareketim Rima'yı güldürmüştü.

Yağış göz ucuyla bana çapkın bir bakış attıktan sonra, "Sen ne zaman kanka oldun Korhan'la?" diye sordu Çağlar'a. "Bilardo mu oynuyorsunuz? Top diye sana vurmuyordur umarım istekasının ucuyla..."

"Haha, ne kadar komiksin ya." Çağlar gözlerini kısarak Yağış'a baktı. "Ne bileyim, çağırdı işte."

"Bu da kedi gibi dikti kulaklarını baksanıza," dedi Rima araya girerek. "Adını duyunca..."

Rima'ya düz bir bakış fırlatıp, gözlerimi oyan soru işaretlerini Çağlar'a yönelttim. Bana dikiz aynasından baktığını fark edince benim de gözlerim aynanın yüzeyini buldu. "Neden çağırdı ki?" diye sordum merakla. Çağlar gözlerini yansımamdan çekmeden, "Bilmem," dedi ama bir yanım bildiğini söylüyordu. Ona daha büyük bir dikkatle baktım, cevaba ihtiyacım vardı. "Kızım söylememem daha doğru olur, ondan öğrenirsin gidince," dedi, bu benim merakımı dindirmemiş, ikiye katlamıştı.

"Ne demek şimdi bu?" Ona ısrarcı gözlerimle bakmam bir şeyleri değiştirir sanmıştım ama Çağlar son derece ketumdu, ağzını açmıyordu. İçimdeki merak büyüyerek ruhumu sardığı gibi yüzümü de sardı. Araç, sokakları yararak ilerlerken bakışlarımı Çağlar'dan koparıp almam uzun zamanıma mâl olmuştu.

Sonunda bilardo salonunun önünde duran arabadan inen ilk kişi ben oldum. Adımlarım kaldırıma düşmeye başladığı esnada Yağış da arkamdan ilerliyordu. Bilardo salonunun dışı taş duvarlardandı, içeriye uzanan dar merdivenli yol ahşaptan oluşuyor, üst kat da tıpkı merdivenler gibi ahşap kaplı görünüyordu.

Tavan vantilatörü usul usul dönerken gözlerim sigara dumanının yağmur bulutlarının gökyüzüne çöktüğü gibi içeri çöktüğü salonda gezdirdim, her masanın önünde bir grup insan toplanmıştı ve istekanın

Scanned with CamScanner

topa dokunmasıyla topların birbirine çarpmaya başlaması zihnimde devamlılık sağlayan bir kargaşa gibi kulaklarımı doldurmuştu.

Gözlerim Korhan'ı ararken Çağlar'ın sesini duydum, omzumun üzerinden salonun diğer ucuna baktığımdaysa onu gördüm. Orada, yeşil dikdörtgen masanın önünde durmuş, işaret parmağını üzerine bastırarak ileri doğru hedef aldığı istekanın ucunda duran kırmızı topa dikkatle bakıyordu.

Kalbimin atışları onun bakışlarındaki dikkati fark etmemle önce ağırlaştı, ardından kalbimin içini güçsüz bir çığlık gibi doldurmaya başlayan atış seslerinin kuvvetli vuruşlarını göğsümde hissettim. Bir adamın çakmağından fırlayan ateşin sesi ortamı boyadı, ateşin sigaranın ucundan sarkmış tütünü tutuşturmasıyla bir nefesin onu parçalaması sonucu filizleyen ışık, içindeki çatırtıları doğurmuştu.

Korhan, istekanın ucunu dokundurduğu kırmızı topa sertçe vurdu, top yuvarlanmaya başladığında topun üzerindeki sayı da yuvarlanıyor, düşüncelerimin içine düşen sayıya diktiğim gözlerimde farklı görüntüler zihnime anılar gibi batıyordu. Top diğer toplara çarpıp arkasında bir ordu oluşturdu ve delikten içeri süzülüp kayboldu. Korhan doğrulduğunda, dudaklarının arasına tutturduğu sigaranın uzayan külü, uçurumun önünde intiharı düşünen kadının bedeni gibi bel kemiğinden kırılarak yere düşmüştü.

Kâbuslarıma konu alan yeşil gözlerini yüzüme çevirdi.

13, diye düşündüm. Kırmızı topun üzerindeki sayının adı ve soyadı, on ve üç.

Göz göze geldiğimiz ilk an, Lilith'in Âdem'in kollarını istemeyip, onu arkasında bırakarak şeytana doğru ilerlediği, yüzyıllar öncesine ait bir ana ait gibiydi. Yanımdan gelip geçen insanların ruhlarının sustuğunu, cehennem ve cennetin birbirine yakın duran iki komşuyken yılların geçmesiyle birbirine uzak iki yabancıya dönüştüğünü hissettim.

Çağlar, Korhan'ın arkasında duruyor, dudaklarının arasına aldığı sigarayı Akşın'ın cebinden çıkardığı lacivert çakmağın ucuyla tutuşturuyordu, Yağış'ın Çağlar'ın omzuna dokunuşunu izledim, Rima'nın etraftaki insanlara attığı soğuk bakışlarla karşılaştım. Bu süre boyunca Korhan beni izlemeye devam ediyordu.

Onun yanına yürüdüğüm süre boyunca, bakışlarımdaki anlamlara sıkışmış gibi kaşlarının ortasında bir karmaşa çukuruyla beni

izlemişti. Yakına geldiğimdeyse beni belimden yakaladı, güçlü kolu belime bir kelepçe gibi geçti, gözlerim gözlerine kısaca tutundu ama bakışmamızın halatları inceydi, onun dudaklarının yanağıma sürtünmesiyle birlikte bu halatlar kopmuş, gözlerim boşluğa düşmüştü.

"Çok düşüncelisin, Kedi," diye fısıldadığını duydum ama bunu duymamışım gibi ondan uzaklaşarak gözlerimi Akşın'a çevirdim. Cam gibi parlayan gri gözleri ortamın ışıklarından dolayı olsa gerek buz mavisi görünüyordu, o gözlerde bir duygu kırıntısı aradım ama aradığım bir duyguyken, binlercesine rastlamıştım. Bildiğine emin olan yanımı göğsüme yatıya çağırıp ona gülümsedim, bana gülümsedi.

"Nasılsın?" diye sordum sesimdeki duyguları gizleyerek. Bana bakışı bir zamanın durup, takvimlerin yanışı gibiydi. Ne görüyordu? Kaybetmiş birisini mi? Onun bu dünyada kimsesiz olduğu gerçeğini hatırladım, boğazıma yumru gibi dolan hissin geçmesini beklerken ona yeniden gülümsedim.

"İyiyim," dedi, gözleri benden uzaklaşmadı ama sanki bana bakmıyordu da. "Sen n'aptın bakalım? Görmüyo'm seni bu aralar."

"Çalışmalara devam," diye mırıldanıp gözlerimi Korhan'a çevirdim, sigarasını dudaklarıyla buluşturduğu ana denk geldiğim için sertçe yutkunmuştum.

Korhan dudaklarının arasında biriktirdiği sigara dumanını dışarı bırakınca yüzü bir anlığına sislerin gerisinde kaldı. Burnunu sertçe çekerek, "Çağlar söyledi mi?" diye sordu, sesi her zamanki gibi duyulsa da ben o sesin içinde saklanan bir duygunun farkına varmıştım.

"Söylemedim," diyerek araya girdi. "Onları sinir etmek çok hoşuma gidiyor."

Korhan kaşlarını kaldırdı, gözleri kısaca Çağlar'a dokundu. "Benimkini çok da sinir etme, benden başkası sinir edince otomatikman ben de sinirleniyorum."

Çağlar'ın gözlerini devirdiğini hissettim ama laf dalaşına girmediler. Cümlede benden 'benimki' şeklinde bahsetmesi tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Bu duygunun beni istila edişini şaşkınlıkla, hayretler içerisinde izliyordum. Normalde nefret edeceğim sözleri ondan duymak, davranışları ondan görmek beni mutlu ediyordu. İyi hissettiriyordu. Oysa ne kadar iyi hissedebilirdim ki? En fazla ne kadar mutlu olabilirdim? Bu aralar çok imkânsız duruyordu.

Scanned with CamScanner

Korhan'ın gözleri yeniden gözlerime indi. "Kampa gidelim mi?" diye sordu pattadanak. Birden böyle bir şey sormasını beklemediğim için kaşlarımı çatarak ona baktım, gözleri gözlerimden cevap çalmak ister gibi bakıyordu.

Yağış, "Ne kampı?" diye sordu, Akşın ile aralarındaki sorun son bulmuş gibiydi ama yine de birbirlerine karşı biraz uzak olduklarını fark etmiştim.

Çağlar araya girdi: "Çıplaklar kampı," dedi sevimsiz bir ses tonuyla.

"Sen istiyorsan seni oraya gönderelim," dedi Korhan homurdanır gibi bir ses çıkararak. Sonra yeniden bana doğru döndü. "Normal kamp. Ormana gideriz, çadır kurarız, bir iki günü orada geçiririz."

Bir an bu fikir kalbimi hızlandırdı. Bu tür gezmeleri, aktiviteleri sevdiğimi hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak, "Olur mu ki?" diye sordum saf saf.

Korhan'ın dudağının kenarı yukarı kıvrılır gibi oldu, yanağıma dokunup, "Neden olmasın?" diye sordu, gözlerinden duyguları içerken ilgiyle onu seyrediyordum. "İstersen, oldururuz."

"Yılın bu zamanları tam kamp ateşine uygun olur," dedi Çağlar ciddileşerek. "Ama oraya gideceksek, biraz kalabalık bir grup olarak gidelim. Daha eğlenceli olur." Omzumun üzerinden Çağlar'a baktım, Rima'ya bakıyordu. "Geleceksin, değil mi kız?"

"Ne zaman gideceğimize bağlı. Ona göre bir şeyler uydurmam gerekecek evdekilere."

"Mızıkçılık yapmayın be," dedi Akşın o özlediğimi fark ettiğim şiveli sesiyle. "Gidelim işte. Ateşte sucuk pişireyim size."

"Aklın fikrin zıkkımlanmakta, değil mi?" diye sordu Korhan, kollarını belime sarmıştı. "Bu herifi kampa alacaksak, götüreceğimiz yiyecekleri zincirlememiz gerek. Herkes uyuyunca hepsini yer bu ayı."

"Kalbimi kırıyo'n, Koran. Küsecem sonunda."

"Küssen de kurtulsam," diye homurdandı Korhan, ardından Çağlar'a baktı. "Sizin arkadaş grubunuzdan muhabbetini sevdiğiniz insanlar varsa, onları da çağırın. Ben de Ezrak ve Ayçelen'i çağırırım. Sizin için uygunsa sabahtan alışveriş yapar, öğlene doğru kamp alanına gideriz."

"Yılan çıyanla mı uğraşacağız cidden?" diye sordu Yağış sonunda konuştuğunda.

"Senden âlâ yılan mı var be, umutlarımın katili," dedi aniden Akşın, bu beklenmedik cümlesi başta hepimizin duraksamasına neden olsa da o kadar komik bir şekilde söylemişti ki, sonunda Yağış da dâhil olmak üzere herkesi güldürmeyi başarmıştı.

Çağlar ve Yağış, sonunda yeniden iyi olmanın getirisi bir yakınlıkla bilardo oynamaya başlamışlardı. Rima da onları izliyor, bir yandan da Yağış'ı desteklediği için Çağlar'dan fırça yiyordu. Akşın masalardan birine oturmuş, bacaklarını sallaya sallaya internette dolaşırken dünyayla bağlantısını kesmiş gibi görünüyordu. Ben Korhan'ın yanında, başka bir masanın önündeydim, Korhan topları dizerken masanın kenarına yaslanmış, onun düzenli hareketlerini takip ediyordum.

Korhan avucunda tuttuğu kırmızı top ile masanın karşı tarafına geçtiği sırada, "Bu kamp işi nereden çıktı?" diye sordum son derece sakin bir sesle. Benim için, sırf kafamı dağıtmak adına planladığı bir şey olduğuna öyle çok emindim ki. Yoksa bu kadar kalabalık bir grupla, birkaç güne mâl olabilecek bir aktivite yapmayı hayatta istemezdi.

Gözlerini kaldırıp bana baktı, bunu yaparken masaya doğru eğilmişti. "İyi olur diye düşündüm," dedi durağan bir tınıyla. "Neden sordun?"

"Sen kalabalığı sevmezsin," diye mırıldandım.

"Evet, sevmem." Bana bakmaya devam ediyordu. "Sadece ikimiz gitseydik yapacağımız şeyler sınırlıydı. Tabii başka bir şey yapmaktan onlara sıra gelirse." Bu söylediği beni utandırsa da gözlerimi kaçırmadım. "Aslında iyi olabilirdi. Yeni pozisyonlar kazandırırdık birbirimize."

Etrafımı kolaçan edip, "Bir duyan olacak," diye homurdandım.

"Birinin duyacağını düşünsem konuşuyor olmazdım," dedi, topu masanın üzerine bırakıp, bir elinde tuttuğu istekayla diğer elinin avucuna vurdu. Kalçasını masaya bastırıp omzunun üzerinden bana baktı. "Eğlenmeye hakkın var."

"Benim için yaptığını kabul ediyorsun yani?"

"Başka biri için yapmam mümkün mü?" Sorusu kalbimi yumuşattı. "Ya da başka bir şey için?"

"Korhan," diye fısıldadım, doğru kelime dilimin ucuna gelmek istiyordu ama aynaya baksa, o bile kendini cümle yığınının arasında

Scanned with CamScanner

bulamazdı. Sanki tüm kelimeler bir olmuş, doğru kelimeyi bulamayacağım bir yere kaldırmıştı. "Ben iyiyim, biliyorsun değil mi?"

"İyi değilsin," dedi açıkça. Bir süre ona bakakaldım.

"Ama kötü de değilim. Değil mi?"

"Evet," dedi. "Elbette."

"Kendini kasma," dedim içtenlikle. "İyi olacağım."

"Kendimi kastığımı da nereden çıkardın?" İstekanın ucuyla omzumu dürttü. "Aslında kendimi düşündüğümden yapıyorum. Birkaç gün kampa kaçmak, dedemden kurtulmak demek olacak."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet." Gözlerini devirdi. "Bu aralar bir gün içinde tam tamına üç dört kez o buruştuğunu kabul edemeyen zamparayı görmekten sıkıldım."

"Seni özlemiş olmalı."

"Beni fırçalamayı daha çok özlemiş bana kalırsa." Güldü, uzun ve beyaz dişlerini izledim, istekanın ucunu çeneme sürtüp yere indirdi. "Yemek yedin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama canım bir şey de istemiyor."

"Gülle olmaktan vaz mı geçiyorsun yoksa?" Bu sorusu gözlerimi devirip boş boş bakmama neden oldu. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

"Eve gitsem daha iyi olacak," dedim masaya yasladığım kalçamı geri çekerek. Ev artık ne kadar evdi, bilmiyordum. Kendimi o eve hapsolmuş bir ruh gibi hissediyordum; beni kimse görmüyordu ama ben evdeki herkesin varlığından haberdar şekilde yaşıyordum.

"Emin misin?" diye sordu anlam veremediğim bir sesle. Sonra, aslında en büyük anlamın bu kısacık sorunun içinde olduğunu fark ettim. O eve gitmek istemediğimi görüyordu, o evde yaşayan bir hayalete dönüştüğümün farkındaydı; içimin o evin çapından daha fazla kırgınlıkla dolu olduğunu biliyordu.

Omuzlarımı düşürmemek için kendimi sıkarak, "Öyleyim," dedim. "Beni eve bırakabilir misin?"

"Tabii."

"Senin için sorun olmaz, değil mi?" diye sordum birden mahcup bir şekilde ona bakarak. Bu bakışım onun gözlerinde fırtınaları doğurmuştu, ifadesi bir rüzgâr gibi eserek duygularımı dalgalandırdı.

"Benim için neden sorun olsun, yavrum?" Gözlerindeki fırtına geri çekilmedi, büyüdü, benim dışımda herkese zarar verebilecek

kadar çok büyüdü hem de. İstekayı masanın üzerine bırakıp, etraftaki insanları, sis gibi yükselerek duvarlarda bulutlar oluşturan sigara dumanlarını, sesleri, hiçbir şeyi önemsemeden beni kollarının arasına çekti. Kollarımı onun ince beline sarıp, beni kasıp kavuran hissin yeniden kıyılarımı dövdüğünü ona göstermekten çekinmedim. Çenesini saçlarımın dibinde hissettim, parmaklarımı sırtına bastırarak gözlerimi kısıp ileriye, arkadaşlarımın olduğu yere baktım.

Çağlar bize bakıyor, dudaklarında huzurlu bir gülümseme büyüyerek ifadesini sarıyordu.

Orada çok durmadık. Elimi tutup, kalabalığı yararak beni dışarı çıkardığında güneş artık sönmüş bir ceset gibi gökyüzünden kayıp gidiyordu. Sokak lambaları ağır ağır yanmaya başlamıştı. Bulutların rengi eflatundu, birkaç parça bulutun gökyüzüne ait değilmiş gibi kızıl durduğunu görmüştüm. Okyanusun derinliğini anımsatan mavi gökyüzündeki kızıl bulutlar insanın içinde başka bir yere dokunuyordu.

Motosikleti kaldırımın üzerinde park halindeydi. Siyah deri ceketini giydiğini gördüm, beyaz tişörtü ve deri ceketinin yakaladığı uyum, altına giydiği siyah eşofmanın sırıtmasına engel olmuştu. Ayağında siyah sporları vardı, üç numara kesilmiş saçlarının arasında dolaşan kalın parmakları eşofmanın cebine gitti ve cebinden motosikletine ait olan anahtarı çıkardı.

İleride, bilardo salonunun tam karşısında bir otobüs durağı vardı. Durakta, sırtında siyah spor çantasıyla bekleyen genç kadını gördüğümde bakışlarım donuklaşmıştı. O da tıpkı benim ona baktığım gibi bana bakıyordu ve bu kişi Özge'den başkası değildi. Gözlerim onun koyu renk, içi iri gözlerinden koparak Korhan'a dönse de onun dikkatli bakışlarının ikimizin üzerinde olduğunu bildiğimden dişlerimi gıcırdattım.

Korhan motosikleti üzerine binmeden ileri doğru taşıdı, ardından tek seferde üzerine binip omzunun üzerinden bana baktı. "Yolunu kaybetmiş kedi gibi ne bakıyorsun? Gelsene."

Başımı sallayarak ona doğru ilerledim. Omuzlarına tutunarak arkasına bindiğimde gözlerim yeniden arkaya kaydı, bir otobüs durağın önünde duruyordu, otobüs yavaşça hareket edip durağın önünden ayrılınca Özge'nin hâlâ orada dikiliyor olduğunu gördüm. Bakışlarımı ondan koparttığımda motosiklet caddeye çıkmış,

Scanned with CamScanner

egzozdan yükselen ses caddeyi inim inim inletirken oradan uzaklaşmaya başlamıştık.

Korhan'ın motosikleti kullandığı sürece boyunca ben sadece rüzgârın saçlarımı uçuşturuşunu, yüzüme dokunuşunu, bedenimi ısırışını hissetmiştim. Düşünceler, bir daha uğramasını istemediğim kötü misafirler gibiydi ve ne zaman uğrasalar, ortalığı darmaduman ediyorlardı. Motosiklet yokuşu tırmanmaya başladığındaysa Korhan'ı durdurmadım, artık birilerinden onu saklama gereği duymuyordum. Kim görürse görsün, umurumda olmayacaktı. Anneannemin soracağı hiçbir soru zihnimi o gün yaşadıklarım kadar meşgul etmeyecekti, beni o gün köşeye sıkıştığım kadar köşeye sıkıştırmayacaktı.

Siyah saçlarım dağılmıştı. Rüzgârın dokunuşlarının izleriydi bunlar. Parmaklarımla saçlarımı tararken hâlâ Korhan'ın arkasında oturuyordum. Korhan motosikleti incir ağacının hemen altında durdurmuştu. Saçlarımla olan savaşım bittiğinde yanağımı onun sırtına bastırıp, deri ceketinin verdiği hisse aldırış etmeden, sanki onun teninin sıcaklığını hissediyormuşum gibi sessizce boşluğu izlemeye başlamıştım.

Siyah bir kedi yavrusu ağır adımlarla önümüzden geçip gitti, bir kâğıt rüzgâra karşı koyamadı ve uçmaya başladı, yere düşüyor, yeniden havalanıyor ve bir süre uçtuktan sonra yeniden yere yapışıyordu. Uçmayı yeni öğrenen yavru bir kuş gibi...

"Sizinkilerin görmesi umurunda değil gibi," dedi sonunda konuştuğunda, kulağım sırtına yaslı olduğundan sesi dağların arasından yükseliyor, bir yanardağın içinde volkan gibi kaynıyordu.

"Umurumda değil hiçbir şey," diye mırıldandım. "İnsanlara açıklama yapmaktan yoruldum. Kim görürse görsün."

"Deden beni biliyordur," dedi düşünceli bir sesle.

"Evet," dedim sadece, uzun uzun anlatmak istemedim.

"Anneannene hiç bahsettin mi benden?"

"Hayır." Derin bir nefesi ciğerlerime doldurdum. "Ama anlamıştır."

"Nasıl anlamıştır?"

"Hareketlerimden," diye mırıldandım ve dürüstçe ekledim: "Kendimdeki gözle görülür farkın ben bile farkındayım. Anneannem nasıl farkında olmasın ki?"

"Nasıl bir farkmış bu, Çirkin?" İlgili sorusu gözlerimin boşluktan uzaklaşarak odamın olduğu pencereye tırmanmasına neden oldu. İçinde uyuduğum, düşündüğüm, ağladığım, sustuğum, kırıldığım, unuttuğum odanın penceresini izlerken, bir zamanlar o pencereden aşağı süzülüp bir kuş gibi uçmaya çalıştığım, uçamayınca yere çakılıp öldüğüm düşüncesini yeniden hatırladım.

"Bence bu farkı sen de görebiliyorsun," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ o penceredeydi. "Görülmeyecek gibi değil ki. Ben en çok kendime körüm, buna rağmen ben bile görebiliyorum."

"Seni kötü mü etkiliyorum?"

Bu düşünceyi onun zihninden uzaklaştırmak ister gibi yanağımı sırtına iyice bastırıp, "Hayır," dedim keskin bir sesle. "Ben bana hissettirdiklerinden bahsetmiştim. İnsanı hisler yönlendirir."

"Hisler..." Durdu, ben de durdum. Açık açık söylemekten korktuğum bir şey vardı, bunu ona söylersem bana nasıl bir tepki verirdi bilmiyordum. Sırtı bir kirpinin sırtı gibi olmasına rağmen dikenleri bana batmıyordu, içimdeki hissin özünün ne olduğunu ona söylesem bundan korkup o dikenleri bana batırır mıydı? "Neymiş bu hisler?"

"Öyle hisler işte," diye geçiştirmeye çalıştım. "Heyecan gibi, tuhaf hisler."

İçimdeki sessiz dil, kelimeleri zihnime çizdi: Aşk gibi...

"Seni heyecanlandırıyorum demek..." Çapkın çapkın güldüğünü onu göremesem de biliyordum. Yanağımı iyice bastırıp burnumu çektim. "Sadece heyecan mı peki?" diye sormasını beklemediğim için farkında olmadan parmaklarımı sırtına batırdım. Kalbim bir panik çarpıntısı tarafından sarıldı, göğsümün zonkladığını hissettim.

"Gideyim ben artık." Yanağımı geri çektim, tam ellerimi çekecekken ellerini ellerimin üzerine koyarak önüne doğru çekti ve bedenim onun sırtına yaslandı. Sertçe yutkunup gümbür gümbür çarpan kalbimin sesini duymaması için dua etmeye başladım.

"Konuşma bitmedi," dedi, ısrar sesinin etrafında bir dikenli tel sarmaşığı gibiydi.

"Gitsem iyi olacak," diyebildim yalnızca.

"Konuşmayı tamamlayalım, öyle gidersin," dedi sertçe.

"Tamamlanacak bir şey yok," diye fısıldadım, sesimin bu kadar kısık çıkması onu işkillendirmiş miydi bilmiyordum ama ellerimi daha sıkı tutup karnının ortasında birleştirdi.

Scanned with CamScanner

"Sadece heyecan mı dedim, buna cevap vermedin."

Köşeye sıkıştırılmış yaralı bir av gibi hissediyordum. Ağzımı açsam, kelimeler benim sonumu bekleyen fermanı yazacak olan satırlara dönüşebilirdi, ya da sussam belki asıl kayıplar içimde birikirdi. Diyecek bir şey bulamayınca dilimi ısırdım, oysa dilimin ucu kimsesiz kelimelerin yuvasıydı ve ben yuvanın içinde uyuyan kelimeleri parçalamak istiyordum.

"İs?" Tanıdık ses yüreğimi ağzıma taşıyınca hızla kafamı kaldırıp oturduğumuz evin balkonuna baktım. Balkondan bizi izleyen kişinin yengem olduğunu gördüğümde göğsüm bir nebze olsun ferahlamıştı. Korhan ellerimi tutmayı bırakmayınca ellerimi hızla geri çekerek motosikletten indim. Korhan da kafasını kaldırmış balkondan bizi izleyen yengeme bakıyordu.

"Gitmem gerek," dedim apar topar, Korhan'ın gözleri beni buldu. Aslında yengemi asla sorun etmezdim, hatta gören başkası olsa bunu yine de sorun etmezdim ama kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Korhan'ın bilmemesi gereken bir duyguyu göğsümün kafesinde beslediğimi öğrenecek olması beni ölümden daha çok korkutuyordu şu an. Nedenini bilmiyordum. Sadece bunu bilmemesi gerektiğini hissediyordum.

"Tamam," dedi, o da şaşkındı, gözleri yeniden balkona kaydı, yengeme baktı. Yengem ikimizi izliyordu, buna emindim ama kafamı kaldırıp ona bakamıyordum. "Mesaj atarsın," dedi bu defa Korhan, yeşil gözleri gözlerime su gibi akmıştı.

Tam dönmüş binaya gidiyorken bir an durdum, omzumun üzerinden ona bakıp, "Gece gelip beni alır mısın?" diye sordum merakla. Sabah fazla işimiz olacaktı, kampa gider gitmez uyumak da istemiyordum, bu yüzden geceden uykumu iyice almam gerekiyordu. Uyuyabilmem için de onun yanında olmalıydım. Onsuz bir uyku uyuyamaz olmuştum.

Bırak onsuz uyumayı, onsuz uyumayı düşünemez olmuştum.

Tam anahtarı çıkaracakken, kapı aniden açılınca bir adım çekilip iri gözlerle açılan kapının diğer ucundaki yengeme bakakaldım. Gözlerini kısmış, bana garip garip bakıyordu. Bir şey söylemeden yanından sıyrılıp geçtim, içeri girdim, arkamdan geldiğini bildiğim için salondaki koltuklara doğru ilerlemeye başlamıştım. Eğer odama çıkarsam, arkamdan gelirdi ve konu daha da uzar, bana binlerce soru

sorardı. Koltuğa oturup ona kısaca bilgi verdikten sonra kaçarsam arkamdan gelmezdi, artık çevremdeki insanların hareketlerinin ne yönde olacağını ezberlemiştim.

"O çocuk kimdi?" diye sordu meraklı gözlerini profilime dikerek, ayakkabılarımı umursamadan ayaklarımı koltuğun karşısındaki sehpaya uzatıp yengeme baktım. Hemen çaprazımdaki tekli koltuğa yerleşti. "Sevgilin mi?"

"Sayılır," dedim, çünkü neyim olduğunu tam olarak bildiğim söylenemezdi. Bu cevabım yengemin kaşlarının hızla çatılmasına neden oldu.

"Ne demek sayılır? Sarmaş dolaştınız, basbayağı sevgilisiniz. Çok belli. Benden mi saklıyorsun?" Bana kötü kötü baktı. "Ayrıntıları bekliyorum, İs. Anlat."

"Ya anlatacak bir şey yok ki," dedim gülmeye çalışarak. "Ne gördüysen o."

"Ne gördüysen o mu?" Bana hınzır bir gülüş fırlattı. "Ben orada koklaşan iki kumru gördüm. Bahar da geldi tabii..."

"Ya yenge ne olursun sen espri yapma," dedim gözlerimi devirerek. Bakışlarım mutfağa doğru kaydı, ardından yeniden yengemi buldu. "Bizimkiler nerede?"

"Konuyu değiştirmesene!" dedi kaşlarını çatarak. "Kim bu çocuk? İsmi ne?"

"Korhan," dedim ikinci ismini söyleme gereği duymadan. "Yabancı birine sarılacak değildim."

"Kimlerdenmiş?" Soruyu beklemediğim için ona dumura uğramış gibi baktım. "Niyeti ciddi miymiş? Yaş oldu yirmi iki, bence bu kısmeti bir değerlendir derim..."

"Yenge lütfen ya," diyerek oturduğum yerden kalktım. "Ne evliliği?" Evlilik düşüncesi boğazımı şarjör misali kullanan kelimeleri, kurşun gibi boğazıma doldurmuştu. Kalbim aniden atışlarını hızlandırdı. Korhan ve beni yan yana düşünebiliyordum ama aynı karenin içinde evliyken, onu damatlık beni de gelinlik içindeyken düşünemiyordum.

"Evlendiğini görseydim bari," dedi aniden, durdum, gözlerim onun koyu renk gözlerini kadrajına alınca, bakışlarındaki renksizliği yakaladım. Bir şey olmuştu, belliydi, biraz solgun görünüyordu ama yine de iyiymiş gibi tiyatro yapıyordu.

Scanned with CamScanner

"Ne demek şimdi bu? Amansız bir hastalığa yakalanmışsın gibi konuşmasana," dedim kuru bir sesle.

Yengem bacak bacak üzerine atıp, gözlerini yüzümde dolaştırırken zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi bana. "Yok kız, camış gibiyim, bilmiyor musun?"

"Ee? Ne biçim laflar o zaman bunlar."

"Boş ver şimdi lafları. Şu Korhan efendiyi anlat bakalım, nereliymiş? Yaşı kaç? İş güç sahibi mi yoksa boş gezenin boş kalfası mı? Bak arkadaşın Çağlar gibi birini bulduysan şuracıkta kalbime iner."

"Ya ne varmış Çağlar'da?"

"Kız ne yok ki, ne ararsan var Çağlar'da. Asıl sorun da bu ya zaten..."

"Konumuz Çağlar mı şimdi?"

"Doğru, konumuz Korhan'dı..."

Ona uyuz bir bakış attığımda, bana pis pis sırıtarak baktı. "Korunuyor musun?" diye sordu pat diye, ağzım kocaman açıldığında ekledi: "Salak mı sandın sen beni, yürüyüşünden anlarım seni ben. Bir *'elime el değmedi'* yürüyüşü var, bir de *'elleri kaldı kalçamda'* yürüyüşü var..."

"Yenge neler diyorsun..."

"İki lafın belini kırıyoruz ama dayın duyarsa, seninkinin belini de kırabilir, bilemiyorum..."

"Dayım bir şey duymayacak," dedim. "Değil mi?"

"Ay yok be, bana ne ondan," dedi yengem aniden, ona bakakaldım.

"Kavga mı ettiniz siz?"

"Aman bırak şimdi onu. Sen korunuyor musun onu söyle?"

Yanaklarımın içini ısırarak, "Bu konuyu konuşmak istemiyorum," diye homurdandım.

"Hee?" dedi aniden eğilerek. "Karnın burnunda eve gelince mi konuşacaktık bu konuyu?"

Kendimi öyle hayal etmek birden duraksamama neden oldu. Yengemin gözlerinin içine uzun uzun bakınca, "Kız sen korunmuyor musun yoksa?" diye carladı bir anda. "Üstüme iyilik sağlık, kız en son ne zaman adet gördün?"

"Sakin olur musun?" Ellerimi onun dizlerine koydum. "Senin neyin var? Çenen düşmüş. Sadece canın sıkkın olunca düşer bu çene."

"Adet gördün mü?" diye üsteledi söylediklerimi yok sayarak.

"Yahu gördüm, sakin olur musun? Aileye yeni üye getirmeye niyetim yok, tamam?" Onun gözlerinin içine baktım. "Şimdi ne olduğunu söyleyecek misin bana?"

Sorduğum soru ona derin bir soluk çektirdi. "Kızım onca şey gelmiş başına, bir de bunu nasıl söyleyeyim ki ben şimdi sana?" diye sordu, sorusu içimi hafiften sızlatsa da ona durumu belli etmedim.

"Söyle, biz aileyiz," dedim, son zamanlarda buna pek inanmasam da.

Yengem sehpanın kenarında duran sigara paketine uzandı, kırmızı paketten bir sigara çıkıp dudaklarının arasına yerleştirdi, sigaranın ucunu yaktığı kibritin ucuyla tutuşturduktan sonra kibriti salayarak söndürüp sigarasından büyük bir nefes yuttu. Onun düzenli hareketlerini seyrederken mayışmıştım.

"Boşanıyoruz biz, yengem," dedi yavaşça. Bu cümle, kurulmasını beklediğim son cümlenin bile sonundaydı. Donup kaldım, zaman da benimle bir olarak donmuş gibiydi. Yengem sigarayı dudaklarına dokundurup çekti, dumanı dışarı bırakırken bir bacağını koltuğun üzerine çekerek kendi altına aldı. "Ben bunu nasıl atlatırım bilmiyorum."

"Ne boşanması, yenge?" diye sordum. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Sağır olsam da duymasam, dilim kopsa da konuşmasam keşke," dedi, sigaranın külünü avucuna silkip, bir dağı yıkabilecek güçteki içini içimi sızlatarak çekti.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla. "Aklım almıyor şu an. Şaka mı yapıyorsun?"

"Değil şaka," dedi ciddileşerek. "Emel'i biliyor musun?" diye sordu. "Biliyorsundur."

"Hangi Emel?"

"Hani şu dayınla ayrı olduğumuz dönem, dayının kısa bir birliktelik yaşadığı kadın," dedi yengem, konuyu hatırlayınca başımı hafifçe salladım. O zamanlar ayrı olduklarından ve ayrılıkları bir daha barışmayacak kadar uzun sürdüğünden dayım biriyle birlikte olmuştu ama ortada aşk yoktu, dost hayatı yaşıyorlardı. "Kadın o zamanlar hamile kalmış, İs."

Donup kaldım.

Scanned with CamScanner

Gülümsedi ama dişleri dökülüyormuş gibi bir gülümsemeydi bu. "Giray biliyormuş, kadın hamile kaldığı zaman dayına söylemiş. Dayın da çocuğu istememiş, kadın dayına çocuğu aldıracağını söyleyip dayından para istemiş. Dayın parayı vermiş ama kadın çocuğu aldırmamış." Yengem sigarayı dudaklarına götürünce duyduklarını hazmedemediğim için yutkunmaya çalıştım. "Kız çocuğu doğurmuş kadın. Çocuk olmuş yedi yaşında, babasız büyümüş yavrucak, onun suçu ne?" Yengem derin bir nefes aldı. "Dayın da birkaç ay önce öğrenmiş durumu, çocuğu görmeye gitmiş ama bana söylemedi. Söyleseydi... Söyleseydi, böyle hissetmezdim.

"İyi de..." Yutkundum. "Sizin de çocuklarınız var. Hem dayım seni kaybetmekten korktuğu için susmuştur, diyememiştir. Bilmiyor musun? Seni Allah'ı sever gibi seviyor bu adam."

"Ben de onu," dedi yengem. "Ben de onu ama bu ilk vukuatı değil ki, yengem. Dayını bilmiyor musun? Neler saklıyor benden kim bilir? Açıldığı denizlerin derinlerindeki hazinelerden daha derinlerinde ne yalanlar gizliyor benden, kim bilir? Taşıyacak gücüm kalmadı. Bunu öğrenmem sonumuzu getirdi. Oturduk, uzun uzun konuştuk. Suçunu bildiğinden tek laf edemedi. Kızımız büyüdü, oğlumuz da belki çok büyük değil ama her şeyi anlayabilecek yaşta. Ortada babasız büyümüş bir kız çocuğu da var, dayını durduramam. Vebaline giremem o çocuğun ben. Böyle de çok aldatılmış hissediyorum, elimde değil..." Sustu, kelimeleri ararken avucundaki küllere bakıyordu ve sigarayı tutan eli titriyordu. "Ne yapacağım ben, İs? Bilmiyorum hiç, yengem." Titreyen elini alnına bastırıp kendini koyuverdi, başladı ağlamaya.

"Ayrılmak zorunda değilsiniz," diyebildim yengeme yaklaşıp, onu kollarımın arasına çekerken. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, parmaklarının ucunda tuttuğu sigara yere düşmüştü. Çenemi başının üzerine yaslayıp onun sırtını okşamaya başladığımda ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi, ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sadece hissediyordum.

Canı çok yanıyordu.

"Araya yalan girdi," dediğinde duraksadım, ona daha sıkı sarıldım ve sarsılışlarını ruhumda hissetmeye başladım. "Biri senin canını yalanlarıyla alsa, onu affedebilir misin bir daha?"

"Allah'ı sever gibi seversem mi?" diye sordum kısık sesle.

"Allah'ı sever gibi sevsen," diyerek onayladı beni.

Cevap veremedim. Yengem ağladı. Çok ağladı. Benim susmam, onu daha da çok ağlattı.

Yengemin gözyaşları bir canavarın hayaleti gibi evin duvarlarına sindi, yıllar geçse de bu evin duvarlarında o gözyaşlarının gölgesi olacağına beni inandırdı. Öyle içten ağlamıştı ki... Şimdiden sonra ne olurdu bilmiyordum ama ikisi birbiri olmadan yarım kalırdı, bunu biliyordum. Onlar bir kalbi ortadan ikiye bölüp, birbirlerine vermişlerdi.

Yengemin gözyaşlarını anneannemin gelişi kurutmuştu. Yüzünde stabil bir ifadeyle, hiçbir şey olmamış gibi görünmeye özen göstererek anneanneme verdiğim tüm cevaplar, tüm ifadeler onu doyurmaya yetmiyordu çünkü o, bana büyük bir şey yaptıklarının farkındaydı. İsteyerek ya da istemeyerek. Kaderin benim için oynadığı oyuna alet olmuşlardı.

Yengem mutfağa geçtiğinde, üst kata çıkmak için oturduğum yerden kalkmıştım. Anneannem çaprazımda oturuyordu, gözü televizyonda olsa da zihninin beni merkezine aldığını iyi biliyordum.

"Gidiyor musun?" diye sordu birdenbire.

Omzumun üzerinden ona bakarken, "Evet?" dedim, soru sorar gibi verdiğim cevap onun gözlerindeki sessizlik zincirlerini kırdı.

Şimdi duygular her taraftaydı.

"Bu gece evde olacak mısın?" diye sordu, sesindeki beklentinin dozu o kadar yüksekti ki, ona verecek olduğum cevap ondan önce beni yaralamıştı.

"Hayır."

Gözleri çürümüş anılar mezarlığı gibi bakıyordu. "Yağış'a mı gideceksin?"

"Hayır," dedim yeniden, bunu beklemediğinden bana bakakaldı.

"Artık bana açıklama yapma gereği duymuyor musun?"

"Nereye gideceğimi sormadın, sormadığın bir şeyin açıklamasını yapmamı mı bekliyorsun?" diye sordum, sesimdeki sakinlik onu yoruyordu, bunu gözlerine bakan herhangi biri bile rahatlıkla görebilirdi.

Onu yoruyordum ve bu beni mutlu etmiyordu.

"Sorarsam söyleyecek misin?" Sorusu üzerine kaşlarım çatıldı, ona daha dikkatli baktım ama karşılık vermedim. Bu, onu konuşmak için tetiklemiş gibi duruyordu. "Bana kırgınsın, değil mi?"

Scanned with CamScanner

"Sana kırgın değilim," diye yalan söyledim, bir zamanlar ustası olduğum bir tiyatroydu bu. Yalan söylemek...

"Bunca olan şeyden sonra..."

"Ne kadar büyük olduğunun farkındasın yani?" diye sordum, bu sorum onu incitmiş gibi baktı bana.

"Bilmiyordum."

"Biliyordun. Bunu kendin söyledin."

"Sonrasını bilmiyordum. İyileşti sanmıştım."

"Kanser grip değildir," dedim tek seferde. Ağzına kelimeleri dikmişim gibi baksa da ona gülümsememi beklemediği için duraksadı. "Sorun değil," diye fısıldadım, sesimin içten çıkması için kendimi çok yangına atmıştım, çok fazla ateşle terbiye etmiştim ruhumu. "İyiliğimi istedin. Beni düşündün. Senin için önemliyim. Biliyorum."

"Biliyorsun," dedi başını hızlıca sallayarak.

"Evet, anneanne. Biliyorum." Gülümsemem yüzümden ona baktığım süre boyunca silinmedi, ona sırtımı döndüğüm anda ise artık yüzüm bomboş bir tahtaydı ve bir bıçak o yüzü istediği gibi oyup şekillendirebilirdi.

"İs," dedi anneannem, duraksadım ama ona bakmadım. "Yengen anlattı mı?"

"Anlattı," dedim neyi kastettiğini bildiğim için. Gülümseyiş yeniden yüzümü sardığında anneanneme baktım. "Peki sen, sen yine herkesten önce biliyor muydun yoksa?"

Anneannem duraksadı, ona imalardan uzak bir şekilde gülümseyerek sorduğum için yanlış anlamadığını görebiliyordum. Yine de şaşırmıştı.

"Umarım sorunlarını hallederler," dedikten sonra önüme döndüm ve odama uzanan merdivenleri tırmanmaya başladım.

Gün benim için ılık bir duş, birkaç roman sayfası ve içimdeki kuruluğu gidermesi için ağzımı dayadığım bir şişe su ile sona ermişti. Gecenin karanlığı odama sokağın ışıklarını taşıdığında yatağın üzerinde günün ikinci sigarasını içiyordum. Son zamanlarda neredeyse hiç sigara içmediğimi, hatta dişlerimin nikotin isteğiyle kamaşmadığını fark etmiştim. Sanki nikotin ihtiyacını Korhan'ın varlığıyla gideriyormuşum gibi hissediyordum.

Sigarayı bitiremeden cesedini kül tablasına bastırıp yatağın başlığına sırtımı yasladım. Hemen karşımda küçük bir çanta vardı, çantanın içini kamp için hazırlamıştım ama kamptan evdekilere

bahsetmemiştim. Anneannem beni yemek için çağırdığında ona dışarıda çok yediğimi söylemiştim ama hayır, bugün ağzıma tek bir lokma dahi koymamıştım.

Kafamın içinde dayım ve yengemin şu an olduğu konum, yeni bir üniteye başlamış ilköğretim öğrencisinin zihnine oturan konu gibi oturmuştu. Sönen sigara çirkin bir izmarit kokusunun odama dağılmasına neden oldu. Telefonum titrediğinde gelen mesajın Korhan'dan olmasını bekliyordum ama öyle olmamıştı. Bu bir maildi ve mailin sahibi Erdem Demirel'in ta kendisiydi.

Erdem Demirel: *Yeni sahneler hakkında ne düşünüyorsun? (21.00)*

İs Tanyel: *İyi akşamlar. Güzeller. (21.01)*

Gözlerim telefonun ekranında dolanırken yanaklarımın içini şişirdim. Müsait olup olmadığımı sormadan, bir iyi akşamlar mesajı bile atmadan direkt konuya girmesi çok kaba görünmüştü gözüme. Ne sanıyordu bu adam kendini? Onun yazdıklarını canlandırıyoruz diye onun kuklası falan mıydık?

Çok geçmeden bir mail daha telefonumun bildirim panelindeki yerini aldı.

Erdem Demirel: *Beğenmene sevindim. Seninle özel olarak görüşmek istiyorum. Oyun hakkında. (21.03)*

Erdem Demirel'in mesajlaşırken kullandığı üslubun değiştiğini hissetmiştim, bu biraz garip gelebilirdi ama sanki karşımdaki başka biri gibiydi. Daha fazla sinirimi bozan biri gibi... Gözlerim telefonda uzun süre bekledi, ona verecek bir cevabım yok gibiydi, çünkü onunla görüşmek istediğim söylenemezdi. Ondan gerçekten hiç hoşlanmıyordum.

İs Tanyel: *Neden? (21.05)*

Erdem Demirel: *Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Önemli bir konu. (21.07)*

İs Tanyel: *Şu sıralar müsait değilim. (21.08)*

Mesajını beklerken gözlerimde saf bir merak vardı. Benimle ne konuşmak isteyebilirdi ki? Kamp süresi boyunca onun zırvalayacağı

Scanned with CamScanner

herhangi bir şeyi duymak istemiyordum, kendimi rahatlatmaya ihtiyaç duyuyordum. Erdem ile konuşmak beni gerecekmiş gibi hissettiğimden, bu konuşmayı erteleyebileceğim kadar ertelemem gerektiğini düşünüyordum.

Erdem Demirel: *Ne zaman müsait olursun? (21.09)*
İs Tanyel: *Bu belli değil. Konu nedir? (21.10)*
Erdem Demirel: *Konuyu yüz yüze konuşmamız daha doğru olacak. Ben sana yeniden mail atana kadar bana bu konuyla ilgili mail atma. Sana yazacağım. (21.12)*

Yazdığı son şeye cevap vermesem de içime kurt gibi düşen şüphe, kafasını kaldırıp karanlığın içinde duran bir hayalet gibi dikkatle beni izlemeye başlamıştı. Kafama ağır gelen düşüncelerin dağılmasını ister gibi telefonu yatağın diğer ucuna fırlatıp, bedenimi kaydırarak yatağa uzandım. Ayağım kül tablasına çarpınca kül tablası yataktan düşüp zemine devrilmişti.

"Ne karın ağrısı var acaba?" diye sordum kendi kendime, sonra da yanaklarımın içini şişirerek yataktan aşağı sarkıp kül tablasını yerden kaldırıp komodinimin üzerine koydum. Yere yayılan külleri avuçlarımla süpürür gibi temizlerken pencereme çarpan taşın sesi sıçrayarak bakışlarımı pencereye çevirmeme neden oldu.

"Arjen?" diye mırıldanıp kaşlarımı çattım, yataktan inip avuçlarımdaki külleri silktikten sonra balkon kapısına doğru ilerledim. Bakışlarımı camdan dışarı bıraktığımda, incir ağacının altında dikildiğini görmüştüm. Telefonunu cebine koyduğunu görünce bir an panikle telefonuma uzandım, ondan ne mesaj ne de cevapsız arama yoktu. Sanırım beni arayacaktı ama sonra vazgeçip penceremi taşlamayı daha doğru bulmuştu.

"Bekle," dedim dudaklarımı oynatarak, tam olarak göremese de anlayabilmesini umut etmiştim. "Aşağı geliyorum."

Balkon camından uzaklaştım, üzerime bir hırka alıp, kamp için hazırladığım çantaya cep telefonumu ve telefonumun şarj cihazını yerleştirip odadan çıktım. Merdivenleri inerken anneanneme ne söyleyeceğimi düşünüyordum, bir yanım *'yalan söylemek yerine doğruları tek seferde kurusıkı tabancadan sıkılan boncuklar gibi sık, sen de kurtul biz de kurtulalım'* diyordu ama yeni bir yalan dilimi uyuşturmaya başlamıştı bile.

Merdivenleri indiğimde dedemin mutfaktan çıktığını gördüm, parmaklarının arasında ince belli bir çay bardağı tutuyordu, çayından bir yudum aldı ve loş ışıkta elaya dönmüş gözleri gözlerimi buldu. Bakışları tedirgindi, suçsuz olduğu bakışlarından okunsa da bana karşı mahcup gibiydi. Gözü birden elimdeki çantaya kayınca donup kaldığını gördüm.

"Nurşah?" dedi yine bana Nurşan yerine Nurşah demeyi tercih ederek. "Nereye gidiyorsun?" Korku dolu ela gözler gözlerime endişeyle tutundu. "Gidiyor musun?"

Korkusu paniklememe neden olmuştu. Neden gitmemden korkuyordu ki? Öğrendiklerimden sonra onları terk ederim diye mi korkuyordu gerçekten? Yüreğime çöreklenen vicdan azabı hissiyle, "Aliş'im, sakin ol," dedim gülümseyerek. "Arkadaşlarımla kampa gideceğiz. Ondan aldım bu çantayı."

Gözleri serinlemiş bir yürek gibi dinginleşti. "Ödümü kopardın," dedi, çay bardağını tutan elinin titrediğini şimdi fark ediyordum. "Bize küstün, gidiyorsun sandım."

Gitme düşüncesi... O hep vardı ki. Korhan yokken de vardı, hiçbir şey yokken de vardı. Gerçekler yokken de vardı. Yalanlar evin tepesine çatı olmadan öncesinde de vardı. Uzun uzun dedemin ela gözlerine baktım, sonra bakışlarımı yere indirdim.

"Bir gün gidersem üzülür müsün?"

"Nereye gittiğine bağlı," dedi dedem, gözlerim yeniden onu odağına aldı. Birbirimize uzun uzun baktık. "Gideceğin yerde seni ben gibi sevecek biri varsa, seni kendi ellerimle yollarım."

Dudaklarımı yaladım ama kelimeler dilimin ucunu ısırmadı. Korhan beni, dedemin beni sevdiği gibi belki sevmezdi, belki de sevemezdi ama bir yanım *ben onun yanındayken, dedem üzülmez* diyordu. Çantanın kolları parmaklarımı keser gibi sancıttığında dedeme yaklaşıp dudaklarımı onun tıraş losyonu kokan yanağına bastırıp, onu koklayarak sertçe öptüm.

"Anneanneme söylersin, değil mi?" diye sordum alttan alttan bakarak.

"Kampa gideceğini mi? Söylerim."

"Tamam, teşekkür ederim." Ona gülümsedim, eğilip beni alnımdan öptü, bu bizim yeminimiz olduğundan içim sımsıcak olmuştu. "Sahi, Nuriş Sultan nerede?"

Scanned with CamScanner

"Yengenle yürüyüşe çıktılar. Yedikleri ağır geldi herhalde," dedi dedem dudak büzerek. Sanırım olanları henüz bilmiyordu. Bu evde sırlar ne zaman son bulacaktı, cidden merak ediyordum.

"Dikkat et kendine," dedim boşta kalan elimle dedemin yanağından makas alarak. "Gittim ben."

Evden çıkıp Korhan'ın yanına inişimi, Korhan'ın motosikleti yerine arabasıyla geldiği için arabasına atlayıp onun evine gidişimizi hatırlıyordum ama o an olan tüm konuşmalar uyanılmış güzel bir rüyanın zihinden silinişi gibiydi. Hatırlamıyordum.

Onun evi, Antalya'nın en soğuk eviymiş gibi buz tutmuştu bu gece. Odanın camı açıktı, rüzgâr perdesini usul usul can çekişen bir bedeni hatırlatan hareketlerle dalgalandırıyordu. Odaya girdiğim an hırkama daha sıkı sarıldım, kirpi ve kedi kutunun içinde birlikteydiler ve üşüdükleri için mi bilinmez birbirlerine tamamen sokulmuşlardı.

"Bu oda neden bu kadar soğuk?" diye sordum kendimi hırkanın içine bir ceset misali gömerken. Gözlerim kedi ve kirpiye kaydı. "Onlar da donmuş olmalı."

"Birbirlerini ısıtıyorlar," dedi, arkamdan odaya girip kapıyı kapatmıştı, kızıl ışık ayaklı lambanın teninden o tenin altına gömülü damarlarda yaşayan kanmış gibi yayılıyordu.

"Oda hava alsın diye mi camı açtın?" Pencereye doğru ilerledim, sokak lambasının turuncu ışığı sokağı eski bir fotoğraf karesini anımsatan rengiyle aydınlatıyordu. Pencerenin sapını tuttuğumda, sapın bumbuz olduğunu hissedip irkildim. "Bu sene yaz gelmek bilmeyecek sanırım."

"Aslında kokun bu odadan çıkmasın diye çarşafları bile değiştirmek istemiyorum," dediğinde nefesini ensemde hissetmiştim. "Ama istedim ki..." Durdu, bir süre konuşmadı. Sıcaklığı sırtımdaydı. Soğuğa meydan okuyordu. "İstedim ki bu gece tüm kokular çıksın, kokumuz yeniden odayı doldursun, farklı bir başlangıç yapalım. Böyle istedim."

Dudaklarım ateşi isteyen soğuk gibi çekildi, gülümseyişim yüzüme mayın tarlasına parçalanmak isteyen bir ayak gibi düştüğünde sırtımı onun göğsüne bastırdım.

"Neden böyle istedin?" diye sordum saf merakla, vereceği cevap ne olursa olsun, kurduğu cümlelerin güzelliği beni alıp götürüyordu.

"Artık karşındayken gerçekten ben olmak istiyorum." Bu cümlesi, üzerini örten toprağın altında bir ölünün çürümemiş kemikleri kadar çok anlam barındırıyordu.

"Zaten öylesin," diye fısıldadım, aksini neden düşündüğünü anlamasam da bu düşünceyi onun içinden söküp almak istiyordum.

"Ya değilsem?"

Sorusu duraksamama neden oldu. Göğsünü sırtıma iyice bastırdı, dudaklarını saçlarımın arasında, cehennem sıcağı nefesini ensemde hissettim.

"Ya ben senin bildiğin kişi değilsem. Ya hiç o adam olmamışsam?"

Gözlerim sokaktaki bir boşluğa takıldı, kaşlarımın ortasında onu anlamadığımı belirten derin yarık oluştu. "Ne demeye çalıştığını anlamadım." Yavaşça ona doğru döndüğümde, şimdi o ve pencerenin arasındaydım, bedenini bana bastırmıştı. Duygularımı kontrol etmek için onun gözlerinin içine odaklandım. "O adamsın."

"Nereden biliyorsun, Çirkin?" Sorusu içime şüphe düşürmedi, aksine ona olan inancımın büyüyüp beni bir halenin içine almasına neden olmuştu. İnancımın arazisi büyüyünce ona gözlerimden onun bile silemeyeceği bir güven duygusuyla baktım.

"Karşımda duruyorsun, buradasın, o adamsın."

"Peki olmasaydım?" Gözlerinde beliren ifade, benim gözlerimde gördüğü güvenden ne kadar korktuğunu belli edercesine kırgın duruyordu. "Burada olmaya devam etseydim ama o adam olmasaydım?"

"Neden bunu soruyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Sadece merak ettiğin için mi?"

"Soruyorum işte. Bir cevabı yok mu?" Parmakları belimin kenarlarına su gibi aktı, bana suyun tene dokunduğu gibi dokundu; içimi ürpertti. "Bir şey fark eder miydi?"

"Bu soru, alakasızca bana bugün yengemin sorduğu soruyu hatırlattı," dediğimde gözlerindeki bulutlar geri çekildi, karanlığın içinde ateşler içinde kalan yıldızlar parlamaya başladı.

"Yengen sana ne sordu?"

"Araya yalan girdi," dediğimde Korhan'ın bakışlarının donuklaştığını gördüm, şimdi o yıldızlar bir bir donarak, gözlerindeki siyah gökyüzünü soğuğa emanet ediyordu. *"Biri senin canını yalanlarıyla alsa, onu affedebilir misin bir daha?"*

Scanned with CamScanner

Korhan'ın bana dokunan parmaklarının gevşediğini hissettim.

"Böyle bir soruydu," diye fısıldadım.

"Peki sen ne söyledin?" Sesi şimşek gibiydi, sorusundaki damarlar sesinden önce yüzüne çizilmişti. Ellerimi Korhan'ın belimde gevşek bir şekilde duran ellerinin üzerine koyup, dudaklarımı büktüm.

"Cevap vermedim," diye fısıldadım, derin bir nefes aldığımda Korhan bana öyle dikkatli bakıyordu ki, dikkati benim dikkatimi dağıtmıştı.

"Verecek olsaydın, cevabın ne olurdu?" Gözleri zamanı eleğinden geçiren saat gibiydi, tik takları göğsümün içindeki kalbin atışlarına aitti.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Verecek bir cevap bulamadığım için sustum zaten."

"Bir gün bu sorunun cevabını bulursan, yengenden önce bana verir misin?" diye sormasını beklemiyordum. Ona bakakaldım. Parmaklarını aniden tenime bastırıp, beni iyice sıkıştırarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözleri yüzünün ortasında yeşil bir çöl fırtınası gibiydi.

"Olur," diye fısıldadım.

Aniden, "Sana yalan söylüyorum!" diye bağırdı yüzüme doğru, kalbimin atış sesleri odanın içini doldurdu, nehrin dibinden yüzeyine çıkmaya başlayan çiçeklerin cesetlerini görüyordum; şeytan, koruluğun içinde, bir ağacın arkasına saklanmış nehri izliyordu, istasyonda bir kadının kalbine bastırarak sarıldığı çiçek demetinin içinde bir not vardı. Koşarak kadının yanından geçecekken bir anda duruyordum, nota uzanıyordum, notu açıp okumaya başladığımda kadının beni izlediğini biliyordum.

Sana yalan söylüyor.

Notun içinde yazan buydu.

Kadına bakıyordum.

Kadın annemdi. Çiçeklere sarılıyordu.

Annem ağlıyordu.

Aniden irkilerek, "Ne?" diye sorduğumda, Korhan kaşlarını çatarak, "Hım?" dedi.

Ben hayal mi görmüştüm? Kalbim garip bir duyguyla çarparken, "Bana en son ne söyledin?" diye sordum, gözlerime bulaşan korkuyu görmüş gibi endişeyle, "Yengenin sorduğu sorunun cevabını önce bana verip vermeyeceğini sormuştum," dedi.

Şaşkınlık, denizi kurutan bir güneş gibiydi; kavurduğu yerlerde büyük yanık izleri bırakıyordu ve benim şaşkınlığımın derisi ateş ile dövülmüş, izler ile örülmüştü. Bir süre dilim damağım kurumuş, hatta dilim tutulmuş, kelimeler lâl olmuş gibi ona bakakaldım. Beni belimden tutup odanın içine çektiğinde artık soğuğu hissedemeyecek kadar dolu hissediyordum.

Beni yatağın ucuna oturttu, pencereyi kapattıktan sonra bana doğru dönüp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Bir şey oldu az önce. Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyebildim. "Garip bir an yaşadım sadece." Gözlerimi dizlerimin üzerine serdiğim ellerime, oradan da avuçlarıma indirdim. "Bazen bedenimin üzerindeki başı taşıyamıyorum. O kadar ağır geliyor ki..." Dürüstlüğüm onu şaşırtmıştı, hissedebiliyordum. Parmaklarımı kaldırıp şakaklarıma sürttüm. "Burası o kadar dolu ki, saçlarım bile ağır geliyor artık."

"Saçlarını bile taşıyamıyor musun?" diye sordu, sorusundaki anlamlar roman sayfalarını ağzına kadar doldurabilecek kadar çok kelimeye sahipti. Başımı uysalca salladım, üzerimdeki şaşkınlık geri çekilmemişti, bu da benim normalde olduğumdan daha sessiz birine dönüşmeme neden olmuştu. Korhan ağır adımlarla önüme gelip eğildi ve ellerini dizlerimin üzerine koyduğum ellerimin üstüne yerleştirdi. "Yükünü almamı ister misin?"

Yeşil gözlerindeki vaatlere baktım. Bir orman gibi yanan gözlerinde her şeyi bulabilirdiniz. Bir çocuğun gözyaşlarını, bir kadının uzun saçlarını, bir adamın avuçlarında biriken sigara küllerini, bir ihtiyarın gözlerinin kenarlarına sinmiş yaşanmışlık çizgilerini... Her şeyi. Canavarları, perileri, şeytanları ve melekleri... Hepsini.

"Yapar mısın?"

"Yaparım." Gözleri gözlerimden çekilmedi. "Şüphen mi var?"

"Hayır, yok. Yapacağını biliyorum. Bazen bunu yapıyorsun, düşüncelerimi susturuyorsun, kafamı seninle dolduruyorsun, belki çok daha fazla şey düşündürüyorsun ama senden önce düşündüğüm her şeyi bana unutturuyorsun." Dilim resmen çözülmüştü, bunu o da beklemiyordu sanırım ama konuşmak, ilk kez beni yaralayan değil beni iyileştiren bir merheme dönüşmüştü; dilimdeki yarıkları tedavi ediyordu. "Beni iyi ediyorsun."

Scanned with CamScanner

"Öyle yaptığımı bilmiyordum," dedi, sesi kıyıya vurup geri çekilen huzurlu bir dalga gibiydi, kıyımdaki çakıl taşlarını alabora etse de sesi beni dinginleştiriyordu.

"Yapıyorsun." Ellerimize bakarken sertçe yutkundum. "Ben hiç anlatamam kendimi, biliyor musun? Ama seninleyken, ben kelimeleri aramıyorum, kelimeler beni buluyor."

"Güzel şeyler de yapabiliyormuşum o zaman," dedi fısıltı gibi bir sesle, neden öyle söylediğini ona sormadım, o da bunu sormayacağımı bildiğinden söylemişti zaten. Onu sorgulamamam onu güçlendiriyordu, onu sorgulamıyor olmam onu güçlendirse de beni içten içe çürütüyordu. Yine de kendimi ona öyle bir teslim etmiştim ki, belimi kıracak bir yükü sırtıma da bıraksa, o yükü emekleye emekleye taşır, yine onu takip ederdim. Bu duygunun varlığını bilmek çok korkunçtu...

"Alacak mısın yükümü?" diye sordum, başını salladı.

"Yatağın üzerine çık, beni bekle, Çirkin."

Dediğini yapıp dizlerimin üzerinde yatağa çıktım, bağdaş kurarak oturup onun odadan çıkıp gittiği anı izledim. Bir süre sonra elinde bir havlu ve bir de makasla içeri girmişti. Ne yapacağını o söylemeden, hatta bana göstermeden biliyormuşum gibi rahatlıkla ona baktım. Makas ve havluyu önüme bıraktıktan sonra bana sırtını döndü, çekmecesinden küçük bir tarak çıkardıktan sonra masanın üzerinde duran bardağı aldı, bardağın içini dolduran su yarımdı. Korhan, bardağı bana uzatıp ellerime bıraktıktan sonra yatağa çıktı, arkama geçti ve tıpkı benim gibi bağdaş kurarak oturdu.

Saçlarımı taramaya başladı.

Saçlarım dümdüz olana kadar bunu yapmıştı ve biz bu süre boyunca tek bir an olsun ağzımızı açıp kelimeleri serbest bırakmamıştık. Sonunda ellerini saçlarıma koydu, avuçlarını saçlarıma bastırıp saçlarımı usul usul okşamaya başladı.

"Parmaklarını suya batır, sonra da ellerime dokun."

Sakin sesi beni de dinginleştirdiği için büyük bir ağırlıkla parmaklarımı bardağın içindeki suya batırdım, bardağı iki bacak arama aldıktan sonra ıslak parmaklarımı kaldırıp onun ellerine bastırdım. Parmaklarımdaki suları elleriyle benden alıp saçlarıma sürterken sanki odanın içinde hafif bir piyano sesi yükseliyordu; oysa duyulan tek şey çarpan kalplerimizin sesiydi.

Parmakları parmaklarıma zincirler gibi dolandı, parmaklarıma dokundu, parmaklarımı hissetti, parmaklarıma geleceği ve geçmişi verdi, parmaklarımda zamanı durdurdu, parmaklarıma zamanı hapsetti. Gözlerim takılıp kaldığı boşluğa bir damla yaş armağan ettiğinde, parmakları parmaklarımdan ayrıldı ve Korhan makası eline aldı.

Makas saçlarıma dokunduğunda dudaklarım aralık duruyordu. Saçlarımı usul usul kesmeye başladı, parmaklarım şimdi kulaklarımdaydı, gözlerim boşlukta büyüyen bir çukur gibiydi ve çukurun içinde zamandan aldıklarım birikiyordu.

Saçlarımı omuzlarımın üzerine gelene kadar makasından geçirdi. Saçlarıma acımadı. Bir kadının saçlarına acımayan bir adam, bir kadını kolayca ağlatırdı. Onun farkında olmadan bile beni ağlatabilecek duyguları bana verdiğini anımsadım. Saçlarım şimdi omuzlarımın üzerinde, geçmiş tam karşımda duruyordu. Geçmişi pencerenin camına düşen yansımamda görüyordum.

O kızı yeniden görüyordum.

"Şimdi sana baktığımda yine o küt saçlı, on dokuz yaşındaki kızı göreceğim," diye fısıldadı, yüzünü saçlarımın arasına gömdüğünü hissettim. "Bunu bile bile ben şimdi nasıl sana bakacağım?"

Söylediği şey, yüreğimde bir sızı gibi uyuyordu. Gözlerimi yumup, "O ne demek?" diye sordum kısık sesle, bunu cevaplamadı. Saçlarımın arasından geçen parmaklarını hissettim. Dudaklarını saç diplerime bastırıp, "Şimdi yük hafiflemiştir," diye mırıldandı. "Söyle bana, hafifletebildim mi?"

"Aldın yüklerin en büyüğünü." Gözlerim uykuya aç bir tohum gibi zihnime sarmaşıklar doğuruyordu. "Şimdi uyut beni."

Kollarını bedenime sarıp beni kendine doğru çekti. Gözlerimi yoran uyku isteğiyle kirpiklerimi birbirine bastırdım. Beni usulca yatağa yatırdı, arkama uzandı ve beni kollarının arasından tek bir an olsun ayırmadan yüzünü boynuma soktu. Elleri göğsümün üzerindeydi, parmaklarını parmaklarıma geçirmişti. Gözlerim uykudan kurtulup onun parmaklarına takılı kaldı.

"Sorduğun sorunun cevabını vereceğim," dedim, bunu beklemediği için arkamda kasıldığını hissettim. "Ellerin. Sen o adam olmasan bile, ellerin o adamın elleri. Bir gün başka biri olsan bile, ben seni ellerinden tanıyacağım."

Scanned with CamScanner

Hiçbir şey söylemedi. Söylemedi ama bana öyle bir sarıldı ki, söylemesine gerek bile yoktu. Kelimeler kucağıydı ve ben, onun beni anlattığı hislerin yazdığı bir roman sayfasıydım.

Sabahı onun kollarında etmiştim. Uyku benim her zaman düşmanımken, onun kollarındayken kadim dostumdu. Onun kollarında uyuduğum uyku, kâbusların dokunamadığı bir kafesin içinde büyütüğüm kanatları renkli masal kuşuydu.

Gözlerimi açtığım sabahın bana getirdiği sakinliği kaybetmeme neden olan aniden hazırlanmak için hızlanmış olmamızdı. Siyah, kenarlarında pembe çizgiler olan bir sporcu taytı giymiştim, üzerimde siyah askılı bir atlet vardı ama atletim uzundu. Korhan'a ait geniş, gri kapüşonlu ceketi üzerime alıp fermuarını çekmemiş, önünü açık bırakmıştım. Küt saçlarım omuzlarıma yabancı dokunuşlar bıraksa da aynada onlarla yüzleştiğim an silik bir anı gibiydi, sanki her sabah güne bir zamanlar olduğum gibi on dokuz yaşındaki küt saçlı kız gibi uyanıyordum.

Çıplak ayaklarım yere dokunduğunda, zemine sinen soğuğu tenimde hissettim, bakışlarımı odanın kapısına çevirdiğimde içinde olduğum dar hol gece kadar karanlıktı. Korhan odanın kapısını aralayınca çıplak adımlarım olduğu yerde asılı kaldılar.

Kısa saçlarını kaşırken, günün ışığını ardına alarak holü de aydınlığa boğmuştu. Henüz yeni uyanmıştı, yeşil gözlerinde uykunun derin izleri gizleniyordu. Bir an beni görmeyi beklemiyormuş gibi donup kaldı, gözleri saçlarımda, gözleri gözlerimde, gözleri bende asılı kaldı.

"Günaydın," diye fısıldadım, ardından ona doğru ilerleyip tam önünde durdum. Yeşil gözlerini gözlerime öyle bir saplamıştı ki, benim attığım adımlar gözlerinin iskelesinde bir köprü gibiydi; gözleri tek bir an olsun benden ayrılmamıştı. "Hazırlan da çıkalım."

Birkaç saniyeyi sessizliğe verdi. Eli usulca yanağıma kaydığında, göğsümün enginlerinde uyuttuğum ateşler yükselerek boğazımı sardı. Onun gözlerinin içine, gözlerimdeki yetimlerin seslerini ona duyurarak baktım. O yetimler onu seviyordu, o yetimler ona inanıyordu, o yetimleri gömüldükleri topraktan o çıkarmıştı, o var etmişti, bir gün yine yalnızca o yok edebilecekti.

"Nesin sen?" diye sordu, bu beklenmedik sorusu yüzümde allak bullak bir belirsizlik doğursa da sorduğu sorunun cevabı yine onda

olduğundan gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Diğer elini uzatıp elimi avucunun içine aldı, ardından avucumu onun sıcacık göğsüne bastırdı. Parmak uçlarımda izlerini hissediyordum. "Seni buraya, bu yaranın altına kim dikti?"

Gözlerim yeşil gözlerinin içinde fırtına gibi büyüyen hislere takılıp kaldı. Konuşamadım. Gözlerimdeki yetimlerin seslerini duydu, avucumun içindeki kimsesiz kız çocuğunun dokunuşuyla var oldu ama bana kendimi yalnız hissettirmedi; benim insanlarım, benim seslerim ve renklerim oldu.

Parmaklarımı göğsünü boydan boya kaplayan izde gezdirip, "Beni buraya sen dikmedin mi?" diye sordum, kendimi aptal bir kız çocuğu gibi hissediyordum ve o karşısında bir dal gibi eğri durduğum babamdı.

"Hayır." Elimi sıkarak ize iyice bastırdı. "Seni bu yaranın altına, bu yarayı birleştiren eller dikti."

Bir an dilimin ucu sorularla, zihnim varsayımların yarattığı hayallerle doldu ama dudaklarımı birbirine bağlayan bıçağı çekip alamadım.

"Nurşan," dediğinde gözlerim daldığı hayalden çıkarak yeniden onun lezâ yeşili gözleriyle karşılaştı. "Ne olursa olsun, bana yine böyle, bu şekilde bakmaya devam edersin, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Neden ki?"

"Asıl sana neden ki," dedi birdenbire. "Neden bakmaya devam edersin?"

"Bakmamı istemez miydin?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı.

"Çok isterdim," dedi, bir eliyle yanağımı okşamayı sürdürürken elimi göğsüne tamamen bastırıp izin geçmişini görmemi istiyormuş gibi yüzünü acıyla buruşturdu. "Ama hak etmediğimi de bilirdim. Hak etmediğim bir şeyi bana neden veresin ki?"

"Binlerce dakika aktı geçti yanımızdan, o dakikaların hatırına ben sana hep böyle bakarım."

"Seni kırmamdan hiç korkmuyor musun?"

"Korkuyorum," dedim, bunu beklemiyordu. "Arjen, ben en çok bundan korkuyorum. Çünkü ben en büyük kırgınlıklarımı sırtım sana dönükken yaşadım, sonra gözlerimden akan yaşlarla sana döndüm, sana sarıldım. Sen de beni kırarsan, ben kime sarılıp ağlarım?"

"Bana," dedi, yanağımı okşarken eğilip gözleriyle gözlerimi deşti. "Seni kırsam da gel kollarımda ağla."

Scanned with CamScanner

Buna cevap vermedim ama eğer beni kırarsa, onun kollarında bunun için ağlayacağımı iyi biliyordu. Gözlerimiz çok uzun süre birbirlerini izlediler. Eğilip dudaklarını yanağıma sürttü, yanağımı bir çocuğun diğer çocuğu yanağından öptüğü gibi hafifçe, hiç kötü bir duygu beslemeden, tertemiz bir şekilde öptü.

"Çok bencilim, biliyorum ama olur da seni bir gün kırıp darmadağın edersem, sen yine de böyle bak bana, Çirkin." Alnını alnıma bastırdı. "Başka türlüsüne dayanamam."

"Beni kırmayacağını bildiğim tek insansın sen," dedim ona duyduğum inancı ona saf bir biçimde göstererek. Bu, duymayı beklemediği bir şeydi ve onu şok etmiş gibi görünüyordu. Gözleri kan revan bir gecenin içinden sağ çıkmış küçük çocuğun gözleri gibi korkuyla parlıyordu ama biliyordum, o çocuk o gece öyle korkmuştu ki, bir daha hiçbir gece onu korkutamazdı.

"Bu güvenin sebebi ne?" diye sordu, buna cevap vermek yerine ondan yavaşça ayrıldım. Cep telefonumun melodisi odayı inletmeye başladığında Korhan benden alamadığı cevabın beklentisiyle beni izliyordu. Arayan kişi Yağış'tı. Hemen alışveriş yapmak için buluşmamız, sonra da kamp alanına gitmemiz gerekiyordu. Geceden Haluk ve Anka ile de konuştuklarını söylemişti, Haluk abi ve Anka da bizimle olacaktı ve Rima da bir bahane uydurup izin koparmayı başarabilmişti.

Evden ayrılmadan önce Korhan, İncir için kum ayarlamıştı, çünkü evin herhangi bir yerinde kedi tuvaleti görmek istemiyordu. Mavi ve İncir için yiyecekleri de ayarladıktan sonra çok geçmeden evden ayrıldık. Güneş, gökyüzünün koynunda bir fahişe gibi uzanıyordu ve uzun, sarı saçları gökyüzünün bedenini örtüyordu. Korhan'ın arabası hız kesmeden sokakların kalbini oydu ve yola koyuldu, içinde olduğum aracın ön camını yarıya kadar indirmiştim ve yeni saçlarımın rüzgâra yenik düşerek uçuşmaya başlamasına izin vermiştim.

Herkesten önce Akşın ile buluşmuştuk, o arabasında yalnızdı. Birlikte alışveriş için gittiğimiz markette Akşın ve Korhan'ın komik hallerini izlerken elimdeki küçük suyu yudumluyordum. Korhan, Akşın'ı market arabasına bindirmiş, onu, "Seni süreyim mi?" diye kandırdıktan sonra reyon raflarının iki duvar oluşturduğu aralardan birinde bırakarak hızla reyonlardan birine çarpmasına neden olmuştu.

Akşın arabadan inerken poposunu ve başını ovalıyor, bir yandan da, "Ezelden beridir kıskanırsın güzel götümü, az daha kıracaktın ama amacına ulaşamadın, kıskanç seni ya," diye homurdanıyordu. Market arabasını ağzına kadar doldurmuştuk, aldıklarımızı kasadan geçirirken Akşın kasiyer kıza yürümüştü ama kız ona nişan yüzüğünü gösterince bozulup, "Önemli olan Allah katında nişanlı olmak, ne biliyorsun belki Allah bizi öbür tarafta nişanladı?" demişti, Korhan da onun kızı taciz ettiğini düşünerek onu döve döve marketten çıkarmıştı.

Poşetlediğimiz yiyecekleri aracın bagajına yerleştirdiğimiz sırada, Akşın, "Saçların çok güzel olmuş, yenge," dedi, kafamı kaldırıp ona baktım.

"Teşekkür ederim. Diğerlerine gideceğimiz yerin adresini verdin mi?" diye sordum, o sırada Korhan bagajın kapağını kapatıyordu.

"Verdim," dedi Akşın, Korhan'ın kapattığı kaputun üzerine zıplayıp oturunca, Korhan ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Ayçelen ve Ezrak motosikletle geleceklermiş, cimri Ezrak bir şeyler almamak için öyle yaptı kesin ha..."

Korhan, "Sen çadırları aldın değil mi, koca götlü?" diye sordu birden Akşın'a. "İn şu kaputtan, seni bacağından iple tekerleğe bağlar, ormana kadar sürüklerim. Dedikodu yapıyor bir de. Haklısın, o göt bende olsa, ben bile kendimi kaybedip mahalle teyzeleri gibi dedikodu yapardım."

"Olmadığı için sus, kabar orada hindi gibi," dedi Akşın dil çıkararak. Gözleri yeniden beni buldu. "Sizin kenafir bakışlı Aluk'a da Yağış vermiş adresi, o da gelecekmiş. Senin kızları da Çağlar arabasıyla getirecek."

"Başka kimler geliyor?" diye sordu bana Korhan, ona omzumun üzerinden bakarken omuz silktim.

"Bilmiyorum. Bizimkiler yabancı birini çağırmaz."

"Gidelim o zaman." Tekrar Akşın'a baktı. "Çadırları aldın, değil mi?"

"Salak mı var be karşında? Kırk kere sordun. Aldım, bagajdalar."

"Salak olduğun için ikinci kez soruyorum zaten, koca götlü," dedi Korhan, Akşın ona kötü kötü baktı.

"Aaa bu da taktı benim götüme be."

"Küçült onu biraz, küçült," dedi, sonra beni belimden tutup kulağıma doğru fısıldadı. "Seninle yarışıyor bu."

Scanned with CamScanner

"Hadi be oradan," diye homurdanarak Korhan'ı ittim.

Kamp alanına varmamız yarım saatten uzun sürmüştü, Antalya'nın epey dışına çıkmıştık, korulukların arasına çizilmiş yolda ilerlerken radyoda çalan müziğe tırnaklarımı aracın kapısına vurarak eşlik ediyordum. Korhan'ın gözleri pürdikkat yolu izliyor, dudakları kelimelerle değil sessizlikle şekilleniyordu. Gözlerim kan rengini almış dudaklarına takılı kaldı, dudaklarının sessiz hareketini izlerken dalıp gitmiştim.

Araç dar bir koruluğa girdi, yavaşlamaya başladı. Rüzgâr artık saçlarımı oradan oraya uçuşturmuyordu.

"Beni daha ne kadar öyle büyük bir dikkatle izleyeceksin?" diye sorunca irkilerek gözlerimi dudaklarından ayırdım, yüzüne çevirdim. Omzunun üzerinden serseri bir bakış verdi bana. Sonrasında göz kırparak kalbimin atışlarını dengesizleştirdi. "Geldik, Çirkin. Ateşte pişmiş sucuk değil de beni yemek istiyormuş gibi bakmayı sonraya sakla."

Bir şey söyleyemedim. Araç, koruluğun ikiye ayırdığı yolda durduğunda kafamı kaldırıp dışarıya bakmıştım. Yağış ve Çağlar, Çağlar'ın kiraladığı gri aracın önünde konuşuyorlardı, Rima ağaçları izliyordu ve Anka da telefonuyla oynuyordu. İçinde olduğumuz arabaya çevrilen ilk bakışın sahibi Rima oldu.

Biraz ileriden, koruluğun kalbinden arkadaşlarıma doğru ilerleyen kişiyi gördüm, bu kişi Haluk abiydi, çantasını kolunun altına almış, etrafı izleyerek yürüyordu. Korhan'ın, "Şu Haluk," dediğini duyunca kafamı ona doğru çevirdim. "Oyun yazarıydı, değil mi?"

"Evet?" dedim, sonra duraksadım. "Sen nereden biliyorsun? Söylemiş miydim?"

"O gece bizleydi, o sırada söylemişti," dedi Korhan sakince, o geceyi anımsayınca tenim buz gibi soğuğu hatırlamış gibi titredi. Gözlerimi tekrar ön cama, arkadaşlarımın olduğu yere çevirdim. "İyi birine benziyor. Yazdıklarını merak ettim."

"Genelde fantastik şeyler yazar," diye mırıldandım. "Klasikleşmiş oyunları canlandıracağımız zaman da koçluğumuzu yapardı."

"Peki senin oynadığın oyun fantastik mi?" diye sordu Korhan, göz ucuyla ona baktım. Beni izliyordu. "Seni izleme şansım oldu, evet ama pek anlamlandıramadım, sonuçta Mania olmayan bir şeyi bekliyordu, değil mi?"

"Bu oyunu fantastikleştirmez ki."

"Nasıl yani?"

"İnsan bazen olmayan, olmayacak bir şeyi de bekler." Omuz silktim. "Bana kalırsa bizim oyun fantastik değil, gerçeklerin şiirleştirilmiş bir anlatımla sahneye uyarlanmış hali gibi geliyor bana açıkçası."

Korhan'ın şaşırdığını hissettim ama yorum yapmadı. Araçtan indiğimizde saçlarımı ilk fark eden Rima olmuştu, her ne kadar araca ilk bakan o olsa da aracın içini tam olarak görememişti sanırım, bu yüzden saçlarımın kısalığını fark eder fark etmez gözleri kocaman açılmıştı. Ardından Yağış da gözlerini bana çevirdi ve ikinci bir şok dalgası da Yağış'ın yüzünde kabarıp ifadelerini alt üst etti. Siyah, küt saçlarımı kulağımın arkasına iterek çantamı omzuma aldım, çantanın içi ağzına kadar doluydu ama ağır değildi, attığım adımlar beni arkadaşlarıma götürürken, yüzlerine çizilen şaşkınlık avuçlarımın içini terletiyordu.

"Tanyel?" dedi Haluk abi şaşkınlıkla. "Saçlarına ne yaptın öyle?"

"Kısa?" dedi Yağış şaşkınlıkla. "Saçını en son bu boyda kullandığında on dokuz yaşında falandın."

"Ufak bir değişiklik." Elimi enseme atıp gözlerimi Rima'ya çevirdim, gülümsüyordu, ben de ona gülümsedim. Anka sessizdi, dediklerin veba gibi yayıldığı okulda yaşayan bir ruh olarak, her şeyi öğrenmiş olmasını doğal karşılıyordum ve ağzını açmasa da bildiğini görebiliyordum.

"Ufak mı?" Çağlar'ın sorusu dikkatimi ona yöneltmeme neden oldu. "Daha çok anıları uyandıran bir model gibi olmuş. Ama çok yakışmış." Çağlar kolunu Yağış'ın omzuna attı, bir motosiklet sesi koruluğun içine yağmur gibi yağmaya başlayınca gözlerimi koruluğun sonundaki patika yola çevirdim. Korhan ve Akşın arkamdaydı, sessizlerdi, arkadaşlarımsa yeni saçlarıma uyum sağlamaya çalışıyorlardı.

"Ezrak ve Ayçelen geliyor," dedi Akşın sonunda ağzını bıçak açabildiğinde.

Motosikletin sesi şimdi daha yakından duyuluyor, ses parçalanarak ormana dağılıyordu. Yağış başını Çağlar'ın göğsüne bastırarak, "Güneş dağın arkasında kaldı, o yüzden hava biraz serin," diye homurdandı, Çağlar ona daha sıkı sarıldı. "Sanırım koala üşümeye

Scanned with CamScanner

başladı," diye takıldı ama Yağış ona daha fazla sokulup cevapsız kalmayı tercih etmişti.

Yağış haklıydı, henüz öğlen sonu olmasına rağmen güneş görünmüyordu, dağların ardında kalmıştı, hava burada biraz daha serindi ama kemik kıran bir soğuk yoktu. Gökyüzü gölgeli bir maviyle renklenmişti, rüzgârın kısık uğultusu kulağımda ıslık sesi gibi geziniyordu.

Uzaklardan sesi yankılanan motosiklet görüş alanıma girince Korhan'a doğru döndüm, gözlerini korulukta gezdiriyordu, sanırım doğru yeri arıyordu. Ayçelen ve Ezrak, sırtlarında büyük çantalarda kamp alanına geldiklerinde ortamda derin bir sessizlik vardı. Herkes çadırları nereye kurmamız gerektiğini düşünüyormuş gibi koruluğu izliyordu.

"Karanlık çökmeden şu çadırları kuracak mıyız artık?" diye soran Ayçelen, yerleşen sessizliği avuçlarının içinde bir kül gibi ezmiş, ardından da minik tozlarını üzerimize üfleyerek bizi anın içine çekmişti.

"Arabaları uygun bir yere park edelim, yolu kapatmasın," dedi Korhan, ardından ekledi: "Koruluğun içinde bir yer biliyorum. Arabaları çadırlara yakın bir yere park etmemiz daha iyi olur."

Korhan'ın dediğini yaptık. Arabalarla ağaçların içinden geçtik, koruluğun kalbine, Korhan'ın bahsettiği çadır kurulacak alana geldik. Araçları birbirlerinden birkaç metre uzak duracakları şekilde park etmiştik. Ezrak da motorunu araçların hemen yanına koymuştu. Akşın'ın bagajındaki çadırları el birliğiyle çıkarmaya başladığımızda hava gitgide daha da koyulaşıyor, renkler uyum halinde loşlaşarak ortamın tam bir kamp alanına dönüşmesini sağlıyordu.

Asker yeşili çadırı Korhan ikimiz için kurmuştu, sarı bir çadırda Çağlar, kırmızı çadırda Rima ve Anka, turuncu çadırda Ezrak ve Ayçelen, bordo çadırda Yağış, kahverengi çadırda da Haluk abi kalacaktı. Çadırları ateşi yakacağımız yerin etrafına bir daire oluşturacak şekilde kurmuştuk. Akşın kendi çadırını kendisi kuramadığı için Haluk abiden azar yemiş, Haluk abi yine ilk zaman yaptığı gibi Akşın'ın kafasına çantasıyla vura vura ona çadırını kurma konusunda yardımcı olmuştu.

"Ateş için çalı çırpı toplama görevini kim almak ister?" diye bir soru attı ortaya Çağlar.

Korhan, çadırın kenarındaki ipi bağlarken kafasını kaldırıp Çağlar'a ters ters baktı. "Sormak yerine neden gidip toplamaya başlamıyorsun?"

"Yalnız başıma şuradan şuraya kıpırdamam," dedi Çağlar yerdeki uzun kütüğe oturup, bacaklarını ileri doğru uzatarak. "Ya ormanda yakışıklı erkeklerin kanıyla banyo yapan bir cadı varsa?"

Akşın, şiveli üslubuyla, "Yok anasının amı," deyince, bu Haluk abi de dâhil olmak üzere hepimizi güldürmüştü.

"Bak sen de diyorsun, yakışıklı erkeklerin kanıyla banyo yapıyormuş, sana bir şey yapmaz," dedi Korhan. "Kaldır götünü, gidip çalı çırpı topla."

"Buraya gelme fikri senindi, yani doğal olarak senin kalkıp çalı çırpı toplaman gerekiyor..."

Yağış, üzerinde Çağlar'a ait kapüşonlu ceketin şapkasını kafasına atıp, "Kalk," diyerek Çağlar'ın sırtına spor ayakkabısının ucuyla vurdu. "Birlikte toplarız."

"Ne vuruyorsun bana ya? Bu da iyi alıştı bana şiddet uygulamaya," diye söylendi Çağlar.

"Kaldır kıçını o zaman..."

"Ben de yardım edeyim size," diyerek onlara doğru ilerledim, o sırada Ayçelen, kurdukları çadırın içinden kafasını uzatıp, "Ben de geliyorum," dedi. "Yardımcı olurum."

Başımı sallayarak onu onayladım. Çağlar ve Yağış ormanın bir ucuna giderken, biz de Ayçelen ile diğer ucuna doğru yürümeye başlamıştık. Kalın gövdeli, sık ağaçların olduğu korulukta ilerlerken ayağımın önüne gelen çalıları toplayıp onları elimde biriktiriyordum. Ayçelen de sessizce yanımdan yürüyor, tıpkı benim gibi çalıları, yanabilecek küçük dal parçalarını topluyordu.

"Korhan'la nasıl gidiyor?" diye sorunca, eğildiğim yerde donup kaldım, uzandığım çalı parçasını almadan sertçe yutkunup yavaşça doğruldum. Ona baktım. Turuncu saçları yüzünü örtmüştü, önündeki çalıları topluyordu, yüzünü göremiyordum.

"İyi," diyebildim, başka ne denirdi bilmiyordum.

"Buna sevindim." Doğrulup kalktı, çillerin renklendirdiği yüzünü görünce bir süre gözlerini izledim, gözleri kızılımsı bir kahverengi rengini almıştı. "Buna sevindim ama duyduğum diğer şeye çok üzüldüm." Neyden bahsettiğini bilmenin tedirginliğiyle ona baktığımda, bahsettiği şeyi diline dolayıp canımı acıtmadı. Bunun yerine, "Saçların yakışmış," diyerek konuyu çevirdi.

Scanned with CamScanner

"Teşekkür ederim." Gözlerimi ilerideki boşluğa, ağaçların yarattığı o korkunç sahneye diktim. Sanki orada ölmüş birileri vardı, sanki orada ölmüş birilerinin oynadığı bir oyun vardı, sanki orada... Orada birileri repliklerini fısıltılar eşliğinde seslendirip, ağaçların arkasında sahnelerinin geleceği anı bekliyorlardı. İrkilerek gözlerimi Ayçelen'e çevirdim. "Ayçelen?"

"Evet?" dedi, gözleri bana dokunmuştu ama dikkati hâlâ topladığı çalı çırpıdaydı.

"Sana bir şey soracağım ama nasıl sorulur bilmiyorum." Gözlerimi tekrar o karanlık boşluğa çevirdim, derin bir nefes aldım. Şimdi dikkatini bana vermişti. "Korhan'ın zor biri olduğundan bahsetmiştin. Peki, bir şeyi merak ediyorum, hiç Korhan'ın hayatına girmeyi deneyen kadınlar oldu mu?" Sertçe yutkundum, bu düşünce bana ölümcül bir ağrı veriyordu. "Daha önce hayatında birinin olmadığını biliyorum ama... Şansını çok fazla zorlayan olmuş muydu?"

"Oldu tabii," dedi Ayçelen dürüstçe. "Başta tıpkı Korhan gibi sadece takılmayı düşünen kızlar, sonra onun için ölüp bitmeye başlıyordu. Ama Korhan inanmıyordu, kestirip atıyordu."

Göğsümü zonklatan hisse rağmen, "Bana Serpil diye birinden bahsetmişti," diye mırıldandım.

"Serpil mi?" Ayçelen dudaklarını öne uzatıp düşünüyormuş gibi bir süre bekledi, sonra kafasının üzerinde bir ampul yanmış gibi, "Ha, evet. Biliyorum o kadını," dedi. Ona beklentiyle baktığımı gördüğünde derin bir nefes aldı. "Hoşuna gitmeyecek şeyler yaşandı, Korhan anlatmıştır sanırım." Omuz silkti. "Ama endişelenme. Korhan küçüktü, kadınsa büyüktü. Korhan ona hiçbir şey hissetmedi."

"Ama kadın ona hissetmiş," diye mırıldandım.

"Hissettiği şefkatti bana kalırsa. Belki de acıma duygusu? Bilmiyorum. Sonuçta kadın Korhan'la görüşürken mesleğine devam ediyordu. Korhan sana onun mesleğinden de söz etmiştir."

"Seks işçisiymiş," dedim başımı sallayarak.

"Hayat kadını," diye doğruladı beni Ayçelen. "Korhan onun için hayat kadını der ama kötü niyetle söylemez bunu. Çünkü Serpil hayatın kadını, hayatı tatmış, tanımış, kazığını yemiş, çemberinden geçmiş."

"Serpil şu an nerede?" diye sordum kuru bir sesle, bunu neden merak ediyordum bilmiyordum ama Serpil'in gölgesi üzerimize

düşecek olursa neler yaşanırdı bunu merak ediyordum. Evet, belki Korhan için bir şey ifade etmiyordu ama sonuçta Korhan onun resmini çizmişti, bunu yapmıştı. Korhan ondan bahsederken her nedense onun özel bir kadın olduğunu hissettirmişti bana. Belki onun gözünde benim kadar büyük bir değeri hiç olmamıştı ama sonuçta kendisini ona çizdirecek kadar değer verdirmişti. Bir an Serpil'den nefret ettiğimi hissettim.

"Bilmiyorum. Antalya'dadır belki. Ben onu hiç görmedim."

Hisler, bir hortum gibi içimde büyümeye başladı. Başı çeken, hortumu büyüten ismi kıskançlıktı.

"Kıskanıyor musun?" diye sorunca, uzun süren sessizliğimi fark edip yutkunarak Ayçelen'e baktım. "Kıskanma. Kıskanılacak bir yanı yok."

"Öyle diyorsun ama..."

"Ama ne?" Güldü. "Bu zamana kadar tanıdıkları tüm kadınlar, aslında bizim ne kadar özel olduğumuzun kanıtı," deyince ona anlamadığımı belirten gözlerle baktım. "Şöyle ki... Düşünsene, yüzlerce kadınla birlikte olmuşlar, yüzlerce kadın tanımışlar ama bizi farklı bulmuşlar. Yanımızdalar."

"Sen kıskanmıyor musun hiç?"

"Ezrak'ı uyurken boğmayı bile düşündüm..." Sesli bir şekilde güldü. "Bakma öyle, ciddiyim," dedi. "İnsan kıskançlığı zincire vuramıyor."

"Ezrak da Korhan gibi zor biri," dedim onu anlıyormuş gibi başımı sallayarak. "Sana çok çektirmiş olmalı."

"Aslında çektirdi diyemem. En zor zamanlarımda yanımda oldu, bu yüzden de bende biraz vazgeçilmez oldu. Ama yanımda olmadan önce evet, hiç anlaşamazdık onunla. Sonra nasıl olduysa, en büyük sırdaşım o oluverdi."

"Sanırım bu huyları birbirlerine benziyor," diye mırıldandım kısık sesle, Ayçelen'in yüzündeki soru işaretlerini görünce ekledim: "Arjen de benim zor zamanlarımda yanımda oluyor. Eğer o olmasaydı, son yaşadıklarımdan sonra şu an ne halde olurdum bilmiyorum."

"Ona ikinci ismiyle seslenebilen tek insan olman bile aranızdaki şeyin elle tutulur kanıtı bana kalırsa," dediğinde gözlerimi kırpıştırmakla yetindim. "Her neyse. Karanlık çöküyor, kamp alanına dönsek iyi olacak. Bu kadar çalı çırpı bizi sabaha kadar idare eder. Hem arkadaşların da toplamıştır."

Scanned with CamScanner

"Kavga etmekten vakit bulabildiyseler toplamışlardır tabii."

Ayçelen güldü. "Şirin bir ilişkileri var gibi duruyor," dedi. "Ne zamandan beri birlikteler?"

"Birliktelik derken? Üçümüz yakın arkadaşız," diye mırıldandım.

Ayçelen duraksadı, birkaç saniye sessizce yüzüme baktı ve sonra, "Sanırım ben yanlış anlamışım," diyerek konuyu kapattı, sonra birlikte kamp alanına doğru yürümeye başladık.

Karanlığın bastırmasına çok büyük bir zaman kalmamıştı. Yeryüzüne düşen kum taneleri, gecenin geldiğini, güneşin gömüldüğünü belirtmek ister gibi koruluğun içine karanlığı örüyordu. Yağış'ın hızlı adımları bir süre sonra yavaşladı, elindeki çalı çırpıyı iyice kucakladığında gözleri omzunun üzerinden yavaşça koruluğun diğer ucuna çevrildi. Bir an Çağlar'ı göremeyince kalbinin atışları ağırlaşmış, ardından bir panik havası tüm bedenini çevreleyerek gözlerinin iri iri açılmasına neden olmuştu.

"Çağlar?" diye seslendi ağaçların arasında gördüğü her boşluğa.

Çağlar'ı görememek onu korkutmuştu. Yalnız olmak, koruluğun içini usulca sarmaya başlayan karanlık değil, Çağlar'ın yokluğuydu bu korkunun mimarı. Siyah gözlerinin içine yerleştirdiği şeffaf lensler gözüne battığı için gözleri kızarmıştı, bir ıslık sesi duyunca irkilerek bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı.

Hareketleri panik ile örülmüştü.

"Salak!" diye bağırdı boşluğa doğru. "Kayboldun, değil mi?"

Islık sesi yeniden ormanın içinde süzülmeye başladı.

Yağış irkilerek gözlerini gövdesi kalın, epey uzun, yaşlı bir ağaca doğru çevirdi. "Geri zekâlı, sen misin?" diye bağırdı korkuyla, sesi yankılara dönüşerek kendi kulağına doluştu ve ormanın içine dağıldı.

Islık sesi ağaçtan geliyormuş gibi etrafa dağılmaya devam ediyordu. Yağış, bacaklarını açıkta bırakan kot şortu yüzünden ürperen teninin altında soğuğu hissetmeyecek kadar irkilmişti. Beyaz spor ayakkabılarının yere bıraktığı adım sesleri, hışırtıları doğuruyordu.

"Çağlar sen tam bir salaksın," diye mırıldandı. "Gerçekten bitireceğim bu arkadaşlığı. Bir işe de yaramıyorsun. Salak. Kaybetti beni resmen ya!"

Islık sesinin yükselmesiyle kalbi korkuyla göğsünün altında inledi. Kollarının arasında tuttuğu çalıları yere bırakıp, birkaç

adım geriledikten sonra omzunun üzerinden arkasında bıraktığı koruluğa doğru baktı. "İs?" diye seslendi yüksek sesle, ardından, "Korhan?" dedi ama sesi kendisine geri dönüyor, sessizlik her yanı çevrelerken ıslık sesi ormanın içinde bir hayaletin teni gibi süzülmeye devam ediyordu.

Kalbinde korkuyu bu kadar net hissetmeyi hiç ummazdı.

"Çağlar?" diye mırıldandı kısık sesle, Çağlar'ın kapüşonlu ceketine sıkıca sarılıp dudaklarını büzerek gökyüzüne kaldırdı gözlerini. Gökyüzü gri tonların ağırlıklı olduğu atmosferi karanlık bir maviye dönüşmüştü. Birkaç yıldız gökyüzünde çıra gibi yanmaya başlamıştı ama gece hâlâ her yanı sarmamıştı. "Sen her şeyi kaybet zaten," diye homurdandı. "Şu ıslığı da kim çalıyorsa, ağzına kedi boku girsin!"

Bir kahkaha sesi her yana dağılıp ormanı çınlatınca, Yağış başta olduğu yerde zıpladı, ardından bu sesin sahibi kalın gövdeli ağacın arkasından kafasını Yağış'a doğru uzatarak sırıtmaya başladı. Bu kişi Çağlar'dan başkası değildi.

"Hayvanat!" diye bağırdı Yağış. "Altıma sıçacaktım, öküz!"

Çağlar ağacın arkasından çıkıp ona doğru yürümeye başladığında hâlâ yüksek sesle gülmeye devam ediyordu, Yağış ağzına gelen her hakareti bir bir sıralamaya başlamıştı ama içten içe Çağlar'ın burada olması onu rahatlatmıştı; korkunun yüreğinden bir sevdanın zamanla sökülüp gittiği gibi sökülüp gittiğini hissetti.

Çağlar, Yağış'a doğru ilerlemeye devam ederken Yağış bir anda koştu, Çağlar'ın kollarının arasına girip ona sımsıkı, içinde sökülen korkuyu bir daha hissetmek istemiyormuş gibi hırsla sarıldı. Çağlar bunu beklemediği için başta duraksamış olsa da sonra kollarını Yağış'ın beline sarmış, onu sıkıca kucaklayarak, "Her şey yolunda, şaka yaptım sadece," diye mırıldanmıştı.

"Islığı sen mi çaldın?" Yağış yüzünü Çağlar'ın boynundan çıkarıp, ona çatık kaşlarla baktı. "Yoksa bu ormanda gerçekten bir cadı falan mı var?"

"Ne cadısı, kızım? Yaşın başın kaç oldu, hâlâ çocuk gibi düşünüyorsun..." Gülerek arkadaşının saçlarını çenesiyle okşadı. "Bendim. Korkutmak istedim. Sanırım altını ıslattın..."

"Haha, ne kadar komiksin. Güz olayından sonra sana ekstra uyuz oluyordum zaten, bu da tuzu biberi oldu." Yağış homurdanarak

Scanned with CamScanner

Çağlar'dan uzaklaştı, kafasını kaldırıp ona düz düz baktı. "Hem cadılardan korkan ben değilim, sensin. Ben sadece ihtimallerden bahsediyordum."

"Güz olayını çok büyüttün, hâlâ lafını yapıp duruyorsun," dedi Çağlar bıkkın bir sesle. "Sabrina'yı izlesen sen de cadılardan korkardın..."

"Netflix dizilerine ayırabilecek vakti nereden buluyorsun acaba? Benim bildiğim her gece başka kollardasın."

"Sen de beni iyice zampara bellemişsin, ben öyle bir insan mıyım?.."

"Evet," dedi Yağış hiç düşünmeden. "Neyse. Bir ara birlikte izleyelim şu Sabrina'yı. Merak ettim."

Çağlar güldü. "Olur," dedi, ardından gözlerini koruluğa çevirdi. "Çalı çırpıları hızlıca toplayalım da kamp alanına dönelim, karanlık çöküyor."

"Karanlıktan korkuyorsun herhalde?"

"Az önce korkan tek kişi sen gibi görünüyordun aslında."

"Haha," dedi yeniden Yağış, yere fırlattığı çalıları almak için yeniden eğildiği esnada, Çağlar, "Güz'ün doğru insan olmadığını mı düşünüyorsun?" diye garip bir soru sordu, bu soru Yağış'ın pek hoşuna gitmemişti. Onunkisi tatlı bir kıskançlıktı, uzun zamandır sürdürdükleri dostlukları aniden bir kadının gelişiyle çöksün istemiyordu. Alışkındı Çağlar'ın günü birlik çapkınlıklarına, bu yüzden biraz yadırgamıştı Güz olayını.

"Aniden olması beni şaşırttı," diye mırıldandı, çalıları toplayıp kucakladı. "Bu konu hakkında konuşmayalım. Hiç gereği yok."

"Neden?" diye sordu Çağlar, gözlerini indirmiş, büyük bir dikkatle arkadaşını izliyordu. Yağış doğrulup kalkınca kopkoyu renk olan gözleri Çağlar'ın biri diğerinden daha açık renk olan gözleriyle çarpıştı.

Kısa süren sessizlikten sonra, "İs ve sen benim için çok fazla değerlisiniz," diyerek konuya girdi. Konuşmakta güçlük çektiği barizdi, duygularını ifade edebilmek konusunda çok da iyi olmadığının farkındaydı. İnsanlar duru bir su görünse de diplerinde çamur olduğunu biliyordu, bu yüzden insanların suyuna taş atmazdı; bulandırmaktan korkardı. Şimdi biri onun suyuna taş atıyor, onun suyunu bulandırıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. "Başta Kor-

han'a karşı da şüphelerim yok değildi. İs'in eğlendiğini düşünmüştüm ama eğlence olmadığını, ciddi olduklarını gördüm. Bu beni mutlu etti."

"Benim ciddi olamayacağımı mı düşünüyorsun yani?"

"Hayır, aksine. Senin ciddi olmandan korkuyorum." Bu itiraf beklenmedik bir itiraftı, Çağlar ona bakakalmıştı. Yağış omuz silkti. "Bakma öyle. Eğer biriyle ciddi olursan, yine aynı Çağlar olmamandan korkuyorum. Bu yüzden de bunu istemiyorum. Bu tamamen bencillik, bunun bilincindeyim ama elimde değil. Seni paylaşamam."

"Güz konusunda haklısın," dedi Çağlar şaşkınlığını örtbas etmek için konuyu çevirmeye çalışarak. "Çok aniydi, duygularımın ne olduğunu kavrayamadım bana kalırsa. Belki de çevremde herkesin birine güvendiğini, birini sevdiğini görmek beni birini sevmeye zorladı. Ben de ilk etkisi altına girdiğim kadına âşığım sandım. Salakçaydı."

"Öyleydi," dedi Yağış. "Çok büyük bir aptallıktı bence."

"Evet, öyleydi."

"O kızla görüşüyor musunuz peki?" diye sordu Yağış. "Yanlış anlama. Görüşmene karışamayız, ne İs ne de ben. Sadece eğer görüşüyorsan, bunu bilmek istiyorum."

"Görüşmüyoruz," dedi Çağlar açıkça. "Çok ani hareketler sergilediğimi fark ettim. Kendimi dizginlemeye karar verdim." Çağlar büyük avucunu Yağış'ın griye boyanmış saçlarının üzerine bastırdı, Yağış'ın başının üzerindeki büyük topuz yumağını avucuyla iyice ezdi. Gülümsedi. "Ben kızlarımı üzmem."

"Üzülen de kimmiş?" diye homurdandı Yağış. "Ben malımı bildiğimden böyleyim biraz da. Yarın öbür gün el âlemin kızının canını yakma diye uğraşıyorum."

"Kesin öyledir, Koala," dedi Çağlar, sesi keyifli duyuluyordu, Yağış dudaklarını büzerek homurdandı ama aslında onun da keyfi yerine gelmişti. "Dediğim gibi, ben ne seni ne de İs'i kimselere değişmem."

"İnanayım bari."

"İnan bari."

"İnandım bari."

"He iyi bakalım, hadi gidelim bari."

"Gidelim bari..."

Scanned with CamScanner

Kamp ateşi tutuştuğunda, ormanın derinliklerine sinen karanlık, bir gölge gibi çevremizi sarmış, ateşin o karanlığı ışıktan kılıcıyla ikiye yarmıştı. Korhan, elinde tuttuğu kalın dalı ateşin içine tutup, ateşin içinde pişen çalı çırpıya hafifçe vuruyor, ateşten yükselen kıvılcım taneleri uçuşarak etrafa savruluyordu. Yerde duran uzun kütüğün üzerinde oturuyordum, hemen yanımda Haluk abi vardı, kitabının sayfalarını büyük bir ağırlıkla çeviriyor, elindeki tarihi romanı büyük bir ilgi ve bilgiye susamışlıkla okuyordu.

Gözlerim Akşın'a çevrildi, yere bağdaş kurmuş, yanan ateşi izlerken ilk defa sakin görünüyordu. Korhan'ın gözlerinin tenimde dolaştığını hissedince bakışlarım onu buldu, gözleri gözlerime taşındı ve birkaç saniye süren bakışmamız onun gözlerinin yeniden ateşe dönmesiyle birlikte sona erdi.

"Kalk lan, sucukları getir," dedi Korhan, Akşın'a. "Kokmasın diye buzların arasına koydum etleri."

"Kölenim zati ben senin," diye homurdanarak kalktı Akşın, buz dolu kutunun içinden etleri almak için bizden uzaklaşmaya başladığı sırada Rima kütüğün diğer ucuna oturup başını omzuma yasladı. Parmakları kısa saçlarımda dolandı, ben de başımı onun başının üzerine koyup gözlerimi Korhan'a sabitledim.

Haluk abi elindeki kitabı büyük bir ağırlıkla kapatıp, dizinin üzerine koyduktan sonra, burnunun üzerine düşürdüğü gözlüklerinin arkasından bana baktı. Bunu hisseder hissetmez benim gözlerim de onun gözlerine çevrilmişti. "Söyle bakalım, Tanyel?" dediğinde kaşlarımı beklentiyle kaldırdım. "Mania'nın Mantus'u kim olacak? Vallahi çatlıyorum. Mantus oyuna dâhil olacak, değil mi abim?"

"Olacakmış," dedim başımı sallayarak, Rima da tünediği omzumun üzerinden Haluk abiye bakıyordu. "Şimdilik Mantus'u kimin canlandıracağını bilmiyoruz. Muhtemelen seçmeler olur."

"Yahu siz oyuna şimdiden hazırlanmaya başlamadınız mı, nasıl seçilmez Mantus?"

Rima, "Başlamış sayılmazlar, Haluk abi," dedi. "Ferruh Hoca yalnızca İs'i ve Yağış'ı çağırıyor çalışmaya. Diğer herkes tatilde."

"Tanyel'in kendini kanıtlamaya ihtiyacı mı varmış da bu kadar çok çalıştırıyor? Şu kızın eline on sayfa oyunu ver, bir saat sonra hepsini ezberler, çalışmadan çıkar sahneye usta gibi oynar."

"Ferruh Hoca'yı bilmiyor musun, abi," dedim kuru bir sesle.

"Hep en iyisinin olmasını istiyor."

"Hele bakın siz şu Ferruh'a... Bilmiyor mu senin ne kadar büyük bir cevher olduğunu? Gözleriyle görmüyormuş gibi... Bir gözlük de ona lazım valla..."

Güldüm, Rima da gülmüştü. Korhan'ın bizi izlediğini, konuşmalarımızı dinlediğini hissedebiliyordum. "Suç Ferruh Hoca'da da değil aslında," diye söze girdim. "Şu yazar bozuntusu benim ve Yağış'ın kısımlarını erkenden göndermiş. Diğer oyuncuların metinleri elimize geçmedi daha."

"Bu herifin de derdi ne anlamış değilim," diye homurdandı Haluk abi. "Çok ince eleyip sık dokuyor be abim, kötü değil de ne bileyim..." Gözlerini kucağındaki kitaba indirip derin bir soluk çekti. "Ama kıskanmadım desem yalan olur, o replikler, o sahneler... O sahnedeki süzülüşünüz... Hayranlıkla izledim, Tanyel."

"Senin oyun işi nasıl gidiyor?"

"Gitmiyor, abim. Salak bunlar! Ay hatırlatma bana, heyheyler tepeme biniyor vallahi! Ne kıt çocuklar yahu, yüzüme bakıyorlar bir de bön bön. Okuduklarını iki saniye içinde unutan balık beyinli bunlar, vallahi hakaret ettim suda yaşayan suçsuz balığa da..."

Yağış ileriden bağırdı: "Sen herkesi biz mi sandın, Haluk?"

"Sizi mumla arıyorum, Yağış. Bütün dangalakları getirip önüme koymuşlar resmen."

Ateşin çatırtı sesini dinlemeye başladım. O esnada çevremdeki herkes bir muhabbetin ucunu tutmuş, birbirleriyle iletişim halindeydiler ama ben, zihnimdeki kaosun yitik kollarının yeniden beni sarmasıyla durgunlaşmıştım. Ateşten yükselen kıvılcımlar gökyüzüne uçuşurken, birinin omzuma dokunmasıyla oturduğum kütüğün üzerinde hafifçe sıçradım. Anka yüzüme bakıyordu, gözlerine uzun süre bakmadım.

"Sucuk yemeyecek misin?" diye sordu, o kadar çok dalmıştım ki sucukların piştiğini bile fark etmemiştim; oysa ormanın içine yayılan et kokusu çok uzaklarda yaşayan bir yırtıcının bile duyabileceği kadar keskindi. Anka'nın elinde çöp şişe takılı duran sucuğa baktım, ardından bir şey demeden gözlerimi yeniden ateşe çevirdim. Ateşi izlerken ateşin içinde pişirilen bir şeyi görememek bana garip gelmişti. Dalgınlığım bir insan olsaydı, sonunu kendi yazardı, ölümün kıyısında bile yaşadığını sanırdı.

Scanned with CamScanner

Bazen kafamın içinde dur durak bilmeyen bir hengâme, bir kavga hali olurdu, böyle anlarda bazen sessizliğe sığınırdım ve o sessizliğe görmek istediklerimi çizerdim; gerçekler tüm çıplaklığıyla karşımda duruyor olsa bile...

Korhan'ın bana yaklaştığını gördüm, oturduğum kütükten kalktım, ağır adımlarım kurumuş dalların bel kemiklerini kırarak ona yöneldi. Elinde iki çöp şiş tutuyordu, sucuğun olduğu çöp şişlerden birini bana uzattı. Karnımdaki muhteşem açlığı en net haliyle hissettiğim an sucuktan büyük bir lokma koparmıştım. Çemenin tadı damağıma yayıldı, kamp ateşi büyüyerek harlandı, gözlerim yeşil gözler ile buluştu.

O da kendi sucuğunu yiyordu. Herkese düşen sucuk, devamını arayamayacağı kadar büyük olduğundan karnımızı doyurmak çok güç olmamıştı. Sucuğu bitirip ahşap şişi ateşin içine attıktan sonra parmaklarımı kötürüm gibi hissettiren soğuk enerji içeceğinin kutusunu kafaya diktim.

"Tayfa, toplanın bakayım şöyle," dedi Haluk abi, tarot kartlarının içinde olduğu deri çantayı kütüğün üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalktı, ateşin önüne gelip büyük avuçlarını ateşin sıcağıyla ısıttı. "Kampı kamp yapan, ormanın sessizliğinin içinde saklanan efsanelerdir."

Anka heyecanla, "Haluk abi, hikâye mi anlatacaksın yoksa?" diye sordu, resmen gözleri parıldıyordu. Akşın'ın oturduğu yerden kafasını kaldırarak Haluk'a baktığını gördüm, elinde tuttuğu dal parçasıyla yerdeki kuru toprağı deşiyordu.

"Eh," dedi Haluk abi gözlüklerini burnuna indirerek. "Benim olduğum yerde karanlık ve ateş varsa, hikâyeler de olur, kuzum." Ellerini ovuşturup bize doğru döndü. "Hele ki böyle güzel bir ormandayken geceyi heyecanlı kılacak hikâyeler anlatmamak büyük kayıp olur."

"Haluk, Allah bilir neler anlatıp korkutacaksın yine bizi," dedi Yağış, gönülsüz değildi fakat böyle hikâyeler onu pek etkilemiyordu, Haluk abi ne zaman korkunç bir hikâye anlatsa, Rima, ben ve Anka kulaklarımızı dikerek onu dinlerdik fakat Yağış hep büyük bir umursamazlıkla kulak kesilirdi.

"Şöyle ateşin etrafında bir daire oluşturun, alın hırkalarınızı kıçınızın altına da üşütmeyin. Oturun." Haluk abi ellerini yeniden ateş

doğru uzattı. "Yanınızda içecekleriniz de olsun, anlatacaklarım dilinizi damağınızı kurutmasın sonra."

Ayçelen ve Ezrak, Haluk abiyi tanımasalar da hikâye işine gönülsüz olmadıklarından ateşin etrafındaki yerlerini almışlardı. Ayçelen, Ezrak'ın göğsüne doğru yaslanıp, ayaklarını ateşin yakınına uzattı. Ben de Korhan'la birlikte Akşın'ın yanına oturdum. Rima sağ tarafımda, Korhan sol tarafımdaydı ve Korhan'ın hemen yanında Akşın vardı, Akşın'ın yanına da Çağlar oturmuştu. Yağış ile Anka da Çağlar'ın yanına oturmuşlardı. Haluk abi ayaktaydı, bir süre ayakta kalmaya, ellerini ateşin içinde bir hikâyeyi doğuruyormuş gibi ısıtmaya devam etti.

Korhan kulağıma doğru yaklaştı: "Bu herif sağlam bir hikâye anlatırsa, asıl eğlence hikâye bitince başlayacak," diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıdıklamıştı. Ona soru işaretinin öncülük ettiği yeşil gözlerimle bakınca, yüzündeki hain sırıtışı gördüm.

"Ne demek bu?"

"Herkes hikâyenin etkisindeyken seninle onları çok fena korkutabiliriz," dedi yine fısıldayarak. "Özellikle yan tarafımda oturan salağı kandırmak çok kolay olur."

Bir an bu fikir o kadar ilgimi çekmişti ki, fark etmeden ben de Korhan gibi sırıttım. Sırıtışım onun yüzündeki hain tebessümün büyüyerek şeytani bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu. Başımı hızlıca sallayıp gözlerimi Haluk abiye çevirdim. Haluk abi ellerini ateşten uzaklaştırdı.

"Ormanların cinlerin en çok dolaştığı yerler olduğunu biliyor musunuz, tayfa?" diye sordu, sesindeki renk değişimi beni irkiltse de gözlerimi ondan ayırmadım. Herkes dikkat kesilmişti. "Hele etrafta bir göl ya da nehir varsa..." Parmağını kaldırdı. Ateşin sesi çok net duyuluyordu, parmağını dudaklarına götürüp susmamızı işaret ettikten sonra fısıldadı: "Dinleyin."

Bir su sesi ormanın derinliklerinde yaşayan güzel bir peri kızının cilveli sesi gibi kısık kısık duyuluyordu.

Sertçe yutkundum.

"Bu ormanın derinliklerinde bir nehir, etrafını da çevreleyen dağlar var." Haluk abi ürkütücü bir gülümseme sergiledi. "Görünen o ki, biz cinlerin mabedindeyiz."

"Canavarlardan bahsedeceğini düşünmüştüm," dedi Rima gergin bir sesle. "Onların ismini neden anıyorsun şimdi, Haluk abi?"

Scanned with CamScanner

Haluk abi dudaklarını yeniden parmaklarıyla örtüp susmamızı istedi. "Gerçekler varken neden sahtelerle avunasın, Mavişim?" dedi bilge bir tavırla, ardından gözlerini ateşe çevirdi. "Şimdi size, ormanın derinliklerinde yaşanmış karanlık bir olayın nasıl günümüze kadar dallanıp budaklanarak efsane şeklinde geldiğini anlatacağım."

"Abe bir Nas Suresi okurum, hepsi arkalarına bakmadan kaçarlar, korkmayın," dedi Akşın birden. "Ben varım. Okur üflerim hemen onlara."

Haluk abi, "Sus sen, zevzek," dedi. "Onları kendi evlerinden Nas Suresi'yle kaçırabileceğini mi sanıyorsun? Ahmak..."

"Aşta?" dedi Akşın, yine o şaşırdığını belirten garip kelimeyi kullanmıştı. "Abe cin değil mi bu? Nas Suresi okuyunca yaklaşamazlar bana. Büyü filmini izlemedin mi be? Asmalı Konak'ta Dicle rolündeki karı nasıl korkuttuydu içine cin giren Özgü Namal'ı. Nas Suresi okuya okuya kaçırdı kızın içine giren kancığı."

"Düzgün konuş, elini ayağını ters çevirirler alimallah," dedi Haluk abi gergin bir sesle. "Bazen aralarında öyle güçlüleri vardır ki, sen ne okursan oku, onun nefesini ensende hissettikçe okuduğun hiçbir şeyin faydasını göremezsin."

"Harbi mi be?" dedi Akşın korkarak. "Ben şaka dedim zaten, bir şey yapmasın bana?" Korhan'a omzuyla vurdu. "Koran, çarpmazlar beni be değil mi?"

"Onları bilmem de o eline koluna sahip çıkmazsan ben çok güzel çarpacağım sana bir tane," dedi Korhan gergin bir sesle.

"Olayı anlatacaktın," diye mırıldandı Ayçelen, gözlerim ona doğru kaydı. "Merak ettim. Anlatsana."

"Çok meraklısın," dedi Ezrak onu belinden sıkıca kavrayıp göğsüne bastırarak.

"Merak iyi değildir," dedi Haluk abi, ardından derin bir soluk çekerek gözlerini ateşe indirdi. "Eskiden, Antalya'nın dışında, köyleri eteğine almış bir dağ varmış. O dağ bugün hâlâ var ama hangi dağ bilinmiyor. O dağdaki köylüler, her yıl Antalya'nın sınırlarında olmasına rağmen diğer köylerin aksine daha çetin geçen bir kış ayı yaşarlarmış. Yine öyle olan bir yıl, bir oduncu, köylüye ısınmaları için odun kesmeye köyün ilerisinde, dağın diğer eteğindeki ormana gitmeye başlamış. Oduncu, daha fazla odun bulabilmek için bir geceyi ormanda geçirir, ertesi gün şafak doğarken yola koyulur, odunları

köye taşırmış. Bunu her hafta perşembe gecesi yapar, cuma günü şafak sökerken köyüne dönermiş. Gel zaman git zaman, geçen günler oduncunun karakterinin de değişmeye başlamasına neden olmuş. Oduncu kimselerle konuşmuyor, ona selam verene bile agresif davranıp, her hafta okey oynamaya gittiği kıraathaneye bile gitmemeye başlamış. Yaşadığı barakadan çıkmayan oduncu, o sene daha önce kimselerin görmediği, başka bir köyden getirdiğini söylediği güzeller güzeli bir kadınla evlenmiş. Sene çıkmadan kadının gebelik haberi tüm köyün kulağına çalınmış."

Anka, "Ben dinlemek istemiyorum galiba ya," dedi korkuyla, lüyordu ama cümlesindeki ciddiyeti anlamıştım. Yine de gidecek bir yeri olmadığı için Yağış'a iyice sokularak gözlerini büyütüp Haluk abiyi dinlemeye devam etti. Korhan'ın parmaklarını belimde hissediyordum, o da ilgiyle hikâyeyi dinliyor, bir yandan da bana tenindeki sıcaklığı hissettiriyordu.

"Karısı da tıpkı oduncunun kendisi gibi köylü halkla pek konuşmazmış. Hatta bazı geceler kadının tüm ışıkları söndürüp, mum yakıp, soyunduğunu, kocaman olmuş karnına mürekkeple bir şeyler çizdiğini görenler olmuş. O geceler oduncu evde olmaz, ormana odun kesmeye gidermiş. Kadın ne zaman yalnız kalsa, evdeki tüm ışıklar, o evde bir insan yaşamıyormuş gibi sönüyor, barakanın olduğu yerde buz gibi bir rüzgâr esiyormuş. Bir gün kadın doğum yapmış ama nasıl doğurduğunu kimse bilmiyormuş çünkü kadının karnı burnunda bir şafak vakti ormana gittiğini görenler olmuş, olaydan üç gün sonra elinde kırmızı bir tülbende sarılı bebeğiyle evine döndüğünü görmüşler. Yine bir şafak vakti dönmüş evine. Kapısı çalınan her ebe, kadını kendisinin doğurtmadığını söylemeye başlamış. Kadının nasıl doğurduğunu merak eden köylüler hem bir hayırlı olsun için hem de bu işin gerçeğini öğrenmek için bir gece, akşam ezanından sonra kadının barakasının kapısını çalmışlar."

"Ay niye çalarlar acaba barakanın kapısını? Terk etsenize be köyü!" diye bağırdı Akşın birden.

"Sus bir be," diye homurdandı Çağlar, dini inancı olmasa da hikâyeyi büyük bir dikkatle dinlediğini fark etmiştim.

"Kapıyı bir çalmışlar, açan yok. İki çalmışlar, duyan yok. Üçüncü çalışla birlikte soğuk bir rüzgâr esmiş. Kadınlarının başlarındaki eşarplar uçuşmuş, barakanın sırtını yasladığı koca incir ağacı biri

Scanned with CamScanner

gövdesinden tutup sallıyormuş gibi gümbür gümbür sallanmaya başlamış," dedi Haluk abi, ateş aniden harlanınca kalbimin atışlarının hızlandığını hissettim. "Kadınlar korkuyla çığlık çığlığa köyün farklı yerlerine doğru koşmaya başlamışlar. Feryat figan... Nasıl bir rüzgâr, nasıl bir korku... O günden birkaç ay sonra çoğu kadının dili tutulmuş, konuşamaz olmuşlar, bazıları da sözde sara hastalığına yakalandığından şehir hastanelerine götürülmüş, bir daha da köye dönmemişler. Olaydan birkaç yıl sonra oduncu, ormanda bir ağacın üzerine devrilmesi sonucu hayatını kaybetmiş. Kadın ve kızı barakada tek yaşamaya başlamışlar, köyün çoğu köyü terk etmiş ve köye yeni insanlar göç etmeye başlamış. Bu sırada da küçük kız büyümüş, on sekizine basmış, simsiyah kurum gibi saçları, simsiyah koca koca gözleri, bir ölü gibi beyaz teniyle, genç kız öyle güzelmiş ki... Köye göç eden ailelerden birinin oğlu ona gördüğü an vurulmuş."

Korhan aniden huzursuzca Akşın'a doğru döndü. "Osurdun mu lan sen?" diye sordu açıkça. "Bir koku geliyor oğlum senden. Altına mı doldurdun lan?"

Gülerek Akşın'a baktım, yüzünde inkâr dolu bir ifadeyle, "Nereye doldurmuşum be ben, osurmadım ben," diyordu.

"Ay of kim sıçmışsa sıçmış, bir susun ya!" diye homurdandı Ayçelen, gözlerini Haluk abiye dikti. "Ya sonra?"

"Oğlum bok ettiniz konuyu ya," dedi Çağlar.

"Bu genç kızın sara hastalığına yakalandığını fark ettiklerinde, köyde bir düğün varmış. Kızın annesi kızı ne kadar düğüne bırakmak istemese de kız çok meraklıymış böyle şenliklere. Annesinden habersiz kaçmış, köy meydanındaki düğüne gelmiş. Sonra da birden sara krizi geçirip yığılıp kalmış olduğu yere. O gece, onu izleyenlerin arasında onu çok beğenen o oğlan da varmış." Haluk abi ellerini ateşe doğru uzattı. "Kız oğlana yüz vermiyormuş, aslında oğlanı istemiyor değilmiş ama içinden bir şey onu oğlandan itip duruyormuş. Bir gece, gökyüzündeki dolunay tabak gibi parlarken, saat sabaha karşı 3'ü göstermiş. Genç kız birdenbire yatağından kalkmış, ayaklarına ayakkabılarını bile geçirmeden koştura koştura kendini dağa vurmuş. Dağın etrafından geçmiş, dağın arka eteğindeki ormana girmiş. Suyun sesi öyle gür geliyormuş ki, genç kız suyun sesine doğru koştukça teninden kan gibi terler akıyormuş. Sonra ormanın içinde daha önce varlığını bile duymadığı nehri görüvermiş. Nehir, sanki

gökyüzü karanlıkla örülmemiş gibi masmavi parlıyor, üzerinde sim gibi dolanan ışıklar kızı mest ediyormuş."

"Asıl olay şimdi başlıyor sanırım," dedi Yağış ilgiyle. "Kızı alacaklar mı?"

"Kim alacak mı be kızı?" diye sordu Akşın korkuyla.

Çağlar pis pis sırıttı: "Kim olacak, oğlum, cinler."

Akşın yavaşça Korhan'a sokuldu, Korhan onu iterek, "Uzaklaş lan," diye homurdandı. "Salıp duruyorsun bir saattir, fark etmiyorum sanma."

Haluk abi bize ters ters baktıktan sonra gözlerini kıstı. "Kız nehre yaklaştıkça, nehrin içindeki sular daha da parlaklaşıyormuş. Tam nehrin kıyısına geldiğinde, bir ıslık sesi duymuş. İrkilerek etrafına bakınmış ama etrafında inler cinler top oynuyormuş; kimsecikler yokmuş. Sonra kafasını nehre çevirmesiyle, soğuk bir rüzgâr esmiş. Nehrin içinde, ayakları suya batmış, dünyalar güzeli bir adam onu izliyormuş. Kız başta korkmuş, oradan kaçmak istemiş ama sonra adamın güzelliğine yenik düşmüş. Kendini nehre doğru yürüyüp, suya girerken bulmuş. Su kızın ayaklarının etrafını bir balçık gibi sardığında kafasını kaldırıp o dünyalar güzeli adama bakmış. Dudakları birbirlerine dokunmuş. Kızı öyle derin öpmeye başlamış ki adam, kız bacaklarına vuran su gibi eriyip gidiyor, suyun içine bir mürekkep gibi akıyormuş. Kız oracıkta kalbini vermiş nehirden gelen güzelliğe. Sonra da kendini vermiş. Bekâretini orada, nehrin ak pak sularında, o hiç tanımadığı ama öptüğü an âşık olduğu dünyalar güzeli adama vermiş. İlk seferin ağırlığından mıdır yoksa adamdaki efsundan mıdır bilinmez, birleşmeleri bittiğinde kız adamın kucağında yığılıp kalmış; nehir ise artık kan rengindeymiş. Bu güzeller güzeli adam kızı ormandaki bir ağacın altına bırakmış, kız uyandığında, sanki günlerdir orada yatıyormuş gibi tutulmuş bedeniyle ağrılar içindeymiş. Hayal görmediğine eminmiş, çünkü bedeni bu tadı almış, adamı bulamadığı için şaşkın ve üzgünmüş ama yine de evine dönmüş. Sonra her gece, saat gece 3'e vurunca, kız yine nehre geliyor, bir ıslık sesinin ardından adamı karşısında görüyor ve adamın koynuna o suyun içinde giriyormuş; gözlerini ne zaman açsa aynı ağacın altında buluyormuş kendini."

"Bu güzel herif başka bir şey çıkarsa, aşka olan inancımı tamamen kaybedeceğim," diye homurdandı Yağış.

Scanned with CamScanner

"Sonra bir gece, adamdan hamile kaldığını fark eden kız, yine saat 3 olmuşken ve dolunayın etrafı kanlanmış gibi kızıl görünürken, nehre doğru yürümeye başlamış. Nehrin yakınlarında, adamın onu her birliktelikten sonra bıraktığı ağacı görmüş. Ağacın hemen dibinde, kızın her seferinde uzanırken uyandığı yerde bir incir ağacının büyümeye başladığını gören kız korkmuş, yine de kendini nehre gitmekten alıkoyamamış. Nehre gitmiş, aynı ıslık sesini duymuş, etrafa bakınmış ve kafasını nehre çevirmesiyle o güzel adamı bu kez nehrin içinde değil, burnunun dibinde bulmuş. Adama dikkatle baktığında, o güpgüzel yüzün yaralarla dolu olduğunu görünce gözleri kocaman açılmış. Kız tam adamın yaralarına dokunup ağlamaya başlamışken, adam bu kez hiç düşünmeden onu bileğinden tutup nehre sürüklemeye başlamış. Kız çığlıklar atıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş ama adamın gözü dönmüş gibiymiş, kızın söylediği hiçbir şeyi dinlemiyormuş. Kızı nehrin içine sokup çıkarmaya, her defasında daha büyük bir şiddetle kızı suyun derinlerine iterek boğmaya başlamış."

İçimde garip bir acı hissettim. Sanki dinlediğim bir korku hikâyesi değildi de bir inanç hikâyesiydi. Bir inancın öldürülüşünün hikâyesiydi.

"Çok direnmiş kızcağız, defalarca kez hamile olduğunu söylemeye çalışmış, çok su yutmuş. Sonra da adamın kollarında cansız bedeniyle öylece suyun dibine yığılmış. Adamın gözlerinin rengi değişirken, dolunay artık kan rengindeymiş. Kızın cesedini uzun süre suyun içinden çıkarmadan, elleri boğazında duracak şekilde suyun içinde bekletmiş. Güzel yüzündeki yaralar derinleşiyor, o güzeller güzeli adam saniyeler aktıkça daha çirkin bir varlığa dönüşüyormuş. Sonra... Sonra birden yer ile göğün yerini değiştirecek kadar kuvvetli haykırışlarıyla ormanı inletmeye başlamış. Kızın cansız cesedine sarılıyor, deliler gibi ağlıyor, bağırıyor ve kızın sandığı insan olamadığı için lanetler okuyormuş." Haluk abi ateşe eğilip ateşin kokusunu içine çekerken hüzünle gülümsedi. "On sekizine bastığı gün alıp kendi taraflarına geçirmesi gerektiği kıza âşık olan zavallı cin, diğerlerine karşı geldiği için kızın canını alma cezasına çarptırılmış. Böylece, kız inandığı aşkın lanetinin kurbanı, adam ise sonsuza dek sürecek bir ıstırabın bekçisi olmuş. O yüzden, ne zaman dağlarla sarılı bir ormanın içinde bir nehir olsa, orada kendi

sevdiği kadını öldüren bir bekçi olur. Diğer aile üyeleri gibi ormanda gezemez, nehirden çıkamaz ve tıpkı sevdiği kadına kıydığı gibi, diğer insanlara kıymaktan bir an olsun geri durmaz."

"Yani kızın babası, oduncu, onlarla bir anlaşma yaptığı için kızı o tarafa almaları gerekiyordu, değil mi?" diye sordu Ayçelen ilgili bir sesle.

"Evet," dedi Haluk. "Kızın annesi de onlardandı. O yüzden kızın tapusu onlardaydı. Baba kızı vermekten vazgeçince, öfkelenip babayı da öldürdüler. Ağacı oduncunun üzerine yıkan onlardı."

Çağlar, "Oduncunun yaptığı anlaşma neydi?" diye sorunca, Haluk abi yavaşça gülümsedi.

"Köylünün ısınabilmesi için sınırsız odun ve daha hafif geçen bir kış mevsimi diledi. Çünkü köyde zatürreden ölen binlerce sabi vardı." Derin bir nefes aldı. "Nereden bakarsan bak, bu korkunç bir hikâye olsa da sana bazen iyiliğin çok da iyi olmadığını anlatıyor."

"Oduncu, anlaşmayı mühürlemek için onlardan olan bir kadınla evlendi, doğru muyum?" diye sordu Ayçelen, Haluk abi ona bilge bir tavırla baktıktan sonra hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Tam olarak öyle."

"Dokunaklı bir korku hikâyesiydi," dedi Anka. "Korkuttu ama yüreğime de dokundu."

"Hikâye demeyelim, kuzum. Olay diyelim," dedi Haluk abi. "Çünkü bunlar yaşanmış şeyler."

"Yaşanmış olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu sorunun sahibi Ezrak'tı. "Nedense bu tarz şeyler, yalnızca onlara inananların başına geliyor."

"Bir musibet, bin nasihate bedeldir, demiş eskiler," dedi Haluk abi. "Yaşayanların inandıkları ne belli? Bu dünyanın sadece bizim için yaratıldığına inanacak kadar bencil olmayın yahu."

"Yalnız olduğumuzu düşünmüyorum," dedi Ezrak, ardından ekledi: "Ama insanların korku duygusundan beslenen hikâyelerden pek hoşlanmıyorum. Görmediğim bir şeye inanmamam kadar doğal bir şey yok. Üstelik dediğim gibi, nedense bu olaylar her onlara inananların başına geliyor. İnanmadıkları nereden belli diyorsun ama inanmasalar, bu olay çok farklı şekilde anlatılabilirdi. Bir cinayet olarak, kimliği belirsiz bir katilin saçtığı vahşet olarak, ruhsal bozukluklar olarak... Birçok şekilde anlatılabilirdi. Ama bu hikâyeyi

Scanned with CamScanner

bugünlere getirenler, bu hikâyeyi cinayet, hastalık ve vahşetle değil, cinlerle ilişkilendirmiş. Tuhaf değil mi?"

Ayçelen başını arkaya doğru atarak Ezrak'ı ters görecek şekilde ona baktı. "Benim bu tarz şeylere inandığımı biliyorsun," diye mırıldandı. "Sen inanmıyor olabilirsin ama inanmıyorsun diye insanların beynine de bunu kazıyamazsın. Senin inandığın bir şeye karşındaki inanmasa, ne kadar diretirse diretsin bunu umursar mısın?"

Ezrak mavi gözlerini kızın yüzüne indirdi, soğuk bakışlarının Ayçelen'e dokunduğu an güneşin altında kırılıp parçalanan buzlar gibi eridiğini gördüm. "Senin inançların benim de inançlarım," dedi kuru, erkeksi bir sesle.

"O zaman onlara inanıyor musun?"

"Onlara göremediğim kadar inanırım, gördüğüm zaman bu artık var olan bir gerçektir."

"Birazdan öpüşecek gibi bakışmayı kesin de adam hikâyelerini anlatmaya devam etsin," dedi Korhan, bunu söylemesiyle Ayçelen ona sinir bozucu bir bakış fırlatmış, Ezrak da uzun dişlerini Ayçelen'in yanağına geçirerek gülmüştü. Gecenin geri kalanında Haluk abi korkunç hikâyeler dizinine devam etmiş, saatler ilerledikçe korku şiddetini arttıran hikâyeler zihnimizde kâbus gibi görüntülere dönüşmeye başlamıştı. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı, Haluk abinin yaşatır gibi hissettiren ses tonuyla anlattığı hikâyelerin sonuna gelmeye başlamıştık. Korhan'ın gözlerindeki o hain parıltıları görebiliyordum, planı tıkır tıkır işleyecekmiş gibi bakıyordu; en azından buna inancı tam gibi görünüyordu. Atmosfer iyiden iyiye değişmiş, gerilen ruhlar ateşin sesiyle harlanarak korkuyu doğurmuştu.

Şimdi kamp ateşinin içinde doğan korkunun ilk ağlayış sesleri, nehrin içinde dolaşan bir canavarın yüreğindeki acı kadar güçlüydü.

Haluk abi kamp ateşinin önünden ayrılıp kütüğe doğru ilerledi, bu esnada hepimiz yerde oturmaya devam ediyorduk. Küçük kol altı çantasını ve tarot kartlarının olduğu deri cüzdanı alıp, "Ben çadırıma çekiliyorum, gençler," dedi, ardından hepimizin uykusuna çağrı gibi düşecek şekilde esnedi. "Siz de çok durmayın. Geceleri ayakta durarı sevmezler..."

"Ya Haluk Başkan ya!" diye homurdandı Rima korkuyla. "Şöyle söyleyip korkutma beni."

"Kız iki saattir karşımda oturmuşsun hikâye dinliyorsun, böyle dediğimde mi korkasın geldi?" Haluk abi güldü. "Ben az uyuyayım, gündüz buranın tadını çıkarırız. Yer içer, sohbetimize devam ederiz. İyi geceler hepinize."

Haluk abi çadırına girip, fermuarını çektikten sonra çadırın içini kısa süreli aydınlatan ışık söndü. Ateşin etrafında otururken konuşmuyorduk ama bir gerginlik söz konusuydu. Kimse çaktırmamaya çalışsa da çoğumuz dinlediğimiz hikâyelerden öylesine çok etkilenmiştik ki, koruluğun bir ruhu yutacak kadar kasvetli görünen karanlığına bakıp irkiliyorduk. Korhan kulağıma eğilerek, "Birazdan yatmaya giderler, yarın gece için enerji toplarlar, tabii biz buna izin verirsek..." dedi, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, heyecanlı hissediyordum çünkü daha önce kimseyi korkutmamıştım. Meraklıydım, çünkü Korhan'ın normal bir korku yaşatmayacağına emindim, altlarını ıslattıracak kadar korkutacak olmalıydı onları.

"Erif de içimize korkuyu kurt gibi düşürdü, gidip götünü yaydı, horlamaya da başlar birazdan," dedi Akşın beni güldüren Roman şivesiyle.

"Senden başka korkan yok gibi görünüyor," dedi Çağlar, bir sigara yakıp oturduğu yerden kalkarak karşıdaki kütüğün üzerine oturdu. "Betin benzin attı, Akşın."

"Ne korkması be, ben korkmam hiçbir şeyciklerden," dedi Akşın. "Ben endişelenirim işte, kızcağızlar korkacak diyene..."

"Hay senin Türkçe öğretmenine..." diye homurdandı Korhan ama artık Akşın'ın o garip Türkçesine öyle çok alışmıştık ki, tuhaf gelmiyordu hiçbirimize.

Yağış, "Bizden yana sıkıntı yok da senin betin benzin cidden atmış," dedi gülerek.

Akşın ona gözlerini kısıp kötü bir bakış atarken, "Tıslama oradan, yılan," diye homurdandı, bu bizi güldürmüş olsa da Akşın bir bakıma haklıydı, bastıran karanlık, etraftaki sessizlik ve duyduklarımız bizi son derece korkutmuştu.

Korhan kulağıma doğru sokulunca, birden ona doğru döndüm ve burnum onun burnuna sertçe çarptı. Bu çarpışma tüm gözlerin bir anda bize doğru dönmesine neden olmuştu. Çağlar'ın *'Only You'* isimli parçayı mırıldandığını duydum ama o kadar çok şaşırmıştım ki, iri iri gözlerle burnumun dibinde duran adamın koyu yeşil gözlerine bakıyordum.

Scanned with CamScanner

"Bence öpüşün," dedi Yağış, bu beklenmedik cümle sanki karşımdaki adamın teninde boğulmamışım gibi utançla dolmama neden olmuştu. Gülüştüklerini duyuyordum, kalbim bir tuhaf atıyordu ve bana olan bakışları... O bakışlar... O bakışlar bir nehirde boğulmuşum, cesedimi taşıyan su beni incir ağacının dallarına vurmuş gibi hissettiriyordu.

"Öp, öp, öp!" diye bağırdı birden Akşın, ardından Çağlar ona ayak uydurup, "Öp, öp, öp!" demeye başladı. Hepsi birbiriyle senkronize olmuş gibi bunu söylemeye başladığında, korku kalbimi tarumar eden bir duygu değilmiş de kasabama hiç uğramamış gibi içimden çıkıp gitmişti.

Korhan'ın bakışları nehrin dibine döşenmiş taşlar gibi ağırlaştı. Bense, onu içimde taşıyan su gibiydim, dibime çökmüştü, en derinime... Yeşil gözlerinde mahşerin ateşi var gibiydi, şeytanın kör gözü alevlerin içinde yeniden görüş yeteneğini kazanmış da ikimizi izliyordu sanki. Ateşin harlanırken çıkardığı sesi duydum, sonra kalabalığı umursamadan dudakları dudaklarıma dokundu ve kalbimin boğazımdan yukarı tırmanıp dudaklarıma yaklaştığını hissettim. Beni, beni incitmekten korkuyormuş, bunu asla istemiyormuş, buna katlanamazmış gibi başladığı öpüşü, beni paramparça etmekten, mahvetmekten, bitirmekten geri durmayacakmış gibi şiddetlendiğinde, bizi izleyen gözlerin çoğunun utançla bizden kopup farklı yöne çevrildiklerini biliyordum.

Onu öptüm. Canım küstü dudaklarıma.

Beni öperken, şehrin göbeğinde bir yangını büyütüyordu kibritin biri. Beni öperken, nehrin dibinde bir kadın ölü bedeninden bir çocuk veriyordu suya. O beni öpüyordu ve dünya, tüm kötülüklerin yuvası değilmiş gibi gelinliği yalnızca abisinin düğününde giyen, bebeklerle oynayan, okuyup büyük kadın olan kız çocuklarına kollarını açıyordu. O beni öperken, dünya çocukların oluyordu. Dünya tüm hayvanların oluyordu. Kadınlara kadın, adamlara adam, çocuklara çocuk gibi davranıyordu tüm insanlar ve hiçbir kadın, kadın olduğu için yerilmiyor, kutsal biliniyordu. Âdem'in kaburga kemiğinden yaratılmıyordu Havva, Âdem'in kaburga kemiğinin altında bir aşk oluyordu. Çiçekler daha çiçek, mevsimler daha mevsim oluyordu.

O beni öpüyordu, Tanrı avuçlarının içinden bilyeler bırakıyordu gökyüzünden aşağıya... Ve hiçbir kız çocuğu, bilye görünce ağlamaya başlamıyordu.

O beni öpüyordu, onun kaburga kemiğinden bir şiir yazıyordum. Dudakları dudaklarımdan iki âşığın birbirine tutunmuş ellerinin ayrıldığı gibi ayrıldı. Yeşil gözleri yüzümün ortasında denizin üzerine düşen ay gibi parlıyordu. Bir süre etrafımızdaki sesler yokmuş, biz birbirimizin nefesini duyabilen iki sağırmışız gibi birbirimizin gözlerinin içine baktık. Nefesi dudaklarıma akıyor, burnunun ucu burnuma dokunuyordu.

"Bakışmanızı bölmek istemem ama çişim var," dedi Akşın aniden yüzünü ikimizin yüzünün arasına sokmak ister gibi dibimize sokarak. "Koran be, tek gidemem ben. Çişe gidelim mi?"

Korhan gözlerimin içine bakmaya devam ederken burun delikleri öfkeyle genişledi, herkes gülüyordu ama anın içine sıçtığı için ben bile elimin tersiyle bir tane patlatmak istiyordum şu an Akşın'a. Kafama koymuştum, onu korkutacaktık. Aniden ona ters ters baktığımda irkilerek geri çekildi.

"İlahin nas, melikin nas," dedi, duaya yanlış yerden başladığı için bir an ifadem yumuşayacak gibi oldu ama hâlâ ona yumruk atmak istiyordum.

Her ne kadar Akşın bizi sinir sahibi yapmış olsa da Korhan ona kıyamamış, tuvaletini yapması için ilerideki ağaçların oraya götürmüştü. Rima ve Anka çadırlarına girmişlerdi, Yağış da çok durmadı, Korhan ve Akşın kamp alanına geri dönmeden o da kendi çadırına geçti. Ayçelen, Ezrak'ın kucağında uyuyakaldığı için, Ezrak hiç zorlanmadan onu kucaklamış, çadıra doğru taşımaya başlamıştı. O esnada Korhan'ın yaklaştığını gördüm.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu Korhan, Ezrak'a. Sakin bakışlarını yavaşça etrafı boşalan ateşte geziniyordu.

"Uyurum, kardeşim," dedi Ezrak. "Baksana, Ayçelen de uyudu zaten. Şimdi çadırda onu tek bırakırsam uyanır. Uykusu hafif, biliyorsun. Yokluğumu hissediyor."

"Kâbusları devam ediyor mu?" diye sordu bu kez Korhan, konu ilgimi çektiği için bakışlarımı ikisine çevirmiştim. Ezrak, kucağında bir tüy tutuyormuş gibi taşıdığı sevgilisine bakıp, "Bensiz uyuyunca, evet," dedi. "O yüzden uyuyacağı zaman gün benim için de bitmiş oluyor."

Çağlar, yalnızca benim duyabildiğim bir sesle, "Kusacağım şimdi fazla romantizmden," diye söylendi.

Scanned with CamScanner

"O zaman yalnız bırakma," dedi Korhan anlayışlı bir tınıyla, gözlerimi ateşin aydınlattığı yüzündeki izlerde dolaştırdım, izleri ateşin ışığıyla çok daha derin görünüyordu; içleri anılarla dolu çukurlar gibiydiler. Ezrak, Ayçelen'i uyandırmamak için ekstra bir gayret göstererek çadırına girdiğinde, artık ortamdaki tek kız bendim. Saatin epey geç olduğunu fark etmiştim. Akşın'ın keyfi yerine gelmiş gibi duruyordu.

"Ben çişimi yaptığıma göre artık gidip uyuyabilirim," dedi otuz iki diş sırıtarak. "Çağlar, sen sap olduğun için sabaha kadar nöbet tutma görevi senin. Hem hatırladığım kadarıyla sen dinsizdin, o yüzden sana gelseler bile korkmazsın. Nasıl fikir? Ben bir dayiyim be ya."

"Dayi? Dâhi olmasın o," dedi Korhan. "Çenen düştü yine senin. Gir çadırına, zıbar uyu."

"Koran bilmiyor musun e arfleriyle aram pek de iyi değil," dedi Akşın. "O yüzden ben bir dayiyim."

"E harfi mi? H harfi olmasın?" diye sordu Korhan bir kez daha.

"Evet, e arfi işte."

"Lan git yat, gecenin bu saatinde katil etme beni," diye homurdandı Korhan. Akşın, her ne kadar çadırında yalnız kalmak istemiyor olsa da çadırlar birbirlerine yakın olduğundan çok da mırın kırın etmemiş, çadırına çekilmişti. Şimdi ortamda yalnızca üç kişiydik ama Korhan, Çağlar'a öyle bakışlar atıyordu ki, resmen ortamda fazlalık olduğunu bakışlarıyla belirtiyordu.

Çağlar sonunda, "Aa ne bakıyorsun öyle be," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hiç de bir yere gidesim yok. Sevişmek isteyen ormanın derinliklerine dalabilir. Ben burada oturacağım."

"Oğlum bir insan neden istenmediği yerde inatla durur lan?" diye sordu Korhan sonunda patlayarak.

"İstenmediğim yer bir orman... Burada kuralları ağaçlar koyar." Kafasını büyük ağaçlardan birine çevirdi. "Burada oturabilir miyim? Evet mi? Teşekkürler."

"Amına koyduğumun delisi," diye homurdandı Korhan, ardından kulağıma yaklaştı. "Bu salak uyumadan bir bok yapamayız. Akşın'ı korkuttuğumuz sırada bu herif at gibi kişneyerek güler. Şu tipe bak, yamalı eşek."

"Gitmiyorum bir yere."

"İyi, biz gidelim o zaman," dedi Korhan birden, Çağlar'ın durakladığını gördüm.

"Nereye şimdi ya?" diye sordu, gözlerimi kısarak onu izliyordum. Korkmuş olabilir miydi? Çağlar böyle şeylerden hiç korkmazdı.

"Ne o, korktun galiba?" dedi Korhan, ciğerci kedileri gibi sırıtıyordu şimdi. "Korktuysan kalalım tabii yanında... Altını falan ıslatırsın şimdi, kimsenin yanında bez de yoktur..."

Çağlar kaşlarını çatıp, "Ne korkacağım ulan, nereye giderseniz gidin," dedi homurdanarak.

"İyi madem..." Korhan ayağa kalkınca ben de ona uyarak ayaklandım. Çağlar, gözlerinde saf bir dikkatle pürdikkat bizi izliyordu. Birkaç saniye ona alık alık baktık ve sonra Korhan elimi tuttu, birlikte ağaçların arasına, karanlığın özüne doğru yürümeye başladık. Karanlık, bir silgi misali bizi silene dek, Çağlar'ın gözlerinin bizi izlediğini biliyordum. Yüreğimi korkuyla doldurması gereken bu karanlık, o yanımda olduğu için ve elimi tuttuğu için bir an bana dünyadaki en huzurlu yermiş, en ışıklı yerden bile daha aydınlıkmış gibi gelmişti.

Geniş bir ağacın gövdesinin önüne geldiğimizde, Korhan beni elimden tutarak çekip ağacın arkasına geçirdi. Ben daha ne olduğunu anlamadan gözlerini ileride, ateşin başında oturan Çağlar'a çevirdi; bu sırada ağacın arkasında gizleniyorduk ama gizlenmesek bile bu karanlıkta Çağlar'ın bizi görmesinin imkânı yoktu. Ayın ışığı bile ormanın karanlığına dokunamıyordu.

"Sana bir dakika veriyorum, bir dakika sonra toz olacak," dedi gözlerini kısarak.

"Çağlar korkmaz ki," diye mırıldandım, nefesimden dökülen soğuk buhar karanlığa karışıyordu.

"He, bekle korkmaz," dedi Korhan, kendinden emin duruşu bir anlığına beni de şüpheye düşürmüştü. Ağacın gövdesinin kenarından kafamı uzatarak ateşin önünde oturan Çağlar'ı izlemeye başladım. Çağlar başta ifadesiz gibi görünse de bir süre sonra etrafını saran uzun ağaçları izlemeye başlamıştı. Yüzünü tam net göremesem de hareketlerini ele geçiren huzursuzluk gözle görülürdü. Hayretle olup biteni izlediğim esnada, Korhan eğilip yerden bir taş aldı ve taşı Çağlar'ın olduğu yöne doğru fırlatıp sinir bozucu bir gülme sesi çıkardı. Birden onun gülüşüne gülmeye başladım. Sonra Çağlar'ın, "Sikerim lan!" diyerek yerinden sıçradığını gördüm. "Oğlum siz misiniz lan? İs?"

Scanned with CamScanner

Korhan beni ağacın arkasına doğru çekti, göz ucuyla oraya bakmaya başladık. Çağlar oturduğu yerden kalkmıştı, etrafına bakınırken ensesini ovuyordu. "Yok amına koyayım öyle şeyler," diye homurdandı, çadırdakilerin onu duymasından endişe etmeden ekledi: "İnmiş cinmiş, periymiş..." Tam cümlesini tamamlayacakken, Korhan bir taş daha fırlatınca, "Amına koyarım ama ha!" diyerek çadırına doğru yürüdüğünü gördüm. Çadırının fermuarını açtı, etrafına garip bakışlar atarak etrafı taradıktan sonra çadıra girdi ve fermuarı kapatmadan önce kafasını çadırdan çıkarıp şöyle söyledi: "Dinsizim oğlum ben, gidin imanlılarla uğraşın. Hayret bir şey lan." Sonra da kafasını içeri sokup fermuarı çekti.

"İşte bu kadar," dedi Korhan pis pis gülmeye devam ederken. "Şeytanı taşladık."

"Ha?" Gülmemek için kendimi sıkarken kamp ateşine doğru baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi biraz bekleyeceğiz. Hemen yaparsak anlarlar. Senden isteğim, oyunculuk yeteneğini konuşturman. Bu konuda iyisin, biliyorsun değil mi?" Bana kuvvet veren gözlerle bakması yutkunmama neden oldu. "Onları bir cin olduğuna inandırabilirsin."

"Ne?" Ona şok dolu gözlerle bakakaldım.

"Evet. Bak şimdi, anlatıyorum..."

Korhan bana yapacaklarımı anlattığında, bunları yapabilmemin imkânı yokmuş gibi gelmişti. İstediği şeyler aslında benim için yapması son derece kolay şeylerdi ama karşımdaki insanın tepkilerinin nasıl olacağını bilmediğimden bocalama ihtimalim vardı. Hem bu tür bir şaka, aslında bir barbarlık sayılabilirdi. Akşın'ın ne kadar korktuğu ortadaydı, bu korkuyu bu tür bir oyunla büyütmek biraz acımasızca geliyordu kulağa. Yine de bir yanım başı çeken şeytana uydu ve onun izini sürerek yolunda ilerlemeye başladım.

Çok geçmeden kamp alanına dönmüştük. Ortamda bir sessizlik vardı. Bir bekleyiş... Herkes uyku halinde olmalıydı. Akşın'ın atacağı çığlıklar muhtemelen herkesi uyandıracaktı ama bir şekilde onları durdurup bu oyunu devam ettirebilir, eğlenebilirdik. Şimdi yapmamız gereken, Akşın'ın oltaya gelmesini beklemekti.

Korhan, Akşın'ın çadırının arkasına doğru ilerlerken bana küçük bir işaret yaparak onu takip etmemi istedi. Spor ayakkabılarının tabanları yerdeki çalıları ezmesin diye parmak uçlarımda yükselip

çadırın arkasına doğru yürüdüm. Son derece kısık bir sesle, "Şimdi sadece Akşın'ın duyabileceği şekilde ıslıklar çalacağım. Tam burada olacağım. Sen ateşin önüne git, onun çadırdan çıkacağı anı bekle."

Sersemleyerek, "Islığı çalanın sen olduğunu anlarsa?" diye sordum.

"Anlamayacak," dedi kendinden emin bir sesle. "Hadi, gidip orada bekle. Korkma, ben buradayım."

Korhan'ın dediğini yapıp parmak uçlarımda yürüyerek ateşin önüne geldim. Kalbim heyecanla çarpıyordu, bir an önce başlamak istiyordum. Korhan'ın kısık ıslık sesini duyar gibi oldum ama çok net değildi. Muhtemelen eğilmiş, çadırın altına doğru ıslık çalmaya başlamıştı. Bir süre Akşın'dan hareket göremeyince, derin bir uykuda olduğunu, ıslık sesini bile duymadığını düşünmeye başlamıştım ama çok geçmeden Akşın'ın çadırından bir ışığın rengi yayıldı, telefonunun fenerini açmış olmalıydı.

Saçlarımı yanaklarıma yapıştırarak ateşin tam önünde dimdik durdum, gözlerimi ateşe indirip, tüm dikkatimi ateşe verdim. Ve çadırın fermuarının açılma sesi duyuldu...

"Abe ne olur ki şu an burada?" diye mırıldandı kendi kendine. "Şşşt! Yenge! Abe duymaz beni..." Bana doğru yürüdüğünü hissettim. "Yenge... Abe yenge, bak burayı, ıslık çalarlar birileri. Yenge..."

Başımı bir robot gibi, büyük bir ağırlıkla usulca Akşın'a doğru çevirdiğimde, Akşın çok yakınımdaydı. Aniden duraksayarak, "Bismillahirahmannirrahim," dedi, irkildiğini fark etmiştim. Başını bana doğru uzatınca ona daha dikkatli baktım. "Yenge? Abe yenge iyi saatte olsunlar mı göründü niye konuşmazsın?"

Ona daha dik bakmaya başladım.

"Abe sen durmuş burada tek başına ateşi mi izlerdin yoksa?" Bir adım geri çekildi. "Töbe..."

Gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmıyordum.

Kafasını hareket ettirmeden ayaklarıma baktı, ardından tekrar gözlerime taşıdı korku dolu gri gözlerini: "Abe ayakların da düz aslında ama sen misin yenge?"

"Dinlediğin hikâye hoşuna gitti mi, Akşın?" diye sordum ve sesimi bir anda şiddetlendirdim: "Karşındayım."

"Sikeyim anamı!" diye bağırdı aniden Akşın, çadırdaki herkesi ayaklandıracak kadar şiddetli bir bağırmaydı bu. Sonra aniden

Scanned with CamScanner

ormana doğru koşmaya başladı. Karanlık onu tam yutmuştu ki, birden karanlığın içinde yeniden belirdi, şimdi de bana doğru koşuyordu... "Abe dur nereye koşuyo'm ben, daha çok cin var orada," diye bağırıyordu koşarken.

Bir an gerçekten korkudan üzerime atlayacağını sanmıştım ama öyle olmamıştı. Yağış'ın çadırında ışık yandığını gördüm ama Akşın öyle çok korkmuştu ki, ışığı bile görmeden bir anda kendini Çağlar'ın çadırının üzerine attı. Bir fok balığı gibi çadırın üzerine yığılmasıyla, Çağlar'ın çadırının yıkılması bir olmuştu. Yağış'ın sesini duydum, kafasını çadırdan dışarı uzattı, ona elimle küçük bir işaret yaparak geri çekilmesini istedim. Anlamasa da hızla çadırın içine geri dönmüştü.

"Kalkın be, cinler bastı burayı!"

"Evimi yıktılar lan!" diye bağırdı Çağlar yıkılan çadırın içinden. "Ne oluyor amına koyayım?"

Akşın, hızla yıkılan çadırın altına girerek gözden kayboldu. Şimdi herkes çadırlarından dışarı kafalarını uzatmıştı, hepsine susmaları için işaret yapıyordum, ortalık panayır alanına döneceğe benziyordu. Korhan'ın yanıma geldiğini gördüm, herkes çadırlarından sessizce çıkıyor, ateşin etrafına toplanıyordu.

Rima uykulu gözlerle yıkılan çadıra bakarken, "Ne oluyor?" diye fısıldadı. Çadırın içinde üst üste duran iki gölge görünüyordu, bu görüntü bir an kahkaha atarak gülmeme neden olacak sanmıştım.

"Şşşt," dedi Korhan sırıtarak. "Asıl şamata şimdi başlıyor. Sessiz olun, karanlığa doğru saklanın."

"Evimi yıktın lan!" diye bağırdı tekrardan Çağlar, onu itmeye çalıştığını gördüm. "Kalk lan üzerimden, ayı. Niyetin ne lan senin? Beni mi sikeceksin burada?"

"Ne evi be? Çadır bu. Hem ne sikeceğim seni ben? Abe kalk kalk, cinler bastı burayı!"

Resmen üst üste durmuş tepiniyorlardı. Çağlar, "Ne cini amına koyduğumun salağı, cin diye bir şey yoktur," dedi, Akşın'ın altından kurtulmaya çalışıyordu o sırada.

"Seni gidi dinsiz köpek, kâfir köpek kâfiri! Senin yüzünden geldiler kesin. Tövbe et, çabuk!" diye bağırdı Akşın. "Hadi bakayım, salavat getir. Allahümme salli ala!"

"Öyle mi getiriliyor, mal?" Çağlar sonunda Akşın'ın altından kurtuldu, tam çadırdan çıkacağı esnada Akşın onu bileğinden yaka-

ladı. Gölgelerine bakmak, Hacivat ve Karagöz oyunu izlemek gibiydi. Saklandığımız karanlığın içinden onları elimizde olmadan çıkardığımız tıslama gibi kahkaha sesleriyle izliyorduk.

"Çadırda kapalı kızlar var, çağıralım onları okusunlar mı, Çağlar?" diye sordu Akşın korkuyla. "Ama mavi gözlüyü çağırma, o cine benziyor."

"Rima mı?" diye sordu Çağlar.

Rima, "Ben mi?" diye fısıldadı homurdanarak.

"He, o. Adı da tuhaf. Tam cin ismi." Akşın aniden tekrar Çağlar'ın üzerine çıkmaya çalıştı.

"Kalk üzerimden, yok cin falan. Deli mi sikti oğlum seni?"

"Allah hümme sali ala seyyidina Muhammed."

"Yanlış okuyorsun, sığır," dedi Çağlar sabır dilenerek.

"Doğrusunu biliyo'n mu?" diye sordu Akşın. "Sende de var bir şeyler."

Yağış kahkaha atmamak için yere çömmüş, "Altıma işeyeceğim şimdi," diyerek gülüyordu. "Şaka gibiler abi."

"Söyle hadi, belki dinine dönersen affederler bizi, Çağlar. Söyle, eşhedü... Hadi, tekrarla."

Çağlar, Akşın'ı iterek fermuara uzanacakken, Korhan yüksek sesli bir ıslık çaldı. Çağlar'ın elinin fermuarın üzerinde donup kaldığını gördüm. Ardından aniden, "Eşhedü enla ilahe illa..." diyerek söze girecek gibi oldu.

Akşın korkuyla onun koluna yapışıp, "İmana geldin, değil mi pezevenk? Diyo'm ben sana, dışarıda cin var. Ama ayağı düz."

"Oğlum ayağı düzse niyeti kötü değildir belki lan."

"Lan bunun iyi niyetli kötü niyetlisi mi olur? Çağlar, ben ince ince sıçıyo'm birader, koku kızdırır mı onu?"

Çağlar çok ciddi bir şekilde, "Pisliği sever onlar, oğlum," dedi. "Lan az önce viski içiyordum ben. Hayatımda hiç gusül falan da almadım. Akrobatik hareketler yapamam, diye dalga geçiyordum da öğrense miydim acaba en azından..."

"Pis köpek, cenabet mi geziyo'n sen?"

"Lan onu bunu bırak da, beni bugün taşladılar ha."

"Kim taşladı?"

"O şeyler galiba," dedi Çağlar, sonra, "Lan bir şey diyeceğim, kimsenin sesi soluğu çıkmıyor. Bir şey mi yaptılar acaba bizimkilere?"

Scanned with CamScanner

Çağlar'ın bu kadar inanmasını beklemediğimden şok içindeydim ama bir yandan da gülmekten altıma yapacakmışım gibi hissediyordum.

"Ben böyle ölmek istemiyorum, Çağlar, bokunu yiyim kaçalım," dedi Akşın ağlamaklı bir sesle.

"Kaçarsak kızar, oğlum, salak mısın? Hem öldürmez, çarpar. Ağzımız burnumuz yamulur en fazla. Ben çıkıp bizim kızlara bakacağım, Akşın."

"Gitme bokunu yiyim bırakma beni."

"Oğlum dışarıda kedi mi tıslıyor lan?" Çağlar kulağını çadıra yaslayınca elimi ağzıma örtüp, kahkaha atmamak için derimi ısırdım. Gerçekten aklımı kaçıracaktım, nasıl bu kadar saf olabiliyorlardı? Bu gerçekten saf bir korkuydu.

"Ne kedisi be? Yengem o. Ayağı düz olan cin."

"Lan cin İs miydi?" Çağlar'ın duraksadığını fark edince, yakalanma korkusuyla Korhan'a yaklaştım, çok zevk aldığı bir filmin en vurucu sahnesini izliyormuş gibi keyifle çadırı izliyordu. "Oğlum dur, bunlar bizi sikiyor."

"Ne sikmesi be otur oturduğun yerde, cinler sikecek bizi şimdi..."

"Lan salak, koskoca cin ola ola İs mi olsun, ne bileyim Haluk falan olur. İs'ten cin mi olur?" diye sordu Çağlar, Haluk abi duydukları karşısında sessizce söylenmişti.

"Lan Çağlar, acaba en başından beri bu çantasıyla kafamı ezmekle tehdit eden Haluk cindi de aramıza girdi, bizi kamp alanına mı getirdi acaba?"

"Cin gözlük mü takar amına koyduğumun salağı?"

Akşın, "Kendin dedin Haluk olur diye. Cin 1.50 boyundaki kızın görünümünü alıyorsa, gözlük de takar amına koyayım," deyince, bu kez Korhan kendini tutamadı ve yüksek sesli bir kahkaha attı. Ona yan gözle ölümcül bir bakış attım. Boyuyla yerden yere vurulan kişi bendim tabii... Onun tuzu kuruydu. Korhan'ın kahkahasıyla birlikte çadırın içinde yaşanan hareketsizlik, aniden ikisinin de kafalarını çadırın altından çıkarmalarıyla hepimizin dudaklarından dökülen kahkahalara dönüştü.

İkisinin kafaları böyle yan yanayken ve bize alık alık bakarlarken, ormanın içinde yayılan kahkaha seslerimiz, onların yüzlerindeki ifadenin gitgide değişmeye başlamasına neden olmuştu. "Dinsiz

Çağlar, ne oldu?" diye sordu Yağış kahkahalarının arasından. "Kelimeyi şahadet getiriyordun az evvel."

"Ulan beni de siz ikiniz taşladınız değil mi, ikiz dingiller?" dedi Çağlar, Korhan ve bana dik dik bakarak.

"İstesem tam on ikiden vurup kafanı yarardım," dedi Korhan, hâlâ gülüyordu, gözleri Akşın'a döndü. "Bokunu yiyim beni bırakma..."

"Abe biz biliyorduk oyun olduğunu, biz de sizle oynadık," dedi Akşın kaşlarını çatarak, dirseğiyle hafifçe Çağlar'a vurdu. "Söylesene be, oynadık biz, desene."

"Oğlum bunun bedeli ağır olacak," dedi Çağlar, Akşın'ı umursamadan. "Bir kere psikolojik olarak baskı altındaydık biz. Haluk saçma sapan hikâyeler uçurdu, üzerine bir ton şey yaptınız. Size yapsak kalpten giderdiniz."

"Konuş be, artık en yakın kankam sensin," diyerek arka çıktı Akşın, Çağlar'a.

O gece, kamp ateşi sabahın ilk ışıkları yeryüzüne yağmur gibi yağana dek yanmaya devam etti. Ve biz, uyku mavi bir örtü gibi üzerimizi örtene dek güldük.

Acıyı unutmak, bir gülücük uzağındaydı.

Ama acı, elbet yolları aşardı.

Kamp ateşinin sönmesiyle, güneşin gökyüzüne yeniden esir olması gibi.

Scanned with CamScanner

5. Perde
Nehrin Hayaleti

Zaman bazen insanı öldürecek bir zehir gibi ilerliyordu ama yine zaman, insanı yaşatacak bir ilaç olup ciğerlere doluyor, nefes oluyordu. Arkadaşlarımı izlemek, zamanın zehriyle dolu olan bir iksir şişesinden bir yudum içmek, bir yudumda şifayı bulmak, hayatta kalmak gibiydi.

Korhan'ı izlemek, o iksir şişesini kafaya dikmek, zehirlenip ölmek gibiydi.

Kartlar, ateşin yanına üstleri kapalı şekilde sıralanmıştı. Altlarında ne olduğunu göremiyordum. Haluk abi onları özenle karmış, desteyi kesmiş, tekrar birleştirip dağıtmış ve içlerinden seçmem için önüme sermişti. Aniden verdiğimiz bir karar doğrultusunda Haluk abi bize tarot falı bakmaya başlamıştı. Her zaman olduğu gibi önceliği bana vermişti, enerjimi çok sevdiği için bana fal bakmaya bayılıyordu.

Bağdaş kurmuş kartların önünde oturuyordum. Kapüşonlu ceketin şapkasını kafama geçirmiştim, ceketin içi tıpkı Korhan'ın tenine sinmiş ateş, biraz da incir gibi kokuyordu. Yanan bir incire burnu uzatmak, kokuyu içine hapsetmek, hissetmek gibi... Farkında olmadan defalarca kez o kokuyu içime doldurmuştum.

Korhan çaprazıma oturmuştu, tıpkı benim gibi yere serili, yüzleri toprağa dönük kartları seyrediyordu. Böyle şeylere inancı olmayan

Scanned with CamScanner

biri olduğunu biliyordum ama yine de ilgili görünüyordu. Ormanın derinliklerinde öten baykuşun sesi, Haluk abinin dudaklarına bir gülümseme serpti. Haluk abi baykuşları pek severdi, baykuşların yırtıcı bir kuş türü olduklarını söyleseler de Haluk abi baykuşlarla bir bağ kurabiliyor, hatta onlara dokunabiliyordu.

"Karanlığın çöktüğü vakit, falın yalancı olduğu vakittir," dedi Haluk abi gözlüklerinin camını küçük beziyle silerken. "Ama baykuşun attığı çığlığa bakılırsa, kartlar dürüst olacaklarını ve sana verecekleri bir haber olduğunu söylüyorlar."

"Bir kuşlardan haber almadığımız kalmıştı, iki gecedir buradayız ve ben bir tarikata üyeymişiz gibi hissetmeye başladım," diye söylendi Çağlar, sigarasını dudaklarından uzaklaştırıp dumanı dudaklarının arasından dışarı verdi, viski şişesini kafaya dikti.

"İnanmayana da bir bakın, konuşturma beni, Çağlar..." dedi Haluk abi imalı bir şekilde gülerek. Sildiği gözlüklerini gözüne takıp, kartlardan birine uzandı, kartın yüzünü çevirdiği an gözlerimi karta indirdim.

Kartta iki âşık vardı, düz bir şekilde açılan kart dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden olmuştu. Haluk abi gülümseyerek ikinci karta uzandı, ikinci kartı da çevirdiğinde bu kartın da düz geldiğini görmüştüm ama kartın üzerindeki figür, görmek istemeyeceğim türden bir figürdü. Bu kartı biliyordum, bu kart, şeytan kartıydı. Haluk abinin koyu renk gözleri uzun süre bu kartta takılı kaldı, parmakları hâlâ kartın üzerindeydi ve bir an sanki soğuk bir rüzgâr esmeye başlamıştı.

Karta dikkatlice baktığımda, şeytanın bir tahtta oturduğunu, önünde boyunlarından zincirli iki âşığın durduğunu görmüştüm. Şeytanın yüzünde öfkeli bir ifade vardı, âşıklar ise ifadesiz görünüyorlardı ve çıplaklardı.

Haluk abi gözlerini kaldırıp yavaşça beni kadrajına aldığı esnada, Ayçelen, "Diğer kartı açmadan yorum yapma," dedi tek seferde. Bu beni şaşırtmıştı, omzumun üzerinden Ayçelen'e baktım. Ayakta duruyordu, kollarını göğsünün üzerinde toparlamış, yüzünde çözülemez bir ifadesizlikle kartlara bakıyordu.

"Hepsini açıp öyle yorumla bence."

"Kartların dilini biliyorsun," dedi Haluk abi. "Seni ilk gördüğümde sende o enerjiyi almıştım."

"Amatör bir şekilde tarotla ilgileniyorum," diye mırıldandı Ayçelen. "Kartları açmaya devam etsene."

Haluk abi yüzü toprağa dönük diğer karta uzandığında bile benim gözlerim halen daha şeytan kartındaydı. Yüzü döndürülen karta bakma ihtiyacı beni kuşattığında, gözlerim karta doğru döndü. Bu kart, kırmızı elbiseli bir kadının olduğu bir karttı. Kadının gözleri beyaz bir çaputla bağlanmıştı, tüm bedeni de bir urgan ile bağlıydı. Kadının etrafında yere dikilmiş kılıçlar vardı. "Kılıç Sekizlisi," dedi Haluk abi düşünceli bir sesle. "Umarım kartlar yalan diyordur bana."

Yutkunarak, "Niye?" diye sordum, Korhan'ın gözleri şimdi Haluk abiye çevrilmişti.

"Senin için son iki kart daha açayım, o zaman konuşacağız." Haluk abi karta uzandı, içime garip bir sıkıntı çöreklenmişti.

Sondan bir önceki kartta sırtına on tane kılıç saplanmış bir adam kanlar içinde uzanıyordu. Yutkundum. Sonra son kartı gördüm. Bir kuleden düşen insanlar... Kartın üzerinde 'yıkılan kule' yazıyordu.

Haluk abi, "Yıkılan güven..." diye mırıldanınca, Korhan'ın bakışlarının bir bıçak gibi onu deşip içinden çıktığını, bakışlarında hâlâ kan revan varken bana saplandığını hissettim.

"Keyfim kaçtı. Yalan söylüyor bu kartlar." Haluk abi birden kartlara doğru uzanıp hepsini toparladı. "Sonra bakalım, kuzum. Canını boşa sıkacaklar. Zıkkım yiyesice baykuş da sustu zaten."

Kaşlarımın ortasında ret barındıran bir çukur oluşunca, Haluk abi, "Israr etmek yok, küçük hanım. Bu fal yalancı. Neden yalanlarla kalbini doldurayım ki ben senin şimdi?"

"Neden yalancı olduğunu düşünüyorsun ki?" diye sordum meraklı meraklı, gerçekten neler gördüğünü bilmek istiyordum. Haluk abinin bakışları Korhan'a dokundu, anlam veremediğim bir bakışma ikisinin arasında köprü kurduğunda, hiçbir şey anlamadığımdan kaşlarımı çatmıştım. Korhan'ın yeşil gözleri benim gözlerime çevrildi, gözlerindeki anlamlar diken gibi gözlerime batmaya başlamıştı.

"Vardır bir bildiği, neden inatla öğrenmek istiyorsun?" diye sordu Korhan, sesi sakin olsa da nedense ruh halinde bir dinginlik olduğunu düşünmüyordum.

"Merak ediyorum. Sonuçta falda bir şeyler çıkmış."

"Falda yalanlar çıkmış," dedi, sonra durdu. "Yani gerçek yokmuş. Neden öğrenmek isteyesin ki gerçek olmayan bir şeyi?"

Scanned with CamScanner

Birkaç saniye konuşmadan Korhan'ın gözlerine baktım, sonra derin bir nefes alıp, "Peki, o zaman başka zaman bakarsın bana, abi," dedim kısık bir sesle. Ayçelen büyük bir dikkatle Korhan'a bakıyordu, Korhan'ın gözleri bendeydi ama ben yere dizilmiş kartlara bakıyordum.

Haluk abinin gözlerinin Korhan'a çevrildiğini fark eder fark etmez bakışlarım ona doğru kaydı. Haluk abi gözlüklerini burnunun ucuna indirmiş, gözlerini kaldırarak Korhan'a bakıyordu.

"Sana da kart açmak istiyorum," dedi, sesindeki ima dikkatimi çekmişti, bir süre birbirlerini izlediler.

"Ben bu tür hurafelere inanmam," dedi Korhan, ardından ekledi: "Yani ilgimi çekmiyor."

"Hem baykuş susmuş," diye mırıldandım. "Fal yine yalan söylemez mi?"

Haluk abi cevap vermeden Korhan'ı izlerken, gözlerim ikisi arasında mekik dokumaya başlamıştı, Haluk abi bana göre uzun, ona göre bir nefeslik süren sessizliğinin arkasından bana çevirdiği bakışlarındaki yoğunlukla gözlerime duygular çiviledi.

"Kartlar yalan hakkını tek bir kişinin üzerinde kullanabilir. Şu an ona bakabilirim."

"Bak," dedi bir anda Korhan, Haluk abinin daha fazla konuşmasına izin vermedi, belki de bunu istememişti, bilmiyordum. Haluk abi kartları toplarken dudaklarına yerleştirdiği hafif tebessümü görmüştüm, bu tebessüm bana pek hayırlı gelmese de ona güvendiğim için sessizce kartları karmasını bekledim.

Kartlar karıldı, seçildi, açıldı... Korhan'ın yüzünde daha önce görmediğim gergin bir ifade vardı; bir beklenti... Haluk abi çenesini ovalayarak, "Uzun zaman önce, uzun ve ciddi bir ilişkiden çıkmışsın," deyince kaşlarım sertçe çatıldı. "Ailen kızı istemedi sanırım? Aile engeli görünüyor," dedi, ardından gözlerini kaldırdı, o an Korhan gülmeye başlamıştı ama bu daha çok sinirleri bozulduğu için gösterdiği bir reaksiyon gibiydi.

"Sana bu tür şeylerin hurafe olduğunu söylemiştim," dedi bana dönerek. "Hiç ciddi ilişkim olmadı. Aile konusuna gelince..." Gözlerini Haluk'a çevirdi. "Dedemden başka ailem yok."

Haluk abi kaşlarını kaldırdı, zamanın tik takları arasında asılı kalmış kelimeler yağmur gibi saçlarımıza dökülmeye başladığında, bu kelimelerin oluşturduğu ilk cümle şu olmuştu:

"O zaman İs'e açtığım kartlar yalan söylememiş, kartlar yalan hakkını yalancıda kullandı."

Korhan donup kaldı, zaman da onunla donmuştu ve şimdi kelimeler, kül şeklinde saçlarıma yağarken saç diplerimde parçalanıp boğaz yakan tozlara dönüşüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, boğazıma dolmuş tozlar beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Bazı ihtimaller, ihtimalken değil, bir düşünceyken, var olmuş bir fikirken bile güneşi iki göğsünün ortasından ikiye yararak söndürebilirdi.

"Lafın gelişi, neden öyle bakakaldınız yahu?" Haluk abi gülerek kartlarına uzandı, bize bakmadan kartları yerden toplarken şu şekilde konuştu: "Yalancının verdiği nefes bile cehennemde içine çektiği ateşin dumanıdır."

Kaşlarım çatıldı, Haluk abi kafasını kaldırıp gülümseyerek bana baktı.

"Nefes sandığınız şey sizi yavaş yavaş boğup öldürmeye başlayan duman olmasın."

Haluk'un söyledikleri zihnimde çığlık gibi büyüyen bir boşluğu doğurduğunda, bu boşluğun neresinde olduğumu merak ettim. Hepimizin üzerine çöken sessizlik, Haluk abinin yeni hikâyeler anlatmaya başlamasıyla kamp ateşinin içinde yanmaya, kül olmaya başlamıştı. Ama zihnim devamlı olarak aynı yerdeydi, aynı hissin içindeydi, aynı düşüncenin kollarındaydı, aynı duygu yüzünden kendini hırpalıyordu.

Herkes çadırına çekildiğinde, artık kamp alanında derin bir sessizlik uykuya yatmıştı. Sessizliğin bile uyuduğu ormanda, bir ben uyanıktım bir de Korhan uyanıktı. Uzaklarda, ormanın derinliklerinde bir de su uyanıktı. Nehir... Onu duyuyordum ama nerede bilmiyordum, onun varlığını biliyordum ama nasıl göründüğünden bihaberdim.

Aklım hâlâ kartlardaki anlamlarda asılı duruyordu.

Korhan aniden omzuma dokununca, dokunuşun sahibinin o olduğunu bilsem de çöktüğüm yerden sıçrayarak kalkıp ona korku dolu gözlerle baktım. Bu tepkim onu şaşırtmıştı evet ama beni de en az onun kadar şaşırtmıştı. Bir süre birbirimize hiçbir şey söylemeden birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Yatalım mı?" diye sordu, sesinin dehlizlerinde yaşam süren hisleri görsem de onlara isimler veremedim. Başımı sallayarak çadıra

Scanned with CamScanner

baktım, bakışlarım yeniden onu bulduğundaysa bana yoğunlaştırdığı yeşil gözlerinde sorgunun taştan iskeletini görüyordum. Sormak istedi, nedenini ağzımdan duymak istedi ama dudakları soruları bana verecek kelimeler için aralanmadı. Sessizce başını sallayıp çadıra yöneldi, bense beni bıraktığı yerde öylece dikilmiş onun düzenli hareketlerini izlerken kendimi garip hissediyordum.

İki gecedir süren bu eğlence hiç yaşanmamış, yeniden Eskişehir'de, o mezarlıkta, gözlerimden süzülmekten vazgeçmiş yitik yaşlarla dikiliyormuşum gibi hissediyordum.

Çadıra önce Korhan girdi, dışarıda daha fazla yalnız kalmak istemediğim için ben de onu takip ederek çadırın içine girdim ve o yere serilmiş yatağa uzanırken çadırın fermuarını çekerek dış dünyayla olan bağlantımızı sonlandırdım. Birkaç saniye olduğum yerde oturdum, gözlerinin sırtıma bir bıçak gibi saplı durduğunu biliyordum; acısı yoktu belki ama kanayan hissi oradaydı ve daima orada olacakmış gibi geliyordu.

"Gelmeyecek misin?" diye sorunca omzumun üzerinden ona baktım, yeşil gözleri daha koyu renk duruyordu, çadırdaki hafif loş ışık yüzünün güzel ayrıntılarını karanlığa gömerek bana sadece bakışlarını sunmuştu.

Dizlerimin üzerinde ilerleyerek yatağa girdim, onun kollarının arasına yerleştiğimde benim dünyama hapsolmuş bütün gürültüler bir anda sustu ve ben bu kolların esiri olduğumu bir kez daha anladım.

Dudaklarını kısacık kestiği saçlarımın diplerine sürttüğünde, kafamı kaldırıp muhtemelen şu an elaya dönmüş gözlerimi onun yüzüne sabitledim. Onu izledim. Renkler kadar güzeldi, sesler kadar derinlere sızıyordu ve hisleri var eden duygular gibiydi.

"Sormayayım sormayayım diyorum ama benim de bir sabrım var," dedi, kurallarını çiğnemeyi ben onun kollarındayken öğrenmişti. "Neyin var?"

"Aslında bir şeyim yok," diye fısıldadım, yanağımı onun göğsüne bastırdığımda tişörtüne sinmiş soğuğu tenimde hissettim. "Ama sanki çok şeyim var."

"O duyguyu biliyorum," dedi ama üzerinde durmadı, nasıl bir duygu olduğunu ya da nereden bildiğini de açıklamadı. "Sorun Haluk'un baktığı fal değil, değil mi?"

"Bakmadı ki," diye mırıldandım. "Ama merak etmedim desem yalan olur."

"Yapma," dediğinde gözlerini devirdiğini hissettim. "Bunlara inanıyor olamazsın."

"İnandığımdan değil." Gözlerimi yüzüne doğrulttum, yanağımı göğsüne iyice bastırarak ona baktım. "Bazen garip konuşuyor."

"Fark ettim." Yeşil gözlerini yüzümün köşelerinde gezdirdi, sonra yüzümün kalbine, yani gözlerime baktı. "Etrafında hep sana hiç benzemeyen ama bir şekilde seni tamamlayan insanlar barındırıyorsun. Kendine benzemeyen insanları çemberinin içine alma nedenin, kendinden kaçmak istemenden mi yoksa kendini yere yatırıp tekmeleyerek öldürmeyi istemenden mi?"

"Kendimden onların yanındayken kaçıyorum," diye itiraf ettim. "Yoksa kendimi tekmeleyerek öldürürdüm."

Gözlerindeki ifade yumuşadı, dışarıda gece böceklerinin sesleri duyulmaya başlamıştı; karanlığın hüküm sürdüğü ormanda sadece ikimizin kalbinin sesi duyuluyormuş gibi ona biraz daha sokuldum.

"Artık daha dürüstsün," dedi, ona bakakaldım. "Sen gördüğüm en dürüst yalancısın."

"Yalancı mıyım?" diye sordum, başını salladı ama bunu yeniden dillendirmedi ve beni omzumdan tutarak kendine bastırıp, kelimelerimin uzaklaşmasını istedi. Susmamı ve ona susamamı istedi.

Var olan sessizlik, "Biliyor musun..." diye mırıldandığında zihnime cemre gibi düşen erkeksi sesiyle ikiye ayrılıp kanamaya başladı. Yanağımı göğsüne bastırıp, cevap vermeden devam etmesi gerektiğini ona hissettirmeye çalıştım. Anlatmasını istiyordum. Herhangi bir şeyi. Onunla ilgili olsun, olmasın, sadece sesini duymak istiyordum. Artık onun yanında olmak, kollarında uzanmak yetmiyordu; büsbütün o olmak istiyordum.

"Seni bir daha gülümserken göremememekten çok korktum."

Zar zor kurduğu bu cümle, dillendirilmesi onun açısından bir hayli zor bir cümle olmalıydı ki, saniyeler birbirini kovalarken bir süre beklemişti konuşmak için. Oysa benim kalbimin de ruhumun da onun dudaklarından parçalanarak düşen his kırıntılarına ihtiyacı vardı; yeniden büsbütün olabilmeleri için.

"Beni gülümsetiyorsun," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ve ilk kez bir şeyden korktuğunu söylüyorsun."

"Çünkü ben hiçbir şeyden korkmam," dedi, sonra duyguları ona ağır geliyormuş gibi iç çekerek ekledi: "Öyle sanıyordum, Kewê."

Scanned with CamScanner

Dudaklarımı göğsüne bastırdım, öpücüğüm belki kumaşın altında uyuyan tenine dokunmazdı ama ruhu benim dudaklarımı hisseder, öpücüğümü kabul ederdi; ruhunda bir öpücük izi bırakmak istiyordum.

"İs," dedi, durdum, sesi aniden ciddileştiği için bir anda çadırın içinin alevlerle sarılı bir cehennem çukuru olduğunu düşündüm. Birazdan şeytan, sırtından kopartılarak ondan sökülüp alınmış kanatları kucağında bir şekilde ateşlerin arasından çıkacak, gözlerinden akan yaşlarla bana doğru yürümeye başlayacaktı sanki.

"Benim sana söylemem gereken bir şey var."

İki kaşımın ortasında bir panik yarığı oluşunca, gözlerimdeki beklenti denizinin dalgaları yükseldi ve bakışlarım onun yeşil gözlerine mühürlendi. Ona verdiğim bakışlar, ruhumdan ne kadar büyük parçalar koparak ona dökülüyorsa, bu parçaların ağırlığını taşıyamayıp gözlerini benden kaçırdığını gördüm.

"Ne söyleyeceksin?" diye fısıldadım, sesim kuru bir rüzgâr gibiydi ama rüzgârın kollarında içinde adımın yazdığı roman sayfaları uçuşarak geceye karışıyor, ormanın farklı noktalarına dağılarak ağaçlara takılıp parçalanıyordu; bazıları ise nehre düşüyor, yüzmeye başlıyor, boğuluyor, suda parçalanıp ölüyordu.

Sessizliğini korudu ve bu sessizlik, benim korkularımı besleyerek kalbimin içine büyük gölgeler şeklinde dağılmalarına neden oldu.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordum tekrardan, kelimelerini dilinin arkasına değil de kalbinin arkasına atmış gibi bakıyordu bana. Bu bakışların beni nasıl korkuttuğunu, beni nasıl mahvettiğini, bana neler hissettirdiğini bilseydi belki de bana böyle bakmazdı. Bazen bakışlarındaki ruhu saklayamıyordu ve ruhun yaraları benim tenimde kanıyordu.

"Arjen?" diye mırıldandım kısık sesimle, bu onun gözlerinin daha da yoğun duygularla çevrelenmesine neden oldu. Adının dilimdeki zikri onu neye sürüklüyordu bilmiyordum ama sanırım o da benim kadar çok korkuyordu ama bana bunu hiç çaktırmıyordu.

Tam dudaklarım yeniden aralanacakken, "Sussana," dedi bir anda ve dudakları dudaklarıma kapandı. Beni yoğun, aklımı başımı alacak bir tutkuyla öpmeye başladığında, başta anlam veremediğim bu öpüşme bir süre sonra kasıklarımda ve yüreğimde büyük yangınlara dönüşerek beni prangalarla olduğum yere bağladı.

Şimdi zincire vurulmuş bir duyguydum, kendi kendimi yok etmiş, kendimi bir duygu olarak doğurmuştum. Dili dudaklarımın içine girdi, ağzımın içinde sıcaklığını hissetmek beni irkiltse de bir an kelimelerin dilinden ağzımın içine döküldüğünü düşününce bu düşünce başımı döndürdü. Bir elim onun yanağına kaydı, yanağındaki izlerin oluşturduğu patika yolları aşan parmaklarım, sonunda gözünün altında durduğunda elimde olmadan inledim.

Dudaklarımız birbirinden koparken fısıldadı:

"Dudaklarından son duyduğum şey hep bu isim olsun istiyorum."

Gerçekleri tek bir bakışıyla susturuyordu.

Ve ben, yalanlara öyle çok alışmıştım ki, bir gün onun gerçekleri beni öldürecek kadar yaralayacak olursa, o yaralarla sürüne sürüne onun yalanlarına koşacaktım. İyileşmek için. Beni yeniden öldürecek kadar yaralaması için. Ve hatta belki de beni öldürmesi için.

Bir eli usulca tişörtümün içine girince bedenim ürperdi, ona muhtaçlıklarımı ondan gizlemeden çıplak gözlerle baktım. Beni yavaşça çevirerek altına aldı, elini tişörtümün içinden çekmeden kalın parmaklarını tenime sürtmeye başladı. Parmak uçlarında yaşayan nabızları tenimin kılıfında hissettiğimde bu beni inletti. Korhan bana kararan gözleriyle baktı, şimdi üzerimde bir tabut kapağı gibi duruyordu ama ben bir ceset değildim ve o üzerime kapandığında yeniden nefes alan bir bebek kadar taze hissedecektim.

Dudakları yeniden dudaklarımla buluştu, tenimde ilerleyen hisler beni allak bullak etmişti ve ben öylece onun altındayken, şu an çadırın etrafını bir ateş halesi sarsa ve çatır çatır yansak, bunu umursamaz, onun altında onu izlemeye devam ederdim.

"Seni istiyorum," dedi erkeksi sesiyle, bu beni heyecanlandıran bir cümleydi zaten, bir de onun sesi eklendiğinde bu cümle şimdi beni bir kuklaya çevirmişti; iplerimi onun eline vermek ve ona dünyamı nasıl yönettiğini, yönetebildiğini göstermek istiyordum.

"Seni istiyorum ve bu istek, beni bitirecek, Tanyel."

Gözlerimde büyüyen arzu, onun gözlerinden tenime akan şehvetle bütünleşerek tutkuyu doğurduğunda, Korhan'ın büyük elleri tişörtümün içinden kayarak göğüslerime geldi. Sutyenimin demirinin içine girdi, çıplak tenimde ilerledi ve göğsümü avucunun içine hapsetti; büyük parmaklarının ucundaki nabızları şimdi göğsümün

Scanned with CamScanner

halesinde hissediyordum ve ben bir meleğin kaburga kemiğinden doğup, onun oyuncağı olarak sahnemdeki yerimi alıyordum.

"Seni istiyorum ve bu istek, hayatımın hiçbir anında son bulmayacak," dedi kendinden emin bir sesle. "Sen bir hastalık gibisin ve bağışıklık sistemimi çökerttin, şimdi bağışıklık sistemim sana göre çalışıyor ve seni kendimden iyileştirirsem, bu kez kendimi yok etmiş olacağım."

Büyü gibi konuşuyordu. Uykuları çağıran bir muska... Bir dua gibi. Tılsım gibi. İri parmaklarının uçlarında çarpan nabzı göğsümün ucunda hissettiğimde, bu bedenimde saklanmış, zevk uğultusuyla çınlayan kadınlığımın kasılmaya başlamasına neden oldu. Parmakları göğüs ucumu kavradı, yeşil gözler gitgide kararak gece gibi üzerime çökerken parmak uçlarındaki nabız göğsümdeki kalbi hızlandıran bir pile dönüştü.

"Arjen," diye inledim, çevremizdeki çadırlar, çadırın içindeki nefesler, uykunun esir aldığı ruhlar... Hiçbiri umurumda değildi. Umurumda olan tek şey bu adamdı, onunla bütün olma düşüncesi salgın bir hastalık gibi çadırın içini mesken tutmuştu ve her yanım bu hastalıkla dolmuştu.

"İsmimi zikret, sabaha kadar sana adımı söyletmek, senin tenin-de kendimi bir leke gibi bırakmak istiyorum," dedi, erkeksi hırıltısı yüzüme rüzgârını döktüğünde, bu hırıltı beni inleten bir ağrıya dönüştü. Parmaklarının arasında ezdiği göğüs ucum kadınlığıma hırçın baskılar uygularken, onun altında kıvranarak inledim. Kısık iniltim onun kasıklarına kaynar sular dökmüş olacak ki, şimdi eşofmanının önündeki bariz şişliği çok net bir biçimde görebiliyordum.

"Bunu burada yapamayız," diyebildim, kekeliyordum, istediğimden kurduğum bir cümle değildi bu, aksine tek istediğim onunla birleşmek ve ona verebildiğim kadarından fazlasını verip, ondan alabildiğimden fazlasını almaktı. Birbirimizi tüketiyorduk ve yemin ederim, bu bir su damlası kadar bile umurumda değildi.

"Burada ve her yerde, her an, her saniye yapabiliriz," dedi, boğuk sesi beni daha da çileden çıkarıyordu. Göğüs ucumu sertçe sıkarak çevirmeye, ezmeye başlayınca bacaklarımı aralayıp zonklayan kadınlığımla titreyerek inledim.

"Siktir," diye fısıldadı. "Göğüslerin her zaman en hassas noktan."

Benim bile bilmediğim bu şeyi, benimle ilgili olan bu şeyi nasıl bu kadar iyi bilebilirdi ki? Tenimde de ruhumda da akla zarar izler bırakmıştı. Beni benden daha iyi tanıdığına o kadar emindim ki, bir gün bana kendimle ilgili vermem gereken kritik bir karar sunsalar, bu kararı ona bırakırdım; çünkü o benim ne istediğimi biliyordu. Benim aksime.

"Bana kafayı yedireceksin sonunda," dedim kısık bir inilti eşliğinde, bu onun dudaklarında serseri bir kıvrımın bükülerek kalbimi zonklatmasına neden oldu. Eğildi, bacaklarımın arasında ilerleyerek dudaklarını açtığı karnıma bastırdı. Karnımdaki izin sızladığını hissetsem de bu defa bu sızı beni ağlatacak bir anının değil, beni titretecek bir duygunun eseriydi. Parmakları göğüs ucumu ezerek kadınlığımı bir kalbe dönüştürürken, dudakları göbek deliğimin etrafında dolaşmaya başladı; ılık nefesi göbek deliğime her dökülüşünde, kaburga kemiklerim dışarı fırlayana dek kendimi kasarak yılan gibi kıvrılıyor ve geriliyordum.

Dudakları kasıklarıma inince, kadınlığım çaldığı alarmların seslerini gürleştirerek tenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Korhan parmaklarını göğsümden çekince bir an boşluk hissiyle ona baktım, çünkü ben çok daha fazlasını istiyordum; parmakları tenimin üzerinde asılı kalsın ve oradan hiç ayrılmasın istiyordum. Dudakları usulca kasıklarımda dolaştı, taytımın kumaşının üzerinden kadınlığıma indiğinde gözlerim elimde olmadan kapandı; inledim.

Kumaşın üzerine verdiği sıcak nefes beni tutuşturan bir aleve dönüşerek orayı ele geçirdiğinde tırnaklarımı yatağa bastırarak, "Arjen," diye mırıldandım, mırıltım onun dudaklarından dökülen hırıltının kadınlığımda patlamasına neden oldu. Şimdi gerçekten yanıyordum işte.

"Islaklığını kumaştan bile hissedebiliyorum," dedi korkuları def eden, beni mahveden sesiyle. "Siktir, çok fazla sulanıyorsun."

Bir şeyler söylemek istedim. Cesur olmak... Onun benimle açıkça konuştuğu gibi, korkularımı arkada bırakarak ona açılmak...

"Sen yapıyorsun," diye fısıldadım, yakalanma korkusu var olan bir gerçek gibi tepemizde dikilse de umurumda bile değildi bu. Sadece anın içine sıkışmıştık, sadece bu anı var etmek istiyorduk. Anın tadına varmak... Belki de içinde bulunduğumuz an olmak.

"Beni sen sulandırıyorsun. Her seferinde ilkmiş gibi, sanki bana ilk kez dokunuyormuşsun gibi hissediyorum. Bu..." Konuşmama izin

Scanned with CamScanner

vermek istemiyormuş gibi kumaşın üzerinden kadınlığımı ısırdığında, gözlerim geriye doğru kaydı ve bedenim havalanarak kaburga kemiklerimi dışarı serdi. "Ahh!"

"O küçük ağzını öyle çok açmak istiyorum ki... Aklından geçen her şeyi duymak... Ama olmaz. Kimse senin sesini duymamalı." Dişlerini kumaşa sürtünce gözlerim karardı, başımı kaldırıp bacaklarının arasında duran adama baktım. Kalktı, dizlerinin üzerinde doğrularak eşofmanını geren organını avucunun içine alıp sıktı, okşamaya başladı. Bu görüntü beni kahredecek kadar güzeldi, şimdi içimdeki isteği daha derinlerimde, en gizli odalarımda hissediyordum.

Bir elini bana doğru uzatınca bir an gözlerimi kırpıştırdım. Tek eliyle tek seferde taytı bacaklarımdan söker gibi çıkarıp kenara fırlatınca, altımda kadınlığıma âdeta yapışmış olan iç çamaşırımla öylece kalakaldım. Yine bir eliyle bacaklarımı ayırdı, gözlerini iç çamaşırıma dikti, bu esnada bir yandan da irileşmiş aletini sıkıyor, eşofmanın altında patlayacak gibi duran aletini okşarken hırıltılar çıkarıyordu.

"O kadar sulanmışsın ki külotuna yapışmış, şekli çıkmış," dedi hırıltılı bir sesle, elini eşofmanının içine soktu, ardından kudretiyle beni her defasında ürküten beyaz aletini eşofmanın içinden çıkararak bana sundu. Tek eliyle tişörtünü çıkarıp yere fırlattığında, bembeyaz aleti dimdik olmuş ve kaslı karnına yaslanarak zonklamaya başlamıştı. Hayaları sımsıkı duruyordu, rengi açık pembeydi ve aleti de bembeyaz olduğundan aletini saran tüm mavi damarlar dokunsam elime kan bulaşacakmış gibi belirgin duruyordu.

Loş ışığa rağmen bedeni nasıl böyle mermer gibi görünüyordu?

Kadınlığımdaki zonklama önü alınamaz bir kasırgaya dönüştüğünde, parmaklarım benim isteğim dışında özelime inerek orada dolaşmaya başladı. Korhan bu görüntü karşısında boğazından çıkagelen hırıltı ve inleme sesini tutamamıştı; yeşil gözleri bir ateş parçası gibi parlıyordu ve o gözler doğrudan orama kilitlenmişti.

"Okşa," dedi, dudaklarından arzuyla dökülen bu kelime bütün hislerimi harekete geçirerek parmaklarımın tam tepemde durmasını sağladı; çıkıntıya parmaklarımı bastırdığım anda omuriliğimden akan soğuk su beni ürpertti. Islaktım, sanki kan ter içinde kalmışım gibi... Saatlerdir koşuyormuşum gibi... Üstelik nabzım da saatlerdir koştuğumu kanıtlarcasına hızlıydı. Kalbim resmen göğsümü parçalayan bir pervaneye dönüşmüştü.

"Ez tepeni," dedi erkeksi sesiyle, onunla keşfettiğim bu kısmı sertçe ezmeye başladığımda, o da aletinin başını dudaklarından dökülen sıvılarla ıslatmış, karşımda dizlerinin üzerinde durmuş bir heykel gibi oturarak aletini sıkıyor, damarların daha da belirginleşmesini sağlayarak kendini sertçe okşuyordu. Beyaz tenini öyle bir sıkıyordu ki, bembeyaz organı kızarmaya başlamıştı.

Beyaz organına uzanmak, organını öpmek, garip bir dürtüyle dilimi organında gezdirmek istedim; bu dürtü beni korkutsa da şu an öyle çok istiyordum ki, ruhum sanki bedenimden ibaretti ve bedenim onun için yanan bir ağaca dönüşmüş, ormanın içinde tek başına yanıyor, ateşleri gökyüzüne uzanıyordu.

"Daha sert okşa, ah, sikeyim!" Gözlerini oradan ayırmadı. "Külotun yapıştı. Kenara çek şunu. Göster bana onu."

Dediğini yapmak istesem de utanç hâlâ tam olarak geri çekilmiş sayılmazdı. Daha cesur olduğum günleri hatırlayarak zevke ayak uydurmaya çabaladım, kadınlığıma resmen yapışmış olan bez parçasını onun isteği doğrultusunda yana çektiğim an, Korhan dişlerini sıkarak, "Bu ne?" diye hırladı. "Parçalayacağım şimdi bunu. Bu ne?"

"Senin için bu halde," diye fısıldadım ahlaksızca. "Bak, ne hale getirmişsin." Kadınlığımda biriken sıvıları parmaklarımla kaldırıp ona sunduğumda, Korhan aletini koparacakmış gibi sıvazlamaya başladı. Eğildi. Aletini daha sert sıkarken şimdi yüzü mahremime daha yakın duruyor, nefesi ıslak kadınlığıma sızarak beni etten kemikten bir tabuta dönüştürüyordu.

"Benim için sulanmış," dedi. "Kıpkırmızı olmuş. İçini ayır, göster onu bana."

"Arjen..." Titreyen sesimle dediğini yaptım, parmaklarım mahremimde âdeta kayıyordu, zorlanıyordum ama içini açıp ona sunmayı başarmıştım. İçi zonklayan deliğimi gördüğü anda kendini tutamayıp eğildi, dudaklarından dökülen sıvıyı kadınlığımda hissettim ve sert tükürüşü göğsümü zonklatacak kadar büyük bir şehveti kasıklarıma sürgün etti.

"Yay," dedi kendinden geçmiş gibi yükselen sesiyle. "Tükürüğümü yay oraya. Hadi. Göster. İçini ayıra ayıra göster şunu bana." Gözleri şimdi zifir rengiydi. Aletini kökünden koparmak istiyormuş gibi sıkıyor, sıktığı aletinin yarattığı baskı hayalarının kızararak taş gibi olup kasılmasına neden oluyordu. Dediğini yaptım, sıvılarını

Scanned with CamScanner

kadınlığıma dağıtarak kadınlığımı ona araladığımda, aniden avucunun içinde kaydırdığı, sıktığı aletin başını çıkıntı kazanan tomurcuğuma bastırdı ve dünya tepetaklak olurken dudaklarımdan zevkin ferah iniltisi döküldü.

"Ohh!"

"Siktir." Aletinin başını zonklayan tepeme bastırdı, tepemin içindeki tomurcuk artık yanmıyor, resmen küle dönmüş parçalanıyordu. Aletinin başındaki zonklamaları tepemdeki zonklamalara karıştırarak ikisini bir bütün gibi birbirleriyle dağlamaya başladığında, artık kendimi tutamıyor, kısık tutmaya çalıştığım iniltim çadırın içine dağılarak karanlık bir hissiyata dönüşüyordu.

Aletinin başından sızan sıvıyı hissediyordum, aynı zamanda kadınlığımda ona ait sıvılar vardı ve benim sıvılarımla karışarak orayı resmen bir göle çevirmişti. Aletinin başını deli gibi tomurcuğuma sürttükçe hissettiğim zevk katlanıyor, gözlerim kararıyor, bedenim tir tir titriyordu ve kadınlığım gözyaşları gibi zevk suları döküyordu.

"Nasıl şişmiş, nasıl zonkluyorsun. Kalbine sürtüyorum sanki," dedi hırlayarak, bacaklarımı iyice ayırıp kollarını altından geçirince aleti baskıyı kesti ve kadınlığım arsızlıkla aranmaya başladı. Aletini yeniden kadınlığıma getirdi, deliğimden akan zevk sularını aletinin şişmiş başıyla yukarı taşıyarak tepeme dağıttı ve yeniden tepeme sertçe sürtmeye başladı. Şimdi çıldıran sadece o ya da ben değildim, ikimiz de deliriyorduk.

"İçinde istiyor musun beni, Nurşan?" diye hırladı, kadınlığıma yapışan, tomurcuğumu ezen aleti artık benimle o kadar bir olmuştu ki, ten tene sürttükçe şakırtılar duyulmaya başlamıştı. Islak ses çadırın içinde yankı bulurken, tişörtü ve sutyenimi yukarı çekerek iri göğüslerimi özgür bıraktım. Gözleri göğüslerime dokundu, göğüslerime baktığı an aletini daha sert bastırıp tomurcuğumu patlatacakmış gibi hissettirdi.

"Seni..." diye fısıldadım, hisler üst üste bindiğinden ağzımı açmakta zorlanıyordum. "...seni içimde istiyorum. Beni... Ah... Evet!"

"Seni ne? Söyle bana." Aletinin başını tomurcuğuma bastırınca su seslerinin daha da yükseldiğini fark ettim. Tırnaklarımı onun pazılarına geçirerek kafamı kaldırdım ve eğilip aşağıda olup biteni merakla gözlemlemeye başladım. Görmek, hissetmek kadar etkiliydi ve aniden zevkim bu görüntü karşısında katlanarak çoğaldı. Daha da

çıldırdığımı hissederken, "Kayıyor," diye inledim. "Ahh, içime ver, lütfen!"

"Al beni içine, yavrum," dedi, ardından aletinin başını sertçe deliğime sokup çıkardı, anlık bu doluluk hissi beni çileden çıkartarak inletse de devamı gelmediği için hayal kırıklığıyla mırıldanmıştım. Korhan, gitgide daha da irileşen, kızarmaya başlamış aletini yeniden mahremimin girişine getirdi, içeri itti, sadece başını içimde hissettsem de büyüklüğü beni zorladığından kafam geriye doğru düşmüştü.

"Anlamıyorum ki her gün genişleyeceğine daha da daralıyor musun sen? Ohh! Siktir, çok darsın." Gözlerimin kenarları zevkin getirisi yaşlarla dolduğunda, Korhan aletinin başını yeniden tomurcuğuma bastırdı ve ben daha inleyemeden deliğime indirip içimi doldurdu.

"Ahh!" diye bağırdım, o an ikimiz de birbirimize baktık; birinin bizi duyması demek, çok büyük bir sorun demekti. Korhan aletini sertçe içime itince, aletinin yarısı boydan boya kayarak içimi doldurdu ve o an tam çığlığı basacakken Korhan dudaklarıma sertçe yapıştı.

Ağzının içine patlayan çığlığım hafiflemiş, kimsenin duyamayacağı bir ağıta dönüşmüştü. İçimde ilerleyen aletini saran damarlar, aletinin etrafındaki dikenler gibiydi ve bu, zevkimin ikiye hatta üçe katlanmasına neden oluyordu. Tırnaklarımı onun pazılarına geçirerek doğruldum, aleti aniden içimde daha derine saplanınca yeniden ağzına doğru inledim.

Korhan geriye doğru düştüğündeyse, şimdi üstte olan kişi bendim ve hâkimiyet duygusu ruhuma bir gemi gibi oturduğunda, aletini yönetmenin verdiği hazla onun kucağında sertçe sürtüne sürtüne onu içime almaya başladım. Bu sırada göğüslerim onun boynuna sürtünüyor, dudaklarımdan kısık iniltiler dökülüyordu. Ağzım yeniden onun ağzını arasa da nefesini göğüslerimin arasında hissetmek beni daha da çıldırmıştı.

"Al içine," diyordu kendinden geçmiş gibi alttan alttan kendini bana çarparak. Hayaları kalçalarıma tokatlar atıyor, tokatların sesleri şakıyarak çadırın içinde inliyor, göğüslerim sallanarak Korhan'ın yüzünü okşuyordu. Göğüslerimden birini ağzına alınca gözlerim kaydı, dilinin uyarısıyla titredim ve dili göğsümün ucunu bir dümen gibi çevirmeye, kadınlığım, kalın aletin etrafında kalp gibi çarparak kasılmaya başladı.

Scanned with CamScanner

"Ahhh, Arjen!"

Büyük avucunu kalçamda hissedince hareketlerim daha da hızlandı. İçimde, dışımda, ruhumda bile acıyı hissediyordum ama bu acı, beraberinde zevk kamçısını vurarak beni paramparça ediyordu. Korhan büyük avucuyla aniden kalçama sertçe vurunca, tenimden dökülen şakıma sesi benim elimde olmadan döktüğüm yüksek sesli iniltiye karıştı. Parmak izlerinin bembeyaz kalçamda mühür gibi durduğuna emindim, umursamadım, Korhan kalçalarımı ikiye ayırarak kadınlığımın kapasitesini daraltırken ben hissettiğim hislerin ahengiyle onun kucağında zıplamaya devam ettim. Dili göğüs uçlarımda dolandıkça, içinde kabul eden kadınlığım içindeki kusma isteğiyle kasılıyordu.

Kasılmalarım dev yankılara dönüştüğünde, Korhan aniden üzerime abanarak beni altına aldı ve birleşen organlarımız birbirinden tek bir an olsun dahi kopmamışken, içime sertçe pompalamaya başladı. Şimdi altında durduğum adam benim dünyaya bağlı olduğum damarı koparıyor, üzerinde yattığım yatak iğnelerle doluymuş gibi sırtıma batıyordu. Ama zevk... İşte o, beni asla terk etmeyecekmiş gibi tenime yapışmıştı ve her birleşme sesinde, içimde büyüyerek beni esir ediyordu.

Beni ona mahkûm ediyordu.

Bacaklarımı onun sıkı kalçalarına sardım, topuğumu kalçasına bastırırken şimdi altında eşofman olmadığını fark etmiştim; topuğumu sımsıkı kalçasına bastırdıkça, aleti içimde hareket ederek kasılıyor, kadınlığımın duvarlarını yıkmak istiyormuş gibi zonkluyordu.

"Al içine yavrum, hepsini al," diye fısıldadı hırıltılarla kulağıma doğru. "Vakumluyorsun beni içine, sikeyim! Ahh!"

"Durma!" diye inledim, artık kendimi yukarı iterek kalçalarımı kaldırıyor, onun sert aletini karşılama isteğiyle bedenimi onun bedenine çarpıyordum. Çıldırmış gibiydik, külotumun bir kenarının yırtıldığını, aramızda sallanmaya başladığını yeni fark ediyordum. Öyle çok kendimizden geçmiştik ki, artık dudaklarımızdan dökülen kısık iniltiler bile elimizde olmadan canlanmaya, etrafa yayılarak güçlenmeye başlamıştı ama umurumuzda olduğu söylenemezdi.

"Siktir!" diye kükredi, o an birilerinin duymuş olabileceği gerçeği umurumda olmadığından tırnaklarımı onun kaslarla çevrilmiş sırtına batırarak dişlerimi omuzlarına sapladım. Bu, içimdeki aletin

kasılarak genişlemesine neden oldu. Kalçama yapışarak çarpan hayalarının da artık çok daha sert olduğunu hissedebiliyordum, tenimdeki yangın büyüyor ve kaçacak tek bir yer bırakmadığı bana, ona sığınma isteğini aşılıyordu.

"Geleceğim," diyebildim, gelmenin ne olduğunu da ondan öğrenmiştim, bana kelimeler ve hisler kazandırmıştı. İçimin çalkalandığını, yüreğimin hopladığını, tenimin karıncalandığını hissediyordum. Daha binlerce, milyonlarca şey hissediyordum.

"Ak," dediğinde kendini daha sert itti ve o an sıkı kalçalarının kasıldığını, aletinin içimde ilerlemek yerine içimde gezindiğini hissettim. Bu, içimde sıkışan suların kaynayarak yükselmeye başlamasına neden olmuştu. "Akıt. Etrafıma akıt. Hadi, ahh!"

Kasılan kadınlığım artık benim kalbimdi; duygularımı yönlendiriyor, hissettiriyor, beni yönetiyordu. Kadınlığım, zonklayan aleti içine çektikçe bir girdaba dönüşerek kendi etrafında uğuldamaya başladı. Hislerin yarattığı hortum başımda dönüyor, kafamın içinden düşüncelerimi çalarak kendine katıyor, gitgide daha da büyüyerek her yeri yıkıyordu. Gözlerimin önünde çakan şimşeklerle elimde olmadan dişlerimi sertçe omzuna sapladım, kanın dokusunu hissettim, tadını aldım ve ardından kadınlığım yağmurlarını biriktirmiş bulut gibi şakır şakır onun köklerine yağmaya başladı.

O an sağır oldum. Ne kendi sesimi ne de onun sesini artık duyamıyordum. Zaman yoktu, cennet ya da cehennem yoktu; bir dünya bile yoktu. Boşlukta asılı duruyordum ve dünyayı silen atmosferden beni izleyen gezegenler üzerime düşmeye başlıyordu. Korhan'ın etrafında akan sıcaklığını biliyordum ve onu ne hale getirdiğimi... Ama duyamıyordum. Göremiyordum. Hırıltıları beni dünyaya geri çektiğinde, dudaklarıma bulaşmış kanıyla öylece altında yattığımı fark ettim; o ise, ona ait yağmurları karnıma, göğüslerime, tenime yağdırmış, ıslak saçları ve terli teniyle nefes nefese beni izlemeye başlamıştı.

Uzun süre konuşmadım, sözcükler anlamsızdı; an tüm gerçekliğiyle hâlâ etrafımızdaydı ve konuşulacak, söylenecek her söz anın ellerini, ayaklarını, yüzünü koparmak gibiydi; onu yok edecekti.

Kendimi en temiz kirli gibi hissediyordum. Bedenimin temizlenmeye ihtiyacı vardı ama ruhum, sanki kimsenin erişemeyeceği, olamayacağı kadar temizdi. Bu benim açımdan çok garipti, anlamlandırılması çok güçtü ama gerçekti.

Scanned with CamScanner

Nefesinin sağanağı tenime dökülürken beni bir bebek gibi kaldırarak kollarının arasına yatırdı. Uzun süreyi bu sessizliğe harcadık ve hisler tenimize yağmur gibi yağarken sadece birbirimizi hissettik. Bir insanı hissetmeyi, bir insanın varlığını içmeyi bana o öğretmişti. Şimdi onun ruhunu içiyordum, varlığının altında var oluyordum; onu hissediyordum.

"Seni ormanın derinliklerinde yaşayan biriyle tanıştırmak istiyorum," dediğinde, nefesi tıpkı benim nefesim gibi düzensizdi ama kelimeleri dudaklarından tüm gücüyle dökülmüştü. Bir an bu söylediğine anlam veremedim, nefesim tenine belirsizlikle döküldü ve dudaklarındaki şeytani kıvrımı izlerken kalbimin atışları yeniden hızlandı.

"Sana çok benzetiyorum onu."

"Kimi?" diye sordum saf saf.

"Gel benimle." Beni bağrına bastı, birkaç saniyemi onun teninin kokusu içimi parçalarken öylece onun kollarında geçirdim. Ardından yavaşça benden uzaklaştı. Bana kendisine ait bol bir tişört verdi, tişörtün altına giydiğim şortun içine iç çamaşırı giymemiştim çünkü onun geniş tişörtü kalçalarımı yeterince örtüyordu. Terli, kısa saçlarım yanaklarıma yapışmıştı, üzerime ona ait kırmızı kapüşonlu bir ceket aldıktan sonra çadırdan çıktım, o ise sanki hiç üşümüyormuş gibi üzerine hiçbir şey giymemiş, altına da boxerı ve eşofmanını geçirmişti.

Tenim hâlâ çok sıcak olduğundan başta ormanın içine yayılan soğuğu hissedemedim, ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladığımızda tenimde kabarmaya başlayan soğuk beni çok etkilememişti ama hissedilirdi. Gözlerim onun çıplak bedenine kaydı, göğsünü ikiye ayırmış gibi duran izi soğukta daha diri duruyordu.

Anlık cesaretle elimi onun eline kaydırdığımda bu hareketim bir an onu şaşırttı ama sonra yeşil gözler gözlerime indi ve bakışlarımız birbirini buldu; şaşkınlığın gözlerinden silinerek yerini daha canlı bir duyguya bıraktığını gördüm. Parmaklarının baskısını parmaklarımda hissetmek çok farklıydı, sanki nabzı bana aitmiş gibi geliyordu ve insan kendi nabzını hissettiğinde bundan rahatsızlık duyardı ama ben bundan rahatsızlık duymuyordum, bana huzur veriyordu.

İçimde birilerinin bizi duymuş olma ihtimalinin getirdiği bir huzursuzluk, biraz da utanç hissi vardı ama bunun yanında çok da

rahattım. Sanırım bu rahatlığı onun yanında olmaya borçluydum. Bir süre karanlık ormanın içinde el ele ilerledik. Onun yanındayken beni iki eliyle boğazımdan kavramış gibi sıkan karanlığı bile seviyordum.

"Bana benzettiğin kişi..." dedim sonunda konuştuğumda, gövdesi neredeyse ikimizi bile rahatlıkla arkasına gizleyebilecek kadar kalın bir ağacın önünden geçtik; yerde yosunlar vardı ve ayaklarım yağmış olan çiy taneleriyle daha da kayganlaşan yosunların üzerinde ilerlerken kayıp duruyorlardı. "Yani... Anlamadım pek. Ormanın derinliklerinde yaşayan birini mi tanıyorsun?"

"Tanımıyorum," dediğinde bana değil önümüzde uzanan sık ağaçlarla örülmüş karanlık yola bakıyordu, ay sis yaratarak ağaçların arasından ormanın derinliklerine gümüş rengi bir ışık yaymıştı. Ormanın içinde biraz da yeşil bir duman varmış gibi duruyordu, bu sisti ve aydan aldığı ışıkla renklenen ağaçlar sisi yeşile boyamıştı. "Ama onu gördüm."

"Merak etmeye başladım," diye mırıldandım, Korhan'ın gözlerini ileride bir noktaya sabitlediğini gördüğümde, bakışlarıma yerleşmiş merakla gözlerimi usulca onun baktığı yere doğru çevirdim. İleride, yemyeşil sislerin yükselerek ardında bir şeyi saklıyormuş gibi duvar ördüğü o yerde suyun sesi, saklanan güzelliğin kalbine ait atış sesleriymiş gibi yayılarak ormanın derinlerine karışıyordu.

Sisler, onları izlediğimi biliyorlarmış gibi ağır ağır birbirlerinden uzaklaşarak dağılmaya başladıklarında, gördüğüm görüntü anlık nefesimin kesilmesine neden olacak kadar güzeldi. Ağaçları ardına almış, önümdeki düzlüğü kıyısı bilmiş, tenine koruluğun yeşilini giymiş nehir tam önümde duruyordu. Suyun yüzeyinde birikmiş sisi görebiliyordum, suyun tenine ait bir soğuk gibi suyun üzerinde uçuyor, bir buluta benziyordu. Nehrin kenarında, ormanın yeniden salınmaya başladığı yerde, yarısı suyun yarısı da toprağın içine gömülü büyük bir kaya parçası vardı. Nehir o kadar büyüktü ki, Tanrı ormana bir su damlası ekmiş, orman o su damlasından küçük bir okyanus var etmişti.

Bana doğru döndü, çok kalın olmayan ama kaslarla örülü olduğunu gördüğüm ve dokunduğum kollarını belime sararak beni kendisine doğru çekti. Gözleri gözlerime bir kalp uzağımda, gözleri gözlerime kalbimin içindeki atışlar kadar yakınımdaydı.

"Seni sana getirdim."

Scanned with CamScanner

Oysa bir nehre benzeyen oydu.

Bir an ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Gözlerimi yüzünün her köşesine dokunduruyordum, dokunduruyordum çünkü yüzü ihtiyacımdı, dokunduruyordum çünkü yüzünü ezberime alıp bir daha hiç unutmamak istiyordum, dokunduruyordum çünkü yüzü haritamdı.

Daima soğuk olan parmaklarımın uçlarındaki donmuş duyguları hissetmesi için parmaklarımı yanaklarına bastırdığımda yeşil gözlerini dokunuşuma yumdu. Uzun kirpikleri gecenin bile örtemeyeceği kadar ışıltılıydı, öyle bir ışıltılıydı ki, cehenneme tek bir kirpiği düşse, Tanrı cehennemi evi bilirdi.

"Burası sana daha çok benziyor," diye mırıldandım dokunuşlarım teninde çözülüp kor alevlere dönüşürken. "Beni kendine getirmişsin gibi hissettim."

Dudakları yukarı kıvrıldı, burnundan sert bir nefes verince nefesi beni duraksattı. Gözlerimi yüzüne toprağa tohum ekiyor gibi ektim, kalbimde çiçeklendi en güzel hisler.

"Belki de ben kendimi sana benzetmişimdir ya da sen bana dönüşmüşsündür." Cümlesi beni gülümsetti, gülümsediğimi hissetmiş gibi yeşil gözlerini araladı; gözlerinde kayıp bir çocuğun kalbindeki korku duygusu vardı ama sanki gözlerini açıp beni gördüğü an, o çocuk karanlıkta annesinin sesini duymuş, annesini bulmuştu.

"Ama nehir ben değilim," dedi, bir an bu söylediği kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Nehir sensin. Bu nehir kadar temiz olan sensin, sen suyun en saf halisin. Bense sadece sıradan bir adamım. Çamurlu ayaklarımla önünde durmuşum, saf suyunu izliyorum, bir adım atsam biliyorum ayaklarım temizlenecek ve tek isteğim olan seni hissedeceğim ama seni bulandıracağım. Sana kalbini bulandıran hisler verirken, ruhunu da bulandırmak istemiyorum, bir gün midenin bulantısı olmaktan çok korkuyorum."

"At o adımı, Arjen," dedim hiç düşünmeden. "Ben zaten dibimde bir taşla beni bulandırabilecek kumlar taşıyorum. Beni biri bulandıracaksa, bu sen ol istiyorum."

Buna ihtiyacım vardı. Biri beni alabora edecekse, bu yalnızca o olsun istiyordum. Dudakları dudaklarıma karanlığa serilmiş bir ışık parçası gibi serildiğinde, başta karşılık veremediğim o öpüşü, etrafımızı sarmaya başlayan alevlerin etkisiyle güçlü bir yangına dönüştü.

Avucumda onun yüzündeki taşlı yollara bastırdığımda, dudaklarının arasından dudaklarıma karanlık bir inilti emanet etti. Sonra öpüşmemiz birdenbire bir yangından uzaklaşarak bir sele, buz gibi sulara, okyanusun derinliklerine dönüştü.

Bir elini belime indirdi, diğer eli yanağıma kaydı ve avucundaki ısı değişimini tenimde hissettim ama dokunuşu kısa sürdü, yanağımdan kayarak kulak boşluğuma inen avucuna bağlı olan parmak uçlarını saç diplerimde hissettim. Birdenbire üzerimdekini çıkarıp kenara attığında ona karşı koymadım, dudaklarımız yeniden birbirine kapandı. Bir süre devam eden öpüşmemiz dudaklarını dudaklarımdan ayırmasıyla yerini dudaklarımdaki büyük bir boşluğa terk ederken nefes nefese ona bakakaldım.

"Benimle suya gir," dedi, başta inanamayan gözlerle ona bakakalmama neden olan cümlesi, devamında hiç düşünmeden ayaklarımdakini ve altımdakini çıkarmamla onun gözlerindeki memnuniyet ifadesine dönüştü. O da tıpkı benim gibi altındakilerden bir çırpıda kurtuldu, o an birilerinin ikimizi görmesi umurumda değildi ama biliyordum ki bu yeşil sis bizi tüm gözlerden sakınıp saklardı.

Parmaklarını çıplak belime bastırdı, beni üzerinde sislerin bulut gibi gezindiği nehre doğru çekti. Nehrin kıyısına attığım adım kalbimin çarpıntılarının daha da şiddetlenerek göğsümü daraltmasına neden olmuştu. Korhan nehre benden önce ayak bastı, ayak bileklerine kadar suya girdiğinde yutkunarak ona uydum; su soğuktu ama bu soğuk, tenimden ter gibi akan hissin beni ürpertmesine neden oldu.

"Hasta olacağız," diye mırıldandım, ayaklarımdan bileklerime tırmanan soğuk sanki sırtımdan akan termiş gibi kasılmama neden olurken.

Yanıt verme görevini ilk önce yeşil gözleri üstlendi, gözlerinin içine bakarken parmaklarının belimdeki baskısını daha yoğun hissediyordum.

"Sence sen ve ben, çok mu sağlıklıyız?"

Sorusu yüzündeki her daim sert duran ifadesinin gevşemesine, bakışlarının sakinlikle yüzümde turlamasına neden olmuştu. Ona söyleyecek bir şeyim olmadığından bakışlarımı nehrin derinliğinin arttığını düşündüğüm yöne çevirdim. Evet, biz hastaydık, bu doğruydu. Zaten hasta olan iki insan, daha ne kadar hasta olabilirdi ki?

Scanned with CamScanner

Cevap vermememem aslında onun dilinde benim vermiş olduğum bir cevaptı zaten. Beni nehrin içine ölüme çağrı yapan bir canavar gibi çekmeye başladığında ona karşı koymadım. Su önce bacaklarımı dizlerime kadar yuttu, bu bile beni bu denli üşüttüyse nehre girdiğimde ne hale gelirdim hiçbir fikrim yoktu ama onunla suyun içinde olma düşüncesi bedenimi ısıtmasa da içimi ısıtmaya yetiyordu.

"Çok mu soğuk?" diye sordu bana sanki soğuğu o hissetmiyormuş gibi. Sessizce başımı salladım ama bu beni suya girmekten alıkoymaya yetmiyordu. Bir an tenim avuçlarının arasından kayıp gitti, ondan biraz uzaklaşarak nehrin içinde yürümeye devam ettim. Ayaklarımı bastığım yerler bana çok güvenli gelmiyordu, tabanlarımda hissettiğim kaygan taşlar beni biraz germişti ama yanımda Korhan olduğu ve inancım onun kanatları altında olduğu için geri dönmek yerine daha derine yürümek istiyordum.

Su çıplak göğüslerime kadar örtünce gözlerimi omzumun üzerinden Korhan'a doğru çevirdim. Küt saçlarım omuzlarımın biraz üzerinde olduklarından hâlâ ıslanmamışlardı. Su, benim göğsümde olmasına rağmen Korhan'ın yalnızca karnına kadar örtmüştü. Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi ona uzattım, yeşil gözler önce ona uzanan elime, ardından da gözlerime çevrildi. Belki de onun bana olan inancını görmek istiyordum, hayır, bu belki değildi; düpedüz gerçekti. Bana inanıp inanmadığını görmek istiyordum.

Gözleri gözlerimden ayrılmazken elini avucumun içine kaydırdı. Benim küçücük ellerim onun kocaman ellerinin yanında babasının elini tutan çocuğun eli gibi duruyordu ama ben yine de kocaman ellerim varmış gibi onun elini sıkıca kavrayarak onu kendime doğru çektim.

Baba ve çocuk...

İkimizin arasındaki bağ bu kadar derin miydi bilmiyordum ama bana tam olarak ne hissettirdiğinden emin olmadığım baba güvenini verdiğini düşünüyordum. Belki o histen bihaberdim ama şu an hissettiklerim ondan çok da farklı değilmiş, hatta aynıymış gibi geliyordu bana.

Bedeni bedenime yaslanınca sıcaklığıyla anında gevşeyip soğuğa dirseğiyle sertçe geçirip kendinden uzaklaştıran bedenimle gözlerimi yüzüne dikerek ona baktım. Kafamı kaldırarak ona baktığımda bu onun çok hoşuna gidiyormuş gibi hissediyordum, kısık ve tehlikeli

duvarlar örülmüş gözlerinde o an gördüğüm ifadeler, duygular çok başka oluyordu.

"Ait olduğun yerdeyken olduğundan daha çirkin görünüyorsun," dedi, sesi çaresizliğin ezgisi gibiydi ama bu çaresizliğin asıl sebebini bir türlü kavrayamıyordum. Dudakları bana kederli bir günü hatırlatan bir kıvrımla yukarı doğru çekilince gözlerim dudaklarına kaydı ve dikkatim tuzla buz oldu. Ben dudaklarının hareketlerini kavrarken o konuştu:

"Sen bu nehir gibisin ama bu nehirden daha çirkinsin."

Bakışlarım sarsılarak gözlerine çevrildi. Suyun soğuğu bedenimi titretmeye yetmiyordu artık. Bedenim gevşemiş, soğuğa alışmıştı ama kelimeler... Kelimeler onun dudaklarından döküldüğü için midir bilinmez asla alışamayacağım heyecanlar doğurup kucağıma bırakıyordu ve o heyecanlara annelik yapmamı istiyordu.

Beni yavaşça geriye doğru itince nehrin dibine bastığım ayaklarım havaya kalkarak suyun içinde asılı durdu. Bu beni panikletebilecek bir şeyken onun parmaklarının belimde sabit duruyor olması tüm endişeleri parçalayarak kapı dışarı etmişti. Küt saçlarım bedenimin geriye doğru devrilmesiyle suyun içine sarktı, uçları suyun yüzeyinden içeri sızarak suyun derinliklerine gömüldü. Kısık gözlerimle ona bakarken kalbimin atış seslerini duyuyordum, kalbim öyle çok hızlanmıştı ki, göğsümün derisini dalgalandırıyordu.

"Bana neden inanıyorsun?" Sorusu bir bıçak gibi göğsümün dalgalanan derisine girince gözlerimi gözlerinden çekmeden yalnızca yutkundum; kelimeler, suyun dibine gömülmüş takvim yaprakları gibiydi ve o kadar çok parçalanmışlardı ki, artık onları okuyamıyor, dillendiremiyordum.

"Sana neden inanmayayım?"

Bu sorum onun birdenbire öylece donup kalmasına neden olmuştu. Parmaklarını bel boşluğuma bastırıp beni suyun içinde biraz daha yatar pozisyona geçirince saçlarım tamamen suyun içine daldı, kulaklarımın kenarlarında dalgalanarak yanaklarıma çarpan suyu hissedebiliyordum. Gözlerimi bile kırpmadan ona bakmaya devam ettim, bacaklarım artık onun beline sarılıydı.

"Bacaklarını serbest bırak," dedi bana sert bir emir vererek. Kendimi onunla sabit tutmazsam muhtemelen suyun dibine anlık da olsa çekilirdim. Suyun tuz oranı yoktu, bu yüzden kaldırma kuvveti

Scanned with CamScanner

denizinki kadar fazla değildi. Lezâ yeşili gözlerine bakarken kendime düşünme payı bırakmadım, suyun dibine gömülsem bile ona güvenmeye devam ederdim çünkü o gelirdi ve beni suyun dibinden çekip alır, kıyıya taşırdı. Bacaklarımı belinden ayırarak serbest bırakınca aniden kafam suyun içine daldı.

Kulaklarımın, nefesimi tutmadığım için ciğerlerimin ve burnumun içinin suyla dolduğunu hissedince bir an kalbim suyun içinde panikle çarptı. Parmaklarını belime tamamen bastırdığını hissettim ama beni yukarı kaldırıp kafamı suyun içinden çıkarmadı. Kulaklarım suyun yoğunluğuyla uğulduyordu, nefesim birdenbire ipi kesilmiş çamaşırların binanın en üst katından aşağıya düşmeye başladığı gibi içimden düşerek ciğerlerimi boşaltmaya başlamıştı.

Tam nefesimin tükendiğini hissettiğim sırada parmaklarını belime gömdü, beni hızla yukarı çekerek kafamın sudan çıkmasını sağladı. Birkaç saniye gözlerimi açamadan suyun yüzeyinde öylece bekledim, uzanır gibi suyun yüzeyindeyken gözlerimi usulca aralayıp karşımda duran adamın kor yeşili gözlerine baktım. Dudaklarım kendinden emin bir kelimenin ilk harfinin çizgisiymiş gibi usulca yukarı kıvrıldı, Korhan'ın gözleri dudaklarıma kaydı, sertçe yutkundu.

"Söylesene, şimdi sen ben olsaydın sana inanmaz mıydın?"

Dudaklarını yalayarak ıslattı. "Sen sadece seni sudan çıkaran bir insanın sana iyilik yaptığını düşünecek kadar aptal bir kız değilsin, Nurşan," dedi, sesi içimi burkmuştu. "Sen yalnızca bana inanmak istiyorsun."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım, buna verecek bir cevabı yokmuş ama gözlerine bakarsam o cevabı görürmüşüm gibi bunu görmemi istemiyormuşçasına aniden sertçe dudaklarıma yapışınca gözlerim kısıldı. Şimdi suyun üzerinde üzerime uzanmış, beni su ile altına alırken suyun içine gömülmemizi tek bir an bile önemsemeden beni suyun altında sertçe öpmeye devam etmişti.

Dokunuşu bir yalanın sona erişi gibiydi, gerçeğin şafağı dudaklarında söküyordu. Uzun süren öpüşmemiz kafam yeniden suyun yüzeyine çıktığında ve yoksunluğunu duyduğum nefes ciğerlerime dolduğunda sona ermişti. Kirpiklerimden gözyaşları gibi akan su damlalarıyla öylece ona bakakaldım, tenim soğuğa onun verdiği sıcakla savaş açmıştı.

"Bir gün senin kalbini kıran kişi ben bile olsam, bana bile acıma," dedi, cümlesi gözlerimin daha da kısılmasına neden oldu. Ko-

nuşurken dudaklarından soğuğun buharı sızıyordu. "Çünkü ben senin gözlerinde kırgınlığı göreceğime, parçalanayım daha iyi."

Gözlerimi güzel yüzünün her bir köşesinde dolaştırdım, bakışlarımda neyin özünü buluyordu bilmiyordum ama ben ona tüm hislerimle bakıyordum.

"Bu kadar önemli mi senin için benim kırgınlığım?"

"Önemli," diye itiraf etti, normalde bir şeyleri beni kıvrandıracak kadar söylememeyi tercih ediyordu. "Ben şu ana kadar kimseden korkmadım ama sende yaratabileceğim o duygudan çok korkuyorum." Bir şey diyemedim, konuşmaya devam etti: "Şimdi bile gözlerinde o korktuğum duygu var, onu ben var etmedim biliyorum ama gözlerinde onu görünce..." Sustu, konuşamadı, konuşurken edeceği her kelime ona zarar verecekmiş gibi kendini kelimelerden sakındı.

"Gözlerimde onu görünce?" Beklenti gözlerimde denizin üzerinde kabararak kıyıya yaklaşmaya başlayan o hırçın dalga gibi büyüdü. Bana cevap vermedi, sadece gözlerimin içine baktı, gözlerimin içine bakması zaten ondan alabileceğim tüm cevaplarmış gibi sustum.

"Beni ısındırsana," dedi, bir an bu söylediğine anlam veremeyerek ona baktım. Her nedense kurduğu bu iki kelimelik cümle bana karşımda bir çocuk varmış gibi hissettirmişti. Parmakları suyun içindeki çıplak kalçalarımı kavradı, dokunuşu karanlık tutkulardan değil, çocukça beklentilerden var olmuştu.

"Isındırayım," diye mırıldandım onu taklit ederek. Suyun içinde buruşmuş parmak uçlarımı ensesine sürttüm, gözlerini mayıştırarak usulca yumdu, bu beni gülümsetti. Uzun tırnaklarım hafifçe ensesindeki deriyi çizince gözlerini araladı, yoğun ve ıslak kirpiklerinin arasından beni belimden kavramış gibi hissettiren yeşil gözlerine bakakaldım.

"Seni ilk gördüğümde de gözlerinde kırgınlıklar vardı," dedi, sesi dikkatimi dağıtacak kadar hoş bir tınıyla zihnime yayılarak düşüncelerimi darmaduman etmişti. Kirpiklerimden yaş gibi süzülen suların varlığının farkında bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. Tırnaklarımı hafifçe tenine bastırdım, yutkundu, yutkundum.

"Ama şimdi gözlerinde kırgınlıktan fazlasını görüyorum."

"Kırgınım," diye itirafta bulundum, parmak uçlarım tenine baskı uygularken gözlerimi çenesine indirdim, çenesindeki çukuru izlerken derin bir nefes aldım. "Kime bilmiyorum, neye bilmiyorum,

Scanned with CamScanner

neden bilmiyorum, ne zamandan beri bilmiyorum ama şu an çok kırgın olduğumu biliyorum." Beni dikkatle dinlerken aslında bu onun için bir işkenceden farksızmış gibi tenimi sıkınca tekrar yutkundum. Gözleri yüzümü deşmek isteyen bir bıçak gibiydi. "Belki beni öylece bırakıp gittiği için babama, belki benimle hiç ilgilenmediği için anneme, belki babamın hasta olmasına kırgınım... Belki de hasta olup beni görmeden ölmesine. Belki anneanneme, belki evdeki herkese, belki kendime bile kırgınım. Şu an bir tek sana kırgın değilim. Sana o kadar kırgın değilim ki, kalbimden korkuyorum."

Ona korkunç bir masal anlatıyormuşum, o masalın sonunda gözlerinin önünde kendimi öldürüp onu o masalın içine hapsediyormuşum gibi baktı bana.

Bir şeyler söylemesini istemedim, o an benim de tıpkı çoğu zaman onun da ihtiyacı olduğu gibi sessizliğe ihtiyacım vardı. Yanımda olması yeterliydi, gözlerime bakıyor olması... Bana dokunuyor olması. Bunlar yeterliydi. Sussak daha iyiydi. Konuşmak, kelimelerin düşüncelerde kalmasına mani olup, seni gerçekle daha sert bir şekilde yüzleştiriyordu.

"Arjen," diye mırıldandım. "Isındırsana beni."

Dudakları yukarı kıvrılsa da gözleri bu kıvrımdan payını almadı. Dudakları dudaklarıma dokundu, sonra teni tenime ve iki farklı yılan gibi suyun içinde birbirimize dolandık. Onunla birleşme düşüncesi, o an yaşanana kadar sadece bir istekken, güzel bir hayalken, onu içimde hissettiğim an benim kurtuluşum ve dudaklarımdan dökülen cennetin sesiydi.

Su, tıpkı onu içinde var eden rahmim gibi dalgalandı. Sevişmemiz ilk kez bir keman sesi kadar nahifti, bir piyanonun en ince mırıltısını fısıldadığı tuşuna dokunmuşuz ve o ses tüm ormana yayılmış gibiydi. Kollarımı onun boynuna onu göğsümde idam etmek istiyormuşum gibi sararak ona sarıldığımda, parmaklarını kalçalarımdan ayırıp belime taşıdı ve o an ikimiz anatomik bir kalp gibi duruyorduk.

Suyun içinde küçük bir kız çocuğunun kalbi gibi büsbütündük, o kalp nehrin içinde tüm kanından arınmış, bembeyaz bir gelinlik gibi yüzüyordu ve sanki Korhan'ın kanı, damarlarımı doldurarak yeniden kalbin renklenmesini sağlıyordu. Öyle renksizdim ki, onun rengi benim damarlarımda ilerlerken, orman bir kız çocuğunun yeniden almaya başladığı nefeslere şahitlik ediyordu.

"Korhan." İçimde bir volkan gibi patlayıp, bir ateş gibi sönerek küllerini derinliklerime savururken suyun içinde olmamıza rağmen ter içindeki yüzünü kaldırıp, ortasında hâlâ kor yanan yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. O an bir kadındım, bir yazardım, bir oyuncuydum, bir sahneydim, bir senaryoydum, bir metindim, bir kelimeydim, mürekkeptim ve hatta o kadının elleriydim. O an bir kız çocuğuydum. "Ben sende kalbimi bıraktım." Cümlemin sonunda titreyen sesimi durdurup bana ilgiyle bakan gözlerinin içine utanarak baktım.

Nehrin hayaletinin kalbi atmaya başladı.

Sonra fısıldadım:

"Ben artık farkındayım." Suyun içinde onun kucağındayken yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ben sana âşıkmışım."

Scanned with CamScanner

6. Perde
İnancın Dikenleri

Ona kalbimde bir inanç çukuru.

Sırtım sevgilim, senin bıçaklığın mı?
Benim yaramın senin sesinden okunmuş besteleri var.

Bir adamı sevmek, o adamın kozasında bir kelebek olmaktı. Üç günlük kanatlarınla, seksen bir şehirden seksen bir rüzgâr çalmaktı. Kelebeğin yalnızca üç günü vardı, o üç güne seksen bir yağmur yağdı, seksen bir çığ düştü, toprak seksen bir kere kaydı. Üç günlük dünyası, o doğduğu gün ona cehennem oldu.

Bir kadın sevince nasıl da üç gününü
cehennemde geçiren bir kelebek,
Oysa yaşamak isterken bir adamda sadece severek.
Bana üç yıllık bir cehennemdi, seni sevdiğim
o üç gecelik müebbet.
Keşke seni içimden üç kez üflesem, iki kez geçsen,
bir kez kalsan ama şu acıyı dindirsen.

Mania, sen ve ben bu cümleler kadar yakınken birbirimize, kalbimizi farklı yerlerde kaybettik.

Sende şafak sökene kadar beklediğin bir Mantus, bende her an yolunu gözlediğim bir adam var.

Scanned with CamScanner

Su, dibinde cehennemleri bile susturmuş gibi serinken, benim kalbimdeki yangını dindiremiyordu. Bir şeyler söylemesine tam şu an hem ihtiyacım vardı hem de bir şeyler söylemesinden Allah'tan korkar gibi korkuyordum.

Kalbim cehennemden daha mı sıcaktı?

Kalbim cehennem miydi?

Gözlerini saniyelerdir kırpmıyordu, gözleri gözlerime resmen bir çivinin duvara çakıldığı gibi çakılmıştı; duvar gözlerimdi, etrafında çatlaklar oluşmuş olmalıydı, bu çatlakları var eden duygularımdı. Kalbimdeki o tüm organlarım durmuş da sanki sadece kalbim çarpıyormuş gibi yoğun yoğun büyüyen his canıma okurken, hiçbir şey olmamış gibi onun gözlerinin içine bakmaya çalışmak, Allah'a hesap vermek kadar zordu.

Duygularını anlayamıyordum. Dupduru nehrin hafifçe dalgalar büyüterek tenime çarptığı suları hissederken artık konuşması gerektiğini düşünüyordum. Artık lanet olası kelimeleri duymam gerekti, sonunda beni öldürecek kadar kuvvetli bir cümle kurarak bu duygunun önüne duvar örecek bile olsa, konuşmalıydı.

Gözlerinde bambaşka duygular var gibiydi, her nedense o gözlere baktığımda gördüğüm bana bir çöpmüşüm, duygularım gereksiz ve yok sayılması gereken vasıfsız şeyler değilmiş gibi hissettirmemişti. Şaşkınlık. Gözlerinde gördüğüm en net duygu buyken, diğer tüm duyguları benden gizliyordu ya da benden değil, asıl kendisinden gizliyordu. Ellerimi avuçlarından usulca geri çekerek uzaklaştırdığımda dokunuşumun kaybını yaşamak onu duraksattı ama dudaklarını aralayamadı. Sadece bana bakıyordu.

Varı yoğu benmişim gibi.

Yine de bir türlü emin olamadığım bu duygu, geri adım atmam için şakağıma bir namlu dayamıştı.

Sonunda patlama seviyesine gelen kalbimin atışlarını durdurabilmek adına, "Şakaydı," diye mırıldandım, dilimi ısırıp parçalamak, kelimeleri ufalayarak kafamdan aşağı parıltısını yitirmiş eski simler gibi dökmek istiyordum. Duraksadı, bu kez ifadesinin sarsıldığını çok net gördüm.

"Öyle miydi?" diye sordu saf saf.

"Evet," diye mırıldandım. "Yüzünün alacağı şekli görmek istedim."

Birdenbire ifadesi sertleşti, ardından bu sertlik kırıldı. Onun gözlerine daha fazla bakabilecek yüreği göğsümün altında bulamadığımdan yüzerek ondan uzaklaşmaya başladım. Bir an evvel nehirden çıkmak, kıyafetlerimi ilerideki geniş gövdeli ağacın arkasına saklanarak giymek ve buradan gitmek istiyordum. Ben aslında ondan değil, boğulduğum duygularımdan kaçıyordum. "Şakaydı," diye mırıldandığını duydum kendi kendisine ama bunu duymazdan gelerek kıyıya kadar yüzüp, ayaklarımı yere basarak nehrin içinde yürümeye başladım.

"Şakaydı, öyle mi?" Sorusu nehrin içinde ilerleyen bir dalgaymış gibi bedenime çarpınca durdum, omzumun üzerinden ona çevirdiğim bakışlarımda yere düşmüş gururumun kırıkları vardı. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladım. Suyun içinde dimdik durdu, suyun içinden çıkarmadığı kollarını bir kürek gibi kullanarak suyu yararak ilerlemeye başladı. Aramızdaki mesafe kırılma noktasına geldiğinde, benim kendime olan inancım da tıpkı aramızdaki mesafe gibi kırılmıştı. "Şakaydı yani?"

"Evet," diye mırıldandım. "Ne oldu?"

Tam arkamda durduğunda su benim karnıma kadar örtüyordu ama onun yalnızca kasıklarını içeri almıştı. Dikkatimi dağıtan güzelliğinden gözlerimi uzaklaştırarak gözlerinin içine baktım. Söken şafağın gökyüzüne verdiği ölü mavisi renk, yüzünün çok daha esrarengiz bir güzelliğe bürünmesine neden olmuştu.

Gözlerimin içine derin derin bakarken, "Şaka mıydı?" diye sordu, âdemelması sorusunu bitirdiği an boğazında kayarak ilerledi.

"Öyleydi," dediğimde ben fark etmeden sesim titredi. "Sen birinin sana âşık olmasını isteyecek biri değilsin."

"Bunu nereden çıkardın?" Sorusu bir tokat gibi feleğimin şaşmasına neden olurken ona bakakaldım. Bir adım daha atınca yüzlerimiz birbirinin sınırlarına girdi, önüme döneceğim esnada beni belimden kavrayarak kendine doğru çevirdi. Şu an donuyor olmama rağmen sırtımdan akan teri hissedebiliyordum; oysa bedenim soğukla birlikte tepkimeye girerek titremeye başlamıştı. Dişlerim birbirine vuruyordu ama ben üşümüyordum, hatta öyle çok yanıyordum ki kendimi yeniden suyun kollarına bırakmayı istiyordum. "Bana oradan bakınca ne görüyorsun?"

"Sen birinin sana âşık olmasını ister miydin?" diye sordum ona çat diye.

Scanned with CamScanner

"İstemezdim," dedi açıkça, aniden açılan kanatlarım geri inerek sırtıma yapıştılar ve kendimi hiç hissetmediğim kadar çaresiz hissettim.

"Nereden çıkardığımı anlamışsındır o zaman."

"Birinin dedin, benim demedin."

Birdenbire söylediği şey gözlerimin iri iri açılmasına neden oldu. "Ne yani? Benim sana âşık olmamı ister miydin?" diye sordum heyecanlanarak.

Durdu, ardından dudakları serseri bir kıvrımla yukarı kalktı, gözlerimi kaçırma gereksinimi duysam da bunu yapmama engel olmak için parmaklarını çeneme bastırarak ona bakmamı sağladı. "Şaka mıydı yoksa değil miydi?"

"Şakaysa şaka, değilse değil, sana ne ya." Elini iterek çenemi dokunuşlarının hapsinden kurtararak ona gıcık gıcık baktım. "Salak, ne olacak." Arkamı dönüp hızla nehirden çıktığım sırada bana baktığını hissedebiliyordum ama hiç umursamadım. Kıyıdaki ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi elime alarak hızlıca geniş gövdeli ağaca doğru ilerlemeye başladım. O sırada o da sudan çıkmıştı, arkamdan geldiğini hissettim.

"Nurşan," dedi sakin bir sesle.

Ona bakmadım.

"Çocukluk etme, bak bir."

"Ne var?" diye homurdanarak ona doğru dönünce, bir an aramızdaki mesafenin bu denli kısa olmasına şaşırdım ama bunu ona çaktırmadım. Tam dibime gelince kalbimdeki uyuşma hissi büyüyerek tüm göğsümü sardı; öyle bir uyuşukluktu ki sanki göğsümde kemikler yoktu. Göğüs kafesim yoktu, kaburgalarım hiç var olmamıştı.

Tam gözlerimin içine baktı. Öyle bir bakışı vardı ki, çıkarıp beni alnımın orta yerinden vursa, bilincim kapanana kadar gözlerinin içine bakmaya devam ederdim.

"Sana âşığım," dedi, sesi şafağa ait bir rüzgâr gibi saçlarımın arasından geçerek ormanın içine savrulmaya başladığında, kalbimin ortasına bir yumruk geçirilmiş gibi sarsılıp, şok olmuş gözlerle ona bakakaldım. Tam yanımdan geçerken dudakları yukarı kıvrıldı. "Şakaydı."

Güçlükle yutkundum.

"Nasıl hissettiriyormuş?" Sorusunu duydum ama yüzünü göremedim, beni arkasında bırakarak ormana doğru ilerlemeye

başladığında bile benim gözlerim hâlâ önümde duran nehirdeydi. Kalbimin atışları ise bir an olsun bile yavaşlamıyordu.

"Değildi," dedim birdenbire, Korhan'ın adımlarının yavaşladığını hissettim. "Benimki şaka değildi."

Kalbim yıkıntılardan ibaretken, onun verdiği duygularla yeniden var olabilme çabasıyla çarpmaya başlamıştı. Şafak üzerimize sessizlik gibi uzandı, o bir şey söylemedi, ben de söylemedim. O duymak istediğini duymuştu, ben ise duymak istediğim şeyin ne olduğunu bilmiyordum ve duyduğum şeyden de emin değildim. Şaka yapmıştı, benim aksime... Ama neden kalbim inatla bu şakanın gerçek olmasını diliyordu?

Kamp alanına döndüğümüzde aslında bu konuyla ilgili konuşmak istiyor gibi görünse de ondan kaçan taraf ben olmuştum. Ben, benim için hiç de kolay olmayan bir itirafta bulunmuştum ve bu itirafa yapacağı geri dönüş beni kesinlikle korkutuyordu. Oysa onun gözleri yanan bir orman gibiydi, kelimelerim ona verilecek suyken ben kelimelerimi ondan saklama kararı almıştım ve kamp alanında koca bir günü onunla konuşmadan, ondan kaçarak, saklanarak geçirmiştim...

Onun beni sevmesi belki mümkündü ama âşık olması mümkün değildi.

En azından benim kafamda bu böyleydi.

Aksini söyleyecek olması benim için dünyalara bedel bir mutluluk olabilirdi ama eğer yaptığı şakanın içinde en ufak bile gerçeklik payı yoksa, bu beni yıkabilirdi. Bir yalanla yaşamak ya da bir gerçeği bilmeden yaşamak, o gerçeğin gölgesi altına girmekten daha kolaydı. Erkekler kamp çadırlarını toplarlarken, ben de diğer kızlarla birlikte çevreye verdiğimiz zararı yok etmek için etrafa saçtığımız poşetleri, çöp olan her şeyi toplamaya başlamıştım. Büyük bir poşete ormana bırakmamamız gereken tüm çöpleri topladığımızda artık çadırlar da tam anlamıyla toplanmıştı. Çadırları araçların bagajlarına kapattıktan sonra hepimiz araçlara dağılmaya başladık ama o an, o koca yolu Korhan ile gitmek istemediğimden araca binmem için kapıyı açan Korhan'a baktım.

Dirseğini aracın kapısına yaslayıp, "Hareket etmeyecek misin, Çirkin?" diye sordu, sorusu anlık yüzümün kireç gibi olmasına neden olmuştu. Korhan'ın bunu görebildiğini biliyordum. Bakışlarımı

Scanned with CamScanner

ondan ayırıp, "Yağış ile konuşmam gereken şeyler var," diye mırıldandım. "Ben de onlarla gideceğim."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama izin vermeden sırtını dönerek Çağlar'ın aracına doğru ilerlemeye başladım. Beni döndürmesini, gerekirse araca rızam yokmuş gibi davranmama rağmen beni zorla bindirmesini, kapıyı kapatıp beni buradan uzaklaştırmasını istiyordum ama bir yanım da ondan uzaklaşmak istiyordu.

Bunu yapmadı, arkamdan gelmedi. Ya o an hissettiklerimi anladı ya da hiçbirine anlam veremediği için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Çağlar ya da diğerleri benim neden onlarla dönmek istediğimi sorgulamadılar, yol boyunca insanların benimle iletişime geçmesini istemediğimden midir bilinmez uyuyor numarası yapmıştım. Yağış ve Çağlar'ın şakalaşmaları ara sıra beni bile güldürecek kadar komik bir seviyeye ulaşıyordu ama uyanık olduğumu bilmelerini istemediğimden ses çıkarmıyordum.

Çağlar aracı evin yakınlarındayken yavaşlatmıştı. Beni nasıl uyandıracakları konusunda kendi aralarında bir konuşmaya tutuldukları sırada, onları daha fazla zora sokmamak için gözlerimi aralayarak yeni uyanmış rolüne bürünerek yavaşça esnedim. Gözlerim yokuşa çevrildi, araç yokuştan yukarı hiç zorlanmadan tırmanmaya başladığında ortamda bir sessizlik vardı, akşam güneşinin turuncu kolları gökyüzünün yastığında kızıl saçlı bir kadın uzanıyormuş gibi hissettiriyordu. Ve henüz karanlık bastırmadan ortaya çıkan yıldızlar, o kızıl saçlı kadının tenini saran çiller gibiydi.

Araç binanın tam önünde durunca şakaklarımı ovdum, Yağış, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu, ses tonundaki tedirginliği almış olsam da renk vermeden kaşlarımı çattım.

"İstiyorsan tabii ki gelebilirsin ama birkaç günü kampta geçirdin, Hülya Teyze seni patates gibi haşlamasın?"

"Bu çok doğru," dedi gözlerini kısarak. "Şarjım falan da bittiği için hiç ulaşamadı bana. Aklıma telefonu şarj etmek de gelmedi. Canıma okuyacakmış gibi hissediyorum."

"Haklı," diye mırıldandım. "Gerçi benim de telefonum kapandı. Benim de çekeceğim var."

"Nuriş Sultan seni oklavasıyla karşılamasın, dikkat et." Yağış güldü, ben gülmeden ona bakınca bir an gülümseyişi yüzünde donup parçalara ayrıldı, parçalar koparak yüzünden düşmeye başladığında

gözleri artık ifadesiz bakıyordu. Bir şey söylemektense yavaşça aracın kapısına uzanarak kapıyı açtım, Çağlar'ın güneşliğin oradaki aynadan beni izlediğini fark etmiştim.

"Yarın buluşur muyuz?" diye sordu araçtan çıkacağımı fark edince.

Ayağımı dışarı atıp, "Yarın okulda oluruz," diye mırıldandım, gözlerim Yağış'a çevrildi. "Çalışırız biraz?"

Ön koltuktan arka koltuğa abanarak bana bakarken omuz silkti. "Olur, uyanabilirsem..."

Arkadaşlarımın yanından ayrılıp eve girene kadar geçen süre bana hiç yaşanmamış gibi kısa gelmişti. Eve girdiğimde anneannemi koltukta uyurken bulmuştum, televizyon çalışıyordu, ekranda gördüğüm sarışın kadın akşam haberlerini sunmak için canlı yayındaki yerini almıştı. Çantayı kenara bırakıp anneannemin yanına yaklaştım, iki elini başının altına koymuş, yan yatmış bir şekilde uyumaya devam ediyordu. Normalde uykuları hafif olurdu, çıt sesine uyanırdı ama dibine kadar gelmiş olmama rağmen uyanmadı, aldığı sık nefeslerin sıcaklığını yüzümde hissetmesem bu derin uyku beni ürkütebilirdi.

"Kaç gündür gözüne uyku girmiyor, değil mi?" diye fısıldadım, yalnızca dudaklarımı hareket ettiren bu soru cümlesi sesimle birleşmemişti. Yüzüne dokundum, kırışıklıklarla dolu cildinin bir zamanlar ne kadar güzel olduğunu onun eski fotoğraflarına baktığım zaman görür, güzelliğine iç çekerdim. Şimdi de güzeldi ama artık yaşının ve yaşadıklarının onun tenine çizdiği resimler vardı, bu resimlerin çizgileri sertleşmişti; o, eskimeye başlamıştı. Parmaklarımı yüzünden usulca uzaklaştırıp doğrularak ondan uzaklaştım. Çantamı alıp odama çıkana kadar uyanmadı ama sonra onun mutfağa giderken kapıyı kapattığını duymuştum. O sırada yatağıma oturmuş, kirli kıyafetlerimi çantanın içinden çıkarıyordum.

O gece odama gelmedi, beni yemeğe çağırırken bile kapımdan epey uzaktaydı. Karnım hiç aç olmadığından yemeğe inmedim, düşünceler kanımı huzursuzlukla beslerken yatağımda uzanarak saatlerin birbirinin üzerine devrilişini gözlerimi tavandan ayırmadan izledim. Saat kaçtı bilmiyordum ama telefonuma düşen bir mesajla irkildiğimde uzun zamandır bu pozisyonda burada öylece uzandığımı kaskatı olmuş bedenimden anlamak mümkündü. Şarjı tamamen

Scanned with CamScanner

emerek içini doldurmuş telefonun ekranını kaydırdım, mesajın kimden geldiğini görmek sertçe yutkunmama neden oldu.

Arjen: *Nurşan (03.03)*

Bir süre gözlerimi mesajdan ayırmadım, hâlâ çevrimiçiydi, mesajını gördüğümden emindi, sanki öylece durmuş telefon ekranlarından birbirimizi izliyorduk. Mesaj yazmaya başladığımda sanki harflere basan parmaklarım değil, düşüncelerimdi.

İs: *Hım? (03.05)*
Arjen: *Ne yapıyorsun? (03.05.)*
İs: *Uzanıyorum, sen? (03.06)*
Arjen: *Bana bir şeyler anlatsana (03.07)*

Söylediği şey duraksamama, ekrana öylece bakakalmama neden oldu. Birkaç saniye sessiz kaldım, hâlâ çevrimiçi görünüyordu, yutkunarak yeniden mesaj yazmaya başladım.

İs: *Neyle ilgili? (03.09)*
Arjen: *Saçmalasan da olur (03.10)*
İs: *Anlatacak bir şeyler arıyorum ama aklıma gelmiyor. Ama hâlâ hatırlayınca canımı sıkan bir şey hatırlıyorum. İlk olduğu zamanlar çok ağlamıştım. Bir köpeğim vardı, çok farklı bir köpekti. Yani, her köpek farklıdır ama mesela o çok güzel taklit yapardı, sonra bir de 'asker!' diye bağırdığım an hemen yerde sürünerek garip bir şekilde sanki komutanıymışım da askermiş gibi ciddi ciddi yürümeye başlardı. Kardeşim gibiydi, evcil hayvanım değil de en yakın arkadaşımdı. Sonra bir gün zehirlemişler, veterinere götürdük, veteriner tedavi etti ama pek iç açıcı konuşmadı. O gece elbise dolabının içine saklandı, benden kaçıyordu resmen. Sonra ben de endişelenip gidip elbise dolabının kapağını açtım, elbise dolabının içinde hareketsiz yatıyordu. Ona dokundum, tuhaf bir ses çıkardı, başını okşadığım an ağlamaya başladım ve tam o an başı yavaşça yana düştü, ağzından kan aktığını gördüm. Küçük ırklardandı, melez bir köpekti. Onu kucağıma çektim, çocuğuna sarılmış bir anne gibi hissettiğim ilk andı ve o kadar çok bağırdım, o kadar çok ağladım ki, o gece bütün komşularımız bizim evi izlemiş ve onlar da benimle birlikte ağlamışlar. Onu zehirleyen kişiyi hiç bulamadım*

ama eminim ki o gece olan her şeyi duydu. Merak ediyorum, acaba canı hiç acımış mıdır? (03.15)

Gözlerim yalnızca birkaç saniye içinde yaşlarla dolarken kafamı kaldırıp tavana bakarak gözyaşlarımı geri itmeye çalıştım. Onu hatırladım, kara, tıknaz bir köpekti. İnsanlar onun çok da güzel olmadığını, hatta çirkin göründüğünü söylerlerdi ama ben ona bakınca dünyanın en güzel köpeğine bakıyormuşum gibi hissederdim.

Arjen: *Bir şey anlat dedim, içimi sik demedim (03.17)*
Arjen: *Ağlıyor musun (03.17)*
İs: *Ağlamıyorum (03.18)*
Arjen: *Hep bir yalanlar (03.18)* ***İs:*** *Sadece birazcık (03.19)*
Arjen: *Bok ağlamıyorsun (03.18)*
İs: *Aklıma geldi diye oldu (03.19)*
Arjen: *Kendi canını kendin mi yakarsın hep böyle (03.20)*
İs: *Evet (03.21)*
Arjen: *Bana kırıldın mı? (03.21)*
İs: *Ne diye? (03.22)*
Arjen: *Artist artist arabama binmemeler falanlar filanlar... (03.22)*
Arjen: *Tamam ağlama hadi, bana söv biraz (03.23)*
Arjen: *Rahatlarsın (03.23)*
İs: *Sen bir şey yapmadın ki, sana neden söveyim şimdi (03.24)*
Arjen: *Sana âşığım (03.26)*

Bir an mesaja yazacak bir cevap bulamadım. Donup kaldım. Hâlâ çevrimiçiydi, yazmıyordu. Birbirimizi izliyormuş gibi duruyorduk ama birbirimizi göremiyorduk.

Arjen: *Diye şaka yaptım ya hani :d (03.27)*
İs: *Bir damla komik değilsin (03.28)*
Arjen: *Yine kalbin hızlandı mı lan doğru söyle (03.28)*
İs: *Düş yakamdan gece gece (03.28)*
Arjen: *Ne yani beni sevmiyor musun artık (03.29)*
İs: *Sana öyle şeyler söyleyende hata (03.29.)*
İs: *Bir daha nah duyarsın benden (03.29.)*
İs: *Salak embesil seni (03.30)*

Scanned with CamScanner

Arjen: *Söylemez misin ki bir daha (03.32)*

Çok masum gelen sorusu sessizliğimin iskeleti gibiydi. Parmaklarımdaki terleri şortuma silerek yeniden yazmaya başladım.

İs: *Söylemem, zaten duymak istediğin bir şey olduğunu da sanmıyorum (03.33)*

Arjen: *Emin olmadığın konularda hep böyle asıp kesermisin sen Saddam (03.34)*

İs: *Ne istiyorsun? (03.35)*

Arjen: *Tekrar söyle (03.35)*

İs: *Neyi? (03.36)*

Arjen: *Bana âşık olduğunu (03.36)*

İs: *Ne diye söyleyecekmişim (03.37)*

Arjen: *Duymak istediğim için (03.37)*

Arjen: *Söylemeyecek misin? (03.38)*

Telefonu karnıma bıraktım, benden öğrenmek istediği şeyi ona şafak sökerken zaten söylemiştim. Şimdi yeniden, mesaj üzerinden neden bunu duymak, görmek, okumak istiyordu? Derin bir nefes alarak telefonu tekrar elime aldım. Dakikalar yağmur damlaları gibi akarak odanın içini dolduruyordu.

İs: *Öyleyim (03.45)*

Arjen: *Açıkça (03.45)*

İs: *Âşığım, oldu mu? (03.46)*

Arjen: *:d (03.46)*

İs: *Ne gülüyorsun salak salak ya? (03.47)*

Arjen: *Çünkü bu bana iyi hissettiriyor (03.47)*

İs: *Hım? (03.48)*

Arjen: *Uyucam yazma (03.49)*

Arjen: *Koca göt (03.49)*

Arjen: *:dddddd (03.49)*

İs: *Bensiz mi uyuyacaksın? (03.50)*

Arjen: *Bana âşık olduğunu söyledin, bu gece bununla uyuyacağım (03.51)*

Arjen: *Sen de sabaha kadar aşkımdan öl (03.51)*

Arjen: *:d (03.51)*

Sinirlerim bozulduğundan mı onun bu tavrından mıdır bilinmez

başımı iki yana sallayarak güldüm. Bir süre öncesine kadar kendimin bile farkında olmadığım bir duyguyu şimdi ona söylemek öyle garip geliyordu ki. Kendimi hislerden dolayı patlayacak gibi hissediyordum. Aynı anda bir sürü şeyi düşünmek zorunda kalan bir insan bir süre sonra kendini hislerinin üzerinde idam ederdi. O gece, yüreğimi deşen huzursuzluğa, ruhumdan sızan kanın kokusunu alıp odamın penceresinde beklemeye başlayan karanlık akbabaya ve önünde durduğum o koca bilinmezliğe rağmen ben rahat, deliksiz bir uyku uyudum.

Neredeyse yüzümü içine alabilecek kadar geniş olan fincandaki kahveden bir yudum alıp, önümde duran zımba ile birbirine mıhlanmış kâğıt destesinin üçüncü sayfasını açtım. Dış dünyayla olan bağlantımı kesmek için kulaklarıma tıkadığım kulaklıkta hoş bir şarkı çalıyordu; beni kampüsün kalabalığından, okulun karnını deşerek içeri girmiş bir bıçak gibi okula yayılan dedikodudan ve insanların kaba bakışlarından uzaklaştırıyordu. Babamla ilgili olayı henüz ben hazmedememişken, bir de insanların gözlerine çalınmış ifadelerle karşılaşınca hepten köşeye sıkıştırılmış hissediyordum kendimi. Bir süre bu bakışlar üzerimde durmaya devam edecek, insanlar üzülerek ya da acıyarak bana bakacaklardı ama sorun değildi, benim maskelerimden bir tanesi elbette onları geri püskürtmeye yetecek kadar inandırıcıydı. Ben tüm bu maskeleri yüzümün derisiyle dikmiştim.

Aniden masaya koyulan karton kahve bardağı kafamı ağır bir şekilde kaldırıp karşımda duran Yağış'a bakmama neden oldu. Tek kaşımı kaldırdım, o da huysuz bir şekilde homurdanarak sandalyeyi yerde sürüyerek çekti ve üzerine oturdu; kulağımdaki kulaklığa rağmen içimi tırmalayan o ses yüzümü buruşturmama neden olmuştu.

Bir şeyler söyledi ama onu anlamadım, kulaklığımın tekini kulağımdan çıkarıp göğüs boşluğuma doğru serbest bırakırken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Duydun mu Ferruh'un başımıza açtıklarını?" Sorusu anlık dumura uğramama neden olurken alnımdaki çizgiler derin çukurlara dönüşene kadar kaşlarımı çattım. "Duymadın..." Derin bir nefes alarak karton bardağı eline aldı, buzlu olduğunu kartonun yüzeyin-

Scanned with CamScanner

den gözyaşları gibi kayan su damlalarından anladığım kahveden iki büyük yudum alıp, boğazından irite edici bir ses çıkacak şekilde yudumlarını yuttu.

"Oyunun ikinci perdesini tamamen müzikale çeviriyor, dans edecekmişiz," dedi, dudaklarım aralandı ama Yağış konuşmama izin vermeden elini havaya kaldırarak beni susturdu. "Dur, daha bitmedi. Bir de üzerine kadro değişikliğine gidilmiş, aramıza yeni arızalar katılıyor. Mantus rolünün sahibini hâlâ bulamamışlar ama yeni karakterler şu an okulda. Hem de hepsi daha önce burada bir kez olsun rastlamadığım tipler."

"Dans ne alaka şimdi ya?" Allak bullak olmuş bir ifadeyle arkadaşıma baktım. Kafeteryanın içinde ilerleyen iki kızın yeni saçlarına bakarken birbirlerine bir şeyler fısıldadığını fark ettim ama bir kulağımda hâlâ kulaklık olduğu için onları duyamamıştım. "Şu dans meselesine Ferruh Hoca kendi kendine karar veremez, yazar bozuntusu Erdem'in işidir."

"Ama Ferruh da her şeye tamam diyor," diye homurdandı Yağış.

"Yazarımız nazlı," dedim Yağış'ı tiye alarak. Kahvemden bir yudum daha alırken kaşlarım aniden çatıldı. "Şu yeni gelenler, amatör falan değiller, değil mi?"

"Daha önce hiç görmediğime göre profesyonel birileri olmaları benim Çağlar ile aynı boyda olmam kadar imkânsız." Yağış homurdandı. "Bizden isteyeceği şey kesinlikle onlara yardımcı olmamız. Ben kimsenin çocuk bakıcılığını yapmam."

"Çocuk mu?"

"Aralarından bir tanesi senden tam beş yaş küçük, benden ne kadar küçük olduğunu duymak istemezsin bence?"

"Sekiz," dediğimde Yağış masanın üzerindeki küçük paket şekeri bana fırlattı.

"Söylemene hiç gerek yoktu."

"Belki sadece o küçüktür, diğerleri profesyoneldir."

"Polyanna yönünden uyandıysan söyleyeyim, ben bu masalın kötü cadısıyım bugün," dedi Yağış homurdanarak.

"Neredeler peki şu an?" diye sordum onu duymazdan gelerek. "Çalışmada onları görmedim."

"Diğer sahnede çalışmışlar. Bizim kulistelermiş şu an, makyajlarını temizleyeceklermiş sanırım." Yağış yüzünü buruşturdu. "Çocuk oldukları buradan bile belli, İs. Sadece çalışma için makyaj yapıp kulisi kullanıyorlar, tamamen çaylak işi bu. Aşırı hevesli çaylak işi. İki sene sonra kuliste ağlayarak uyuyabileceği bir yer arayacak."

"Gidip görelim şunları," diye mırıldanıp kahveyi fondipleyerek masaya bıraktım. Önümde duran kâğıtları toparlayıp bir rulo haline getirdim. Yağış çok gönülsüzdü, gidip kimseyle tanışmak istemiyor gibi bir hali vardı ama ben kimlerle aynı sahneyi paylaşacağımı çok merak ediyordum. Zaten zihnimi oyalayıp duran şeylerden kurtulmaya ihtiyacım vardı. Korhan'a söylediğim şeyin ağırlığını omuzlarımdan atmam gerekiyordu, yaşadıklarım zaten zelzeleydi; en iyisi kendimden uzaklaşmak olacaktı.

Çalışma yaptığımız sahnenin arkası bir kulisti, bu kulisi ilk gördüğüm zamanlar, bu kuliste geçecek olan tüm günlerimin mükemmel olacağına inanmıştım. Okula geldiğim ilk zamanlardı, kulise attığım adımın arkasından gözlerimden boşalmaya başlayan gözyaşları Yağış'a göre benim bir sahtekâr olmamdan kaynaklıydı, Ferruh Hoca'ya göreyse kaderimi fark etmiş olmanın ağırlığı ve mutluluğundandı. Ben nedenini hâlâ bilmiyordum.

Kulise girerken yoğun bir tiner kokusu aldım, perukların olduğu askılıkların önünden geçerken bakışlarım her daim loş bir ışıkla aydınlanan, eski bir filmin içindeymişim gibi hissettiren kulisin duvarlarında dolaştı. Her yerde kostümler, peruklar, oyunlar için hazırlanmış aksesuarlar vardı. İleride aynası dikdörtgen şeklinde bir makyaj masası vardı, dikdörtgen şeklindeki aynanın çerçevesinde küçük beyaz lambalar vardı, bu lambalar bazen sarımtırak bir renkle de yanıyordu ama önemli bir makyaj yapılacaksa lambaların rengi her zaman beyazı veriyordu. Makyaj masasının önünde oturan uzun boylu, çok kalıplı olmasa da zayıflığını kasları şekillendirmiş genç adam dikkatimi çekti. Ayna, etrafındaki ışık halesinden dolayı pek seçilmiyor, genç adamın yüzü bu yüzden görünmüyordu.

"Bu da pandomim sanatçısıymış," diye mırıldandı Yağış.

"Pandomim mi?" Gözlerim ilgiyle aralandı, genç adama doğru ilerlemeye başladım, Yağış da beni takip ediyordu. Kostümlerin asılı durduğu ayaklı askılardan birini itince genç adam çıkan sesle bir an duraksadı, bir elinde makyaj temizleme pamuğu tutuyordu, başını hafifçe önüne doğru eğmişti. Üzerinde siyah bir gömlek vardı.

Genç adam usulca bana doğru döndü. Yüzünün yarısı beyaz ve siyah odaklı bir makyajla örülmüşken, yarısı da pamuğun ondan söküp götürdüğü makyajın altında uyuttuğu kendi derisine aitti.

Scanned with CamScanner

Çınar yaprağı rengindeki gözleri gözlerime tutununca anlık bir tanıdıklık hissiyle gözlerim kısıldı. Genç adam tamamen bana doğru dönerek, gözlerini aniden parlayan duygularla, "İs Tanyel?" dedi gözlerine inanamıyormuş gibi.

"Hım? Evet?"

"Merhaba." Aniden oturduğu yerden kalkınca ona kafamı kaldırarak bakmak zorunda kaldı. Elimi birdenbire elinin içine alarak, "Ben Yağız," dedi, hoş bir ses tonu vardı ama benden küçük olduğunu gözlerindeki parıltıdan anlamak mümkündü. "Yağız Umut Birkan."

"Merhaba," diye mırıldansam da karşımdaki genç adamın heyecanına hiçbir şekilde anlam veremediğimden ona öküzün trene baktığı gibi bakıyordum. Genç adam elimi iki avucunun arasına alarak, "Abla," dedi, sesi inanılmaz şefkatli gelmişti. "Sonunda karşımdasın."

"Seni tanımadığıma yüzde yüz eminim," dedim şaşkın şaşkın. "Tanışıyor muyuz?"

"Sen beni tanımıyorsun ama ben seni tanıyorum," dedi, ses tonu gözlerindeki heyecanın aksine erkeksiydi, bir an sadece benim karşımda mı bu kadar heyecanlı diye düşünmeden edemedim. Normalde bu kadar heyecanına yenik düşecek biriymiş gibi durmuyordu.

"Nasıl yani?"

"Seni sahnede gördüğüm günden beri benim tek hayalim, seninle aynı sahnede olmak." Yağız gülümsedi, dişleri inci beyazıydı. Parmaklarındaki boyaların avucunun içine aldığı elime bulaştığını fark etsem de buna aldırış etmedim. "Senden öğrenecek çok şeyim varmış gibi hissediyorum."

Bir an karşımda gözleri heyecandan parlayan bu koca çocuğa söyleyecek hiçbir şey bulamadığımdan ona dilim tutulmuş gibi bakakaldım. Elimi uzun süre avuçlarının içinde sıkıca tuttu, bırakmadı. Yağış'ın bahsettiği benden beş yaş küçük olan çocuk, bu çocuk olmalıydı. Heyecanı görülmeye değerdi, yerinde duramıyor gibiydi ve benimle konuşurken göz kontağını tek bir an olsun bile kesmiyordu.

"Burada olmana çok sevindim, Umut," dedim dudaklarım yukarı kıvrılırken, heyecanı bana dünyada hâlâ masum olan şeylerin varlığını hatırlatmıştı. "Umarım iyi vakit geçiririz."

"Hiç şüphem yok, abla. Senden öğrenecek o kadar çok şeyim var ki..." Umut'un gözleri usulca Yağış'a çevrildi. "Abla, seni de tanıyorum. Ablamın en yakın arkadaşısın, değil mi?"

Yağış, "Evet," dedi şirin şirin gülümseyerek. "Ayrıca bu oyunda-

ki Fenriz rolünün de sahibiyim. Sen pandomim sanatçısı olmalısın, oyundaki yerin nedir?"

Umut dişlerini göstererek gülümserken bana baktı. "Ben Mania'nın hisleriyim." Gözleri tekrar Yağış'a çevrildi. "Rolüm bu. Onun hisleri olmak."

"O ne demek?" dedi Yağış.

"Yaratıcı," diye mırıldandım arkadaşımı duymazdan gelerek. "Bu fikir oyun yazarına mı ait?"

"Evet. Maillerimi kontrol ederken oyuna kabul edildiğimi gördüm, kendisi bizzat bana mail atmış. Ferruh Hoca'ya ulaşmamı söylemiş, ben de hemen geldim," dedi Umut. "Birinci perde çok büyük bir beğeni toplamış, ikinci perdenin birincinin gölgesinde kalmasını istemediği için bu kez oyunu bir tık ileri seviyeye taşımaya karar vermiş."

Bir ses duyunca gözlerimi Umut'tan ayırdım, bakışlarım sesin geldiği yöne kaydığında âdeta olduğum yerde donup kalmıştım. Sarışın bir kız, elektrikli tekerlekli sandalyesinin üzerinde oturmuş gözlerini kulisin içinde gezdiriyordu. Beni şaşırtan kızın tekerlekli sandalyede olması değildi, beni şaşırtan kızın güzelliğiydi. Kulise girdiği an arkasından içeriye huzurlu bir hava taşımıştı sanki.

Kızın bakışları beni buldu, dolgun dudakları usulca yukarı kıvrılınca yanaklarındaki gamzeyi anımsatan çizgiler derinleşerek yüzünün sınırlarını çizdi. "Selam," dedi ılık bir sesle. "Ferruh Hoca'yı göreniniz oldu mu?"

"Birazdan burada olur," dedim kıza doğru dönerek.

"Sizler İncir Dalı'nın gösterime giren ilk perdesinin oyuncularısınız, değil mi?" Kız incecik parmağını bana doğru uzattı. "Sen Mania karakteri olmalısın."

"Evet. Sen de mi oyuna dâhil oldun?"

Bana tekrar gülümseyip ellerini ince bacaklarının ortasında duran kemikli dizlerine koydu. "Evet, ben oyuncu değil, müzikalin dansçısı olarak kadroya katıldım."

Birden söylediği şey bana öyle ağır geldi ki, bir yere tutunma ihtiyacı duydum. Çünkü o benim aksime, bir tekerlekli sandalyenin üzerinde kendinden emin bir şekilde dansçı olduğunu söyleyebiliyordu ama ben dimdik dururken bile bir yalancı olduğumu söyleyememiştim. Gözlerimde onu rahatsız etmeyecek şefkatli bir ifade belirdi, fiziksel engelin hiçbir şekilde bir insanın yüreğinden

Scanned with CamScanner

yükselen sesi, isteği bastıramayacağının kanıtı gibiydi karşında duran bu genç kadın.

"Memnun oldum. Çalışmaya katıldın mı?" diye sordum ilgiyle.

"Henüz koreograf gelmediği için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi genç kadın, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu arada Leyan ben."

Leyan ile tanışmamız çok uzun sürmemişti. Henüz yeni tanıyor olmamıza rağmen onunla sohbet keyifliydi, yirmi yedi yaşında olduğunu söylediğinde kısa çaplı bir şok geçirsem de bunu ona belli etmemiştim, benim aksime Yağış ise sonunda ondan büyük biri aramıza katıldığı için aşırı keyifliydi. Leyan'ın yüzü kesinlikle küçük bir kız çocuğunun yüzü gibi bebeksiydi, anne rahminden koparıldığı günden beri mi yürüyemiyordu yoksa bu durum sonradan mı var olmuştu bilmiyordum ama Leyan kesinlikle hayat doluydu. Bir insana sadece gözleriyle bile ümit verebilirdi.

Ferruh Hoca'nın geldiğini sesi sahnede çınlayana dek hiçbirimiz fark etmemiştik. Birlikte sahneye çıktığımızda Ferruh Hoca sahnenin aşağısında, seyirci koltuklarının arasında dikiliyordu. Yine her zamanki gibi bir beden öğretmenini çağrıştıran kıyafetlerinin içinde her zamanki Ferruh Hoca'ydı işte. Dürülmüş bir kâğıdı eline vurarak, "Yenilerle tanışmışsınız," dedi. Yağış ve ben dışında sahnede ilk oyunda bulunan hiçbir oyuncu yoktu. Gözlerim sahnedeki diğer iki üç öğrenciye kaydı. Umut ile Yağış'ın ortasında duruyordum. "Gençler," dedi Ferruh Hoca, sonra ekledi: "Seni bunun dışında tutuyorum, Yağış."

"Ya bir kere benimle uğraşmasanıza be Hocam," dedi Yağış isyan ederek. "Hem Leyan benden büyük."

"Benim gözümde buradaki tek yaşlı daima sen olacaksın, Yağış," dedi Ferruh Hoca keyifle. "Son ana kadar inanın ben de bu değişiklikten bihaberdim. Ama biliyorsunuz, Erdem Bey'in cıvataları biraz..." Ferruh Hoca etrafına bakıp elini hafifçe sallayarak Erdem'in bir deli olduğunu işaret etmeye çalıştı. "Anladınız siz. Ama bir bakıma bizim için iyi olacak çünkü çok ünlü bir isimle çalışacağız." Kaşlarım ilgiyle havaya kalktı, tıpkı ben gibi herkesin ilgisi Ferruh Hoca'ya yoğunlaşmıştı şu an. "Ünlü balet Hür Salman'dan söz ediyorum," dedi Ferruh Hoca başını sallayarak. "Gösterimiz için özel olarak bizle çalışacak, gösterinin bir parçası olarak. Hür Salman'ın

adını muhakkak duymuşsunuzdur. Bu adamın bizle çalışması, eşittir yurt dışına kadar duyulup nam salmamız demektir."

"Hür Salman mı?" Yağış kulağıma doğru eğildi. "Bu o ineğin abisi değil mi?"

"İnek mi?"

"Şey işte, Sonbahar mıdır nedir, o kız var ya, onun..." Yağış hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. "Abisi de onun gibi burnu havada bir tipse, bittik."

"Bir hemcinsine inek demeyi kes, aranızda bir problem bile yok," diye mırıldandım. "Hem o kızın beni kurtardığını unutma."

"Kurtarmakmış, aynen, kurtardı seni. Süper kadın çünkü o, Marvel evreninden geldi."

"Söylenmeyi kes," diye homurdandım.

"İs, Yağış olayla alakalı açık oturumunuz sona erdiyse, konuşmaya kaldığım yerden devam edebilir miyim şekersiz şekerlemelerim?" Ferruh Hoca yapay bir şekilde gülümseyip aniden kaşlarını çattı. "Neyse, adam en fazla on dakikaya burada olur. Tek bir yanlışını gördüğümün ömür boyu yanlışı olurum."

Hür Salman'ın gelişini beklerken aramıza yeni katılanlarla tanışma fırsatı bulmuştuk. Henüz çoğu bizden küçük olan yeni öğrenciler gerçekten hevesli görünüyorlardı. Geriye kalan birkaç dakikanın sonunda yoğun bir sessizlik olmuş, telefonuma düşen mesajın sesini net bir şekilde duymuş olmama rağmen telefonumu çıkarıp gelen mesajı okuyamamıştım. Sahnenin olduğu salonun kapısı açıldı, bakışlarımız kapıya kayınca içeri giren ilk kişinin Hür Salman olmasını beklemiştik ama o olmamıştı. Akordeonunu boynuna asmış, uzun boylu, zayıf, gözlüklü bir kız içeri girince bir an afallayarak kaşlarımı çattım. Kızın yüzüne çizilmiş siyah gözyaşları vardı, saçları sıkı bir topuz olarak toplanmıştı, akordeonunu bir hüznü sahneliyormuş gibi çalmaya başladığında şimdi seyirci koltuklarının arasındaki dar yolda bize doğru ilerliyordu.

Kız neredeyse sahneye ulaşmak üzereyken durdu, akordeonundan dökülen melodinin ritminin hüzünden uzaklaşmadan hafifçe yükseldiğini duydum. Açık kapıdan ince bedenli, uzun boylu bir adam akordeondan dökülen melodiye uyum sağlayan bir dans figürüyle kendi etrafında dönerek içeri girdiğinde, adamın tüm bedenini saran siyah kıyafeti dikkatimi çeken ilk ayrıntı

Scanned with CamScanner

olmuştu. Adam, kendi etrafında kollarını açmış bir şekilde, estetiği tüm iliklerine mühürlemiş siyah bir kuğu gibi döne döne ilerliyor, akordeondan dökülen melodiyle yakaladığı ahengi ruhumuza armağan ediyordu.

Büyülenmiş gözler adamdan bir an olsun ayrılmazken, genç kız ayağındaki spor ayakkabılara rağmen parmak uçlarında yükseldi, şimdi akordeonunu parmak uçlarında yüzünde hüzünlü bir ifade, bedeninde melodiye uyum sağlamış bir ritimle çalıyordu. Genç adam estetik bedenini ortadan ikiye kırıyormuş gibi belini geriye attı, bacaklarını araladı, görüntü kirliliği yaratmayan bir takla atarak tekrar döne döne bizden uzaklaşmaya başladı.

Bu adam Hür Salman olmalıydı, ünlü balet... Dansın lordu, dansın çocuğu, dansın var ettiği... Adının yanına bir sürü unvan kazandığını Rima'yla aramızda geçen küçük bir konuşma sonucu öğrenmiştim. Hür, tıpkı ismi gibi özgürlüğü çağrıştıran dansının ortasında, yanaklarında siyah gözyaşları olan genç kızın önünde durdu, estetik bir refleksle kızın gözündeki gözlüğü aldı, gözlüğü seyirci koltuklarından birine bıraktı. O an, akordeonu tutan kızı belinden kavrayarak kaldırdığı andı. Kız, adamın kucağında hiç zorlanmadan dimdik durdu, ardından Hür, genç kızın bir ayağını kendisinin uzun dizine yaslamasını sağladı, genç kızı yana doğru yatırdı, sergiledikleri görüntü bir an gerçek olamayacak kadar güzel göründüğünden farkında olmadan onları alkışlamaya başlamıştık. Genç kız, ifadesiz bir yüzle yan yatmış gibi durmasına rağmen dimdik duruyor, ayak tabanı Hür'ün dizinde basılı dururken sadece gözlerimin içine bakıyordu. Akordeon susmuş, dans bitmişti...

"Kız kardeşi nefretlik olabilir ama abisi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedi Yağış kulağıma eğilip fısıldarken, aynı anda onları alkışlamaya da devam ediyordu. "Yanındaki kızın sevgilisi olmamasını umut ediyorum..."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Avuçlarımı birbirinden ayırdığım esnada, Hür ve yanındaki genç kız Ferruh Hoca'nın yanına ilerlemeye başlamışlardı. Ferruh Hoca, "Öğrencilerimi fazlasıyla etkilediniz," dedi içten bir gülümseme eşliğinde. "Hoş geldiniz. Ben de sizden söz ediyordum."

"Hoş buldum," dedi tok ses, gözleri sırasıyla yüzlerimizde dolaştı, elini indirip yanındaki genç kızın eline kaydırdı, birbirlerinin elini sıkıca tuttular. "Arkadaşlar, merhaba," dedi. "Sanıyorum ki

kadromuz bu kadarla sınırlı değil. Yine de bir kısmınızla tanıştığıma memnunum." El ele olduğu kızın tuttuğu elini havaya kaldırdı. "Ben Hür Salman, bu yolculukta size yardımcım Timsal Türksoy ile eşlik edeceğiz."

Adının Timsal olduğunu öğrendiğim kız başıyla resmi ve saygılı bir selam vererek gözlerini gözlerime çevirdi. "Umarım çok eğleniriz," dedi, ince bir sesi vardı, en fazla on sekiz ya da on dokuz yaşlarında olduğunu düşünmüştüm ama görüntüsü, sesinden biraz daha ötede, daha olgun duruyordu.

"Sevgilisi değildir, değil mi kanka?" Yağış'ın fısıltısı beni güldürünce, Timsal'in bakışlarının daha da yoğunlaştığını hissettim. "Yok ya, değildir. Kız küçük gibi duruyor. Tabii minyon tipli de olabilir. Kafam karıştı..."

"Sus," dedim dişlerimin arasından. "Kız bize bakıyor, salak."

Umut'un da kulağıma doğru eğildiğini hissettim. "Abla, bu adam bizi çiğ çiğ yer."

Yağış, kulağıma biraz daha eğildi. "Umut, ablam bir şey soracağım. Sevgili mi bu ikisi?"

Umut sanki Yağış benmişim gibi benim kulağıma fısıldadı. "Yok abla, öğrencisi, manevi kardeşi gibi. Gazetede gördüydüm ben bu ikisini. Değiller sevgili."

Yağış kulağıma doğru yaklaştı. "Bak eminsin değil mi?"

İkisini de dirseklerimle yavaşça iterek onlara düz düz bakıp gözlerimi Hür Salman'a çevirdim. Adam gerçekten poker suratlıydı, yüzünde tek bir mimik çizgisi bile oluşmuyordu. Koyu renk gözleri, ince kemikli yüzü ve ince bedeni onu sıradan bir adam çizgisinden çıkarsa da öyle çok abartılı biri değildi. Ona abartısını veren kesinlikle yeteneğiydi.

Hür bir adım öne çıktı. Kollarını göğsünün üzerinde bağladı, Timsal arkasında duruyor, akordeonuna bakarken ifadesiz görünüyordu. "Evet, arkadaşlar. Aranızda dans edecek olanlar kimler? Oluşturacağım koreografi ruha bir kalıp gibi oturmak zorunda." Gözlerini üzerimizde gezdirdi, bakışları Umut'a takıldı. "Sen dansçı mısın?"

"Hayır," dedi Umut başını iki yana sallayarak. "Pandomim sanatçısıyım ben."

Scanned with CamScanner

"Bedenin dansa uygun görünüyor." Hür gözlerini Umut'un bedeninde gezdirdi. "Yapılı ama incesin, esnek de görünüyorsun. Bence bir şansını dene." Gözlerini bana çevirdi. "Sen dans ediyor musun?"

"Ben başrolüm," dedim sadece.

"Ee başrolsen ne olmuş, başrol dans etmiyor muymuş?" Bana alaycı bakışlar atması kaşlarımın anında çatılarak alnımın ortasında bir martıya dönüşmesine neden oldu. "Yoksa başrol olduğun için durmadan bunu söylemek istediğinden mi cümleye böyle başladın?"

"Başrolüm ve dans edip etmediğimi bilmiyorum," dedim sert bir sesle.

Gözlerini Ferruh Hoca'ya çevirdi, Ferruh Hoca bana uyarı dolu bakışlar atıyordu ama Hür'ün ona baktığını hisseder hissetmez gözlerini benden koparıp ona çevirdi. "Başrolünüz dans ediyor mu, hocam?" diye sordu kollarındaki bağı çözmeden.

"Asıl dansçımız Leyan," dedi Ferruh Hoca.

"Leyan?" Hür gözlerini Yağış'a çevirdi. "Sen misin?"

Yağış, "Keşke," diye mırıldandı ve birdenbire ciddileşti. "Hayır."

"Leyan benim," dedi Leyan tekerlekli sandalyesini öne doğru sürüp, sahnenin ortasına gelerek. "Dansçı benim."

Hür koyu renk gözlerini yavaşça Leyan'a doğru çevirdi, bir an o gözlerdeki duraksamayı tüm netliğiyle görür gibi oldum ama kolayca toparlayarak başını olumlu anlamda salladı, sahneye doğru bir adım daha atıp kafasını kaldırarak sahnenin üzerindeki Leyan'a baktı.

"Ne zamandan beri dans ediyorsun, Leyan?"

Sorusu içinde ima barındırmasa da beni huzursuz etmişti. Gözlerimi Leyan'a çevirdim, bir savaşçı gibi gözlerini Hür'e dikmiş, tüm dikkatiyle onun gözlerinin içine bakıyordu. "Üç yıldır," dedi Leyan.

"Peki kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

Hür kaşlarını kaldırdı. "Sence de başlamak için biraz geç kalmamış mısın?"

"Gözlerimin içine sizin gibi bakanlar yüzünden yapamayacağımı düşünüp yıllarca ertelediğimden geç kaldım, Hocam," dedi Leyan saf bir dürüstlükle, boğazıma ok saplanmış gibi donup kaldım. Ortamdaki herkesin ağzına bıçak girmiş gibiydi; sahnenin dibine çöken sessizlik beni ürkütmüştü. Hür'ün bakışlarında herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı.

"Pekâlâ," dedi Leyan'ın söylediğini duymazdan gelerek. Gözlerini omzunun üzerinden Timsal'e çevirdi. "Timsal, müziklerle sen ilgilen, olur mu?" Gözlerini yeniden Leyan'a çevirdi. "Leyan'ın koreografisini tek başıma hazırlayacağım."

"Tamamdır," dedi Timsal.

"Ve Leyan, bir sanatçı asla ön yargılarla dolu olmamalıdır." Hür yavaşça gülümsedi. "Eğer gerçek bir dansçı olmak istiyorsan, ön yargılarını önümüzden kaldır."

"Siz bir sanatçı değil misiniz?" Leyan'ın sorusu herkesin anlık şoka uğramasına neden olmuştu. Bir an Hür'ün ağzını açıp bir şeyler diyeceğini düşündüm ama burnundan sert bir nefes vererek gülmek dışında herhangi bir şey yapmadı.

Kısa süren bir program düzenlemesinden sonra oradan ellerimde tiyatro metinleri ile ayrıldım. Yeni tanıdığım insanlar konusunda pek bir fikrim yoktu ama sanırım Leyan şu ana kadar zorbalık ve ön yargıya maruz kaldığı için karşısındaki insanın ne düşündüğünü hemen kavrayabiliyordu; Hür ile aralarındaki gerginlik ne şekilde ilerleyecekti bilmiyordum ama bugünle sınırlı kalmayacağından adım kadar emindim. Yağış ile kampüsten çıktığımız an yollarımız ayrılmıştı, babası ile yemek yiyecekleri için biraz gergindi, muhtemelen babasının yurt dışı konusunu yeniden gündeme taşımasından korkuyor olmalıydı. Çoğu zaman renk vermese de evde sorunları olduğunu fark ediyordum, babası dünyanın en iyi babasıyken ve onun en büyük destekçisiyken, bazen onun karşısında duran en büyük düşmana dönüşebiliyordu.

Eve gidesim yoktu, Korhan'ın da şu an nerede olduğu konusunda herhangi bir fikre sahip değildim. Bir süre okulun yakınlarındaki bir çocuk parkında bankta oturup gelen geçeni izledim, gözlerim metinlerde dolaştı, ezberim kuvvetli olduğundan cümleleri anında zihnime yerleştirebiliyordum ama bu aralar tıka basa dolu olan zihnim, cümleleri kabul etmek konusunda güçlük çekiyordu. Telefonuma gelen mesajın bildirim sesiyle gözlerimi usulca kâğıttan ayırdım.

Akşın: *yenge nrdesn (16.16)*

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için burnumdan sert bir nefes verdim.

Scanned with CamScanner

İs: *Parkta oturuyorum. Ne oldu? (16.16)*
Akşın: *Abe parkta naparsın bu sıcakda (16.17)*

Yazım yanlışları beni gerçekten güldürdü. Çevremden geçen birkaç kişinin deliye bakar gibi bana baktıklarını fark etmiştim.

İs: *Sıkıldım öyle ondan... (16.18)*
Akşın: *Kafana güneş geççek hastanelik olcan (16.18)*
Akşın: *Fazla sıcakda kalırsan kafana güneş geçer soğoktada kalırsan zatüriye olursn bilmio musun (16.19)*
İs: *Korhan ne kadar da haklıymış öyle... (16.20)*
Akşın: *Ne konu bakmndan (16.20)*
İs: *Türkçe konusunda ders ver bana Akşın... (16.21)*
Akşın: *Vrmem lzm bncede er şeyi yalnış yazıosun (16.22)*
Akşın: *Nese bırak şimi dersi mersi bna bak çabk havuza gel (16.23)*
Akşın: *Burda o deli kız var (16.23)*
Akşın: *Koran da burda (16.23)*
Akşın: *Bu karının bakışı bakış deyil (16.23)*
İs: *Kim o? (16.24)*
Akşın: *Abe kim decene gelsene gare burayı (16.24)*

Telefonun ekran kilidini kapatırken kafamda birkaç şey şekil buldu ama öfkem önüme geçsin istemediğimden sakin kalmaya çalıştım. Muhtemelen Akşın, Özge'den söz ediyordu. Özge'nin arkadaşıyla birlikte yüzme dersleri alacağını hatırlayınca kaşlarımın ortasında kuyu kadar derin bir çukur oluştu.

Öfke, damarımın içinde damarıma ait bir mürekkepmiş gibi ilerlemeye başladığında oturduğum yerden hırsla kalktım. Korhan'ın çalıştığı yüzme havuzu olduğum yere çok uzak değildi, yürüme mesafesiydi ama yine de yürümekle zaman kaybetmek istemediğimden köşeden bir taksi çevirmiştim.

Taksi beni çok geçmeden yüzme havuzunun olduğu yere getirmişti. Taksiden iner inmez gözlerim büyük tesise kaydı. Tam karşımda, tüm ihtişamıyla dikiliyordu. Hızla ona doğru ilerlemeye başladım, adımlarım koşuyormuşum gibi sesler çıkararak zemine düşüp zamanı yarıyordu. Attığım her bir adımda öfkenin ışığını bir güneş gibi etrafıma saçıyordu.

Tesisten içeri girer girmez ciğerlerime dolan ilk koku havuzun klorunun kokusuydu. Nedense bu koku bende kötü bir anıya sahipmiş gibi daha da huzursuz hissetmeme neden olurken adımlarımı hızlandırdım. İnsanların havuza atladıkları anda suya çarparken çıkardıkları o gürültülü şakıma seslerini duyuyordum, konuşuyorlardı, yüzüyorlardı, bir uğultu vardı... Gözlerim hızla odalara ayrılmış gibi bölünmüş havuzlarda gezindi. Bazılarında yaşça benden küçük çocuklar başlarında bir eğitmenle yüzüyorlardı, bazı havuzların sıcaklığı yükselen buhardan belliydi ve burada belli yaş grubundan insanlar vardı.

Sonunda Korhan'la büsbütün olduğum büyük havuzun olduğu köşeyi döndüğümde avuçlarımı bir yumruk şekline soktum ve tırnaklarımın avuç içlerime bir çivi gibi saplandığı hissine kapıldım. İçeri süzüldüğüm an terk edilmiş bir kalabalığın, yapayalnız kalmış öfkeli savaşçısı gibiydim. Gözlerim insanlardan koparak havuza kaydı, kadrajıma ilk giren Özge'nin sarı saçlarını birkaç ton koyu renge boyatmış olan kız arkadaşı oldu. Yanında sarışın bir adam vardı, havuzun içinde kıza rehberlik yapıyordu.

Bakışlarım hızlıca büyük havuzun içindeki diğer ikiliye döndüğünde olduğum yerde ecel teri dökmeye başlamış, geçmişten kopamayan bir ceset gibiydim; ölüydüm ama kanım hâlâ damarlarımda hareket ediyordu, ölüydüm ama kalbim hâlâ atıyordu, ölüydüm ama aldığım nefesler ciğerlerimi yakmaya devam ediyordu.

Korhan, Özge'nin hemen yanındaydı. Bir şey konuşuyorlardı. Diğerlerinin aksine yüzmüyorlardı, sadece konuşuyorlardı. Havuzun kalın kolonundaki büyük saatin içindeki akrep bir yatalak gibi hareketsizce uzanırken, yelkovan gerçekten ismine yakışır bir şekilde rüzgârın peşinden koşuyormuşçasına hızlı hareket ediyordu.

Parmak uçlarımda kendi kalbimin iplerini tutuyormuşum ve kalbimi bir kuklaymış, ben de onun acımasız sahibiymişim gibi göğsümün duvarlarına çarpa çarpa hareket ettiriyordum. Duyduğu acıyı ben de duyuyordum, hissettiği tüm duygular benim de hissettiklerimdi ama yine de ona karşı bir katilin kurbanına duyduğu öfkeyi duyuyordum.

İnsan, kalbinden nefret ediyorsa, bu yine başka bir insan yüzünden oluyordu.

Kalbimin her darbesinde kaburgalarıma bıraktığı izi, Korhan'a hissettiklerimin ruhuma bıraktığı izler gibi büyük bir ustalıkla gizleyerek taşıyordum. Bir süre olduğum yerden birkaç santim bile

Scanned with CamScanner

oynamadan öylece durarak yalnızca ikisini izledim. Su, insanların seslerini uğultuya çevirdiğinden onların ne konuştuklarını duyamıyordum. Özge'nin de onun da yalnızca profillerini görebiliyordum ama Özge'nin ifadesinin pek aydınlık görünmediğinin farkındaydım. Bir şeylere canı sıkılmış gibiydi, belki de duydukları istediği türden şeyler değildi ve bunun gerginliğini gizleyemiyordu.

Akşın'ın ilerideki şezlonglardan birinde uzandığını fark etmiştim, başta beni görmemişti ama beni gördüğü an ayaklanarak havuzun sınırlarını oluşturan bantta bana doğru yürümeye başlamıştı. Gözlerimi daha ısrarcı bir şekilde yan yana görmenin beni parçaladığını hissettiğim ikiliye çevirdim. Alnımın ortasında bir ölüm çukuru, gözlerimde mezar toprağı rengini almış duygularla sadece onları izliyordum.

Bir an kalbim tekledi. Özge'nin gözlerini devirerek kafasını iki yana sallayış anını gördüm, sonra yüzme pozisyonu alarak gözlerini Korhan'a çevirip beklentiyle baktı. Korhan ifadesiz görünüyordu, yüzü bir ölünün yüzü kadar soğuktu, büyük bir buz kütlesiymiş gibi Özge'ye doğru yaklaştı, ellerini suyun içine gömdüğü anda ona dokunduğunu görmesem de dokunduğunu bilmek kalbimin kaburgalarımın arasına sıkışmış gibi acıyla sarsılmasına neden oldu.

"Ona ders vermene gerek yok," diye mırıldandım kimsenin duyamayacağı bir çaresizlikle. "Bu çok saçma."

Özge, sanki Korhan'ın ona dokunduğunu biliyormuşum gibi bir anda keyiflenmişti. Onun belki de hoşuna giden bu dokunuş, elinde kazma kürekle mezarımı kazıyormuş gibi hissettiriyordu bana. Birine hissedilen bir duygunun bu denli ağır olması bir an için göğüste kalp taşımanın en büyük hastalık olduğu gerçeğini yüzüme acımasızca vurmuştu.

Yorgun hissediyordum. Çaresiz, öfkelerle sarılmış, duygularının esiri olmuş... Tükenmiş. Akşın'ın dokunuşu omzuma bir iz bırakınca gözlerimi Akşın'a çevirdim, dolmadıklarından emin olmak ister gibi Akşın'a baktım. "Burada olmanın daha iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm, beni pişman etme," dedi aniden ciddi bir sesle. "Onun işi bu. Sadece burada olursan, herkes haddini bilir diye düşündüm."

Birdenbire bu kadar ciddileştiğini görmek normal zamanlarda beni şaşırtabilirdi ama ağzımdaki tat o kadar iğrençti ki, Akşın'a tepki veremedim. Gözlerim yeniden onlara doğru döndü, sanki

geçmişten gelmiş, beni vurdukları bir savaş alanına bakıyormuşum gibi hissediyordum.

"Neden?" diye sordum onlara bakarken, Akşın'ın bakışları yoğunlaştı. "O kızın bana yaptığı şeyden sonra, nasıl ona ders verebiliyor?"

"Bu onun seçimi değil," dedi Akşın ciddiyetini bozmadan. "Kız inatla onun ders vermesini isteyince, Korhan'ı görevlendirmişler. Kabul etmese işinden olurdu."

Bir an bencillikle, "Olsaydı," dedim, sonra anlık pişmanlığı tadıp gözlerimi yere indirdim. Özge kulaç atarak Korhan'dan uzaklaşmaya başlamıştı. Korhan'ın da onun tersi yönüne dönerek kulaç attığını fark ettim. Şimdi beni görüyordu, biliyordum ama kafamı kaldırıp ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Git," diye fısıldadı Akşın. "Git ve o kıllı kıza buranın sahibinin kim olduğunu göster."

Gözlerimi Akşın'a çevirdim, bana göz kırparak cesaret fişeğini içimde ateşe verdi. Gözlerim usulca havuza çevrildi, Korhan'ın gözleriyle çarpışan gözlerimdeki duygular kırılan buzlar gibi parçalanarak etrafa saçıldılar. Korhan havuzun kenarındaki mermere yaslanıp kollarını kaldırarak mermerin üzerine koydu. Bakışlarının yoğunluğu anlık hareket etmeme engel oldu; o ne zaman bana baksa, tüm duyu organlarım kısa devre yapıyordu.

Birden buranın asıl sahibinin kim olduğunu hatırlayıp kaşlarımı çattım. Özge, havuzun diğer ucunda durmuş, oradaki mermere sırtını yaslamış bizi izliyordu. Ona bakmasam da bakışlarının yoğunluğunu tenimde hissediyordum. Elimdeki kâğıtları Akşın'ın eline verip havuzun önüne doğru ilerledim, eğildim, gözlerim Korhan'ın klordan kızarmış yeşil gözlerine sabit dururken yüzünü avuçlarımın arasına alarak kendime çektim ve dudaklarımız sertçe birbirine çarptığında, insanların meraklı bakışlarının bize dönmesini umursamadan onu ona susamış gibi öpmeye başladım.

Erkeksi iniltisi dudaklarımdan içeri bir sır gibi girerek duyularımın etrafında akmaya başladı. Islak avucu yüzüme kaydı, tamamen eğilip dizlerimin üzerinde durdum ve onu daha sert, daha aç, daha ısrarcı bir biçimde öpmeye başladım. Dişleri dişlerime sürtüyor, dili ağzımın içine bir yılan gibi süzülerek kayıp beni olduğum anın içinden kolumu bacağımı koparırarak çekip çıkarıyordu. Öpüşmemiz gitgide daha da şiddetlenirken artık etrafımızdaki yabancı bedenlerin dudaklarından ıslık sesleri dökülmeye başlamıştı.

Scanned with CamScanner

Nefes nefese kalarak ayırdığımız dudaklarımızda halen daha birbirimizin tadını taşırken alnını alnıma bastırarak gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. Kalbimdeki öfke anlık susmuş, kaburgama doğru çarparak oraya iz bırakan kalbimin atışları şiddetlenmişti. Özge'nin sudan çıkarken arkadaşına seslendiğini duydum ama alnımı Korhan'ın alnından ayırmadım.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Özge tüm gözlerin ona dönmesine neden olacak kadar yüksek sesle. "Hadi gidelim."

Arkadaşı, "İyi de daha yeni geldik, ders bitmedi ki," dedi.

Özge'nin yüzünü göremesem de sesi çok sertti: "Ders bitti. Yürü, gidiyoruz."

Alnımı alnına sürterek gözlerimi gözlerinden çekmeden fısıldadım: "Ders bittiğine göre benimle geliyorsun."

Dudakları serseri bir kıvrım kazanarak yukarı kalktı, burnundan verdiği erkeksi nefes sesi dudaklarıma akın ederken dudaklarını birbirine bastırdım. Özge'nin yanımızdan geçip gittiğini fark etmiştim ama ona bakmamıştım, arkadaşı da gözlerini bize dike dike yürüyerek yanımızdan geçip gitti.

"Yerini işaretleyen kediler gibisin," diye fısıldadı, dudaklarından dökülen kelimelerin ısısını dudaklarımda hissettim. "Bazen düşünüyorum, acaba ben uyurken etrafıma da işiyor musun?"

Sudan çıktığı için buz gibi olmuş omuzlarına dokunarak, "İyi fikirmiş bu," diye mırıldandım. Yavaşça doğrulup kalktım, dizlerim sırılsıklam olmuştu, mermere bastırdığım için acıyorlardı. Korhan'ın bakışları yüzümde dolanırken ona üstten üstten baktım. "Karnım aç, bir şeyler yemeye gidelim."

Kendini havuzda geriye doğru atarak suyun içine çarptı, kollarını açarak suyun içinde uzanırken gözleri hâlâ bendeydi. "Ben bir duş alayım, siz de Akşın'la tesisin karşısındaki restorana gidin. Birkaç dakikaya gelirim."

Başımı salladım. Özge artık tesiste olmadığı için içim daha rahattı. Korhan'a duyduğum güvensizlikten değildi bu, aksine, ona inanıyordum ama Özge'nin varlığı bir evin dibindeki yatırın varlığını bilmek gibi huzursuz ediyordu beni. Akşın ile tesisten çıkıp Korhan'ın bahsettiği restorana gittiğimizde, bu restoranda yalnızca sporcuların olması dikkatimi çeken ilk ayrıntıydı. Herkesin altında eşofman, üzerinde sporcu atletleri vardı ve çoğunun saçları duştan

yeni çıktıklarının altını çizercesine ıslaktı. Birkaç genç kız dışında buradaki herkes erkekti, içerisi elit bir yer gibi görünse de duvarlara sinmiş ağır bir et kokusu vardı, bunun sebebi sporcuların hepsinin protein odaklı verdiği siparişler olmalıydı.

Tamamen camdan oluşan duvarın kenarındaki masaya oturduk, dışarıdaki bahçe de restorana aitti, masalar yoktu ama sık sık gittiğimiz kafedeki gibi yerde puflar ve kısa bacaklı sehpalar vardı. Akşın tam karşımda oturuyordu, bir süre konuşmadık, garson o süre zarfı boyunca iki kez masamıza gelmişti ama birini beklediğimizi söyledikten sonra kibar bir gülümsemeyle masanın önünden ayrılmıştı.

"Sizin bu kızla olayınız ne?" diye sordu Akşın, bugün ikinci defa maruz kaldığım ciddiyeti dikkatimi dağıttı. Gözlerimi bahçeden uzaklaştırıp Akşın'ın buz mavisine dönmüş gri gözlerine baktım. "Bilerek Korhan'la çalışmak istediği bariz ortada. Senin kuyruğuna basmak istiyor gibi bir hali var."

"Beceremiyor desem yalan olur," diye mırıldandım. "Normal şartlarda onu asla önemsemem, yaptığı hiçbir şeyi umursamam. Bunu bildiği için beni daha hassas yerlerden vurmaya çalışıyor."

"Neden ondan şikâyetçi olmadın? O gün seni soğuk hava deposuna kapattığında ondan şikâyetçi olsaydın o kız kesin görgü tanığı olarak ifade verirdi." Kül tablasını önüne çekerek cebinden gümüş rengi, üzerinde Mustafa Kemal ATATÜRK imzası taşıyan sigara tabakasını çıkardı. Sigarayı dudaklarının arasında dengeledi, turuncu çakmakla sigaranın ucunu ateşe verdi ve derin bir nefesi içine çekerek gri dumanı ciğerlerinin toprağına zehirli tohumlar gibi ekti.

"Bir şekilde kafamda hep onun haklı olduğu çıkarımını yapıyordum. Canı yanan bir insan her zaman haklı oluyordu benim gözümde." Gözlerimi masaya indirdim, Akşın ise beni izlemeye devam ediyordu. Masa cilalıydı, kendi yansımamı görebiliyordum. Şimşeğin gökyüzüne bileği saran damarlar gibi yayılarak parladığını gördüm, ardından şimşeğin sesi restoranın duvarlarında patlayarak ortamın sessizliğe gömülmesini sağladı. Hava bozuyordu. "Özge ablasını kaybetti, bundan beni sorumlu tutuyor. Belki kendince haklıdır ama artık benim gözümde haklı falan değil. Benim kötü biri olduğumu savunarak yaptığı kötülükleri göremiyor ya da görüyor ama bu kötülükleri sanki o değil, ben yapıyormuşum gibi davranıyor. Kendini benim kötü biri olduğuma öyle çok inandırmış ki, bu inanç onu kötü birine dönüştürmüş."

Scanned with CamScanner

"Hep böyle misindir?" diye sordu Akşın birden, sigarasının dumanı bir kadının kalçalarında var olmuş kıvrımlar gibiydi.

Kafamı kaldırdım. "Nasıl?"

"Hep böyle ilk başta kendini mi suçlarsın?" Sorusu kaşlarımın yeniden çatılmasına neden oldu. Ona büyük bir dikkatle bakmaya başladım. Sigarasını dudaklarıyla birleştirmeden önce şu cümleleri kurdu: "Seni kötü biri olduğuna nasıl inandırdılar bilmiyorum ama ben sana baktığımda kötü biri görmüyorum. Kötü biri, ona kötülük yapan birini haklı gösterecek sebepler sunmaz."

"Öyle yaptığımı fark etmemiştim."

"Bu yüzden iyi birisin." Sigara dumanını ağır ağır üfledi. "Farkında olmadan yaptığın için."

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. "Daha beni tanımıyorsun."

"Yanlış," dedi benim gibi gülümserken. "Ben herkesi hayatıma girmeden öncesinden tanırım."

"Telaffuzun benimkinden iyi, neden hep böyle konuşmuyorsun?"

"Aşta," dedi birdenbire tekrar o komik ifadeyi takınırken. "Ne varmış benim konuşmamda? Tabii ki de senden iyi konuşuyom ben. Meşazlarda saçma sapan ayrı ayrı yazarsın. Boşluk tuşuna vira basılmaz."

"Meşaz tabii..." Güldüm, Akşın'ın kılıfının içindeki insanı ilk kez görmüş gibi hissediyordum, o da güldü, bunu gördüğümü biliyordu.

"Korhan bu aralar çok mutlu," dediğinde birden donup kaldım, gözlerim gözlerinde asılı bekledi. "Sanki onun annesi olmuşsun, onu yeniden doğurmuşsun gibi mutlu."

Ona yaptığım itirafı hatırlayınca yanaklarıma oturan kanın kaynayarak beni saniyeler içinde kızıla boyadığını hissettim. Gökyüzünün çatlamış bir cam gibi görünmesine neden olan şimşek yeniden parladı. Söyleyecek bir şey bulamıyordum, o benim ciğerlerime dolan nefes gibiydi, bana kendini verdiği sürece yaşıyordum, bir gün kendini benden alırsa alamadığım nefeslerin yokluğu beni boğup bir ölüye çevirecekti. Mutluluğunun nedeni ona söylediğim şey olabilir miydi? Bundan kendime pay çıkarmak istemiyordum ama mesajlaşırken ona yeniden bunu söylememi istemişti, bu onu mutlu etmiş gibi...

"Onun ne hissettiğini anlamak çok güç," dedim dürüstçe. Akşın sigarasının uzayan beyaz cesedini kül tablasının içine silkti. "Ne cennet ne de cehennem, o Araf gibi. İçinde hem iyiliği hem de kötülüğü

taşıyor. Cennete hiç girmemiş ama cennetten parçalarla var olmuş, cehennemden hiç çıkmamış ama oradaki ateş onu yakmak için değil, var etmek için kavurmuş." Gözlerim uzun süre dalgın kaldı. "Üzeri karalanmış cümleler gibi. Onu yazan kişi dışında okuyabilen hiç kimse yok."

"O senin gözünde bu kadar mı güzel?"

"Hayır," diye mırıldandım. "O benim gözümde bundan daha güzel."

"Sana ne yaparsa yapsın, onu her haliyle kabul edermişsin gibi," dedi Akşın düşünceli bir sesle. "Öyle konuşuyorsun."

Akşın'ın söylediği şey benim için bir farkındalık gibiydi. Sanki sonu olmayan bir okyanus ayaklarımın dibinde bir çocuk gibi küçük duruyor, büyüyüp bir adam olmak için benim içine dalmamı bekliyordu. Ben o okyanusa dalarsam kollarımdan, bacaklarımdan, hatta kendimden vazgeçmiş olacaktım ama eğer dalmazsam... Dalmazsam o okyanus bensiz kuruyacaktı. Okyanusu okyanus yapan, benim içine gömülen kalbim olacaktı.

"Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandım, sesim dalgınlığımın göstergesi gibiydi, Akşın'ın bakışlarından koparak gözlerimi bahçeye çevirdim. Akşın bir şey diyecek gibi oldu ama aldığı nefes cümlelerinin önüne örülmüş bir barikat gibi onu susmaya zorladı.

İleride, bahçenin dışında araçların park halinde durduğu alanda bir hareketlilik dikkatimi çekince gözlerimi kısarak orayı izlemeye başladım. Sanki bir şey beni oraya bakmaya zorluyordu. Bir adamın restoranın bahçesindeki çitlere çarptığını görünce oturduğum yerde huzursuzca gözlerimi kıstım. Adamın sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum ama önündeki adamın ona attığı yumruk yüzünden çitlere çarptığına emindim.

"Dışarıda olay var," dedi genç adamlardan bir tanesi. "Birini fena benzetiyorlar."

Akşın'ın da benim gibi bahçeye doğru baktığını gördüm. Sırtı çitlere çarpan adamı kendine doğru çeken diğer adam, adama kafa atınca birden kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Sonra onu gördüm. Adamın yakalarından tutan kişiyi... Bu kişi Korhan'dan başkası değildi ve yakalarından tutarak kafa attığı adama onu uyarmak değil onu öldürmek istiyor gibi vuruyordu.

"Arjen!" diye bağırarak oturduğum yerden kalktığımda tüm gözlerin bana çevrildiğini hissetmek beni durdurmamıştı. Kâğıtları, sırt

Scanned with CamScanner

çantamı, hatta telefonumu bile masada bırakarak ışık hızıyla restoranın çıkışına doğru koşmaya başladım. Ben koşarken korku da kalbimde koşarak büyüyordu.

Restoranın çıkışı yerine bahçesine doğru yöneldim, Korhan beni görmemişti, hiç kimseyi duymuyor gibi durmadan önünde duran adamı yumrukluyor, kendinden geçmiş gibi küfürler savuruyordu. "Senin ölümün benim elimden olacak!" diyordu öfkeyle, sonra ekliyordu: "Duydun mu amın oğlu? Seni öldürürüm, senin iki paralık canın benim ellerimde harcanır!"

"Arjen!" diye bağırdım dehşet içinde. Çitlerin önünde durunca gözleri gözlerime dokundu, adamı hâlâ göremiyordum ama Korhan'ın gözlerindeki öfke çok netti; öldürmeden bırakmak istemiyormuş gibi bakıyordu.

"Nurşan, uzaklaş!" diye bağırdı ağzından köpükler saçarak. Islak saçları alnına yapışmıştı, öfkeden hızla kabaran göğsünde taşıdığı kalpte baskın gelen duygu nefret gibiydi.

"Vay, o burada mı?" Adamın sorusu bir an donup kalmama neden oldu. Bu sesin hafızamda yeri vardı, bu sesin sahibini tanıyordum. Şok dolu gözlerle gözlerimi sırtı bana dönük adama çevirdim, gözlerim korkudan uzaklaşarak dikkatini adama verdiğinde, bu adamın Erdem Demirel olduğunu anlamıştım ve bu, kafamdan aşağı kaynar suların dökülmesine neden olmuştu. Korhan kükreyerek Erdem'i boğazından kavradı, onu çevirip arabalardan birinin kaputuna yasladı. Ben daha ne olduğunu anlamadan Erdem'in kan revan içinde kalmış yüzünü sertçe yumruklamaya başladı.

"Korhan, ne yapıyorsun?" diye bağırdım dehşet saçan sesimle. Hızlıca çitlerden atlayıp diğer tarafa geçtim, onun kolunu havada yakaladığımda bir an gücüne göğüs geremedim ve beni savurdu, buna engel olamadım. Bilinci dışında gerçekleşen bu eylemi bir anlığına onu duraksattı, omzunun üzerinden bana baktı. Beni aniden ittiği için ondan birkaç adım uzaktaydım, neredeyse düşecekken çitlere yaslanarak kendimi durdurmayı başarmıştım. Gözlerim Korhan'ın felaketi müjdeleyen gözlerinden düşerek Erdem'in gözlerine tutundu. Kaputa uzanmış, ağzından burnundan akan kanlarla bana bakıyordu.

Erdem'in gözlerinde gördüğüm korku değildi, Erdem'in gözlerinde gördüğüm özünü bilmediğim bir gerçeklikti ve bir an bu gerçeklik, tüm dünyamı başıma yıkacakmış kadar ağır hissettirdi.

Etrafımızı saran kalabalık, Korhan'ın saçtığı öfkeden nasibini almamak için Korhan'a değil yaklaşmak, sözlü müdahalede bile bulunmuyordu. Korhan gözlerini benden ayırdı, tam Erdem'e bir yumruk daha patlatacakken, Erdem, "Görüyor musun, Mania?" diye sorunca olduğum yerde sırtımdan buz gibi sular aktığını hissettim. Gözlerim Erdem'in kan leş dudaklarına kaydı, dişleri kan lekeleriyle sarılmıştı, bana ağır, sinir bozucu bir gülümsemeyle bakınca kalbimde paldır küldür bir duygu döküntüsü yaşandı. "Aradığın gerçeği, görüyor musun?"

"Kes lan sesini!" Korhan kanlı yumruğunu sertçe Erdem'in yüzüne geçirince, kemiğin kırılırken çıkardığı ses içimin gıcır gıcır bir hisle kasılmasına neden oldu. Gözlerimi o görüntüden uzaklaştıramadım ama kan midemi bulandırıyordu. "Eğer ağzını açacak olursan, olur da öyle bir hataya düşecek olursan, senin sonun olacağım. Sana yemin ederim, senin sonun olacağım! Duydun mu beni, piç kurusu?"

"Neden?" diye bağırdım birden. "Kes şunu artık, neden bunu yapıyorsun?"

"Korku!" diye bağırdı Erdem kaputun üzerinde uzanırken. "Ona bunu korku yaptırıyor!"

Kızgın kum taneleri gibi göğsüme dökülen şaşkınlıkla, bana kıyameti anımsatan kan rengi kaosa bakakaldım. Tam ağzımı açacakken, Korhan parmaklarını Erdem'in boğazına sararak, "Nurşan," dedi bir katilin yere düşen gölgesiymiş gibi. "Hemen uzaklaş buradan."

Akşın'ın dokunuşunu omzumda hissettim, omzumu silkerek o dokunuştan kurtuldum. "Neden Erdem'e saldırdın?" diye bağırdım. "Aranızda neler oluyor?"

"İs, gidelim buradan," dedi Akşın sanki arkadaşının birini öldürür gibi dövdüğünü görmüyormuş gibi. "Hadi."

"Bırak beni!" diye bağırdım. Gözlerimi Korhan'ın sırtına dikerek konuştum: "Burada neler döndüğünü anlat bana. Bu adam sana ne yaptı?"

Korhan'ın omuzlarının sarsıldığını gördüm, sonra Erdem, sanki boğazına dolanmış güçlü parmaklar yokmuş gibi gülerek fısıldadı: "Ondan seni çaldım."

Bu son cümle, inancın sırtındaki dikenler gibiydi.

Scanned with CamScanner

7. Perde
Yara Bandı

İnanç, her zaman sınırlarında yalanı beslerdi.

Güven, sıcak bir yuva gibiydi. Anne, baba ve çocuğun birlikte oturduğu sofra, konuştukları birkaç kelime, içinde oldukları odanın duvarlarını ısıtan soba gibiydi.

Yalan içeri girerse, içeride onu bekleyen güvenin hiçbir anlamı kalmaz.

Uzun süre yıkımın koynunda kalmış bir insan, cihaza bağlı yaşayan ölüm döşeğinde bir insandan farksız oluyordu. O insana yeniden hayata ait bir parça olacağına inandırmak, onun bağlı olduğu tüm fişleri çekip onu hiç düşünmeden ölüme terk etmekten daha acımasızcaydı. O zaten koynunda uyuduğu kişinin Azrail olduğunun farkındaydı. Birini onu Azrail'in kollarından alacağına inandırmak da bir yalandı. Birini yeniden hayata döndürüp, döndüğünün ertesi günü onu yeniden ölüme sürüklemek de yalandı. Birini iyileştirmek ve ardından onda daha büyük yaralar açmak, çok büyük bir yalandı.

Yarası kanayan birine yara bandı uzatmak ne kadar büyük bir iyilikse, o kişiye yara bandını nasıl takacağını öğretmemek o kadar büyük bir kötülüktür.

Bir süre Erdem'in kurduğu cümle geceleri sabahın ilk ışıkları odama salınana kadar kafamın içinde var olmuş bir düşünce gibi tekrarlayıp durdu.

Scanned with CamScanner

Elinde yara bandıyla hayatıma giren bir adam tanıdım, bana açacağı yaradan haberi varmış gibi beni önce yara bantlarını yaralarıma yapıştırarak iyileştirdi, sonra da beni yeni yerlerimden yaralamak için ruhuma girişti.

Korhan'ın yumruğu bir fırtına gibi hareket ederek Erdem'in yüzünün ortasındaki mevsimi sarstı. Kaburgalarım o fırtınadan nasibini almış bir çatı gibi uçup bir insanın kafasına düşüyormuş gibi kalbime çarptıklarında gözlerimdeki boşluk büyüyerek bir karadelik oluşturdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesim nasıl yükselmişti bilmiyordum ama Korhan, Erdem'i yumruklamayı kesti ve o an ikisinin de gözleri yüzüme çevrildi. Gözlerimde karadeliğe dönüşen boşlukla onlara baktım. "Açık konuş, ne demek istiyorsun?"

"Aptal aptal konuşuyor," dedi Korhan gergin bir sesle. "Ne diye şununla muhatap oluyorsun?"

"Aptal aptal konuştuğu için mi adamın yüzünü dümdüz ettin?" Sorum, Korhan'ın duraksamasına neden oldu. Yeşil gözlerinde yükselen ateş sanki daha da harlanmıştı ama o ateşe ellerimi uzatabileceğimi gördüğünden midir bilinmez o ateşi benden gizlemeye çalıştı. "Neden kavga ediyorsunuz? Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Gözlerim Erdem'i buldu. "Ve sen ne demeye çalışıyorsun?"

Korhan, "Söyle hadi," dedi birdenbire Erdem'e. "Aç ağzını, konuş."

Kaşlarım derin bir yarığı ortasına kabul ederek sertçe çatıldı. Gözlerimi Erdem'in kan içindeki yüzünde dolaştırdım, kan başını fena halde döndürüyor olsa da inatla ona bakmaya devam ettim. Neler döndüğünü anlamak istiyordum, ne diye böyle bir şey söyleme gereği duymuştu? Dahası Erdem, Korhan'ı nereden tanıyordu?

"Konuştuğumda bu kızın gözündeki adam olmaya devam edebileceğini mi sanıyorsun?" Erdem'in kinayeli sorusunu taşıyan sesinde alay vardı. Canı yanıyordu, bu belliydi, yüzünde bu kadar çok yara varken canının yanmaması mümkün olamazdı ama alay o kadar kuvvetliydi ki, sanki katıla katıla gülmemek için kendini sıkıyordu.

Sorduğu sorunun ağırlığı yüzümde bir şaşkınlığa yol açtı. Korhan burnundan sert bir nefes vererek, "Konuş," dedi. "Söyle ne söyleyeceksen. Uzatma daha fazla."

"Ne söyleyecekmiş?" Gözlerimi büyük bir süratle Korhan'a çevirdim, yüzünde hiçbir duygu kırıntısına rastlayamamak beni daha

da meraka sürüklemişti. "Madem biliyorsun ne söyleyeceğini, sen söyle."

"Bilmiyorum!" diye bağırdı aniden bana doğru dönerek, ona irileşmiş gözlerimle baktım, bir şey diyemedim. Hızlı nefesler alıp veriyordu, biraz evvel duyguların terk ettiği yüzü şimdi öfkenin sarmalıyla alevler saçan bir çukura dönüşmüştü. "Sen de ya söyle ya da siktir git buradan, yoksa ölünü almaya gelecekler."

Erdem kaputun üzerinden doğrularak kalktı, şimdi sırtını verdiği arabanın alarmı çalıyordu, hatta belki de ilk dövüşmeye başladıkları andan beri o alarm çalıyordu ama alarmın sesi algılarıma henüz yeni saplanmıştı. Erdem yere kan tükürdü, ardından elini beline atarak bedenini esnetti. Gözlerimde oluşmuş ifadeden bihaber şekilde onun hareketlerini izliyordum, tam yanımdan geçerken, "Bu adam çok tehlikeli," diye fısıldadı, Korhan duymuş muydu bilmiyordum ama ben bu cümleyi duyduğum an sırtımdan boşalan soğuk teri ilik-lerimde bile hissedebilmiştim.

Erdem, onları izleyen kalabalığın arasına karışarak bizden uzaklaşmaya başladığında birkaç dakikamı olduğum yerde yere diktiğim gözlerimi kırpmadan bekleyerek geçirdim. Korhan da tıpkı benim gibi kendini tekrara almış alarm kulaklarımızı tırmalarken öylece dikiliyordu.

Akşın, "Polis falan çağırmış olabilirler, hadi gidelim," dedi ama Korhan da ben de ona tepki vermedik. Uğultulu bir konuşma dönüyordu, yabancı dudaklardan dökülen kelimeleri seçemesem de birbirine karışan seslerin oluşturduğu çınlama beni rahatsız etmeye yetiyordu.

Korhan benim için güven değildi, inançtı.

Şimdi o inancın bir fırtınanın ortasında durduğunu hissediyordum ve o inancın ne kadar güçlü olduğunu keşfediyordum; fırtına benim inancımın değil temelini sarsmak, çatısını bile uçuramıyor, penceresini bile açamıyordu. Ama kuşku... Kuşku girdiği yerde inancın boğazına parmaklarını dolamaz mıydı? Erdem'in biri sorudan oluşan üç cümlesi kafamın içine üç farklı kartopu gibi düşmüştü, yuvarlanıyorlardı, kartoplarının büyüyerek çığ olmasından korkuyordum.

Elini elime kaydırınca algılarımı çakıldıkları betondan kazıyarak gözlerimi birleşen ellerimize çevirdim. Yumruk attığı eklemlerinde

Scanned with CamScanner

kan lekeleri vardı, elimi dehşet saçan yumrukları attığı eliyle değil, diğer eliyle sıkıca kavramıştı. Gözlerimiz birbiriyle buluşmadı, kafamın içinde bir sis bulutu vardı ama kelimeler hâlâ olmaması gerektiği kadar parlaktı. Beni tutup yürütmeye başlattı, adımlarım bana değil ona aitlermiş gibi ona uyum sağlayarak zemine düşmeye başladığında artık düşüncelerim bana ait değildi, ben düşüncelerimindim, korkunç bir şekilde düşüncelerimin kuklası olmuştum.

Kafamın içini ağrıtan anlamlar katlanarak büyürken, Korhan, "İs'in eşyalarını al," dedi Akşın'a, elimi daha sıkı kavrayınca parmaklarından parmaklarıma bulaşan güveni hissettim. Gözlerim sırtına kaydı, üzerinde sporcu atleti vardı ve omuzlarından başlayarak sırtına akan kasların hepsi kasım kasım kasılıyordu. Benim parmak uçlarından parmak uçlarıma akan güvene değil, gözlerine baktığımda duyduğum inanca ihtiyacım vardı.

Neden gözlerime bakmıyordu?

Yoksa onun gözlerinde göreceklerim, onu korkutuyor muydu?

Bir süre sadece yürüdük, nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bunun bir önemi yokmuş gibi hissediyordum. Yutkunurken boğazımı acıtan kelimelerin altında yatan ama benim bir türlü çıkaramadığım anlamlardan mıydı yoksa içimde bir panik havası mı belirmişti de bu acının sebebi bundan mıydı hiçbir fikrim yoktu. Ufukta deniz görünene dek yürümüştük, konuşmadan, birbirimizin gözlerinin içinde kaybolmadan, dokunuşlarımız yalnızca birleşmiş parmaklarımız ve birbirine yaslanmış avuç içlerimizle sınırlıyken.

Sol tarafımız caddeydi, araçlar akıp gidiyor, trafik çok yoğun olmamakla birlikte boş da olmayacak şekilde seyrinde ilerliyordu, sağ tarafımız ne kadar yüksekte olduğumuzu kanıtlar gibi denizi altına almıştı. Deniz sınırsız gibi görünüyordu. Ufuk çizgisinden darbe yiyen gökyüzü, çatlayan bir cam gibi hızla ilerleyen çatlaklarının içinden ışıklar taşırmaya başladığında yutkundum, ardından şimşeğin çığlığı Antalya'nın bir kadının yastığıymış ve gözyaşlarıyla ıslanmasına az kalmış gibi gökyüzünde inledi.

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordum, gökyüzündeki beyaz ışık damarları yeniden soluk mavi tuvalin üzerindeki yerini alarak yandı, söndüğündeyse sesini renklerin içine taşıdı. Elimi daha sıkı tutarak omzunun üzerinden bana baktı, şimdi yürümüyorduk, gözlerimi yan tarafımızda uzanan gri denize çevirdim. O bana bakmaya devam ediyordu. "Erdem'i nereden tanıyorsun?"

"Sen sorgulamazdın, ne oldu?"

Sorusu tokat yemişim gibi şaşırmama neden olsa da yüzümü buruşturmaktan öteye gitmedim. Ona baktım. "Korhan, onun yüzünü darmadağın ettin."

"Bana Korhan deme," dedi, sesi netti, buna şaşıp kaldım. Konumuz bu muydu gerçekten? Ona Korhan demem miydi? Gözlerimdeki şaşkınlığı görmüş olacak, "O adamdan hoşlanmıyorum," dedi. "Onunla muhatap olmana gerek yok."

"O adamdan hoşlanmaman onun suratını dağıtma hakkını mı veriyor sana?" Sesim sorgudan uzaktı, sinirli değildim, hatta bu kadar sakin kalmam beni bile şaşırtmıştı ama Korhan şaşırmışa benziyordu. Sakinliğimi benden daha doğal karşılıyordu. "Ayrıca neden öyle şeyler söyledi?" Gözlerinin içine baktım, yeşil gözleri bulutlarla dolmuş, göz gözü görmeyecek bir yağmurun bekçisiymiş gibi puslu görünüyordu. "Çalmaktan bahsetti. Senden ve benden..." Kaşlarım çatıldı, başımı iki yana sallayarak ona baktım. "Ne demek istediğini biliyorsun. Biliyorsun, değil mi? Biliyorsan bana da söyle."

"Neden gidip ona sormuyorsun?" diye sordu tokat gibi, ona bakakaldım ama bu onu durdurmadı. "Madem söyledikleri bu kadar anlamlı, madem kafanı karıştırmaya yetiyor, sana inanıyorum masalı okuma bana."

"Masal mı?" Hayal kırıklığı çehremi sararken ona bu söylediklerine inanamıyormuş gibi bakıyordum. "Sana inandığımı, güvendiğimi, seni sorgulamadığımı biliyorsun." Gözlerimi gözlerinden çekmiyordum, çekmiyordum çünkü gözlerinde yakalayacağım herhangi bir duygu değişimi ilerleyeceğim yolun yönünü değiştirebilirdi. Israrla ona bakmaya, gözlerinin içindeki duyguları görmeye çalışmaya devam ettim ama gözleri hâlâ pusluydu. "Nasıl bunu söyleyebiliyorsun?"

"Şu an yaptığın ne?" diye sordu. "Bana inanıyor gibi görünmüyorsun."

"İnanmamı ya da inanmamamı gerektirecek bir durum mu var?" Sorum onu afallattı. "Sadece soruyorum. Bunun inançla ne ilgisi var? Adam bir şeyler zırvaladı, sen de çığrından çıkmış gibiydin. Sana bunun nedenini soruyor olmam çok doğal değil mi? Konu inanmaya nasıl geldi şu an?"

Elimi daha sıkı tutunca parmaklarımın acıdığını hissettim. Yeşil gözleri gözlerimden ayrılmadı, gözünü bile kırpmıyordu. Bende olup

Scanned with CamScanner

biteni görmek istiyor gibi bakıyordu. İçimde, kafamda, ruhumda, kalbimde...

Elini bırakmadım.

"Bana bir cevap vermeyecek misin? Durup burada birbirimize mi bakacağız?"

"Benim için sorun değil," dedi. "Senin çirkinliğine her zaman bakarım."

"Bir daha sana olan inancımı sorgulama," dedim düz bir sesle. "Sadece bana ne olduğunu söyle. Onu nereden tanıyorsun?"

"Ben her şeyi sorgularım," dedi. "Senin aksine." Gözleri gözlerime bir alev uzağımdayken sertçe yutkundum. "Ve gidip tanıştım amına koyayım, oldu mu? Anlatıp duruyordun, merak ettim, gittim tanıştım."

"Anlatıp duruyor muydum?" Şaşkınlık is lekesi gibi yüzüme yayıldı, elimi geri çekmek istesem de bunu eyleme dökmedim. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Neler oluyor?"

"Olan bir şey yok." Cümlesindeki vurgu dikkatimi çekmişti. "Sen ve ben, Nurşan. Biz. Anladın mı?" Elimi biraz daha sıkınca eklemlerimde hissettiğim acıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. "Başka bir adamın değil gölgesi, bahsi bile geçmesin istiyorum."

"Başka bir adamın gölgesi de bahsi de yok," diyebildim.

"Gidip onunla tanıştım," dedi sonunda beni hafifletmek istiyor gibi ama öfkeliydi, neye öfkeli olduğunu bilmesem de içimden bir ses öfkesinin en büyük payının aynada gördüğü insana ait olduğunu söylüyordu. "Sen buna kıskanmak diyebilirsin, o da buna kıskanmak diyebilir ama ben ne olduğunu bilmiyorum bu hissin. O hisse uydum ve onunla tanıştım."

Bir an Erdem'in kurduğu cümle çok bağlantılı olmasa da anlam kazanmış gibi rahatladığımı hissettim. Gözlerimiz birbirine yakın duran iki yıldız gibiydi, ışıklarımızı yarıştırıyormuşuz gibi birbirimize meydan okuyorduk.

"Ve bu içimdeki his her neyse, o bu hissi anladı." Gözlerinde alevler büyümeye başladı. "İstemiyorum," dedi. "Senin yakınlarında olmasına katlanamıyorum."

"O benim yakınlarımda değil," diye mırıldandım şaşkınlıktan hangi yöne bakacağımı şaşırırken.

"Olmasın," dedi ifadesizce.

"Peki ona neden vurdun?"

"İleri geri konuştu," dediğinde kaşlarım benim isteğim dışında havaya kalktı. "Ben de onun sikilesi ağzını dağıttım."

"Ne dedi?" Sorgulayıp durduğumu fark edince sorumu geri yutarak, "Beni oyundan alabilir," diye mırıldandım, aslında bu umurunda değildi, normal şartlarda bu benim için dünyanın sonuymuş gibi hissedebilirdim ama şu an öyle hissetmiyordum.

"Bunu yapmaz," dedi kendinden emin bir sesle, gözlerimi yüzünde gezdirdim, bakışlarının hafiflediğini hissettim. "Seni oyundan almaz."

"Ferruh Hoca'ya anlatacaktır."

"Anlatmaz," dedi bu defa. "Adamı sen dövmedin ki, ben dövdüm."

Burnumu çekip gülümsedim. "O işler öyle olmuyor işte."

"Sen düşünme bunları, sen o oyunun yıldızısın." Bir an kurduğu bu cümle, içimdeki ağırlığın saniyeler içinde kalkarak içimi terk etmesine neden oldu. Birleşmiş ellerimizi kaldırıp gözlerini ellerimize indirdi. "Eğer o oyunu ben yazıyor olsaydım, ilham kaynağım sen olurdun. Seni oyundan çıkarması demek, bir daha kalemi eline alamaması demek olacaktır bana kalırsa."

Erdem'in kurduğu cümlenin özünde, Korhan'ın kıskançlığı yatıyor olmalıydı. Kabul etmese de bu, onun beni belki de ilk dillendirerek, eyleme dökerek kıskanışıydı. Bu beni etkileyecek bir şey değildi, romantizmden epey uzaktı, hatta dehşet vericiydi ama bir şekilde masumluğu da kalbinde taşıyordu.

Gözlerimi Korhan'ın parmaklarına indirdim, diğer elinin boğumlarında kurumuş kan lekeleri çatlak çatlak görünüyordu. Açıklanması gereken birçok şey vardı. Aslında o hayatıma girdiğinden beri açık kalan, doldurulmamış, neden bulmamış binlerce şey de onunla birlikte hayatıma girmişti. Erdem ve Korhan arasındaki gerilim beni nasıl etkileyecekti bilmiyordum, şimdilik düşünmek istediğim bir ayrıntı da değildi. Sanki Tanrı beni bir teraziye koymuştu, terazinin bir ucunda ben, diğer ucunda düşüncelerim vardı ve düşüncelerim arttıkça, terazi zihnime ağır basıp, beni yok etmeye başlıyordu. Düşüncelerden ibaretmişim gibi hissediyordum. Çözülemeyen sorunlardan...

"Sen beni basbayağı kıskandın yani," diye mırıldandım, hâlâ aynı yerde dikiliyor olmamız yanımızdan gelip geçen insanların dikkatini çekmiyordu. Ya da el ele olmamız...

Scanned with CamScanner

Konuyu dağıtmak istediğimi anlamış gibi gözlerinde muzip bir ışıltıyla bana baktı. "Öyle olmasını istiyorsun herhalde?" dedi alayla.

"Öyle olmasını istediğimden değil, basbayağı öyle olduğundan."

"Bu kıskanmak mı?" Kor yeşili gözleri gözlerimden ayrılmadı, bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi yok etti. Gözlerimi gözlerindeki yoğunlukta kaybedeceğimi düşündüğümden bakışlarını ortamızda duran birleşmiş ellerimize indirdim. Onun gözlerini indirerek bana baktığını hissetmek bile kalbimi sıkıştırıyordu. Bende o kadar baskındı ki, diğer her şeyi pasifleştiriyordu.

"Değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi, gözlerim yavaşça gözlerine çevrildi, gözleri ılık bir meltem gibiydi ama bu ılık meltemin gözlerindeki ormanda çıkmış olan yangından geldiğini biliyordum. Masum gibi hissettirse de aslında çıkış noktası mahşer yeriydi, cehennemdi. "Ben bu hissin adını bilmiyorum. Sadece nasıl hissettirdiğini biliyorum ve bu histen zerre hoşlanmadım."

"Hislerden pek anlamıyorsun," diye mırıldandım. O gece şafak sökerken ona nehirde yaptığım itiraf sanki bir köşede ikimizi izliyordu. Belki de o, kıskanmayı bilmediği gibi şu an bana karşı ne hissettiğini de bilmiyordu. Bu düşünce boğazımı düğümledi. "Hiçbirini mi anlamıyorsun?"

"Bilmem," dedi, gözlerim gözlerinde oyuntular açmak istiyormuş gibi dolanırken şu soruyu sordu: "Sen bana âşık olduğunu nasıl anladın?"

Bu kadar açık sorması gözlerimin irileşmesine neden olurken geri çekilmeye çalıştım ama elimi tutarak beni kendine çekti. Gözlerimi kaçırıp denize çevirdim, denizin üzeri artık koyu griydi, akşam oluyordu ve yağmurun göğü yararak bir kız çocuğunun yanaklarından dökülen gözyaşları gibi şehre dökülmesine çeyrek vardı.

"Ne biçim sorular soruyorsun?" Çemkirerek sorduğum soru onun hafifçe gülümsemesini sağladı. Gözlerimi devirdim. "Akşın nerede hem? Telefonum falan orada kaldı, almıştır umarım."

"Almıştır," dedi alayla.

"Gidip alalım o zaman telefonumu ondan."

"Bayılacak gibi duruyorsun, Nurşan," dedi gülerek. "Bu kadar mı utandın?"

"Ne utanması?" Gözlerinin içine dik dik baktım. "Sen de gidip metin yazarımızın ağzını burnunu kıracak kadar kıskandın sonuçta."

"İyi ki ağzına bir laf verdik ha," diye homurdandı. "Konuşursun iki ay boyunca."

"Geçerli bir açıklama değildi ayrıca, adamın sana ne dediğini bile bilmiyorum," dedim sertçe. "Allah bilir hiçbir şey dememiştir, her şeyi yanlış anlayan bir bünye olduğun için adamı keyfine dövmüşsündür."

"Bana âşıksın?" dedi ve sırıttı. "Bak bunu yanlış anlamamışım."

Yanaklarıma kan oturmasına neden olan cümlesine karşılık cevap vermeden onun gözlerinin içine bakmam onu bir anlığına duraksattı. Yağmur damlaları irili ufaklı taneler şeklinde atıştırmaya başladığında, hâlâ olduğumuz yerde dikilmeye devam ediyorduk. Aslında harekete geçememizin asıl nedeni, itiraf edemesek de Erdem'di. Bir yanım aldığı cevaplarla yetinmiyordu, bir yanıma göre Korhan'ın sunduğu nedenler yeterliydi.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Sorusundaki afallamışlık beni de anlık duraksattı. Sonra onun tam gözlerinin içine baktım ve, "Aramızdakinin ne olduğunu tam olarak anlamıyorum," deyiverdim. Korhan bunu beklemiyor gibiydi, donup kalmış gibi birkaç saniye yüzüme baktı. Bakışlarından kurtulmak istemedim, o an o bakışlar bana güç veriyordu. Daha fazla konuşabilme gücü...

"Aramızdakinin ne olduğunu anlamaya ihtiyacın mı var?" diye sordu, sesi temkinliydi, gözlerimi yüzünde gezdirdim ve bir süre konuşmadan bekledim.

"Bazen."

"Aramızda bir şey olduğunu biliyorsun zaten," dedi. "Bu yetmez mi?"

"Evet ama ne olduğunu da merak etmiyor değilim."

Yeşil gözleri kısıldı. "Duymak istediğin ne, Nurşan?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum," dedim, gerçekten bilmiyordum. Sadece aramızda bir şeyler olduğunu herkes görüyordu, biz de biliyorduk ama bunun ne olduğu meçhuldü. Sanki üzerinde bir örtü vardı ve o örtüyü kaldırıp onu aydınlığa eriştirmemizi bekliyordu. Eklem yerleri kan ile damgalanmış parmaklarını kaldırıp yanağıma dokundu, dokunuşu serin bir yağmur damlası gibiydi. Yağmur damlalarından biri göz çukuruma düştü, tıpkı gözyaşı gibi kayarak yanağımdan aktı, çenemden aşağıya damladı.

Scanned with CamScanner

Elimi tutan parmakları parmaklarımın arasından sürgü gibi geçti, parmak boğumlarım beyazlayana kadar parmaklarımı parmaklarına bastırdım. Dokunuşu tenimde çığ gibi büyüyordu.

"Bu benim daha önce yaşadığım türden bir şey değil," dedi, sesi dürüstlüğünün altını çizercesine içtendi. "Sadece birlikte olduğumuzu biliyorum."

Kalbimin atışlarını hızlandıran cümlesinin devamında söyleyeceklerini merak ediyordum. Onun için ilk olmam benim için çok değerliydi, her nedense bana çok iyi hissettiriyordu. O benim tüm ilklerimken, ben onun yavaş yavaş ilkleri oluyordum ve bu güzeldi.

"Beraberiz," dedi yeniden, bana kendini anlatmak için çırpınıyor gibi bir hali vardı. "Sen ve ben, biziz."

Birlikteydik, beraberdik, bizdik.

Bu giriş, gelişme ve sonuç gibiydi. Bir çocuk parkında öylece hayatıma girmişti, kısa zamanda kendini bana katmış, sonunda da ikimizi biz yapmıştı.

Sevgiliyiz dememişti, beraberiz demişti, biziz... Her nedense bu, ikimizin sevgili olduğunu söylemesinden daha derin, daha anlamlı, daha güzel gelmişti bana.

Evde kaynayan yemeğin kokusu, çocukluğumdan bir anının içindeymişim gibi hissetmeme neden olacak şekilde ciğerlerime dolarak koku hafızamı uyandırırken gözlerimi omzumun üzerinden mutfağa doğru çevirdim. Mutfak kapısı açık duruyor, yağan yağmurun ardından kendini gösteren akşam güneşi yüksek dağların arasından usulca silinerek kayboluyordu. Bir süre loş, sessiz, toz zerreciklerinin uçuştuğu merdivenlerin önünde öylece dikilip mutfaktan sızan ışığı izlemeye devam ettim. Anneannem yeni temizlik yapmış olmalıydı, kalkan tozdan anladığım kadarıyla halıları silkmişti.

Bir süredir aramızda var olan gerginlik, aynı evin içinde iki yabancıya dönüşmemize neden olmuştu. Kendimce ben haklıydım, ona göre de haklı olanın ben olduğumu biliyordum. Benden bir şeyler sakladığı gerçeğini zihnimin içini parçalasam bile düşüncelerimden ayrıştıramayacakmışım gibi hissediyordum.

Sanırım affedemeyeceğim tek şey, güvendiğim dağlara karlar yağdırılması olacaktı.

Sigaranın dumanı denizin üzerinde köpürerek ilerleyen bir dalga gibi kıvrıla kıvrıla balkonun açık kapısından dışarı süzülmeye başladı, hemen yan tarafımda, salondaki eski kahverengi gramofonda Müzeyyen Senar'dan bir parça çalıyordu, sesi oldukça kısık ve cızırtılıydı. Bakışlarımı yeniden mutfağa çevirip, derin bir nefes alarak mutfağa doğru yürümeye başladım.

Anneannem, mutfak masasında sırtı bana dönük şekilde oturmuş, kırışmış parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı kavrayan elinin avucunu alnına yaslamış sessizce oturuyordu. Sigara dumanı bile ortamın ağırlığını hissetmiş gibi ağır ağır kıvrılıyor, usulca evi terk ediyordu. Bir süre beni fark etmedi ya da farkındaydı ama umursamadı.

"Tek mi kaldın?" diye sordum omzumu mutfak kapısının kenarına yaslayarak.

"Her zaman öyleyim," dedi, sesindeki keder yutkunurken boğazını ağrıtmış mıydı bilmiyordum ama benim düşüncelerimi sızlatmayı başarmıştı.

"Yanlış düşünüyorsun," dedim, ardından mutfağa girip içeride ilerlemeye başladım. Bana bakmıyordu, parmaklarının arasında dengelediği sigaranın külü bel kemiğinden kırılarak ikiye bölünecekmiş gibi görünüyordu; epey uzamıştı.

"O sigarayı öylece öldürecek misin yoksa onu içecek misin?" diye sordum buzdolabının kapağını açıp gözlerimi dolabın içinde gezdirirken. Tipik anneannem düzenini görmek beni anlık gülümsetti. Dedemden sakladığı sosisleri siyah bir poşetin altına gizlemişti, sosisleri dedemden gizleme nedeni dedeme dokunuyor olmalarından kaynaklıydı.

"Bu aralar pek göremiyorum seni, hayalet gibisin," dedi söylediğim şeyi yok sayarak. Cam şişeye doldurulmuş su dikkatimi çekti, ona uzanırken gözlerimi anneanneme çevirdim, hâlâ aynı pozisyondaydı.

"Oyun için çalışmalara başladık, kadro falan yenilendi," dedim her şey yolundaymış gibi. "Sıkı çalışıyoruz."

"Eskiden de sıkı çalışıyordun ama bana ayıracak birkaç saatin hep vardı."

Sitemi içime öyle çok dokundu ki, ona yaptığım haksızlığın altında o değil de ben eziliyormuşum gibi hissettim. Buz gibi olmuş su

Scanned with CamScanner

şişesini alıp buzdolabının kapağını kapattım, gözlerimi anneanneme dokundurmadan tezgâha doğru döndüm. Şişenin kapağını ağır ağır çevirerek açmaya başladığımda ne söylemem gerektiğini bilmemek canımı sıkmıştı.

"Bana kızgınsın," dedi, sesi pürüzlüydü, yaşının ağırlığını kelimelerine değil, sesine bulaştırmıştı. "Hatta kırgınsın."

"Sorun değil," dedim sadece. Hiç hoşlanmadığını bilsem de soğuk su şişesini açıp kapağı kenara koydum ve kafama diktim, buz gibi su önce dişlerimi sonra da boğazımı sızlatarak içimi serinletmeye başladığında artık konuşmuyordu. Son zamanlarda edindiğim bir huy vardı, bardaktan su içmekten nefret ettiğimi fark etmiştim. İllaki şişeden içmek zorunda hissediyordum kendimi, bardağı kokluyordum ve temiz koku bile midemi bulandırıyordu. Sanki cehennemde pişmiş toprağın suyu çıkmış, saf çamur içiyormuşum gibi hissediyordum.

"Sorun olduğunu biliyorum," dedi hüzünlü bir sesle, sigarasındaki ölü külün masaya düşerken çıkardığı o duyulması imkânsız ruhani sesi duydum. Algılarım her şeyi içine gömecek kadar derin çukurlar kazmıştı.

"Anneanne," dedim avuçlarımı tezgâha bastırarak. Gözlerimi güneşin silinmeye başlamadan önce son kez dokunarak rengini verdiği, mutfak tezgâhının sırt yasladığı mermer duvara diktim. "Bunları konuşmak istemiyorum. Seni kırmak, incitmek, aramıza aşılması daha güç olan duvarlar örmek istemiyorum." Çok net konuşuyordum, tek amacım beni anlamasını sağlamaktı. Derin bir nefes aldım, şimdi gözlerinin sırtımda dolaştığını hissedebiliyordum ama ben ona bakmadım. Gözlerinde göreceğim ifadeler beni paramparça edebilirdi, bundan korkuyordum.

"Dünyanın en iğrenç şeyiydi, anladın mı?" Sesimdeki sakinliğin aksine, yeniden hatırlamak beni mahvediyordu ve içimdeki tüm sakinliği söküp koparak beni bir kaosun ortasında yapayalnız bırakıyordu. "Gittiğim yerde bir mezar bulmak, gittiğimde beni kovacak bir baba bulmaktan daha iğrençti. Keşke diyorum, keşke orada olsaydı, karşımda dursaydı ve beni kovsaydı. İnan bana, anneanne. Bu kadar iğrenç hissetmeyeceğim gibi, artık onunla alakalı hiçbir şey de hissetmezdim. Şimdi hissettiklerimi susturamıyorum."

Başta sustu, söyleyebilecek hiçbir şeyi yokmuş, neler hissettiğimin farkındalığının ağırlığı onu yıkmış gibi sustu. Sonra aldığı nefesin

sesini duydum. Ruhumdaki serzenişten haberi var mıydı bilmiyordum ama ben, parmak uçlarımda bile geçmişin kırıntılarını taşıyorken, geleceğe sırtımda geçmişten kalma artıklar götürüyordum.

"Bilmiyordum," dedi. Bilmediğini zaten biliyordum. "Sen giderken, ben orada bulacağın şeyin hayal kırıklığı olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorum," dedim. "Ama hasta olduğunu biliyordun."

"Öldüğünü bilmiyordum," dedi açıkça, yüzüme değil sırtıma vurmuştu bu gerçeği ama ben artık gerçeğin bıçaklığıydım, sırtımda yüzlerce gerçeğin bıçağını taşıyordum, bu gerçeğin bıçağı da saplanabilirdi, sorun değildi.

"Sorun değil, gerçekten." Tekrar aynı cümleyi kurmamak için bunu söyledim ve sustum. Tezgâha bastırdığım avuçlarımdaki kader çizgileri ağrıyordu; onlarca kelimeyi avuçlarımın içinde ezmişim ve kelimeler toz olup avuçlarımdan içeri akmış, kanıma karışmış, ruhumu bir roman sayfasına dönüştürmüş gibi ağrıyordu.

"Annen telefonlarımı açmıyor," dedi anneannem, bir süre bekledim, sonra omzumun üzerinden anneanneme baktım. Gözleri masadaydı, parmak uçlarında tuttuğu sigaranın ölen külü yerine yeni bir ölüm koyarak masaya devrilmişti, şimdi sigaranın ucunda yeni bir ölüm var oluyordu.

Ölüm yanıyordu.

"Onunla bu konuyu konuşmak, ona yaptığı yanlışın sonuçlarını hissettirmek istedim," dedi düşünceli bir sesle, üzgün görünüyordu. "O benim kızım, parçam, ilk göz ağrım. Ama bu yaptığı affedilir bir şey değil. Açıklaması olan bir şey değil. Açıklaması olsa bile affedilebilecek bir şey değil. Sen de onun parçasısın, ilk göz ağrısısın, seni var edebilmek için çok şeyden vazgeçti annen. Şimdi nasıl oluyor da her şeyden vazgeçerek var ettiği bir çocuğa böyle bir his miras bırakabiliyor, inan anlamıyorum. Sütümde zehir mi vardı benim?"

Sorduğu soru, boğazıma tüm geçmişimin içinden geçerek tüm yaralarımın izlerini diken gibi sırtlanmış bir kelimenin saplanmasına neden oldu. Annem hakkında düşünmek istemiyordum, düşünürsem bu beni daha büyük çıkmazlara sürükleyecekti. Bana bunu neden yaptığını, neden böyle bir hissi miras bıraktığını anlamıyordum; anlamak istemiyordum. Bu yaptığı bana çok korkunç geliyordu. Bir insanın öz evladına bunu yapması akıl işi değildi. Bir insanın

Scanned with CamScanner

bunu bir yabancıya yapması bile akıl işi değildi. Bu yapılan, cehennemden çıkmış bir kötülükten daha insafsızca geliyordu bana.

"Sen bunları düşünme," dedim sonunda karşımdaki kadının yaşlandığını, çaresizliklerle dolu olduğunu, kendinden çok beni düşündüğünü fark ederek. Onun üzerine gitmemin bir anlamı olmayacaktı. Evet, paramparçaydım. Evet, o gün yaşadığım acıyı hayatımın hiçbir döneminde sineye çekemeyecektim ama insanlara karşı hiçbir şey olmamış gibi davranmak daha kolaydı. Birilerinin bana acıyarak, üzülerek bakmasından nefret ediyordum. Karşımdaki insanların duyguları altında ezilmek istemiyordum.

Yanına gidip karşısındaki boş sandalyeyi çektim, sandalyenin bacakları zemine sürtününce yüzümü buruşturmuştum, nefret ettiğim bu ses tüm dişlerimi sızlatmaya yetiyordu. Anneannemin karşısına oturup, dirseklerimi masaya yaslayarak yüzümü avuçlarımın içine aldım. Birkaç saniye onun ela gözlerine baktım, gözleri ışıkta daha fazla yeşilli görünürken, loş ortamda kahverengiydi.

"Senin bir suçun yok," dedim, var olan suçu onu kurban etmeye yetmeyecek kadar küçüktü. Her ne kadar içimde dünya kadar büyük bir ağrı taşısam da bu ağrıyı ona gösterip onun da ağrılarla sarılmasını istemiyordum. "Annem beni en başında gözden çıkarmıştı."

Bir an bu söylediğime karşı çıkacak gibi dudakları aralandı ama gözlerimdeki ifade her nasılsa onu susturdu. Gözlerini parmak uçlarında ölen sigaraya indirdi, sigara sarı filtresine kadar yanmıştı, artık kötü bir koku salıyordu. Sigarayı cam kül tablasının içine bastırıp söndürdü, parmaklarını koklayıp yüzünü buruşturdu. Tüm bunları vakit kazanmak için yapıyordu sanki. Gözlerimdeki ifadeye daha fazla maruz kalmamak için...

"Dayın ve yengen bugün öğlen tek celsede boşandılar," dedi sonunda konudan ayrılmamız gerektiğini fark etmiş gibi. Önce donup kaldım, sonra bunun zaten gerçeğe döküleceğini bildiğimi hatırlayıp şakaklarımı ovdum. O ikisi asla ayrılamazlarmış gibi gelirdi bana hep. Çocukluğumdan, kadınlığıma kadar geçen sürede izlerken beni aşka inandırabilen çiftti onlar. Şimdi bu aşkın sona erişini izlemek, çocukluğumdan beri inancım olan aşkın içinden parçaların çalınması gibiydi. Ama biliyordum ki, onlar ayrılsalar bile birbirlerinin kalplerinden silinmeyeceklerdi. "Dayının hali hal değildi. Seni arayacaktım ama aramamı istemedi, üzülmenden çekindi herhalde."

Gramofonda çalan şarkı üçüncü kez değişmişti, dudaklarımın büküldüğünü fark ettim. "Böyle olmamalıydı."

"Bir hata sebepleri oldu." Derin bir nefes aldı. "Bazen böyledir, tek bir hata tüm doğruları yok edebilir."

"Belki barışırlar."

"Yengen ağlaya ağlaya çıktı duruşma salonundan. Bir kadın ağlaya ağlaya gidiyorsa, bir daha geri dönmez."

Anneannemin son kurduğu cümle uzun süre sessizliği giyinerek düşüncelere dalmama neden olmuştu. "Peki Ege ve Hüma?" diye sordum, sesimin haddinden fazla kısık çıkmasının nedeni bu aşka olan saygımdan olmalıydı. "Onlar nasıl? Biliyorlar mı?"

"Bilmiyorlar daha," dedi anneannem. "Yengen teyzesine bırakmış onları. Babalarıyla annelerinin deniz üzerinde işleri olduğunu sanıyordur yavrucaklarım."

"Bunu onlara da söylemeleri gerek," dedim kuru bir sesle. "Ne kadar saklayacaklar ki?"

"Birdenbire söylenmez," diye mırıldandı anneannem.

"Uzun süre saklanmaz da ama," dedim.

"Bakalım ortam neyi gösterecek," dedi anneannem sadece.

"Peki dayım nerede? Neden buraya gelmedi?"

"Teknededir." Anneannem sigara paketinden bir dal daha çekerek dudaklarının arasına yerleştirdi, çakmağı aramaya başladı.

"Yalnız kalmak istiyor..." Başımı sallayarak kendi kurduğum cümleyi onayladım, anneannem bir şey demedi. Tam doğrulup mutfaktan çıkacağım sırada, sigaranın içinden çektiği zehrin bulutunu mutfağın duvarlarına üfledi. "İs," dedi birden. "O çocuk kim?"

Mutfak kapısında sırtım ona dönük bir halde öylece donup kaldım. "Hım?" diye bir mırıltı çıkarmak dışında bir şey yapamamıştım. Tüm yaşam fonksiyonlarım durmuş gibiydi.

"Motorlu bir çocuk," dedi düşünceli bir sesle. "Sabaha karşı hep evin önünde görüyorum onu."

Omzumun üzerinden anneanneme baktım ama onun da bana sırtı dönük olduğundan yüzünü göremedim. "Sabahları evin önünde gördüğün birini ben nereden tanıyayım?"

"Seni onun arkasına binerken de gördüm," dedi, sigarasının dumanları saçlarının etrafından yükselerek kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Kalbimin atışları ağırlaştı. "Seni sorguladığımdan değil, sadece merak ediyorum. Güvenilir biri mi?"

Scanned with CamScanner

Sertçe yutkundum. "İnanılır biri," dedim tek seferde. Anneannemi duraksatan iki kelimelik cümlem, devamında omzunun üzerinden bana bakmasını sağlamıştı. Dudaklarının yavaşça yukarı kıvrıldığını gördüm, bana samimi bir şekilde gülümsedi.

"O zaman sorun yok."

Yavaşça gülümsedim. "Öyle, sorun yok."

"Bu arada saçların sana yakışmış," dedi, o an saçlarımın omuzlarımın üzerinde küt olduklarını hatırladım.

"Teşekkür ederim."

Gecenin ilerleyen saatlerinde odamın kapısı açılana kadar oyun metinleri üzerinde çalışmıştım. Kapı açıldığında gelen kişinin Yağış olduğunu görmek beni pek şaşırtmamıştı. Yüzünden düşen bin parçaydı, yaz geldiği için hafif bronzlaşmıştı, giydiği askılı tişörtten görünen omuzlarının başları sanki bir kutu aydınlatıcı boşaltılmış gibi parıl parıl parlıyordu. Bana selam bile vermeden kendini yüzüstü yatağıma atınca ona omzumun üzerinden düz düz baktım.

"Aşka inancım saat on iki yönünde mahkeme duvarına çarptı," dedi, yüzünü yastığıma bastırdığı için sesi boğuk çıkmıştı. Kafasını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. "Bana dayınların boşanmadığını, her şeyin bir şaka olduğunu söyle. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Keşke," dedim sadece.

Yüzünü tekrar yastığıma gömerek bağırdı. Metinleri komodinimin üzerine koyup, gözlerimi ona çevirdim. Bir süre yatağımda öylece beklemişti, sonra bu bekleyişin bir şeyi değiştirmeyeceğini fark etmiş gibi doğruldu, yatağımda bağdaş kurarak oturdu. Dağınık bir şekilde topuz yaptığı saçları elektriklenmiş, topuzu ensesinden aşağıya sarkmıştı. Homurdanarak yüzüne gelen saçları geri itti.

"Anneannen anlattı," dedi iç çekerek. "Giray abinin suçu yok. Sonuçta ayrıymışlar o zaman."

"Yengemin zoruna giden dayımın bir şeyleri açıkça anlatmaması."

"Seven her adam, sevdiği kadını kaybetmekten korktuğu için bir şeyleri gizleme gereği duyar," dedi Yağış, dudaklarını büktü. "Barışacaklarına inanmak istiyorum. Hem nikâh tazelemiş olurlar, hı?"

"Umarım ama oluru yok gibi görünüyor. Ortada bir çocuk var."

"Onların da iki tane çocuğu var, ne olmuş yani?"

"Yorum yapabilmem için aynı duruma düşmüş olmam gerek.

Yaşamadığımız şeyler hakkında asıp kesmemiz çok doğal, yaşanınca işler değişiyor." Tıpkı Yağış gibi bağdaş kurdum. "Dayım ne haldedir Allah bilir."

"Teknedeymiş sanırım. Yanına gidelim mi?"

"Bu gece ilk gecesi, yalnızlığa ihtiyaç duyuyordur." Başımı salladım. "Ama birkaç gün sonra tekneyi bassak fena olmaz. Hem biraz kafasını dağıtırız."

"O zaman biraz kalabalık ve emanetle gidiyoruz," dedi Yağış, ona anlam veremeyen gözlerle baktım. "Rakı şişesi, şarap şişesi ve arkadaşlarımız... Cephanelik ve askerlerimiz yani." Güldü. "Akşın, dayını güldürebilecek bir tip. Onu da alalım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Akşın gelsin yani?"

Gözlerini anında devirdi. "Akşın ile aramda bir şey yok, olmayacak da. O gece yaşandı ve bitti. Kafamdan onunla ilgili hiçbir şey geçmiyor."

"Ama Akşın için aynı şeyleri söyleyemeyiz," diye mırıldandım. "Senin onunla irtibatı aniden kesmen onu üzmüştü. Sanırım o birlikte olabileceğinizi düşünüyordu."

"Arkadaş ortamında konuşuyoruz," dedi omuz silkerek. "Ama o ve ben, olmaz. Ben birine bağlı yaşayabilecek bir Yağış değilim, o Yağış'ı uzun zaman önce gömdüm, biliyorsun." Konuyu değiştirmek ister gibi omzuyla omzuma vurdu. "Hem Korhan'la da tanıştırırsın dayını."

Bu düşünce elektrik çarpmış gibi irkilmeme neden oldu. Yağış'ın yüzündeki sinsi gülümseme gitgide daha da büyüyordu. "Bu da nereden çıktı?" diye sordum. "Yeri değil."

"Bence tam da yeri. Kafasını direkt yorabileceği bir konu veriyorsun ona. Biricik yeğeninin sevgilisiyle tanıştır adamı."

Sevgili... Birkaç saniye takılmış bir plak gibi öylece Yağış'a baktım. "Adam henüz yeni boşandı, saçma olmaz mı?"

"Hayır, ne saçması? Aksine, bu onu ne kadar önemsediğinin de bir kanıtı. Zaten adım gibi biliyorum, bu ayrılığın üzerinden üç yıl da geçse, beş yıl da geçse Giray abi için bu ayrılık hep ilk anki gibi hissettirecek. Adamın üst kolunda karısının adı yazıyor."

"O dövmeyi askerde yaptırmış," dedim gülerek. "Hem de bildiğin iğneyi yakarak yapmışlar, çok acıtıyormuş."

"O şartlarda yapılmış bir dövme için epey iyi görünüyor bence. Hem çok romantik, acaba yengen görünce ne tepki vermişti?" Yağış

Scanned with CamScanner

derin bir nefes aldı. "Korhan konusunda ciddiyim. Dayınla her zaman arkadaş gibiydiniz, ilişkini bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum. Hem yarın ne kadar kalabalık olursak, o kadar iyi vakit geçirtiriz ona."

"Nasıl olur, bilmiyorum," dedim düşünceli bir şekilde.

"E oğlum siz sevgili değil misiniz?" Yağış'ın sorusu yanaklarımın içini dişlememe neden oldu. "Sevgilisiniz. Dayının bunu bilmesi gerekiyor bence. Hem Giray abiyi bilmiyor musun, kafasını yalnızca böyle şeylerle dağıtabiliriz."

Kendimi yatağa atıp gözlerimi tavana diktim. Birlikteydik, bu doğruydu. Belki de bu Korhan'ın ağzından duyduğum için doğruydu. Ona olan hislerimi ona söylediğimde bir karşılık alamamıştım, iki insanın birlikte olması için ikisinin de aynı şeyleri hissediyor olması gerekmez miydi? Bana şakadan da olsa âşık olduğunu söylediği anı hatırlayınca yutkundum.

"Şu Güz müydü neydi, görüyor musun onu hiç?" diye sordu Yağış, başta bu sorunun nedenini kavrayamasam da Güz ve Çağlar olayını hatırlayınca başımı iki yana salladım.

"Uzun zamandır görmüyorum."

"Çağlar Bey görüşüyor mudur?" diye sordu, sorusuna düz düz bakmak dışında herhangi bir tepki vermedim. "Bakma öyle. Merak ediyorum, sen etmiyor musun? Çağlar âşığım diyerek geziniyordu ortalarda, sonra aniden vazgeçti kızdan. Neden?" Gözlerini ajan gibi kıstı. "Allah bilir kızla takıldı, aradığını bulamayınca da kızdan vazgeçti."

"O kız öylece biriyle takılacak birine benzemiyor," dedim. "Hayır, takılanlara elbette lafım yok, herkes istediğini yapar ama Güz biraz ters bir tip. Çağlar'a da yüz vermemişti."

"Gören de Rahibe Terasa sanacak," dedi Yağış huysuz bir sesle. "El birliği ile hepiniz kızı savunuyormuşsunuz gibi hissediyordum ve inanır mısın kızdan kıl kadar hoşlanmıyorum."

"Belli oluyor," diye mırıldandım, bana kötü kötü baktı. "Ne? Kız sana bir şey yapmadığı halde kıza sinir oluyorsun..."

"Varlığı yeterince sinirlerimi bozuyor," dedi Yağış. "En sinir olduğum kız tipi. Sert kız ayakları yapıyor, ilgilenmiyor gibi falan... Çağlar'a dibinin düştüğüne öyle çok eminim ki."

"Çağlar'ı mı kıskanıyorsun sen?" diye sordum gülerek. Gerçekten küçük bir kız çocuğunun abisini kıskandığı gibi kıskançlık yapıyordu resmen. Yağış bana yüzünü buruşturarak baktı.

"Neyini kıskanacağım ben o Bursa Çingenesi'nin? Hiç de kıskanmıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Sadece... Bilmiyorum. Galiba ona çok değer veriyorum." Bu beni gülümsetti, Yağış şimdi gerçekten küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu. "Saçma sapan insanlarla vakit harcamasını da istemiyorum. Onu tanıdığımdan beri hep umursamazdı, hiçbir kadına zarar verdiğini görmedim, kadınların da ona zarar vermesine hep engel oldu. Bir anda kalkıp birinden etkilendiğini, âşık olabileceğini söylemesi benim için büyük bir şoktu. Hayır, kızı da tanımıyoruz, anladın mı? Nedir, ne değildir bilmiyoruz. Endişelenmem çok doğal değil mi?"

"Sen kızı sevmiyorsun," dedim. "Tanısan da sevmezmişsin gibi geliyor bana. Ama haklısın, Çağlar'ın aniden böyle duygular hissettiğini söylemesi çok tuhaftı. Gerçi kendisi de söyledi, yanılmış işte."

"Yanılıp yanılmadığını kızla yeniden karşılaştığımızda anlayacağız," dedi Yağış, sonra ekledi: "Çağlar birine âşık olabilecek bir adam değil, olsa bile sadece gördüğü ama hiçbir şekilde tanımadığı bir kıza âşık olmaz diye düşünüyorum."

"Yine de Güz'ü gereğinden fazla sorun ediyorsun," dedim yavaşça. Koruma içgüdüsünü anlıyordum ama sonuçta Çağlar kocaman bir adamdı, şu an Güz'e olan ilgisinin bittiğini söylese de bu ilgi ilerleyen günlerde yeniden gündemimize oturabilirdi ve bence asıl karar, o hayatı yaşayan kişiye, yani Çağlar'a aitti.

Duraksayıp başını salladı. "Sanırım haklısın," diye mırıldandı. Gözlerini yüzüme çevirdiğinde bakışlarımız birbirine dokundu, gözlerine çökmüş durgunluğu gördüğüm an düşüncelerinin içine sızmışım gibi huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Şu an ne düşündüğünü biliyordum, konuyu babama getiremese de gözlerinde o konu bir film bobini gibi dönüp duruyordu. Yine de tek kelime etmeyeceğini bildiğimden, içimde var olan bir rahatlıkla ona gülümsedim.

Bana sakince bakmaya devam etti. Sonunda konuyu değiştirip, "Korhan'la nasıl gidiyor?" diye sordu. Bir an oturup ona sırtımdaki yükten kurtulmak istercesine olup biten her şeyi anlatmak istedim. Yağış, Korhan'ın Özge'ye yüzme dersi verdiğini bilmediğinden ağzımı açamıyordum, oysa boğazımı aşan suyun içinde yüzen düşünceleri onunla paylaşsam belki hafifleyebilirdim ama yapmadım.

"İyi gidiyor," dedim dürüst bir şekilde, aslında tam anlamıyla dürüst sayılmazdım. Çünkü ortada çözülmeyen problemler, üzeri

Scanned with CamScanner

açık kalmış, cümleye dönüştürülmemiş kelimeler vardı ama bunları konuşmak istemiyordum. Yağış, sanki hissetmiş gibi gözlerinde pek de inanmadığını belirten ifadesini yüzüme ışık gibi yansıttı.

"İyi gidiyorsa birkaç cümle daha eklersin. Bir şey iyi gidiyorsa onu mutlaka abartılı cümlelerle anlatırız. Sadece *'iyi gidiyor'* demek *'bir sorun var'* demenin kestirme yolu gibi."

"Bir sorun olduğu yok," diye mırıldandım. "Sadece Korhan kolay bir adam değil."

"Sen de kolay bir kadın sayılmazsın," dedi nahif bir gülümsemeyle. "Aranızda bir sorun yok, değil mi?"

Arkadaşımdan yeterince şey saklıyormuşum gibi hissettiğimden, "Korhan bugün bizim metin yazarının ağzını burnunu dağıttı," dedim şak diye. Yağış önce donup kaldı, ortası çatlamış pembe dudakları aralandı, gözleri iri iri açılmıştı.

"Ne?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Erdem'in ağzını burnunu dümdüz etti."

"Oha!" diye bağırdı Yağış abartıyla. "Neden ki? Sana mı bir şey yaptı o sığır herif?"

"Hayır," diye mırıldandım, nasıl söylenirdi hiç bilmiyordum. "Nedenini ben de pek anlayamadım. Onları gördüğümde kavga ediyorlardı."

"Nasıl ya?" Yağış allak bullak olmuş bir ifadeyle bana baktı. "Onlar birbirini nereden tanıyor?"

"Korhan gidip adamla tanışmış," dedim kuru bir sesle, Yağış'ın gözleri daha da irileşti, o kadar irileşti ki gözündeki şeffaf renk nerdeyse gözünden çıkıp yatağa düşecekti.

"Adamı dövebilmek için adamla mı tanışmış?" diye sordu Yağış şokla. "Sebebi neymiş, kızım açıkça anlatsana şunu."

"Bilmiyorum tam olarak," dedim, ağzımda acı bir tat vardı. "Erdem salak saçma konuştu, Korhan daha çok sinirlendi, daha fazla vurdu falan. Zaten bir süre konuşamadım bile, öylece onları izledim. Şoka girmiştim."

Yağış kavisli kaşlarını kaldırdı. "Erdem ne dedi ki?"

"Yok işte Korhan'ın onu dövme sebebi Erdem'in beni Korhan'dan çalması mıymış neymiş..." Yüzümü buruşturdum. "Anlamadım, çok saçmaydı. Erdem'i hepi topu üç kez görmüşümdür. Kim kimi kimden çalıyor?"

"Yoksa bu Erdem denen salağın sende gözü falan mı var?" diye sordu Yağış çat diye, gözlerini kıstı. "Onun bakışlarından da hiç hoşlanmamıştım ilk gördüğümde. Sana garip garip bakıyordu. Korhan aptal değil, kesin bir şeyler hissetmiştir."

"Sanmıyorum," dedim. "Sadece evet, tuhaf biri ama bu tuhaflığın benle alakası yok. Bilmiyorum, yine de kıskanacağı bir şey yapmadığım halde bu tarz bir şiddet eğilimi göstermesi beni ürkütmedi desem yalan olur. Bazen kendini dizginleyemiyor, okuldayken aynısını Ömer'e de yaptı."

"O çocuk bunu hak etmişti yalnız," dedi Yağış. "Peşinden ayrılmıyor, kuyruk gibi. Onu bunu bırak da şu Erdem oyun konusunda sıkıntı çıkarmaz değil mi? Seni oyundan çıkarmak demek oyunun son bulması demek, bunu göze alamaz diye düşünüyorum ama yediği dayak da anlattığın kadarıyla gurur yapmasına neden olacak bir dayak bence."

"Bir sorun çıkmaz diye düşünüyorum, tek korkum bu olayı Ferruh Hoca'ya taşıması. Ferruh Hoca zaten Korhan konusunda beni uyardı. Sanırım ondan pek hoşlanmıyor."

Yağış komodinin üzerindeki sigara paketine uzandı, paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirirken, "Nasıl yani?" diye sordu, sigaranın ucunu ateşlerken kaşlarını çatmıştı. "Korhan'dan ona ne?"

"Kötü niyetli konuşmadı aslında, yaşanan onca şeyden sonra kalbimin kırılmasından korkuyor," dedim açıkça, ardından gözlerim boşluğa çevrildi. "Sanki yeterince kırılmamışım gibi."

"Sormayayım diyorum ama annenden hiç haber aldın mı?" diye sordu, sesi temkinliydi, sorduğu soru onun açısından bana zarar verebilecek bir soruydu belki ama bende herhangi bir duygu değişimi yaşatmadı. Başımı iki yana salladım, ağzımdan tek kelime çıkmasa da Yağış cevabını almış gibi başını olumlu yönde sallayarak sigarasından büyük bir nefes alıp onu içine hapsetti.

Merak ediyordum, annem arkadaşımın gözünde nasıl bir insandı? Anneannem bile sütünden zehir geldiğini düşünüyordu annem yüzünden. Peki Yağış ne düşünüyordu? Beni ayaklarımla babamın mezarına gönderen annem hakkında ne düşünüyorlardı? Korhan ne düşünüyordu? Hepsini aynı anda düşünmek, cennetin önünde dururken cehennemden çok sevdiğin birinin sesiyle adının

Scanned with CamScanner

seslenilmesi gibiydi. Bir adım atsan cennete girebilecekken, o sesin sahibini bir defa daha görebilmek için ayaklarınla cehenneme yürümek gibiydi. Cenneti arkanda bırakmak, cehennemden bir parça olmak gibiydi.

Annem benim hikâyemin hangi parçasıydı, bilmiyordum. İyiliği mi temsil ediyordu yoksa kötülüğün ta kendisi miydi, cennete ait miydi yoksa tohumları cehennemde mi çiçek açmıştı, bilmiyordum. Bana yaptığı kötülükse, hissettirdiği acıdan fazlasıydı; öyleyse bu yalnızca kötülük değildi. Bana yaptığı kendince bir iyilikse, hissettirdiği asla iyi şeyler olmamıştı, öyleyse bunun iyilik olduğuna kendini nasıl inandırabiliyordu? Anlamları karman çorman etmişti. Kalbimdeki yerine acıyı koyarak, kendini benden çaldığı yetmezmiş gibi hayallerimdeki babamı da bir silgiyle hayallerimden silmiş, kendi parmaklarının arasında tuttuğu cehennemden getirilmiş bir kömürle yerine babamın siluetine benzeyen bir hayal kırıklığı çizmişti.

O gece Yağış benimle kaldı, okula birlikte gittik. Eski günlerde olduğu gibi birlikte otobüs bekledik, yine cam kenarını bana verdi, yine tren ve tramvay konusu yapıp kısa bir kavga ettik, okula geldiğimizdeyse insanlar bize yeniden çekinen gözlerle bakıyordu. Ben geri dönmüşüm, eskisinden daha güçlüymüşüm ve benim gibiler asla üzülmezmiş gibi bakıyorlardı. İstediğim buydu, insanları sert bir deriye sahipmişim ve o derinin üzeri yara geçirmezmiş olduğuna inandırmak istiyordum. Derim paramparça olmuş olsa da ve ben acıdan önümü göremeyecek hale gelmiş olsam da her zaman o güçlü kadın olarak dimdik yürüyecektim.

"O uçurumun kenarında, benim için bıraktığın çiçeğe uzanırken düştüm, Mantus," diye mırıldandım sahnenin ortasına gelip, gözlerimi yere indirerek. Yerde ölerek etrafa dağılmış onlarca çiçek olduğunu düşledim. Henüz çiçekler orada değildi. *"Tlık tlık düştüm o uçurumdan. Çaldığın uykularım, ağrılara dönüştü. Sen de benimle o uçurumdan düşeceksin."*

"Yine o aynanın önünde, yine kendinin karşısında, seninle mi kavga ediyorsun?" Fenriz'in sesi bir kuyunun dibinde gizlenmiş geçmiş gibiydi. Bakışlarım bir çığ gibi arkadaşımın yüzüne yuvarlandı. Bu içine girdiğimiz dünyanın üçüncü sayfasıydı, Mania çiçeklerin cenazesinde kendisiyle yüzleşmişti. Fenriz her zaman olduğu gibi yanındaydı, Mania'nın yarası henüz iyileşmemişti.

Bazen kanıyor, kabarık elbisesinin kumaşına renk veriyordu; böyle zamanlarda Fenriz onun kanamasının olduğunu görüp ona yardım ediyordu. Eğer Fenriz olmasaydı, Mania yarasından sızan kanı görmez, kan kaybından ölürdü.

Akordeonun sesi iç dağlayan bir şarkının en ince melodisi gibiydi. Sık koruluğun kalbinde yürüyormuşum gibi zordan birkaç adım atıp, Fenriz'in gözlerinin içine baktım. Yağız sahnenin ışık görmeyen kısmına oturmuş, hayranlıkla beni izlerken, ona gelecek olan sırayı bekliyordu.

Elimi arkaya atarak koruluğun ortasına yerleştirilmiş büyük aynayı işaret ettim. Fenriz'in gözleri aynaya kaydı.

"O bir ayna değil, o bir uçurum."

"Hayır, Mania. O bir ayna."

"Değil, o bir uçurum. Ben orada çiçekler topladım, orada düştüm, orada öldüm."

"Bunu bana nasıl kanıtlarsın? Karşımdasın, yaşıyorsun."

"Karşındayım, bir ölüyüm."

"İyi değilsin sen, yaran da kanıyor üstelik."

"Kanamıyor, kan yok orada."

"Görmüyor musun, kan orada."

"Onun yüzünü bir kez göreyim, göğe asacağım gözlerimi."

"Hani ölüydün sen? Ölülerin gözleri görür mü ki?"

"İnsanların gözleri yalnızca ölünce görür."

Sırtımı Fenriz'e dönüp sahnenin ortasına ilerledim. Akordeonun sesi bir büyü gibi Mania'nın masalsı hayatının içinde ilerledi. Romanın sayfaları gibi çevrilen sahne, şimdi karanlıktı.

"Kalbim, ayaklarının önündeki yerçekimine mağlup oldu," diye fısıldadım önümdeki hayali aynaya bakarak. *"Ya eğilip onu ayaklarının önünden alacaksın ya da üzerine basıp onu çiğneyecek, arkanda bırakacaksın. Mantus seni hâlâ zifir zindan karanlıkta gölgemi arıyor gibi arayışımı hangi aynaya fısıldasam, aynadaki ben bana çok gülüyor."*

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında, ağlamanın benim için ne kadar kolay olduğunu tekrar anlamıştım.

"Mantus seni içimden bir hastalık gibi, söküp atamıyorum." Gözyaşlarım özgürce yanaklarımdan akıp gittiler. *"Ne yapsam, içimde var ettiğim senden kurtulamıyorum."*

Scanned with CamScanner

"Seni yeniden aramaya başlayacaklar," dedi Fenriz. "Ölmediğini anladıklarında, seni öldürmek için kapını çalacaklar. Unut artık onu, şeytanın kalbinde daha ne kadar yaşatabilirsin nemrut ateşte yanmaya mahkûm olan aşkı?"

"Dindir acını," dedi karanlıkta üç farklı ses, akordeonun sesi karanlığın içinde ilerledi, zamana çarptı, kelimelerle birleşti ve sahnenin kalbi atmaya başladı. "Unut onu." Aynı üç ses ormanın farklı noktalarına dağıldı. Akordeondan dökülen melodi, sevdiğini gördüğünde hızlanan bir yürek gibi hızlandı. "Şeytanın kalbine, iyi niyet ekme."

"Şeytanın kalbine iyi niyet ektim," dedim gözlerim gerçekten yanmaya başladığında. "Bir şeytanı kendime tutsak ettim."

"Buzdan ellerini ateşe sokarsan, ellerini yok edersin," dedi Fenriz.

Gözlerimi yumdum. *"Ben bu aşka ellerimi verdim."*

Işıklar yavaşça söndü, şimdi yalnızca Yağız'ın altında durduğu ışık yanıyordu. Yağız siyah ve beyazın ikiye böldüğü suratında ağlamaklı bir ifadeyle pandomim sanatını sahneye koymaya başladığında, artık beni kimse göremediği için gözlerimden akan yaşları avuç içlerime silerek Yağız'ı izliyordum. Uzun süre kelimeleri ifadelerine böldü, yüzünü bir kalpmiş ve tüm duygular o kalbin içindeymiş gibi kullandı.

Yağız'ın on dakika kadar süren gösterisi sona erdiğinde, akordeonun sesi de Yağız ile beraber sustu ve Leyan, tekerlekli sandalyesinin üzerinde bir kuğu gibi onu takip eden ışığın altında sahneye su misali aktı. Tüylerimi diken diken eden bu görüntü güzelliğiyle beni âdeta anın içine kilitlemişti. Gözlerim sahnenin altında, seyirci koltuklarının arasında duran Hür'e kaydı, Hür yüzünde stabil bir ifadeyle, kollarını göğsünün üzerinde toplamış sakince Leyan'ı izliyordu. Sarı saçları beline dökülürken kollarını kaldırdı, ardından büyülü hareketleri sona erdiğinde, tekerlekli sandalyesini yavaşça döndürdü. Zarif bir tablonun en canlı rengiymiş gibi görünüyordu.

Leyan sırtını seyirci koltuklarına doğru döndü, kollarını kaldırdı, tam o esnada Hür elini kaldırarak müziği susturdu ve gözlerini Leyan'ın sırtına dikerek, "Yapabildiğinin en iyisi bu mu?" diye sordu. "Ruhunu katmıyorsun."

Leyan'ın gözlerini kısarak ilerideki duvara baktığını gördüm, bir süre sessizce sırtı Hür'e dönük şekilde olduğu yerde öylece bekledi.

Tekerlekli sandalyesini yavaşça Hür'e doğru döndürdüğünde yüzüne ölçülü bir ifade eklemişti.

"Ruhumu katıyorum," dedi Leyan soğuk bir sesle. "Henüz bir koreografi yok, ne yapmamı bekliyorsunuz? Random hareket ediyorum."

"Henüz bir koreografi çıkarmadığım için hatalı benim yani?" Hür sahneye bir adım daha yaklaşıp başını omzunun üzerine düşürerek Leyan'a baktı. "Senin için bir koreografi hazırlamam için önce seni tanımam gerekir. Senin renklerini, ruhunu, vücudunu... O yüzden sana kendini göstermeni sağlayacak bir koreografi hazırlamadan önce seni tanıyacağım. Sen kendini hakkıyla tanıtmıyorsun."

"Sizin düşünceniz tabii," dedi Leyan sakin bir sesle.

"Timsal, bazen sahnelerde ritmi kaçırıyorsun," dedi Hür gözlerini akordeonuyla kenarda dikilen kıza çevirerek. "Daha dikkatli." Gözlerini bu defa Ferruh Hoca'ya çevirdi. "Hocam, takımınıza diyecek sözüm yok. Müthişler."

Ferruh Hoca utangaç bir gülümsemeyle, "Sağ olun, Hür Bey," dedi, gözleri sahneye çevrildi. Karanlıkta olduğumdan beni göremiyordu.

"Gerçekten bu oyun için çok büyük emekler verdik. Köftehorlarım diye söylemem, uykusuz kaldılar, aç kaldılar, sahne çalıştılar. Şu an gelecek olan tüm övgüleri hak ediyorlar."

"Gerçekten öyle," dedi Hür, Ferruh Hoca'ya katılarak. "Ne diyorsunuz, bugünlük tamam mıyız?"

"Bence yeterli. Zaten çocuklara tatil bile yaptırmadım, tamamen işkenceye dönüşmesin yazları." Ferruh Hoca ellerini birbirine çarparak küçük çaplı bir alkış sesi duyulmasını sağladı. "Bugünlük bu kadar yeterli, gençler. Serbestsiniz."

Sahnenin tüm ışıkları, Ferruh Hoca'nın özgürlüğümüzü ilan etmesiyle birlikte yanarak bizi olduğumuz yerde ele verdiler.

Işığın görevi zaten ele vermekken, karanlıkta ışığı aramak çok saçmaydı. Karanlıkta yaşamaya alışan biri, yine o karanlıkta kalmalıydı çünkü ışıkta aradığı hiçbir şeyi bulamayıp yine karanlığa kaçacaktı. Işığa ulaşmak için karanlıktaki kanatlarından vazgeçen insanlar vardı, ışığı öyle çok arzuluyorlardı ki varsın kanatları onları taşımasındı, umurlarında olmazdı.

Bir süre algılarıma saplanmış ışık yüzünden olduğum yerde hareketsiz kaldım, sonra sahneden inmek için yürümeye başladığımda

Scanned with CamScanner

hemen önümde Leyan tekerlekli sandalyesi ile ilerliyordu. Hür'ün sesiyle birlikte Leyan'ın ilerleyişi pili bitmiş bir saatin kollarının hareketi gibi durdu.

"Leyan," dedi Hür durmasına öncü olan sesiyle. "Ruhunu istiyorum. Bana onu göster."

"Üzgünüm, ruh gösterilmez. Sizin onu bulmanız gerekecek."

Leyan'ın son sözü Hür'ün ifadesiz bakan gözlerinde bile bir şeylerin şimşek gibi çaktığını görmeme neden oldu. Şaşkınlık mıydı yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama anlık olmuştu, yerini anında düzlüğe terk etmiş, sessizliği var etmişti. Sahneden indiğimizde ilk durağımız kulis olmuştu, Yağız makyajını temizlemek için büyük aynanın önüne oturduğunda ben de bağdaş kurarak kostümlerin arasına oturdum. Leyan büyük bir sakinlikle küçük su şişesindeki suyunu yudumladı, her nedense bu sakinliğin altında fırtına estirecek bir öfke uyuttuğunu düşünüyordum.

"Leyan, senin bu Hür'le ne alıp veremediğin var?" diye sordu Yağış yere uzanıp kafasını dizime koyarak. "Daha dün bir, bugün iki, adamla birbirinizi yediniz."

Leyan su şişesinin kapağını kapatıp çevirmeye başladı. "Benim kendisiyle bir problemim yok ama onun kendisiyle bir problemi olduğunu düşünmüyor değilim."

"Bu kadar zıt olma," dedi Yağış anlayışlı bir sesle. "Şu an Ferruh Hoca'dan sonra Hür Salman ikinci hocamız gibi bir şey. Oyundan çıkarılmana bile sebep olabilir."

İkisi konuşurken kenara bıraktığım çantamın ön gözündeki telefonumun titrediğini hissettim. Yağış hâlâ dizimde uzanırken çantadan telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Telefonumda kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj almıştım, uygulamada adını Ayçelen Karahalis yapan numaranın kime ait olduğunu anlamak güç değildi. Direkt mesajı açtım.

Ayçelen: *Selam İs, nasılsın? Ben Ayçelen. Okulda mısın? (15.15)*

İs: *Merhaba Ayçelen. Aynı, teşekkür ederim. Sen nasılsın? Ve evet, okuldayım. (15.15)*

Ayçelen: *Ben de fena sayılmam, teşekkürler. Şu an sizin okuldaki kahvecideyim, bir şeyler atıştırıyorum. Vaktin varsa yanıma uğrar mısın? (15.18)*

Bu isteğin nedenini kavrayamadığımdan hemen cevap vermek yerine birkaç dakikayı ekrandaki mesajı izleyerek geçirdim.

İs: *Birazdan orada olurum. (15.21)*

Kulisten ayrılıp Ayçelen'in yanına gitmek için yürürken dersime girmeyen, ama yakından tanıdığım birkaç hoca ile karşılaşmıştım. Oyunun ilk perdesinden ne kadar etkilendiklerinden bahsetmişler, beni tebrik etmişlerdi. Oyunun diğer perdesinin ne zaman gösterime gireceğini merakla bekliyorlar, ilk perdenin de tekrar sahneye dönmesini istiyorlardı. İnsanların ilgisini hissetmek güzeldi, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ama ya ilgi arsızlığından ya da son yaşananlardandı sanırım, yeterince mutlu olmuyordum. Duyduklarım yüzüme anlık gülümsemeler çiziyor, sonra bu gülümsemeler yaşanan ağır olayların altında kalarak yüzüm tarafından ölüme terk ediliyorlardı.

Ayçelen'in beni beklediği kafeye girdim, kafe kampüste olduğu için içerisi bu saatlerde normalde öğrencilerle dolu olurdu ama yaz ayında olduğumuz için yaz okuluna gelenler dışında okulda in cin top oynuyordu. Tatlı ve kurabiyelerin sunulduğu camekânın önündeki masada oturan Ayçelen'i turuncu saçlarını gördüğüm an tanımıştım. Gözlerini önünde duran kitaba indirmiş, saçlarını kuş yuvası gibi dağınık bir şekilde gelişigüzel toplamıştı. Önünde beyaz, seramik fincanda bir kahve ve bir de aynı renk seramik tabakta portakallı kek vardı. Başta ona yaklaştığımı fark etmedi, onu korkutmak istemediğimden boğazımı yavaşça temizleyerek karşısındaki sandalyeyi çektim, hazırlıklı yakalandığı için kafasını kaldırıp sakince yüzüme baktı. Sıcaktan mıdır bilinmez yüzündeki çiller daha da belirginleşmiş, tüm derisini kaplayarak ortaya güzel bir görüntü serilmesini sağlamıştı.

"Bugün hava epey sıcak," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Ama yine de bir fincan kahve içmeden ayılamıyorum."

"Yeni mi uyandın?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Evet," dedi, gözlerini yüzümde gezdirdi, yüzü o kadar stabil bir ifadeyle örülmüştü ki bazen karşımda duran bu genç kadının ne hissettiğini ne düşündüğünü, benden hoşlanıp hoşlanmadığını hiçbir şekilde anlayamıyordum. "Sabaha kadar evle uğraştık. Ezrak'la evin düzenini değiştirmeye karar vermiştik, sandığımız kadar kolay değilmiş. Çok yorucuydu."

Scanned with CamScanner

Cevapsız kaldım. Ayçelen'in içi turuncu görünen kızıl gözleri bir süre yüzümde dolandı, aramızda ip gibi uzayan sessizliği bölen taraf yine o olmuştu. Önündeki kitabın kapağını kapattıktan sonra gözlerimin içine baktı.

"Şimdi bu kız neden benim yanıma geldi diye düşünüyorsun, değil mi?" Gülümsediğini gördüm, omuz silkerek, "Yani," diye cevapladım sorusunu.

"Bu aralar kafama takılan bazı şeyler var, o yüzden seni görmek istedim," dediğinde içimi aniden kara bulutlar gibi kaplayan huzursuzlukla onun gözlerinin çıkış noktasındaki ifadelere odaklandım. "Hislerim biraz gariptir. Yani onlara fazlasıyla inanırım ve bu sana biraz saçma gelebilir ama gerçekten nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Ona bön bön baktım. Bu onun daha da içten bir şekilde, dişlerini göstererek gülümsemesine neden oldu. Dikkatimi toplayıp, kaşlarımın ortasında oluşmasına engel olamadığım bir yarıkla, "Pek anlayamadım ama iyiyim," dedim, iyi olduğum ne kadar doğruydu bilmiyordum ama cümlemdeki en dürüst olduğum kısım, onu pek anlamadığımdı.

"Korhan ve sen nasılsınız?" Sorusu birden tuzak bir soruymuş gibi hissettirince duraksadım. Ayçelen dikkatle gözlerimin içine baktığı sırada fincanı yeniden dudaklarının arasına alarak kahvesini yudumlamıştı.

Sorusunun ruhumda yarattığı anlam karmaşasıyla, "İyiyiz," diye mırıldandım. "Bir problem mi var, Ayçelen?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," dedi Ayçelen, bu cümlesi dumura uğramamama yol açmıştı. Kahve fincanını seramik tabağın içine bırakıp gözlerini gözlerimden çekmeden fısıldadı: "Korhan son günlerde hiç olmadığı kadar mutlu, peki ya sen? Sen mutlu musun?"

Kalbim tuhaf bir pıhtıyla zonklamaya başladı. "Evet," diyebildim.

"Nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama Korhan'ı mutlu ediyorsun," dediğinde bana içten bir şekilde gülümsüyordu, utandığımı hissetsem de ifadesiz kalmayı başarabildim. "Ama peki ya bir gün seni hayal kırıklığına uğratırsa? O zaman ona verdiğin mutluluğu ondan fazlasıyla geri mi alacaksın?"

Kalbime yumruk yemişim gibi hissettiren sözleri, kaburgalarımda ilerleyen bir his gibi hızla kalbime doğru hareket ediyordu; bu hissin tehditkâr bir his olduğunu fark ettim.

"Ona neden böyle bir şey yapayım?" diye sordum Ayçelen'e. Bu konuşmanın özünün nereye bağlı olduğunu, çıkış noktasının ne olduğunu merak ediyordum. "O beni hayal kırıklığına uğratmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ayçelen'in şaşkınlığını hissetmiştim. Sorduğu sorunun zeminini bir diğer sorusuyla güçlendirdi: "İnsan bu devirde babasına bile güvenmemeli."

"Annesine bile güvenmemeli," diye ekledim, Ayçelen'in durakladığını gördüğümde konuşmaya devam ettim. "Ama Korhan ne annem ne de babam. Korhan sadece Korhan. En büyük hayal kırıklığımı yaşadığım zaman yanımda o vardı. Hiçbir hayal kırıklığı, diğer hayal kırıklığını onarmaya çalışmaz."

"Ona bu kadar çok mu güveniyorsun?" diye sordu kaşlarını havaya kaldırarak.

"Ona güvenmiyorum," dediğimde donup kaldı. Susmadım. "Ona inanıyorum."

"Korhan benim için bir abi, kardeş gibi," dedi Ayçelen sonunda konuştuğunda. "O mutlu olunca, ben de mutlu oluyorum. Bir ben değil, sevdiğim adam da mutlu oluyor." Ayçelen gözlerini kahve fincanına indirdi. "Çok zor zamanlar geçirdi, sen hayatına girmeden bir süre öncesi sebebini bilmediğimiz bir şekilde bizle olan iletişimi koparmıştı. Uzun süre ona ulaşamadık, bir şeyin peşinde gibiydi. Kendisine zarar verdiğini, kötü işlere bulaştığını bile düşündük. Sonra aniden hiçbir şey olmamış gibi yeniden hayatımıza geri döndü, çok geçmeden seni de yanında taşıdığını fark ettik. Korhan'ın o zaman dilimi boyunca ne yaptığını bilmiyoruz, ne halde olduğunu, nerede olduğunu..." Ayçelen derin bir nefes aldı, kızıl gözler gözlerime tutundu. "Sen ona her şeyinle iyi geldin. Ölü bir insanı hayata döndürdün. Şimdi senin yokluğun, onu yeniden yok edebilecek kadar güçlü olur diye düşünüyorum."

"Bu konu nereye varacak?" diye sordum içimi kemiren merak hissiyle. Korhan'ın o süre zarfında nerede olduğunu, neyin içinde olduğunu, ne yaşadığını merak ediyordum. Bana bundan bahsetmemişti, bu konuyu ilk kez Ayçelen'den duyuyordum.

"Yani Korhan bu, ondan her şey beklenir. Bir gün bir şey yapar, kalbini kırar, bu kırgınlık seni ondan koparıp götürür. Senin gidişin ona yeniden yolunu kaybettirir." Gözlerimin içine bana güvenmek istiyormuş gibi baktı. "Onu yeniden kaybolmuş görmekten korkuyorum."

Scanned with CamScanner

"Onu bırakmam," dedim net bir dille.

"Seni hayal kırıklığına uğratsa bile mi?"

"Korhan beni hayal kırıklığına uğratmaz," dedim tek seferde. "Ve ben de onu bırakmam."

Ayçelen gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. Arkadaşını tanıyor olmalıydı, Korhan'ın öfkesinin yıkıcı, tavırlarının kırıcı olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum. Evet, Korhan canımı ağrıtırdı ama canımı almazdı. Evet, Korhan kalbimi acıtırdı ama kalbimi kırmazdı.

"Yani iyisin?" dedi yeniden sorarak, yalnızca başımı sallayıp onu onayladığımdaysa konuyu aniden değiştirdi. "Korhan'ın dedesiyle tanışmıştın sanırım," diye mırıldandı. Buna da başımı salladım, konuşacak halim yokmuş gibi hissediyordum. "Çok iyi bir adamdır Büyük Alacahan," dedi, sonra ekledi: "Ama Korhan onu incitiyor. Yani ona daha fazla zaman ayırması gerek. Bu dünyada birbirlerinden başka kan ile bağlı oldukları kimseleri yok."

"Korhan'a yakındığını duymuştum," dedim başımı sallayarak. "Sanırım Korhan pek ilgilenmiyor onunla."

"Hem de hiç ilgilenmiyor. Diyar amca çok iyi kalpli bir adamdır, Korhan'ı da canından çok seviyor ama Korhan ona karşı çok mesafeli. Hoş, sadece dedesine değil. Sen dışındaki herkese karşı öyle." Yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. "Aslında buraya geliş sebebim, biraz da senden yardım istemek içindi. Diyar amca yaşlı bir adam, Korhan'ın ona karşı sorumsuz davranışları da onu yeterince hırpalıyor bana kalırsa. Onları bir arada tutabilecek tek insanın sen olduğunu düşünüyorum. Belki senden çok fazla şey istiyor olabilirim ama bunu artık seninle iki arkadaş olmamıza güvenerek istiyorum. Korhan ve dedesi arasındaki bağı güçlendirebilir misin? Hiç olmazsa onları yan yana getirip, daha fazla vakit geçirmelerini sağlayabilirsin."

"Tabii ki," dedim hiç düşünmeden. "Elimden geleni yaparım."

Ayçelen, "Kesinlikle yanlış bir seçim değilsin," dedi içten bir sesle. Ardından ekledi: "Bu arada konudan konuya atlıyor gibi olmak istemem ama ben Ezrak ile yaşıyorum, Ezrak'ın evi merkeze de okula da epey uzak. Bu yüzden okul yakınlarında, uygun fiyatlı bir ev arıyorum. Senin çevren çoktur, sadece haftanın belli günlerinde kalacağım o evde ve bir ev arkadaşı da olsa fena olmaz açıkçası kirayı bölüşmek açısından. Zaten sadece dersim olduğu günlerde kalırım evde, onun dışındaki günlerde yine Ezrak'ın yanında olurum."

"Ben bizimkilerin kulağına atarım," dedim gülümseyerek, Ayçelen de bana genişçe gülümseyip başını salladı.

"Bu arada bir şeyler yedin mi? Buranın portakallı keki bayağı güzelmiş. Sana da bir şeyler ısmarlayabilirim?"

"Teşekkür ederim, sadece sert, sadece bir kahve istiyorum."

Ayçelen ile uzun süre muhabbet etmiştik. Muhabbetin ilerleyen dakikalarında Yağış ve Rima da bize katılmışlardı, bir kahvenin beni kesmeyeceğini anladığımda ikinci kahveyi almak için baristanın yanına gittim. Kahvem yapılırken dirseklerimi tezgâha yaslamış, hemen tezgâhın arkasındaki duvara yerleştirilmiş tabloları izlemeye başlamıştım.

Barista kız kahvemi karton kutunun içine doldurup, üzerine Mania yazmıştı, Mania yazısı beni anlık gülümsetirken, "Harika bir oyundu," dedi kız bana. "Devamını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Teşekkürler," dedikten sonra tam dönecekken önce burnuma sert bir koku çalındı. Bu kokuyu tanıyordum, epey pahalı bir marka'nın en gözde kokularından bir tanesiydi. Kokunun yoğunluğu anlık kaşlarımı çatmama neden olurken önümde dikilen bedene çarpmamla, elimdeki kahve kutusunun avuçlarımın arasından kayıp ayaklarımın önüne düşmesi bir oldu. Gözlerimi panikle ayaklarıma indirdim, çarptığım bedenin karnına elimi koyup onu kendimden uzaklaştırırken, "Çok pardon," diyebildim. Bedenin sahibi her kimse Tom Ford marka Patent Wilton Chain Loafer ayakkabılarının üzerini kaynar kahve yaptığım için yüreğim ağzıma gelmişti.

Adamı karnından itmeye devam ederken aniden kafamı kaldırıp, benden neredeyse iki kafa boyu kadar uzun olan adama baktım. Dikkatimi ilk çeken şey buz mavisi gözler olmuştu, buz mavisi gözleri karakteristik kemikli, ince bir burun, kumral, kızıla yakın tondaki sakallar takip ediyordu. Şaşkınlık, biraz da mahcup olma duygusuyla geri çekildim. Adamın gözlerinde büyük bir boşluk var gibiydi, sadece bana bakıyordu.

"Üzgünüm, gerçekten," dedim elim ayağım birbirine karışırken. "Sizi fark etmedim."

Ayçelen, Yağış ve Rima'nın bana baktıklarını hissedebiliyordum ama dönüp kızlara bakamıyordum. Adamın bir şeyler söylemesini beklerken akıttığım süre, avuçlarımın kan ter içinde kalmasına neden olmuştu. Adam konuşmadan gözlerimin içine bakmaya devam

Scanned with CamScanner

ediyordu. Sonunda, "Kusura bakmayın?" diyerek adamı daldığı uykudan uyandırmak istiyormuşum gibi gözlerinin içine baktım.

"Sorun değil, küçük hanım," dedi ölçülü bir sesle. Beklenmedik cevabı suratına bakakalmama neden oldu. Adam, yanımdan sıyrılıp geçti. Barista kızın önünde dikildi. Yere dökülmüş kahveme indirdiğim gözlerimde şaşkınlığın resmi vardı. Üzerine kahve boşalttığım ayakkabıları kaç bin lira değerindeydi bunu Allah bilirdi ama adamın suratında mimik çizgisi bile dalgalanmamıştı.

Tam oradan uzaklaşacağım sırada, "Bekler misin?" diye sorduğunu duydum, omzumun üzerinden ona baktım, göz ucuyla bana bakıyordu.

Sanırım ayakkabısının fiyatını söyleyip, ödemem gerektiğinden bahsedecekti. Başıma aldığım küçük bela yüzümdeki rengin arındada atmasına neden olurken olduğum yerde dikilip adamı beklemeye başladım. Çok sürmedi, adam elinde iki kahve kutusuyla bana dönüp, kahve kutularından birini bana uzatınca kaşlarımın ortasındaki çukur içine kelimeleri doldurmak ister gibi derinleşti.

Kahve kutusunun üzerinde, az önce elimden kayıp düşürdüğüm kutuda yazdığı gibi Mania yazıyordu. Şaşkınlık bir yağmur bulutu gibi suratımın ortasında grileşti, bulutun içi yağmayı bekleyen damlalarla doldu.

"Teşekkür ederim," diyebildim adamın elindeki kahveyi alırken.

"Rica ederim ama daha dikkatli olmalısın, Mania." Adamın beyaz gömleğinin açıkta bıraktığı yerlerden gördüğüm kadarıyla kollarında dövmeler vardı. Çok fazla inceleme gereği duymadan gözlerimi kahveye indirdim, söylenecek pek bir şey kalmamıştı. Kendimi fazlasıyla utanmış, mahcup olmuş hissediyordum.

Adamla aramızdaki kısa diyalog bununla sınırlı kalmıştı. Arkamı dönüp ondan uzaklaşırken bakışlarının kısaca bana dokunduğunu hissettim ama sonra bakışları benden koparak barista kıza çevrildi. Hızlı adımlarla masaya döndüğümde yanaklarım utançtan pancar gibi olmuştu, gözlerimi irileştirerek masaya oturup, adamın görüş açısından çıkarak, "Herifin ayakkabıları piyasada böbreğimle aynı fiyata satılıyor," dedim panikle. "Eğer ödememi isteseydi, anne-annem beni evlatlık verirdi. Ömür boyu bunu çalıştırın evinizde köle olarak diye..."

Rima iri gözlerle adamın olduğu yöne bakıyordu. Yağış ve Ayçelen halime gülüyorlardı, Rima'nın gülmediğini fark edince gözlerimi

ona çevirdim. Ağzının açık durduğunu fark edip, "Sinek girecek," dedim ağzına vurarak. "Ne bakıyorsun adama? Bakma öyle. Fikrini değiştirip ayakkabının parasını ödetmeye gelir bir de..."

"Sen o adamın kim olduğunu biliyor musun?" Gözlerini bana çevirdi, mavi gözleri iri iri açılmıştı.

"Kim?" dedim utanç ve alayla karışık sesimle. "Yeni rektör falan mı?"

"O adam Hun Salman," dedi Rima şaşkınlıkla. "Şu bahsettiğim, dünyaca ünlü piyanist olan Hun Salman. Güz Salman'ın büyük abisi."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Yağış'ın yüksek sesli bir küfür sallamasıyla kafedeki birkaç kişiden oluşan kalabalığın gözleri bizim masamıza döndü. Hun Salman, kahvesini alıp kafeden çıkarken edilen küfrü duymamış, duyduysa da hiç umursamamıştı. Gözlerimi kapıya çevirip kapıdan çıkıp giden adama, ardından da Rima'ya baktım. Muhtemelen kardeşi Hür şu an okulda olduğu için buradaydı.

"Ailedeki tek sevimsiz Güz herhalde," dedi Yağış dudaklarını öne uzatarak. "Adam hem çok karizmatikti hem de çok kibardı."

Bir süre Hun Salman hakkında konuşmaya devam etmiştik. Sohbetin geri kalan yarısında artık Anka da masadaydı. Onlara dayımın durumundan bahsetmiştim, teknede toplanıp biraz vakit geçirmenin dayıma iyi gelebileceğini söylemiş, Ezrak ve Ayçelen'i de tıpkı diğer arkadaşlarım gibi dayımın teknesine davet etmiştim. Dayım her zaman gençlerle vakit geçirmeyi seven bir adam olmuştu, bu değişiklik onun yarasına yara bandı olamasa da en azından yarasına üflemişiz gibi hissedeceğine emindim.

"Bendeki durumları biliyorsun, İs," diye mırıldandı dayım telefonun diğer ucundan. "Ben burada olmanızdan mutluluk duyarım ama arkadaşlarınızı sıkmayayım? Keyfinizi kaçıracak bir şey yapmak istemem."

Bu, son üç gündür dayımla yaptığımız yedinci telefon konuşmasıydı. Başta arkadaşlarımın geleceğini duymak onu çok mutlu etmişti, sonradan içinde doğan tedirginliği gidermek için beni sık sık aramaya başlamıştı. Bir insanı bunaltmaktan çok çekinirdi, duygusal olarak göçük olduğu bu dönemde karşısındaki insanların da keyfini

Scanned with CamScanner

kaçırmak istemiyordu. Korhan'ın yatağının ucunda oturuyordum, İncir çıplak bacaklarıma dolanmış, sık sık bacaklarıma sürtünerek mırıltılar çıkarıyordu. Korhan ona epey alışmıştı, tüm bakımlarını ve aşılarını yaptırmış, İncir'in kimliğini bile çıkartmıştı. Dayımın duştan gelen su sesini duymamasını dileyerek eğilip İncir'in başının üzerini okşadım. Kedi anında çenesini kaldırarak asıl okşamamı istediği yeri bana sundu, parmaklarım çenesinin altına indi ve İncir'in çenesinin altını usul usul okşamaya başladım.

"Dayı, kimsenin canını sıkmazsın," dedim kendimden emin bir sesle. "Ama eğer seni rahatsız edeceksek..."

"Saçmalama," diye çıkıştı. "Sen ve arkadaşların beni neden rahatsız edesiniz?" Burnundan içeri çektiği nefesin sesini dinledim. Canı nasıl şiddetli yanıyordu bilmiyordum ama ne zaman onunla telefonda konuşsak içerek kendini uyuşturduğu içkinin şişesinden gelen sesleri duyuyordum. Hiçbir telefon konuşmasında ayık olmadığını kelimelerinin tökezleyip durmasından anlayabiliyordum.

"O zaman bu gece müsaitsen arkadaşlarım ve ben tekneni basmaya geliyoruz?" dedim sorar gibi, önce keyifsizce güldü, sonra da, "Tamam o zaman," dedi. "Ama hepinize yetecek kadar içkim yok. Hazırlıklı gelseniz iyi edersiniz."

"Sana yetmiyor sendekiler tabii," dedim alayla, içim buruktu aslında, anlıyordum dayımın iyi hissetmediğini. Benim için anlamı okyanus kadar büyük olan bir adamın içine kıymık gibi batan geminin içinde nasıl mücevherler varsa, hepsi yüreğinin dibine gömülmüştü de orada yosun bağlamayı bekliyorlardı sanki.

"Şu benimle tanıştırmak istediğin çocuğu da merak ediyorum," dedi alttan iğneli bir sesle. Yanaklarımın içini dişledim. Dayımı ikna etmek için çat diye söylemiştim bunu. Ona telefondan, üzeri kapalı da olsa Korhan'dan bahsetmiş olmam, anlık acısını kenara bırakarak dayılık içgüdülerini harekete geçirmişti. Dayım her zaman beni kıskanan bir adam olmuştu, boğmazdı ama gözünden de sakınırdı. Onda babamda bulamadığım şefkati bulduğum için her zaman ona sığınırdım, şimdi onun görevini bir başka adamın üstlendiğini duymak onu biraz kıskandırabilirdi.

"Şimdi bunları telefonda konuşmayalım, Giray Kaptan," diye mırıldandım, utandığımı anlamış gibi güldü telefonun diğer ucundan. Güldüğünü duymak anlık içime serin sular serpse de utanç hâlâ

tenimin üzerine gerilmiş damarlar gibi atıyordu. "Gelirken almamı istediğin bir şey var mı?"

"Midye ve balıklar benden," dedi dayım, bir sigara yaktığını duydum. "İçeceklerin bir kısmı da sizden. Eğer harçlığın yoksa hesabına yatırayım, paran var mı?"

"Var," dedim gülümseyerek. "Hem bir sürü insanız, rahatlıkla alabiliriz."

"Tamam."

Kısa süre bir sessizlik yaşandı.

İncir okşamamdan sıkılmış olacak geri çekilip bana sakin gözlerle baktı, ardından hemen ileride kutusunda olan Mavi'nin yanına gidip kirpiye kafasıyla vurarak oyun istediğini belli etti. Kirpi başta onun bu oyun isteği girişimini yanıtsız bıraksa da sonunda İncir'in durmadan ona kafa atmasından sıkılmış olacak ki onunla oynamaya başladı. Kutunun içinde yuvarlanarak birbirlerine girişlerini sakinlikle izledim.

"Dayı," diye mırıldandım, banyodan yükselen suyun sesi kesilmişti. Gözlerimi İncir ve Mavi'den ayırmadan yutkundum. "İyi değilsin."

Sadece, "Değilim," dedi.

Büyük bir aşkın eşiğinden, sırtında o aşktan ona kalan özlemlerden örülmüş bir paltoyla geçmişti. Sevdiği kadını kaybetmişti. Kendi gözünde belki de ölümü bile hak edecek kadar büyük bir yanlış yapmıştı. Yanlışının farkındaydı, kaybını görmüştü, verdiği kayıp onun için bir kalbi göğsün içinden çıkarıp masaya koymak, o kalbi masada unutup yoluna kalpsiz devam etmek gibiydi. Artık bir kalbi yokmuş gibi hissediyor olmalıydı. Bir hiç gibi... Bir zamanlar bir kadının her şeyiyken şimdi acısıydı, gözyaşıydı, bir kadının uykusuz geceleriydi, bunu bilmek onu tüketiyor olmalıydı.

Onu tanıyordum. İçtiği aşk şarabında tek başına sarhoş olmamıştı. Birbirlerini öyle çok sevmişlerdi ki, aşk şarabının şişesi kırılmış, ikisinin de boynuna saplanmıştı. Şimdi hangi gecenin içinde birbirleri olmadan huzura erebilirlerdi hiç bilmiyordum. Düşüncesi bile can yakıcı olan bu duyguyu yaşamak kim bilir ne kadar zordu?

Telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktım, sırtüstü uzandım, kısa saçlarım bir kalbin dört farklı yerinden dışarı kafalarını çıkarmış kara yılanlar gibi yatağın üzerine serildi. Ayak tabanlarım

Scanned with CamScanner

zemine dokunuyor, gözlerim tavanda geziniyordu. Önce temiz bir koku odanın içine bir sis tabakası gibi sinerek algılarını kilitledi. Ardından onun attığı adımların sesleri bir yaşam ninnisi gibi odanın duvarlarında yankı uyandırmaya başladı.

İncir'in miyavlayarak ona doğru koştuğunu duydum, ayaklarına dolandığını fark ettim, eğilip İncir'in başını sevdikten sonra tam önümde durup bana üstten üstten bakmaya başladı. Gözlerimi tavandan ayırmadım, bir süre beni izlemesine izin verdim, sonra gözlerim yüksek bir yerden aşağıya düşüyormuş gibi tavandan aşağıya düşerek onun güzel yüzüne tutundu.

"Dayınla mı konuşuyordun, Kewê?" diye sordu, birdenbire bu kelimeyi kullanması göğsümdeki pençenin sertçe duygularımı çizmesine neden oldu. Kuru dudaklarımı yalayarak ıslattım.

"Evet," diye mırıldandım, sesim tadımın ne kadar kaçık olduğunu belirten tondaydı. Korhan gözlerini yüzümde gezdirmeye devam ediyor, ıslak saçlarından akan su damlaları yüzüme damlayarak yanaklarıma sahte gözyaşları çiziyordu. Güçlü kollarını başımın iki yanına ucunda ateş yanan meşaleler gibi dikip, yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Moralin bozuk görünüyor," dedi. "Dayından dolayı mı?"

"İyi değil," dedim kuru bir sesle, gözlerim lezâ yeşili gözlerinde tur bindirdi. "Onun iyi olmadığını bilmek benim de canımı acıtıyor."

"Bugün biraz olsun hafifler," dedi, sonra ekledi: "Kafaları çekmek her zaman biraz daha iyi hissettirir."

"Her gün kafayı çekiyor zaten. Ne zaman konuşsam, sesinden sarhoş olduğunu anlıyorum."

Korhan yüzünü tam anlamıyla yüzüme yaklaştırıp, burnunun ucunu burnuma sürttü. "Yalnız başına kafayı çeken herkesin canı normalde yandığından daha çok yanar. Maksat, birileriyle kafayı çekmek. İkisi arasında büyük farklar var."

"Umarım biraz olsun iyi hisseder," dedim, sesimdeki huzursuzluk Korhan'ın da canını sıkmış olacak, burnunun ucuyla burnumu ezip serseri bir tebessümle gözlerimin içine baktı.

"O top burnunu ezerim senin," dedi, sesindeki muzip tını beni anlık gülümsetmişti. Gözlerinin içine yavaşça toparlanan keyfimi ona yansıtarak baktım. Dişlerini yavaşça burnumun ucuna geçirdi, ardından burnumun ucunu öptü ve hemen yanıma devrilip yattı.

"Seni zorluyormuşum gibi olmadı, değil mi?" diye sordum sonunda konuşmamız gerektiği kanısına vardığımda. Başta bu söylediğimi idrak edememiş gibi omzunun üzerinden bana baktı, sonra kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," dedi. "İstemediğim bir şeyi kimse yaptıramaz bana. Sen bile."

Birkaç gece önce dedesiyle ilgili biraz konuşmaya çalıştığım aklıma gelince dudaklarımı birbirine bastırdım. Dedesiyle aralarında bir problem yoktu, bu belliydi ama yine de zaman aralarına buz gibi bir duvar örmüştü. Şimdi o duvarı parmaklarımla kazıya kazıya kırma görevi bendeydi.

"Ben hazırlanayım," diyerek yattığım yerden doğruldum. Korhan bir süre öylece uzanmaya devam etti. O tavanı izleyerek uzanırken ben de üzerime rahat edebileceğim birkaç parça giymeye karar vermiştim. Siyah, ince, kenarlarındaki şeritlerinde delikler olan bir tayt, üzerime de straplez yaka siyah bir badi giymiştim. Küt saçlarımı bir toka yardımıyla arkaya gererek topladım, uzayan kâküllerim alnımın belli noktalarına dökülüp birbirinden bağımsız bir biçimde şekil almışlardı. El ve ayak tırnaklarımdaki siyah ojeleri bugün evden çıkmadan önce sürmüştüm, kıyafetlerimle küçük de olsa bir uyum sağladığı için mutluydum.

Evden çıktığımızda ufukta beliren akşam güneşi, sigaranın ucunda yanan aleve benziyordu. Korhan sigarasının ucunda uzayan külü, bir kadının hayallerini orta yerinden kırıyormuş gibi kırarak silkti.

Korhan sigarasını bitirene kadar güneşin gökyüzünde asılı duran, ölüme yakın bedenini izledim. Birlikte motosikletiyle oradan ayrıldığımızda sokak lambaları yolların kenarlarında birer birer yanmaya başlamışlardı. Kafamda kask olmasına rağmen rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Kafamdaki kaska rağmen yanağımı Korhan'ın sırtına bastırıp, ince beline daha sıkı sarıldım ve güneşin batmasıyla birlikte koyu mor olan gökyüzünün altında ilerlemeye başladık.

Marinaya gelmemiz biraz uzun sürmüştü. İçecek bir şeyler almıştık. Motosikleti marinadaki park alanına bırakırken, tıpkı biz gibi motorla gelen Ayçelen ve Ezrak'ı park alanın biraz ilerisinde görmüştüm. Kaskı çıkarıp Korhan'a uzattım, benim kaskımı da kendi kaskı gibi motosikletin ön kısmına koyup motosikletten indi. Dayımın teknesi marinanın biraz daha içinde, uç kısmında bir yerde olmalıydı.

Scanned with CamScanner

Tekneye gitmek için tüm arkadaşlarımın gelmesini beklememiz gerekiyordu, aksi takdirde bu kadar fazla teknenin olduğu marinada dayımın teknesini bulma konusunda epey zorlanırlardı. Motosikletin önünde, başım Korhan'ın omzuna yaslı şekilde gelecek olanları beklemeye başladığımda, iki dağın arasında yalnızca bir kolu görünen güneşin ölümü artık resmiyete dökülmüş gibi görünüyordu. Bulutların örttüğü gökyüzünün rengi mordu, bazı bulutlar sanki içi kan toplamış bir yara gibi kırmızı görünüyorlardı, yıldızlar ve ay ise bulutlara rağmen yanmaya başlamıştı.

Ayçelen, turuncu saçlarının altında salındığı beyaz bir şapka takmıştı, şapkanın güneşlik tarafı arkaya doğru çevrilmişti, üzerinde de tıpkı beyaz şapkası gibi beyaz bir elbise vardı, kot bir elbiseydi ve askılıydı. Kollarında da tıpkı yüzünde olduğu gibi yoğun çiller olduğunu görmüştüm. Ezrak uzun saçlarını ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamıştı, üzerinde bol, göğsünü epey açıkta bırakan sporcu atleti vardı, altına da kot bir şort giymişti. Onları bu şekilde görmek, uzaklaşıp yerini serinliğe bırakan sıcağa rağmen yazın kollarında olduğumuzu hatırlatmıştı bana.

"Diğerleri gelmemiş," dedi Ezrak cebinden bir sigara paketi çıkarıp, paketin içinden sarsarak dışarı döktüğü sigaralardan birini Korhan'a uzatarak. Korhan sigarayı alıp kulağının arkasına koydu, Ezrak da sigaralardan birini dudaklarının arasına dengeledi. Ayçelen, Ezrak'ın cebinden lacivert bir çakmak çıkarıp, Ezrak'ın dudaklarının arasında tuttuğu sigarayı çakmağın ucundan fırlayan alevin dokunuşlarıyla tutuşturdu. Ezrak, kızı belinden kavrayarak kendine çekip, sigarasından derin bir nefes çekti.

"Birazdan burada olurlar," dedim, bileğimdeki ince kayışlı saate baktım. Dayıma söylediğim saate girmemize birkaç dakika kalmıştı, muhtemelen dayım da bizi bekliyor olmalıydı.

"Sonuçta dayın bizi tanımıyor, bizden rahatsız olmasın?" diye sordu Ayçelen, ses tonunun bana karşı daha sıcak olduğunu fark etmiştim.

"Hayır, aksine, dayım kalabalığı her zaman sevmiştir." Gözlerim Ayçelen'in arkasında, beline taktığı önünde ördek olan simitle bize doğru yaklaşan Akşın'a kaydı. Dudaklarım aralandı, tam bir şeyler mırıldanacakken, Korhan'ın da onu fark ettiğini dudaklarından dökülen bir küfürle anlamış oldum. Şok içinde Akşın'a bakarken, Ezrak

da omzunun üzerinden arkasına baktı ve yüksek sesli bir kahkaha patlattı, bu korkunç göründüğünü düşündüğüm dev Ezrak'ın gerçekten neşeli göründüğü ilk anlardan bir tanesi gibiydi.

"Bakın bu çocuk gerçekten insanı rezil etmek için var," dedi Korhan, ardından bağırdı. "Ulan o ne pezevenk? Çocuk havuzuna giden anasınıfı öğrencisi misin sen?"

Akşın, önündeki ördeğin kafasının sallanmasını sağlayacak şekilde zıpladı. "Kıskanırsın beni, hiç çekemezsin. Fesatlık kaynarsın!"

"Ulan doğru, çekemiyorum ben seni. Geri dön, gelme. İstemiyorum oğlum seni. Kafam kaldırmıyor benim seni," diye homurdandı Korhan.

Akşın, önündeki ördekle Ayçelen'in beline vurup, "Çekil kız kalas," deyince, Ayçelen ona dirseğiyle sert bir tane geçirdi. Akşın birden ağlamaklı bir sesle, "Ezrak görü müsün, görü müsün ha? Görü müsün ne yapar bana senin cigol sevgilin."

"Cigol ne be? Ördeğini patlatırım senin," dedi Ayçelen.

"Cigol ne mi? Senin gibi köpeciklere cigol denir işte. Turuncu cigol seni ya."

"Akşın, bak yine dayak yiyeceksin kızımdan ve ben seni kesinlikle kurtarmayacağım," dedi Ezrak sigarasından bir duman daha alırken. "Uslanmıyorsun be oğlum."

"Sus gene sen be, karıcı seni ya." Akşın yüzünü buruşturdu. "Am deparcısı."

"Ya ne bu cinsiyet üzerinden konuşmalar, Akşın Bey?" dedi Ayçelen. "Sen uzun zamandır benim şiddetime maruz kalmıyorsun bence."

"Sus kız, konuşma benimle. Pis gaco," dedi Akşın hıhlayarak. Bana gülümsedi. "Canım yengem, en sevdiğim yengem sensin. Bu cigolu hiç haz etmiyo'm."

"Ben hâlâ am deparcısındayım," dedi Ezrak sigaranın dumanını üflerken. "Yediğim en garip hakaretti."

"Telefonumda öyle kayıtlısın kanka, ilk defa mı duyuyo'n benden bunu. Ben ortamlarda Ezrak değil, am deparcısı diyo'm, direkt anlıyorlar sen olduğunu."

"Oğlum ne am deparcılığımı gördün?" diye sordu Ezrak ciddi ciddi.

Akşın, "Polimlerden kıza bad boy tavırları sergiliyordun, kız ortamdan gitti mi de kızın fotoğraflarına bakarken görüyorduk seni.

Scanned with CamScanner

Astaydın bu turuncu cigola, kızı görünce pozlara giriyordun. Sevgili olunca da kölesi oldun kızın. Kızdan önce eline kitap almazdın şimdi çuv[1]'lardan hep kitap okursun."

Ezrak, "Sen de bir iki kitap oku da insanlar ne demeye çalıştığını anlasınlar, Türkçe katliamcısı," diye söylendi.

"En azından bana içinde amcı geçen bir kelimeyi sadece katliamcı demek için kullanıyo'n kanka," dedi Akşın pis pis sırıtarak.

"Unutmadık cinlerden nasıl korktuğunu," dedi Ezrak yavaşça sırıtarak.

"Dua et çok büyük bir erifsin, sana çatmaya korkuyo'm. Bir tokatla alırsın canımı, o yüzden susmayı tercih eder, bir Nas Suresi'yle konuyu kapatırım," dedi Akşın o kara geceyi hatırlamanın huzursuzluğuyla yüzünü buruşturarak.

Çağlar, Yağış, Anka ve Rima aynı arabada gelmişlerdi. Ayçelen sık sık Akşın'ı ördeğini patlatmakla tehdit ettiğinden Akşın diken üzerinde, saldırıya hazır bir şekilde Ayçelen'i izliyordu. Yağız da elektrikli bisikletiyle ufukta göründüğünde, Korhan başta onun kim olduğunu bilmediğinden ona el sallamamı garipsedi. Yağız elektrikli bisikletini kenara bağladı, yanımıza gelirken yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Onu son anda davet etmiştim, her nedense onu birkaç günlük zaman dilimi içinde gerçekten sevdiğimi hissetmiştim.

"Abla," diyerek gülümsediğinde hemen önümüzde dikiliyordu. Bir an gözleri Korhan'a kaydı, yeşil gözlerinde sarsıntı gibi büyüyen ifade duraksamama neden olmuştu. "Sizi daha önce gördüm mü?" diye sordu Korhan'a.

Korhan, yüzünde demir gibi bir soğuklukla, "Antalya küçük, muhakkak görmüşsündür," dedi.

"Çok tanıdık bir yüzünüz var," dedi Yağız mesafeli tuttuğu sesiyle. Bakışları yeniden beni buldu. "Beni de davet ettiğin için teşekkür ederim, abla." Elinde tuttuğu poşetleri gösterdi. "Çerez falan aldım."

Gülümsedim. "Ne gerek vardı?" diye sordum. Kısa süren konuşmanın sonunda marinanın uzun yolunda ilerlemeye başlamıştık. Ayçelen ve Ezrak epey kaliteli bir şarap şişesi getirmişlerdi, Çağlar da çalıştığı mekândan birkaç şişe viski almıştı. Biz Korhan ile dayımın ruhunu tanıyormuşuz gibi yüzlük bir rakı almayı tercih etmiştik. Biliyordum ki, bu gecenin içkisi kesinlikle rakı olacaktı.

[1] Çuv: Yalan.

Çünkü bir yerde acı varsa, olduğu yere rakı girerdi.

Dayımın teknesi iki katlıydı, beyaz bir tekneydi, teknenin üzerinde italik bir el yazısıyla Leyla yazıyordu. Yengemden adını alan teknenin içinde yaşamına devam etmek dayım için çok zor olmalıydı. Teknenin alt kısmına hafif hafif vuran dalgaların seslerini dinlerken teknenin tam önünde dikiliyordum. Gözlerim dayımı aradı, ardından kamaradan çıktığını gördüm, üzerinde tişört yoktu, altında dizlerini örten beyaz bir kot şort vardı. Kucağında tuttuğu büyük halatları karaya fırlatınca bir adım geri çekildim ve halatlar ayaklarımın önüne serildiler.

"Gençler!" dedi el sallayarak. "Gelsenize, kırmızı halı mı bekliyorsunuz?"

Genişçe gülümsedim, dayım da genişçe gülümsedi ama ben bu gülümsemeyi biliyordum. *Her şey yolunda ama her an intihar edebilirim,* gülümsemesiydi bu. Gülümsemesinin içime ektiği huzursuzlukla tekne ile karayı birbirine bağlayan demir köprüye adımımı attım. Teknenin ilk katına girdiğimizde yoğun bir vernik kokusu almıştım. Anladığım kadarıyla tekneyi yine bakıma sokmuştu.

Yağış, "Ben gerçekten bu ortamı çok özlediğimi hissettim ya," dedi, Çağlar'ın koluna girmişti. Üst kata tırmanan dik, beyaza boyanmış merdivenlerden yukarı tırmandık. Üst katta, yatın burnundaki geniş alana bir masa atmıştı dayım. Masanın etrafında sandalyeler vardı, masanın üzerine bembeyaz bir örtü sermişti. Metal bir kovanın içinde buzlar ve bir de yarısı içilmiş rakı şişesi vardı. Masanın ucundaki rakı kadehine baktım, dibinde bir damlalık beyaz birikintiden anladığım kadarıyla bugün bu şişe, dayımın yarıladığı ilk şişe değildi.

Orhan Gencebay'ın sesi teknenin içinden dışına doğru yükseliyordu, tekne kuvvetsiz dalgaların dokunuşlarıyla olduğu yerde hafifçe hareket ederken elimizdeki poşetleri masanın üzerine bıraktık.

Dayım, teknenin ön burnuna dolandı. Herkesle tokalaştı, Korhan'la tokalaşırken sanki onun benim için kim olduğunu hissetmiş gibi Korhan'ın tam gözlerinin içine bakmıştı. En son bana yaklaştı, beni kollarının arasına çekip çenesini saç diplerime bastırarak, "Saçlarını kesmişsin," diye mırıldandı. "Özledim seni."

Kollarımı beline sardım, o an gözüme kolundaki yara bandı ilişince bir an duraksayarak, "Koluna ne oldu?" diye sordum.

Scanned with CamScanner

Yengemin adının olduğu yer kapalı görünüyordu, fakat yengemin adını içine alan kalp, yara bandını da içine almıştı. Dayımın duraksadığını hissettim ama bana sarılmaya devam etti.

Birden dövmenin olduğu yere bir zarar verdiğini düşündüm. Belki de orayı kestiğini, o ismin artık orada olmaması gerektiğini düşündüğünü... Kalbim korkuyla çarparken bunun mümkün olmadığını kendime söyleyip durmuştum. Dayım, yengemin isminden bile vazgeçmezdi. Bir şey söylemeden benden ayrılıp, sandalyelerden birini çekerek, "Balıkları ateşe attım," dedi. "Salatayı da yaptım. Açsanız, mezelerle atıştırmaya başlayın, çocuklar."

"Abi bizi bekleseydin, yardım ederdik," dedi Çağlar, dayımı çok severdi, buradaki herkesin aksine Çağlar dayımı uzun zamandır tanıyordu, o yüzden dayımın ruh halini daha iyi anladığına emindim.

"Otur işte pezevenk, ne getirdin bakayım?" Dayım poşetlere uzandı. "Jack mi getirdin lan? Adamsın ama sadece hafta sonları adamsın, Çağlar." Dayımın bakışları Akşın'a çevrildi. "Oğlum o belindeki ne senin?"

"Simit," dedi Akşın ördeği sallayarak. "Şimdi teknedeyiz ya abi, batarsak en önce ben kurtulacağım. Çok akıllıca, değil mi? En zekileri benim bunların."

Dayım sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Çok zekice ama daha açılmadık, çıkar şunu."

"Denizin üzerindeyiz ama..."

Dayım başını iki yana sallayarak rakı şişesine uzandı, şişenin kapağını çevirerek açarken gözlerim Korhan'a kaydı. Korhan büyük bir sakinlikle dayımın hareketlerini izliyordu, sessizdi. Dayım masada ters şekilde duran kadehleri bir bir çevirdi, ardından içlerini yarıya kadar rakıyla doldurmaya başladı. Kafasını kaldırıp hâlâ ayakta olan Rima ve Anka'ya baktı. "Kızlar, içiyor musunuz?"

"Yok Giray abi, kullanmıyoruz biz," dedi Anka gülümseyerek.

"Ee sizin için şalgamım var o zaman, kola falan da aldım. Getiririm şimdi. Hem balıkları bir alt üst edeyim, yanık yemeyelim..." Yeniden güldü, keyifsiz olduğunu gülüşünden bile anlayabilecek kadar onu tanıdığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

Dayımın pişirdiği balıkları sofraya taşıyıp, mezeleri de balıkları koyduğumuz masaya yerleştirdikten sonra hepimiz yerlerimize oturmuştuk. Dayım gözden kayboldu, ardından onu yeniden

gördüğümde kara ile tekneyi birbirine bağlayan halatı çözdüğünü fark etmiştim ve teknenin motoru çalışıyordu. Tekneyi otomatiğe aldığı için belli bir seviyeye kadar aynı yönde ilerleyen tekne, karadan iyice uzaklaşınca kendiliğinden durmuştu. Yemeklerimizi yerken içkilerimizi de içiyor, muhabbet ediyorduk ama ilk kez bulunduğu bir ortamda hikâyelerini anlatan kişi dayım olmuyordu. Arkadaşlarımın anlattıklarını dinlerken yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle rakısını yudumluyordu.

Yemekler yendiğinde artık ortasında durduğumuz deniz karanlığa gömülmüştü ve tekneden süzülen ışıklar, teknenin denizin ortasında gümüş bir bronş gibi görünmesine neden olmuştu.

Önümde duran boş rakı kadehini yarısına kadar rakıyla doldurdum, Korhan suya uzandı ve benim yarısına kadar rakı doldurduğum kadehe su ilave etmeye başladı. O sırada dayımın bakışlarını üzerimizde hissedebilmiştim.

"Ne zamandan beri birliktesiniz?" Dayımın sorusu, Korhan'ın bakışlarının dayıma çevrilmesine neden oldu. Ben de Korhan gibi dayıma baktığımda, Korhan hâlâ suyu kadehe dökmeye devam etti. Şişeden bir an kadeh taştı ama Korhan bunu fark etmedi. Elimi onun bileğine koyarak suyu dökmesine engel olmaya çalışırken yutkundum. Dayım burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Zor bir soru mu sordum?"

Akşın hâlâ ördekli simit belinde bir şekilde otururken, "Konuş şimdi, kerkenez Korhan," diye mırıldandı ama Korhan, dayıma o kadar çok odaklanmıştı ki Akşın'ın dediğini bile duymamıştı.

"Bir süredir," diye mırıldandım gözlerimi taşmış rakı kadehine indirerek.

"Ve onu bana yeni getiriyorsun?" Dayım kaşlarını kaldırarak sormuştu bu soruyu. Gözlerini Korhan'a çevirdiğini fark ettim. "Bu kadar kasılmana gerek yok. Adam yemiyorum."

"Nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorum," dedi Korhan açıkça. Su şişesini kenara bıraktı, gözlerini dayımdan çekmemişti.

"Kendin gibi davran."

"Yani pezevenk gibi," diye fısıldadı Akşın, dayım bunu duydu ama bozuntuya vermedi. Korhan'ın göz ucuyla tehditkâr bir şekilde Akşın'a baktığını gördüm.

"Birini sevmek utanılacak ya da korkulacak bir şey değil," dedi dayım birdenbire, bu söylediği anlık duraksamama neden olurken

Scanned with CamScanner

gözlerim onun yeşil gözlerine tutundu. Bakışlarımız kısaca buluştu, ardından gözlerini Korhan'a çevirip onunla konuşuyormuş gibi mırıldandı: "Birini seviyorsan, kendin olman yeterli. Sevgi ne korku ne de utanç gerektirmez."

"Senden öğrenecek çok şeyim varmış gibi hissediyorum," dedi Korhan açıkça. Dürüstlüğü kalbimi yoklamıştı. Dayım kaçıncı oldu- ğunu saymayı bıraktığım kadehini dudaklarına götürdü, sonra ala- cağı yudumdan vazgeçerek kadehi masaya geri bıraktı. Aldığı nefes ciğerine dokunuyordu. Bunu görebiliyordum.

"Sevgi konusunda bir şeyler öğrenebileceğin son insan olmam daha akıllıca bir karar olurdu," dedi, sesi bana yıllar önce babam için ağladığım bir geceyi hatırlatmıştı. O gece çok küçüktüm, ateşler içinde yanıyordum, dayımın kollarında o kadar çok ağlamıştım ki, artık gözlerimden yaş akmayacak hale geldiğimde öylece kollarında uyuyakalmıştım. Beni uyutmak için, acımı hafifletmek, gözyaşları- mı dindirmek için mırıldandığı şeyleri hatırlıyordum. Bu ses tonu, o gece duyduğum ses tonunun aynısıydı. "Neticede ben sevdiği kadını mahvederek seven bir adamım."

"Bence bir adam, bir kadını çok seviyorsa, bu zaten bir mahvet- me yöntemidir," dedi Korhan, ondan böyle bir cümle duymayı bekle- miyordum. Bana kalırsa o sevmek konusunda çok fazla fikirleri olan bir adam değildi. İçkiden bir yudum aldım, şimdi masadaki herkes dayım ve Korhan'a dikkat kesilmişti. Sonra Korhan o soruyu sordu: "Hangi adam bir kadını mahvetmeden sevmeyi başarabilir ki?"

Dayım başını yıkılmış bir kabullenmişlikle salladı. "Bizim ma- yamızda gülün dikeni olmak var," dedi dayım, arkada çalan şarkı- nın sözleri dayımın içimi acıtan sözlerini takip ediyordu. "Bir hata, yüreğime bedel oldu." Kadehi geri aldı, tek dikişte tüm içkiyi içip, çenesinden akan rakıyı avucunun tersiyle sildi. "Kaybetmemek için söylenen tek bir yalan, kaybın asıl nedeni oluyor."

Saniyeler zamanın içinde kayan gözyaşları gibiydi.

Korhan iç çekti, rakı kadehini kenarlarından eğreti bir şekilde tutarken, "Tek bir yalan," diye mırıldandı, dayım başını salladı, Kor- han da dayımla aynı anda başını sallamıştı.

Anka, "Giray abi," dediğinde ne kadar zamandır susuyorduk saymayı bırakmıştım. "Tekrar olurunuz yok mu? Yani böyle soru- nca, kötü hissettim ama... Belki barışırsınız."

"Araya yalan girdi," dedi dayım Anka'ya çevirdiği kan çanağı ol- muş yeşil gözlerinde tüm sesleri susturan bir duyguyla. "Belki benim ağzımla söylediğim bir yalan değildi ama bazen gerçeği söylememek de yalandır."

Dayım haklıydı. Araya yalan girmişti. Bu iki insan arasında olan bir şey değildi, bu iki âşık arasında olan bir şeydi. Yalan, iki âşı- ğın arasına girdiğinde olduğu yere ayrılığı da taşırdı. Her ne kadar yalanlar dilime pelesenk olmuş olsa da Korhan ile aramıza yalanı sokmamıştım. Bunu bize yapmamıştım. Yeşil gözlerin bir yangına tanıklık eder gibi dayımda takılı kaldığını fark ettiğimde bakışlarım onu buldu.

"Eğer seni gerçekten seviyorsa," dedi Korhan, devam edeceği cümle sonucunda bana ne hissettirecekti bilmiyordum ama tüm dik- katim bir toplu iğnenin ucunda patlatılacak iltihaplı yara gibi onun gözlerinde şişmişti. "Yalanın rengi ne kadar koyu olursa olsun, sana ışık olmaya devam edecektir."

"Hiç söylediğin bir yalana rağmen sana ışık olmaya devam eden birini tanıdın mı?" Dayımın bu sorusu, göğsümün orta yerindeki kuru hislere parmak uçlarında yanan kibriti tutan Korhan'ın elini iterek hislerimi ateşe vermesini sağlamıştı.

Korhan, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip, ateşi sigara- nın ucundaki tutuşmayı bekleyen tütünün önünde dengeledi. Ateş tütüne dokunduğu anda, birbirine çıplakken dokunan iki âşık gibi alev alarak tütünü yakmaya başladı. Turuncu ateş, düşüncelerime tutulmuş bir ışık gibiydi ama o kadar küçüktü ki, karanlığa gizledi- ğim düşüncelerin tamamına erişemiyordu. Ciğerlerine emdiği zeh- rin kalıntısını dudaklarından dışarı döktü. Dayımın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Tutulan ışığın kaybolup kaybolmadığını anlamam gerek, henüz tamamen karanlığa batmadım."

Dayım rakı kadehini kaldırdı, Korhan'a doğru uzatırken, "O za- man kadehimi yalancı adamların ışığı olmaya devam eden kadınlara kaldırıyorum," dedi, sesi çakırkeyifti. Korhan da tıpkı dayım gibi ka- dehini kaldırdı ve masanın tam ortasında birbirine çarpan kadehler- den çıkan ses geceye karışarak yitip gitti.

"O kadınlara," dedi Korhan, cümlenin tamamını kurmaya gücü yokmuş ya da o cümle onun kuramayacağı kadar ağır bir cümley- miş gibi.

Scanned with CamScanner

Ezrak kadehini kaldırınca gözlerim Korhan'dan bir yaradan ayrılan kabuk gibi koparak Ezrak'a çevrildi. Ezrak, Ayçelen'i kolunun altına alarak, "Sizin için ışıklarını hiç söndürmeyen kadınlara..." dedi, bu beni olduğu gibi Ayçelen'i de gülümsetti.

"Ne hissettiğini bilmediğin zamanlarda bile pusulan olan kadınlara..." dedi Çağlar tıpkı Ezrak gibi kadehini kaldırırken.

Umut şalgam dolu kadehini kaldırdı. "Ablam kadar başarılı, gözlerinde ışık taşıyan kadınlara..."

Akşın da onlara uyarak kadehini kaldırdı. "Ve gerçekleri söylemekten korkmayan tüm adamlara," dedi ciddi bir sesle. Bir şey söylemesek de biz de onlara uyarak kadehlerimizi kaldırdık. Kadehler birbirlerine çarparak anıları denizin yüreğine emanet ederken yüreğimdeki buruk hisse rağmen gülümsemiştim.

Romantik bir müzik eşliğinde eşlere ayrılarak dansa kalktığımızda artık hepimizin kafaları deyim yerindeyse güzel olmuştu. Yanağımı Korhan'ın göğsüne bastırmış, teknenin ortasında bir ileri bir geri dans ederken gözlerim masada tek başına oturup kadehin dibini sıyıran dayımdaydı. Dudaklarında eksik bir tebessüm olmasına rağmen yüreği paramparçaydı; biliyordum, biliyordum çünkü tüm eksik gülümsemelerin sebebi parçalanmış yürekler olurdu.

"Kafan güzel oldu, Çirkin," diye mırıldandı Korhan müziğin kollarının arasından dökülen bir his gibi kulaklarıma akın eden erkeksi sesiyle. Hafif bir mırıltı çıkardım, bu Korhan'ı güldürdü ama ben gözlerimi dayımdan uzaklaştıramadım. Hemen yanımızda Çağlar ve Yağış dans ediyorlardı, Umut biraz utangaç olduğu için onu Anka dansa kaldırmıştı. Ayçelen ile Ezrak dans etmek yerine teknenin burnundaki korkuluğa oturmuşlar, birbirlerine sarılmış şekilde denize uzanmış çıplak yakamozu izliyorlardı. Bir ara dayımdan kopan gözlerim Akşın ve Rima'ya kaydı, sadece ikisi kaldıkları için zoraki bir şekilde dans ediyorlardı ama birbirlerinden oldukça uzak görünüyorlardı ve mesafelilerdi. Akşın ördeği hemen ortalarında duruyor, Bihter ve Behlül'ün arasındaki yastık gibi onları birbirlerinden uzak tutuyordu.

"Dayım," dedim sadece Korhan'ın duyabileceği tonda bir sesle. "Koluna neden yara bandı takıyor? Kesti mi acaba?"

"Hayır," dedi Korhan, parmaklarını belime bastırırken zihnime her hatırladığımda yüreğimi sancıtacak o cümleyi bıraktı: "Sadece yarasını saklıyor."

"Hep saklayacak mı?"

"Evet," dedi Korhan. Çenemi onun göğsüne bastırarak kafamı kaldırıp zemberek yeşili gözlerine baktım.

"Neden?"

"Çünkü açık yara iltihap kapar." Gözlerinde büyüyen şefkat gölgeleri yüzüme serilmeye başladıklarında yutkundum. Fısıldadı: "Sevdiği kadını yarası olarak kabullenmiş her adamın yarasının kapacağı en ufak iltihap, o adamı öldürür."

"Dayım ölmekten mi korkuyor?"

"Hayır. Ölmemesi için o yarayı temizleyip iyileştirmelerinden, ondan almalarından korkuyor."

"Sen dayımın yerinde olsan..." Yutkundum, boğazımın ağrıdığını hissettim. Açık konuşmak gerekirse, Korhan'ı dayımın olduğu yerde, dayımın hislerini içinde taşırken düşünemiyordum. Bu görüntü çok yabancı geliyordu bana. "Sen dayımın yerinde olsan, korkar mıydın?"

Bir diken gibi göğsüme batan gözleriyle gözlerimin içine anlamlar çizdi. "Korkardım," dedi sonra. Sesi denizin dibine çökmüş karanlık gibiydi. "Çok korkardım, Çirkin."

Korhan benim aşamadığım zayıflığım gibiydi. Onun korkuları, benim kâbuslarım olurdu; onun korktuğu yerde canavarların yaşadığına inanırdım, şeytan kendisine âşık olan meleğin kalbini söküp iyilikleri yerdi. Hiçbir masal güzel son bulmazdı, son bulan hiçbir masal esasında bir masal da olmazdı. Onun korktuğu yerde, cehennemin kapıları gıcırdayarak benim için açılır, tek gözü kör şeytan ağzının kenarlarında meleğin kalbinden akan kanlarla bana bakardı. Yanağımı içimde susturamadığım bir çocuk çıkrığıyla onun göğsüne bastırıp onu korkutacak tüm hislerin bizden ışık yılı kadar uzağa gitmesini istedim. Gözlerine tutunamadım, çünkü o gözlere tutunursam hislerini bir dal gibi koparıp avuçlarımda onun duygularıyla gözlerinden düşecektim.

Beni mahvedeceğini bile bile kendi kendimi ona mecbur kılmıştım.

"Atla, atla, atla!" diye bağırmaya başlayan seslerin tozların altında kalmış bilincime dokunmasıyla yanağımı Korhan'ın göğsünden kara zorla ayırıp gözlerimi gürültünün yükseldiği yöne çevirdim. Akşın teknenin burnunda duruyor, belindeki ördekli simitle omzunun üzerinden tezahürat yapan arkadaşlarıma bakıyordu.

Scanned with CamScanner

Ezrak, "Atlamazsan adam değilsin," deyince Akşın gözlerini karanlık sulara çevirdi. Dayım şimdi yüzünde inceden bir gülümsemeyle onları izliyor, rakısını içmeye devam ediyordu.

"Erkeyim ben, atlatırım, korkmam, delikanlıyım ben," dedi Akşın kendini gazlayarak. Gözlerini sulardan çekmeden bağırdı: "Abe atlarım ben buradan aşağıyı!"

"Yaparsın!" diye bağırdı Çağlar viski şişesini kafaya dikip elinin tersiyle dudaklarını kuruladıktan sonra. "Sen ki cinlere kafa tutan adamsın, karanlık sulardan mı korkacaksın? Suların dibinde seni bekleyen Jaws'ı tek elinle boğarsın!"

"Jaws mı?" diye sordu Akşın, omzunun üzerinden Çağlar'a baktı. "Abe Jaws mı var burada?"

"Jaws 4: İntikam filmini çekmeyin suların dibinde?" dedi Çağlar dalga geçerek.

"Abe ne yaptım ben ona, neyin intikamını alacak benden deniz köpeyi?"

"Atlasana, oğlum," dedi Ezrak, Ayçelen'i kolunun altına alarak. "Seni mi bekleyeceğiz burada?"

"Çok meraklıysan sen atla, amtarator," dedi Akşın, ardından önündeki ördeğin kafasını sıkarak komik bir ses çıkmasını sağladı. "Yoktur be aşağıda Jaws falan. Giray abi, var mıdır be?"

Dayım, "Yok," deyince, Akşın, "Gördün mü be? Yokmuş," dedi ve aniden kendini teknenin burnundan karanlık sulara bıraktı. Bir patlama sesi duyuldu, bu ses aptalmışım gibi gülmeye başlamama neden olmuştu. Sanırım kafam gerçekten kıyaktı, şu an beni her şey güldürebilirmiş gibi hissediyordum ama tam tersi olabilirdi ve her şey beni ağlatabilirdi de.

Akşın, suyun yüzeyine çıktığı an dayım bağırdı: "Yani yoktur sanırım. En son geçen sene kıyıda göründü ama şu an olduğunu düşünmüyorum."

"Abe Giray abi, şimdi mi söylersin bunu bana?" diye bağırdı Akşın ördekli simidiyle suyun yüzeyinde öylece asılı dururken. Gözlerini etrafta gezdirdi. "Filmlerde de önce yakışıklı olan ölür, aranızda da en kaymak benim, yoksa bugün benim dünyadaki son günüm mü?"

[1] Jaws: *(Jaws (Denizin Dişleri, 1975 ABD yapımı gerilim filmidir. Özgün adı Jaws olan Peter Benchley'in çok satan romanlarından uyarlanan film, Steven Spielberg tarafından yönetilmiştir. Jaws bir köpek balığıdır.)*

"Önce yakışıklı olanlar değil, önce salak olanlar ölür filmlerde," dedi Ezrak korkuluklardan aşağı sarkıp, keyifli keyifli Akşın'a bakarak. *"Ee nasıl hissettiriyor sana dibini göremediğin karanlık su, Akşın?"*

"Ezrak, ip at aşağıya kanka, ne olur, lütfen," dedi Akşın ürkmüş gibi etrafına bakınarak. "Hiç güvende hissetmem kendimi şu anda."

Çağlar da şişeyi Yağış'a vererek tıpkı Ezrak gibi korkuluklardan aşağıya eğildi. "Su nasıl, Akşın? Eğer soğuksa söyle, soğuk su başta yaralardaki acıyı hissetmene engel olur. Belki de Jaws şu an bacağını kopardı ama sen hissetmedin?"

Akşın'ın geceye rağmen kristal gibi parlayan gri gözleri iri iri açıldı. Birdenbire suyun içinde bir panik havası yaşandı, ördekli simidiyle suyun içinde ters geldi, şimdi simit ve bacakları yukarıda duruyor, kafası suyun dibine gömülmüş, görünmüyordu. Bu hepimizin kahkahalara boğulmasına neden olurken Akşın can havliyle kendini suyun yüzeyine geri çıkararak:

"Abe durur mu ayaklarım yerinde? Söylesenize bana! Ne gülersiniz? Ayağım orada mı? Hissetmem hiçbir şey!"

Korhan beni kolunun altına çekince, kolumu onun ince beline sardım. Şimdi hepimiz teknenin burnunda, birkaç metre aşağımızda suyun içinde korkudan saçma sapan hareketler sergileyen arkadaşımızı izliyorduk. Dayım, "Akşın, kanaman var," dedi bize uyarak. "Bu kadar çok hareket etme, kanını dağıtacaksın ve Jaws kan kokusuna gelecek!"

Akşın yüksek sesli, beni altına işetecek kadar komik bir çığlık attı. "Doğru mu dersin, Giray abi?" diye bağırdı ardından. Belinde simit olduğu için ayağını tam olarak kaldırıp suyun yüzeyine çıkaramıyor, çıkardığı anda yüzüstü suya batıyordu. Dayımın uyarısı onu nasıl korkuttuysa bir anda sakinleşip, gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. "Koran, çok korkarım şu anda ben. Jaws gelir, Koran, hissederim, kanın kokusunu aldı deniz köpeyi. Yiyecek beni. Bir halat atın, çekin beni yukarı ne olursunuz, burada kan kaybederim ben şu anda."

Korhan sakince, "Akşın, dayan canım kardeşim. Halatımız yok, kurtaramayacağız seni. Dayanarak öl," deyince, alkolün de etkisiyle daha da saflaşan Akşın bir çığlık daha attı. "Sevilerek öleceksin, Akşın."

Scanned with CamScanner

"Ölmeyeyim kanka niye ölüyo'm şimdi ben? Çok gencim, yazık oldu bana."

"Kanka ölüyorsun valla," dedi Korhan, Akşın'a uyarak. Dayının gerçekten keyifle güldüğünü duydum ama Akşın sanki o kadar çok korkuyordu ki hiçbir gülme sesini algılayamıyordu.

"Ölürüm kanka ben, çok yazık oldu bana, değil mi?"

"Çok yazık oldu kardeşim, mekânın cennet olsun."

"İyi adamdım kanka, giderim ben cennete, sen doğrudan cehenneme gideceğin için göremeyeceksin oraları ama korkma, ben göreceğim senin yerine," dedi Akşın dertli dertli. "Hissederim, Koran, kan gelir benden."

"Umarım kandır, kardeşim," dedi Ezrak.

"Yok, işedim korkudan," dedi Akşın gözlerini yumup başını gök yüzüne doğru kaldırarak. "Pişarlı giderim öbür tarafa. Allah'ım, görü müsün, sana gelecek olmak mutlu eder beni ama Jaws'tan korkuma da pişarı yaptım altıma..."

"Korkma, Akşın," dedi dayım ciddiyete bürünerek. "Sen bir savaşçı gibi öleceksin. Jaws senin onurlu bir düşman olduğunu düşünecek."

"Maydem öyle düşünecek niye öldürür beni, Giray abi?" diye sordu Akşın. Kollarını iki yana açarak kendini suyun yüzeyine bırakmaya çalıştı ama ördekli simit yine engel olarak onu suyun dibine batırdı, bacakları havaya kalktı. Bir kahkaha patlattım.

"Ya şu an gerçekten buna inanıyor mu yoksa şaka falan mı yapıyor?" diye sordu Rima gülmeye devam ederken.

"Umarım bu kadar saf değildir," diye mırıldandı Yağız şok içinde Akşın'ın denizin içinde yarattığı dramaları izlerken.

Akşın birden suyun yüzüne çıkıp, "Yağız, kardeşim!" diye bağırınca, Yağız da, "Efendim abi?" diye bağırdı. Akşın elini kaldırıp, dramatik bir yüz ifadesiyle, "Yeni tanıştık ama sevdim seni, Yağız. Delikanlı çocuksun, benim gibi güzelsin. Koran'ı sana emanet ederim, Koran benim kardeşimdir, birlikte büyüdüktür biz onunla."

"Büyüdüktürdünüz mü?" diye sordu Yağız.

"Geçmiş zamanlı cümle kuramıyo'm," dedi Akşın, bir an ciddileşerek bu durumu tartıştılar.

"Büyüdük, diyeceksin abi. Bu yeterli."

"Başa almama gerek var mı Yağız ölüyo'm şu an farkında mısın?"

"Farkındayım abi, ben bölmeyeyim istersen?" diye sordu Yağız, şimdi dayım başını geriye atmış gür kahkahalar atıyor, bizim kızlar da teknenin kenarına geçmişler ağızlarını kapatarak gülüyorlardı.

"Yağız, yalnız ölmekten çok korkarım, ölür müsün benimle?"

"Abi, biraz hızlı gitmiyor muyuz?"

"Ölüyo'm nasıl yavaştan alayım? Sen yıldırım ölümüne inanmaz mısın? Atla, ölelim beraber. Hadi, çok korkarım ben," dedi.

"Abi sen daha iyilerine layıksın," dedi Yağız, ikisi de çok yüksek sesli konuştukları için şimdi teknedeki herkesin gözlerinden yaşlar akıyor, herkes çıldırmış gibi kahkaha atıyordu.

"Ölüme mi terk edersin beni? Sensizliye..."

"Abi ben ciddi bir ölüme hazır değilim şu an."

"Sen beni amel defterinden de engellersin şimdi, Yağız?" diye sordu Akşın birdenbire tavırlanarak. Gözlerini bu kez Yağış'a çevirdi. "Oysa ismin bir yılanın ismine benziyordu, seni onun yerine koyup seninle ölecektim, Yağız..."

"Ay Akşın, çık şuradan, Jaws falan yok," dedi Yağış kahkaha atarak. "Ay altıma işeyeceğim şimdi. Hadi, çık."

"Ben işedim az önce deve dikeni gülüşlü zalim," dedi Akşın, sonra ekledi: "Ne bileyim, sen bana gülünce ben kedilerimin annesi olursun sanmıştım..."

"Uzatma birader, çık artık sudan," dedi Çağlar bir anda ciddileşerek. "Oğlum siz de kesin işte şakayı. Görmüyor musunuz, herif ciddiye alıyor. Öldüğün falan yok, ben atlayıp seni boğarak öldürmeden çık şuradan."

"Kandırmanıza gerek yok, bilirim, öldüyümü..."

Çağlar gözlerini devirdi. "Teknenin şu ucuna doğru yüz, merdiveni indireceğim," dedi düz bir sesle. Bir anda neden gerildiğini anlamadığımız için derin bir sessizliğin ortasında, parlayan bir sürü meraklı gözle öylece Çağlar'ı izliyorduk. Akşın büyük bir gayretle, Çağlar'ın işaret ettiği yere yüzmeye başladı. Çağlar da büyük bir dikkatle merdiveni denize doğru indirdi.

Akşın bir an duraksayarak, korkuyla çırpınınca, Korhan, "Yüzsene oğlum," diye seslendi.

"Koran bilirim yüzmeyi, evet ama atraksiyon olsun diye unuttum galiba şu an boğulurum burada, gel burayı!" diye bağırdı, bu süre zarfında kimse onu ciddiye almadığı için çırpına çırpına merdivenlere

Scanned with CamScanner

ulaşmış, sırılsıklam bir şekilde, hâlâ belindeki ördekle tekneye geri çıkmıştı. Teknede eğlence tüm hızıyla sürerken, Anka'nın Çağlar'a olan tuhaf bakışları dikkatimi devamlı yanıp sönen bir alarm lambası gibi çektiğinden, bir süre gözlerimi Anka'dan uzaklaştıramamıştım. Sanki ortamda bir şeylerin yalnızca o farkındaymış gibi sadece Çağlar'a bakıyor, yüzünde cam gibi patlamış hayal kırıklığının yere yayılan parçalarında yüzümü farklı boyutlarda, binlerce farklı yerde görüyordum.

Çağlar'ın tüm gece aslında her zaman olduğu gibi Yağış'la ilgileniyor olması bu defa Anka'yı daha çok rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu. Ağzını açmasa bile gözlerinden dökülen kelimelerle saatlerce süren bir kitap yazılabilirdi. Dayımın keyfini biraz olsun yerine gelmiş görmek, anlık da olsa her şeyden uzaklaşıp mutlu hissetmemi sağlıyordu. Dayım, o gece içimde yara olan hiçbir şeyle ilgili tek bir soru bile sormadı. Kendi yarasından da çok bahsedemedi ama kolundaki yara bandı saatler hızla ilerlemeye devam ederken, aynı yerde durmaya devam etti.

Sonunda çoğu teknenin farklı noktalarında sızdığında, artık Korhan, ben ve dayım masada yalnızdık. Akşın'ın horultusu, sesi kısılmış şarkıya eşlik ediyordu. Ayçelen, Ezrak'ın göğsünde uyumuş, Ezrak da uykuya meyilli gözlerini denize dikmiş öylece kızının uyuduğu uykunun huzurunu yüreğinde hissediyormuş gibi görünüyordu. Yağış, Çağlar'ın dizinde uyumuştu, Çağlar'ın hemen yan tarafında Rima uyuyor, Rima'nın omzunda da Anka uyuyordu. Gözlerim Yağız'ı aradı, teknenin diğer ucundaki minderlerin üzerinde uzandığını gördüğümde elimde olmadan gülümsedim. Gece boyunca hiç alkol almadığı halde hepsinden daha yorgun görünüyor, daha derin bir uyku uyuyordu.

"Bu Akşın, amma kafa çocukmuş, daha önce tanışmalıydım keratayla," diye mırıldandı dayım, artık içmiyordu, yeterince içmişti, yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü. Bakışlarını karanlığını ay ışığı yarmış sulardan çekmeden yutkundu. "Kıymetinizi bilin birbirinizin."

Dayımın bu söylediği, kafamın içindeki düğümlerin çözülüşü gibiydi. Kendimi özgür hissettirmişti bu duyduğum cümle. Oysa asıl tutsaklığın, birinin kıymetini bilirken kalbinin sana yaptırdıkları olduğunu biliyordum. Bazen asıl özgürlük, tutsaklığın olduğu yerde yaşardı.

"Normal şartlarda biraz sert bir adamımdır," dedi dayım sessizliğimizi fark ederek. "Nurşan'ın kılına zarar gelse, dünyayı kılı uğruna yakarım." Bana Nurşan demişti, bana Nurşan derken sesi hem güçlü çıkmış hem de dizlerinin üzerine düşmüş gibi titremişti. "Ama bir süredir senin varlığının farkındaydım. Ben sevdiğim insanlara iyi gelen insanları koşulsuz şartsız severim." Gözlerini Korhan'a çevirdi. "Gördüm. Sen benim yeğenime iyi geliyorsun. Ben başka ne isterim?" Gülümsedi. "Ne isterim, biliyor musun? Ona kötü gelme isterim. Bir insanı en çok ona iyi hissettiren insan üzebilir. Şu an sen, benim yeğenimi en çok üzebilecek insan konumundasın benim gözümde. Hem tehlikelisin, seni öldürecek kadar sana kızgın olabilirim hem de ona ilaç gibisin, seni onun sevdiği kadar olmasa da ben de onun gülüşünden aldıklarımla sevebilirim."

Korhan hiçbir şey söylemedi, sadece dayımın gözlerinin içine baktı ve bu bakış, benim asla çözemeyeceğim ama dayımın net olarak anlayabildiği bir bakıştı. Dayımın kolundaki yara bandı aniden düşünce gözlerim koluna kaydı, yengemin ismi görünüyordu ve ismin olduğu yerde tek bir yara izi bile yoktu. Bir an sadece koluna bakakaldım. Sonra dayım kot şortunun cebinden yara bandı kutusunu çıkardı, yeni bir yara bandı açtı ve o yara bandını yengemin adının yazdığı yere, isim yara bandının altında kalacak şekilde yapıştırdı.

Yara bandının kutusunu cebine koyarken, gözlerimden aniden akmaya başlayan yaşların farkına dayım gözlerimin içine bakıp duraksadığında varmıştım.

"Orada yara yok," diye fısıldadım, sarhoştum, evet, ama bu gözyaşlarının nedeni damarlarımda fink atan içki değildi, bu gözyaşlarının sebebi dayımın ruhundaki, kalbindeki yarayı bu kadar net görmüş olmamdan kaynaklıydı.

"Orada yara çok," dedi dayım, yavaşça masadan kalkıp gülümseyerek ikimize baktı. "Allah rahatlık versin, çocuklar."

Arkasını dönüp gözden kaybolduğunda, arkasında izsiz yarası kadar büyük bir ağrıyı benim kalbimin üzerinde bırakmıştı.

Orada bir şeyi anlamıştım.

Dayımın kolundaki izsiz yaranın aynısını ben soluk boşluğumda taşımak istemiyordum.

Ben düpedüz bu adamı istiyordum.

Derin bir farkındalıktı bu. Ağrılarla doluydu.

Scanned with CamScanner

Bir küvet dolusu roman sayfasının içine, nehrin içine dalıyormuş gibi uzanmak, kelimelerin içine gömülmek, boğulurken Tanrı gibi parmaklarının arasında harfleri tutan yazar ile göz göze gelmek gibiydi.

Gözlerimden akan yaşlar içinde kalbi hasret yüklü insanlar taşıyan otobüsler gibiydi, yanaklarımın yollarını aşarak çenemdeki şarampolden yuvarlanıyor, yolcular içlerinde özlemlerle ölüp gidiyorlardı.

"Arjen," diye fısıldadım oturduğum yerde yavaşça doğru dönerken. Şafak, ufukta bir yangın çizgisi gibi belirmeye başlamıştı. Yeşil gözler, hayatıma girdiği o geceki gibi gözlerime çevrildiğinde, ortamızda yanan bir çakmak alevi yoktu ama ortamızda yanan bir sevda vardı.

"Yaşarım," dedim, durdu, anlam veremeyen gözlerle bana baktı. "Seninle Eskişehir'de yaşarım."

Yara bandının kalbimin üzerine serildiğini hissettim.

Ve kalbimi kanatacak olan diken, kalbime dokunurken bana gülümsedi.

Yara bandı, kullanılıp atılacağını bile bile yarayı sardı, onu sevdi.

8. Perde
Rüzgârda Dağılan

Benim için sevmenin bir sınırı yoktu.

Ben severdim, delicesine. Bana bu duyguyu onun varlığı öğretmişti. Bir ağaç gibi önümde dimdik durmuştu, büyük dalları beni güneşin yangınından koruyor, gecenin karanlığından saklıyordu; büyük dalları beni serinletiyor, büyük dalları beni yağmurlardan sakınıyordu.

Bir ağaca dokunabilmeyi, ilk kez ona dokunduğumda sevmiştim. Bir ağaçtan korkmamayı, ilk kez ona inandığımda öğrenmiştim. Bir ağacın altında kaygısızca durabilmeyi, yine onun kollarının arasında dururken keşfetmiştim. Tüm öğrendiklerim, hissettiklerim, keşfettiklerim, var olan tüm duygularımdı.

Ona öyle çok dokunmuştum ki, zamanı delip geçmiştim.

Onda bulduklarım, şeytanın cennette unuttuğu iyilikleri gibiydi. Onda bulduklarım, meleğin cehenneme sunduğu ruhundaki yaralar gibiydi. Şeytan o yaraları sarıyordu, yenilerini açabilmek için... Melek o yaraları şeytana sunuyordu, onu iyi edeceğine inandığı için...

Tüm parçalanma hikâyeleri böyle başlardı. Biri diğerine inanır, diğeri de onu kandırırdı. Ama birbirlerini yine de çok, yine de her şeye rağmen, yine de ölümsüz...

Benim için sevmenin bir sınırı yoktu.

"Seni içimdeki şeytandan koruyabilmemin bir yolu yok mu?"

Scanned with CamScanner

diye sormuştu bana uykumun birinde. Gözlerimden akan rüyaların içinde ilerlerken, zihnim emdiği bu soru cümlesini eleyip belemiş, bir beşiğe yatırıp sallayarak uyutmuş, memelerinden akan sütle beslemiş, büyütmüştü.

Gözlerimi kan ter içinde açtığım uykudan, kalbimdeki sıçrayışı bastırarak uyanmıştım. İçinde bulunduğum oda şeytanın mahzeni gibi karanlıktı, yine de bir ışık huzmesi usulca gözlerimin içine süzülerek gözlerimi yakmayı başarmıştı. Yatağın diğer ucundaki koltukta oturduğunu, açık bilgisayar ekranını izlediğini görmüştüm. Sigarasının dumanı özgürce salınıyor, kemikli parmakları bilgisayarın tuşlarında dolaşıyordu. Bir süre sonra tuşlara dokunurken çıkardığı sesler tekrar uykumu getirdi ve gözlerim yeniden içinde olduğum masala kapandı.

Yeniden gözlerimi açtığımda sabah ezanı okunuyordu, bir önceki açışımın üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama o hâlâ bilgisayar ekranının önünde oturuyor, parmakları tuşlarda dolaşıyordu. Güzel yüzünü aydınlatan bilgisayardan süzülen beyaz ışıktı, yeşil gözleri bu ışığın egemenliğinde bir insanın kanına karıştığı ilk saniyede o insanı öldürebilecek kadar güçlü bir zehri anımsatıyordu.

Uykudan kasılan sesimle, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandığımda, aniden sesimi duymak onu sıçratınca duraksadım. Yatağın bir ucunda İncir, diğer ucunda Mavi uzanıyordu, birbirlerine küsmüş gibi ayrı iki noktaya kurulmuşlardı. "Tüm dikkatini ekrana verdiğin için korkman normal." Gözlerimdeki merakı gizleyemeden ona baktım, o benim gözlerimin içine bakarken ekrandan sızan ışık yüzünü aydınlatmaya devam ediyordu. Bir süre konuşmadı, sadece yüzümü izledi.

Yataktan doğrularak kalkıp dizlerimin üzerine oturduğumda Korhan yüzümü izlemeye devam ediyordu. Merakla gözlerimi bilgisayarın kapağına indirdim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum yeniden. Neden saatlerdir bilgisayar başında olduğunu, parmaklarının durmadan tuşlara dokunduğunu merak etmem doğaldı ama sorum Korhan'ı anlık germiş gibi görünüyordu. Üzerime çökmüş uyku ağırlığını bir kenara iterek başımı omzumun üzerine düşürüp ona baktım. Bir cevap bekliyordum, herhangi bir şey söylemesini...

Bilgisayarın kapağını yavaşça kapattı, ölçülü hareketi kelimelerin de ağzımın arkasına yığılıp kalmasına, ağzımın tıpkı kapattığı

bilgisayar gibi kapanmasına neden oldu. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama onu izlerken gevşiyordum, kafamdaki tüm sesler susuyordu, tüm kalabalık dağılıyor, tüm ağrılarım diniyordu.

Bilgisayarı ağzı açık duran sustalının yanına bırakıp kalktı, bedenini esneterek gerildiğinde gözlerimiz yeniden birbiriyle buluştu. "Unutmadan, sen uyurken birkaç siteye baktım," dedi kısık bir sesle. "Bir iki güzel ev buldum, çoğu eşyalı. Bazı eşyaları kullanmaya devam ederiz ama yatak odası kesinlikle değişecek."

"Kötü mü ki yatak odası?" diye sordum, bir süredir Eskişehir'deki ev ilanlarını inceliyorduk.

"Hayır, kötülüğünden değil. Gayet iyi durumda ama ben önceden birinin yatıp kalktığı yatağa yatırmam seni."

Yutkunmama neden olan cümlesi dudaklarımdaki sessizliği besledi. Dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına ittiğimde, Korhan sırtını bana döndü ve pencereye doğru ilerledi. Sırtının ortasında başlayan bir dereyi anımsatan çukuru izlerken sertçe yutkundum. Önüne şafağı katarak, sırtındaki karanlıklarla önümde zamana ait olmayan bir güzellikle dikiliyordu.

Çok değil, birkaç ay önce ona kararımı söyledikten sonra neredeyse her gün ev ilanlarını inceliyor, eğer yan yana değilsek birbirimize mesaj yoluyla evlerin fotoğraflarını atıyorduk. Ekim ayına girmiştik, oyun çalışmalarının temposu artmış, evdeki ölçülü tavırlarım biraz olsun dinmişti. Henüz anneanneme bu konuyu açamamıştım. Eskişehir'e gideceğim konusunu... Hatta bu konuyu yakın çevremiz dışında bilen kimse de yoktu. En başta okul sorununu nasıl çözeceğimi bilmiyordum, yeni bir okula adapte olabilecek miydim ya da emeklerimle belli bir yere getirdiğim sahneyi öylece arkamda bırakıp gitmek kolay olacak mıydı hiç bilmiyordum.

Anneannem onu terk edeceğimi düşünsün istemiyordum, ben onu terk etmeyecektim ama yaşananlardan sonra bu düşünce içine elbette yerleşecekti. Düşünceler sahile vuran dalgalar gibi duygularıma vurarak beni allak bullak etmeye yemin ettiklerinde, gözlerimi Korhan'ın sırtından çekmeden birkaç saniye soluğuma yenisini ekleyememenin sıkıntısıyla öylece bekledim.

"Ben mutfağı ahşap olan evi çok beğendim aslında," dedim kuru bir sesle, saçlarım uzamaya başlamışlardı ama yine de Korhan'ın ilk

Scanned with CamScanner

kestiği zaman olduğu kadar uzun değillerdi, uzayan kâküllerimi de iki yana ayırarak perçem şeklinde kullanmaya başlamıştım.

Korhan bir sigara yakıp, bir elini pencerenin pervazına yaslayarak koyu mavi sokağı izlerken, "Ben de o evin mutfağını beğendim," diye mırıldandı. Son bir haftadır nedenini bir türlü çözemediğim bir şekilde durgundu. Durgunluğunun kaynağının dedesi olmadığını düşünüyordum, muhtemelen ben de değildim. Ayçelen'in söylediğini yapıp onu dedesiyle daha sık görüştürmeye çalışıyordum, bir bakıma bunu başarmış da sayılabilirdim çünkü her hafta bir kez bile olsa birlikte yemeğe çıkıyorlardı.

"O zaman o olsun," diye mırıldandım, Korhan sigarasının dumanını usulca üflediğinde yataktan kalkıp hayalet gibi ilerleyerek kollarımı onun beline sardım. "Son günlerde biraz durgunsun," dedim, sesimdeki geri adımı fark etmiş gibi bir elini beline sardığım ve karnının üzerine koyduğum elimin üzerine yerleştirdi. Avucundaki sıcaklığı hissetmek bana iyi gelmişti.

"Biraz yorgunum sadece," dedi ama bu sadece yorgunluk değildi, görebiliyordum. Gergin telefon konuşmaları yapıyordu, her an bir haber alacakmış gibi beklenti ve öfke doluydu. "Doğum gününden sonra gidip evi tutarız."

Bir an kasım ayının yirmi altısının kimlik üzerindeki doğum günüm olduğunu hatırlayınca ağzımı açacak gibi oldum ama sonra asıl doğum günümü ona söylememem gerektiğini düşündüm. Sonuçta asıl doğum günümde yaşadıklarım çok ağırdı, zaten o gün benimle olmanın yükünü taşıyorken, bir de o günün doğum günüm olduğunu öğrenmek onu daha çok yaralayabilirdi. Bunu kesinlikle istemiyordum.

"Olur," dedim sadece.

Parmakları elimin üzerinde tur atarken, "Sizinkilere hâlâ söylemedin mi?" diye sordu, ağzımdaki acı tat tıpkı bir zehir gibi damağıma yayılmaya başladığında, anneanneme bunu nasıl söyleyeceğimi bilmemenin yükü sırtımı ağrıtmaya başlamıştı.

"Hayır, söylemedim," dedim kuru bir sesle. "Doğru zamanı bekliyorum."

"Doğru zaman hâlâ gelmedi mi, yavrum?" diye sordu Korhan, sesinde sitem yoktu ama bana bir şeyleri anlatmaya çalışır gibiydi. Haklıydı, daha ne kadar erteleyebilirdim hiç bilmiyordum. "Senin için daha zor olmasını istemediğimden söylüyorum," dedi, bakışla-

rını göremesem de dalgınlaştıklarını hissettim. "Anneannene bağlı olduğunu görebiliyorum, ona kızsan da onu çok seviyorsun. Senin için ondan ayrılmak çok zor olacak, bu belli. Anneannen için de senden ayrılmak çok zor olacaktır. Bu yüzden yol yakınken bu kararını onunla paylaşıp, onu bu gerçeğe hazırlaman daha doğru olmaz mı?"

İncir'in miyavlayarak ayağıma dolanmasıyla bir an irkildim, sonra yanağımı Korhan'ın çıplak sırtına bastırıp gözlerimi sakince yumdum. Kalbim bataklığın içinde çırpınıyormuş gibi hissediyordum. Bir yanda Korhan, bir yanda anneannem ve dedem... Bir yanda hâlâ kapıyı yüzüne kapatamadığım, içeriye girmek için an kollayan olaylar... Konuşamadım, sustum. Korhan bu sessizliğin asıl sebebini anladığında yavaşça bana doğru döndü, beni kollarının arasına alarak bana sıkıca sarıldı. Kollarımı onun beline daha sıkı sararak ona tam anlamıyla sığınıp, beni yıkan fırtınadan sağ kurtarabildiğim parçalarımı ona emanet ettim. Belki bu parçaları yerli yerine koyup beni yeniden dimdik duran bir binaya çeviremezdi ama beni tamamen parçalara ayırıp yıkmaz, yok da etmezdi.

"Sen yanımdayken her şey daha yolunda," dedi anlam veremediğim tedirgin bir sesle. Beni kanatlarının altına alıyormuş gibi hissetmiştim. Sanki yılların yaralarını taşıyan sırtında iki kanat vardı, bu iki kanat o kadar büyüktü ki içine bir evi sığdırabilirdi, o kanatları açıyordu ve beni kanatların içine alarak dünyadan saklıyordu. Bir evin içinde ölümü beklerken yaşadığı günleri sayan bir çocuğun güneşi yalnızca evin penceresine yaklaşarak izlediği gibi, dünyayı onun kanatlarının arasındaki boşluktan izliyordum.

"Canını sıkan ne bilmiyorum ama ben senin yanındayım," dedim sakinliğimi koruyarak.

Konunun üzerinde durmak istemiyormuş gibi, "Sizinkilerle bu konuyu bir an önce konuş, belki doğum gününe kadar kalmayız, hemen bu ay sonunda siktir olup gideriz buralardan," dedi, aniden var olan acelesinin özünde uyuyan gerçekliği merak etsem de sorgulamadım ve ona sarılmaya devam ettim. Bu konu hakkında sessiz kalmam onu huzursuz ediyormuş gibi beni daha sıkı sardı ama huzursuzluğunu kıracak cümleler dudaklarımdan dışarı bir türlü dökülemedi.

Onunla gitmek istiyordum. Onunla her yere giderdim. Geride bırakacağım bir hayat, o hayatın içinde beni gerçekten seven insanlar

Scanned with CamScanner

bile olsa yine onunla giderdim. Gittiğim yolda, gideceğimiz yere varmadan beni öldüreceğini bile bilsem, yine de onunla giderdim.

Korhan'ın dudakları usulca dudaklarıma dokunduğunda, zaman akmayı iki dudak mesafesi arasında bıraktı; dudaklarımız birleştiğinde cennetteki büyük saat durmuş, cehennemdeki alevler donmuştu. Beni önce yavaşça, sonra da benden her şeyimi almak istiyormuş, beni büsbütün kendine katmak istiyormuş gibi öpmeye başladı. Şafağın rengi, ağrılı bir kadının dudaklarından dökülen ölüm sözcükleri gibi üzerimize dökülmeye başladığında, öpüşmemizden fırlayan alevler, cehennemde donan alevlerin üzerine dökülerek donmuş alevleri yeniden canlandırmıştı.

Beni öpmeye devam ederken kaşla göz arasında yatağın önüne getirmiş, ardından yatağa bir nevresimi seriyormuş gibi tenimi önüne sererek üzerime çıkmış, beni altına alarak yatak ile arasında sıkıştırıp daha sert, daha ısrarlı, tutkular tarafından ateşe verilmiş gibi öpmeye başlamıştı. Ellerim izlerin bir dünya yarattığı yüzüne kaydı, gerçeklik sustu ve dudaklarından dudaklarıma akan yalanlar içime akıp gerçeğim oldu. Bir eli bacaklarımın arasına kaydığında başta kaskatı kesilsem de sonra bu dokunuşa alıştım ve dudaklarım onu daha ısrarcı bir şekilde öptü. Parmakları bacak aramda ilk adımlarını atmaya başlamış bir bebeğin adımları gibi ilerliyor, bazen sarsaklayarak bazı noktalarımda duruyor, o noktalar bana bir eziyetin notalarından dökülen melodiyi dinletiyordu. Bu eziyetin notalarından dökülen melodi, kalbimin içinde can bulan atışların sesiydi.

Ben daha başka bir yakınlaşmanın fitilinin ateşlendiğini düşünürken, Korhan aniden yüzünü boynuma sokup, dokunuşlarını aynı noktada dondurunca gözlerimi tavana dikip öylece durdum. Kirpiklerim gözlerime, iyi bir kalbin içine saklanmış günahların o kalbe ağır geldiği gibi ağır geliyordu.

Bir süre boynumda nefes alıp verdi.

Düşündüm, neden onu bu kadar çok istiyordum?

Nefesi boynumda bir kolye ağırlığında ilerleyerek tenime sindi.

Düşündüm.

Benim için sevmenin bir sınırı yoktu.

"Neden bu kadar ağrılısın?" diye sordum, sesim gökyüzünden silinen gece gibi yok olmaya başlamıştı. Kirpiklerinin hareketlerini tenimde hissettim, başta konuşmadı, sustu, kirpikleri kelimeleri

tenime siniyormuş gibi hareket ediyordu. "Ben yanındayım, her şey yolunda, o zaman neden böyle hislerle dolusun?"

"Nurşan," dedi ağıt gibi sesiyle, oysa sesi gökyüzünden silinen bir yıldız gibiydi, artık parlamıyordu ama oradaydı; onu kimse görmüyordu ama gece olunca yine yanmaya başlayacaktı. "Bana âşık olduğunu söyle."

Kollarımı onun bedenine sarıp, kucağımda bir erkek çocuğu uyutuyormuş gibi onu bağrıma bastırdım. Bu isteği, cinayet işleyip kan leş içindeki elleriyle önüme geldiğinde bile karşımda bir çocuk duruyormuş gibi hissettirmeye devam edecekti.

"Âşığım," diye mırıldandım, içimden taşıyordu bu his, bunu hissetmek istiyordu. Göğsüme uzansa, bana dokunsa, içimden sızan hisler parmaklarına bulaşırdı. "Sana âşığım."

Benim için sevmenin bir sınırı yoktu.

"Sen tüm karanlığı içine hapsetmiş bir nehir gibisin," diye mırıldandım boşluğa bakarken, soğuğun içime aktığını hissettim, tenimde ilerleyen karanlığın usul usul ruhuma sindiğini düşündüm. Mania'nın sözleri benim zihnimde var olmuş bir ağrı gibiydi. *"Karanlık sularında ilerliyorum, seni hissediyorum, soğuğunu, karanlığını, derinliğini... Ayağım ne zaman yerden kesilecek, ne zaman içine gömülüp boğulacağımı bilmiyorum ama o karanlık nehrin içinde ilerlemeye devam ediyorum. O nehrin beni yok etmesinden korkmuyorum, o nehri istiyorum."*

"Seni mahvetmek için orada olacağım," dedi zihnimdeki Mantus, sesi buz gibi bir suydu ve bu su, boğazıma kadar dolmaya başlamış, beni boğarak öldürmeyi kafaya koymuştu. Henüz bir Mantus olmadığı için, Mantus'un replikleri yalnızca kafamda oluşuyordu. Herhangi biri bu replikleri seslendirmiyordu. "Seni içimde var olan ölümcül bir duygu gibi, kalbimdeki bataklıkta kendime katıp, büsbütün benim olmuş seni kendinde son bulduracağım."

"Mantus, içimde bir çocuğun çıplak ayaklarına bulaşmış kan lekeleri gibi ilerleyen şafağın birinde, beni sende ölü buldular."

"Seni bende var eden Tanrı'nın şeytanıyım, sen ki cennetten çaldığım elmasın ve ben senin, cehennemdeki ilk gününde dalından düştüğün incir ağacıyım."

Scanned with CamScanner

"Düştüm incirin dalından," diye fısıldadım Mantus bir nehir gibi içinde olduğum karanlığın tamamıyken. "Yaşamayacağımı bile bile sana tutundum."

"Seni bende ölü buldular."

"Beni sende ölü buldular."

"Ah şafak," dedi Mantus bir veryansınla, elbisemin eteği nehrin derin sularında bir kadının sevişirken teninden kabaran ter damlaları gibi kabardı.

"Ah gece," diye mırıldandım.

"Ve bu aşk..."

"İncir ağacından düşen bir insanın yaşayamayacağı gibi, bizi birbirimize mezar etti."

O an Mantus'un repliklerinin zihnimde canlanmasını değil de onun sesinde var olmasını istedim. Artık Mantus'un da replikleri geliyordu fakat Mantus olarak aramıza katılacak olan oyuncu hâlâ ortalarda yoktu. Ferruh Hoca bununla ilgili tek kelime etmediği gibi, bizim de yorum yapmamıza ya da sorular sormamıza izin vermiyordu. Erdem ile yaşanan olayın üzerinden birkaç ay geçmişti, yine de olay hâlâ çok tazeymiş gibi hissediyordum ve Erdem'in sessizliğine anlam yükleyemiyordum.

Akordeonun sesi sahnede bir rüzgâr gibi eserek duyguların içinden şiş misali geçmeye başladığında, ışığın altında yavaşça eğilip selamımı verdim ve benim altında olduğum ışık söndü, Timsal'in saklandığı karanlık aniden aydınlığa kavuştuğunda, genç kız akordeonunu yüzündeki ifadesizliği bozmadan çalmaya devam ediyordu. Ardından sahnenin tam ortasındaki diğer ışık yandı, o ışığın altında da Yağız vardı. Pandomimden dökülen sessiz çığlıklar, sahnede kaybolan kelimelerin sırtlarındaki bıçaklardan kaynaklıydı.

Yağız sanatını konuştururken sahnenin merdivenlerini karanlıkta düşmemek için büyük bir dikkatle indim. Akordeonun sesi bana küçüklüğümden bir anıyı hatırlatıyordu. O anıyı olduğu yerden çıkarıp önüme koyarak inceleyemiyordum ama içimde bir yerde varlığını sürdürdüğü için sızısını hissediyordum.

Leyan'ın sırasının gelmesiyle, Hür ile yaşayacakları tartışmanın da bir fırtına gibi büyüyerek sahneye yaklaştığını hissetmem bir oldu. Leyan, Yağız'ın hemen arkasından sahneyi tüm güzelliğiyle doldurmuş, peri masalında anlatılan bir sahneyi canlandırıyormuş

gibi büyük bir profesyonellikle dans etmeye başlamıştı. Hür, yüzünde yine aynı ifadesizlikle, sahnenin tam önünde durmuş büyük bir dikkatle Leyan'ın dansını izliyordu; yine kollarını göğsünün üzerinde toplamıştı, bunu genelde Leyan'ın bir açığını aradığı zamanlarda yapıyordu.

Yağız, bir temizleme mendiliyle yüzünün yarısındaki makyajı temizlerken kulağıma yaklaştı. "Kavganın başlaması için son beş saniye," diye mırıldandı.

"Üç buçuk," dedim sakince.

Ve tam o anda, Hür, avuçlarının yanmasına neden olacak bir alkış tufanıyla müziği durdurup, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu sertçe.

Leyan gözlerini devirerek durdu, tekerlekli sandalyesini sahnenin biraz arkasına doğru sürerek, "Ne bu kadar mı?" diye sordu, sesi tıpkı Hür'ün sesi gibi sert yükselmişti.

"Yapabildiklerin bununla sınırlı mı, Leyan?" Hür'ün kendini beğenmiş tavrı, Leyan'ın sinirlerini tepesine tamamen toplamış olacak ki, adama düz düz bakmaya başlamıştı.

"Yine ne yaptığımı merak ediyorum, söyleyecek misiniz?"

"Fiziksel engeline rağmen çok güzel dans ettiğini görebiliyorum ama elinden geleni yapmıyorsun," dedi Hür. "Ne istiyorsun? İnsanların seni durmadan alkışlamasını mı?"

"Yuh," dedim aniden sinirlenerek, Hür bana yandan hoşnutsuz bir bakış attı, ona boş boş baktım.

"Hiçbiriniz yeterince dikkatli değilsiniz. Alkışlanmaya öyle çok alışmışsınız ki, biri size yanlışınızı söylediğinde anında sinirleniyorsunuz. Ne bekliyorsun, Leyan? Fiziksel durumuna rağmen dans ediyorsun diye seni durmadan alkışlayacak mıyız? Bu mudur?"

Leyan, "Sadece fiziksel engelim var," dedi dimdik bir sesle. Belki ayaklarının üzerinde dimdik duramıyordu ama bakışlarıyla, sesiyle, duruşuyla Leyan dimdikti. "Seninse kalbini sakat bırakmışlar. Bunun suçlusu bizmişiz gibi davranma."

Hür donup kaldı. Koyu kahverengi gözleri Leyan'ın gözlerine göğsüne bir çapa saplanmış gibi saplanıp kaldığında, aralarında uzayan bakışma, sahnedeki piyes kâğıtlarının tutuşmasına neden olacak kadar yoğundu.

"Ve biliyor musun, kalbin tekerlekli sandalyesi yok."

Scanned with CamScanner

Leyan, Hür'ün gözlerindeki ifadeye katlanamıyormuş gibi anidden sırtını döndü, tekerlekli sandalyesiyle rüzgâr gibi geçerek terk ettiği sahnedeki boşlukta gözleri asılı kalan Hür ise şoku hâlâ atlatamamış gibi görünüyordu. Timsal, boynunda asılı duran akordeona dokunmayı keserek, "Üzgünüm ama haklıydı," dedi, ses tonundaki acımasızlık Hür'ün bakışlarının donuklaşmasına neden olmuştu. Timsal sahnenin ortasından geçip, Leyan'ın arkasından sahneden inerken omzunun üzerinden Hür'e baktı. "Bu kadarına gerek yoktu."

Başımı iki yana sallayarak bir ümitsiz vakaya bakıyormuşum gibi Hür'e baktım. "Yaptığın çok saçmaydı," dedim açıkça.

Yağış başını salladı, Yağız da elindeki ıslak mendil ile makyajını silmeye devam ederken, "Sanat acımasızlık değildir," diye mırıldandı.

Hür çenesini kaşıyarak gözlerini etrafta gezdirmeye başladığında herkes bir bir ortamı terk ediyordu. Yağız ve Yağış da birlikte gözden kaybolduklarında bir süre arkalarından baktım, şimdi salonda yalnızca ben ve Hür kalmıştık. Leyan'ın kuliste ne halde olduğunu Allah bilirdi. Belki hiç umursamıyor gibi davranmaya devam edecekti ama içinde kopan fırtınaları ondan ve kalbinden başka kimse bilemeyecekti.

"Kalbini kırmak için söylememiştim, İs," dedi sonunda Hür konuştuğunda, gözleri bende değildi. Yere bağdaş kurarak oturup, kâğıtları üst üste koyarak düzgün bir şekilde hizaya soktum. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk. "Hassas bir durum olduğunun farkındayım, size göre sınırı aşmış olabilirim ama konu dans olduğunda, sınırlarım yok."

"Kalp bir sınırdır," dedim gözlerimi ona değdirmeden kâğıtlara bakarak. "Sen Leyan'ın sınırını aştın."

"Kırmak için yapmadım," dediğinde sesinde ilk defa çaresizliğe rastlamıştım. Bakışlarım usulca Hür'e çevrildi. Gerçekten mahcup olmuş gibi görünüyordu ama bir yandan da duruşundan hiç ödün vermiyordu.

"Kırmak için yapmadın ama tamir etmek için bayağı uğraşacaksın," dedim, oturduğum yerden doğrulup kalkarken Hür'ün gözleri üzerimdeydi. "Birkaç aydır hep bir aradayız, bu süreçte Leyan ile hep uğraştın ama bu fazlaydı, Hür. İyi bir dansçı olabilirsin ama iyi bir insan değilsin."

Hür benden okkalı bir tokat yeseydi, böyle dehşet içinde bakmazdı, emindim. Omuz silkerek kulise doğru ilerlemeye başladığımda, dehşetin kol gezdiği gözlerinin ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum ama dönüp ona bakmadım. Tam kulise gireceğim sırada sesini duydum.

"Leyan'ın ne kadar iyi olduğunu görebiliyorum," dedi açıkça. "Sadece daha fazlasına sahip olduğunu biliyorum ve bunu görmek istiyorum."

"Bu yaptığının onu tetikleyeceğini mi sanıyorsun? Bu yaptığın sadece sınırı aşmak." Gözlerimi omzumun üzerinden Hür'e çevirdim. "Birini teşvik etmek istiyorsan, bu işe onun duygularını incitmemekle başlayabilirsin."

"İncinmeyen insan amacına ulaşamaz," dedi Hür, kendinden öyle çok emindi ki, zamanında başarabilmek uğruna ne kadar çok incitildiğini gözlerinde gördüm.

"Seni ne kadar incittiler bilmiyorum ama Leyan'ın kanatlarını kırarak onu amacına ulaştırabileceğini düşünüyorsan sana söyleyeyim, senin sırtındakiler bir uçağın kanatları gibi, tüm yaşadıklarını benzin olarak kullanıp uçmaya devam ediyorsun. Ama Leyan bir kelebekten farksız, onun kanatlarını ıslatırsan, bir daha uçuramazsın."

Hür'ün gözlerinden anlamını bilmediğim kelimeler geçti. Ağzını açtı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama kelimeler diline mürekkep gibi bulaşmadı, ağzı geri kapandı. Başımı iki yana sallayıp, eksik bir gülümsemeyle ona baktım; bu gülümseme, onun ne kadar aciz bir insan olduğunu yüzüne vurmuşum gibi nevrinin dönmesine neden olmuştu. Onu arkamda bırakıp kulise girdiğimde, Leyan'ın sessizce elinde tuttuğu koyu pembe kulaklığı izlediğini gördüm. Yağış ve Yağız yanında sessizce oturuyorlardı, Timsal sırtını duvara yaslamış, boynuna takılı akordeonunu çıkarmamıştı. Ortamdaki sessizlik anlık gerilmeme neden olsa da eğilip Leyan'ın yanağına sert bir öpücük kondurduğum anda kıkırtısını duymak beni gevşetti.

"Boş ver o mahpushane suratlıyı, işi gücü orada öylece vestiyer gibi dikilip üzerimize giydiğimiz ceketlere laf etmek..." Bu söylediğim Leyan'ın daha gürültülü gülmesini sağladı.

Timsal, "Seni incitmek aklının ucundan bile geçmemiştir, emin ol," dediğinde gözlerim Timsal'e çevrildi. "Bazen bomboş bir insan gibi konuşup karşısındakilerin canını bir güzel sıkar ama özünde iyi

Scanned with CamScanner

adamdır. Beş yıldır onun yanındayım, dans etmeyi de bana o öğretti. Bir hareketi istediği gibi yapamadığım için beni ağlattığını bilirim, defalarca kez onu terk ettim ama sonra geldi, hiçbir şey olmamış gibi bana fikrimi sormadan beni alıp stüdyoya geri getirdi. Böyle işte. Yarın yine hiçbir şey olmamış gibi karşına geçip, senden dans etmeni isteyecek."

"Tanrım," dedi Leyan gözlerini devirerek. "Cidden o adamın söyledikleri yüzünden üzüleceğimi falan mı düşünüyorsunuz? Çıldırmış olmalısınız. Hayatının tamamını bu tekerlekli sandalyenin üzerinde geçirmeye mahkûm bir kızı, tüm küçük dağları kendisinin yarattığını sanan, iki bacak üzerinde dikilip dimdik durabilmenin bir halt olduğunu zanneden bir herif mi üzecek sanıyorsunuz?" Güldü, gözlerim gülüşünde takılıp kaldı. "Daha ağırlarını duydum. Benim kalbimi yalnızca müziğin sesinin kısılması kırar."

"Sen harika bir kadınsın," dedi Yağış gülümseyerek. "Ve o aşırı yakışıklı, müthiş fizikli, dehşet egolu bir adam olarak senin yanında solda sıfır..."

"Abla sen yine bir düştün Salman kardeşlere..." dedi Yağız gülerek. Hür'ün abisi Hun, kahve kazasından sonra birkaç kez daha okula uğramış, hatta çalışmalarımıza katılarak bizi izlemişti. Bir süredir Yağış iki kardeşe de aşırı hayranlık besliyor, hep onlardan bahsediyordu. Hatta ona kalırsa Güz kesinlikle üveydi, onlarla aynı kanı taşımıyordu...

"Salman kardeşlere deyince o Güz denen kızı da dâhil etmiş oluyorsun, Yağız, yapma, yolarım ablam seni," dedi Yağış tehditkâr bir sesle. "Geçenlerde kampüsün dışında gördüm o kızı. Suratında o her zamanki kendini beğenmiş ifadesiyle etrafa buzlarını dökerek telefonla konuşuyordu. İnsan istiyor, istiyor ki telefondan çok güçlü bir sinyal sesi yayılsın ve o anda kızın kafası o sese maruz kalıp balon gibi patlasın..."

Yağız korku dolu gözlerle hemen dibinde oturan Yağış'a bakınca, Timsal de elinde olmadan gülmeye başladı. "Gülmeyi bırakın şimdi," dedim, kaşlarımın ortasında derin bir yarık oluştu. "Sen de kıza beddua edip durma. Şu Mantus'u canlandıracak kişi seçilmişti duyduğum kadarıyla. Neden hâlâ gelmiyor? Onun keyfini mi bekleyeceğiz?"

Yağış yavşak yavşak güldü. "Sen şuna Mantus'umu görmek istiyorum desene ya..."

"Aman nasıl komiksin sen. Otur da Güz'ü nasıl yok edebilirsin bunun planlarını yap sen, takıntılı deli."

"Ne takacakmışım onu?" diye sordu Yağış ağzını bükerek. Ayaklarını öne doğru uzattı, gözlerini kısarak yüzüme baktı. "O beni takıyordur."

"Kız seni neden taksın, Yağış?"

"Takılmayacak gibi miyim? Güzelim," dedi Yağış böbürlenerek.

"Ha sen o yüzden Güz'ü bu kadar takıyorsun?"

Gözlerini tamamen kısıp bir çizgi boyutuna indirdi. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Güzel ya hani, o bakımdan."

"Zevksiz sen de, ne olacak," diye homurdandı Yağış.

Yağız, konuyu dağıtmak istiyormuş gibi, "Eskişehir'den ev bakmaya devam ediyor musunuz, abla?" diye sorunca, Yağış'ın gözlerinin boşluğa takılıp kaldığını fark ettim. Dudaklarımı yalarken boğazıma dökülen kelimelerin boğazımda yarattığı yumruyu nasıl geçirebilirim diye düşünüyordum.

"Evet," dedim, Yağış'ın şeffaf lensin ardına gizlenmiş koyu renk gözleri takıldığı yerde donup kalmıştı âdeta. "Bir tane beğendik, gidip görmeyi düşünüyoruz."

Timsal, "Ne zaman taşınacaksınız, abla?" diye sorunca, gözlerim Yağış'tan uzaklaşarak Timsal'e çevrildi.

"Kasım ayının sonlarına doğru taşınmayı düşünüyoruz."

Timsal'in gözleri iri iri açıldı. "Ama oyun mayıs ayında gösterime girecek. Sen olmazsan nasıl yaparız?"

"Oyun için elbette burada olacağım," dedim kuru bir sesle. Yağış'a bakmaya korkuyordum, onun gözlerinde gördüklerim kalbimin yerini yoklatıyordu bana. Gitmemi istemediğini bakışlarında görebiliyordum ama ağzını açıp tek kelime etmiyor, bu isteğini kelimelere dökmüyordu.

"Bundan sonraki oyunlar nasıl ilerleyecek?" diye sordu Yağız, Timsal'in aklına takılan soruyu dillendirmiş gibi. Timsal de başını sallayarak Yağız'ı onayladı. "Yani sen olmadan... Mania olmadan bu oyun durur."

"Yeni bir Mania bulunur," dedim, sesim kuruydu, konunun kapanmasını istiyordum. Korhan ile gitme isteği o kadar büyüktü ki, önüme serilen hiçbir şey bu isteğin azalmasına neden olamazdı ama

Scanned with CamScanner

onların gözlerinde gördüğüm duygular, beni kalmam için zorluyordu. Oysa gitmeye ihtiyacım vardı. Yeniden mutlu bir kadın olabilmem, belki de hayatımda ilk defa mutluluğu tadabilmem için... Gitmem gerekiyordu.

"Öylece kalkıp dünyanın başına yıkıldığı şehre, o yıkıntıların arasına yaşamaya mı gideceksin yani?" Bu sorunun mimarı Yağış'tı. Dudaklarından su gibi akıp zihnimi ağzına kadar dolduran kelimeleri, gözlerimizin birbirine çarpmasıyla zihnimden taşıp gözlerimden dökülmeye başladılar. "Bunu yapacak mısın?" Gözlerimin çıkış noktasındaki duyguların hepsini görüyormuş gibi baktı. "Başka şehir kalmamış gibi, seni darmadağın eden bir şehre mi taşınacaksın?"

"Bu konuyu konuşmanın ne yeri ne de sırası," dedim sadece. Ben hayal ettikleriyle yaşayan bir insandım. Şu ana kadar gerçeklik benim için korkutucuydu, kendimi bir korku filminin içindeymişim gibi hissetmeme neden oluyordu; sanki o korku filminin içindeki kurbandım ve birazdan öleceğimi bile bile o karanlık koridorda ilerlemeye devam ediyordum. Yağış beni gerçeklere itiyordu, düşünmem gereken ama erteleyip durduğum şeyleri düşünmem için beni zorluyordu.

"Ben aylardır ağzımı açmıyorum," dedi Yağış. "Bu konuyla ilgili tek kelime etmiyorum. Belki vazgeçerler, burada birlikte yaşarlar ya da başka bir şehre giderler diyordum ama Eskişehir düşüncesini kafanızdan bir türlü atmıyorsunuz. Sebebi ne? Ben yaşadığın yerde her gece kaşınan bir yarayla uykuya dalıp, yine o yaranın kaşıntısıyla uykularından uyanmanı istemiyorum."

"Şehirlerin yaralarla alakası yok."

"Hayır, var," dedi Yağış. "Yaralar en çok açıldıkları şehirlerde acırlar."

Leyan, "Bence bu tartışmayı burada kesin," diye mırıldandı.

"Bence de," dedi Yağış sakince başını sallayarak. "İs kararını vermiş, bize onun kararına boyun eğmekten başka hiçbir şey düşmüyor."

Söyleyecek bir şeyim olmadığından sustum. Arkadaşıma nasıl hissettirdiğimi tam bu an yaşanana dek fark etmemiştim aslında. Endişeleniyordu, iyi olmamı istiyordu, gittiğim yerde pişmanlık değil mutluluk hissetmemi istiyordu. Bu her iyi dostun isteyeceği şeylerdendi, biliyordum ama anlamadığı bir şey vardı, ömür boyu bir

şehirden kaçamazdım, bir yaradan saklanamazdım. Yaram Eskişehir'deydi, bu doğruydu ama oraya adım attığım ilk andan itibaren içimde oraya ait bir ruh taşıdığımı hissetmiştim. Bu ruh belki yaralardan oluşan bir palto giymişti, belki de çırılçıplaktı ve tüm yaralarını derisine süs gibi işlemişti.

Suskunluğum Yağış'ı saman alevi gibi yandırıp söndürünce, çantasını alıp hızlıca kulisten çıkıp gitti. Arkasından gidip onu durmak isteyen tarafımın ayaklarına zincirler vurdum, onun peşine takılmaktansa onu düşünmesi için yaratacağı zamanın içinde kaybolması için yalnız bıraktım. İçeride oluşan sessizlik benim suskunluğumdan besleniyor gibiydi. Bir süre boyunca kimse konuşmadı, Timsal ve Yağız kendi aralarında konuşmaya başlayana kadar kulis durmaya devam etmiş, sonra da tıpkı Yağış gibi ben de kulisten çıkıp koridorda savruk bir zihinle öylece yürüyerek kalabalığa karışmıştım.

Okuldan çıkarken düşünceler kafamın içinin ruhuma bıraktığı miraslar gibiydi. Belli bir tartının içine koyup, ağırlığını ölçemediğim duygular birbirine savaş açmışlardı ve her bir duygu, kendisinin daha ağır olduğunu savunarak diğer duyguyu hırpalıyordu. Hemen ileride, okulu caddeye bağlayan dar yolda bir araç dikkatimi çekmişti, son model spor bir arabaydı. Aracın önünde Yağış dikiliyor, avuçlarını yüzüne koymuş öylece bekliyordu. Tam oraya yöneleceğim sırada aracın kapısı açıldı, son model spor arabanın içinden çıkan kişi Çağlar'dı. Çağlar, Yağış'ın o halini görünce onu belinden yakalayarak kendine çekti, ardından büyük kollarını arkadaşımın bedenine sardı ve o an, Yağış'ın sarsıla sarsıla ağlamaya başladığı andı.

Bir an kendimi onların dünyasına o kadar uzak hissettim ki, elimi uzatsam ve onlara dokunsam, dokunuşumu hissetmez gibiydiler. Konuşsam, sesimi duymazlardı sanki, karşılarında dikilsem beni gözlerdi... Çağlar, çenesini Yağış'ın başının üzerine bastırıp ona sarılmaya devam etti. Yağış'ın neden ağladığını bilmek mi yoksa onlara bu kadar yakınken, onlara bir anda yabancılaşmış hissetmek miydi göğsümü böyle ağrıtan bilmiyordum ama olduğum yerde donup kalmıştım.

Bir el usulca omzuma dokununca irkilerek gözlerimi elin sahibine çevirdim. Anka'nın bakışları bende değil, hemen karşımızda, bizden habersiz birbirine sığınmış o iki manzaradaydı. Elimi elinin

Scanned with CamScanner

üzerine koyarak ona baktığımda, gözlerini onlardan uzaklaştırarak bana doğru çevirdi.

"Kabullenemiyor," dedi sessizce, gözlerini tekrar ikiliye çevirdi. "Sana çaktırmıyordu ama bir süredir hep ağlıyor."

Yutkunuşum boğazımdan kayamadı, kelimeler buna engel olmuştu. "Neden?" diye sordum. "Mutlu olmamı istiyor, orada mutlu olamam mı sanıyor?"

Anka'yı ilk kez bu kadar sakin görüyordum. İkisini izlerken öyle çok sakindi ki sanki ruhu yerinde yoktu, düşünceleri susmuştu, kalbinin bile sesi çıkmıyordu. "Sen Eskişehir'e gidip o acı gerçeği öğrendikten sonra Yağış senin önünde hep güçlü taklidi yaptı. Mutlu taklidi... Ama değildi. Sanki bu acı gerçeği o öğrenmiş, onun dünyası başına yıkılmış gibi mutsuzdu. Şimdi hem senden ayrılacak olmanın şokunu atlatamıyor hem de Eskişehir'e gidecek olmanı anlamlandıramıyor."

"Bu halde olduğunu bilmiyordum."

"Bilmeni istemiyordu çünkü," dedi Anka. İkisinin bizi görmesi imkânsız gibi bir şeydi. Gözlerimi yeniden ikisine çevirdim, Yağış bir süre Çağlar'ın kollarından ayrılmadan, avuçlarını yüzüne örtmiş bir şekilde gözyaşı dökmeye devam etti. Kalbimi ağrıtan bu görüntü, gözlerimin önüne bir daha hiç silinmeyecek, eskimeyecek, yakılsa bile varlığını yitirmeyecek bir resim gibi çizilip, zihnime çerçeve gibi asıldı.

"İlk kez bunu söylüyor olabilirim sana," diye mırıldandım. "Ama şu an ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Sen onun için çok önemlisin," dedi Anka. "Seni öyle çok seviyor ki..."

"Ben de," dedim. "Ben de onu çok seviyorum. Ağlamasını istemiyorum."

"Gitmek istiyorsan, hiçbir gözyaşı seni durdurmasın," dedi Anka, onu böyle ciddi görmeye alışkın olmadığımdan başımı sallayarak ona bakmak dışında bir şey yapamadım. "Üstelik Çağlar burada, gözün arkada kalmasın. O her zaman Yağış'ın yanında olur."

"Biliyorum," dedim yavaşça. "Hem siz de varsınız. Ben her zaman gelirim de zaten."

"Çağlar daha çok var gibi," dediğinde gözlerinin yeniden onlara takıldığını fark etmiştim. Rima'nın söylediklerini hatırlamak bir an

için söyleyebileceğim tüm kelimelerin bir kibritin ucunda alev almasına neden oldu. Susup öylece arkadaşıma baktım.

Gözlerini bana çevirip, çekik, içleri iri badem gözlerinde beni yerle yeksan eden bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Çok mu belli ediyorum ben?"

"Neyi?" diye sordum aptalı oynayarak.

"Anladığına öyle çok eminim ki," dedi, zoraki bir gülümseme eşliğinde kurduğu cümle bana çok garip duygular hissettirmişti.

"Ne zamandan beri?" diye sordum yavaşça, Anka'nın gülümsemesi gerçeği ona göstermemin etkisiyle daha da genişledi.

"Bilmiyorum, zamanla oldu sanırım. Tam olarak şu zaman oldu diyemiyorum. Bir gün kalkıp ondan hoşlanıyor olarak başlamadım yani güne."

"Çağlar ve sen çok farklısınız demek gelmiyor içimden." Gözlerimi Çağlar ve Yağış'a çevirdim. Çağlar, Yağış'ı aracın ön yolcu koltuğuna bindirdikten sonra sürücü koltuğuna bindi ve araç uzaklaşmaya başladı. "Ama öyle olduğunuzu biliyorsun," diye mırıldandım, bir süre bizden uzaklaşan aracı izledim. "Çağlar birini sevebilecek bir adam değil. Yaşadığı hayat belli ve biz arkadaşız. Seni üzmek isteyeceği son şey olur, emin ol." Gözlerimi yumdum. "Siktir ya, böyle konuşmalar yapmaktan nefret ediyorum."

"Sorun değil, gerçekten," derken gülüyordu. "Ama Çağlar'ı tam olarak göremiyorsun."

Duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Birini sevemeyecek bir adam değil," dedi Anka, sesi nahifti.

"Güz olayını diyorsan, anlık bir etkilenmeydi. Çağlar kaç aydır kızın adını bile anmıyor."

Anka'nın gözleri gözlerime tutundu. "Güz'den bahsettiğimi de nereden çıkardın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum yeniden, Anka bu defa sessiz kalmayı tercih edip sadece omuz silkti. Bu hareketi merakımın katlanmasına neden olurken, ısrarla, "Söylesene," dedim.

"Henüz Çağlar'ın bile göremediği bir şey, senin görememen çok normal," dedi sadece Anka. "Bana daha fazlasını sormasan olur mu?" Gözlerini kaçırdı. "İyi hissettirmiyor."

Anka'nın nasıl hissettiğini tahmin etmek bile istemiyordum. Çağlar ile arkadaşlıklarının bu tür bir duyguyla yıkılmasından

Scanned with CamScanner

korksam da söyleyebileceğim her şeyi kaybetmiştim. Ağzımı açsam, ağzımdan çıkacaklar Anka'yı daha da incitebilirdi, onu kırabilir, hatta belki de herkesten gizli ağlatabilirdi. Hiçbir şey olmamış, sanki kalbi hissettiği duygular yüzünden paramparça değilmiş gibi gülümsemişti bana. Birlikte kahve içip, biraz zaman geçirdikten sonra dersi olduğu için yanımdan ayrıldı. Ben de daha fazla orada kalmak istemediğim için okuldan ayrıldım.

Okulun dışında bekleyen siyah araba hatıralarımda bir yere saklıydı. Çok geçmeden arabadan çıkıp, bana doğru ilerlemeye başlayan adamı fark ettim, bu adamı tanıyordum, Korhan'ın dedesinin şoförüydü. Onu ikinci görüşümdü ama yüzü uzun yıllardır tanıdığım birinin yüzüymüş gibi hafızama kazınmıştı.

Adamın çekimser bakışlarının üzerimde olduğunu hissettiğimde, gözlerimde anlayışlı bir ifadeyle yanıma gelmesini bekledim. "Merhaba Nur Hanım," dedi, bir an bu söylediği bende herhangi bir anlam kazanamadı ve adama öylece baktım. "Yanlış bir şey mi dedim, küçük hanımım?"

"İsmim Nurşan," dedim, karşımdaki adam Türkçe konuşmak konusunda pek iyi değildi, bu yüzden İs diyerek onun aklını daha da bulandırmak istemiyordum. "Merhaba. Bir sorun mu var?"

"Yok yok," dedi ellerini kaldırıp yavaşça sallayarak. "Bir sorun olduğundan değil de beyim sizi görmek ister. Sizi alıp ona götürmem gerekiyor. Uygun musunuz acaba?"

Anlık şaşkınlıkla, "Diyar amca mı?" diye sordum, kirpiklerimi arka arkaya kırpıştırmam karşımdaki adamın ensesini ovarak başını sallamasına neden oldu.

"Evet, küçük hanımım. Gelecek misiniz acaba? Gelmezseniz beni öldürebilir."

"Gelirim," dedim hiç düşünmeden. Beni neden görmek istediğini bilmiyordum ama Diyar amcayı gerçekten sevmiştim, aylardır Korhan'la bir araya geliyor olmalarına rağmen, onu sadece iki kez görmüştüm, onu tanıma fırsatımın olmasını istiyordum. Benim için biriyle tanışmak çok büyük bir şey değildi ama Diyar amcayla tanışmak önemli gibi geliyordu. Sadece adını değil, hikâyesini de bilmek istiyordum.

"Çok sağ olun, küçük hanımım," dedi adam, ardından arabayı işaret ederek. "Buyurun," dedi, panikli görünüyordu. Bu hali beni

anlık da olsa gülümsetti, gülümsememem onu şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı ama bir şey söylemedim ve onun yanından geçip, araca doğru ilerlemeye başladım. Adam beni arka koltuğa kendimi önemli biriymişim gibi hissetmeme neden olacak bir saygıyla yerleştirdi, kapımı kapattı, ardından da birlikte yola koyulduk. Uzun süren araba yolculuğu boyunca ağzından tek kelime bile çıkmamıştı, öyle ki tıkanık trafik bile onu öfkelendirmemiş, her şeyi sanki arabada ben olduğum için alttan alıyormuş gibi sakinlikle karşılamıştı.

Antalya'nın dışında, yeşillikle iç içe olan, iki yanı orman ve sırtını dağa yaslayan büyük evin önüne geldiğimizde, aracın camına düşen yansımamın bile gözleri parlıyordu. Üç katlı, bir okul kadar geniş binanın bahçesi de kendisi gibi genişti. Bahçesinin sınırları beyaz, motifli duvarlarla örülmüştü ve bahçe kapısı iki katlı bir bina boyutundaki dev parmaklıklardan oluşuyordu. Adamın kornaya basmasıyla dev parmaklıkların ördüğü kapı kendimi yabancı bir filmin ortasında hissetmeme neden olacak ağırlıkla birbirinden koparak iki yana açıldı.

Evin dışı bembeyazdı, önünde uzun ama oval görünen bir havuz, havuzun bittiği yerde mermer bir yürüme yolu, yürüme yolunun önünde de beyaz veranda uzanıyordu. Verandadaki eve açılan kapı komple camdandı, veranda da büyük beyaz ahşap bir masa, etrafında beyaz sandalyeler ve bir de sallanan beyaz yastıklı bir koltuk vardı.

Verandanın cam kapısının aralık durduğunu verandanın beyaz iki basamağını tırmandığım sırada fark etmiştim. Cam kapının ardında basma etekli, tülbendinde kendi işlediğini düşündüğüm beyaz oyalar olan orta yaşlarda bir kadın dikiliyordu. Kadın beni gördüğü an önce yadırgayan kahverengi gözlerle yüzümün tam göbeğine baktı, ardından kapıyı tamamen açarak, "Küçük hanımım?" dedi sorar gibi. Bana böyle seslenilmesi her ne kadar çok tuhaf hissettirse de ne diyeceğimi bilemeyerek başımı sallayıp kadını selamladım.

"Hoş geldiniz, küçük hanımım," dedi kadın ve birden elime doğru eğildi, irkilerek geri çekilip kadına şaşkınlık dolu gözlerle bakakaldım. Kadın geri çekildi, beni korkuttuğunu fark etmiş olacak utanarak boynunu büktü. "Korkuttum mu sizi?"

"Hayır," diyebildim, kekelemiş miydim bilmiyordum ama buna ihtimal veriyordum.

Scanned with CamScanner

"Ne bu eve ne de Mardin'deki eve hanım sıfatını taşıyan birileri girmeyeli yıllar oluyor," dedi kadın şiveli sesine sıkıştırdığı hüznü iliklerime kadar hissettirerek. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine etrafına çizgilerin oturduğu kahverengi gözleriyle baktı; kan damarları gözlerinin beyazına gökyüzüne serilmiş şimşeklerin damarları gibi yayılmıştı. "Büyük hanımımı kaybedeli yıllar oldu." Eliyle yeri işaret etti. "Ben şu kadarcıktım, beni o büyüttü, rahmetli anamın yokluğunu hiç hissettirmezdi bana."

Kimden bahsettiğini başta kavrayamadım, sonra Korhan'ın babaannesinden bahsedildiğini fark edince yutkunarak, "Başınız sağ olsun," diye mırıldandım.

"Bu evin küçük kızından sonra..." diyecekti ki, birdenbire arkasında beliren Diyar amcayı hissedince susup geri çekilerek başını önüne eğdi. "Küçük hanımım geldi, beyim."

"Görüyorum, Neriman," dedi Diyar amca gür bir sesle, altın işlemeli bastonunu yere vurarak gözlerini Neriman'ın üzerinde gezdirdi. "Kapı ağzında durmuş insan içeri buyur edilir, kapıda durmuşsun hayat hikâyesi anlatıyorsun."

"Kusura bakmayın, beyim..." Neriman ellerini karnının üzerine koyup başını saygıyla salladı. "Uzun yıllar sonra..."

"Tamam, Neriman. Hadi sen gidip dinlen, ben ilgilenirim kızımla."

Neriman başta karşı çıkacak gibi kafasını kaldırdı ama Diyar amcanın yara kabuğu rengindeki gözlerinde gördüğü ifade onun ağzını açacak kelimenin sırtına bıçağı sapladı. Neriman susarak başını önüne eğdi, yavaşça salladı, geri adımlar atarak bizden uzaklaştı, sonra da sırtını döndü ve gözden kayboldu. Diyar amcanın maziyi içine bir ölüyü gömer gibi gömmüş gözleri bana çevrildiğinde kalbimin atışları göğsümün ayarını bozmuş bir saat gibiydi, atış sesleri zamansız ve yersizdi, göğsümdeki durgunluğu alabora etmişti.

"Hoş geldin, kızım," dedi Diyar amca, sesinin diğer insanlara kullandığı ses tonunun aksine sıcak olduğunu hissettiğimde ona yavaşça gülümsedim ama hâlâ neden burada olduğumu, neden beni görmek istediğini bilmiyordum. "Neriman biraz gevezedir, sıkmadı canını değil mi?" Bana gülümsedi, gülümseyişi sıcacık vaatlerle doluydu. Elini omzuma koyarak bir baba edasıyla omzumu sıktı.

"Hadi buyur geç içeri, yabancı gibi dikilme orada öyle."

İçerisi narenciye bahçesi gibi kokuyordu. Ferah, temiz, huzurlu... İçerisi de tıpkı evin çevresi ve dış görüntüsünde olduğu gibi beyazlarla kaplıydı. Diyar amca tamamen siyahlara bürünmüş, omuzlarında onun ruhunun ağırlığını taşıyan bir paltoyla dolaştığı bu ev nasıl oluyordu da cennet kadar beyaz görünebiliyordu anlamamıştım. Bembeyaz bir piyanonun önünden geçtik, ardından buzlu camları olan beyaz, ahşap kapıyı açtı ve beni bu defa nostaljinin kalbine taşıdığını fark ettim. İçerisi tamamen ahşaptı.

Eski, muhtemelen antika olan bir gramofon, gramofona takılı bir plak dikkatimi çeken ilk ayrıntı olmuştu. Hemen köşede bir çalışma masası, masanın üzerinde siyah, eski ve antika olduğu anlaşılan bir daktilo, masanın arkasında da masa ile aynı malzemeden yapılma ahşap, muhtemelen ceviz bir kütüphane vardı. Kütüphanenin rahminde yüzlerce kitap uyuyordu, bir zamanlar doğmuş, büyümüş, ölmeden yeniden bir cenin gibi anne karnına dönmüş kitaplar... İçerisi biraz toz, biraz da naftalin gibi kokuyordu. Ve kitap sayfalarının kokusu da bu iki kokuya katılarak bir vals gösterisi sunmaya başlamıştı.

Diyar amca sırtındaki paltoyu geriye atarak çalışma masasının arkasındaki sandalyenin sırtına düşürdü. Masaya oturdu, bana da hemen masanın dibinde duran kolları ahşap koltuğu gösterdi.

"Otur şöyle."

Karşısına oturdum. Gümüş kaplama sigara tabakasını açtı, içinden sarma bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına dengeledi, kırışmış, eski yaraları derisinde taşıyan elleriyle çakmağını sıkıca tutup, bir eliyle sigaranın bedenini kavrarken, diğer eliyle çakmağı çaktı ve ateş fırlayarak sigarasının ucunu tutuşturdu. Sigaradan çektiği duman, içime mürekkep gibi akan merak duygusu misali ciğerlerine doldu, ardından o dumanı usul usul dışarı bırakırken gözlerini dumanlardan korumak adına kıstı.

"Hanidir diyorum o haytaya seni görmek istediğimi," diye mırıldandı, ellerini masanın üzerine uzatıp gözlerini parmaklarının ucunda tuttuğu sigaraya indirdi. "Ailesinden hastalığını saklayan adam gibi, seni benden saklıyor."

Kurduğu son cümle, gözlerimin sigarasına bir ateş gibi dökülerek orada öylece yanmaya başlamasına neden oldu. İçime dokunmuştu, içimde bir yara gibi sızlamıştı bu cümle. Belki yaşlı bir

Scanned with CamScanner

adamın ağzından duyduğum için, belki de onun hastalığı olduğunu hayal ettiğim içindi, bilmiyordum ama içimde bir yer vardı, orası bu cümleden büyük bir hasar almıştı.

"Paylaşamıyor seni hiç," dedi sonra ve ekledi: "Zoraki olmadı, değil mi? Yani seni apar topar buraya çağırmam."

"Hayır," diye mırıldandım. "Rızam olmasaydı gelmezdim."

"İyi o halde." Sigarasının uzayan külünü avucuna silkmesini beklemediğimden duraksayıp gözlerimi yüzüne çevirdim. Sigarayı tekrardan dudaklarına götürdü, bir süre bekledi, göz göze geldik.

"Eskişehir'e gidecekmişsiniz."

"Evet."

"Yapabilecek misin benim haytayla oralarda?" diye sordu, sorusu bana değil de torununa güvenmiyormuş gibi hissettirmişti bana. Gözlerimi Diyar amcanın gözlerinden çekmeden başımı salladım.

"Yaparım, neden yapamayayım?"

Güldü. "Dengesizdir biraz. Vara yoğa kavga çıkarır, kırar da seni."

"Biliyorum," dediğimde bir an kendimi çok çaresiz hissetmiştim. Evet, biliyordum. Aniden parlayabiliyor, aniden zorla diktiğimiz bir kuleyi tek bir dalgasıyla yıkabiliyordu. Öyle garipti ki içimdeki bu his, onu yaptığı ve yapacağı her şeyle kabul etmişim gibi hissediyordum.

"Seni kırdı mı hiç?"

"Kırmadı," diye mırıldandım. "Sadece bazen çok yıkıcı olabiliyor."

"Bilirim," dedi, gözlerini yüzümde uzun süre gezdirdi, ne diyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. "İyi ediyorsun onu."

Onu iyi etme düşüncesi... Cehenneme iyilik tohumları ekip, tohumların büyüyerek çiçek verdiğini izlemek gibiydi. Ama onu kötü etme düşüncesi... İşte bu, cennete avuçlarımda taşıdığım günahlardı sanki, o günahları cennetin nehirlerine avuçlarımın içinde bırakıyordum ve günahlar yayılarak tüm nehirleri zehirliyor, o nehirlerden tek bir damla su içen her meleği acılar içinde öldürüyordu.

"İyi ettiğini biliyorsun, değil mi? Onu nasıl iyileştirdiğini..."

Diyar amcanın gözlerine gözlerimde saklayamadığım ışıltılarla baktım ama ışıltılar parlaklıklarını yitirdikleri anda korkular yeniden gün yüzüne çıkıyordu.

Ben gözlerimdeki ışıltıların altında saklanan karanlık korkular taşıyordum.

"Korhan yetim," dedi, gözlerini sigarasına indirdi. "Ben ne yaparsam yapayım, bir tarafında öyle derin bir boşluk var ki, içine koyduğum hiçbir şey o boşluğu kapatmaya yetmez. Para, güç, itibar... Hiçbiri yetmez."

Başımı önüme eğip, dizlerimin üzerine ölü güvercinler gibi düşmüş ellerime baktım. Korhan kendi cehennemini kendi yaratmıştı, kendi kendinin şeytanı olmuştu; Korhan kendi cennetini de kendi yaratmıştı, kendi kendinin tanrısı olup kendine sırtını dönmüştü. Baştan sona yaralarla kaplı bir adamın neresine pansuman yaparsan yap, bir diğer yeri kanamaya devam edecekti.

Onu bulduğumda kan revan içindeydi.

"Korhan'ı var ettin," dedi Diyar amca, gözlerimde var olmuş bir fırtınayla kafamı kaldırıp Diyar amcanın şehri olan gözlerine baktım. "Fakat yok da edebilirsin."

"Öyle bir şey yapmam," dedim, Ayçelen'le aramızda geçen konuşmayı hatırlayınca bir anda diğer kuracağım tüm cümleleri var edecek olan kelimeler boğazıma doldu; oluşan yumru yutkunmama engel oldu.

"Son günlerde çok öfkeli," dedi birden, konunun aniden değişmesi kaşlarımın ortasındaki yarığı derinleştirdi. Diyar amca sigarasını dudaklarına yaklaştırdı fakat sigaradan bir duman almadı, kaşlarını çatarak sigarayı dudaklarından uzağa sürükledi. "Saldırgan. Tetikte. Endişeli."

"Bana pek belli etmemeye çalışıyor ama hissettim," dedim başımı sallayarak. "Birkaç gündür böyle olduğunu."

"Korhan'ı neyin endişelendirdiğini biliyor musun peki?" Gözlerimin içinden cevaplar almak istiyormuş gibi baktı bana ama aradığı cevaplar bende değildi. Başımı iki yana salladığımda, başını aşağı yukarı sallayarak gözlerini masaya indirdi.

"Attığı adımdan ne bok yediğini anlarım normalde," dediğinde sesi sıkıntılıydı. "Ama şu an hiçbir şey anlayamıyorum."

"Belki işle alakalıdır," dedim, sonra durdum. Hâlâ Özge ve arkadaşına yüzme dersi vermeye devam ettiklerini hatırlamak beni anlık konudan kopardı, yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. Bundan nefret ediyordum.

"İşle ilgili bir konu olduğunu düşünmüyorum," dedi Diyar amca ciddiyetini bozmadan. "Dedim ya, onu tanıyorum. Attığı adımdan

Scanned with CamScanner

yediği haltı anlayabilecek kadar hem de... Ama bu konu her ne ise, benden bile gizleyebileceği kadar dikkat ettiği bir konu."

İçime kan gibi damlayan kuşku, damarımda ilerlemeye başlayarak tamamen bana karışmaya başladığında, sonu üç noktayla bitirilmiş ruhu yarım bir roman gibi hissediyordum.

"Çözsen çözsen sen çözersin," dedi Diyar amca, sesindeki netlik beni korkutmuştu. Gözlerimde korkunun tohumlarıyla ona baktım, bana güç vermek ister gibi tam gözlerimin içine bakıyordu. "Seninleyken mutlu. Bu mutluluğuna gölge düşsün istemiyorum. O hayat benim bu dünya üzerindeki son kanım."

"Neler olduğunu öğrenmeye çalışırım," dedim ama bunu yapabilir miydim bilmiyordum, şu ana dek onu neredeyse hiç sorgulamamıştım, yapacağım bu sorgunun sonucu onu daha da kabuğuna hapsetmek olabilirdi ve ben bunu istiyor muydum, işte bundan tam olarak emin olduğum söylenemezdi.

"İki gün şu çalıştığı havuzda tartıştığı bir adamın ağzını yüzünü dağıtmış, adamın avukatı kapıma dayandı," dedi Diyar amca, bu olayı bilmediğim için ona şok içinde bakıp kalmıştım. Sigarasının uzayan külünü yeniden avucuna silkti. "Normalde de böyle vukuatları olmasına alışkınım ama seninle olduğu süre boyunca bunları yapmayı kesmişti."

"Benimleyken de yapıyor," dedim kendimi tutamayarak. Erdem olayını hatırlamak yeniden kanımın buz kesmesine öncülük etmişti. Diyar amca kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı.

"Uzun süredir vukuat işlemiyordu," dedi.

Anlatmak istemesem de zorunda bırakılmış gibi hissettiğimden, "Metin yazarımızı da hırpaladı," diye mırıldandım. "Birkaç ay önce..."

İşte şimdi Diyar amcanın ilgisini çekmişim gibi duruyordu. "Metin yazarınızı neden hırpaladı?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki. Etrafımda olmasını istemiyor sanırım, bundan rahatsız oldu. Aslında adam etrafımda da değildi."

"Kıskançlık yaptı yani," dedi Diyar amca ama her nedense o kahverengi gözlerde başka şeyler de görüyordum, bana söylemeyeceği ama kafasında kurduğu bazı şeyler var gibi duruyordu. Derin şeyler... Duyduğum zaman belki de beni korkutabilecek kadar tenha şeyler.

"Kıskançlık denebilir sanırım."

"Bir metin yazarını neden kıskansın ki? O za..."

Çift kanatlı kapı büyük bir gürültüyle açıldığında bir an oturduğum yerden korkuyla sıçradım. Gözlerimi hızla kapıya çevirdiğimde, Korhan'ı kapının önünde dikilirken görmeyi beklemiyordum. Kaskı kolunun altındaydı, üzerinde ince, siyah bir deri ceket vardı ve ceketin içinde de beyaz, yuvarlak yaka tişörtü görünüyordu. Şiir yeşili gözlerinde gördüğüm ifadeden mi yoksa aldığı sık nefeslerden dolayı hızlıca inip kalkan omuzlarının hareketlerinden midir bilinmez dehşet içinde ona bakıyordum.

"Destursuz it," dedi Diyar amca aniden. "Öyle dalınır mı hiç? Ben sana ahlak öğretemedim, usul adap da mı öğretemedim?"

Korhan, dedesine cevap bile vermeden, "Neden bana söylemedin?" diye sordu bana, duraksadım, neyden bahsettiğini anlamadığımdan sadece gözlerimi kırpıştırdım. Büyük adımları odanın içine düşmeye başladı. Yeri göğü inletir gibi yürüyordu. "Buraya geldiğini neden haber vermedin?"

Ne zamandan beri bir şeyleri yaparken ona haber veriyordum ki? Sorusu beni şaşkına çevirdiğinden ve dedesinin önünde olduğumuzdan hiçbir şey söylemeden onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Sessizliğim onu öfkelendirmiş gibi görünüyordu, zembelek yeşili gözler dedesine çevrildi.

"Adam gönderip kızı aldırmak ne?"

"Kûçık ji kê bitirse bi wi ali direye[1]," dedi Diyar amca birden ateş püskürerek, ne dediğini anlamamıştım ama Korhan'ın kaşlarının daha da çatılmasına neden olmuştu söylediği şey.

"Neden benden habersiz iş yapıyorsun?" diye sordu Korhan, dedesine. Dedesinin ona kaşlarını kaldırıp alayla baktığını gördüm, ardından Diyar amca masanın kenarına yasladığı bastonu eline alıp yavaşça doğrularak kalktı.

"Ben ne zaman sana haber vererek iş yaptım, eşek semeri?"

"Sen kıza sordun mu isteyip istemediğini? Hoş, sorsan bile seni kırmamak için istediğini söyler bu kız," dedi Korhan, bana değil, dedesine bakıyordu. Kaşlarımı çatarak onu izlemeye devam ettim. "Bu yaptığın çok saçma."

"Sen bana sesini yükseltmeyi kesecek misin yoksa ben mi

[1] Kûçık ji kê bitirse bi wi ali direye: Köpek korktuğu yana havlar.

Scanned with CamScanner

keseyim senin sesini?" Dedesinin bu güçlü tavrı gözlerimin ona kaymasına neden oldu. Korhan kolunun altındaki kaskı sertçe ahşap masaya koyunca, biri yeşil diğeri kahverengi olan gözler birbirine iki farklı noktadan oklarını fırlatıyormuş gibi saplandılar. Diyar amcanın gözleri masaya sertçe koyulan kaska indi.

"Bisikletinin şapkasıyla mı hava atıyorsun sen bana?" Gözlerini Korhan'a çevirdi. "Senin bu bisiklete binmişliğin kadar benim traktör sik..." Durup bana baktı. "Alırım seni ayağımın altına, it. Al şu kaskı şuradan. Beni kızın yanında konuşturtma."

"Sana her şey şaka geliyor herhalde?" diye sordu Korhan, onu dedesine karşı ilk kez bu kadar meydan okurken görüyordum. Gözlerini bana çevirdi. "Sana ben bir şey söylesem yapmazsın ama bu ihtiyar söyleyince yapıyor musun?"

"Ne diyorsun şimdi?" diye sordum terslenerek. Bir sabrım vardı, güzel suratını dağıtmamı istiyordu sanırım?

"Ne dediğimi anlamadın mı, Nurşan?" Bana doğru döndü, boynundaki tüm damarlar kabarmıştı. "Kafamın içinde sikim kadar büyük olaylar dönüyor, bir de okula gittiğimde senin bir arabaya bindirilip götürüldüğünü öğreniyorum. Aklım götüme indi, haberin var mı?"

"Büyüklüğünden de bahsediyor," diye homurdandı Diyar amca. "Görmemiş pezevenk."

"Bindirilmedim, bindim, götürülmedim, kendim geldim," dedim üzerine basa basa. "Eğer beni arasaydın, sana nerede olduğumu söylerdim. Özel olarak sana nereye gittiğimi, nerede olduğumu, ne yaptığımı söylemek zorunda değilim. Çok merak ediyorsan da arar sorarsın."

"Her şeye bir cevabın olmasa şaşarım," dediğinde burnundan soluyordu, yeşil gözler yeniden dedesine çevrildi. "Bir daha böyle şeyler yapma."

"Senden istediğim zaman bana kızı kendin getirsen yapmazdım, bağırıp durma, alırım seni ayağımın altına. Şakam yok. Ne diye kuyruğu çekilen eşek gibi anırıyorsun?"

Korhan tam ağzını açacakken, elimi onun göğsüne bastırarak, "Sakin," diye mırıldandım, beni, hatta dedesini bile germişti bu öfkeli hali. Neyi vardı gerçekten anlamıyordum, gece yarılarına kadar uyanık kalıyor, bazen hararetli telefon görüşmeleri yapıyor, gecenin

çoğunu bilgisayarının başında geçiriyordu. Bir sorunu olduğu açıktı ama bu sorunu bizle paylaşmadığı gibi bizi de bu sorunun parçaları haline getirerek yoruyordu.

Yeşil gözler, nehre bırakılmış ateş gibi gözlerime indi. Hızla inip kalkan göğsünde duran ellerim baskıyı kesmedi. Korhan gözlerimin içine bakmanın ona kuyunun dibindeyken yukarıdan ışık tutuluyormuş gibi hissettirdiğini bana hissettirerek bakıyordu.

"Sadece endişelendim," dedi, neden endişelendiğini bile anlamıyordum. Birinin beni zorla götürdüğünü düşünmüş olamazdı, kafasında ne kurduğunu anlayamıyordum. Yine de gözlerine bakmaya devam ettim.

"Şu aptal herifi sakinleştir," dedi Diyar amca yanımızdan geçip giderken. "Koskoca herife kötek atmak zorunda kalacağım yoksa."

Kapı üzerimize kapanana, odadaki yalnızlık tenimize ikinci bir deri gibi sinerek bizi birbirimizle bırakana kadar sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. Elimi göğsüne bastırdım.

"Bana açıkça söylemeni istiyorum," dediğimde durdu, gözlerinden anlık bir duygu geçip gitti ama o duyguyu yakalayıp ona adını soramadım. "Sorun Eskişehir'e gidecek olmamız mı?" Bu soruyu beklemediği o kadar belliydi ki, bana olan bakışı anlık içimi ferahlattı. "Bu yüzden mi bu kadar gerginsin? Gitmekten vaz mı geçtin? Bunu bana söyleyemiyor musun?"

"Sen zekâsız mısın?" diye sordu çat diye.

"Görünen bu," dedim.

"Görünen bu mu? Sen ciddi ciddi bana bakınca bunu görüyorsun, öyle mi? Ben Eskişehir'e gitmek istemediğim için böyleyim yani?" Ona bön bön baktım, o da aynı şekilde bana bön bön baktı. "Sen gerçekten salak mısın yoksa çok mu zekisin de böyle rollere giriyorsun, anlamıyorum ben."

"Açıkça söyle o zaman amına koyayım," dedim birden öfkeyle. "Derdin ne?"

"Anlayabileceğin şeyler değil," dedi gözlerimin içine şaşkınlıkla karışık bir duyguyla bakarken.

"Anlatsan anlarım," dedim sadece.

"Anlatabilsem, durur muydum?"

"Ne?" Sadece bu soru döküldü dudaklarımdan, beni belimden kavramasıyla birden dünyadaki tüm saatler durdu; zaman ilerliyordu

Scanned with CamScanner

ama artık hiç kimse saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Dudaklarının dudaklarıma anlam veremediğim duyguların bir dalga gibi yükselip kıyılarıma vurduğu gibi vurdu. Bir eli yüzüme kaydı, başta algılarını sakatmış gibi öylece beklesem de sonunda onun öpüşüne karşılık vermeye başladım ve beni dedesinin masasına oturtup bacaklarının arasına girdi.

Dudakları, dudaklarımda ölümü fısıldayan bir hastalık gibiydi. Bir elim sakalların ördüğü yüzüne kaydı, yüzüne dokununca yanık izi parmak uçlarıma bulaştı. Bir izin parmak uçlarına bulaşması demek, bir ömrün önüne serilmesi demekti. Anıların... İnsanı şu an olduğu kişi yapan yaşadıklarını...

Beni daha büyük bir ısrarla öpmeye başladı. Karanlıkta yanan yıldızlar gibi kalbimde yanan duygularla ona karşılık verdim. Aptalın tekiydi, bütün ayarlarımı bozduğu da oluyordu ama yine de her zaman göğsünde bana bir yer açıp beni bu dünyadan kurtarıyordu.

"Beni seninle sınama," dediğinde dudakları dudaklarımın üzerini kefen gibi örtmüştü. Gözlerimi güçlükle aralayarak yeşil gözlerinin esaretine düştüm. "Benim kafamın içi söyleyemediklerimle dolu, bana sorular sorup söyleyemediklerimin sayısını arttırma."

Parmak uçlarımı yanık izine bastırdım, bizi birbirimize zincirleyen onun izleri gibi hissediyordum. Belki çok saçmaydı, belki sadece kalbimin uydurduğu bir histi ama bu böyleydi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp çekti, dudaklarımız birbirine bir insanın ölüme olan yakınlık mesafesindeyken fısıldadı: "Yine aynısını yapıyorsun. Bak," dedi. Ve ekledi: "Sorgulamıyorsun."

"Sorgulasam anlatır mıydın?" diye fısıldadım, dudakları dudaklarıma sürtündü, yutkundum, yutkundu.

"Belki de bunun cevabını bildiğin için sorgulamıyorsun."

Bir şey diyemedim, bu beni daha büyük bir ihtirasla öpmeye başlamasına neden oldu. Gökyüzünde batan bir güneş gibiydi, ışıkları usul usul geri çekilirken onun silindiği her yanı karanlıklar sarıyordu ve ben o karanlıkta yolumu kaybediyordum.

"Bir gün beni mahvedeceksin," dedi sessizliğimden besleniyormuş gibi. Öyle ki, benim sessizliğim et parçaları gibiydi ve onun kelimelerinin aç ağzı, bu et parçalarıyla doyuyor, kelimeler bana kendini doydukları anda göstermeye başlıyorlardı. "Bir gün beni öyle çok mahvedeceksin ki..."

"Seni mahvetmeyeceğim," diye inledim dudaklarına doğru. Gökyüzünden silinmek isteyen güneşin zayıf kalp atışları gibi odanın içine doluşan turuncu ışık sanki alevdi ve o beni öptükçe, ben o alev tarafından sarmalanarak tutuşmaya başlıyordum.

Kendini bana bastırdı, gözlerimi yumup yavaşça inledim ve güneşin sıcak dokunuşlarını tenimin altında, ruhumun derinliklerinde hissettim.

"Beni mahvedeceksin ve ben buna engel olmayacağım," diye inledi, gözlerinin açık olduğunu, yüzüme verdiği tüm duyguları izlediğini bilmeme rağmen ben gözlerimi açamıyordum. Onun tarafından mahvediliyordum ama bunu ona söyleyemiyordum. "Buna engel olamayacağım."

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında artık cümleler de yarım kalmıştı, tıpkı dudaklarımız gibi. Diyar amca akşam yemeğine kalmamız için çok ısrar etmiş, Korhan'ı epey azarlamıştı. Korhan her ne kadar burada kalmak istemese de sonunda ikna olmuştu. Anneme telefon açıp, akşam yemeğine gelmeyeceğimi söylemiştim, artık eskisi kadar sorgulamadığından kolayca kabul etmişti. Güneş henüz ışıklarını gökyüzünden tam olarak çekmemişken ve gökyüzü, henüz evi terk etmemiş bir çiftin salonundaki ışık gibi aydınlıklarla yanıyorken, önümde onlarca çeşit yemekle süslenmiş masaya şaşkınlıkla bakıyordum. Sadece üç kişiydik, sofrada üçümüzden başka kimse yoktu ve bu kadar yiyeceği üç kişi tam bir ay boyunca tüketebilirdik. Geneli doğu yemeklerinden oluşan sofrada otururken karnım guruldayacak kadar aç olsa da elim yemeklere gitmiyordu.

"Yemekten sonra maçımız var," dedi Diyar amca tabağını et ile doldururken.

Korhan'ın gözleri tabağından uzaklaşarak dedesine çevrildi. "Ne?"

Diyar amca ona bakmadan, "Duydun," dedi. "Sen ve ben. Maç."

"Futbol mu oynayacağız, ihtiyar?" Korhan'ın bu sorusu, Diyar amcanın gözlerini kaldırıp Korhan'a ters ters bakmasına neden oldu.

"Top diye seni sektireceksem, neden olmasın?" diye sordu homurdanarak. "Her zamanki maçtan."

Korhan gözlerini devirdi, dedesinin bakışlarının hâlâ onda olduğunu görebiliyordum.

Scanned with CamScanner

"Yaşına hürmetimden dokunmayacağımı biliyorsun ama kaşı-
nıyorsun," dedi Korhan sakince. Çatalına sapladığı eti ağzına attı,
birkaç kez çiğneyip yuttu ve gözlerini dedesine çevirdi. "Yalan mı?"

"Yaşıma hürmeti varmış. Senin mi benim yaşıma hürmetin var?
Az daha kaskı kafama geçirecektin, pezevenk," dedi, ardından göz-
leri bana kaydı, öksürdü. "Kızın yanında konuşturtma beni, gavur."

"Bu konuşmayan halin çünkü senin," dedi Korhan gözlerini de-
virerek. "Bir sus artık da," dedi sonra şiveli bir sesle. "İki lokma zık-
kımlandırmadın."

"Karadeniz ağzıyla konuşma benimle, bozuk hamsi," dedi Diyar
amca homurdanarak. Eti kesip ağzına attı, ağzındakini yutmadan
konuştu: "Ne o, korktun mu yoksa seni Nurşan'ın yanında mat et-
memden?"

"Birincisi ona Nurşan deme," dedi Korhan, çenesini dikti. "İkin-
cisi de aynen söylediğin gibi, benim yaşa falan hürmetim yok."

"İstediğimi derim." Diyar amca baktı. "Nurşan kızım."

"Efendim Diyar amca?"

"Bak, gördün mü?"

Korhan bana baktı. "Hain kedi."

Bakışlarımı kaçırarak omuz silktim. Evet, birilerinin bana Nur-
şan demesinden hoşnut değildim ama Diyar amcanın bana o isimle
seslenmesi hiçbir şekilde canımı sıkmamıştı. Bahsettikleri maçın ne
olduğunu merak ediyordum. Yemek bittiğinde, Neriman Hanım sof-
rayı toplamaya başlamıştı, Korhan'a durmadan küçük beyim diyen
Neriman Hanım'a yardım etmek istemiştim ama şiddetle reddede-
rek yardım isteğimi geri çevirmişti.

Evin bodrum katı, bir bodrum katına uymayacak şekilde şık
dekore edilmiş ve tamamen spor için ayrılmış gibiydi. Dar bir ko-
ridorda ilerlemeye başladık. Koridorun tavanında kızıl ışık yayan
bir floresan vardı. Koridordaki kızıllık bana zihnimin içinde sık sık
kendimi kapattığım bir odayı anımsatmıştı; o odadaki düşünceleri,
resimleri, anıları, kurmak yerine istiflediğim cümleleri...

Koridorun duvarlarına yerleştirilmiş kapıların hepsi açıktı. İlk
kapıdan geçerken içeride büyük bir bilardo masası olduğunu gör-
müştüm. İçerisi geceye ait bir sokak gibi karanlığa gömülmüş olsa
da ilerlediğimiz koridordaki kızıl ışık içeriye bir şerit çekerek ay-
dınlığını dokunduruyordu ve bu yüzden bilardo masasının sadece

ışığı hapseden kısmını görebilmek mümkündü. Bir süre koridorda
ilerlemeye devam ettik, koridorun sonundaki odanın önünde duran
Diyar amcanın adımlarının kesilmesiyle bizim adımlarımız da hiçli-
ğe uğurlandı.

"Hazır mısın?" diye sordu Diyar amca omzunun üzerinden Kor-
han'a büyüklük taslayan bir bakış atarak.

Korhan sadece gözlerini devirdi.

Diyar amca içeri girince, ben de arkasından içeri girdim ve o an
ne maçından bahsettiklerini anladım. Odanın ortasında büyük bir
boks ringi vardı, sağ köşede bir kum torbası, sol köşede boks eldi-
venlerinin, başlıklarının ve ağızlıkların muhafaza edildiği raflı bir
dolap... Konuya biraz uzak olduğumdan etrafı sinir bozucu bir dik-
katle inceliyordum. Korhan'ın kolu belime bir ahtapotun kolu gibi
dolanana dek incelemeye devam etmiştim.

Diyar amca önünde perde olan bir odaya girdi, birkaç dakika
sonra altında dizine kadar örten bir şortla çıktı. Üzeri ise çıplaktı.
Yaşını almış olmasına rağmen diri bir vücuda sahipti, önündeki hafif
göbek olmasa genç bir adamdan farksız göründüğünü bile söyleye-
bilirdim.

"Git üzerini giyin, deri ceketli," dedi Diyar amca boks eldivenle-
rinin olduğu rafa doğru ilerlerken. "Senin ağzını burnunu dümdüz
etmenin en onurlu yolunu buldum, kaçıramam."

Korhan derin bir nefes alarak elini üzerimden çekti. Perdenin
arkasına gidişini izledim, sonra gözlerim Diyar amcaya çevrildi.
Ağızlığını takıp, boks eldivenlerini taktıktan sonra olduğu yerde
yumruklarını yavaşça sallayınca elimde olmadan güldüm. Bana göz
kırpıp, ringe yürüdü, ringin şeritlerinin arasından geçerek usta bir
boksçu gibi ringe çıktı.

Korhan da altında bir şortla perdesinin arkasından çıktığında,
nefes boşluğundan başlayarak kasığına doğru inen dikiş izine vuran
kızıl ışık algılarımın izine hapsolmasına neden olmuştu.

Tıpkı benim gibi Diyar amca da o ize bakıyordu, sessizce ringin
şerit şeklindeki korkuluğuna yaslandı, kahverengi gözleri ağır ağır
izden uzaklaşıp Korhan'ın yüzüne saplandı. Bakışlarımız ona odak-
lıyken ağır adımlarla odanın içinde ilerledi, Diyar amcanın mavi
boks eldivenlerinin aksine kırmızı boks eldivenlerini taktı, gözlerini
bana çevirdi.

Scanned with CamScanner

"Kedi, gel."

Yanına gittim, ağızlığı takmam için işaret yapınca başta elim ayağım birbirine dolandı ve ne yapacağımı bilemediğimden ona baktım.

"Sadece alıp dişlerimin önüne yerleştireceksin," dedi sakince. Başımı sallayıp ağızlığı aldım, daha tersi düzü nasıl bilmediğim bir şeyi ağzına yerleştireceğim için kendimi gergin hissediyordum. "Hadi, kedi," dedi sabırsız bir sesle. "Atomu parçalamanı istemedim."

Kaşlarımı çattım. "Yanına çakmakla yaklaşılmaz senin," diye homurdandım. Ağızlığı uzun dişlerinin önüne yerleştirdiğim esnada zehir yayan yeşil gözleri gözlerimdeydi; dikkati beni bıçağından geçiren bir katil gibiydi.

Ağzındakini öne itince, ağızlık ağzından çıktı. Havada yakalayıp ona düz düz baktım.

"Yanıma çakmakla yaklaşılmaz ama ateşin dudaklarıma bir nefes uzaklıkta," dedi, gözleri gözlerime duyguların resimlerini çiziyordu. Diyar amcanın hafifçe öksürmesiyle panik yaparak ağızlığı tekrar ağzının içine yerleştirerek geri çekildim.

Korhan ringin sınırlarını oluşturan şeritlerin arasından estetik vücudunu gözlerime bir mücevherin ışıltısını sergiliyormuş gibi sergileyerek geçti. Dedesinin tam karşısına geçtiğimde, Diyar amca ağızlığını boks eldivenlerinin kenarıyla çıkararak, "Konuşup seni kışkırtasım var benim," dedi ciddi bir sesle. "O yüzden bu zımbırtıya ihtiyacım yok. Sen de bir zahmet ağzıma çalışma."

Korhan burnundan sert bir nefes vererek güldü.

"Ben bu gülüşü tanıyorum, şerefsiz seni," dedi dedesi, şimdi ringin ortasında birbirlerinin karşısında hafifçe dönerek yumruklarını havaya sallıyorlardı. "Elinden geleni ardına koyayım deme, yoksa seni komalık ederim."

Korhan'ın yüzünü göremesem de gözlerini devirdiğini hissettim. İlk yumruğu sallayan kişi Korhan oldu ama Diyar amca usta bir şekilde ona doğru savrulan yumruktan kurtularak güldü. Korhan'ın afalladığını görür gibi oldum. Diyar amca aniden Korhan'ın yanağına bir tane yumruk patlatınca gözlerim iri iri açıldı, hızla ringin önüne gelip telaşla Korhan'a baktım.

Korhan şaşkınlıkla dedesine bakarken bu yumruğu beklemiyor gibiydi. Bir an bilinçli yapıp yapmadığını algılayamadığım için yüzüne daha dikkatli baktığımda, gerçekten bilinçli olmadığını, Diyar amcanın o yumruğu hakkıyla onun yanağına oturttuğunu fark etmiştim. Diyar amca bir dalga gibi geri çekildi, okyanusun içinde büyüdü, ardından denizin yüzeyinde ilerleyerek kıyıya vurdu. Korhan, Diyar amcadan gelen bir diğer yumruk darbesiyle sarsıldı, ringin üzerinde birkaç adım gerilerken gözlerini kaldırıp dedesine şokla baktı. Ağzındaki aparattan dolayı konuşamıyordu, dedesi ise büyüklük taslayarak gülüyor, havaya yumruklar sallayarak Korhan'a bakıyordu.

"Ne o, beklemiyor muydun?" diye sordu Diyar amca. "Eskiden toydun, hırsların vardı, seni üzmemek için yumruklarını yerdim. Şimdi büyüdün, hâlâ hırsların var ama üzülüp üzülmemen umurumda değil." Pis pis sırıttı. Korhan aniden Diyar amcanın yanağına bir yumruk oturtunca, Diyar amca dengesini kaybederek ringin şeritlerine yaslanıp, gözlerindeki şaşkınlıkla Korhan'a bakakaldı.

Korhan kaşlarını kaldırdı, alaycı gözlerle dedesine bakıyordu.

Diyar amca kendini şeritten iterek ringe doğru ilerledi. Yumruklarını havaya kaldırıp, yüzünü yumruklarıyla kollamaya başladı. "Aşağılık seni, hafife almaya da gelmiyorsun."

Yüzümde silemediğim aptal bir sırıtışla o ikisini izlerken kendimi iyi hissettiğimi fark etmiştim. Bir parkta, kimsesiz bir çocuğu bulduğum gibi bulduğum bu adamın, arkasında onu gizlice izleyen, önündeki gölgeye sebep olan yaşlı bir adam vardı.

Diyar amca yüzünü yumruklarıyla kollarken yavaşça yaklaştı, birbirlerine dönük yüzleriyle öylece ringin etrafında dönerlerken ikisinin de gözlerinde şahin gibi bir bakış belirmişti. Tetikteydiler, bu işi epey ciddiye almış gibi görünüyorlardı.

"Ama bilmediğin bir şey var, pezevenk. Sen donuna sıçarken, ben cenabet geziyordum." Diyar amca cümlesini tamamladığı anda Korhan'ın kaşına sert bir yumruk geçirdi, Korhan bu yumrukla bir an ne yapacağını bilemiyor gibi bana baktı, kaşının patladığını görmeyi beklemediğim için bir an şokla ağzım aralandı. Diyar amca o boşluktan yararlanarak Korhan bana bakarken ona bir yumruk daha patlattı.

Korhan'ın ağzının şeklini değiştiren yumruk beni güldürdü ama içim de acımıştı. "Sesin de çıkmıyor, o koca dilini uzatamıyorsun

Scanned with CamScanner

bana. Nasılmış Diyar Alacahan'ın yumruğu, he? Şuna bak, ağzı yüzü yamuldu."

Korhan bileğiyle çenesini ovarken gözlerini dedesine dikti, bakışı hiç aydınlık değildi, tüm karanlık vaatleri altına gizlemiş gibiydi. Dedesi ondan gelecek hamleyi hesaplamaya çalışırken, Korhan gözlerini kısmış dedesinin önünde yavaşça dönerken yumruklarıyla yüzünü kolluyordu. Aralarında uzamaya başlayan bakışma içindeki heyecan hissini doruk noktasına çıkarmıştı. Şimdi hangisinin yumruk yiyeceğini dehşet merak ediyordum. Tam o sırada, Korhan aniden dedesinin boynuna vurdu, dengesini kaybetmesini sağlarken hızla diğer yumruğunu kaldırdı ve dedesinin yüzüne sertçe vurdu. Diyar amcanın da tıpkı Korhan gibi ifadesi değişirken onları izlemek, profesyonel bir maçı izlerken yaşanan heyecanı hissetmeme neden olmuştu.

"Eli de ağır pezevengin," diye söylendi Diyar amca, şimdi tıpkı Korhan gibi onun da kaşı patlamıştı. Birbirlerine maç adı altında verdikleri zararı hayretle izliyordum ama enerjileri o kadar yüksekti ki, bana kendimi iyi hissettiriyorlardı.

"Kızın önünde şov mu yapıyorsun, gavur?" Diyar amca homurdanarak kurduğu bu cümlenin hemen arkasından Korhan'ın yanağına sert bir yumruk daha oturtunca, Korhan ringin şeritlerine savruldu, şeritler onu hafifçe zıplatarak öne itti, bir an dizlerinin üzerine düşecek sandım ama kolayca kendini toplayarak hırsla dedesine doğru koşup sert bir yumruğu dedesinin çenesine geçirdi.

Bir süre boyunca hiç durmadan maç yapmaya devam ettiler. Bu süre zarfında ikisinin de yüzü gözü kan revan içinde olmuştu ama ikisi de bundan zevk alıyor gibiydi ve durmaya niyetleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Sonunda maç bittiğinde ringin bir ucunda Korhan, diğer ucunda da Diyar amca soluk soluğaydılar.

Korhan ağzındaki aparatı çıkarıp, "Nasılmış?" diye sordu.

"Hadi oradan bok, halini görmüyorsun herhalde," dedi Diyar amca nefes nefese. "Şaftın kaydı."

Korhan soluklanırken, "Yaşına hürmetimden çok üzerine gelmedim," deyince yüksek sesli bir kahkaha patlattım, Korhan omzunun üzerinden bana kötü kötü baktı.

"He hürmet gavur tohumu," dedi Diyar amca, yavaşça doğrulup şeritlerden uzaklaştı. "Ağzına sıçtığım seni, kaşımı yarmışsın."

"Benimki de yarıldı, çene yapma."

"Yarıldı diyorsun, yardın diyemiyorsun. Bunu bile kendine yediremiyorsun..." Diyar amca güldü. "Sende gençliğimi gördükçe, ne mal olduğumu daha iyi anlıyorum. Tabii ben senin gibi çelimsiz değildim, dedemden hiç dayak yemedim." Diyar amca bana baktı. "Gördün mü nasıl kötek yediğini? Şahidim sensin."

"Doğru," diye mırıldanıp ringin şeritlerinin arasından geçerek ringe girdim, Korhan'ın yanına doğru ilerlemeye başladığımda hoşnutsuz yeşil gözler üzerimdeydi. Diyar amca köşedeki iskemleyi çekip üzerine oturdu, bizi izlemeye başladı.

Diyar amcanın varlığını görmezden gelmeye çalışarak yüzümde saklayamadığım bir acıyla kaşına dokunup alt dudağımı ısırdım. Parmak uçlarıma bulaşan kana baktım, ardından onun gözlerinin içine çevirdiğim bakışlarımda saklayamadığım duygular, onun dudaklarının yukarı kıvrılmasına neden oldu.

"Ağla bir de Korhan," dedi Diyar amca ketum bir sesle.

Parmak uçlarıma bulaşan kana baktım, bakışlarım yeniden kaşına çevrildi.

"Biraz buz iyi olabilir, Ar..." diyecektim ki, Korhan birden gözlerini iri iri açtı ve adı, tıpkı depremde kendi içine çöken bir ev gibi ağzımın içine çöktü. Gözlerinin içine panikle baktım, Diyar amcanın Arjen denmesinden hoşlanmadığını hatırlayınca yutkundum.

Koridorda yanan kırmızı floresanın titrediğini fark ettim, ışık anlık sönecek gibi oldu ama ardından güçlü bir kızıllık yayarak parladı. Korhan'ın üzerindeki gerginliğin bir nebze olsun kalktığını görmek beni rahatlatmıştı. İçinde onu zorlayan herhangi bir his taşıması, göğsümün içinde kalp değil de yük taşıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Gözlerimi iskemlede oturan Diyar amcaya çevirdim. "Neriman teyzeden buz isteyeyim mi?" diye sordum, onun da kaşı kan içindeydi, kanın bir kısmı şakağından aşağıya gözyaşı gibi akmış, belli bir noktadan sonra durmuş ve orada kuruyup donmuştu.

"Yok," dedi Diyar amca. "Yara kanını tamamen akıtmadan tedavi edilmez."

Kahverengi gözleri bir şeyleri içinde taşır gibiydi. Bir yarayı... Kabuğu kalktığı an yeniden kanayacak kadar derin bir yarayı. Diyar amcanın şu an bu dünyada yalnız olduğunu, karısını kaybettiğini

Scanned with CamScanner

hatırladım. Korhan laf arasında anneannesini kanserden kaybettiklerini anlatmış, dedesi hakkında çok derin bilgiler vermek yerine sessizliği tekrar dilinin ucuna bağlamıştı. Diyar amca karısını seviyor muydu yoksa Doğu'da geleneklere uygun yaşayan ailelerden birinin evladı olduğu için zoraki bir şekilde görücü usulüyle mi evlenmişti bilmiyordum ama yalnız olduğunu onun gözlerinin içine baktığında hissettiğin o ruh çığlık çığlığa haykırıyordu.

"Bir yarayı kolayca tedavi edebilecek birine benziyorsunuz," dediğimde kafasını kaldırdı ve bana baktı, gözlerindeki kahverengi kabuklar soyulmaya başlamış, gözlerinin beyazındaki kan damarları o yaranın altında akmayı bekleyen kan gibi bir anda gözlerinin etrafını sarmıştı. Boks eldivenlerini çıkarıp ringin kenarına fırlattı.

"Sizli bizli konuşma benimle, çocuğum," dedi sakince. "Bir yarayı tedavi etmeye gelince, ben yara sarmayı bilmem. Kendi yaramda dâhil olmak üzere gördüğüm her yaranın üzerini açık bıraktım."

Ruhunun derinliklerinden yükselen o yanık kokuyu almışım gibi algılarıma saplanan ateşin kokusu beni dinginleştirdi.

"Bir yaranın üzerini açık bırakırsan, o yara mikrop kapmaz mı?"

"Bazen bir şeyi iyileştirmek için bir mikrobu şifa olarak kullanabiliriz," dedi Diyar amca, gözlerini ellerine indirdi. "Ama bir yarayı yanlış şekilde sararsan, o yarayı iltihap bağlar."

Korhan ringin diğer kenarındaki iskemleyi çekip üzerine oturdu, Diyar amca beklenmedik bir şekilde spor şortunun cebinden sigara tabakasını çıkarınca gözlerimdeki şaşkınlığı bakışlarının üzerini örten perdelerin arkasına gizleyemedim. Tabakayı açtı, sarma sigarayı dudaklarının arasına sabitleyip tabakanın kenarındaki boşluğa koyulmuş çakmakla sigaranın ucunu tutuşturdu. Tabakayı kapatıp tekrar cebine koydu.

Ellerinin titrediğini fark ettiğimde, göğsüme bir karabasanın uyku anını kollayarak karanlıkta gizlendiği, üzerine çökeceği insan uykuya daldığı anda odanın içinde ilerleyerek o insana doğru attığı adımların ağırlığın doluştuğunu hissettim. Gözlerim Korhan'ı buldu, Korhan gözlerini yumup bana her şeyin yolunda olduğunu anlatmak istiyormuş gibi kafasını salladı.

"Ellerin titriyor," dedim Korhan'ı umursamadan, ringin ortasından hayalet gibi geçip Diyar amcanın önünde dikilerek. "Bir sorun mu var?"

Diyar amca dalgın dalgın güldü, elindeki sigaraya, sonra da bana baktı.

"Demir eksikliğim var biraz, ara sıra titrer," dedi ama pek inandırıcı gelmemişti bana bu söylediği. Diyar amcanın gözlerinin içine ısrarla baktığımda, "Korhan seni boşuna seçmemiş, insan senden her şeyi saklayabilir de acısını saklayamaz," diye mırıldandı.

Kuyunun dibinde saçlarını ve kalbini saklayan bir kadındım. Kalbimi saçlarımın altına koymuş, saçlarımı üzerine örterek onu saklamıştım. Bir gün kalbimi sakladığım yerden geri çıkardığımda, artık orada bir kalp olduğunu anlamamaları için uzayan saçlarımı biraz daha kesmiş, kestiğim saçları diğer saçların üzerine koyarak kalbim sanki oradaymış gibi insanları kandırmaya devam etmiştim. Bana kalırsa, kalbini saklamayan her insan kırılırdı, insanların kalbimi geri aldığımı ve artık kırılabilen bir kadın olduğumu bilmesini istememiştim. Ama Korhan kalbimi göğsüme geri koyduğundan beri, en ufak bir cümle bile beni camdan bir bebekmişim gibi toz parça edebiliyordu.

Eğilip hissettiğim anlık bir cesaretle avucumu Diyar amcanın çıplak omzuna koyup, omzunu yavaşça sıktım.

"İyi değilsin," diye mırıldandım. "Benden istediğin bir şey varsa, yaparım."

Diyar amca titreyen elinde tuttuğu sigarayı ağır ağır dudaklarına dokundurdu, sigaradan çektiği zehre bir ömür yatırdı, dudaklarından dışarı bıraktığı duman ile birlikte kalbindeki anıları kovmaya çalıştı.

"Baweşan'ı getirebilir misin?"

Zamanın öldüremediği aşk, bir adamın göğsünde kefene sarılmış, nefes alıyordu.

Kimden bahsediyordu, bana hangi yarasını, kanayan hangi noktasını gösteriyordu bilmiyordum ama gözlerim yüzünde takılıp kaldı. Gözlerini kaldırdı, dudakları geçmişi içinden atamayan bir acıyla gülümsemelere ev sahipliği yaptı.

"Baweşan," diye mırıldandım, sonra sustum. Karısının adı mıydı bu, yoksa yarasının adı mıydı? Bilmiyordum.

Bir elini dizine bastırdı, gözlerini yere indirip bekledi. Diğer elinde tuttuğu sigaranın külü uzadı, ortasından kırıldı, yere devrildi. Bekledi, bekledi, bekledi... Baweşan gelmedi.

Scanned with CamScanner

Sonra dedi ki: "Bana bir rüzgârla geldi, kokusu dağıldı." Durdu, kaşlarını kaldırdı, gözleri hâlâ yerdeydi, sigaranın dumanı son dansını sergiliyordu. "Ben dağıldım." Dağılmıştı. "Sonra da gitti." Gözlerini yavaşça kısıp çatık kaşlarıyla yutkundu. "Beni dağıtıp gitti."

Omzuna dokunan parmaklarım buz kesmişti. Parmaklarımı tenine biraz daha bastırdım, Diyar amca gözlerini yumup içli bir nefes aldı. Sonra aniden ayağa kalkınca elim teninden yuvarlanarak boşluğa düştü. Hızlıca ringin şeritlerinin arasından geçerek aşağıya indi.

"Gideyim ben," dediğinde eli ayağı titriyor, nereye gideceğini şaşırmış gibi bir o yana bir bu yana gidiyordu. "Ben gideyim."

Dağ gibi dikilen adamı, dağ gibi yıkan bir aşktı bu.

Gözlerime inanamayarak izledim Diyar amcayı. Titreye titreye çıktı odadan, korkum ve Korhan'ın sesi beni durdurmadı, arkasından kapıya yöneldim. Kırmızı floresanın altında, dar koridorda, dirseğini duvara yaslamış, ayakta duramamayı bir kadının ismine borçlu o yaşlı adama bakarken dünyalar başıma yıkılmıştı. Yüzünü göremedim, bir elini kaldırıp alnına koydu, omzunu tamamen duvara bastırdı ve fısıldadı:

"Baweşan, rüzgârda dağılanım. Dağıtanım."

Olduğum yere diz çökme isteğiyle sarsıldım. Yavaşça geri çekilip beni görmesine engel oldum, ne kadar orada kalmıştı bilmiyordum ama ben uzun süre olduğum yerde dikilmiştim. Ayaklarıma sert bir yürü emri verememiştim, Korhan'ın gözlerini sırtımda hissedebiliyor olmama rağmen dönüp ona bakamamıştım.

Korhan'ın ringden indiğini yere düşen adım seslerinin gitgide bana yaklaştığını fark ettiğimde anlamıştım. Bir eli belime kaydı, çenesini omzuma bastırarak, "Şimdi odasına çekilir, yarına kadar ortalarda görünmez," dedi, bu cümlesi beni daha çok üzerken hissettiğim suçluluk duygusuyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok ağır bir histi bu, içimden söküp atmak istemiştim.

Sevda dokunduğu her yüreği fırtınanın uğradığı bir kasabaya çevirmek zorunda mıydı?

"Baweşan, anneannen miydi?" diye sordum kara zorla. Koridordaki kırmızı ışık yayan floresanının cızırdadığını duydum, bakışlarımı karşıdaki duvara sabitledim.

"Hayır," dedi Korhan beni şoka sokarak. "Anneannemin adı Pervin'di."

Kaşlarım çatılırken kalbimdeki ağrının katlanarak çoğaldığını hissettim.

"Öyleyse Baweşan kimdi?"

"Pervin karısı, Baweşan yarası."

İçimde sıkışan hislerle, "Baweşan'ı da mı kaybetti?" diye sordum, utanarak sormuştum bu soruyu. Bir insanın yarasının üzerine gitmek ruhumu utandırıyordu. Yaraların yeri kalp değildi yalnızca, asıl yarayı ruhunda da taşıyabilirdi insan. Diyar amca hangisini ruhunda hangisini kalbinde taşıyordu bilmiyordum ama ikisi de Baweşan'ın yeriymiş gibi geliyordu.

"Bilmiyorum. Bunu kimse bilmiyor." Korhan'ın cümlesinde gizliden de olsa bir hüzün hissetmiştim, dedesine duyduğu hisleri bir nebze olsa da o anlamasa bile onun sesinden dinlemiştim.

"Bu yüzden mi yaraları sarmıyor, açık bırakıyor?"

"Evet," dedi Korhan ve ekledi: "Çünkü her açık yara, açık kalmış bir kapı gibidir. Ve dedem, uyurken bile odasının kapısını açık bırakır. Baweşan gelir diye."

"Ona onu ben mi hatırlattım?" diye sordum girdiğim suçluluk duygusu sırtıma yük koyulmuş gibi boynumu bükmeme neden olurken.

"O, onu hiç unutmuyor ki." Korhan çenesini saç diplerime bastırdı. "O yüzden suçlu hissetmene gerek yok."

"Yine de..." Ne diyeceğimi bilemediğim için ağzımı geri kapattım. Korhan beni kendisine doğru çevirdi, kaşındaki kurumuş kana, sonra da kanın rengini taşımayan ama hissiyatını veren acı yeşil gözlerine baktım.

"Yüzünü görmek istiyorum," dedi, sesinde bulduğum tını, bir canavarın bir çocuğun kalbinde bulduğu umut ışıltısı gibiydi. "Sadece yüzün yatıştırır beni."

Yutkunmama neden olan cümlesi anında heyecanlandırmıştı beni. Gözlerimde gizleyemediğim bir parıltıyla ona baktım, bu parıltı onu dinginleştiriyor gibiydi.

"Gözlerini görmek öfkemi dindiriyor," dedi, son günlerde öfkeli olduğunu hatırlayınca ağzıma garip bir tat yayıldı. Gözlerimiz birbirlerinden ayrılmadı, akrep ise yelkovanın her üstünden geçişinde çiğnenen sırtında zamanın yükünü taşıyordu. Parmak uçları omzumdan bileğime aktı, elimi tutunca parmaklarımız

Scanned with CamScanner

birbirlerine dolanan iki yılan gibi birbirlerine dolandı. "Ellerine dokunmak zamanı durduruyor." Eğildi, dudakları dudaklarına dokundu ve bu dokunuş, bir ormana düşen kibritin ucunda yanan alev gibi dallarıma sıçradı, beni önce yavaşça, sonra da önü alınamaz bir şekilde yakmaya başladı. Bir süre dudakları dudaklarımdan ayrılmadı, öpüşü sıcak ve ihtiraslıydı, muhtaç ve düşkündü, güçlü ve açtı. Geri çekildi.

"Seni öpmek, şeytanın kalbini durduruyor."

9. Perde
Şeytanın Kalbi

Şeytanın kalbi, meleğin avuçlarının arasından nehrin serin sularına bırakıldı.

Bir rüzgâr esti, nehrin suları dalgalandı, kıyıya vuran dalgalar şeytanın kalbinden sızan duyguları cennetin topraklarına taşıdı.

Cennetin toprakları bir anda alev aldı, cehennem söndü.

Alevler cennet bahçelerine yayıldı, yangın büyüdü; cehennem buza döndü.

Şeytanın kalbi durmadı, çarpmaya devam etti, meleğin gözyaşları durmadı, akmaya devam etti.

Cennetin kapıları alevler altında kalarak açıldı, iyiler o kapıdan yanarak cehenneme dökülmeye başladı; cehennemdeki buzlar, alevleri dindirdi, iyiler cehennemde iyileşti.

Cennet derin bir sessizliğe gömüldü.

Şeytanın kalbi atmaya devam etti.

Bilardo topları hızla birbirlerine çarparak masanın kenarlarındaki dört farklı deliğe doğru ilerlerken, üzerinde 9 rakamı olan sarı bilardo topu uzandığım bilardo masasında kısa saçlarımın arasına girerek başımın hemen yanında durdu. Gözlerimdeki yitirilmiş dengeyle üzerime abanan adamın nehir yeşili gözlerine baktım.

Koridordan odaya dolan kırmızı ışığın sızdığı floresanın cızırtılı sesi, topların birbirine çarparak deliklere ilerlerken çıkardığı seslere

Scanned with CamScanner

karıştı ve kalbim hepsini dirseğiyle iterek en büyük gürültüyü çıkarmaya başladı.

Korhan üzerime bir saatin durmuş yelkovanı gibi uzandığında, ben günde yalnızca yirmi dört kez hareket eden bir akrep gibi altında hareketsiz yatıyor, onun gözlerinde kayboluyordum. Dudaklarını dudaklarıma şeytanın nehrin sularına bırakılan kalbi gibi bıraktığında, nefesim usulca ciğerlerimi terk ederek onun dudaklarından içeri döküldü ve nabzım, saniyede bir çarpan kalbim gibi hızlanarak tenimi dalgalandırdı.

"Şeytanın kalbinin durmaya ihtiyacı var," diye fısıldadı, sesi geçmişimden parçalar taşıyordu ama geleceğimden bir idam ipi boynundayken düşmüş gibi şimdime sarkıyordu. Bir eli, cehennemin içinde dolaşan bir günah gibi tişörtümün altına girerek tenimde dolaşmaya başladı, nefesim hızlandı ve akabinde göğsüm nefeslerimin girdabıyla genişleyerek ileri doğru atıldı. Bakışlarımız yeniden buluştuğunda, floresandan yayılan kırmızı ışık sanki cehennemin aralık duran kapısından dışarı dökülen ateşin ışığıydı.

Ellerim saçlarının arasına kaydı, parmak uçlarımı saç diplerine bastırarak içimdeki açlığı ona sunup, dudaklarına yapıştım. Bu defa benim başlattığım öpüşme, bir çağ yangınına dönüşerek geçmişten şimdiye ulaştı, şimdiden sonra gideceği yer gelecekti ve benim her anımı yakmaya yemin etmiş gibiydi.

Bacaklarımın arasında baskısını hissettim, deliklere giremeyen toplar bedenlerimizin yaydığı elektrikle tekrardan harekete geçtiler, gözlerimin üzerini örten kirpiklerim bir perde gibiydi ve ben şimdi zihnimdeki evin içinde çırılçıplak, savunmasızdım.

"Biri görebilir," döküldü dudaklarımdan dudaklarına. Bu onu yarım yamalak gülümsetince, dudaklarının aldığı şekli dudaklarımın üzerinde hissettim. Gözlerim yeniden aralandığında, başımın üzerinde açmış bir güneş gibi duruyordu.

"Bu umurunda bile değil," dedi, sesindeki erkeksi rüzgâr, duygularımı var eden roman sayfalarını gecenin içinde uçuşturmaya başladığında, bir elim saçlarının arasından kayarak ensesine düştü. Ensesini avucumun içine hapsettim, o da dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Dilini ağzımın içinde topraklarımın altına gömülmüş bir duygunun tohumu gibi hissederken elimde olmadan inledim. Parmak uçları tenimde izler bırakarak karnıma kaydı, karnım kasıldı ama bu dokunuşu püskürtmedim.

Çektiğim acıları hatırlatan derim, onun dokunuşuyla iyileşmeye başladı.

Karnımda hareket eden parmakları önceden beni acıdan ağlatabilecekken, şimdi hissettiğim yoğun duygular yüzünden ağlatacakmış gibi hissediyordum. Dudakları çeneme kaydı, çenemdeki çukuru öperken parmaklarını iki göğsümün arasına kaydırdı ve nefesim, dokunuşunun iki göğüs aramda can bulmasıyla kesildi; kalbimin atışları artık derimin altında bir kalp değil, çığlık atan bir insan olduğunu düşünmeme neden olacak kadar gürültülüydü.

"Birileri gelebilir," diyebildim, sesim titriyordu. Beni susturmak ister gibi dudaklarını dudaklarıma örttü, saç diplerimde duran bilardo topunun varlığını hissettim ve tırnaklarım benim elimde olmadan Korhan'ın ensesindeki deriye saplandı. Göğsümün birini avucunun içine hapsettiğinde gözlerim kaydı. İnledim.

Hünerli parmaklarının göğsümün ucunda başlattığı vurgun, benim uyuşturucuya muhtaç bir insanın damarları gibi çekilmesiyle birlikte, dudaklarımın karanlık iniltileri doğurmaya başlamasına neden oldu. Tırnaklarımı teninin altında ilerleyen kanı akıtma arzusuyla derisine bastırdım. Hissettiği acı onu inletti, parmaklarının ucunda bir izmariti ezer gibi ezdiği göğüs ucumun tenime göndermek derdiği tüm hisler beni elden ayaktan kesti.

Bodrum kattaydık, herkes çoktan uykuya dalmış olmalıydı, bizi aydınlatan tek şey koridordan içeri sızan kırmızı ışıktı ama ışık öylesine dik noktadan vuruyordu ki, biri bodrum kata inse ve koridorda ilerlemeye başlasa, biz o insanın adım seslerini duyamazdık ama o insan başını çevirdiği an bizi görebilirdi. Bu kalbimin kasılmaya başlamasına neden oldu ama tıpkı kalbimin kasıldığı gibi, bedenim de istekle kasılıyordu.

Fırtınanın ortasında çatısı uçmuş bir ev gibiydim ve onun elleri Tanrı'nın elleri gibi üzerimde durmuş, beni koruyordu.

"Bu doğru değil," dedim kısık sesle, bunu durdurmam gerektiğini düşünüyordum ama bir elimde durdurma gücü varken, diğer elimde ortalığı daha da ateşe verebilmek için tuttuğum bir çakmak vardı.

"Tek doğru bu," dedi, gözlerim gözlerine dokunduğunda dişlerini sıkarak yüzüme baktı, parmak uçlarında ezilen tenim hassaslaştıkça iniltilerimi tutmak daha da güçleşmeye başlamıştı. "Sen ve

Scanned with CamScanner

ben." Dudakları dudaklarıma saldırınca elimde kara zorla tuttuğum, avuçlarımı yara içinde bırakan halatı bıraktım ve fısıldadım. "Na."

Sen ve ben. Biz. Na.

Tırnaklarımı teninde kalıcı izler bırakmak ister gibi boynuna, ensesine, tenini saran o eşsiz derisine saplamaya başladığımda, şimdi bu bilardo masasının içine uzandığım bir mezar kadar derin olduğunu hissediyordum. Diğer eli bacaklarıma indi, bacaklarımı boydan boya okşadıktan sonra elini taytımın lastiğinden içeriye daldırarak iç çamaşırımın önüne dokundu. Dokunmasıyla eş zamanlı olarak omurgamdan aşağıya akan sıcak sıvıyı hissedip gözlerimi gözlerinden kara zorla kopardım.

Şimdi istek, başımın üzerinde leşimi arzulayan bir akbaba gibi dolanıyordu.

"İstediğini almadan durmazsın," dediğimde gözleri parlıyordu.

"İstediğim sensen durmam, evet ama eğer sen istemeseydin, dururdum." Gözlerinden gözlerime akan duygularla yüzüme baktı, parmaklarını o noktaya bastırdığında bel kemiğimin ortasında bir kardelen çiçeği baş vermiş gibi hissettim. "Beni istiyorsun, İs. Ben senin tek ihtiyacınım."

"Öylesin," diye itiraf ettim, şimdi gözleri cehennemden çaldığı alevleri göz bebeklerine ekmiş gibi parlıyordu. Ateşin parıltısıydı bu, içinde günahların olduğu ama tüm güzel hislerin de bulunduğu bir ateşin...

"Söyle," dedi gözlerim puslu bakıyordu. Bakışlarım tamamen ona yoğunlaşmıştı, üzerimize devrilen kızıl ışığın altında en net parça oydu. "Beni sevdiğini söyle."

"Seviyorum," dedim ondan bir türlü duyamadığım halde eksik hissetmediğim yanımı ona sunarak.

"Bunu hep söyle." Parmaklarını iç çamaşırımın altındaki vadiden içeri sokmak istiyormuş gibi bastırdı. "Bana âşık mısın?"

"Evet," dedim nefesim kesilirken. "Öyleyim."

"Açıkça söyle." Sesi aniden öfkeli geldiği için bir an anlam kaymaması yaşadım, dokunuşları benim zaafımdı ve başımı nasıl dik tutabilirdim bilmiyordum. Kafamı bilardo masasına vurmak ister gibi masaya bastırdığımda, topun saçlarımın arasında süzülerek tam başımın üzerinde durduğunu hissettim. Gözlerinin içine altında kalmanın verdiği ağır duyguyla baktım.

"Söyle," diye diretti. Parmağını oraya bastırdı. "Bana âşık olduğunu söyle."

Ondan duyamadığım bu iki kelimelik cümle, benim tüm kalbimin özeti gibiydi. Gözlerinin içine içimde dalgalanan hislerle baktım.

"Âşığım," diye mırıldandım, bunu söylememle gözlerindeki alevler büyüdü, şimdi o alevlerin içinde şeytanın kalbi yanıyordu. "Sana âşığım."

"Tek ihtiyacın benmişim gibi bak bana," dediğinde bir an söylediklerimi kafamda şekil bulamadı. Elini iç çamaşırımın içine kaydırdığı anda, söylediği hiçbir şeyi anlamlandıramamam, sadece onu dinlemem için bunu yaptığını anladım. Daha rahat konuşmaya ihtiyacı vardı, belki içindekileri kusmak istiyordu, belki benim dilim tutulmuşken bana anlatamadığı her şeyi anlatmak zorundaydı. "Benden sonra var olamazmışsın, seni var edebilen yalnızca benmişim gibi..."

Bunu zaten biliyordu, neden benden duymak istiyordu? Bedenim ihtiyaç alevleriyle sarıldığından, kafamın içine yerleşen sis bulutundan kurtulamadım.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" diye sorduğumda, parmaklarını vadiden indirdi, iki yol ayrımından içeri iterek o yolda büyümüş tomurcuğa dokundu. Alnını alnıma bastırdı.

"Asıl sen neden bana bunu yapıyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı, bedenimin verdiği tepkilerin önüne geçemezken, tenime ateşten karlar yağıyormuş, buz parçaları ateş gibi tenimden yükseliyormuş gibi hissediyordum. Beni sertçe okşamaya başladığında ağzımı açıp ona bunun nedenini soramadım. Beni sertçe okşamasının nedeni, bunun nedenini ona soramamam içindi.

"Nurşan sana şeytanın bir kalbe ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyacım var."

Bunu öyle ani, öyle apansız, öyle zamansız söylemişti ki dudaklarım aralandı. Konuşmama izin vermedi. Parmakları hareketlerini hızlandırdı ve zaman usulca ayaklarımın altından kayarak geçmişe doğru dökülmeye başladı. Romanın sayfaları hızla çevrilmeye başladığında, şimdi bedenimde yanan ateş harlanmış ve cehennemi bile içinde boğmaya başlamıştı. Ben daha hislerimin önünde dimdik duramazken, hislerimi benim önümde dizlerinden vurmuşlardı.

"Sorular yok," dediğinde nefes nefeseydi, sanki o bana değil, ben ona dokunuyordum. Oysa bana dokunan oydu, bana dokunurken

Scanned with CamScanner

benim aldığım hazzın fazlasını alabilmesi mümkün müydü? Aldığını görebiliyordum.

Ayaklarımı bilardo masasının üzerine koyup, topuklarımı masaya bastırdığımda, bir parmağı iki vadinin arasından içeri kayarak kuytuma yerleşti. Gözlerimin önünde çakan şimşeklerin renkleri gözlerimin önüne serilmiş karanlığı ışıklara boyarken başımı geriye atarak inledim. Şimdi bilardo masasının arkasına kalan odayı tersten görüyordum ve hemen başımın ucunda duran sarı bilardo topundaki rakam ters duruyor, rakam 6 gibi görünüyordu.

"Yalanlar yok, gerçekler yok." Sözleri bir kulağımdan giriyor, diğer kulağımdan çıkıp gidiyordu ama yankıları zihnimde devamlı olarak sürüyordu. Gözlerim anın getirdiği hislerle dolmaya başladı. Boynumdaki damarların dışarı fışkırdıklarını hissettim.

"Sadece sen ve ben varız. Biz varız."

"Biz," diye fısıldadım güçlükle, gözlerimin önünde rakamı ters duran bilardo topuna bakarken boynumdaki damarlar patlayacak, kanım onun yüzünü yıkayacak gibi hissediyordum.

İkinci parmağını da derinliklerimde hissettim ve bir diğer parmağı zeminimin üzerinde duran tomurcuğu acımasızca ezmeye başladı. Gözlerimin kenarlarından intihar eden gözyaşları şakaklarımdan kayarak zihnimin uçurumlarına düşüyordu.

"Seni istiyorum," dedim bayılacak gibi dolu hissederken. Zihnim doluydu, bedenim doluydu, kalbim hınca hınç doluydu. "Şeytanın kalbinin göğsümün altında atmasını istiyorum."

Bunu söylememle, altımdaki taytı yarıya kadar indirip beni sertçe çevirmesi bir oldu. Dizlerimin üzerinde bilardo masasında öylece durduğumda, arkamda onun varlığını hissetmek nefesimi hızlandırdı. Korhan iç çamaşırımı kenara çekerek dudaklarını açılan çıplak sırtıma sürttü, bir eliyle kalçalarımı ayırıp okşarken diğer eliyle tamamen eğilmemi sağladı. Şimdi bilardo masasının üzerinde bir kedi yavrusu gibi duruyordum.

Dudakları bel boşluğumdan akarak çukurlarıma uğradı, kalçalarıma indiğinde gözlerimi bilardo masasına bastırdığım ellerime indirdim. Elimin hemen yanında 9 numaralı bilardo topu duruyordu, bakışlarımın bulutları önüne alan bir ay gibi karanlığa gömüldüğünü hissettim. Korhan'ın kemerinin çıkardığı şakıma sesini duyduğumda, kemerini çözdüğünü bilmenin verdiği heyecan hissiyle

omzumun üzerinden ona baktım. Kemeri masanın üzerine bırakıp, üzerindekileri çıkarmadan aletini fermuar boşluğundan dışarı çıkardı. Işığı arkasına aldığından bedeni karanlığa gömülmüştü, onu göremiyordum ama hareketlerinin ne anlama geldiğini artık iyi biliyordum. Kendine dokunmaya başladı, bu esnada büyük eli bana da dokunuyordu.

"Vücudun sadece benim için," dedi erkeksi bir hırıltıyla, gözlerimi gözlerinden ayırdığımda, kalçalarımın arasından aşağı indirdiği elini bacak arama soktu, parmakları yeniden kadınlığıma dokundu, bilardo masasına bastırdığım dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Vücudum sadece onun içindi.

Ben, düpedüz onun içindim.

O da benim içindi.

Benim içimdi.

Parmakları kadınlığımın sınırlarında, o sınırları bir nehir gibi doldurmak istercesine dolaştı. Önü alınamaz zevk, bedenimin haritasını ıslanmış bir şekilde parçalanmaya terk etti. Gözlerimden dökülenler aldığım hazzın gözyaşlarıydı. Korhan aniden parmaklarını kadınlığımdan uzaklaştırınca, içimde büyüyen boşluk hissiyle hüzünsüz bir inilti kopardım.

Kadınlığımda onun aletinin sıcaklığını hissetmemle dudaklarım aralandı, dudaklarıma uyan bacaklarım da aralandı ve onun tam o noktada rahat bir pozisyon almasına yardımcı oldum. Aletinin kıvrımlı damarlarını kadınlığımın merkezinde hissettim, ardından o damarlı kıvrımlar ileri geri hareketleri bir ahenge dönüştürerek kadınlığımın merkezinde kaydırmaya başladı. Bir süre sonra kadınlığımın salgıladığı gözyaşları onun hareketlerinin daha da kolaylaşmasını sağlarken, birleşmeyle doğan erotik çığlık sesleri kanımın daha da kaynamasına neden oluyordu. Sanki birbirini tamamlayan parçalarımızın da tıpkı bizim gibi ağızları vardı ve sanki onlar da biz gibi inliyorlardı.

Kadınlığım zevkten sızlamaya başlamıştı. "Ahh!" diye inledim elimde olmadan, bu inilti öyle yüksek sesliydi ki, duvarlara çarparak bana geri döndüğünde yankısı kalbimin korkuyla hızlanmasına sebep olmuştu. Korhan hırlayarak belimi kenarlarından kavradı ve sert erkekliğini o noktaya daha sert sürtmeye başladı. Şimdi üzerinde

Scanned with CamScanner

durduğumuz bilardo masasında kalan birkaç top da sarsılarak birbirine çarpıyor, yuvarlanarak ilerliyorlardı. Ama parmak ucuma değen top hareket bile etmeden öylece duruyordu.

"Siktir," diye fısıldadı erkeksi hırıltısıyla. Kadınlığım şimdi aç bir ağız gibiydi, ağzının içinde ona ait cümlelerin dolaşmasını istiyordu. Benim bedenimi bir roman sayfası gibi kullanarak, parmaklarını kelimelere sürten yazar misali beni baştan yazması gerekiyordu.

Bomboş bir roman sayfasıydım, ona ihtiyacım vardı.

Şeytanın kalbindeki zayıf atış sesleri cennetin içinde bir ninni gibi dolaşıyordu.

Korhan, kendini tam o noktaya hizaladı ve nefesimi kesen hamleyi yaptı. Onun başlangıç noktasını benim bitiş noktamda hissettiğimde gözlerim iri iri açıldı. Şimdi içimdeydi, şimdi içim, içimdeydi. Şimdi büsbütündük. Bizdik. Dudaklarımdan dökülen acılı inilti, devamında zevkin çığlığıyla taçlandı ve bu iki farklı duygu birbirine sarılarak anatomik bir kalp şeklini aldılar.

Beni sertçe kendisiyle doldurmaya başladığında, başım ileri geri hareket ediyor, bedenimde kabaran ter damlacıkları bedenimdeki gergin deriden aşağıya camdan kayan yağmur damlaları gibi kayıyordu. Avucunun içinde biriktirdiği hisleri tenime damgalamak istiyormuş gibi sertçe kalçama vurunca, tenim ile avucu arasında büyüyen şakıma sesi odaya yayıldı ve birleşmemizden doğan seslere karışarak ateşlerin göğe yükselmeye başlamasına neden oldu.

"Daha sert!" dedim elimde olmadan, bu onu daha da delirtmiş gibi kendini hızla bana doğru ittiğinde, hissettiğim büyüklük gözlerimden patır patır yaşların dökülmeye başlamasını sağladı. Saçların bir kırbaç gibi sırtıma vurduğunda başımı kaldırmış, bizi altına alan ışığın ileri doğru atılan kızıl tenini izliyordum. "Korhan, siktir! Evet, seni daha derinlerimde hissediyorum. İçimi deşiyorsun."

"İçini darmaduman edeceğim," dedi erkeksi bir tıslamayla, içime biraz daha abanınca hayalarının sertçe kalçalarıma çarptığını hissedip birilerinin bizi duyma ihtimalini hiçe sayarak âdeta kükredim. Korhan'ın avucunun içinde büyüyen hisler yeniden kalçama çarptığında, tenime akın eden duyguların verdiği baş dönmesiyle adını zikrettim. "Siktir, çok dar. Senin o küçük kuyun öyle dar ki, benimkini içine vakumluyor. Koparacaksın, kangren edeceksin onu. Ohh!"

Öyle ihtiraslıydı ki bana karşı... Öyle istekli. Tüm vücudumu parçalara ayırabilecek kadar tenime muhtaç olduğunu hissettiriyordu bana. Kadınlığım bir kuyuydu ve o kuyudan sular çekiyordu.

"Seviyorsun bunu," diye hırladı, başta anlayamadığım cümlenin devamında, "Yakalanma korkusu seni daha da azdırıyor," dedi, yutkunarak kendimi aletine doğru itip yüksek sesle inledim. Kalçalarımı sıkıp, parmaklarının izlerini tenime gömüyormuş gibi beni kendimden geçirdi. "Kendini yanımdayken güvende hissetmek, kendini bana tamamen teslim etmeni sağlıyor. Sikeyim. Güzel kızım benim, al beni içine."

Gözlerimin beyazı görünmeye başladığında, sırtımı doğrultup onun göğsüne yasladım. İçimdeki hareketlerini engellemeye yetmeyen birleşmemiz, kolunu belime sarmasıyla bizi tamamen tek kişiymişiz gibi büsbütün olmaya mahkûm etti. Kollarımı geriye atarak onun boynuna sarıp, kalçamı sertçe kasıklarına çarpa çarpa onu içime almaya, iniltilerimi odanın içine bir roman sayfasına bırakılan kelimeler gibi bırakmaya başladım.

"Gir içime," dedim kendimi kaybederek. Kollarımı onun boynuna tamamen sarıp, sırtımı göğsüne iyice bastırarak açlıkla inledim. Hissettiğim acı bir kenara dursun, zevk öyle çok büyüktü ki, acı etim kemiklerimden sıyrılıyormuş gibi hissettirse de bunu umursamazdım.

"Dolduracağım içini," dedi ahlaksız bir dürtüyle, peşi sıra sıralamaya başladığı küfürler kadınlığımın dalgalanarak daha da zevke gelmesine neden olurken dudaklarımı öne uzatarak derin derin inledim. "Ahhh, sikeyim!"

Kendimi kaybederek, "Becer beni," diye inledim fısıltıyla. "Beni kendinle doldur."

Duydukları onu mahvetmiş gibi inlediğinde, bu beni daha da azdırmıştı. Hislerim çok aktifti, bedenim tamamen ona adapte olmuş durumdaydı. Kalçalarıma sertçe vurarak kendini delicesine içime itmeye başladığında, dayanamayıp önünde tamamen eğildim. Yanağımı bilardo masasının yeşil yüzeyine bastırıp, kadınlığımın daha da daralmasını sağlayarak onu sertçe içime almaya başladım.

"Durma sevgilim," diye mırıldandım muhtaçlıkla. "Gir içime."

"Ne dedin sen?" diye sordu, kalbim uyuşmuştu. "Sikeyim, tekrarla."

"Sevgilim."

Scanned with CamScanner

"Siktir."

Yanağımı masaya tam anlamıyla bastırdığımda gözlerim puslu görüyordu, hissettiklerim çok netken geri kalan her şey çok pusluydu. Tüm renkler çok canlıydı ama sanki ışıklar ölüydü. Beni bir anda kendine çevirdi, içimdeki boşluk hissiyle muhtaççа ona baktığımda, şimdi masanın üzerinde sırtüstü uzanmış yatıyordum. Yarıya kadar inmiş taytı tek hamlede çıkarıp bir köşeye fırlattı, ardından bacaklarımı ikiye ayırarak aniden içime girdi.

Göğüslerim, onun bedeninin bedenime çarpmasıyla sallanıyordu. Korhan hırlayarak gözlerini göğüslerime dikmiş, öyle sert bir şekilde beni dolduruyordu ki, kendimden geçmiştim. Artık tamamen hislerden ibarettim, beni var eden her şey dokunuşlarıydı.

"Aklımı yitireceğim," dediğinde soluk soluğa olduğundan sesi zor çıkmıştı. Üzerime uzandı, aleti boydan boya içime saplanıp bana acıyı ve zevki mühürlerken, Korhan aniden göğüs uçlarımı ağzına alıp bir çocuk misali arsızca onları emmeye başladı. Şimdi gök yerde, yer gökteydi. Şimdi yağmurlar yerden yukarıya yağıyor, toprak gök yüzünde asılı duruyordu.

Bana kendini mühürlüyordu.

Ona kendimi teslim ediyordum ama asıl teslimiyet, onun dudaklarından dökülen kelimelerdi ve kalbim, teslim aldığı kelimelerden bir roman yazıyordu. Dudakları göğüslerimdeyken, onun içimde açtığı his oyuğundan taşan tüm kelimeler, sanki kül olup başımdan aşağıya yağmaya başlamışlardı. Parçalanma noktam, onun dokunuşlarının arsızlaşıp hareketlerinin şiddetlenmesiyle meydana gelmişti. Benden hemen sonra, beni takip eden büyük bir yıkımla üzerime çöktüğünde, birleşmenin ardında kalan yorgun nefesler odanın içine canavarın ayak izleri gibi düşerek düştükleri yerde bizden anılar bırakmaya başlamıştı.

O ve ben, gökyüzünde birleşen iki farklı renk gibiydik.

Ruhum, onun telaşıyla sarılmış olmasına rağmen huzuru damarlarımda ilerleyen kan gibi içimde hissediyordum. Üzerime tıpkı bana verdiği duyguların kalbime yığıldığı gibi yığıldı, dokuz numaralı bilardo topu yuvarlandı, yuvarlandı, yuvarlandı... Masanın kenarlarına çarparak delikten içeri girip gözden kayboldu.

Yanağını sol göğsüme, altında kalbimin çarptığı yere yasladığında parmaklarım terli saç diplerinde dolanıyordu. Nefes nefeseydik.

"Olur da bir gün bana çok kızarsan," dediğinde gözlerim dalgındı, sesi beni daldığım yerden çıkarıp ona doğru itti. "Senin kollarında nasıl her şeyini kaybetmiş bir çocuğa dönüştüğümü hatırla."

Gözlerimi yüzüne indirdim, kızıl ışık sırtında bir canavarın derisi gibi uzanıyordu. Sakallarına dokundum, parmak uçlarımda sakallarının pürüzünü hissettim, ardından parmaklarım alnına kaydı ve alnındaki ter birikintisini parmak uçlarımla kuruladım.

Olur da bir gün ona çok kızarsam, kollarımda nasıl her şeyini kaybetmiş bir çocuğa dönüştüğünü hatırlayacaktım.

Bedenim sızım sızım sızlarken, bir yabancının evinde onunla birleşmiş olmanın utancı da yanaklarımı ağrıtıyordu. Sabaha karşı Neriman Hanım'ın eve yayılan tıkırtısını dinlerken salonda oturuyorduk. Önümüz boydan boya cam olduğundan, camın hemen arkasında uzanan havuzun içinde yanan mavi ışık havuzun dalgalarının şeklini alarak salonun zeminine uzanıyordu. Sanki yerde bize doğru ilerleyen dalgalar vardı.

Neriman Hanım bir anda salona girince, Korhan'ın göğsünden doğrularak kalktım ama ortam karanlık olduğu için başta varlığımı algılayamadı. Kadın yaşanan hiçbir şeyden haberdar olmamasına rağmen kadına bakarken bedenimde alev gibi yükselen bir utanç dalgasının varlığını hissediyordum.

Neriman Hanım tam ışığı yakacakken, Korhan hafifçe öksürerek boğazını temizleyince kadın olduğu yerde sıçrayıp, elini ağzına götürdü.

"Küçük beyim?" dedi uykulu bir sesle. Gözlerini kısarak karanlığa gömülmüş bedenlerimizi görmek ister gibi kafasını ileri doğru uzattı. "Hayırdır inşallah bu saatte?"

"Birazdan gideceğiz," dedi Korhan sadece.

Neriman Hanım bir türlü anlam veremediğim bir sebepten ışığı açmadı. Yavaşça bize doğru ilerledi, üzerinde oturduğumuz geniş koltuğun çaprazındaki tekli koltuğun önünde durup, "Bir şey diyecegim size ama çekiniyorum inanın," dedi, sesinden de bu çekimserliği hissedebilmek mümkündü.

"Sor," dedi Korhan.

"Diyar Beyim her gece Türk kahvesi içmeden uyumaz, bu gece kahvesini içmedi. Namaza da kalkmadı. Kapısı aralık olur her gece, bilirsiniz zaten. Ne zaman kapının önünden geçsem oda hep zifiri

Scanned with CamScanner

karanlıktı. Bunun sorgusunu yapmak bana düşmeyebilir ama tartışmıştınız mı?"

Baweşan konusunu hatırlayınca gözlerimi ellerime indirdim. Karanlık salonun zemininde ilerleyen mavi dalgalardan gölgeler ayaklarıma çarpıyordu.

"Tartışmadık, bir sorun yok," dedi Korhan. "Bir şeye kafası takılmıştır. Sen düşünme bunları."

Neriman Hanım, "Çok konuşuyor gibi görünmek istemem ama daha sık gelseniz olmaz mı, küçük beyim?" diye sordu. Gözlerini kadına çevirdim, odadaki karanlığa rağmen çehresindeki tedirginliği görebilmek mümkündü. "Şimdi gitmeseniz, sabah kahvaltısına kalsanız?"

"Dedem bugün sabah kahvaltısına inmez," dedi Korhan, ellerini dizlerinin üzerine koyup gözlerini havuza çevirdi. "Sen de bugün pek üzerine gitme, seni de terslemesin."

Neriman Hanım bir şey soracak gibi oldu ama Korhan aniden ellerini dizlerine bastırıp ayağa kalkınca, kadıncağızın lafı ağzının içine doluşup kaldı. Neriman Hanım bize çıkışa kadar eşlik etmişti. Kasklarımızı takıp, şafağın gökyüzüne ışıktan kelimeleri dizmeye başladığı o zaman diliminde, Antalya'nın sokaklarında altımızda bizi rüzgârla yarıştıran bir motosikletle arkamızda bıraktığımız geçmişten uzaklaşmaya başladık.

Motosikletin anahtarlarını vestiyerin üzerindeki metal kâsenin içine atıp, ceketinin fermuarını indirerek koridorda ilerlemeye başladı. Ekim ayında olduğumuz için sabahın bu saatleri epey serin oluyordu, yine de gün içinde hâlâ boğucu bir sıcak hissettiğimiz oluyordu. İncir bacaklarıma dolanınca, dış kapıyı kapattım ve sokaktan akın eden soğuk kesilerek yerini duvarlara sinmiş soğuğa bıraktı. Eğilip İncir'i kucağıma aldım, Korhan'ın arkasından odaya girdim.

"Anneanneni arayıp haber verdin, değil mi?" diye sorarken masanın üzerindeki bilgisayara uzanmıştı. Başımı salladım, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışır gibi onu izliyordum. Korhan ayağındaki ince postalları çıkarmadan tekli koltuğa oturup, ayaklarını kısa sehpanın üzerine uzattı ve bilgisayarın kapağını açtı.

"Haberi var. Uyumayacak mısın?" diye sordum İncir'i yatağın üzerine bırakırken.

"Sen yat, yavrum," dedi, birdenbire bana küfür etmiş gibi baktım ona ve bu bakış, kaşlarını kaldırarak bana bakmasına neden oldu.

"Günlerdir bilgisayarın başındasın," dedim kuru bir sesle. "Beni mi dikizliyordun?" Kaşları hâlâ havada duruyordu.

"Bir işin mi var?"

"Evet," dedi yalnızca.

Yatağın ucuna oturdum. "Yardım edebileceğim bir konu mu?"

"Ne olduğunu sorabilirsin," dedi Korhan ve ekledi: "Havuz için bir makale hazırlıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Havuz için mi?"

Bana bakmadan parmaklarını bilgisayarın tuşlarında gezdirip şifreyi girdikten sonra bilgisayarın açılırken çıkardığı ses odanın duvarlarına izler bıraktı. Korhan parmağını bilgisayarın otomatik faresinde dolaştırarak bir dosyaya tıkladı, yüzüne yansıyan beyaz ışıktan anladığım kadarıyla bir Word dosyası açmıştı.

"Evet," dedi. "Kayıtlar başlayacak yakında, o yüzden tesisle ilgili kapsamlı bilgilerin olduğu bir makale hazırlıyorum."

Başımı salladım ama konuyu tam olarak anlayamamıştım. Anladığım bir konu üzerine yorum yapmak istemediğimden sessizce yatağa girdim, vücudumda hâlâ onun kokusu varken yorganı karnıma kadar çekerek gözlerimi onun yüzüne indirdim. Parmakları tuşlarda dolaşırken tüm dikkatini yaptığı işe vermiş gibi duruyordu. Birkaç saat sonra gün tamamen doğmuş olacaktı, biraz uyuyup dinlenmem gerekiyordu, okula erken gidip çalışmaya katılacaktım ve eğer uyuyamazsam tüm günü zombi gibi geçirirdim.

Bir süre onun tüm dikkatini vererek yaptığı işi izledim. Gözlerim yavaşça yanmaya başladıklarında artık uykunun kapıda durduğunu, kapıyı aralayıp onu içeriye almamı beklediğini biliyordum. Bir ara içim geçti, gözlerim kapandı ve Korhan'ın adımı mırıldandığını duydum. Algılarım tamamen uyku bataklığına saplandığından dudaklarımı aralayıp ona bir cevap veremedim. Odanın kapısının gıcırdadığını duyduğumda ise gözlerim benden bir komut beklemeden aralandı, odaksız bakışlarım önce Korhan'ın az önce oturduğu koltuğa kaydı, koltuğun boş olduğunu görünce bu kez sehpanın üzerindeki bilgisayara baktım.

Suyun açılınca çıkardığı o serin ses odanın içine doluştu. Muhtemelen ya yüzünü yıkıyordu ya da kendini serin suların altına bırakmıştı. Birden içimi ürperten bir rüzgâr esti, açık duran pencerenin önünde duran tül perde dalgalanarak bir hayaletin bedeni

Scanned with CamScanner

gibi karşımda dimdik durdu, ardından bir kadının içi sömürülmüş kalbi gibi söndü. Gözlerim soluk mavi odanın bir köşesinde duran bilgisayara çevrildi, kalbimin atışlarının hızlandığını hissettiğimde bunun nedenini bilmiyordum.

Yorganı ayaklarımla itip yataktan kalktım. İncir ve Mavi kutunun içinde birlikte uyuyorlardı. Suyun sesi sanki odanın içinde bir nehir varmış gibi net duyuluyordu. Ağır adımlarla bilgisayara doğru ilerledim, tekli koltuğa oturup bilgisayarın açık duran karanlık ekranına baktım. Parmağımı otomatik farede gezdirdim, bilgisayar açılmadı, başlatma tuşuna bastım, bunu neden yapmıştım bilmiyordum ama parmağım öylece o tuşa dokunuvermişti.

Parola ekranı geldiğinde bir an hayal kırıklığı hissettim. Şifresi ne olabilirdi ki? Eğer bilgisayarını karıştırmamı isteseydi, bu bilgisayara bir şifre koymazdı ya da duşa giderken bilgisayarı kapatmazdı. Yine de içimde yıllar sonra tekrar suya kavuşmuş derin bir kuyu gibi karanlık bir istek belirmişti. Parmaklarım tuşlarda dolaştı.

Önce Fenerbahçe'nin kuruluş tarihini denedim, şifre çok kısa olduğu için bunu yapmasının imkânı yoktu. Parmaklarım tuşların üzerinde asılı dururken düşündüm, şifresini ne yapabilirdi? Kimsenin aklına gelmeyecek ama onun asla unutmayacağı bir şifre...

İçimdeki kendini beğenmişi durduramadım ve parmaklarım şifreyi girdi.

26111996çirkin

Kabul edilmedi.

Son bir şansım olduğunu düşünerek yeniden onun bildiği doğum tarihimi tuşlayıp bu defa sondaki kelimeyi değiştirdim.

26111996kedi

Ve bilgisayar açıldı.

Kalbimin atışlarının gökyüzünü saran yıldızlar kadar parlak bir şekilde göğsümün içini aydınlattığını hissettim. Anlık bir mutluluk sarhoşluğundan sonra gözlerim bilgisayar ekranında beliren fotoğrafta takılı kaldı. Bu fotoğrafta bir çizim vardı, çizimin altında imzasını gördüğüm an onun eserlerinden birisi olduğunu anlamıştım. Çizimde kırmızı bir kasımpatı çiçeği vardı, boyası dağınıktı, kasımpatı çiçeği suyun içinde duruyordu ve birkaç yaprağı yanmış gibi küle dönmüştü. Birkaç saniye gözlerimi bu resimden alamadan öylece onu inceledim. Suyun sesi odayı doldurmaya devam ediyordu.

Ok imlecini belgelerine doğru sürükledim, kalbim çok tuhaf çarpıyordu. Belgeler açıldığı an önüme neredeyse yüzü aşkın çizim dökülmüştü. Genelde objelerin resmedildiği çizimlerin içinde rastladığım bir çift göz, anlık donup kalmama neden olmuştu. Zaman, o gözleri gördüğüm an donmuştu.

Bu gözler, benim gözlerimin tıpatıp aynısıydı. Boya ile renklendirilmiş, kirpiklerim gelişigüzel, rüzgâr ile savrulmuş ağaç dalları gibi kirpik köklerime yerleştirilmişti. Titreyen parmaklarımı güçlükle kullanarak resimden çıkıp belgelerin içindeki bir diğer klasöre tıkladım.

Klasörün içinde bir sürü numaralandırılmış Word dosyaları vardı. Alnımın ortasında bir soru işareti belirmiş gibi öylece Word dosyalarını izledim. İn in bitmiyordu, 1'den başlayarak neredeyse 1000'e kadar bir sürü Word dosyası vardı. 9 numaralı dosyaya tıkladığım an birdenbire ekran simsiyah oldu ve siyah Word sayfasının tam ortasındaki 9. ŞEYTANIN KALBİ yazısı gözlerimin aynasında kendisini izlemeye başladı.

Kalbim, saniyede yirmi altı kez çarpıyor, şeytanın kalbi nehrin yüzeyine çıkmış yavaşça yüzerek bana doğru yaklaşıyordu.

Diğer sayfaları görme isteği içimde bir kadın gibiydi ve o kadın, tırnaklarını ruhuma bastırıp sürterek ruhumda günah dolu isteklerinin çentiklerini oluşturuyordu. Suyun sesi bir anda kesildi, titreyen ellerimi hızla bilgisayardan çekip gözlerimi kapıya çevirdim. Bakışlarım yeniden ekrana kaydı. Ne olduğunu, diğer sayfalarda neler yazdığını görmek istiyordum ama vaktim çok dardı. Hızla çarpıya basarak dosyayı ve ardından da bilgisayarı kapattım. Ellerim titrerken bir an önce kapanması için dua ediyordum. Ekrandaki ışık söndüğü anda hızlıca kendimi yatağa atıp sırtımı kapıya dönerek gözlerimi sustalının ağzı açık bir şekilde durduğu masaya sabitledim.

İçeriye önce sabunun kokusu ardından da ateşin onun tenine is lekesi gibi sinmiş kokusu yayıldı.

Gözlerime uykunun mürekkebi akmayınca, Tanrı'nın elinde tuttuğu uyku yazan kalemi tutup gözüme soktum. Kalbim dindiremediği bir yangının ortasında közlenmeye başladığında, artık gözlerim kapalıydı, ruhum ise yeni uyanıyordu.

Korhan benden bir şeyler gizliyordu.

Scanned with CamScanner

Zihnimin içinde düşünceler kulaçlar atmaya başladı. Kalbimdeki kuşku sancısı göğsümdeki evine geri döndü. Parmaklarımın arasındaki kalemi devamlı döndürdüm, hiç konuşmadım, başka birine bakmadım, replikleri kafamdan silip attım ve düşüncelerimin içine döndüm.

"Duydun mu, Mantus kasım ayında geliyormuş." Bu cümle Leyan'a aitti, Yağız'a söylemişti. Yağış pipetini kolasının içinde çevirerek oluşturduğu hortumu izlerken tıpkı benim gibi sessizdi.

"Çok geç değil mi? Yetişemeyeceğiz," dedi Yağız panikle.

"Öyle boş birini Mantus yapmazlar, siz yeterince başarılısınız. Mantus olacak kişi de öyledir," dedi Timsal akordeonunun kenarındaki vidaları sıkarken.

Yorum yapmadım, sustum. Son beş gündür sadece susuyordum. Yağış benimle nadiren konuşuyordu, genelde o da ben gibi sessizdi. Çağlar bizi bir araya getirip eğlendirmek için çok uğraşıyordu ama nafileydi, ikimiz de durgunken ve üzerimizde ölü toprağı varken bizi eğlendirebilmek mümkün değildi.

Çağlar buz gibi su şişesini koluma bastırınca ürpererek kafamı kaldırıp ona baktım. Bana dişlerini göstererek gülümsedi, düşünceler bir anlığına sustu, ona gülümsedim. Elinden su şişesini alıp bakışlarımı önüme çevirdiğim an Ayçelen ile göz göze geldim. Göz kırparak başını salladı, omuz silktim ama bana olan bakışları daha da yoğunlaştı.

"İnekler, bugün eğleniyoruz, değil mi?" diye sordu Çağlar kalçasını masanın kenarına yaslayıp beni kolunun altına çekerek. "O kadar söz verdiniz, sorun çıkaranın ömür boyu sorunu olurum."

Anka'nın bakışlarının Çağlar da olduğunu fark ettiğimden ona bakamıyordum ama, "Ben gelemem," dediğinde gözlerim kısaca ona çevrildi. "Geçen hafta olsa gelirdim ama bu hafta çok yoğunum. Çalışmam gerek."

"İneksin," dedi Çağlar dişlerini göstererek, Anka kıkırdadı. Çağlar masada uzanarak Yağış'ın saçlarını karıştırınca Anka'nın gülüşünün yüzünde sonbaharını kaybetmiş bir güz gülü gibi solarak döküldüğünü gördüm. "Bu gece çıkıyoruz, değil mi?"

"Tabii ki," dedi Yağış zoraki bir gülümsemeyle.

"Ayçelen, Ezrak ve sen de geliyorsunuz, değil mi? Bozmayın abi."

"Yok yok, geliyoruz," dedi Ayçelen başını sallayarak, Çağlar göz kırpıp tekrar Yağış'a döndü.

Bu gece eğlenip kafa dağıttıktan sonra anneanneme Eskişehir konusunu açıp, onunla detaylıca konuşacaktım. Ama kafamın içinde devamlı dönüp duran iki kelime vardı, o kelimenin altında uyuyan anlamı merak ediyordum. Şeytanın kalbi... Korhan bundan bana da bahsetmişti ama bahsetmesi, bir dosyaya kocaman harflerle bunu yazmasına benzemiyordu. Sanki içime bir çapayla dalmış, içimde ne var ne yok kazıyarak ruhuma doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Bu gece benim sahnem var, Akşın salağı da bar bölümünde olacakmış," dedi Çağlar. "Ama ilerleyen saatlerde çok eğleneceğiz. Zaten sahnede ben varken eğlenmeyen de ne bileyim..."

Yağış, "Kendini beğenmiş," dedi gülerek. Çağlar yüzünü eğerek ona bakıp komik bir ifadeyle Yağış'a baktı. Yağış bir kahkaha atıp, "Yapma şunu," diye homurdandı.

"Kara böcek," dedi Çağlar birdenbire. "Sen neden burnundan soluyorsun?"

Bakışlarım hafif bir esinti gibi arkadaşıma çarptı. Gözlerimde saklayamadığım bir boşlukla, "Yorgunum biraz," dedim, yine bunun arkasına sığınmıştım.

"Eskişehir olayını Nur teyzeye açamadın mı daha?" diye sordu Çağlar, başını omzuna doğru eğdi. "Burada mı kalacaksınız yoksa?"

"Gideceğiz ama konuyu açamadım, biliyorsun onun huyunu..." Dudaklarımı büktüm. "Nasıl açılır bu konu, hiç bilmiyorum."

"Anneannen sana çok mu düşkün, abla?" diye sordu Yağız, başımı salladım. "O zaman biraz zor olacak gibi görünüyor."

Kafamın içi karman çormandı. Her şey üst üste binmişti. Artık neyi önceliğim yaparak düşünmeliydim bilmiyordum. O kadar çok şey birikmişti ki zihnimde, babamın yokluğu bile bir süre sonra hep var olan bir şeymiş gibi bana normal gelmeye başlamıştı. Annemin yaptığı saçma sapan şey sanki olması gereken bir şeymiş gibi kafamda sakinliğe kavuşmuştu. Anneannemin babamın hastalığını benden gizlemesi büyük bir şeydi, belki de sadece bunu arkaya atamıyordum ama maskelerim öyle fazlaydı ki, her seferinde başka bir maske taktığımdan insanlar beni eskiden biraz anlıyorsa, artık hiç anlamıyordu.

Scanned with CamScanner

"Biz de çok düşkünüz kendisine," diye mırıldandı Yağış, ona göz ucuyla baktım. Kırgın mıydı bana? Yoksa bu bana olan sevgisinin onun kelimelerine sıçrattığı sitem miydi? Kesintisiz bir sevgiydi aramızdaki, bu yüzden onun ara sıra bana laf dokundurmasına alınmıyor ya da öfkelenmiyordum.

"Seni yeni tanıdım ama çok alıştım, can içim," dedi Leyan geniş bir gülümsemeyle. "Sık sık geleceksin, değil mi?"

"Elbette," dedim, konuyu kapatmak istediğimden uzun uzun cümleler kurmuyordum.

Korhan'ın motosikleti oturduğumuz kafenin önünde durdu. Camdan duvarın arkasındaki masada oturuyorduk, onu ilk gören kişi ben olmuştum. Hemen arkasından Ezrak da motosikletini park etti ve birlikte kafenin kapısından içeri girdiler. İçimi yine allak bullak bir his kapladı.

Bakışlarımı Korhan'dan ayırıp, Ayçelen'e çevirdim. "Ev mevzusunu ne yaptın? Okullar da başladı."

"Hâlâ bir ev arkadaşı bulamadım," dedi Ayçelen tatsız bir sesle, gözlerini Ezrak'a çevirince bakışlarını saran parıltıları izledim. Ezrak eğilip Ayçelen'in alnını öptü, ardından kafasını kaldırıp sallayarak hepimize selam verdi. O sırada Korhan'ın avucunu omzumda hissetmiş, tenim bu dokunuşla darmaduman olurken ruhum ayağa kalkıp gözlerini yüzüme dikmişti.

"Biz de benim bulamadığım ev arkadaşımdan bahsediyorduk," dedi Ayçelen huysuzca gülerek.

"Dediğim gibi, ev arkadaşına ihtiyacın yok. Böyle şeyleri kafana takmayı kes," dedi Ezrak, dudaklarını Ayçelen'in saçlarının üzerine bastırdı.

Rima önündeki kitabın kapağını yavaşça kapatıp, "Madem akşam buluşuyoruz, şimdi ayrılma vakti," dedi doğrulup kalkarak. "Sonra hepiniz geç kalıyorsunuz."

Arkadaşlarımız tek tek eksilerek masayı terk etmeye başladıklarında, Korhan, ben, Ayçelen ve Ezrak masada oturmaya devam ediyorduk. Korhan ile pek konuşamamıştık, Ezrak ile bir konu hakkında konuştukları esnada ben hep telefonumla oynamıştım.

Sonunda Korhan gece için hazırlanabileyim diye beni motosikletle eve bıraktı. Son beş gün içinde onun gerginliği, benimse sessizliğim çoğalmıştı. Kafamdaki kaskı çıkarıp ona uzattığımda gözlerinden

gözlerime süzülen bakış, beni ağlatabilecek kadar derindi ama ifadesiz kalmayı başarmıştım. Ona tüm benliğimle güveniyorken, benden neden bir şeyleri gizliyordu bunu anlayamıyordum. Gizliyordu, bunu hissediyordum ama sanki hissetmiyormuş gibi sadece ona güveniyordum. Kollarımı onun boynuna sardığımda bunu beklemiyordu, bir süre öylece bekledim.

Ayrıldığımızda gözlerimin içi günler sonra bugün gülüyordu.

"Akşam beni Çağlar alacak," dediğimde başını salladı, gülümsedim. "Orada görüşürüz."

Bir şeyleri hissediyordu, biliyordum. Lanet olsun ki ben de hissediyordum. Ona sırtımı döndüğüm anda rüzgâr yüzüme bir babanın avucu gibi dokundu ve bu dokunuş, dizlerimdeki tüm gücü söküp aldı. Saçlarım rüzgârda özgür ve dağınık bir şekilde uçuşmaya başladı. Ondan uzaklaşmaya başladım.

"Nurşan," dedi geçmişimde ellerimi tutan bir elin sıcaklığını bana hissettirerek.

Durdum, omzumun üzerinden ona, ona ne yaparsa yapsın güveneceğimi hissettirmek ister gibi baktım.

Yeşil gözleri gözlerimde asma bir kilit gibi sarktı.

Duygular o kilidin ucundaydı.

"Yok bir şey."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, dudakları yukarı kıvrıldı.

Gözlerimi ondan rüzgârın ağaçtan kopardığı dal gibi koparak uzaklara savurduğumda, bakışları sırtımdan koparılmış kanatlar gibi üzerimdeydi. O kanatları hissediyordum, beni koruyorlardı. O kanatların altına girip saklanıyordum, o kanatların içinde saklanıyordum, o kanatlara dokunup, o kanatlarla yaşıyordum.

Binaya girip merdivenleri gözlerime yeniden oturmuş huzursuzluk tohumlarının çatlayıp filizlediği ifadesizlikle tırmandım. Anahtarlarımla açtığım kapının ardında beni bekleyen isim dedemdi, dudaklarımdaki tebessümün zoraki olduğunu anlayabilecek kadar beni tanıdığından sadece gözlerinin içine bakmıştım.

"Nurşah," dedi merdivenlere yöneldiğim sırada. Akşamın rengi salonun zeminine ölü bir beden gibi yığılmıştı.

"Efendim, dede?"

Gözlerinin içinde yuva yapan hisleri izledim. Günler birbirinin üzerine binerek ayları doğurmuştu ve ben hâlâ yüreğimin derinlerine

Scanned with CamScanner

sinmiş o ağrıyı onla paylaşmamıştım. Dedemin ela çizgiler taşıyan gözlerinin saniyeler içinde yaşlarla dolmasını beklemiyordum.

Geri döndüm, merdivenleri hızla inip, sorgusuz, kelimelere aldırmadan, hiçbir şey söylemeden kollarımı onun boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

"Söylesene," dedi gözyaşlarının arasından. "Ne yaparsam yeniden çocuk olursun ve ben seni, sana zarar verebilecek her insandan uzak tutup, yeniden büyütebilirim?"

"Sorun değil," dedim, paramparçaydım ve yemin ederim sorundu. "Gerçekten."

Yalandı.

Dede, yemin ederim sorundu.

"Seni korumak uğruna daha da ateşe atan insanların içindesin," dediğinde gözyaşlarının boynuma aktıklarını hissediyordum. "Kaç, kurtar kendini, Nurşah. Ben seni koruyamıyorum, onlar gibi yakmaktan korkuyorum."

Avucumu dedemin ensesine bastırıp, "Şşh," diye fısıldadım. "Geçti. Sorun yok."

"Aylardır gözlerinden düşen bin parça. Ben aptal mıyım? Görmüyor muyum sanıyorsun? Seni attıkları ateşin altına odun atmadım belki ama o ateşi söndürmedim, seni kurtarmadım, ben de en az onlar kadar suçluyum. Gözlerimin önünde paramparça bir kız çocuğu büyüyor, benim elimden hiçbir şey gelmiyor."

"Sorun değil," dedim yeniden, ona daha sıkı sarıldım. Güneşin cesedi evin ortasında yatıyordu. "Böyle olmasını istemezdin. Sorun değil."

"Baban iyi bir adamdı," dediğinde yüreğimin pare pare olduğunu hissetsem de ona sarılmaya devam ettim. İyi bir adam mıydı? Ben neden herkesin kötü yanıydım? Herkesin kötülük yapacağı zamana mı denk geliyordum yoksa ruhum, kötülüğü çeken bir miknatıs mıydı?

Ruhum ağrıyordu.

"Sorun değil," dedim yeniden, sesim artık titriyordu.

"Git, kurtar kendini bizden." Dedemin bu cümlesi hem içinden aldığı güçlerle hem de yüreğinden taşan güçsüzlüklerle doluydu. Bir liman gibiydim, gemilerin zor günlerinde sığındıkları, dalgalardan korundukları o indim; bulutlar geri çekilip, güneş gökyüzündeki yerini aldığında tüm gemiler beni terk ediyordu.

Ben yine yapayalnız kalıyordum.

Oysa ne zaman fırtına bulutları gökyüzünü sarsa, dinecek yalnızlığıma değil, bir geminin su dolacak güvertesinde boğulan çocuklar için incinirdim.

"Ağlama," dedim sanki yıllardır içime ağlamıyormuşum ve kalbim, akıttığım gözyaşlarını kan niyetine pompalamıyormuş gibi. "Geçti. Hepsi bitti. Sorun yok."

"Annen seni seviyor, yemin ederim seviyor," dedi, küçükken ayağını sehpanın kenarına vurmuşum gibi bir acı, bu kez ayaklarıma değil, tüm ruhuma yayıldı. "Yolunu kaybetti, nasıl geleceğini bilmiyor."

Gelmesini istemiyordum. Benim yollarımı ateşe verip yakmış, yıkmış, yok etmişti; şimdi onun geleceği tüm yollar kül olsun istiyordum.

"Baba," dedi dayım mutfaktan çıkıp. Gözlerimi yumup yutkundum, dayımın gölgesi önüme uzanmış, güneşin rengini karanlıkla yıkamıştı. "Yeter, yapma artık. Bırak kızı."

Dedem bana daha sıkı sarıldı, kaburgalarım ağrıyordu. "Sorun değil," dedim dayıma.

Dayım bir adım daha atıp, dedemin omzuna dokundu. "Baba, bırakın artık şu kızı."

Dedemin kolları sihirli kelimeleri duymuş gibi tenimden kayarak boşluğa düştü. Göğsümün sıkıştığını hissederek geri çekilip dedemin kan çanağı olmuş gözlerine baktım. Başını önüne eğdi, bana bakmıyordu, belki de bana bakamıyordu.

"Kızının yaptığı her şeyi şu kız çocukluğundan beri çekiyor," dedi dayım açıkça. "Rahat bırakın artık şu kızı."

Dedem başını salladı, bunu bana bakmadan yapması ruhumun arkasında durduğu camı patlatmış, tüm cam kırıklarını ruhuma saplamıştı.

"Çık yukarı, Nurşan," dedi dayım adımın üzerine basa basa. "Sana sarılması gereken her insana, kendin sarılmaktan yorulmadın mı?"

Gözlerim dayıma çevrildi. Dedemin koluna dokunup, teselli vermek istiyormuş gibi kolunu okşadım. Dayım, üzerinde kısa kollu bir tişörtle dikiliyordu, aylardır olduğu gibi yine kolunda bir yara bandı, yarası olan ismi saklıyordu. "Çık," dedi dayım üzerine basa basa. "Artık değil."

Scanned with CamScanner

Bir şey diyemedim. Ağzımın içindeki dil lâl olmuştu sanki. Konuşsam, beni en çok yaralayan yine benim ağzımdan çıkan kelimeler olacaktı. Tıpkı kendi yazdıklarıyla kendini yaralayan bir yazar gibi... önce. "Senin bir suçun yok. Sen beni sadece sevdin."

"Dede," dedim merdivenleri tırmanmaya başlamadan hemen

Bir cevap beklemedim dedemden. Adımlarım fırtına koparan yağmurlar gibi hızlıca düştü merdivenlere. Kendimi odaya kapattığımda, damarımın içinde hareket eden kanın bile beni öldürebilecek kadar güçlü bir zehir olduğunu düşünüyordum. Bir an odanın tüm duvarları üzerime yıkılacak ve ben, bir zamanlar olduğum küçük kızın elini tutarak altında kaldığım duvarların arasında ölü bulunacaktım.

Oturup saatlerce ağlayabilecekken ben, artık yalnızken bile bomboş bakıyordum.

Kaçış yolum sahneydi benim. Saatlerce olmadığım bir ruha bürünür, o ruhun dertlerini omuzlarıma alır ve oynardım. Çünkü kendi yaşadıklarımdan uzaklaşmanın, kendi hislerimi geride bırakmanın en kolay yolu buydu. Başka bir hayata sahipmiş, o hayatın yükünü taşıyormuş gibi davranmak... Sana nefes aldırmayacak kadar güçlü olan acılardan kurtulabilmenin en zararsız yolu bu gibi geliyordu bana. Bir kılığa giriyor, o insan oluyor, o insanın yaşadıkları yaşadığın her şey oluyordu. Sen sanki hiç var olmamışsın, yaşadıkların hiç başına gelmemiş gibi hissedebiliyordun.

Kimliğin siliniyor, yeni bir kimlik ruhunun avucuna tutuşturuluyor, perde kapanana kadar dünya senden ve yüklerinden arınıyordu.

Kalıp başkalarına vermek istediğim o teselli dolu küvetin içinde yıllardır kendi ruhumu boğuyor, bir türlü öldüremiyordum ben.

"Daha fazla mahvolmayacağım, bu en sondu," dedim elbise dolabını açarken. Sesim kısıktı, kelimelerim bana sağırdı. "Daha kötüsü olmayacak. Bu en sondu."

Siyah, yarım kollu kısa bir elbise çıkarıp yatağın üzerine attım. Eğilip siyah topuklu botlarımı koyduğum yerden çıkardım, bakışlarım bir süre dolabın içinde gezindi. Kapakları sertçe kapatırken mırıldandım: "En kötüsünü yaşadın, bundan daha kötüsü olmayacak."

Karnıma giren bir krampla, bu duygunun daha fazla taşıyamayacağım seviyeye ulaştığını hissedip birdenbire dizlerimin üzerine çöktüm. Kollarımı karnıma sarıp gözlerimi kaldırarak

tavandan sarkan avizeye baktım. "Bu sondu, Nurşan İs Tanyel," diye fısıldadım çöktüğüm yerde yavaşça sallanırken. Gözlerim ise avizedeki ampullerden ayrılmadı. "Daha kötü hissetmeyeceksin. En kötüsünü yaşadın zaten."

Gözlerimden süzülmeye başlayan yaşların, yanaklarımı aşarak boynuma akana dek o yaşların farkına bile varamamıştım. Ellerimi yüzüme örttüm, avuç içlerimdeki çizgileri yüzümdeki acılarla doldurmak istiyormuş gibi yüzüme tamamen bastırarak hıçkırdım.

"Yemin ediyorum daha kötüsü olmayacak, ne olursun ayağa kalk."

Fısıltım cansız bir beden gibiydi.

"Yemin ederim daha kötüsün yaşamayacaksın, son kez ayağa kalk," diye mırıldandım, gözlerimden akan ılık yaşları avuçlarımın içlerinde hissedebiliyordum ve canım, bir insana mümkün görünmeyecek bir seviyede çok yanıyordu.

"Neden kendini kandırıyorsun, İs?" Sesin sahibi geçmişimin içindeydi, sıkıca yapılmış atkuyruğu geniş alnını ortaya sermiş, saç dipleri gerildiği için gözleri iyice çekilmişti. Odanın içinde bileğine taktığı mavi boncukların şangırtısı duyuldu, ardından bir kahkaha sesi... Ellerimi yüzümden ayıramadım. Bir bilyenin fırlatılıp, diğer bilyelere çarparken çıkardığı sesi duydum. Sonra tekrardan konuştu: "Sen kaybettin. Önce sevdiğin şeyleri, sonra da kendini."

"Kaybetmedim," dedim, gözlerimden akan yaşların tadını dilimin ucunda hissettim. "O hâlâ benimle."

Güldü küçük kız, bileğindeki mavi boncuklar tekrar şangırdadı. Ellerimi yüzümden ayırıp ona bakamasam da tam karşımda, elbise dolabının aynasının arkasında durmuş beni izlediğini biliyordum. Üzerindeki beyaz askılı tişörtü, altındaki mavi kot şortu, sımsıkı toplanmış atkuyruğunu, gözlerinin altında yaşına rağmen oluşmuş derin, siyah halkaları hayal edebiliyordum.

"Sana kötü bir haberim var, İs," diye mırıldandı. "O seni kaybedecek."

"Git," dedim boğuk bir sesle.

"Senin kimsen yok," dedi incecik sesiyle. "Bizim kimsemiz yok."

"Sen yalnızsın," diye fısıldadım. "Ben seni o parkta bıraktım. Yalnız olan sensin."

"Beni o parkta tek başıma bıraktın." Başını salladığını hissettim.

Scanned with CamScanner

"Seni o parkta tek başına bırakacak."

Kafamın içinde yalnızlığa terk edilerek ölmesini beklediğim o çocuğun sesi artık sussun istiyordum. Son bir kuvvetle oturduğum yerden kalktım, sırtımı aynaya dönüp, bir daha onu görmemek istediğimi içten içe bağırarak ruhuma haykırdım.

"İs," diye fısıldadı o ses, dönüp aynaya bakmadım, durdum, dinledim onu. Son sözlerini söylemesini bekledim. "Yapma, ne olursun. O bizi mahvedecek."

"Sus!" Masadaki taş kül tablasını alıp, ani bir refleksle aynaya doğru dönerek fırlattığımda, küçük kız aynada durmuş öylece beni izliyordu. Gözleri korkuyla aralandı, ellerini yüzüne götürüp kendini benden korumaya çalıştı ama bu bir işe yaramadı. Taş kül tablası aynaya şiddetle çarparak onu ortadan ikiye yardığında, küçük kızın yüzünün de ikiye ayrıldığını gördüm. Zihnimde acı dolu bir çığlık kopardı, ardından cam parçaları büyük bir hızla yere düşerek küçük kızı altında bırakmaya başladı.

"Her ihtimali düşündüm," diye fısıldadım yere serilen cam kırklarına bakarken. "Mahvolacağımızı ben de biliyorum. Sadece sus."

"İs!" Anneannem odanın kapısını telaşla açıp içeri daldı. Onu umursamadan yatağa serdiğim elbiseye yöneldim. Anneannemin dudaklarından bir şaşkınlık iniltisi döküldü, ardından, "Dur, dur," dedi. "Basma oralara. Ayağına batacak."

"Sorun değil," dedim ve durdum, bu iki kelimelik cümle hayatımın tamamını idame ettiriyordu. Bunu fark etmek birden omuzlarımdaki yükün daha da ağırlaştığını hissetmeme neden oldu.

"Nasıl yaptın bunu?" Anneannemin bu sorusu benim hissettiğim anlamdan uzak olsa da anlık durup ona bakıp kalmamı sağlamıştı.

Sessizce elbiseyi elime aldım. Anneannemin gözleri bana çevrildi ama ona bakmadım. Üzerimdekileri yavaş yavaş çıkarırken beni hayretler içerisinde izliyor, yine de bir şey demiyordu. Elbiseyi üzerime geçirip, saçlarımı dışarı çıkararak gözlerimi anneanneme çevirdim.

"Çekilsene oradan, ayağına cam batacak," dedim, anneannem hiçbir şey söylemeden yüzüme bakıyordu. Yanından geçip, camlara basarak ilerlemeye başladığımda dudaklarından evham dolu bir çığlık döküldü. Aldırmadım, ayaklarımın altında ezilen camlar tenime bassa da acısını hissetmeyeceğim kadar bomboş hissettiğim bir anın

içindeydim. Çekmeceden siyah bir külotlu çorap çıkarıp kenara çekildim.

"Allah kahretmesin, paramparça oldu ayaklarının altı!" diye bağırdı anneannem ama ona boş boş bakmak dışında verebildiğim tek bir tepki bile olmamıştı. Yatağın kenarına oturup, ayaklarımın altına bakmadan çorabı çıplak ayaklarıma geçirdim, usul usul yukarı çekmeye başladığımda anneannem gözlerinde kaybolmayan bir korkuyla bana bakıyordu. "Göster şu ayaklarının altını. Acıdı mı?"

"Sorun yok," dedim yalnızca. "Acımadı."

"Kesildi mi?"

Çorabı yukarı çekerek ayağa kalktım, elbiseyi indirdim. Gözlerim kan çanağı olmalıydı ama bu defa bunu umursamadım, ağladığımı bilmesi umurumda bile olmadı.

"Sen ağladın mı?" Çekingen adımlarla yanıma gelip, yatağın kenarına oturdu ve kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinde gördüğüm ifade yabancısı olduğum bir ifade değildi, ne zaman çok şaşırsa ya da beklenmedik üzücü bir haber alsa böyle bakardı. "Deden yüzünden mi?"

"Hiçbir şey dedem yüzünden değil."

Kalbinin kırılmasından korkmama rağmen kalbim öyle sivri yerlerden kırılmıştı ki artık dilimin ucundan zehrini damlatan kelimeleri durduramıyordum. Bir romanın içinde olması gereken sahneler gibiydi kelimeler, benim dudaklarımdan dökülüyordu ve roman, o sahneye ev sahipliği yapmaya başlıyordu.

"Aylar geçti, senin içindeki kırgınlık geçmedi," dedi anneannem, benim gibi sayıyor muydu o da geçen günleri? Kalbim sancıyordu. Günler, bir kalbin tıkanan damarları gibi beni yaşamdan koparıp almak istiyordu ama ben, kalbindeki damarları ameliyatla açtıran bir insan gibi gelecek günleri yaşamak için savaşıp duruyordum.

Ne tuhaftı, biraz daha fazla acı çekebilmek uğruna yaşamayı istemek.

"Sorun değil, demiştim," dedim, makyaj masasının önüne ilerleyip aynanın karşısında durdum. Bir süre bekledim, belki parçalanan aynanın altında ölmemiştir, geri gelir ve aynanın karşısında belirir, gözlerimin içine bakar diye bekledim ama bu kez o küçük kız çocuğu geri gelmedi. Aynada büyüyen bir kadınla karşılaşmıştım; yorgun ve kırgındı, omzunda taşıyabileceğinden çok daha ağır olan yüklerle

Scanned with CamScanner

kambur ilerliyordu ama yine de dizlerinin üzerine çökmemeye kararlı gibi bakıyordu.

"Belki anneni arayıp konuşsan..."

Anneannemin sözünü kesen, aynadaki yansımasına dokunan gözlerimdeki öfke oldu. Sustu, sadece yansımadaki öfkeli gözlere baktı. Konuşsa beni parçalayacak cümleler kuracaktı, o da benim gibi fark etmişti belki de sırf bu yüzden susmuştu.

"Sütünde zehir olduğunu düşündürtmüştü sana, hatırlıyor musun?" Sorum, anneannemin gözlerinde bir annenin rahminde ölü bulunan bebeklerin mezarları kadar acı yüklü çukurlar oluşturdu. "Ne oldu? Zehir sütünden arındı da, annemi yeniden mi emzirdin?"

Bir şey söyleyemedi. Gözlerinde söylenmemiş sözlerin ağırlığı vardı, bir müddet sonra bu ağırlık ifadesini kapladı ve anneannem gözlerini ellerine indirdi.

"Bir gün elbet karşı karşıya geleceksiniz, siz anne kızsınız. Sadece merak ediyorum, o zaman ne olacak?"

Bu sorunun cevabı ne zihnimde ne de kalbimde yoktu. Ruhum zaten anneme karşı çok sessizdi çünkü annemden korkuyordu; annemin ona zarar verdiğini düşünüyordu, annemin ona yeniden zarar verebilme ihtimali onu korkudan öldürüyordu.

Gözlerimi anneannemin yansımasından ayırıp masanın üzerindeki cam fondöten şişesine uzandım. Fondöten şişesinden iki pompa fondöteni parmak ucuma alıp tüm yüzüme yerleştirdikten sonra ellerimle fondöteni tenime yedirmeye başladım. Bu süre zarfında anneannem yavaşlatılmış hareketlerimi izledi. Ben ise aynada yavaşça kapanarak bir mermere dönüşen yüzümü, o yüze ait değilmiş gibi yara bere içinde bakan gözlerimi izliyordum. Renksiz bir pudra ile gecenin geri kalanında sık sık yağlanacağını bildiğim yüzümü sabitleyip siyah göz kalemine uzandım, anneannem artık bana bakmıyor, elleriyle oynuyordu. Göz kalemini gözlerimin üzerinde gezdirip, parmak uçlarımla kalemi dağıtarak göz kapaklarıma buğulu, yağmur yüklü bir bulut efekti verdikten sonra kirpiklerimi hacimlendirmesi için biraz rimel uygulayıp, derimin altında hiç kan yokmuş gibi görünen mat yüzümü hafif bir allıkla renklendirdim. Kırmızı bir ruju dudaklarımda gezdirdiğim sırada gözlerim dudaklarımdan koparak anneannemin yansımasına kaydı. Bir an ona haksızlık ediyormuşum hissi gökten başıma kar taneleri gibi dökülmeye başlamıştı.

Ruju bir köşeye bırakıp ellerimi masanın üzerine koyarak siyaha boyalı uzun tırnaklarımı izlemeye başladım.

"Benim amacım seni üzmek değil," dedim sonunda konuştuğumda, sesimde bir psikoloğun ofisinde bıraktığım üstü kapalı anılarım vardı. Hiçbir zaman kendimi tam olarak birilerine anlatamamış olmanın yükünü yıllardır yaşayan biri olarak insanların anlatamadığı, dillendiremediği pişmanlıkları olmak istemiyordum. Bu benim için çok ağırdı, düşüncesi bile katlanamayacağım kadar ağırlık veriyordu.

Derin bir nefes aldım. "Sadece eğer bu okyanusun içinde su alan bir tekneysen, bana elini uzatma. Sen beni kurtardığını düşünecek-sin ama ben bir anlığına kurtulduğumu sanıp, sonra yine boğularak öleceğim."

"Bunları yaşamanı istemezdim."

"Biliyorum," dedim. "Ben de bunları yaşamak istemezdim. Ama yaşadım."

Anneannem yatağın ucundan bana hiçbir şekilde yardım edemeyeceğinin farkında bir halde kalktı. Onu üzmek değildi amacım, bunu biliyordu; üzgündüm, bunu da biliyordu. Yere düşen ağır adımları onu benim sırtıma taşıdı. Elini omzuma koyup sıktı, eğildi, dudaklarını saç diplerime bastırıp gözlerini yumdu.

"Senin kötülüğünü hiç istemedim," dedi, bunu biliyordum, gözlerimi yumdum, yutkundum. "Belki seni iyi edemedim ama kötü olmanı da hiç istemedim."

Başımı salladım, dudakları saçlarımın arasında kaydı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sadece bırak, üzerime düştükçe daha da çıkmaza gireceğiz. Üstesinden susarak gelebiliyorum, konuşursam çok acıtacak, biliyorum."

"Bundan böyle sen ne dersen o," dedi sakince. "Tamam."

"O zaman söyle dedeme, ağlamasın," diye fısıldadım.

Bir şeyler söylemek yerine saç diplerimi yeniden öptü. Odadan çıkarken, "Cam kırıklarına dokunayım deme, ben onları süpürürüm," demişti ama cevap vermemi beklememişti. Kırdığım aynanın camlarını toplarken cam kırıklarının eline batacağını düşünmek içimi acıttığından, onu dinlememiş, yere devirdiğim aynadan dağılan cam kırıklarını tek tek toplayarak bir poşetin içine doldurmuştum. Parçalardan biri işaret parmağımı çok derin olmayacak şekilde

Scanned with CamScanner

kesmiş, çok derin olmayan kesikten bile tüm kanım parmağımın ucundaymış gibi çok kan akmıştı.

Beni evden alan Çağlar olmuştu, evden erken çıkmamızın sebebi Çağlar'ın bu gece sahneye çıkacak olmasındandı. Gecenin uzun olacağını Çağlar'ın kiraladığı lüks otomobile binip, otomobile sinmiş alkol kokusunu aldığım an anlamıştım. Tavan lambası yanmayan otomobilin ön koltuğunda Yağış oturuyor, elinde bir bira şişesiyle pencereden dışarıyı izlerken son ses çalan müziğe eşlik ediyordu. Arka koltukta Rima vardı, sakin bakışları yolu takip ediyordu. Gökyüzünün rengi lacivertti, sokak lambaları henüz yeni yanmaya başlamıştı. Aracın içindeki karanlık kısa bir süreliğine de olsa içime huzur depolamıştı.

"Erken başlamışsınız," dedim, şimdi araç Lara'nın lüks sokaklarında rüzgâr gibi ilerliyordu. Çağlar, içi biralarla dolu siyah poşetin içinden bir bira şişesi çıkarıp bana uzattı. Aslında bu kadar erken içmeyi düşünmüyordum ama dedemin halini hatırlayınca elim direkt biraya uzandı ve birayı açıp direkt kafaya diktim.

"Ben," dedi Yağış dönüp parmağını bana uzatarak. Karanlıktan dolayı onu seçemiyordum, saçları rüzgâra eşlik ederek aracın camından dışarı doğru bayrak gibi dalgalanarak uçuşuyordu. "Sana küsüm."

Bira şişesini dudaklarımdan uzaklaştırıp, gözlerimi arkadaşımın yüzüne indirdim. Hatlarını ezbere bildiğim yüzünü seçebilmem için ışığa ihtiyaç duymuyordum.

"Neden?"

"Kafası iyi," diye fısıldadı Rima. "Aslında daha erken gelecektik ama son bir buçuk saattir araçta saçma sapan arabesk şarkılar dinleyerek ağlıyor ve içki içiyor..."

"Ben sana küsüm!" diye bağırdı Yağış ve ön koltuğun arasından arkaya doğru abanarak, "Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu, bunu da bağırarak sormuştu. "Toplum içinde kulaktan kulağa konuşulmaz!"

"Atilla amca diyorum, biliyor mu senin şu an böyle zil zurna olduğunu?" diye sordum, Yağış bana burnunu kırıştırıp kötü bir bakış atarken dilini çıkardı.

"Başlarım senin Atilla amcanın şarap çanağına..."

"Bu dediğini duysa peki..."

"Duysun, ne korkacakmışım ondan? Ben koskoca Gönülzade soyadının en büyük varisiyim. En büyük torun benim bir kere!"

"Babana pek ihtiyaç duymadın herhalde doğarken?" diye sordum gülerek.

"Gülme o küçücük dişlerinle, şişeyle bir vururum ağzına..."

"Kıyabilecek misin bana?"

"Korhan'a söker bu şirinlikler, bana sökmez!" Parmağını salayarak burnuma kadar soktu, ardından geri çekilip yüzüme baktı. "Eskişehirlerde eskitsinler onu inşallah."

"Kızını kocaya veren ana gibi yemin ediyorum," dedi Çağlar direksiyonu çevirirken. "Yavrum bir düzgün otur, trafik polisini peşimize takacaksın. Bir de ceza yiyeceğim senin yüzünden. Sen o emniyet kemerini yine mi çözdün lan?"

"Benimle muhatap olma!" diye bağırdı Yağış, Çağlar'a dönerek. "Bugün o sonbahar mıdır ilkbahar mıdır yaprak dökümü müdür nedir, o kızı gördüğünde nasıl baktığını gördüm ben!"

"Yemin ederim kızı görmedim bile, küçük fasulyenden uyduruyorsun."

"Yalan yapma, o tarafa bakıyordun!"

"Yine mi Güz konusu?" diye sordum, tam bira şişesini dudaklarına götürecektim ki Yağış birdenbire elime sertçe vurdu, bira şişesi dişlerime çarpınca acıyla inledim. "Kızım ne yapıyorsun ya? Kırdın dişlerimi."

"Sen de benim kalbimi kırdın!"

"Diş bu, kalbe mi benzer?" diye çemkirdim.

Çağlar, "Ben ikna oldum şu an," deyince, Rima yüksek sesle gülmeye başladı.

"İnsan dişsiz yaşar ama kalpsiz yaşayamaz yalnız," dedi Yağış ağlamaklı, alkolün etkisinde olduğunu belli eden pürüzlü bir sesle.

"Dişsiz yaşayamaz asıl, yemek yemeden nasıl yaşayayım ben?" diye sorduğumda bir durup düşündü, sanırım bana hak vermişti...

Gece kulübünün olduğu sokağa gelene kadar Yağış'ın sarhoş dudaklarından dökülen sitem dolu ama bir o kadar da kulağa komik gelen cümleleri dinlemiştik. Kafamın içindeki defterin sayfalarını çevirerek kelimeleri birbirine karıştıran düşünceler oradaydı, dudaklarımdaki gülücüğe ya da gözlerimdeki sahte mutluluk ışıltısına rağmen içimde bir zindanın karanlığını taşıyordum son günlerde. Şeytanın kalbi... Zihnim devamlı olarak bu iki kelimeyi

Scanned with CamScanner

önüme seriyor, düşüncelerim o iki kelimenin etrafına üşüşerek o kelimelerden kopardığı parçalarla karınlarını doyuruyordu.

Kulübün önü, henüz gökyüzü karanlık tarafından kuşatılmadığı, lacivert örtünün teninde gergin durduğu bir saatte olmamıza rağmen anacık babacık yeri gibiydi. Çağlar aracı sokağın sonuna park etmişti, Arnavut kaldırım taşlarıyla örülmüş yolda topuklu bottaırımla ayaklarımın altı sızlaya sızlaya kulübün önüne geldiğimde, mekânın önündeki siyah güneş gözlüklü, kel koruma bana başını sallayarak selam verdi, ona yarım ağızla gülümsedim. Mekânın demir kapısı her açıldığında dışarıdan içeriye biri giriyor ya da birisi dışarıya çıkıyordu ve mekânın içindeki sesler ile ışıklar birbirlerine karışarak sokağa yayılıyordu.

Çağlar mekânın kapısını kolunu başımın üzerinden bir silah gibi uzatarak açtığında, ışıklar ve sesler üzerime yağmur gibi yağmaya başladılar. Bakışlarım güçsüz bir dalı kavrayan parmaklar gibi ışığı kavradı. Mekânın taş merdivenlerini inmeye başladık, basamaklar azaldıkça müziğin göğüs kafesimi zonklatan sesi artıyor, saniyede bir yanıp sönen ışık başıma kuvvetli ağrılar saplıyordu.

Gözlerim önce dans pistinin etrafına dağıtılmış masalardaki kalabalıkta tanıdık bir yüz aradı, ardından kalabalığı yararak pistin ortasına doğru ilerlemeye başladım. Çağlar direkt bizden ayrılmış, sahnenin basamaklarını kullanmak yerine direkt sahneye atlayarak soluğu baterinin önünde almıştı. Bagetleri parmaklarının arasına alıp döndürdüğünü gördüm, sonra bakışlarım yeniden kalabalığa çevrildi ve o kalabalığın içinde Timsal ile Yağız'ın yuvarlak, yüksek bir masanın önünde dikildiklerini gördüm.

"Bu kalabalık ne abi ya? Aileleri akşam ezanından önce eve dönün dedi herhalde, erkenden eğlenip gidecekler." Yağış'ın uğultulu cümlelerinin yalnızca bu kadarını duyabilmiştim, müziğin tam kalbine, basların ortasına geldiğimde Timsal beni gördü, bana yavaşça el salladı. Üzerinde ip askılı siyah bir mini elbise vardı, saçları jilet gibi görünüyordu ve siyah çerçeveli gözlükleri yine gözlerindeydi. Önündeki martini bardağını gördüğümde kaşlarımı havaya kaldırdım, ona tamamen yaklaştığımda bu bardağın yalnızca bir kokteyl bardağı olduğunu anlamıştım.

"Diğerleri daha gelmedi mi?" diye sordum Timsal'in kulağına doğru eğilerek.

"Ayçelen ve sevgilisi geldiler, bar bölümündeler," dedi Timsal, müzik kızın sesini yutuyordu. "Şu Zeki Müren Türkçesi konuştuğunu sanan tuhaf arkadaşınızın yanındalar."

"Akşın," dedim gülerek.

"Evet, o. İnsanları adlarıyla değil yaptıklarıyla hatırlarım."

Gülümsedim. Yağış elindeki bira şişesini sertçe masaya vurunca, hepimizin bakışları otomatikman ona çevrildi.

"Neymiş dışarıdan alkol sokmak yasakmış, benim soyadım Gönülzade, istediğimi sokarım. Gördüğünüz gibi, soktum şu an!"

"Yağış abla iyi mi?" diye sordu Timsal. "Pek öyle gibi görünmüyor da."

"İyiyim, Timi," dedi Yağış, bir süredir Timsal'e Timi diye sesleniyordu. "Sadece şu kız beni çok kırdı." İşaret parmağıyla beni işaret etti.

"Sen de benim dişimi kırdın," dedim üste çıkarak.

"Sus konuşma geveze matematik dersinde." Bir an Yağış'a dönüp yanın en iğrenç şeyine bakıyormuşum gibi baktım ama durmadı, Timsal'in kokteylinin üzerindeki havuç dilimini alıp ısırdı, sinir bozucu bir şekilde geviş getirerek çiğnemeye başladı.

"İyi değil," diye fısıldadı Timsal.

Yağız korkulu gözlerle Yağış'a bakarken bir adım geri çekilip bize sokuldu. "Bazen beni çok korkutuyor Yağış abla."

"Korkma Yağız korkma, sen neyden kork biliyor musun? Hep birlikte olduğunuz, göt göte olduğunuz arkadaşının seni bırakıp başka şehirlere gitmesinden kork." Yağış bana cins cins baktı. "Ah ah, koynumda yılan beslemişim, haberim yokmuş benim."

Başımı iki yana sallayarak güldüm, o sırada Timsal, "Ben yılanları severim, fanatik İçinde Bir Sen okuruyum," dedi.

Yağız, "Aa sen de mi okuyorsun kız?" deyince, gözlerimi Yağız'a çevirdim. "Ben de Efken Karaduman fanıyım..."

"Kimden bahsediyorsunuz siz?" diye sordum, müziğin sesi arttığı için bağıra bağıra konuşmak zorunda kalmıştım.

"Binnur Şafak Nigiz'den," dedi Timsal. Kızın adını hatırlar gibi oldum ama bir çıkarım sağlayamayıp Timsal'e baktım. "Şu Asi Çakıltaşı üçlemesinin yazarı."

"Bir ara konusu olmuştu, Anka ile kitaplarını okuduğumuz kızı diyorlar," dedi Rima, gözlerini kalabalıkta gezdirdi. "İçinde Bir Sen

Scanned with CamScanner

en çok konuşulan kitabı, daha basılmamış, yakında basılacakmış diye duydum."

"Hatırladım," diye mırıldandım.

"Hiç gördün mü o kızı?" diye sordu Timsal. "Ben seni ilk gördüğümde çok şaşırmıştım, birbirinizi andırıyorsunuz yüz olarak."

Duraksadım. "Hayır," dedim. "Hiç görmedim. Adını duydum yalnızca."

"Bence bir ara bak, abla," dedi Timsal.

Masaya aniden koyulan martini bardağı dikkatimi dağıttı. Kafamı kaldırıp Ayçelen'e baktım, olduğu yerde yavaşça dans ediyordu. Gözlerimi masaya bıraktığı martini bardağına indirip, tekrardan ona çevirdiğimde bana göz kırptı. Gözlerim Ezrak'ı aradı ama yoktu, muhtemelen hâlâ bar bölümündeydi.

"Korhan seni aradı mı?" diye sordu Ayçelen yavaşça bana yaklaşarak.

Başımı iki yana salladım, martini bardağına uzanıp içkiden bir yudum alarak bardağı Ayçelen'e geri uzattım. "Gelir herhalde birazdan."

"Akşın'ın da telefonlarını açmamış, ondan merak ettik," dedi Ayçelen, birden içime oturan merak hissiyle gözlerimi kalabalığa çevirdim, kalabalığı taradım ama aralarında Korhan yoktu. Küçük zincirli çantamın gözünden telefonumu çıkarıp, çevremdeki kalabalığı ve yüksek sesli müziği bir kenara iterek kafamdaki sakinliğe gömülüp mesaj yazmaya başladım.

İs: *Neredesin? (20.40)*

Bir süre bekledim, çevrimiçi olmadı, son aktif olduğu zaman dilimi de kapalı olduğundan en son ne zaman telefonu eline almıştı göremiyordum. Neredeyse bir saat boyunca ondan bir haber alamadım, bu bir saat boyunca bir birayı yarıya kadar bile içememiştim, gözüm hep mekânın merdivenlerindeydi ve inen her insanı o sanıp anlık heyecanlanıyordum. Bir süre sonra masanın üzerine bıraktığım telefonumdan bir ışık yükseldi ve ardından panele ondan bir mesaj düştü.

Arjen: *Yoldayım, yarım saate orada olurum (22.00)*
İs: *Her şey yolunda mı? (22.01)*
Arjen: *Geliyorum (22.04)*

Çağlar'ın sesi kulübün duvarlarına yayılmaya başlamıştı. İlk bir saat sınırsız bateri çalmış, ardından da mikrofon ona kalmıştı ve şimdi şarkı söyleyerek insanların kalplerine dokunuyordu. Birkaç saat içinde eğlencenin dozu artacağı için şimdilik ağır ilerleyen müzik, insanların da dinginleşmesine neden olmuştu.

Bar kısmına doğru yürüdüm, dans pistinin ortasında birkaç çift romantik şarkı eşliğinde dans ediyorlardı. Akşın'ın sırtının tezgâha dönük olduğunu, önünde durduğu içki şişelerini izleyerek bardaklarını kuruladığını gördüm. Yüksek bar taburesine oturup, "Pişt," diye fısıldadım. Tetikteymiş gibi hızlıca bana doğru döndü, çarpan kızıl ışıkların altında gümüş rengi görünen gözlerini gözlerime sabitledi.

"Gelmedi mi daha o?" diye sordu, kimden bahsettiğini bildiğimden başımı iki yana salladım.

"Mesaj attı, yarım saate kalmaz gelir."

Akşın elinde tuttuğu viski kadehini beyaz bir havluyla kurulamaya devam ederken, "Bak bakayım bana," dedi kaşlarını çatarak. "Senin cancaazın mı sıkkın?"

Akşın'ın gümüş rengi duran gözlerine bakmak yerine gözlerimi ahşap tezgâha indirdim.

"Yok, değil."

"Çuv atma bana," dedi anlamadığım bir şekilde. Ona garip garip baktım, birden ciddileşti. "Yalan söyleme. Var sende bu aralar bir şeyler."

"Yorgunum biraz," dedim aynı yalanın arkasına sığınarak.

"Kasımın sonuna doğru gidiyormuşsunuz," dediğinde bir an çok net bir aksan kullanması ona bakakalmama sebep oldu. "Burada olan her şeyi geride bırakırsın, mis gibi geçinir gidersiniz."

Korhan benden bir şey saklıyordu.

Bunu biliyordum.

Bunu hissedebiliyordum.

Ama ona öleceğini bilen bir insanın Azrail'in gözlerine bakıp, onu yaşatacağına inandığı gibi inanıyordum.

Akşın dirseğini tezgâha yaslayıp yüzünü yüzüme yaklaştırıp kaşlarını çattı. "Başka bir şey var," dedi. "Söyle."

"Yok," dedim kısık bir sesle. "Yok bir şey."

"Biri mi bir şey dedi?"

Böyle bir soru beklemediğim için kaşlarım çatıldı, Akşın'ın

Scanned with CamScanner

duraksadığını gördüm ama gümüş rengi gözlerine serdiği çapa izi olmayan toprak, pürüzsüz bir şekilde gözlerindeki gerçeği altına alarak onu benden gizledi.

"Kim ne diyebilir ki?"

"Hiç. Hani Korhan şu sizin yazarı komalık etmişti, adam başına bela oldu mu yani onu merak ettim." Gümüş rengi gözlerini kurutladığı viski kadehine indirdi. "Karşılaştınız mı hiç olaydan sonra?"

"Hayır," dedim diken üzerinde gibi.

Akşın gümüş gözlerini kaldırarak bana baktı. "Şu Özge gacisiyle ne oldu peki? Sataştı mı hiç sana bir daha?"

"Korhan ona ve arkadaşına yüzme dersi vermeye başladığından beri onu bir daha hiç görmedim, denk gelmiyoruz." Kaşlarımı alnımda daha derin bir çukur oluşana dek çattım. "Neden bana o ikisini soruyorsun?"

"Canını sıkıyorlar mı diye merak ettim, ondan."

"Sadece bundan mı?"

"Evet," dedi Akşın. "Neyden olacak başka? Arkadaşımsın sen benim. Önemsiyorum."

Çağlar'ın sesi kulağımın içinden zihnime akmaya devam etti, Akşın'ı izledim ama bir süre bir şey söylemedim. Elindeki kadehi aşındırana dek kurulamış, sonunda dikkati dağılmış ve başka bir kadeh alıp onu kurulamaya başlamıştı.

"İs," dedi Akşın gözlerini kadehten kaldırmadan. "Kasım ayına bir iki gün kaldı, neden ayın çıkmasını bekliyorsunuz ki? Hemen gitsenize."

Gözlerimiz birbiriyle buluştu.

Korhan her ne saklıyorsa, Akşın bunu biliyordu.

Saat, zamanın üzerindeki dengesini yitirmişti.

Adamın yeşil gözleri, karşısındaki kızın koyu kahverengi gözlerine âdeta bir çivi gibi çakılmıştı.

"Bunu yapmayacaksın," dediğinde sesi şeytanın yere serilen gölgesi gibi kopkoyuydu.

Kahverengi gözlerin sahibi gözlerine sığdırdığı gerçeklerle adamın tam gözlerine, gözlerinin içine baktı.

"Ne o? Yoksa sen mi yapmaya karar verdin?"

"Korhan da geldi," dedi Akşın gözlerini arkama çevirerek. Bir el, belime dolandı, sıcak nefes saç köklerime akarak zihnimin içini varlığıyla doldurdu. İçime diken gibi batan kuşku geri çekildi, inanç kalbime yağmur gibi yağmaya başladı.

Gülümsedim.

"Ağzını açacak olursan, yapabileceklerimin bir sınırı olmadığını görürsün," dedi yeşil gözlerin sahibi, yüzünü ortadan ikiye ayıran yanık izinin sızladığını hissetti. Düşünceleri yönünü kaybetmiş, birbirine çarparak birbirinden uzaklaşan bilye taneleri gibiydi.

"Hiçbir şey yapamazsın," dedi genç kadın, hiçbir şey yapamayacak olmasını bilmek bile zoruna gidiyordu. "Onu kaybettiğinde, yapabileceğin hiçbir şey kalmayacak."

Adam bir adım attı, genç kızı duvar ile arasına sıkıştırıp, arkasına aldığı sokak lambasının ışığı onun yüzünü tamamen karanlıklara emanet ederken fısıldadı:

"Asıl onu kaybedersem, işte o zaman yapabileceklerimin bir sınırı olmayacak."

"Nerede kaldın?" diye sordum ona doğru dönüp, kollarımı beline sararken. Onun kollarındayken kuşkular idam iplerini boynuna kolye diye takıyor, ayakları darağacında sallanıyordu. İnanç ise bir çocuğun kalbi gibiydi ve babasını bir pencerenin önünde beklerken çarptığı gibi hızla çarpıyordu.

"Beni görünce gözlerin kız çocuklarının gözleri gibi parlıyor," diye fısıldadı kulağıma doğru, gülümsedim. "Nerede olduğumu mu merak ettin?"

"Evet," dedim, o an koyu renk gözler yabancıların arasından tanıdık bir bıçak izi gibi gözlerime saplandı ve Korhan'a sarılırken donup kaldım. Dudaklarımdan, "Neredeydin?" dökülürken, Özge, Korhan'ın arkasından geçerek bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı. Bu gülümseyiş bir yılanın dişlerinin arkasında sakladığı dilinin ucundan akan zehir gibi bir gülümseyişti.

"Onu kaybedeceksin," dedi genç kadın, gözlerini kaldırıp onu sıkıştıran yeşil gözlere dikkatle bakarak. Yakınlık nefesini hızlandırmış, teninden yayılan koku başını döndürmüştü. "O benim tanıdığım İs ise seni asla affetmeyecek."

Scanned with CamScanner

"İstediğin şey ne?" diye sordu adam, dişlerini sıkıyordu.
Kadın bir an durdu, dudakları aralanacakken geri kapandı, soluk soluğa adama bakıp yutkundu.
"Sensin."

"Küçük bir pürüz vardı, onunla ilgilendim," dedi, beni daha sıkı kavrayınca burnumu onun göğsüne bastırıp gözlerimi yumdum. Kokusuna karışmış ağır bir parfüm kokusu solur gibi oldum ama koku üzerine tamamen sinmemişti, sanki ağır parfüm kullanmış biriyle aynı ortamda bulunmuştu ve kokunun notaları hafifçe üzerinden esip geçmişti.

Korhan elimi tutup beni dans pistine doğru sürüklemiş, soruları ağzıma tıkıp beni sorularla boğmak istiyormuş gibi kollarını belime sarmıştı ve deli gibi dans etmeye başlamıştık. Bir süre sonra dans ederken onun alkolün değil ama başka bir maddenin etkisi altında olduğunu fark etmiştim. Sık sık gülümsüyor, beni kendi etrafımda çevirerek kendine çekiyor, daha eğlenceli bir şekilde dans etmeye başlıyordu.

Bir ara karşıdaki masalardan birinde Güz'ün oturduğunu görür gibi olmuştum, yüksek sandalyede otururken telefonuyla ilgileniyordu. Hemen yanında abisi Hür vardı, Timsal de Hür'ü görmüş olacak, onun yanına gitmişti ve hemen önünde dikilmiş onunla konuşuyordu.

"Baş döndürücü kokuyorsun," diye fısıldadı Korhan kulağıma eğilerek, vücut ısılarımız birbirlerine temas ederek daha da artarken parmaklarımı kollarının iç kısımlarına sürterek ona alttan alttan baktım. Onun yeşil gözlerine bakarken her şey susuyordu. Ama ne zaman gözlerimi gözlerinden ayırsam, gözlerimin önüne Özge'nin o tuhaf gülümseyişi geliyordu.

"Ne içtin sen?" diye fısıldadım, Korhan bunu duymamıştı, soruyu tekrarlayacak gücü kendimde bulamadım. Çağlar çoktan sahneden inmiş, masaya durmadan içki taşımaya başlamıştı ama gördüğüm kadarıyla Yağış'ın kafası şimdi arabadaki halinin iki üç katı daha fenaydı.

Kalabalığın içinde bir çift yabancı gözün beni izlediğini hissetsem de Korhan'dan ayrılmadım. Onun bana özgür hissettiren tenin-de, yaşadığım tutsaklığın bile güzel olduğunu düşündüm.

Bir ara Çağlar ve Yağış kalabalığı yararak dans etmeye başladılar. Terli saçlarım yanaklarıma yapışırken Korhan'a tamamen yapışmıştım. Yağış, kollarını Çağlar'ın boynuna dolamış, alkol kokan hareketlerini sergilemekten çekinmeden çılgınlar gibi dans ediyordu, Çağlar'ın yüzünde keyifli bir ifade vardı, çok fazla dans etmese de hareketlerini Yağış'ınkilere uydurmaya çalışıyordu. Yağış'ın bakışları Güz'ün olduğu yöne kayınca, şeffaf lenslerin olduğu gözlerini kıstığını gördüm. Çağlar'a daha sıkı sarılarak bir şeyler söyledi, bağırarak konuşmasına rağmen ne söylediğini anlayamamıştım. Çağlar, Yağış bir şeyler söyleyince omzunun üzerinden Güz'ün olduğu masaya doğru baktı, kaşlarını kaldırarak gülüp tekrar Yağış'a baktı.

"Güz'den gerçekten hiç hoşlanmıyor," dedim Korhan'ın kulağına doğru. "Olay çıkarmaz umarım."

"Çağlar sakinleştirir onu," dedi Korhan, parmaklarını bel boşluğuma bastırıp gözlerini kalabalığa çevirdi. Birden donup kaldığını hissettim, gözlerim onun baktığı yöne kaydığında baktığı yerde tanıdığımız herhangi birini görememiştim ama çok sonra, sırtı bize dönük şekilde dans eden Özge dikkatimi çekmişti. Özge'nin önünde ondan epey uzun bir adam dikiliyordu, başta sık sık hareket eden benlerden dolayı adamın yüzünü seçemesem de sonra o adamın Erdem olduğunu anlamak kısa çaplı bir şoka girmeme neden olmuştu.

"Ne alaka?" diye sordum kendi kendime.

"Şu sizin yazardı, değil mi?" Korhan'ın zerre şaşkınlık duymadan sorduğu soruya başımı sallayarak onay verdim. Ağzını burnunu dümdüz ettiği adamı anlık tanıyamaması beni şaşırtmıştı.

Özge'nin Erdem'i nereden tanıdığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, neden birlikte dans ettiklerini de anlayamamıştım. Onları ilk kez yan yana görüyordum, bir an düşüncelerim sekteye uğrayarak yeni bir konunun kafamın içinde ışık saçmasına neden oldu. Belki de Özge bana asıl bilendiği konu olan tiyatronun önünü tıkayacak bir giriş bileti bulduğunu düşünüyordu.

"Siktir et şimdi onları," dedi Korhan beni aniden kendine doğru çevirerek. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda göz kırptı. Yine de içime ekilen huzursuzluk tohumlarının yok olmadığını, daha da çoğalarak içimdeki toprağın her santimini doldurduklarını hissettim. Yağacak herhangi bir kuşku yağmuru, tüm tohumların boy vererek ruhumu sarmalarını sağlayacaktı.

Scanned with CamScanner

Yağış yüzünü Çağlar'ın boynuna sokunca, Çağlar da gözlerini şefkatle kısarak hareketlerini yavaşlattı. Şimdi başımızın üzerinde saniyede bir aralıklarla yanıp sönen ışıkların hepsi üzerimizden derimizi sıyırmak isteyen bir bıçak gibi geçerek yerini loşluğa terk etmişti. Sonra bir anda herkesin hareketleri yavaşladı, elektrik beyazı renginde bir ışık yanıp sönmeye başladı ve algılarıma saplanan ışık beni bir anlığına felç ederek hareketlerimi sıfıra indirmemi sağladı.

Herkes sanki yavaşlatılmış gibi ağır ağır hareket ettiği sırada Çağlar ve Yağış'ın birbirine son derece yakın duran yüzleri, kollarını Korhan'ın boynuna daha sıkı sararak ondan kuvvet almaya çalışmama neden oldu. Normalde de her zaman yakın olan ikili, bu kez neden böyle hissettirmişti bilmiyordum ama renkler ve sesler yeniden aynı hızına döndüklerinde, yüzleri artık birbirlerine uzaktı. Anlık bile olsa onları o şekilde görmek, her zaman gördüğümün aksine çok farklı bir hissin içimi kaplamasını sağlamıştı. Bu saçma düşünceyi kafamdan atarak bakışlarımı Korhan'a çevirdim.

Akşın'ın elinde telefonla bize yaklaştığını, Korhan'ın bakışları kalabalığı yararak ona çevrildiğinde fark etmiştim. Akşın, elindeki telefonun ekranına düşen görüntüsünü izlerken sırıttı. Şimdi ekranda biz de görünüyorduk. Bir fotoğraf çekti, fotoğrafta Korhan ve ben de vardık ama onun aksine kadraja düz düz bakıyorduk. Akşın Instagram hesabına girip, fotoğrafa efekt yapma gereği bile duymadan hesabına yükleyip fotoğrafa saçma sapan hashtagler eklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım kulağına yaklaşarak.

"Heştek güzel köpek güzeli," dedi Akşın, ardından bunu fotoğrafın açıklama kısmına ekledi.

"Ne?"

"Kadir İnanır'ım ben," dedi Akşın, göz ucuyla bana baktı. "Baksana güzelliğime, dur kaymak heşteki de ekleyeyim."

Anlam veremeyen gözlerle hesabına yüklediği fotoğrafın açıklama kısmına eklediği saçma sapan hashtagleri okumaya başladım. Güzel köpek güzeli, kaymak, arika, jön, Kadir İnanır... Korhan belime sarılmış yavaşça dans ederken o da benim gibi Akşın'ın telefonuna bakıyordu.

"Oğlum sen insanı rezil edersin," dedi. "Beni etiketleme sakın o fotoğrafa."

"Etiketlemem zati, sonra fanlarım seni de takip ediyorlar." Akşın, Korhan'a kötü kötü baktı. "Fotoğraflarımın altına yorum yapıp kendi reklamını yapma."

"Akşın, sana kötü bir haberim var. Onlar senin fanların değil, sadece takip ediyorlar seni."

"Kimse ayranlık beslemediği birini takip etmez, ayran epsi bana."

"Döner de olabilirlerdi," dedim birden kendimi tutamayarak. Akşın ve Korhan bana dehşet dolu bir ifadeyle baktılar.

"Cem Yılmaz'ın tahtında gözün var sanırım?" dedi Korhan gülerek.

"Heştek, yengeler espri yapmasın."

Akşın telefon ekranını gösterdi, bildirimler kısmını açıp saniyeler içinde düşmeye başlayan onlarca beğeniyi gösterip dişlerini göstererek güldü: "Sizin var mı? Ayranlarınız... Benim var. Aslında çok ünlüyüm de ünlülükten götüm kalkmadı, çok iyi çocuğum ben, mütevazıyım bir kere. Ünlü biri olduğum için içbirinizi ezmiyo'm."

Hayretle Korhan'a baktım. "Hiç beğenilerine ve takipçi sayısına bakmamıştım," diye mırıldandım. "Nasıl bu kadar çok beğeni alıyor?"

"Sosyal medyadaki insanlar salakları sever," dedi Korhan, ona tuhaf tuhaf baktım. Akşın dişlerini göstererek tuhaf bir mimik sergiledi.

"Kıskanır işte beni. Ünlüyüm ben."

"Tamam, ünlü çocuk, git artık bara. Boş bırakmışsın."

"Giderim, erif bana gıcık oluyor zaten, atacak beni işten. Kış geliyor, aç kalacağım çoluğum çocuğumla..."

"Çoluğun çocuğunla?" diye sorunca güldü.

"Kedilerimi derim be."

Akşın bizden uzaklaşana kadar her şey en azından benim açımdan normal seyretmişti. Erdem ve Özge yokmuşlar, hiç olmamışlar gibi eğlenmiş, birkaç kadeh içki içip kafamdaki tuzak dolu düşüncelerden uzaklaşmayı başarmıştım. Gecenin karanlığı derinleşip, alkolün tüm damarları saran bir kasırgaya dönüşmesiyle eğlencenin dozu artmış, alkolün dozunu kaçıranlar ışığın daha az uğradığı tenha yerlerde sızıp kalmışlardı. Artık iğne atsak yere düşmeyecek kadar kalabalıktı mekânın içi. Güz de ilerleyen saatlerde onlara katılan büyük abisi Hun ile birkaç insan ötemizde dans ediyordu.

Scanned with CamScanner

Korhan'ın içkilerimizi yenilemek için renklerin ve seslerin yoğunlaştığı kalabalığa karışmasıyla bir an kendimi tüm bu insanların içinde yapayalnız hissedip bir köşeye sinerek dans eden bedenleri izlemeye başladım. Ayçelen ve Ezrak hemen önümde, aynı bardaktan yudumladıkları içkiyi yanlışlıkla birbirlerinin üzerine dökerek dans ediyorlardı. Yağız ve Yağış da şimdi dans edenler arasındaydı, Yağız, Yağış'ın sarhoş bedenini ona çarpan insanlardan korumak için sık sık kendine çekiyor, etrafına mahcup bakışlar atıyordu. Hun, Timsal ile birlikte pistin ortasında dans ediyordu. Çağlar'ı arayan gözlerim, Hun'dan ayrılan Güz'e takıldı ve o an donup kaldım. Güz, elinde bir votka bardağıyla Çağlar'ın hemen önünde durdu, ikisinin de kafası güzel gibi duruyordu ve konuşmaya başlamışlardı.

Rima, önünde durduğu masadan ayrılarak bana yaklaştı, kulağıma yaklaşarak, "Çağlar ve Güz değil mi onlar?" diye sordu. Yüksek sesli müzik kelimelerimi yutacağından konuşmak yerine başımı sallayarak sorduğu soruyu doğruladım. Güz'ün yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, Çağlar onun gözlerine büyük bir sakinlikle bakıyordu ama ne konuştuklarını duymamız imkânsızdı, dudaklarını bile okuyamıyordum.

Gözlerim uzun süre Çağlar ve Güz'de takılı kaldı, Korhan'ın dakikalar geçmiş olmasına rağmen yanıma dönmemesi ortaya bir yıldırım gibi düşünce bakışlarım omzumun üzerinden bar bölümüne kaydı. Ortam öyle çok kalabalıktı ki bar kısmını göremiyordum.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Rima.

"Arjen hâlâ gelmedi," diye mırıldandım, kafam tamamen güzel olmasa da kanımda hareketli olan alkolün bedenime verdiği bir rahatlık vardı.

"Bir gidip bak istersen."

Başımı salladım. Yağış kendinden geçmiş gibi dans ettiğinden Güz ile Çağlar'ın konuştuğunu fark etmemiş, hatta onları görmemişti bile. Yine de tedirgin bir şekilde Yağış'a bakıp, kalabalığı yararak bar bölümüne doğru ilerlemeye başladım. Bu gece bir tatsızlık çıksın istemiyordum. Göğsümün altında kalp gibi çarpan bir huzursuzluk taşıyordum. Kafamı dağıtmak için geldiğim bu mekânın kafamın üzerine yıkılmasını kesinlikle istemiyordum ama Yağış ne zaman çok alkol alsa, sonumuz ya karakolda ya da hastanede bittiğinden çok emin değildim.

Önümde duran beyaz elbiseli kızın koluna dokunarak, "Pardon," diye mırıldanıp arkasından sıyrılarak geçtim. Kız bana geniş bir gülümsemeyle baktı, göz kırptı, alkolün etkisiyle gevşeyen kaslarının yüzüme bir gülücük çizdi ve kıza karşılık verdim. Başımı çevirdiğim an, bar bölümünden uzaklaşıp bana doğru ilerleyen Korhan'ı görmüştüm. Başta beni fark etmemişti, çehresini bir ormanı saran karanlık koruluk gibi çevrelemiş korkutucu bir ifade sarmıştı. Kaşlarını çatarak bu ifadenin nedenini içten içe sorgularken gözlerim bu defa Korhan'ın arkasına kaydı. Barın önünde, şekilde durmuş kişi Özge'ydi, Erdem hemen yanında duruyordu. Özge, Akşın ile hararetli bir konuşmanın ortasındaydı. Önce Korhan ile göz göze geldim, gözlerini saniyeler içinde saran cehennemin alevlerinin yüreğimde büyüdüğünü hissettim. Ardından bakışlarım Akşın'a çarptı ve Akşın beni gördüğü anda duraksayıp gözlerini Özge'ye çevirdi.

Korhan tam önümde durduğu sırada, "Ne oluyor?" diye sordum sertçe. Korhan gözlerini yüzüme indirdi, elinde tuttuğu votka bardaklarından birini bana uzattı ama bardağı almak yerine ona daha dikkatli gözlerle bakmaya başladım.

"Gidelim şuradan," dedi Korhan sadece.

"O kız neden orada?" diye sordum, gözlerimi Akşın'a çevirip dikkatlice onları süzdüm. "Akşın'la ne konuşuyor?"

"Ne bileyim ben?" Korhan aniden terslenince ona ateş püsküren gözlerle baktım. Gözleri bir kuyu gibiydi, dibinde bir adam sırtını soğuk duvara yaslamış kuyunun başından içeri süzülen ışığı izliyordu ama o ışığa doğru çıkmıyor, karanlıkta saklanıyordu; o ışığın onun derisini paramparça edip, onu yakacağını düşünüyordu.

"Neler döndürüyorsun?" Bu soruyu ilk kez böyle net soruyordum, Korhan durdu, gözlerindeki kuyunun kapağı hafifçe kapanır gibi oldu ve o kuyunun dibindeki karanlık duvar kenarında oturan adam benden saklandı.

"Ne döndürüyormuşum?" diye bağırdı ama bunu sırf müzik çok yüksek sesli diye değil, gerçekten bağırmak istediği için yapmıştı.

"O kıza yüzme dersi verdin, bir şey demedim. Şimdi bar köşelerinde onunla muhatap mı oluyorsun?" Korhan'a dehşetle baktım ama o hiçbir şey diyemedi, sadece gözlerimin içine baktı, gözlerini saran ifadeyi bu kez çözemiyordum; bu ifadeyi ilk defa görüyordum.

"O kız beni soğuk hava deposuna kapatıp öldürmeye çalıştı!"

Scanned with CamScanner

"En başından yapmamı istemediğini söyleseydin, yapmazdım," dedi Korhan sertçe. "Şimdi neyin kaprisini yapıyorsun?"

"Kapris mi?" diye bağırdım şiddetle, hemen dibimizde olan bekâr yaz elbiseli kız omzunun üzerinden bize doğru baktı, bakışları uzun süre bizde kalmadı ve tekrar masaya çevrildi. "Sen ne yapman gerektiğini bilmeyecek kadar akılsızsın, kaprisli ben mi oluyorum?" Dudaklarımdan dökülen kelimeleri durduramadım, o an Korhan'ın ne düşüneceğini, ne hissedeceğini umursamadım çünkü ben berbat hissediyordum.

"Gidelim şuradan, sinirlerin gerildi," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Çığırıp durma."

"Çığırıp durmayayım?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Sadece benim etrafımda olmasından rahatsız olduğun, bir kez bile özel olarak görüşmediğim, yan yana gelmediğim bir adamın ağzını burnunu kırıyorsun, sorun yok. Benim çok büyük bir problem yaşadığım kıza yüzme dersi vermene susuyorum, arkadaşının bar köşesinde onunla konuşmasına ve senin onların yanındayken yanıma gelmeyi unutmana laf ettiğimde ben kapris yapmış oluyorum?" Korhan bana tüm içimdekileri kustuğumu fark etmiş gibi bakıyordu. Şu ana kadar içimde hapsolan her duyguyu bu gece onun yüzüne vurmak istiyordum.

"O herifi gördüm ve onunla konuştum, çünkü senin başın belaya girsin istemiyordum," dedi Korhan birden. Kaşlarımı çattım. "O oyunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, o adama vurmam zaten senin için büyük bir sorun yaratabilecekken şimdi o kız o adamla takılmaya başlamış, seni oyundan almasını istemediğim için konuştum."

Ona haksızlık yaptığım hissi kalbimin etrafını sarmaşık gibi sarıyor, hislerim bir okyanusun dibinde kilitli kalmış hazinenin kayıp anahtarı gibi dalgalara kapılarak sahil sahil geziyordu. Bir an için ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Gözlerimin içine dağınık yeşil gözleriyle baktı, benden bir cevap almak istiyor gibi baktı, o cevabı duyamazsa tüm gece onun için zindana dönüşecekmiş gibi baktı.

Yanından öylece geçip gittim. Korhan'ın arkasını dönüp bana baktığını hissettim ama o bakışa karşılık vermedim. Özge'nin omzunun üzerinden bana çevrilen bakışlarını da hissetmiştim, gözlerim onu bulduğu an kendimi tutamayacağımı bildiğimden direkt hızla

yanından geçerek tuvaletlerin olduğu araya sapıp, dar koridoru hızlıca aşıp kendimi lavaboya attım. Tuvaletin kapısını kıracak gibi çarparak kapatıp ellerimi mermer tezgâha yaslayarak karşımda duran aynada düşen yansımamın gözlerinin içine baktım. Aynada çingene pembesi ruj ile yazılmış bir telefon numarası ve öpücük izi vardı.

Ellerimi yüzüme taşıdım, avuçlarımı yüzüme bastırarak çığlık atmamak için kendimi sıktım. Bir hissi doğrudan söyleyemediğim zaman o hissin içimde balon gibi şişerek büyüdüğünü hissederdim; bu küçüklüğümden beri böyleydi ve ben içimde balon dolu bir oda taşıyordum.

Ağzına kadar balon dolu bir odaya girdiğinde elinde bir iğne olmasına gerek kalmaz, balonları odaya attığın tek bir adımla patlatabilirsin.

Acılar böyledir. Acısı en az olan insan, acısının asla bitmeyeceğini düşünür, acısı çok olan insan ise yeni bir acı geldiğinde, o acının baskısıyla tüm acıları sineye çeker.

Kendimi kabinlerden birine kapatıp, klozetin kapağını kapatarak üzerine oturdum. Birkaç dakika sessizce üzerime kapalı olan beyaz kabin kapısını izlemiştim. Birkaç kız içeri girmiş, gülüşerek geri çıkmışlardı. Kimisi bu gece kimin koynuna gireceğinden bahsediyor, kimisi ise içeride partileyen kızların kıyafetlerini çekiştiriyordu. İçeriye son giren kızın sesini duyduğumda dişlerimi birbirine bastırarak sıktım. Bu kişi Özge'nin ta kendisiydi. Telefonla konuştuğunu içeriye düşen birkaç adım sonrasında dudaklarından dökülen kelimeler sayesinde anlamıştım.

Lavabo tezgâhının önünde durduğunu fark ettim, bakışlarım omzumun üzerinden kabinin diğer duvarına kaydı. "Beklentimin çok üzerindeydi," dediğini duydum, sessizce gözlerimi kıstım. "Benim için cinselliğin ne kadar kutsal olduğunu, herkesle olmayacağını biliyorsun, Irmak. Bir adam için tek kadın olmayı isterim," dedi, kaşlarım yavaşça çatıldı. "Ama o, girdiğimiz bu günaha değerdi."

İçimi gökyüzünü kaplayan kara bulutlar gibi kaplayan his yutkunmama engel oldu.

"Adam sporcu, diri oluyor haliyle," dedi Özge hafifçe gülerek, suyun sesi tuvaletin içini doldurmaya başladığı sırada gözlerimi siyah ojelerin kapladığı uzun tırnaklarıma indirip dudaklarımı yaladım. "Hayır, kesinlikle inat uğruna yapmadım."

Scanned with CamScanner

İçimde kabaran garip his büyüyerek beni içine çekti, beni kendine katarak bir tayfun oluşturmaya başladı. İnsanın damarlarında iğneler yüzebilir miydi? Bazı kelimeler, insanın canına okuyabilir miydi?

Birden asla olmayacağını bildiğim bir şeyi hayal ederken buldum kendimi. Özge'yi ve Korhan'ı aynı yatakta... Benimle olduğu gibi. Bana olduğu gibi... Aniden oturduğum yerden kalkıp avucumu göğsüme bastırarak nefes almaya çalıştım. Hissin yoğunluğu, cehennemin azabını da beraberinde başımdan aşağıya kül gibi yağdırmaya başlamıştı. Özge'nin topuklu ayakkabılarının sesini dinledim, tam içinde durduğum kabinin önünde durdu, kabinin kapısını yavaşça tıklattı.

"O da burada. Eğer geceyi onunla geçirmezsem, seni mutlaka ararım."

Özge'nin telefonu kapatmasıyla, kabinin kapısını sertçe açmam bir oldu. Beni karşısında gördüğünde iri koyu gözler gözlerime müthürlendi, gizleyemediğim bir öfkeyle kızın tam gözlerinin içine bakıyordum.

"Burada mıydın?" diye sordu, sesindeki mesafe gözlerimden ona uzanan yakınlığın nefesi gibiydi, yakınlığımın dudaklarından dökülerek ondan uzaklaşıyordu. Tam geri çekileceği sırada kabinden onu iterek çıkıp arkama bakmadan lavaboya doğru ilerlemeye başladım. "Değişen bir şey yok, hâlâ saldırgansın."

"Bunu beni soğuk hava deposuna kapatıp öldürmeye çalışan bir çıyan mı söylüyor?" diye sordum ona bakmadan.

"Eminim bunu seksgilin de söylüyordur," dediğinde donup kaldım. "Benim yüzme hocam, senin seks arkadaşın, değil mi?"

Gözlerimde öfkeyle harlanan alevlerin büyümeye başladığını hissettim. Cehennemdeki yedinci kapı büyük bir gürültüyle aralandı, alevler kapının dışına çıkarak cennete giden koridoru ateşe vermeye başladı.

"Seksgili? Ablan da sen de her zaman böyle beceriksizdiniz işte. Oyunculuk konusunda da kelimelerle oynama konusunda da."

"Ablamın katili olduğunu kabul ediyor musun?" diye sordu Özge, gözlerimdeki alevler gitgide büyüyerek kafamın içindeki tüm iyi yanları ateş altında bırakıp, asıl kötünün nefesini enseme bırakmasını sağlıyordu.

Özge'ye doğru döndüm. "Kabul ediyorum," dedim, bu cevap bir tokat olup onun suratının ortasına yapıştırılmıştı sanki. "Ama neyi kabul ediyorum, biliyor musun? Senin bir zavallı olduğunu. İçten içe ablanın ölmesini dileyen senken, ablanın metrelerce uzağında durup onu düşerken tutamayan bir kızı katil olmakla suçladığın için sen bir zavallısın."

"Kendini bu şekilde mi avutuyorsun?" diye sordu, gözlerinde soğuk rüzgârlar esiyordu ama bana olan korkusu daha da büyümüş gibiydi. Hem bana meydan okuyor hem de her okuduğu meydanın ardından bir adım gerileyerek yüzüme bakıp nabzımı ölçmeye çalışıyordu.

"Kendini avutan sensin." Ona doğru bir adım atınca yutkunduğunu gördüm. "Benden hem bu kadar korkup hem bu kadar nefret etmen seni çıldırtmıyor mu?"

Özge neşesiz bir alayla güldü. "Senden korkmak mı?"

"Benden Allah'tan korkar gibi korkup, şeytan gibi kuyumu kazmaya çalışıyorsun." Başımı omzuma doğru eğdim. "Buraya geldiğimi gözünle gördün. Telefonda konuştuğun hayali arkadaşına anlattıklarını duymamı istedin. Sonra da kalkmış burada mıydın diye şaşırıyorsun. Aynı ablan gibi, leş bir oyunculuğa sahipsin. Unuttun herhalde? Ben bu işin kraliçesiyim."

Özge'nin dişlerini sıktığını gördüm. Gözleri, yüzünün ortasında parçalanmış bir ayna gibi duruyordu; zihnine ördüğü oyunun ipleri ayağına dolanmış gibi bakıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp, "Peki bir anlığına bile olsa ondan şüphelenmediğini söyleyebilir misin?" diye sordu. "Ya da onun benimle yatıp yatmadığına emin olabilir misin?"

"Sen onunla yatmış olsan, bunu gelip suratıma bağıra bağıra söylerdin, çünkü bu kadar ucuz bir ete sahipsin." Özge'ye tokat atsam bu kadar büyük bir dehşetle gözlerimin içine bakmazdı. Susmadım, durmadım, kendimi dizginlemedim, sadece konuştum. "Özge, ben ucuz gösteri izlemeyi sevmem. Ayrıca, onun tenine sinen tek kokunun sahibiyim. Bir silah gibi kullanarak beni vurmaya çalıştığın adamın her gece koynunda uyuttuğu kadınım." Bir adım daha yaklaşıp Özge'nin gözlerinin içine baktım. "Senin seksgilisi bile olamayacağın adamın, sevgilisiyim."

Scanned with CamScanner

Yüzü içinde ceset taşıyan bir buz kütlesi gibi dondu. Gözlerindeki alevler yatışmaya başladığında, yarattığım enkazı keyifle izledim. Bana verecek bir cevap bulamıyormuş gibi bakıyordu. Tam arkamı döndüğüm sırada o soruyu sordu.

"Sevgilin neden senden bir şeyler gizliyor, İs?"

Gözlerimde yatışan alevler bir anda harlandı. Kalbimin susturduğu zihnim yine bir yıkımı ardında taşıyarak hızla çalışmaya başladı. O an belki de bana saatlerce küfür etse bile yapmayacağım bir şeyi yapmadım. Bir fırtına gibi eserek ona dönüp, onu saçlarından tuttuğumda dudaklarından bir çığlık yükseldi, çığlık duvarlara çarpa çarpa yankı uyandırdı. Çıkarken kapısını açık bıraktığım kabinden onu saçları elime dolanmış bir şekilde içeri soktum.

"Geri zekâlı!" diye bağırdı öfkeyle. "Bırak!" Çırpınıyordu ama o an bileğime tüm gücüm toplanmış gibi kıza resmen yapışmıştım, elimden bir türlü kurtulamıyordu. "Sürtüksün, bana zavallı diyorsun ama asıl zavallının kendin olduğunu çok iyi biliyorsun!" Bağırışları kabinin içinde yankılar şeklinde büyürken onu birden yere indirdim, dizlerinin üzerine düşmesiyle kafasını kaldırıp bana nefretle bakması bir oldu. "Korhan seni mahvedecek," dediğinde gözlerimdeki alevler artık sadece alev değildi, yangın olmuştu, kıyameti onun tenine ateşten kar taneleri gibi yağdıracaktım. "Öyle aptalsın ki, gözünün önünde olan hiçbir şeyi görmüyorsun!"

"Sus!" diye bağırdım, saçlarını tutup klozetin kapağını kaldırdığımda gözleri irileşti.

"Bırak beni! Sana söylemeyeceğim, kendin öğreneceksin, öyle çok mahvolacaksın ki..." Aniden Özge'nin ensesini kavrayıp, kızı sertçe klozete ittim, saçlarını bileğime dolarak kafasını sokabildiğim kadar klozetin içine soktuğumda, Özge artık bağıramıyordu. Gözlerim dönmüş gibi dirseğimle sifonu çektim ve sular Özge'nin saçlarını kavrayarak kafasından aşağıya akmaya başladı.

Bana söylediği hiçbir şey kalbimi acıtmazken, Korhan'a olan inancımdan vurulduğum an böyle bir insana dönüşmek, şeytanın kalbini göğsümün altında taşıyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu. Şeytanın kalbinde, meleğin nehrin içine avuçlarının içinde bırakıldığı an vardı. O anı silemiyordu. İnancının paramparça olduğu o anı hiç unutamıyordu.

Özge ellerini geriye doğru atarak doğrulmaya çalıştı, durmadım, sular ellerime akarken onu kafasından tutarak biraz daha derine itttim, dirseğimle sifona bir defa daha bastığımda gözlerim artık yeşil değil, şeytanın kömür karası kalbinin rengindeydi.

Uçurumun kenarında duran bir insana uzatılan el, o insanı kurtarmaz, ölümünü geciktirir, acılarını çoğaltırdı. Oysa o insanı uçurumun kenarına gelmeden kurtarmak vardı. İnsanın bir raddesi vardı ki, artık önüne cennet serilse, o insan cehennemi seçtiyse hiçbir şey onu alevlerden mahrum bırakamazdı.

"Nurşan!" Bu ses kalbimin kapakçıklarının bile aralanarak ona kucak açmasına neden olan bir adamın sesiydi. Biri beni belimden yakaladı, geri çekmeye çalıştı ama ben durmadım, Özge'nin saçları ve parmaklarım sularla ıslanırken kızı biraz daha derine iterek gözlerimi hırsla yumdum. "Nurşan, dur!"

"Bırak," diye fısıldadım.

Korhan beni tüm gücüyle çekince birden dengemi kaybettim, Korhan'ın kucağında geriye doğru düştüm ve birlikte tuvaletin fayanslarına uzandık. Özge'nin derin bir nefes alarak kafasını klozetten çıkardığını gördüm. Saçlarından akan sularla güçlükle nefes alıyor, tuvaletin duvarlarına tutunup ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bunu başarabildiği söylenemezdi.

Tenimden altından bir canavarın derimi yırtarak dışarı çıkacağını, o canavarın tek amacının ölüm dağıtmak olduğunu sandım. Aldığım nefes göğsümü parçalayacak gibi hızla kabartıp söndürüyordu ama içimdeki öfke dalgası sönmüyor, sakinlik okyanusuna gömülmeden gitgide daha da büyüyerek kıyıyı altına almak istiyordu. Özge nefes nefese, ıslak saçlarını kulağının arkasına itmeye çalıştı, hâlâ ayağa kalkamıyordu.

"Kahretsin, bunun böyle olacağı belliydi!" diye bağıran kişi Erdem'di.

"Al şu kızı, siktirin gidin buradan," dedi Korhan sertçe, beni daha sıkı kavradı.

Erdem, kabine girip Özge'yi belinden kavrayarak kaldırmaya çalışınca, birden başımdan aşağıya kar taneleri düşmeye başlamış gibi sakinleşerek gözlerimi onlardan ayırıp tavana baktım.

"O kızın yaptığını görmedin," dedi Özge kara zorla konuşurken, nefesleri kesik kesik yükselerek lavabonun duvarlarında yankılar

Scanned with CamScanner

uyandırıyordu. "Beni öldürüyordu, kafamı o bok dolu deliğe soktu! Onu buna pişman edeceğim. Söyle, söyle ona!"

"Kes sesini," diye mırıldandım, sesim o kadar düzdü ki sanki tüm duygularım benim erişemeyeceğim kadar yüksek bir rafa kaldırılmıştı ve ben, duygularımın önünde durmuş, onlara ulaşmak için ellerimi uzatıp duruyordum ama raftan kafama bambaşka duygular düşerek beni yaralıyorlardı.

"Gidin buradan," dedi Korhan, içeriye giren iki genç kızın şaşkın bakışlarını üzerimde hissettim. Gözlerim onlara çevrilmedi ama Akşın'ın kapıda belirdiği ve onları uzaklaştırdığı anı göremesem de hissedebilmiştim. Akşın yeniden lavaboya girdi, kapının açılmasıyla lavabonun duvarlarına çarpan müzik sesi içeriyi inletti. "Akşın, hemen çıkar şunları arka kapıdan."

"Bu böyle olmaz," dedi Erdem, Özge'nin belini kavrayıp ayakta güçlükle duran kızı kabinden çıkardı. Özge'nin saçlarından akan sular zemine damlıyor, zeminde gözyaşları gibi ilerlemeye başlıyordu.

"O kızı öldüreceğim," diye fısıldadım, Özge'nin bir şeyler söylediğini duydum ama önemsemedim, kanımda ilerleyen alkol şimdi kalbimi bir tabakanın içine alarak boğuk boğuk atmaya başlamasına neden olmuştu. "Arjen, duydun mu? Onu öldüreceğim."

"Yavrum, sakinleş," dedi Korhan tedirgin bir sesle. Parmaklarını beni yatıştırmak istiyor gibi tenime bastırıp, tamamen kucağına uzanmamı sağladı.

Akşın, "Beni takip edin, size bir taksi çağıracağım," dedi onlara, hiçbir şeye anlam katamadığım için sessizce tavana bakıyordum ama o kadar sık soluk alıp veriyordum ki sanki ciğerlerimdeki tüm hava kalbime dolmuştu ve havasız kalan ciğerlerim sıkışırken kalbim patlayacak gibi çarpmaya başlamıştı.

"Korhan Alacahan," dedi Erdem sert bir sesle, Özge'yi dik tutmaya çalıştığını fark ettim. "Bu iş sarpa sarmaya başladı. Buna bir son ver. Ona zarar vermeye başladın."

"Siktir git," dedi sadece Korhan, bana daha sıkı sarılıp çenesini omzuma bastırdı. "Ben ona zarar vermem."

"Onu ne hale getirdiğine bak," dedi Erdem, Akşın aniden Erdem'in omzuna vurarak onu duvara yapıştırınca, Özge tekrardan olduğu yere yığılıp avuç içlerini fayansa bastırdı. Aldığı sinir bozucu nefeslerin sesleri kulaklarıma bir ölüm çığlığı gibi doluşmaya

başladığında gözlerimi yumdum; gözlerimden birkaç damla yaş benim isteğim dışında gözlerimden kayarak şakaklarıma doğru ilerledi.

"Hemen," dedi Akşın. "Kız ve sen, gidiyorsunuz."

"Sakinleş," dedi Erdem, Akşın'ın gözlerinin içine bakıyor olmalıydı ama Akşın ellerini Erdem'in üzerinden çekmedi.

"Hemen," dedi üstüne basa basa.

"Erdem," diye fısıldadı Özge can çekişir gibi. "Gidelim, lütfen. Nefes alamıyorum."

"Ben sana zarar vermem," diye fısıldadı Korhan, bunu yalnızca ben duyabilmiştim, sesinin altında bir çocuğun deprem enkazında sıkışmış ölü bedeni gibi sıkışıp, can vermiştim. Avucunu alnıma bastırıp, saçlarımı geriye çekerek alnımı açtı. "Asla," dediğini duydum.

Akşın, Erdem'in omzuna sertçe vurarak geri çekildi. "Gidiyorsunuz," dedi sakince.

Gözlerim omzumun üzerinden Erdem'e çevrildi, başını iki yana salladığını gördüm, Akşın'ın gözlerinin içine pürdikkat bakıyordu.

"Yapma," dediğinde Akşın durdu, kaşları çatıldı. "Kızın haline bak. Bu duygunun ona neler yaşattığına bak. Alacahan kör olmuş, peki ya senin gözlerin? Görmüyorlar mı?"

Akşın'ın omzunun üzerinden bana baktığını gördüm, gümüş rengi gözler floresanların altında şimdi beyaz gibi parlak duruyordu. Sertçe yutkunup gözlerini Korhan'a çevirdi, burnundan sert bir nefes vererek yeniden bana baktı.

"Peki senin yaptığın, sizin yaptığınız?" diye sordu Akşın gözlerini benden bir yaradan o yaraya saplanmış bıçağı geri çekiyormuş gibi geri çekip Erdem'e çevirerek. "Ona vermeye çalıştığınız duygu, bu duygudan daha kötü değil mi? Siz birini kurtarmanın bağlı olduğu makinenin fişini çekmek olduğunu sanıyorsunuz ama doktor daha odaya bile girmedi."

Özge'nin öksürdüğünü duydum, Erdem gözlerini yerde avuçlarını yere bastırmış şekilde nefes nefese duran kadına çevirdi, derin bir nefes alarak Akşın'ın önünden geçti, Özge'yi kucağına alırken gözleri gözlerime çarpmış, tam o esnada gözlerimden bir damla daha kendini boşluğa bırakarak kayıp şakaklarıma düşmüştü. Erdem gözlerini kaçırıp Özge'yi kucakladı ve oradan çıktılar.

Scanned with CamScanner

Akşın'ın gözlerinin bize çevrilmesiyle gözlerimi tekrar tavana çevirdim. Şimdi olan hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum, kafamın içinde bir uğultu vardı, duyduğum yalnızca bu uğultuydu.

"Ben dağıttığın yerleri toplamaya gidiyorum," dedi Akşın anlamadığım bir sesle. "Sen de bu kız ayaklarının üzerinde dimdik durana kadar sakın onu bırakma."

Gözlerim usulca kapandı, yutkundum, gözlerimin içinde büyüyen yangının sıcaklığını zihnimde hissettim. Zihnimde bir oda vardı, o odada yakıp kül ettiğim, arkamdan gelmesin diye bacaklarını kırdığım, bana ait olan hiçbir şeye dokunmasın diye ellerini kesilene kadar bağladığım küçük bir kız çocuğu vardı ve ateşler büyüyerek zihnimdeki odanın aralık kapısından içeri sızmaya başladığında, küçük kızın yeşil gözlerinde ateşlerin yansımaları büyüyordu.

"Aptalsın," dedi Akşın lavabodan çıkarken. "O kadar aptalsın ki."

"Biraz uyu," dedi pürüzlü bir sesle. "Ben buradayım."

"Onu az daha öldürecektim," döküldü dudaklarımdan ama ses bana ait değil gibiydi. Özge'nin kafasını tutup klozete soktuğum, sifona her basışımda onu ölüme biraz daha yaklaştırdığım an gözlerimin önünden silinmek bilmiyordu.

"Lütfen," dedi Korhan, sesi bir kahır gibiydi. "Yapma bunu."

"Söylediklerine öfkelendim," dediğim anda beni tutan kollarının kasıldığını hissettim. "Öyle öfkelendim ki, ölsün istedim."

"Sana ne söyledi?"

Hatırlamak istemiyordum. Bu geceyi de tıpkı silmek istediğim o zehir zemberek geceler gibi silmek istiyordum. Yaşanmamış saymak, onun kollarında olduğum saniyeler dışında tek bir anını bile hatırlamamak... Oysa insan zihni sadece hatırlamak istemediği şeyleri hiç unutmazdı.

"Onunla yattığına inanmamı istedi, ağzıyla söylemese de öyle hissedeyim istedi," dedim uykulu bir sesle. Korhan'ın parmakları alnımdan akarak yanaklarıma kaydı, yanaklarıma çizilmiş kuruyan gözyaşlarını parmak uçlarına bulaştırdı. Yanağıma bir harf çizdiğini hissettim ama o harfin ne olduğunu algılayamadım, gözlerimi açmadan bekledim.

"Buna inanmış olamazsın," dedi alayla fısıldayarak. "Değil mi?"

"İnsan bazen bir yalana da öfkelenebilir," dedim, Korhan sertçe yutkundu.

"Haklısın."

"Ama beni çileden çıkaran seninle yattığını söyleyip, bana bunu hayal ettirmesi değildi," dedim diken gibi bir sesle. O gece, bilgisayarının ekranında duran yazıyı hatırlayıp kuruyan dudaklarımı yaladım. "Beni çileden çıkaran, senin benden bir şey gizlediğini söylemesiydi."

Şeytanın kalbi, nehirdeki yosunlara takıldı. Atış sesleri cennetin saklı bahçesinde bir adamın ayaklarından düşen adım sesleri gibi yükselerek ilerlemeye başladı. Onu avucunun içinde ateşlerin arasında tutarak taşıyıp, nehre bırakan meleğin gözlerindeki yaşlar yeniden şiddetle yanaklarından aşağıya yuvarlanmaya başladı.

Şeytanın kalbi meleğin hıçkırık seslerini duyduğunda durdu.

Melek artık sırtından yolduğu kanadı kucağına almış, sırtında derin bir yarıkla kesilen kalbin sesini duyamadığı için ağıt yakıyordu.

Şeytanın kalbinin atış sesleri yeniden cennete yayılmaya başladı.

Şimdi insanları serinleten o nehir, alevler içinde yanıyor, nehrin içinde sular değil, lavlar dalgalanıyordu.

Korhan beni bir bebeği kucaklar gibi kucaklayıp sırtını duvara yasladı. Beni tutup bağrına bastı.

"Uyu, Çirkin," dedi. "Uyu, Keklik."

Melek, geri dönerse, ateşlerin sardığı nehre girerse yanacağını biliyordu. Melek, o kalbi tekrar avuçlarsa, nehirden çıkarıp bağrına basarsa, şeytan onu yine kandıracaktı, biliyordu. Yine de o şeytanın biri kör bakan gözlerini, biri is lekeleriyle kaplı olan ellerini, sırtında cennete karanlığı çöktürecek siyahlıktaki yanık kanatlarını unutamıyordu.

Melek bir şeyi daha unutamıyordu.

Kötülüğün içinde bulduğu o merhameti, o saf şefkati... Geceleri başını okşayan saf sevgiyi, ateşlerini izlerken yanmaktan korkmadan yanında durduğu o adamın gölgesini.

Oysa öyle bir ateşti ki bu, gölgesi bile küle çevirirdi.

Gözlerimi yeniden araladığımda saat kaçtı bilmiyordum ama yerde olduğumuz için lavabonun lambası sönmüştü. Bir süre karanlığı izledim, Korhan'ın sıcak nefesleri tenime dökülüyor, döküldüğü yerde yanık izleri bırakıyordu. Yavaşça esnedim, Korhan'ın pürüzlü sesi kulaklarıma çalındı.

Scanned with CamScanner

"Uyandın."

Birden sesini duymak beni ürkütse de kıpırdamadan yüzümü boynuna soktum. Lavabonun mermer duvarlarından yayılan soğuk bedenimi kaskatı etmeliydi ama Korhan öyle çok sıcaktı ki hiç üşümemiştim.

"Hadi, çıkalım mı artık? Diğerleri bizi merak edecek," dedi, gözlerimi yüzüne çevirdim ama karanlık her yanı sardığından yüzünü göremedim. "Akşın kapıya arızalı yazısı koymuş, insanların altına doldurmasını istemeyiz."

Gülemedim, sadece karanlık siluetini izleyip boğazımı temizledim.

"Saat kaç?"

"Sadece bir saattir uyuyorsun, çok geç olmadı," dedi sakin bir sesle. Yavaşça doğrulup kucağından kalktım, ayağa kalktığım an lavabonun duvarları yavaşça renklendi ve floresandan dökülen ışık başımdan aşağıya yağarak beni gizlendiğim karanlıktan ensemden tutarak sertçe çıkardı.

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Kafamın içi darmadumandı, gecenin bir kısmı hafızamdan bir saat içerisinde silinmiş gibiydi ama Özge'nin kafasını tutup klozete soktuğum an kafamın içinde hâlâ birkaç saniye önce yaşanmış gibi tazecik duruyordu. Özge'nin Korhan ile ilgili bir şeyler bilmesinin imkânı yoktu, öyle kötü bir tesadüfe denk gelmiştim ki, kalbime kapkara yağmur yüklü bulutlar çökerek içimdeki kasvetin daha da genişlemesine sebep olmuştu.

"Bu kez oyundan kesinlikle atılacağım," dedim ağzımda parça parça olmuş acı bir tatla. Akşın ve Erdem'in yaptığı kısa konuşmayı hatırlamaya çalıştım ama kafamı sert bir yere çarpmışım gibi ağrıdığından kelimeler kafamda birleşerek onların kurduğu cümlelere dönüşmedi. "Adamın altına aldığı kızı boğuyordum," diye mırıldandım Korhan cevap vermeyince. "Sen zaten adamı bir güzel benzetmiştin. Kaçış yok, kesin attıracak beni."

"İlişkileri olsa neyse de öylesine takıldığı biri için seni oyundan attıracak değil, sen o oyunun bel kemiğisin," dedi Korhan, ayağa kalkarken gerilen pantolon bağları ince bacaklarının ne kadar sıkı olduklarını sergilemişti bana.

"Nereden biliyorsun öylesine takıldığı biri olduğunu." Ayağındaki topuklu botların çıkardığı tıkırtılar lavabonun duvarlarında

büyük gürültülere dönüştü. Elimi mermer tezgâhın ortasında duran musluğa uzattım ve tazyikli su avuçlarıma dökülmeye başladı. "Doğru, sonuçta kıza ders veriyordun, her şeyini anlatmıştır sana."

"Ciddi ilişkisi olan bir kadının başka bir adamla yattığını söyleyebileceğini sanmıyorum," dediğinde durup aynaya düşen yansımasına baktım. "Nurşan," dedi, bir adım attığında artık tam arkamda duruyordu. "Bu öfkeyi sana veren ben miyim?"

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum, sesimde benim engel olamadığım bir mesafe vardı. Korhan'ı hem çok seviyor hem de ondan çok korkuyordum.

"Sana zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?" Sorusu bir evin bacasını tıkamış is kalıntıları gibi kalbimi canlı tutan damarı tıkadı. Şimdi bu soru benim için daha derin anlamlara dönüşmeye başlamıştı işte. Erdem'in dudaklarından dökülen soru cümlesini anımsadım, şehrime vuran bir kasırga gibi ruhuma vuran duyguların ağırlığıyla gözlerimi Korhan'a çevirdim.

"Sen bana zarar vermezsin," dedim içimde körü körüne büyüyen bir inançla. O inancın gözleri yoktu, elleri yara bere içindeydi ve kendini ruhumdaki karanlık duvarlara vura vura içimde geziniyordu.

Başını hızlıca sallayınca bir an karşımda küçük bir erkek çocuğu olduğunu düşündüm.

"Sana zarar vermem."

Güçlükle gülümsedim, kalbimin atışları göğsümü yormaya başlamıştı. Korhan gözlerimin içine baktı, orada öfke kalıntılarına rastladı, belki korkularla yüzleşti, sonra sakinliğimin duvarına çarparak afallayıp geri çekildi.

Ben Özge'yi o an öldürebilirdim ve bunu durdurmazdım.

Bu hisle yüzleşmek, korkumun geceleyin büyüyen bir gölge gibi genişleyerek beni tamamen içine hapsetmesine neden oldu.

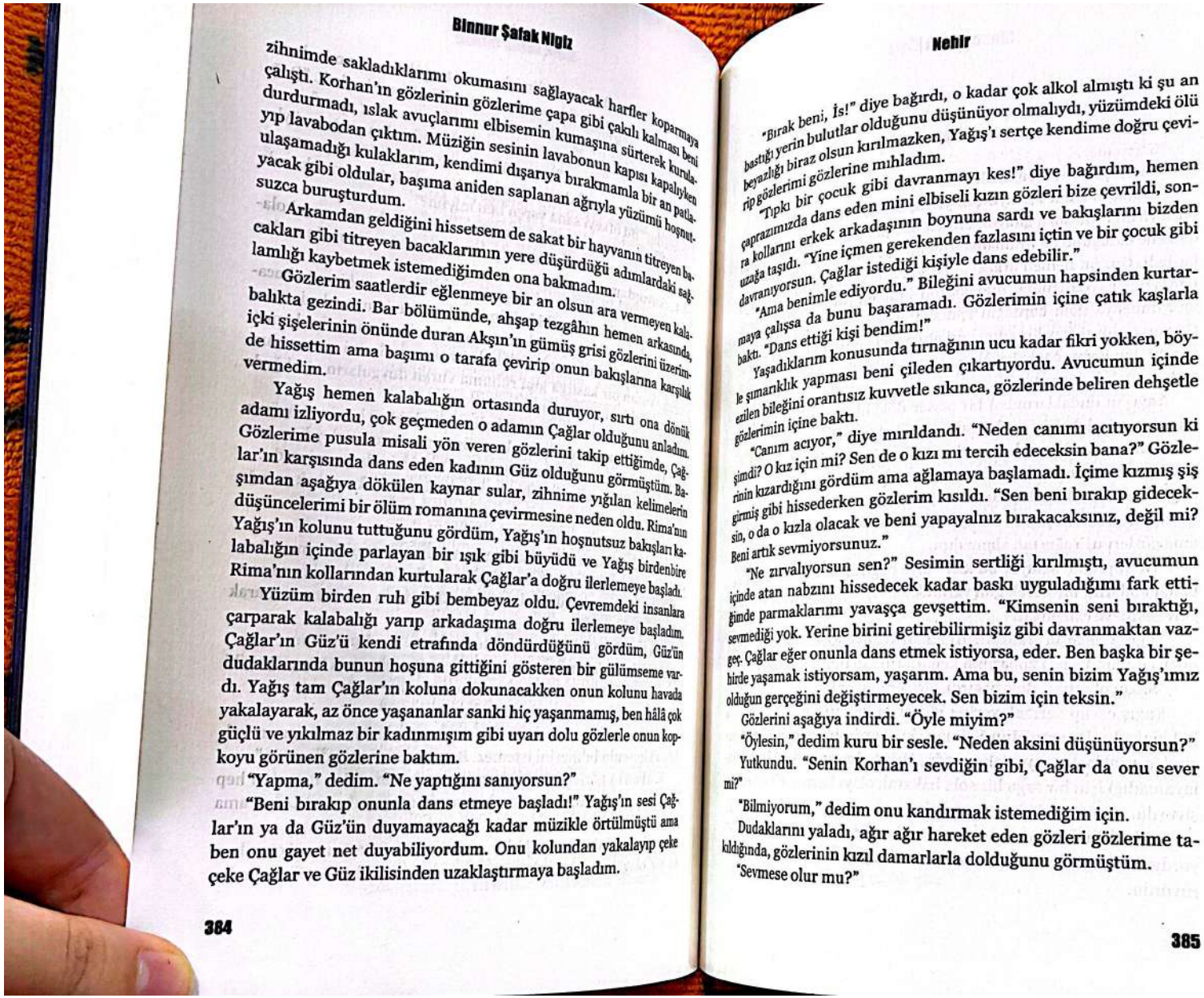
"Eğer senden şikâyetçi falan olmasından..."

"Olmaz," dediğimde durdu. "Bana karşı o kadar savunmasız kaldığını kimsenin bilmesini istemez. Bunu kendisine yediremez."

Korhan'ın gözlerinde bir karmaşa yoğruldu. "Sen insanları hep böyle iyi mi tanırsın?" diye sordu, başımı aşağı yukarı salladım ama konuşmadım.

"Çıkalım," dedim sanki bir saat önce burada beni tüketen başka bir olay yaşamamışım gibi. Bana baktı, dikkatle. Gözlerimden

Scanned with CamScanner

zihnimde sakladıklarımı okumasını sağlayacak harfler koparmaya çalıştı. Korhan'ın gözlerinin gözlerime çapa gibi çakılı kalması beni durdurmadı, ıslak avuçlarımı elbisemin kumaşına sürterek kurulayıp lavabodan çıktım. Müziğin sesinin lavabonun kapısı kapalıyken ulaşamadığı kulaklarım, kendimi dışarıya bırakmamla bir an patlayacak gibi oldular, başıma aniden saplanan ağrıyla yüzümü hoşnutsuzca buruşturdum.

Arkamdan geldiğini hissetsem de sakat bir hayvanın titreyen bacakları gibi titreyen bacaklarımın yere düşürdüğü adımlardaki sağlamlığı kaybetmek istemediğimden ona bakmadım.

Gözlerim saatlerdir eğlenmeye bir an olsun ara vermeyen kalabalıkta gezindi. Bar bölümünde, ahşap tezgâhın hemen arkasında, içki şişelerinin önünde duran Akşın'ın gümüş grisi gözlerini üzerimde hissettim ama başımı o tarafa çevirip onun bakışlarına karşılık vermedim.

Yağış hemen kalabalığın ortasında duruyor, sırtı ona dönük adamı izliyordu, çok geçmeden o adamın Çağlar olduğunu anladım. Gözlerime pusula misali yön veren gözlerini takip ettiğimde, Çağlar'ın karşısında dans eden kadının Güz olduğunu görmüştüm. Başımdan aşağıya dökülen kaynar sular, zihnime yığılan kelimelerin düşüncelerimi bir ölüm romanına çevirmesine neden oldu. Rima'nın Yağış'ın kolunu tuttuğunu gördüm, Yağış'ın hoşnutsuz bakışları kalabalığın içinde parlayan bir ışık gibi büyüdü ve Yağış birdenbire Rima'nın kollarından kurtularak Çağlar'a doğru ilerlemeye başladı.

Yüzüm birden ruh gibi bembeyaz oldu. Çevremdeki insanlara çarparak kalabalığı yarıp arkadaşıma doğru ilerlemeye başladım. Çağlar'ın Güz'ü kendi etrafında döndürdüğünü gördüm, Güz'ün dudaklarında bunun hoşuna gittiğini gösteren bir gülümseme vardı. Yağış tam Çağlar'ın koluna dokunacakken onun kolunu havada yakalayarak, az önce yaşananlar sanki hiç yaşanmamış, ben hâlâ çok güçlü ve yıkılmaz bir kadınmışım gibi uyarı dolu gözlerle onun koyu görünen gözlerine baktım.

"Yapma," dedim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Beni bırakıp onunla dans etmeye başladı!" Yağış'ın sesi Çağlar'ın ya da Güz'ün duyamayacağı kadar müzikle örtülmüştü ama ben onu gayet net duyabiliyordum. Onu kolundan yakalayıp çeke çeke Çağlar ve Güz ikilisinden uzaklaştırmaya başladım.

"Bırak beni, İs!" diye bağırdı, o kadar çok alkol almıştı ki şu an bastığı yerin bulutlar olduğunu düşünüyor olmalıydı, yüzümdeki ölü beyazlığı biraz olsun kırılmazken, Yağış'ı sertçe kendime doğru çevirip gözlerimi gözlerine mıhladım.

"Tıpkı bir çocuk gibi davranmayı kes!" diye bağırdım, hemen çaprazımızda dans eden mini elbiseli kızın gözleri bize çevrildi, sonra kollarını erkek arkadaşının boynuna sardı ve bakışlarını bizden uzağa taşıdı. "Yine içmen gerekenden fazlasını içtin ve bir çocuk gibi davranıyorsun. Çağlar istediği kişiyle dans edebilir."

"Ama benimle ediyordu." Bileğini avucumun hapsinden kurtarmaya çalışsa da bunu başaramadı. Gözlerimin içine çatık kaşlarla baktı. "Dans ettiği kişi bendim!"

Yaşadıklarım konusunda tırnağının ucu kadar fikri yokken, böyle şımarıklık yapması beni çileden çıkartıyordu. Avucumun içinde ezilen bileğini orantısız kuvvetle sıkınca, gözlerinde beliren dehşetle gözlerimin içine baktı.

"Canım acıyor," diye mırıldandı. "Neden canımı acıtıyorsun ki şimdi? O kız için mi? Sen de o kızı mı tercih edeceksin bana?" Gözlerinin kızardığını gördüm ama ağlamaya başlamadı. İçime kızmış şiş girmiş gibi hissederken gözlerim kısıldı. "Sen beni bırakıp gideceksin, o da o kızla olacak ve beni yapayalnız bırakacaksınız, değil mi? Beni artık sevmiyorsunuz."

"Ne zırvalıyorsun sen?" Sesimin sertliği kırılmıştı, avucumun içinde atan nabzını hissedecek kadar baskı uyguladığımı fark ettiğimde parmaklarımı yavaşça gevşettim. "Kimsenin seni bıraktığı, sevmediği yok. Yerine birini getirebilirmişiz gibi davranmaktan vazgeç. Çağlar eğer onunla dans etmek istiyorsa, eder. Ben başka bir şehirde yaşamak istiyorsam, yaşarım. Ama bu, senin bizim Yağış'ımız olduğun gerçeğini değiştirmeyecek. Sen bizim için teksin."

Gözlerini aşağıya indirdi. "Öyle miyim?"

"Öylesin," dedim kuru bir sesle. "Neden aksini düşünüyorsun?"

Yutkundu. "Senin Korhan'ı sevdiğin gibi, Çağlar da onu sever mi?"

"Bilmiyorum," dedim onu kandırmak istemediğim için.

Dudaklarını yaladı, ağır ağır hareket eden gözleri gözlerime takıldığında, gözlerinin kızıl damarlarla dolduğunu görmüştüm.

"Sevmese olur mu?"

Scanned with CamScanner

Duraksadım.

"İnsan kalbine söz geçiremez ki, kaplumbağam."

Başını salladı. "Geçiremez, değil mi?"

"Geçiremez."

Gözleri gözlerimden ayrılmadı.

"Çağlar'ın kalbi konuyu çok yanlış anlamış o zaman." Yağış'ın bu söylediği son sözü gibiydi, birden bileğini elimden kurtardı, ben daha ne olduğunu anlayamadan ışık hızıyla onlara doğru ilerlemeye başladı. Güz'ün hemen arkasındaki masada duran uzun şampanya bardağını kavradığında, dudaklarım aralanmıştı. Büyük bir hızla içi şampanya dolu bardağın içindeki içkiyi kızın suratına fırlatıp, Güz'ün çığlık atarak bir adım geri atmasına neden oldu. İçki Güz'ün suratından boynuna doğru aktığı sırada Güz ellerini kaldırmış, dehşetle Yağış'a bakıyordu.

Yağış'ın dudaklarından bir şeyler döküldü, tam olarak anlayamadığım cümlelerin duyulması ve Güz'ün üzerine fırlatılan şampanyanın da fark edilmesiyle insanların gözleri bir anda onlara çevrildi.

Güz hırsla tam Yağış'ın üzerine yürüyecekti ki, Çağlar elini Güz'e doğru uzatarak kızı durdurdu, Yağış'ı bileğinden yakalayıp arkasına aldı. Korhan'ın şaşkın bakışlarının yanımda olduğunu fark ettim ama gözlerimi Yağış'tan alamadım.

"Ne yaptığını sanıyor bu kız?" diye bağırdı Güz, abisi Hun kalabalığı kollarını bir kürek gibi yararak açmış, Güz'ü belinden tutarak geri çekmeye çalışmıştı.

Yağış, Çağlar'ın arkasından çıkmaya çalışınca, Çağlar birden ona doğru dönüp Yağış'ı kollarının kenarlarından tutarak yavaşça sarstı.

"Sakin ol artık!" diye bağırdı. "Neler oluyor?"

Yağış cevap vermek yerine gözlerini kaldırıp dik dik Çağlar'a bakmaya başlamıştı. Hun Salman, kız kardeşini güçlükle olay yerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu, Hür Salman ise hiçbir şeyi anlayamadığı için bir sağa bir sola bakarak olayı kavramak için uğraşıyordu.

"O kıza hiçbir şey yapmadım, bu da neyin nesiydi?" diye bağırıyordu Güz, abisi ise onu sakinleştirmek için bir şeyler söyleyip duruyordu.

"Yağış, bunu neden yaptın?" diye sordu Çağlar, Yağış'ın kollarını sıkıca kavramış, kafasını indirerek onun yüzünü izlerken.

"Çünkü beni bırakıp onunla dans ettin," dedi Yağış bir kız çocuğu gibi, bir an tüm kalabalık sustu, müziğin sesi bile kesilmişti, DJ kabinindeki adamın gözlerinin bizde olduğunu fark ettim. Yelkovanın attığı her bir adım, kalbimden yükselen bir atış sesi gibiydi.

Çağlar şaşkınlıkla, "Nedeni bu mu?" diye sorunca, Yağış başını hızlıca salladı.

"Evet. Sen benimle dans ediyordun."

Çağlar'ın duraksaması birkaç saniye sürse de sanki asırlardır öylece Yağış'a bakıyormuş gibi gelmişti bana. Yağış birden avuçlarını Çağlar'ın göğsüne koyup, onu sertçe iterek kalabalığı yarıp mekânın çıkışına doğru yürümeye başladı. Çağlar olduğu yerde bir müddet boyunca hareket edememiş, sonra hızlıca Yağış'ın arkasından mekânın çıkışına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Çocuk gibiler," dedim başımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum, Korhan ile birlikte arkamızda dikkat kesilen sessiz kalabalığı bırakarak mekânın merdivenlerini tırmandık. Çıkış kapısı açıldığı an, bizimle birlikte sokağa dökülen kalabalık beni şaşkına uğratmıştı. Yağış ve Çağlar'ın kulübün birkaç metre ötesinde birbirlerini ite ite kavga etmeye başladıklarını görünce kalabalığı bir kenara iterek onlara doğru atıldım ama Korhan beni bileğimden yakalayarak durdurdu.

"Şimdi değil, Çirkin," dedi. "Bekle."

"Aptal mısın kızım sen?" diye bağırdı Çağlar, Yağış onu itip kendinden uzağa savururken. Yağış geri çekilip, karanlık yola doğru ilerlemeye başladığı sırada, Çağlar peşinden gidip onu kolundan yakalayarak durdurdu. Yağış, öfke saçtığı gözleriyle ona doğru döndü.

"Bırak beni, siktir git onunla dans et. Zaten en başından beri amacın onu yatağa atmak değil miydi?" diye bağırdı, Güz'ün kalabalıkta bağırarak bir şeyler söylediğini duydum ama Yağış onu umursamadan bağırmaya devam etti: "Umurumda bile değil. Seni korumayacağım artık. Kimle dans edersen et, anladın mı?"

Çağlar onu kollarından tutup kendisine vurmasına engel olmaya çalıştı ama bu defa Yağış onu tekmelemeye başladı. "Bırak beni, Bursa Çingenesi seni!" diye çığlık attı.

Scanned with CamScanner

"Dur artık," dedi Çağlar sakince.

Yağış susmadı: "Kimi seversen sev, senin o aptal kalbin benim umurumda bile değil. Git sev!"

"Artık sus."

"Def ol!" Yağış bir tekme daha atarak Çağlar'ın kollarından kurtuldu ama Çağlar vazgeçecek gibi değildi. "Siktir git, dans et onunla. Sev onu! Seviyorsun onu, değil mi? İnsan kimi seveceğini seçemiyor, değil mi?"

"Seçemiyor!" diye bağırdı birden Çağlar, kükrer gibi söylediği cümle Yağış'ın bir adım geri çekilerek Çağlar'ın gözlerinin içine bakakalmasına neden oldu.

"İyi," dedi Yağış kısık sesle. "Gidip kimi seviyorsan sev."

"Öyle mi?"

Yağış başını salladı. "Öyle."

"Tamam."

"Tamam," diye onayladı Yağış, Çağlar'ı. Tam arkasını dönüp, Çağlar'dan uzaklaşmaya başlıyordu ki, Çağlar onu kolundan tutup sertçe kendine çekti ve eğilip dudaklarına yapıştı.

O an rüzgâr esmedi, durdu, parktaki iki boş salıncaktan biri kesilen rüzgâra rağmen sertçe sallanmaya başladı. Ağaçlar sonbahar yapraklarını ağlar gibi dallarından dökmeye başladılar. İnsanların şaşkın bakışları, uğultulu mırıltıları doğurdu ve kalbimin atışları onların birleşen dudaklarının temasıyla durdu.

Çağlar'ın büyük avucu Yağış'ın yanağına kaydı, sanki bir kamera onları zamanın içine kaydediyor ve her anı hapsedebilmek için etraflarında dönüp duruyordu. Çağlar başını sağa yatırınca, bu kez Yağış başını sola yatırıyordu ve yakaladıkları uyum, rüzgârın sessizliğini giyinen ağaçlardan akan yaprakların seslerini sokağa dağıtıyordu.

Gördüklerime inanmak ister gibi onlara daha dikkatli bakmaya başladım. Saniyeler zamanın avucunun içine düşerek dakikaları örüyor, parktaki boş salıncak artık zincirleri üste dolanıp kendi kendini boğana kadar bağlı olduğu direğin üzerinden geçe geçe dönüyordu.

Rüzgâr büyük bir uğultuyla esmeye başladı.

Çağlar ve Yağış'ın dudakları birbirlerinden rüzgârın esmesiyle yere yığılan sonbahar yaprağının yerden ayrıldığı anı hatırlatırcasına

ayrıldı. Mekânın kapısından dışarı taşan ışıklar yüzlerinin bize dönük yarısında yanıp sönerken Çağlar alnını Yağış'ın alnına bastırdı.

Çağlar burnundan sert bir nefes verdi. Yağış şaşkın şaşkın onun gözlerinin içine bakıyordu. Usulca geri çekildi, Yağış'ın bir şey söylemesini bekliyor gibi bakıyordu ama ikisinin de konuşacak hali yok gibiydi. Çağlar, birden yaptığı şeyin ağırlığı omuzlarına çökmüş gibi sertçe yutkunup, omzunu Yağış'ın omzuna hafifçe çarparak Yağış'ın yanından geçip gitti.

Yağış ise onun bıraktığı yerde öylece duruyor, ileriye bakarken gözlerini bile kırpmıyordu.

Kalabalık bir süre sonra dağılmaya başladı ama Yağış olduğu yerden kıpırdamadı, Çağlar ise karanlık sokağa girmiş, karanlık onu adım adım bizden silmiş ve yok etmişti. Gözlerim kapının karanında olanları izleyen Akşın'a kaydı, kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, sakince Yağış'ı izlerken sırtını kapının kenarındaki duvara yaslamıştı.

"Bunun olacağı belliydi," dedi Korhan, şaşkınlığı üzerimden atmadığım için Korhan'a cevap vermeden gözlerimi Yağış'a çevirdim.

"Bu..." dedim ve tutulup kaldım, bu gece yaşananlar çok fazlaydı, artık konuşma yetimi benden söküp almıştı.

"Bu kaçınılmazdı, Çirkin," dedi Korhan sakince.

Rima'nın yutkunuş sesini duydum. "Sanırım ben de hissediyordum."

Anka'nın o günkü imasını hatırlayınca yutkundum. Gözlerimi mekânın kapısına doğru çevirdiğimdeyse, Akşın artık orada yoktu.

"Yağış abla?" Yağız'a baktım, başımı iki yana sallayarak susmasını için işarette bulundum. Yağış'ın gözlerinin bize doğru çevrilmesi, ortama sis bulutu gibi çökmüş şaşkınlığın dağılarak yerini sakinliğe devretmesini sağladı.

"Yağız, beni eve bırakır mısın?" diye sordu Yağış, sesi bulanık bir su gibiydi, gözleri o kadar sakin bakıyordu ki... Hele sesindeki sakinlik. Ölü toprağı dudaklarında eriyen kelimelerin üzerini örtmüş gibiydi.

Yağız şaşkınlıkla, "Bırakırım, abla," dedi hızlıca.

Timsal, "Ben de sizle geleyim mi, Yağız?" diye fısıldadı, Yağız başını hızlıca salladı. Köşedeki taksi durağından bir taksi çağırdılar, bu

Scanned with CamScanner

süre zarfında Yağış'ın ağzını bilenmiş bir bıçağın bile açamayacağını anlamıştım. Yağış'ın taksiye biniş anını, cam kenarına yerleşişini, gözlerini boşluğa çevirişini ve aracın çalışarak benden uzaklaşmaya başlayışını hatırlıyordum. Sonra film benim için orada koptu, sessizlik kınında güçlenmiş bir kılıç gibi içime saplanıp harfleri içimde kanatmaya başladı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda, yıldızlar gökyüzünün teninde birbirinin özlemiyle yanan âşıklar gibi birbirlerinden uzak duruyorlardı. Korhan ile tüm Antalya'yı yürüyerek gezmiştik, hiç konuşmamıştık, sadece el eleydik ve arabaların farları üzerimize döküp, sokak lambaları gölgelerimizi yere iz gibi çizerken onun yanında içimdeki huzursuzluğa rağmen mutluydum.

Yokuşun sonundaki çocuk parkına yaklaşmıştık ama park hâlâ gözlerimin önüne bir çocuğun karanlıklara gömülmüş dünyası gibi serilmemişti. Avucumun içindeki terin onun avucunun içine sayfaya yayılan mürekkep gibi yayıldığını hissediyordum. Bir araç tüm ışıklarını yüzümüze çizerek yanımızdan geçip gitti ve sokak lambası bizi yeniden altına alarak turuncu bir ateşin içinde yürüyormuşuz gibi hissettirdi.

"Çağlar ve Yağış," dedim, sonra durdum, Özge'nin yüzünü gözlerimin önünden silmek ister gibi bakışlarımı yere indirdim. Üzerinde yürüdüğüm yolun onun bedeni olduğunu, onu çiğneyip tıpkı bu yol gibi geride bıraktığımı düşündüm. "Yani onları öyle..."

"Görmeyi beklemiyordun," dedi, başımı sallamak dışında bir şey yapamadım. Korhan elimi daha sıkı tuttu, bu eli bırakırsa yolunu kaybedermiş gibi sıkı tuttu. "Ben bir süredir farkındaydım ama onların bile farkında olmadıklarından emin olduğumdan, senin fark etmemene şaşırmıyorum. Sadece bir insanı kolayca çözebilen senin, bunu görememen tuhaf geldi bana."

"Biz çok iyi arkadaşlarız," dedim ve durdum. "Yani öyleydik. O ikisi her zaman dost gibiydi, birbirlerine takıldıkları insanları anlatırlar, eğlenirlerdi."

"Bunu onlar da hesaba katamamışlardır."

"Yağış şoka girmiş gibiydi," dedim kuru bir sesle, altında yürüdüğüm sokak lambasının cızırtısını işittim, ardından renk biraz loşlaşarak ortamı kararttı. "Çağlar'a çok önem veriyor, şu an

ne hissettiğini öyle çok merak ediyorum ki. Bu gece çok fazla şey yaşadı."

"Sen de çok fazla şey yaşadın," dedi ama onu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Aralarında neler olacağını merak ediyorum."

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Korhan. "Eğer salak değilse, artık arkadaş olamayacaklarının farkındalardır."

"Artık arkadaş olamazlar mı?" diye sordum, sonra sorduğum sorunun saçmalığıyla yüzleşmiş gibi başımı aşağı yukarı salladım. "Haklısın. Onları öpüşürken mekândaki herkes gördü, görenlerin neredeyse tümü Çağlar'ı tanıyordu."

"Bu Çağlar'ın umurunda olan bir ayrıntı değil bana kalırsa," dedi Korhan. "O an umursadığı tek insan karşısında duruyordu ve o da onu öptü."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Birbirlerine olan duyguları..." Gözlerini yüzüme çevirdiğini hissedince kafamı kaldırarak o yeşil gözlere baktım. "Birbirlerine olan duyguları, iki arkadaşın birbirine hissettiği duygularla aynı değil."

Gözlerimi zehir yeşili gözlerinden ayıramadım.

Nehrin serin sularında, o şeytanın melek için çarpan zehirli kalbi yüzüyordu.

"Özür dilerim," dedi, bunu ilk kez onun dudaklarından dökülürken duyduğum için donup kaldım. "Bugün yaşadığın şey yüzünden." Gözlerini gözlerimden uzaklaştırdı. "Haklıydın. Seni düşünmem gerekiyordu."

Kendini suçlu hissetmesini istemeyen tarafım, yaptığının bir yanlış olduğunu savunan tarafımın karşısına geçmiş, ezeli bir mücadeleyle birbirleriyle savaşmaya başlamışlardı. Rüzgâr tenimi sıyırdı, şafağın izleri gökyüzünde bir kadının sık sık kilo alıp verdiği için çatlayan derisi gibi çatlamış, gökyüzüne açılan çatlaklardan lacivert ışıklar dökülmeye başlamıştı.

Canımı çok yakan ama canımı ne kadar yaktığını kimseye göstermediğim o cümleyi kurdum:

"Sorun değil."

"Yalancı," dedi Korhan, kalbimi hoplatan kelime gözlerime iş lekeleri gibi sindi. "Sorun olduğunu biliyorum, yalancı."

Scanned with CamScanner

Karanlığın koynunda kendini şeytana teslim etmiş meleğin siyah kanatların altına saklandığı gibi gecenin içine saklanan park görüş alanıma girdi. Düşüncelerin tıka basa doldurduğu zihnimde yeni bir sorun daha alev alev yanmaya başlasın istemediğimden yavaşça ona doğru döndüm.

"Buradan gerisini kendim giderim," dedim, tam karşı çıkacaktı ki, uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Parmak uçlarıma yükselip onu öptüm. Ne zaman parmak uçlarımda yükselsem ve o da bana uyup eğilse, aramızdaki boy farkının sonucu var olan o görüntüyü dışarıdan izleyen bir göz olmayı öyle çok istiyordum ki...

Dudaklarımızın birbirine olan teması, kalbimin bir diğer atış sesi göğsüme yayılana dek sürmüştü. Geri çekilip, kaldırdığım gözlerimde saklanan duyguları görmemesi için dua ederek ona gülümsedim.

"Eve gitmek istediğine emin misin?" diye sordu, gözleri yoğun bir zehir rengindeydi.

"Gitsem iyi olacak."

"O zaman eve girdiğini göreyim," dedi. "Buraya kadar geldim, buradan gerisini neden yalnız gidesin?"

"Çünkü öyle istiyorum," dedim, gülümsemem yüzüme ait değildi, sanki bir maskeydi ama maskenin altında mahşer yeri vardı ve o mahşer yerinde Korhan yanımdaydı. Yavaşça ondan ayrıldım, sırtımı döndüğüm anda üzerime çöken ağırlığın katlanarak çoğalışını iliklerimde bile hissetmiştim.

Birkaç adım sonra, sokak lambasının ışığı cızırdadı ve sönüp tekrar yandı.

"Nurşan."

Omzumun üzerinden ona baktım, tam dudaklarını aralayacağı sırada gülümseyerek, "Biliyorum, yok bir şey," diye mırıldandım, durdu ve ağzını kapatıp ruh gibi bir yüzle başını salladı.

Ondan uzaklaşmaya başladım.

Kalbim bir odaydı, o odanın içinde bir kadın oturuyor, kelimeleri sayfalara işlerken epey yorgun görünüyordu.

Korhan arkamda bir gölgenin karanlıkta silinişi gibi silinerek yok olduğunda, şimdi her şeyin başladığı parkın önündeydim.

Salıncağın sallanırken çıkardığı gıcırtı sesleri geceye karıştı, şafağın gözlerinden ışık renginde gözyaşları akmaya başladı.

Salıncak durmadı, sallandı, karanlığa gömülü çocuk parkının içinde ilerleyen adım seslerine dikkat kesildim.

Çocuk parkının içindeki sokak lambası cızırdayarak yandı.

Akan ışığın altında annem vardı.

İşte şimdi şeytanın kalbi göğsümün altında çarpıyor, şeytanın yere düşen gölgesi karşımda duruyordu.

Scanned with CamScanner

10. Perde
Denizdeki Kar Taneleri

Her çocuğun kaburga kemiğinde annesinin portresi asılı dururdu.

Her çocuğun kalbine önce annesinin ruhu dokunurdu.

Her çocuğun son bir şansı olurdu, her çocuk yalnız bile bırakılsa büyümenin bir yolunu bulurdu.

Bir erkek çocuğu büyüyünce annesi gibi bir kadın bulabilmek ister, bir kız çocuğunun tek hayali büyüyünce annesi gibi olabilmek olurdu.

Annem benim elimden bir hayali çalmıştı.

Annem onu son kez affedebilme ihtimalimi benden kopardığı hayali önüme fırlatarak ateşe vermiş, annem benim kafamda babam kadar kötü bir insan olmuştu.

Şimdi karşımda duran kadına bakarken istasyonda bir tren hareket ederek şehrin garından uzaklaşmaya başlıyor, tren rayları bir kadının ikiye ayrılan bacakları gibi ikiye ayrılırken o tren bir erkek gibi o iki bacak arasında bir yön belirleyerek rayların tenine izler bırakarak ilerliyordu. Bir şehrin tüm ışıkları o şehrin kalbi yanıyormuş gibi sönüyor, alevler yükselerek şehri ışık altında bırakırken bir kız çocuğu o kalabalığın içinde korkuyla annesini arıyordu.

Bir anne çocuğu için alevlerin arasına dalıyor, etekleri tutuşuyor, cayır cayır yanıyordu.

Scanned with CamScanner

Bir de benim annem vardı.

Beni ateşlere itip seyretmeyi seviyordu.

"Neden?" diye sorduğumda sesim onun duyamayacağı kadar uzaklarda kalmıştı ama o, durduğu sokak lambasının onun başından aşağıya sim gibi döküldüğü o yerde öylece durmuş, gözlerimin içine bakıyordu.

Bir elinde tuttuğu sapı gümüş rengi çantayı bacaklarının önüne getirip diğer elini de sapa yerleştirdi ve gözlerimin içine baktı. Uzun, koyu kızıla boyanmış saçları omuzlarından aşağıya bukleler halinde dökülüyordu. Üzerinde siyah kısa kollu bir gömlek, altında onu son gördüğümden bu yana ne kadar zayıfladığını gözler önüne serecek şekilde ince bacaklarını saran siyah bir kot pantolon vardı.

Bir adım geri çekildim, düşüncelerim de zihnimden aynı adımı atarak geri çekildiler. Gözleri yüzüne akan ışığın altında iki zifir karası kuyu gibi görünüyordu ama o gözlerin yaprak yeşili göründüğü zamanları da biliyordum. Bileğindeki gümüş saatin parıltısına düşürdüğüm gözlerimde sırtıma yüklediği tüm yüklerin kırdığı kemiklerimin ağrısı belirdi.

"Nurşan," dedi, sesi geçmişte bana gülümseyen, elini başımın üzerine koyup saçlarımı okşayan, arkasında en sevdiğim dondurmayı saklarken yapacağı sürprizi bana çaktırmamak için kızgın taklidi yapan kadının sesiydi ama gözleri o kadına ait değildi.

Saatinin olduğu kolunda, bileğini saran yazıya çevirdiğim gözlerimde ağrılar büyüyordu. Adımın düzgün bir el yazısıyla tenine dövme olarak işlendiği bileğini izledim, yutkunup gözlerimi gözlerine doğrulttum.

Gözlerimde bir namlu olsa, önce annem vurulurdu.

Bir geri adım daha atıp, tam sırtımı o çocuk parkına dönecektim ki, "Dur," dedi, sesi tenime ucu yanan sigaralar bastırılmış gibi beni acıyla kıvrandırırken kaşlarım çatıldı. Bir elini kaldırıp bana doğru bir adım attı. "Lütfen."

Duygular içimi sıyırıyordu. Gözlerime pençelerini geçiren hisleri ondan saklayamadım, başımı iki yana salladım ama dilim kelimeleri ağzımın içindeki hapisten kurtaramadı.

"Dinle beni," dediğinde sesinde yakıcı bir rüzgâr, bir şehri fırtınalara gömecek soğuk bir ayaz vardı.

Durdum, sadece gözlerinin içine baktım.

Belki ben beni ikna edebilecek bir şey söylemesini istiyordum. Ya da belki de hiçbir şey istemiyordum.

Gitmesi sorun değildi.

Sorun olan, geri gelmesiydi.

Annemin havada bir kuşun kırık kanadı gibi asılı duran eli usulca geri indi, gözlerini gözlerimden çekerek zemine indirdi. Omuzlarının düştüğünü, gözlerindeki zifir karanlığa gömülmüş kuyuların derinleştiğini gördüm.

"Kızgınsın bana," dedi, sonra bu söylediği tıpkı bana geldiği gibi ona da komik gelmiş olacak ki yavaşça güldü. "Senin kalbini paramparça etmeden, seni iyi edemezdim."

Sadece, "Ne?" döküldü dudaklarımdan.

"İçinde hâlâ taşıdığın babanın bir gün döneceği ümidini yerle bir etmek zorundaydım."

"Sen beni yerle bir ettin," dedim kuru bir sesle. Annem iki elini de çantanın sapına bastırıp yutkundu, gözlerini yüzümden silemedi. "Sen beni bir çocuğun iyileşemeyeceği yerinden hasta ettin."

Elinden her şeyini aldığınız bir insanın, gülümsemesini özlediğiniz zaman artık elinizden hiçbir şey gelmezdi. Annem benim elimden her şeyimi almıştı. Annem, bir gün babamın seyircilerin arasında oturup beni izlerken göz göze geleceğimiz anı benim elimden almıştı. O umudu... Bir çocuğun kalbini bir çocuk kılmaya devam eden o saf ümidi... Annem bunları paramparça edip, kafamdan aşağıya yaktığı yangının külleri gibi yağdırmıştı.

"Yanına gelmeye cesaretim yoktu," dedi annem, biri ruhuma tokat patlatmış gibi titreyen kaşlarımın ortasındaki yarıkla ona baktım.

Başımı yavaşça onu anlıyormuşum, anlamam mümkünmüş gibi aşağı yukarı salladım. "Cesaretin yoktu." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaman gözyaşlarımın aleyhine işliyordu. "Beni bir yangının ortasına göndermeye cesaretin vardı, karşıma çıkmaya cesaretin yoktu."

"Anlamıyorsun," dedi annem, başını acıyla iki yana sallayıp güçlükle yutkundu. "Nurşan, neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Ama sen benim neler yaşadığımı biliyordun. Bile bile bana bunu yaptın."

Scanned with CamScanner

Annem, "Çok küçüktüm, senin için her şeyi karşıma aldığımda senden daha küçüktüm," diye fısıldadı. "Mahvolmuştum. Mahvedilmiştim."

"Benim için mahvoldun diye beni mahvederek benden intikamı aldın?" diye sordum sitemli bir sesle, öyle zayıf bir sesle konuşuyorduk ki, sanki birbirimize gün görmemiş sırlarımızı fısıldıyorduk.

"Ben..." Gözlerini yere indirdi. "Daha güçlü olman, bensiz devam edebilmen için sana o tokadı vurmak zorundaydım."

"Anne ben zaten sensiz devam ediyordum."

O an annemi kaleme alan kadının gözlerinden kelimelerin ördüğü gözyaşları süzülüyordu. Annem bir adım geri atınca, önüne eğdiği başı, güneşin gökyüzünde önüne eğdiği başı gibi tüm dünyamı karanlıklara buladı.

"Seni yüzleştireceğim şeyin seni daha güçlü genç bir kadın yapacağına inanmıştım," diye fısıldadı. "Buraya geldiğimde kırgın küçük bir kız çocuğu bulmayı beklemiyordum."

"Ya ne bekliyordun anne?"

"Ben sadece..."

Şimdi o tren tünelin içinden çıkmıştı, iki yanı nehir olan taş köprüden kara dumanlarını gökyüzüne yükselterek ilerliyor, o tünelin ışıkları söndüğü anda ölüm uykusuna yatmış kadının cansız bedenini taşıyordu.

Yaşadıklarımı düşündüm. Kıyas'ı, Önder'in eniştesini, babamı bulmak için gidip yerinde bulduğum soğuk mezarı, zamanın benim için kullandığı kırbacın tüm izleri sırtımda derin yanıklar olarak benimle hayata tutunmaya devam ediyordu.

"Anne senin yokluğunda çok kötü şeyler olmuştu," dediğimde annem duraksadı. Gözlerimin dolmaya başlamasına engel olamadım. O tren durmadı, nehrin durgun suyu dalgalanmaya başladı, kara bulutlar gökyüzüne sahte yağmur bulutları gibi yerleşti. Hava artık insanı tek nefeste öldürebilecek kadar güçlü bir zehir yayıyordu. "Anne, senin yokluğunda bana çok kötü şeyler yaptılar. Hiçbiri senin yaptığın kadar kötü değildi."

"Nurşan," diyebildi sadece, sormaya korkuyordu, biliyordum, bahsettiklerimin basit şeyler olmadığını biliyordu. Bana yapılanları duymaktan, Allah'tan korkar gibi korkuyordu.

"Anne ben senin daluyku gecelerinde, ölümü çok diledim," dedim kum gibi bir sesle. Annem gözlerinde parçalanmış bir ifadeyle bana bakakaldı. Bir elimi çıplak koluma atıp omzumdan başlayarak dirseğimin altına kadar avucumu tenime bastırdım. "Bana dokundukların..." Gözlerimde parlamaya başlayan yaşlar, annemin gözlerinde yanmaya başlayan yaşlarla karşılaştı. Bir elim yanağıma gitti, avucumu yanağıma sertçe bastırdım. "Bana bedenim için vurduklarında..." Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı, annemin omuzları sarsıldı. "Bir öpücük karşılığında resimlerime puan vereceklerini söylediklerinde... Bir bilyeyle oynayabilmem için beni kucaklarında kabarmış nefislerine bastıra bastıra canımı yaktıklarında..."

"Kim..." diyecekti ki bir anda çocuk parkını inletecek kadar yüksek bir sesle bağırdım:

"Ben resim yapmayı bıraktım!" Omuzlarım düştü, sesime bir sakinlik bulaştı. Bilyeleri de sevmiyorum artık."

"Nurşan," diye fısıldadı. "Bir şey yaptılar mı? Yapabildiler mi?"

"Yapacaklardı, verebildikleri en büyük zararları verdiler ama bir şey yapamadılar." Gülümsedim. "Seni de çok bekledim. Sen de gelmedin. Seni beklemekten de vazgeçtim. Anne, ben beni parçalayan her şeyden vazgeçtim. Seni parçaladım, benden vazgeçtin. En büyük hayalimdi sana benzemek, anne bak, ben sana benzedim."

Annem bana doğru bir adım atacakken, yanaklarımdan kaymaya başlayan gözyaşları acıyı çizen kelimelerdi ve bir romanın bir sayfası boyunca hız kesmeden gözlerimden süzüleceklerdi. Elimi kaldırıp, aramıza ördüğü o duvarın yere serilen yıkıntısını diktim.

"Mahvoldum ben," dedim çatallı bir sesle. "Ben mahvoldum, sen yanımda değildin. Çok küçük yaşta mahvolmuşsun benim için, sana beni doğurmanı ben mi söyledim?" Aramızda asılı duran elimin titremeye başladığını fark ettiğimde gözyaşlarım gözlerimin önünü bulandırıyordu. "Sana beni ben mi doğur dedim?"

"Kim?" diye sordu. "Ne olursun söyle, kim ne yaptı sana?"

"Sen yaptın? Suçlu mu istiyorsun? Git aynaya bak, Deniz Şahiner! Suçluyla orada göz göze geleceksin."

Annem titreyerek bana doğru yaklaşmak için bir adım daha attı, titreyen elimi daha dik tutup, "Uzak dur benden," diye fısıldadım. "Senin yokluğun böyleyse, varlığın bana neler yapar, kim bilir."

"Nurşan," dedi.

Scanned with CamScanner

"Bana Nurşan deme, bana bu dünyada bu ismi bir kişi diyebilir. Sen arkanda bana verdiğin o ikinci isim gibi, koca bir leke bıraktın. Ben senin dünyaya bıraktığın lekeyim. Sen masum bir kız çocuğundan, yalancı bir kadın yarattın."

Annemin elinde tuttuğu çanta yere düştü. Adımlarım ondan kıyıya vurup kıyıyı altüst eden o hırçın dalganın geri çekildiği gibi geri çekildi. "Anne, keşke babamı bulmak için gittiğim yerde sadece onu değil, seni de kaybetseydim." Sırtımı ona döndüğümde, kalbim kaburgalarımdan geri çekilerek sırtıma tutundu. Attığım her bir adımda ben ondan uzaklaşıyordum, kalbim ise sırtıma dokunarak onun için ağlıyordu.

Ellerinden hayatı alınmış bir kadının attığı yardım çığlığı gibi içimde çığlık çığlığa ağlayan bir kız çocuğu titreyerek annesini istediğini söylüyor, eline geçen tüm oyuncaklarını bana fırlatıp benden nefret ettiğini mırıldanıyordu.

Ben de o kız çocuğundan nefret ediyordum.

O kız çocuğundan nefret ediyordum, çünkü arkasında ağlayarak gidişini izleyen kadına doğru dönmek, koşarak o kadının kollarının arasına girmek, o kadına sarılıp beni terk etmek istiyordu. Oysa ben onu bugünlere ruhumda taşımıştım.

Bana yürüdüğüm sokakları gözlerimden akan yaşlar, ruhumda derin bir sızıyla aştığım sırada durmadan oyuncaklarını fırlatıyor, *"Dur,"* diyordu. *"Ben annemi istiyorum."*

Oysa adım adım kaçtığım kadın, geçmişimde döktüğüm gözyaşlarının yere düşmüş cesetleri gibiydi ve o gözyaşları bir insan bedenine sığarak karşıma geçmiş, geleceğimden hesap soruyordu sanki. Ben ruhunun en gizli noktasından, en ortaya serilen portresine kadar her yerinden kırılmış bir kadındım ve küçük kız çocuğu gözyaşlarının arasından annesinin adını zikrederken benim ne halde olduğumu görmüyordu.

Bir çocuğun acıyı anlamaması normal bir insana göre doğalken, bana göre çok saçmaydı.

Ben en büyük acıları henüz küçük bir kız çocuğuyken anlamıştım.

Bazen anlamak, yaşamaktan daha ağırdı.

Benim can kemiğim kırılmıştı, yaşayacağım hayat artık eğreti duruyordu.

Gözlerimden boşalan yaşlar, o trenin içinde nabzı durmuş, kalbi susmuş, elleri donmuş kadının ölümünden saatler sonra gözlerinden süzülmeye başlayan yaşlara benziyordu.

Dünyada öyle acılar vardı ki, bir mezarın önüne oturup anlatmaya başlasak, mezar taşından gözyaşları dökülmeye başlardı.

Caddenin ortasında ilerleyen araçlar gözyaşlarımın etkisiyle buğulu ışıklara dönüşmüştü. Kendimi caddenin boşluğuna bırakıp, karşıya geçmeye çalışacağım sırada bir fren sesi zihnimin içini doldurup korkuyu yoğurdu ve bir el beni bileğimden yakalayarak az önce bir adım atarak yaşamdan vazgeçmiş bir insan gibi üzerinden indiğim kaldırıma geri çekti.

Tanıdık kokusu ciğerlerimi doldurdu, gözyaşlarım gözlerimden şiddetle dökülmeye başladığında, bedenim onun bedenine çarptı ve ben her şeyini bir gecede değil, her şeyini yavaş yavaş yirmi iki senede kaybetmiş bir kadın gibi kollarımı onun bedenine sararak sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Bir anda kaybetmek nasıl ağrıtıyorsa, yavaş yavaş kaybetmek o kadar alıştırıyordu insanı ve alışan bir insan, bir gün mutlaka kaybettiklerini tek bir cümlenin içinde bulup, geri kazanamadığına ağlıyordu.

"Geri gelmiş," dediğimde dudaklarımdan dökülen bir inilti değil, bir haykırış, bir isyandı. Korhan beni sıkıca sararak dizlerimin üzerine düşmekten kurtarmasa, dizlerimin üzerine düşmek üzere olduğumu bile anlamazdım. "Sanki gittiğinde benim için tüm ihtimalleri de yanında götürmemiş, o ihtimalleri gittiği yerde kaybetmemiş gibi, bomboş elleriyle geri gelmiş..."

"Çirkin," demeden önce boğazından kayan yutkunuşun sesi gözyaşlarını daha da şiddetlendirdi. Şimdi Tanrı'nın beni çizen kalemi tutan eli titriyordu.

"Geri gelmiş, duydun mu?" diye fısıldadım, sonra haykırdım. "Geri gelmiş! Her şeyimi aldığını sandı, alamadı, her şeyimi vermedim diye gelmiş..."

"Şşh," diye fısıldadı, kollarını bedenime beni bu dünyadan saklamak istiyormuş gibi sardı. "Çirkin kızım."

"Ben senin daha çok kızınım," dedim, gözlerimden süzülen yaşlarla onun gömleğini sıkıca kavrayıp avuçlarımın içinde ezdim. Yanağını göğsüne bastırdı, canı bendeymiş, ben ağlarsam canı acırmış

Scanned with CamScanner

gibi bana sarıldı. "Ben onun o kadar kızı değilim ki, sokakta yürüyen herhangi bir kadın onun daha çok kızıdır."

"Bu kadar mı kırgınsın?" diye fısıldadı, dudaklarını saçlarıma bastırdı, göğsümde kabaran ağrı gözlerimden akan yaşları tetikledi, hıçkırmaya başladım.

Beni hıçkıra hıçkıra ağlatan bu duygunun çocuğuydum.

"Ben onun o kadar kızı değilim ki..." Fısıldadım. "Yerde duran kaldırım taşı, onun daha çok kızıdır."

"Nurşan," diye fısıldadı Korhan, beni mengene altına alan kollarını beni bırakmayacağı uğruna verdiği sözün altına atılmış ıslak imzası gibiydi.

"Ben sadece senin Nurşan'ınım. Ben onun o kadar yabancısıyım ki, o daluyku gecelerinde benim adımı bile hatırlamazken, ben onun için çok ağladım."

"Kırık çocuğum," dedi. Dudakları saçlarıma sürtündü. "Senin sokak kedisi olduğunu biliyordum da bir evden kovulduğun için sokak kedisi olmak zorunda kaldığını bilmiyordum."

"Annem beni kızı olmaktan kovdu," diye fısıldadım, gözlerimden hızla dökülen yaşlar beni şaşkına çeviriyordu. Nasıl bir damla yanağıma kadar ulaşamadan bir diğer damla gözlerimin çukuruna kendini uçurumdan aşağıya bırakan bir beden gibi öylece, savunmasız bırakıveriyordu? "Ben annemin rahminde var olup, dünyada arkasında bıraktığıyım." Tırnaklarımı tenine saplamak ister gibi soğuğun sindiği gömleğine bastırdım. "Bana her şeyin sorumlusu benmişim gibi hissettirdi. Ona beni doğurmasını söyleyen ben değildim, kimse bana bir seçenek vermedi."

"Yapma," dedi Korhan. "Ağlama." Istırabın sesine dokunuşları onun gözlerindeki notalarda hüznün melodisine dönüşüyordu. "Sen ağlayınca benim ellerim yanıyor. Uzanamıyorum, dokunamıyorum sana. Ellerim kül oluyor."

"Olmasın," dedim hıçkırarak. "Bana uzanmasını, dokunmasını istediğim tek eller kül olmasın."

Benim için çok zordu. Hasretini çektiğim bir insanın bana en büyük acıyı vermiş olması, ruhum tarafından kabul edilemez bir darbeydi. Ruhumu paramparça edecek kadar kuvvetli bir darbeydi.

Korhan bir süre sadece sustu, içimi paramparça eden depremin artçı sarsıntıları sürmeye devam ederken bana sarıldı ve ben de her

şeyini kaybetmiş küçük bir kız çocuğu gibi tüm içtenliğimle onun kollarında gözyaşlarımı bıraktım.

Onun kollarında özgürdüm, onun kollarında tutukluydum.

Onun kollarında zafer benimdi, onun kollarında yenilmiştim.

Beni olduğum yerden uzaklaştırmaya başladığında, zaman yeniliğinin kollarında kan ağlıyordu ve akıttığı her bir gözyaşı, dakikaların yükselerek boğazıma kadar tırmanmasına, beni yavaşça boğmaya başlamasına neden oluyordu.

Kendime geldiğimde, çevremde olup biteni algılayabilecek kadar algılarım açıldığında boğazımdaki acıyla gözlerimi ovuşturup hemen önümde uzanan tramvay yoluna baktım. Bir yanı yeşilliklerle dolu, diğer yanı cadde olan tramvay yolunda sessizce dikilmeye başladığımda, Korhan elini belime kaydırıp beni kendine yaklaştırdı.

"Daha iyi misin?"

Bomboş gözlerle izlediğim demir raylardan gözlerimi tek bir an olsun çekmeden başımı salladım.

"Tamamen mi dönmüş peki?"

"Bilmiyorum," dedim. "O benim hayatımda hep bir gölge gibiydi. Geceleri karanlık onu siler, gündüzleri de o sevmezdi."

Korhan'ın parmakları kolumda dolaşıp, beni sakinleştirmek istercesine dokunuşlarını tenime gömerken, bedenim gevşemişti, evet ama ruhum darmaduman ve karmakarışıktı.

"Seni haddinden fazla yaralamış," dedi, yutkundum, boğazımı ağrıtan yutkunuşun yankıları uzun süre aynı yerde bir ağrı olarak yaşamaya devam etti. "Her zaman senin yaralı bir kız çocuğu olduğunu düşünürdüm ama bu kadar fazla yaralı olduğunu hiç tahmin etmemiştim." Parmaklarını tenime bastırıp bana güven vermek ister gibi beni bağrına bastı. "Keşke içindeki acıları silmek, beyaz sayfadaki kelimeleri tek bir tuşla silmek kadar kolay olsa."

"Beyaz sayfadaki kelimeler..." dedim, sonra durup gözlerimi kaldırarak ona baktım. "...bazen kelimeleri silsen bile içindeki acıları silemezsin."

Bana öyle bir baktı ki, sanki bazı kelimeler vardı, onun için çok normal, hatta basit kelimelerdi ama o kelimeleri benim sesimden duyduğunda, o kelimeler onu çok etkiliyordu.

"Senin içindeki acılar olmak istemiyorum," dedi.

"Sen orada bir acı oldun," dediğimde bana çatlamış bir ayna gibi bakıyordu. "Ama acılar olma."

Scanned with CamScanner

"Trenleri seversin," dedi konuyu değiştirmek ister gibi. Oysa gözlerindeki kızıl damarlar açığa çıkmış, yeşil gözleri şafaktan aldığı renkleri giyinmişti ve o gözlerde açığa çıktığında bir şehri yıkabilecek kadar büyük sırlar gizliydi.

"Tren değil," dedim titreyen sesimle. "Tramvay."

"Çok salaksın," dedi gülerek.

"Biliyorum, sen söylemeden öncesinde de biliyordum."

Dudakları yukarı kıvrıldı ama bu çok kederli bir gülümseyişti. Onun dudaklarında gördüğümde kalbimi ağrıtacak kadar kederliydi, ona uymuyordu. Demir raylara doğru yürüdüğümü fark ettiğinde bir an gerildiğini fark ettim ama bir şey söylemedi. Rayların içine girip, tam ortasında durarak bir Korhan'ın olduğu tarafa bir de diğer rayların başladığı tarafa baktım.

"Sen beni tam bunun eşiğinden almıştın," diye fısıldadım, gözlerimden akan yaşlar yanaklarımda kurumuş, yanaklarımda gergin bir hisse sebep olmuşlardı. "Ben eskisi kadar iyi bir yalancı değilim, Korhan." Gözlerimi yumup rüzgârın yüzümü okşamasına izin verdim. "Canım yanmaması gerektiği kadar çok yanıyor ve ben o yangında maskelerimi kaybettim."

"Burada kalmazsan mahvolacaksın ama burada kalmaktan da korkuyorsun."

Başımı salladım.

"Biraz uzaklaşmak ister misin?" Sorusu üzerine gözlerimi yüzüne çevirdim, omzumun üzerinden ona bakarken kaşlarım çatıldı.

"Nereye gideceğiz?"

"Orasını bana bırak." Bana doğru yaklaştı, raylara basıp beni bileğimden tutarak kendisine doğru çekti. "Kafanı dağıtırsın. Sonra da gideriz zaten."

Başımı sallayarak yüzümü yavaşça boynuna sokup yutkundum. "Olur."

"Sana uymayacak şekilde çocuksu davranıyorsun." Kollarını bana sıkı sıkı sardı. "Ve bu beni gafil avlıyor."

Bir şey diyemedim ve ona sarıldım. Bu gece onun kollarına ihtiyacım vardı ve onun kollarından başka hiçbir şey, içimdeki ağrıyı dindiremezdi.

Sisli bir sabahtı. Geride bıraktığımız şafak, avucunda tuttuğu güneşi parmaklarını güneşe bastırarak söndürmüştü sanki. Güneş gökyüzünde değildi ama ışığı her yerdeydi; ışığı her yerdeydi ama yeterince aydınlık değildi.

Motosiklet avını gözüne kestirmiş bir kaplan gibi ileri doğru atıldıkça, siyah saçlarım rüzgâr ile dans edercesine savruluyordu. Parmaklarımı karnına bastırarak ona daha sıkı sarıldım, yanağımı sırtına bastırıp gözlerimi yumdum. Rüzgârın her bir fiskesi, yüzümün ortasında bir gül gibi açıyor, algılarım saplandıkları bataklıktan usul usul geri çıkmaya başlıyorlardı. Kirpik diplerimdeki gözyaşları gözlerimi öyle çok ağırlaştırmıştı ki, rüzgâr kirpiklerime çarptıkça hem serinletici bir soğuk hissediyordum hem de gözlerimdeki yük artıyordu.

Motosiklet evin önünde yavaşladığında, kan çanağı olmuş gözlerimi aralayıp karşımda bir hayalet gibi dikilen evime baktım. Buraya gelmeyi ben istemiştim. Buraya dönmem gerektiğini, yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Evde miydi bilmiyordum ama kaçması gereken ben değildim, bunu biliyordum. Birkaç saati Korhan'ın evinde, onun yatağında geçirmek iyi gelmişti. Ilık bir duş almış, ona ait kıyafetlerin içinde onun kokusuyla gevşemiştim. Motosikletten gönülsüzce indiğimde inci yeşili gözler bana dokundu.

"Gitmek zorunda değilsin, Çirkin," dedi kısık bir sesle.

"Anneannemle de konuşmam gerekiyor," diye mırıldandım.

"Burada bekleyebilirim."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak, sesim pürüzlü geliyordu. "Sen git. Zaten okula gideceğim birkaç saat sonra."

"Okula mı? Bugün de mi?"

"Evet," dedim. "Çalışma var." Bakışlarımı eve çevirdim. "Hem belki burada değildir."

Korhan bir şey söylemeyince, eğilip dudaklarımı şakaklarına bastırdım. Gözleri gözlerimden ayrılmadı, bakışlarını ilk uzağa çeviren ben olmuştum. Onu arkamda bırakmaktan, beni yerle bir eden olayların merkezine yine dimdik durup sağlam adımlar atarak gitmekten öyle çok sıkılmıştım ki.

Anahtarlarım yanımda olmadığı için dedemin dışarıdaki ayakkabılıkta duran eski, beyaz spor ayakkabının içine koyduğu yedek anahtarı alıp kapıyı onunla açtım, o kadar karmaşanın içinde o

Scanned with CamScanner

anahtarın orada olduğunu nasıl hatırlamıştım bunu bile bilmiyordum. İçerisi o kadar sessizdi ki, havaya kalkan birkaç parça tozun bile çıkardığı ses duyulabilirdi sanki. Yavaşça içeri girip kapıyı olabildiğince yavaş bir biçimde kapatarak içeriye doğru ilerledim, omzumun üzerinden mutfağa baktığımda mutfağın balkon kapısının açık olduğunu görmüştüm ama mutfakta kimse yoktu.

Dayım aniden, "İs," deyince irkilerek sesin geldiği yöne yöndüm ve dayımın uzandığı koltuktan doğrularak kalktığını gördüm. Saçların karıştırdı, kirli sakalı uzamıştı, üzerinde bir atlet vardı ve yengemin adının yazdığı yerde yine bir yara bandı vardı.

"Uyandırdım mı? Affedersin."

"Yok, yok," dedi şakaklarını ovarak. "Sen neredeydin?"

Dayımın uykudan kan çanağı olmuş yeşil gözlerine baktım, o gözlerde bir değişim yok gibi görünüyordu. Annemin burada olmadığını dayımın yeşil gözlerine baktığımda bile anlamam mümkündü.

"Arkadaşlarımlaydım," diye mırıldandım. "Anneannemler uyuyor mu?"

Dayım kolundaki siyah kayışlı saate baktı. "Normal olarak," dedi gözlerini saatten ayırırken. "Bir sorun mu var?" Kaşlarını çatarak bana daha dikkatli bakınca bir an kendimi çıplak kalmışım gibi hissettim. Dayım aniden bana doğru yaklaşarak, "Sen ağladın mı?" diye sordu aceleyle.

Geri çekilip, "Hayır," diye yalan söyledim, sonra o yeşil gözlere baktım ve yeşil gözlü insanların hayatımdaki yerini hatırladım. Bana en büyük hisleri de yeşil gözlerin sahipleri veriyordu, en büyük güvenleri de. "Evet," dedim sonunda dayanamayıp.

Gözleri iri iri açılırken, "Biri mi bir şey yaptı?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Beni kollarının arasına çekerek, "Söylesene," dedi. "Ne oldu?"

"Dayı, lütfen şu an bana şefkat gösterme," diye fısıldadım. Kollarının arasından kara zorla çıkarak gözlerimi kaçırdım. "Tekrar ağlamak istemiyorum. Alçısı kurumamış bir duvara iz bırakmak daha kolay oluyor. Ben bugünün izlerini taşımak istemiyorum."

Dayımın endişesinin katlandığını hissettim ama beni tekrar kollarının arasına çekti ve bana sarılmaktan vazgeçmedi. Bir şey sormadı ama içten içe istediğim fakat kaçtığım şefkati bana göstermekten de çekinmedi.

Anneannemin merdivenlerden inerken çıkardığı ayak seslerini duymaya başladığımda hâlâ dayımın kollarının arasındaydım. "Hayırdır inşallah?" Anneannemin tedirgin sesini duyunca yüzümü dayının göğsüne gömdüm.

"Yok bir şey, anne, sen git uyu," dedi dayım.

"Ağlıyor mu o? Bir şey mi oldu?"

"Anne tamam, sen git yat. Bir şey yok," dedi dayım ısrarla. "Başına üşüşmeyelim şimdi."

Anneannem, dayımın söylediğini umursamadı, hızlıca yanıma gelerek, beni kendine doğru çekti. Bir an çok savunmasız hissettim ve gücümü toplayamadım, anneannem yüzüme baktığında gözlerimin halini görünce, "Kim ne yaptı sana?" diye sordu bağırarak. "O çocuk mu bir şey yaptı?"

Yüzümü buruşturdum. "O bana ne yapabilir ki?" diye sordum sertçe. "O bana annemin yaptıklarını göz önünde bulundurduğumda, annemin yaptıklarından daha ağır ne yapabilir ki?"

Anneannemin bir ağacın gövdesine ait kalın bir kabuk gibi görünen gözlerinin dalgalandığını gördüm, kolumu hafifçe tutarak, "Annem mi aradı?" diye sordu.

"Keşke arasaydı. Kızın karşımdaydı! Hiçbir şey olmamış gibi hem de!" Bir anda parlayarak bağırmam anneannemin irkilerek geri çekilmesine neden olurken, dayımın donup kaldığını ona bakmasam da hissedebildim. "Hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim," dedim. "Eğer olur da bu eve adım atacak olursa, bir daha kapının eşiğine bile adımımı atmam."

"O senin annen," dedi anneannem gözlerimin içine bakarak. "Gelirse, kapı dışarı mı edeceğiz onu?"

"Sen annemin bana ne yaptığını unuttun mu?" Anneannemin gözlerinin içine baktım.

Gözlerini kaçırdı, bir şey söylemedi, başımı iki yana sallayarak hızlı adımlarla odama çıkıp kendimi odama kapattım. Dakikalarca aynı yerde oturmuş, gözlerimi kırpmak dışında hareket etmeden düşünmüştüm. Ne düşündüğümü kendim de bilmiyordum, gözlerim boşluktaydı, düşüncelerim de o boşluktaydı. Evden çıktığımda öğlen olmuştu, kafamda kaynayan bir çorbayla okula varmıştım. Bir kahve alarak binaya girdim ve çalışmanın yapılacağı salona doğru ilerlemeye başladım. Koridorda deyim yerindeyse in cip top oynuyordu.

Scanned with CamScanner

Çalışma salonunun kapısını açtığım an karşımda Hun Salman'ı bulmayı beklemediğimden duraksayarak karşımdaki adamın gözlerinin içine baktım. Yavaşça geri çekilerek bana geçmem için yol verdi.

"Erkencisin," dediğinde salona bir adım atmıştım, omzumun üzerinden ona baktım. Tek kulağında küçük bir halka küpe vardı, saçları kısmen uzundu ve kirli sakalı da yüzüne ait bir orman gibi duruyordu.

"Henüz kimse gelmedi mi?" Bakışlarımı sahneye çevirdim, sahnede bağdaş kurarak oturmuş Yağış'ı görünce duraksadım. O kadar dalgın görünüyordu ki, beni bile fark etmemişti, elindeki metinleri okuyor gibi duruyordu ama okumadığına emindim, kafasının dün gecede takılı kaldığına emindim. Bakışlarım yeniden Hun Salman'a çevrildi. "Kardeşinizi görmek için mi geldiniz?"

"Oyununuz için birkaç kayıt bıraktım," dedi, anlamadığımı fark edince ekledi: "Bestelerimden."

"Anladım." Başımı salladım. "Kalacak mısınız?"

"Evet. Hür'ü kahve alması için yollamıştım ama hâlâ dönen olmadı. Bir gidip bakayım demiştim." Gözlerini Yağış'a çevirdi. "Dün geceden sonra morali epey bozuk görünüyor."

"Kusuruna bakmayın, içkiyi fazla kaçırmıştı," dedim mahcup bir şekilde. "Yoksa ne Güz'e ne de başka bir kadına o şekilde bir tutum sergilemezdi."

"Benim için sorun değil, Güz için de sorun olduğunu sanmıyorum."

"Buna sevindim." Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi yeniden Yağış'a çevirdim. "Gidip onunla konuşsam iyi olacak. Yüzünden düşen bin parça. Ferruh Hoca onun yüzünün bu halini görürse sıkıntı çıkarır."

Hun, burnundan sert bir nefes vererek güldü. "İşini epey ciddiye alarak yapıyorsun." Ona tuhaf tuhaf baktım. "Öyle bakma, bu güzel bir şey," dedi, gülünce gözlerinin kenarlarında derin çizgiler oluşuyor ve gözleri küçülüyordu.

"Ciddiye alınmayacak bir iş değil. Severek yapıyorum," dedikten sonra ifadesiz gözlerime rağmen dudaklarıma soğuk bir gülümseme çizdim ve Hun'dan uzaklaşarak arkadaşıma doğru yürümeye başladım.

Hun salondan çıktığında sahnenin önüne gelmiştim fakat Yağış hâlâ beni algılayamıyor gibiydi, hatta varlığımı fark etmemişti sanırım. Kafamı eğerek, "Yağış?" dediğimde bir anda oturduğu yerden sıçrayarak bana çevirdi bakışlarını. Şeffaf lenslerini taktığı için koyu kahverengi, siyah gibi görünen gözleri cam misali parlıyordu. Bakışlarımız birbirine dokunduğu anda Yağış'ın üzerine sinmiş olan o şaşkınlığın farkına daha net bir biçimde varmış oldum.

"Merhaba?" dedim sorar gibi.

"Selam," dediğinde ona tuhaf tuhaf baktım. "Yani şey, günaydın ya da iyi öğleden sonraları." Kaşlarını çattı. Elindeki kâğıt tomarını kenara koyup gözlerini yukarı kaldırarak derin bir iç çekti. "Tamam, durumun ne kadar rezalet olduğunun farkındayım, lütfen konuyu açma."

"Rezalet olan ne?" Sorum onu duraksattı, gözleri gözlerime tutundu, kelimeler dilinden kopmasa da gözleriyle konuşuyordu.

"İçinde bulunduğumuz durum." Gözlerini kâğıtlara indirdi. "Kampüse girdiğimden beri bütün gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum. Ki öyle."

"Abartma. İki gün konuşup susarlar. Unuturlar."

Gözlerimin içine duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. "En yakın arkadaşımla nasıl öpüştüğümü mü?"

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Öpüşürken hiç de en yakın arkadaşlar gibi görünmüyordunuz."

Yağış bir anda, "Ne diyorsun sen?" diye sordu sertçe. "Söylediklerin mantığına sığıyor mu? Biz uzun zamandır yakın arkadaşlarız, en yakın arkadaşlarız hem de. Sen, ben ve o."

"Hâlâ öyle. Sen ve o benim en yakın arkadaşlarımsınız ama artık birbirinizin en yakın arkadaşı olduğunuza ne başkalarını ne de kendinizi inandıramazsınız." Derin bir nefes alarak çantamı sahneye koyup dirseğimi kırarak sahneye yasladım, yüzümü avucumun içine alarak ona bakmaya başladım. "Sarhoşluk öpüşmesi değildi o, Yağış. O öpüşmeden hoşlanmış gibi de değildin. Basbayağı o öpüşmeyi istedin."

Benden çok büyük bir tokat yemiş gibi görünüyordu. Ben bu tokadı gerçekleri görebilmesi için atmıştım. Avucunu alnına koyup gözlerini yumdu ve beklemeye başladı.

"Muhtemelen yaptığı şeyden pişmandır," dediğinde gözlerimde şefkatli bir ifade belirdi. "Önemsediğimden değil, yani pişman olması

Scanned with CamScanner

umurumda değil. Sadece artık bir daha eskisi gibi olabileceğini düşünmüyorum."

"Pişman değildir ama senin tepkinden çekiniyor olabilir," diye mırıldandım.

"Çekinse bunu mu yapardı?"

"Aniden gelişen şeylerin düşüncesi olmaz. Bunu istedi ve yaptı, düşünmesi için zamanı yoktu."

Yağış karman çorman bir ifadeyle, "Bunu istediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Çağlar birini öylesine öpecek bir adam değil. Öyle olsaydı bile, sen onun öylesine öpeceği biri değilsin." Ferruh Hoca'nın salona girdiğini fark edince bakışlarımı Yağış'tan ayırdım. "Bunu sakin kafayla oturup bir kez daha düşün, ne demeye çalıştığımı anlayacaksın."

Yağış bir şey dememişti. Oyun için çalışmalara başladığımızda üzerimde bir ağırlık vardı, kimseye belli etmemeye çalışsam da içten içe kavruluyordum, kurduğum her cümle bana aitmiş gibi daha da ağır hissettiriyordu.

Sahnede bir adım öne çıktım, ışıklar hafifletildi ve ezberime aldığım cümleler zihnimdeki ölüm resitaline başladılar.

"O gün kıyametin kopacağını biliyorum, o gün şeytanın inin-den çıkacağını ve gölgelerin arasından gelerek beni ateşe verdiği cehennemine götüreceğini biliyorum. O gün, kendi evi olan cehennemi ateşe verdiği gibi, beni de ateşe vereceğini biliyorum. Çünkü şeytan, yakmaya önce ona ait olan şeylerden başlar."

"Aitsin bir şeytana, bunu kabullendin sonunda," dedi Fenriz, karanlık ormanın kalbinde bir nehir çağlıyordu, çok geçmeden nehrin sesi, suyun kalp atışlarını anımsatan bir sesle sahnede yankı uyandırmaya başladı.

Akordeonun sesi bir çağ yangını gibi her yanı ateşe verdiğinde, kelimeler dudaklarımda eskimiş yalanlar gibiydi ama bu yalanlar, en çok sahibinin canını yakıyordu. Sahneden inene dek Mania'nın sözcükleri bana ait düşüncelermiş gibi dudaklarımdan dökülüp durdular.

Yağız, sahneden inerken, "Bugün sandığımdan daha uzun sürdü," dedi. "Üç saattir ara vermeden sahnedeydik."

Ferruh Hoca, "Sen şimdiden başladın mı söylenmeye, Yağız Efendi?" diye sorunca, Yağız irkilerek ona baktı, yüzünü anında mahcup bir ifade sarmıştı. "Bu arada çocuklar, Hun Salman'ın birkaç

bestesi var, oyun için çok uyumlu fakat Erdem Bey'den olumlu yanıt almadan ekleme yapamıyoruz maalesef. Bestelere siz de bir göz gezdirin, ezgisi kucağınıza hoş gelenleri benimle paylaşın lütfen."

Gözlerim Hun Salman'ı aradı, az önce seyirci koltuklarından birinde oturmuş bizi izliyorken, şimdi oturduğu yerde zamandan silmiş diği gölgesi bile yoktu. Timsal akordeonunu Hür'e uzatıp, gözlerini bana doğru çevirdi.

"Yemek yemeye gidelim mi, abla?"

"Olur," dedim. Dünkü olayı Yağış'a hatırlatmamak için Yağız ve Timsal onunla pek göz teması kurmuyorlardı. Timsal'in gözleri Hür'e çevrildi.

"Yemek yiyeceğiz, gelecek misin?"

"Yok, ufaklık. Siz gidin, hazırlamam gereken birkaç dosya var kurstakiler için. Sonra da Güz'ü almaya gideceğiz."

Yağış, Güz'ün ismini duyar duymaz gerilmişti, sesini çıkarmasa da gözlerine yayılan hoşnutsuz ifadeden şu an içinde büyüyen fırtınaları görebiliyordum.

"Bu arada, İs," dedi Hür bana doğru dönerek. "Fazlasıyla iyiydin yine. Söylemeden geçemeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça gülümseyerek.

Hür'ün bakışları hâlâ sahnede olan Leyan'a çevrildi. Leyan bileğine bağladığı kuşağı çözerken işine odaklanmış gibi görünüyordu. "Sen de bu kez epey iyiydin," dediğinde, Leyan'ın gözleri usulca kalkarak Hür'e dokundu. "Senden bahsediyorum."

"Teşekkürler," dedi Leyan, gözlerini tekrar kuşağa indirdi.

Aralarındaki yüksek gerilim hattı hiçbir zaman bitmeyecekmiş, her zaman çatışan iki karakter olacaklarmış gibi duruyordu. Hür, işine çok özen gösteren, sivri dilli, bazen ölçüyü kaçırabilen genç bir adamken, Leyan yetenekli, hassas fakat güçlü bir genç kadındı. Böyle ortamlarda savaş her zaman kaçınılmazdı.

Salondan çıkacağımız sırada, "Gençler, atlamadan söyleyeyim, çalışma konusunda daha sıkı ilerlememiz gerekiyor," dedi Ferruh Hoca. "Çünkü Mantus karakteri çalışmalara sizden ayrı olarak Erdem Bey'in gözetimi altında başlamış. Yani meşhur Mantus karakterimizin sahibini 26 Mayıs gecesi, ikinci perde açılırken öğreneceğiz."

"Ohooo," dedim birden kendimi tutamayarak. "Hiç gelmeseymiş? Karşı karşıya olmadan nasıl iyi bir şekilde ilerletebiliriz ki?"

Scanned with CamScanner

"Erdem Bey çalıştırdığına göre iyidir diye umuyorum," dedi Ferruh Hoca.

Gergin bir şekilde gözlerimi devirdim. "Oyunu baltalamaktan başka bir şey değil bu, Erdem Bey'e fazla yüz veriyorsunuz."

"Bu oyunu o var ediyor, İs. Ona mecburuz."

"O da bizim sayemizde para kazanıyor," dedim sert bir sesle. O olmazsa Haluk abi var, bir şekilde ilerletiriz. Yeni bir yazar bulurız."

"İnsanlar iki kalem arasındaki farkı anlayabilir, böyle sıkışık bir zamanda ondan daha iyi bir kalem bulamayız ve hikâye ona aitken başka birisinin devam ettirmesine izin vermeyebilir."

Derin bir nefes aldım. "Mantus karakterinin repliklerini bileyim en azından, diğer türlü karşımdakinin bana ne söylediğini bilmeden nasıl cümlelerimi en iyi şekilde sunabilirim?"

"Bu konuda sana güvenci tam," dedi Ferruh Hoca. "Üzgünüm çocuklar, zorlu bir yazarla uğraşmak zorunda kaldığınızı biliyorum ama her şey sizin daha iyi yerlere gelebilmeniz için. Bu oyun sayesinde Antalya'da iyi bir ün kazandınız, bu ünü farklı şehirlere de taşıyabilirsiniz."

Erdem'e güvenmiyordum. O gece, kafamda puslu bir tablo gibiydi; renkleri yoktu, şekilleri zihnimde bir türlü oluşmuyordu ama hissi tam yüreğimin ortasında bir ateş gibi cayır cayır yanıyordu.

Salondan çıkarken söylenmeye devam ettim, çünkü bu bana göre çok saçmaydı, Ferruh Hoca'nın bunu kabul etmesine ayrı sinir oluyordum. Ağırlığını koymalı, Erdem'in her istediğini yapmayacağını açıkça ona belli etmeliydi. Dünya üzerinde tek bir yazar kalmış gibi davranmasına anlam veremiyordum. Evet, Erdem'in kalemi fazlasıyla güçlü ve iddialıydı ama onun kadar iyi kalemlerin de olduğu bir gerçekti. Zaten boğazıma kadar hislerle dolup, kendi içimde birikmişken, bir de Erdem'in yaptığı burnu büyüklükler beni tam anlamıyla çileden çıkarıyordu. Korhan onu tartakladığı için beni uyuz etmeye mi çalışıyordu anlamıyordum. Sonuçta bu oyuna ne kadar önem verdiğimi iyi biliyordu. Bunu ona söylememiş olsam da vücut dilimden, oynarken ruhumu ortaya koymamdan anlıyor olmalıydı.

Bir şeyler yemek için girdiğimiz kafeye Anka ve Rima'nın gelmesiyle ortama gece gibi çöken sessizlik, yalnızca Rima ve benim bildiğimiz konudan kaynaklıydı. Okulda konuşulmaya başlamış olmalıydı gece olanlar. Anka'nın kulağına gitmiş miydi bilmiyordum

ama Anka son derece sakin görünüyordu, hatta o kadar sakindi ki, yemek yediğimiz süre boyunca yeni satın aldığı romanı okumaya devam etmişti.

Yağış önündeki makarnayı çatala doluyor, ardından bırakıp tekrar doluyordu ama katiyen ağzına götürmüyordu. Dirseği masada, yüzü de avucunun içindeydi, düşünceli görünüyordu.

"Çağlar neden gelmedi?" diye sordu Anka gözlerini kitaptan çekmeden. "WhatsApp grubunda da aktif değildi."

"Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydı, sahneye de çıkmıştı. Hâlâ uyuyordur," dedim, gözlerim Yağış'a kaydı. Çatalı hareketsizce tutarken gözlerini tabağından ayırmıyordu.

"İyi insan lafının üzerine gelirmiş," dedi Yağız bir anda, panikleyerek kafamı kaldırdığım anda, Çağlar kafenin cam kapısını iterek açtı ve rüzgâr çanları şangırdadı. Yağış'ın elindeki çatal tabağının kenarına gürültüyle düştü, Anka gözlerini kaldırıp sakin bir ifadeyle Yağış'a baktı, o sırada Yağış'ın gözleri de kapıdan giren Çağlar'a çevrilmişti.

"Hoş geldin, kaçak," dedim durumu toparlama gereği duyarak yapmacık bir gülümseme takınıp. "Uyanamazsın sanıyordum."

"Kış uykusuna yatmamıştım," dedi Çağlar kolunun iç kısmına astığı deri ceketi sandalyenin sırtına serip, sandalyeyi çekerek. "Selam." Sandalyeye oturup gözlerini yüzüme dikti. "Bensiz yemek yiyorsunuz demek."

"Karnımız felaket aç," dedim hızlıca.

Timsal gözlerini bana dokundurdu, sonra da, "Ne yiyeceksin? Bence makarna ye, burada süper makarna yapıyorlar," dedi bana uyarak.

Çağlar gözlerini masaya indirip kafasını sallayarak, "Yiyelim bakalım makarna, Timsal Hanım, sendeniz bugün, değil mi?"

"Haraç keser gibi kendisine makarna ısmarlatıyor ya," dedim gülerek.

Timsal, "Bendensin bendensin," dedi, o da benim gibi gülüyordu ama aslında son derece gergindik.

Çağlar, "O zaman acı soslu makarna istiyorum," dedi kollarını geriye atıp, rahat bir şekilde sandalyeye oturarak. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı yani? Oysa biri diğerinden daha koyu renk olan gözlerinde karmakarışık olmuş bir düşünce yumağı vardı. Onu

Scanned with CamScanner

o kadar iyi tanıyordum ki, ne kadar her şey yolundaymış gibi davranırsa davransın, beni buna inandıramazdı.

Çağlar'ın siparişini verdiğimizde ortamdaki sessizlik gitgide büyüyormuş gibi hissediyorduk. Çok geçmeden Ayçelen de bize katılmıştı ama Ayçelen bizim aksimize daha rahat davranıyordu. Hâlâ bir ev arkadaşı bulamadığı için biraz keyifsizdi. Yağış ile Çağlar'ın Çağlar geldiğinden beri tek kelime etmemesi, Anka'nın da dikkatini çekmiş gibi duruyordu. Biz bunu normal karşılıyorduk ama dünden büyük ihtimalle bihaber olan Anka'nın iri gözleri bir Yağış'a, bir Çağlar'a kayıyor, deyim yerindeyse ikisi arasında mekik dokuyordu.

Çağlar'ın makarnası geldiğinde, Yağış telefonuyla oynuyor, makarnası dokunulmamış bir şekilde önünde duruyordu. Çağlar hiçbir şey olmamış, iştahından hiçbir şey kaybetmemiş gibi makarnasına gömülmüştü. Yağış ise mesajlaşıyordu ama kimle konuştuğunu bilmiyordum. Bazen Çağlar'ın gözleri ona doğru dönüyor, telefona ve ona bakıyor, ardından tekrar makarna tabağına indiriyordu gözlerini.

"Bu arada biz Korhan'la bir yerlere gitmeyi düşünüyoruz," dedim sessizliği kırmak ister gibi.

"Hadi ya?" Rima kaşlarını kaldırdı. "Nereye gideceksiniz ki?"

"Sanki Eskişehir'e taşınma olayınız yetmezmiş gibi son günlerinizi bir de başka bir yerde mi geçireceksiniz?" Bu soru Yağış'a aitti, gözlerini telefondan bir an olsun çekmeden sormuştu bu soruyu.

"Birkaç günlüğüne falandır sanırım, ayrıntıları konuşmadık," dedim kuru bir sesle. "Kafa dağıtmam gerek."

"Çalışmalar ne olacak? Ferruh Hoca'ya da anlatmadın taşınma mevzusunu. Mayıs ayına kadar sürecek olan çalışmaları ne yapacaksın?"

"Gidip yerleşirim, oyuna kadar sık sık gider gelirim ya da bir süre burada kalırım işte," dedim omuz silkerek. "Bunları düşünmek istemiyorum. Kafam zaten tıka basa dolu."

Ayçelen, "Senin için bu kadar fazla düşünmemek daha iyi olabilir," dediğinde gözlerimi ona çevirip başımı olumlu anlamda salladım. "Zaten son derece ağır bir karakteri çalışıyorsun bildiğim kadarıyla. Hepimizin olduğu gibi senin de özel hayatında birtakım sorunlar var. Biraz oluruna bırak. Gidip dinlenin, bir şeyler yapın. Kampa gittiğimiz günden sonra bir daha herhangi bir şeyler yapma şansımız olmadı. Yaz öylece geçip gitti."

"Haklısın," dedim. "Gerçi nereye gideceğimizi ben de bilmiyorum."

"Umarım birkaç gün sürer," dedi Yağış bana göz ucuyla bakarak. "O herif arkadaşımı yeterince çaldı."

"Keyfinize bakın," dedi Çağlar, Yağış sertçe yutkunup kaşlarını çatsa da Çağlar'a bakmak yerine gözlerini telefonuna indirmişti. "Sen de değişikliğe ihtiyacın var. Bir aya kalmaz taşınacaksın zaten, o hengâmede kendine vakit ayıracak zamanın olmaz. Sizin Ferruh malum kafadan kontak, sana kafa izni vermez."

"Yine de çok kaybolma," dedi Yağış sızlanarak. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Çağlar, Yağış'ın bu cümlesiyle sarsılmış gibi bir anda Yağış'a bakakaldı. Gözlerimi Çağlar'a sabitlerken elimde olmadan yutkundum. Sanki Çağlar'ın uzun zamandır en büyük zaafı Yağış'tı ve Yağış bu zaafla yani kendisiyle farkında olmadan oynayarak Çağlar'ı sarsıyordu.

"Ne yalnız kalması?" Yağış'a döndüm. "Herkes burada. Yalnız falan kalmazsın."

"İş yoksa Çağlar var," dedi Anka birden şefkatli bir sesle. "Hem biz de varız. Saçmalama."

Yağış buna bir şey dememişti. Çağlar da. İkisi de sessizdi. İkisi de düşünce yumaklarıyla dolu bir zihinde, yaşadıkları anın sebebini çözmeye çalışıyorlardı. Çağlar her ne kadar bu yangını başlatan ateşi yakan kişi olsa da o da en az Yağış kadar şaşkındı bana kalırsa.

Oturduğum yerden kalkarken yediğim yemeğin ücretini masaya bırakarak, "Çağlar beni yüzme havuzuna bıraksana," dedim gözlerimi Çağlar'a mıhlayarak.

Bir an durdu, sonra başını sallayarak yavaşça oturduğu yerden kalktı. Kafeden çıkıp yol kenarına park ettiği araca yürüyene kadar konuşmamıştık. Ön koltuğa yerleşip emniyet kemerimi bağladığımda aracın motorunu çalıştırdı ve motorun çalışmasıyla gözlerimi hemen ona kaydırarak, "Konuşacağız," dedim sertçe. "Ve hiçbir şekilde kıvırmayacaksın."

Yutkundu, başını yavaşça sallayıp direksiyonu çevirerek aracı park ettiği yerden çıkarıp sürmeye başladı.

"Dün olanlar hakkında konuşacağız," dedim gözlerimi ön cama çevirip, akmayı sürdüren Antalya trafiğine yorgun gözlerle bakmaya

Scanned with CamScanner

başladım. "Yaptığın şeyin sorumluluğunu kabul et. Onu yapıp öylece kaçıp gidemezsin. Onu ne hale getirdiğin hakkında en ufak bir fikrin var mı senin?"

"Nasıl oldu bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Böyle olmasını istemezdim."

"Onu öpmeyi istemez miydin?" Açıkça sorduğum soru onu irkiltti, gözleri bana kayınca ben de ona dik dik baktım. "Onu nasıl öptüğünü gördüm. Bu alkolün etkisiyle olmuş bir şey değildi, kaldı ki öyle oldu diyemezsin zaten çünkü alkol seni bu kadar etkisi altına almaz. Hiçbir zaman almadı."

"Bilmiyorum, İs," dedi Çağlar. "Gerçekten bilmiyorum. Ne bok yedim ben?" Aracı biraz daha hızlandırdı, camı indirip rüzgârın saçlarımı dağıtmasına izin verdim. Ne söylersem söyleyeyim, ikisi de kendilerini suçlu hissetmekten vazgeçmeyeceklerdi, bu kesindi. En azından onlara bir ayna tutmaya çalışabilirdim. Bu zordu ama yapılabilirdi.

"Pişman mısın?"

"Onu incittiğim için, evet, pişmanım. Onu tam anlamıyla kaybettim."

Yüzümü buruşturdum. "Onu kaybettiğin falan yok, bu umutsuzluğun sebebi ne? Henüz yaşanan şey çok taze, seninle hiçbir şey olmamış gibi konuşmasını bekliyor olamazsın."

"Yokmuşum gibi davrandı," dedi.

"Sen de ona yokmuş gibi davrandın."

"Öyle davranmadım," dedi ve durdu. "Öyle mi davrandım?"

"Öyle davrandın." Gözlerimi devirdim. "Bunu neden yaptığını söylemeyecek misin? Yani neden onu öptüğünü? Öylesine bir öpücük değildi, bunu biliyorum."

Çağlar birkaç saniye sustu, bu sessizliğe ihtiyaç duyuyormuş gibi bir hali vardı. Kafasında oturtamadığı konular olduğu belliydi ama bir yanının Yağış'ı neden öptüğünü bildiğini söyleyen tarafım çok ağır basıyordu.

"Ona zarar vermek, onu üzmek, onu incitmek benim isteyeceğim son şey bile değil," dedi Çağlar. "Sadece bilmiyorum, İs. Ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum. Ona bakarken bulanık suya bakıyormuşum hissi hiç geçmiyor. Onunlayken ondan saklanmak çok zor ve ben uzun zamandır ondan saklanıyorum ve o her köşe başında

beni sobelemeye devam ediyor. O gece beni sobeledi ve ben yeniden saklanamadım. Belki de saklanmak istemedim. Bilmiyorum."

"Ne zamandan beri böyle hissediyorsun?"

"His? Böyle hissediyorum." Kaşlarını çatıp aracı biraz daha hızlandırınca, aracın içine yanından geçtiğimiz araçların uğultuları doldu. "Uzun zamandır. Onu ilk tanıdığım zamanlarda bile bu his vardı ama zamanla büyüdü. O hep bulanıktı ama gitgide daha da bulandı." Çağlar kaşlarının ortasındaki yarıkla yola bakarken burnundan sert bir nefes verdi. "Güz konusunda aceleci davranmamın sebebi de Yağış'tı. Belki o kızla ciddi bir şeyler yaşarsam, belki... Belki böyle hissetmem sandım."

Elimi alnıma koyup derin bir nefes aldım. Saçlarım, rüzgârın konuşlarıyla âdeta kamçıya dönüşerek yanaklarıma çarparken, "Güz konusundaki acelenden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım zaten," dedim. "Peki sonra neden bir anda Güz'den vazgeçtin?"

"Güz konusunun Yağış'ı üzdüğünü düşündüğüm için. Ondan hoşlanmıyordu."

"Yağış'ın Güz'den hoşlanmama sebebi sendin," dediğimde bir an Çağlar duraksadı. "Bu kadar aptal olamazsın. Durduk yere bir kızdan neden bu kadar negatif elektrik alsın? Seni paylaşmak istemiyordu."

Çağlar şaşkın şaşkın, "Beni neden paylaşmak istemiyordu ki?" diye sorunca gülümsedim.

"Bunu sen düşün," dedim kaşlarımı kaldırıp indirerek. "Beni şu kenarda indirir misin?"

"Neden? Tesisin önünde indireyim."

"Yok, çok fazla park halinde araba var orada. Zor çıkarsın." Gözlerimi ona diktim. "Yağış'ı görmezden gelmeyi de bırak ayrıca. Kafasını zaten karman çorman ettin. Bir yolunu bul, onunla konuş."

Araçtan inip Çağlar'dan uzaklaşmaya başladığım anda sabahki ağırlık tekrar omuzlarıma çöreklenmişti. Gittiğim yerde Özge'yi bulmak istemiyordum. Onu görüp, kalan günün daha da berbat olması olasılığı bile canımı sıkıyordu. Bu kez onun kafasını sadece klozete sokmazdım, bu kez saçlarını asılırken kafasını kopartabilirdim.

Kafam çıkmaz sokaklarla doluydu. Bir yanım Korhan'a karşı olan güvenime diktiği gözlerinde kuşkularla öylece dikiliyor, o yanımın bakışları beni huzursuz ediyordu; bir yanımsa anneme duyduğum kızgınlığın daha da büyüyerek beni yutmaya başlamasına

Scanned with CamScanner

izin veriyordu; bir yanımsa sessizdi, olabilecek her şeye hazırlıklı, yıkılmaya alışmış...

Bir de ben vardım. Yıkımın kollarında hep yapayalnızdım. En acısını da görmüştüm, rüzgârıyla beni devirebilecek kadar güçlüsü- nü de hiçbir şekilde dalımı bile kıpırdatamayacak olanlarını da. Çok büyük olmayan yaşıma, çok büyük şeyler sığdırmıştım. Zaman beni bir harabeye dönüştürmüştü ama dışarıdan bakıldığında çok yük- sek, gösterişli bir binaydım ve bunu da yaşadıklarıma borçluydum. Temelimde çok büyük acılar vardı, benim harcım gözyaşlarıyla karıl- mış, betonum yalanlarla dökülmüştü.

Yüzme havuzuna ulaştığımda düşüncelerimi duru suyun içine dökerek, orada boğuldukları anı izlemeye başlamak istemiştim. Öz- ge'yi burada görmemek beni biraz olsun yatıştırmıştı. Uzun boylu, orta yaşlarda esmer bir adamın beni izlediğini fark ettiğimde ıslak mermerlere düşen adımlarım adama yöneldi. Yüzümde belirmiş ha- fif bir sorguyla adamın önünde durduğumda adam başını sallayarak bana ölçülü bir şekilde selam verdi.

"Merhaba, Korhan nerede acaba?"

"Selam," dedi adam. "Bir adamla görüşüyordu dışarıda. Gelir şimdi. İçeri girerken görmedin mi?"

Gözlerimde şüphe dolu bir ifade belirirken, "Hayır," dedim. "Görmedim. Adamın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"İsmini bilmiyorum, kumral bir adam," dedi adam.

Yavaşça başımı sallayıp bakışlarımı havuza çevirdim. Lacivert mayolu, zayıf, kıvırcık saçları omuzlarında biten genç bir kız saçları- nı toplayıp bonesini taktı, ardından pozisyon alarak profesyonel bir şekilde suya atladı ve patlama sesiyle birlikte su dört bir yana saçılır- ken kız yüzmeye başladı.

"Yavrum." Tok sesi zihnimin en ücra köşelerine sızarak hisleri- mi harekete geçirdiğinde bir eli usulca belime kaydı, beni kendisine doğru çekmesiyle birlikte gözlerim harekete geçerek onun gözlerine tutundu. "Söyleseydin alırdım seni."

"Çağlar bıraktı," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sen neredey- din?"

Üzerini işaret ederek, "Giyiniyordum," dedi. Bir an ona bom- boş gözlerle baktım. Bakışları yüzümde donarken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Bu gece çıkıyoruz yola," dedi Korhan beni kolunun altına ala- rak. "Uyar mı sana?"

Gözlerim boşlukta asılı kalırken, "Uyar," diye mırıldandım. Gözlerini yüzüme indirip, ikilemde kalmış bir ifadeyle gözleri- min içine baktı. "Bir sorun mu oldu? Döndüğünde evde miydi?"

"Hayır," dedim gözlerinin tam içine bakarak. "Yoktu. Bir sorun yok."

"Tamam," dediğinde onun da gözlerine benim gözlerime olduğu gibi şüphe bulaşmıştı. İçimde sıkışan his öyle büyüktü ki, beni boğa- zımdan yakalayarak yere yatırıyor ve sıkarak boğmaya çalışıyordu.

Yine de kollarımı onun beline sardım. Yanağımı göğsünün al- tında çarpan kalbe bastırıp, gözlerime saplanmış tedirginlikle dalga- lanmaya başlayan suya baktım.

O bana kötü bir şey yapmazdı ki.

"Sessizliği seviyorsun."

Korhan'ın sesi zihnime usulca sızarak, sigarasının ucundan kıv- rılarak aracın içine yayılan sigara dumanı gibi düşüncelerime yayıl- dığında, gözlerimi camdan çekerek ona çevirdim. Sokak lambaları, cehennemin koridoruna dikilmiş meşaleler gibiydi ve gece, bizi ce- henneme götüren o ıssız koridor gibiydi.

"Geceyi seviyorum, özellikle bu saatleri. Sabaha çok yakın ama bir o kadar da geceye ait."

Direksiyonu daha sıkı kavradı, iki parmağının arasında duran yarıya inmiş sigaradan dökülen dumanlar kıvrıla kıvrıla bana doğru uçuşurken, onun tarafında açık duran camdan içeri sızan rüzgâr da saçlarımı dağıtıyordu.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Evden öylece bir çantayla çıkmıştım, anneannem hiçbir şey sormamış, hatta benimle hiç konuşmamıştı. Korhan'ın sıkı giyinmem gerektiğini söylediğini göz önünde bulundurarak çantaya büyük birkaç hırka ve sonbaharın vazgeçilmezi olan berelerimden koymuştum. İncir ve Mavi için eve birkaç günlük mama ve su stoğu bırakmıştık. Akşın da sık sık gidip onları kontrol edecekti. Akşın'ı en son akşamüzeri görmüştüm,

Scanned with CamScanner

sessizdi, neredeyse hiç şaka yapmamıştı ama yine de bana gülümsemişti.

Sanırım Yağış ve Çağlar olayından sandığımdan daha çok etkilenmişti.

Birbiri ardına dikilmiş sokak lambalarının ışıkları bedenime çarpıp beni aydınlığa kavuşturuyor, çok geçmeden arkada kalarak tekrar beni karanlığa boyuyordu.

"Çok düşüncelisin," dediğinde dikkatimi dağıtan profilini izliyordum. Uzun kirpikleri bir kadını bile kıskandıracak kadar gür, kıvrımlı ve koyu renkteydi. Tanrı tek tek ayırarak savaş oklarına çevirmişti onun zehirli kirpiklerini.

"Olanları düşünüyorum," dedim kuru bir boğazla. Bana düşünecek o kadar çok şey vermişlerdi ki, artık birini yakalayamadan diğerinin ucunu kaçırıyordum. "Her şey üst üste geldi."

"Doğru," dedi sadece.

"Yağış ve Çağlar olayından dolayı da kafam karışık biraz," dedim ama aslında kafamı asıl karıştıran bu değildi. Korhan'ın bir şeyler gizliyor olabileceği düşüncesi... Dişlerimi sıkarak gözlerimi ön cama sabitledim.

"Annen konusunda ne yapacaksın?"

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Hiçbir şey. Ona bana verdiği kadar büyük bir yarayı ne yaparsam yapayım veremem. Böyle bir şeye imkânım olsa bile yapmazdım."

"Öyle demek istemedim," dedi Korhan. "Yani yokmuş gibi mi davranacaksın?"

"Muhtemelen benim öyle yapmama gerek bile kalmadan yok olacaktır. Eve de gelmediğine göre belki gitmiştir." Gözlerimi yoldan çekmeden yutkundum. "Bunları konuşmak istemiyorum, Arjen."

"Tamam o zaman." Aracı biraz hızlandırınca, içeriye akın eden rüzgâr kısa saçlarımı darmaduman etti. Saçlarımı yanaklarımdan uzaklaştırıp kulaklarımın arkasına sıkıştırmaya çalıştım.

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Bunu gidince görürsün, meraklı kedi."

Sırtımı aracın koltuğuna yaslayıp, "Öyle olsun," dedim inat etmeden. Bu onu anlık şaşırtır gibi olsa da bir şey söylemedi.

Araç boş bir caddede son sürat ilerlemeye başladığında, bakışlarım tekrar cama çevrilmişti. Bir an sokağın köşesinde park halinde

duran bir araç dikkatimi çekti, sonra bakışlarım aracın önünde dikilen iki kişiye dikildi. Bu kişiler Çağlar ve Yağış'tan başkası değildi ve Korhan'ın gaza basmasıyla onlara son kez baktığımda, gördüğüm tek şey sarıldıklarıydı.

"Onları gördün mü?" Korhan'a baktım.

"Radarından kaçamamışlar," dedi Korhan gülerek. "Evet, gördüm."

Gülümseyerek sırtımı koltuğa bastırıp gözlerimi yola çevirdim. Bir anda her şeyi köşeye itebilmişim de içim huzurla dolmuş gibi gelmişti bana. Yine de kafamı yastığa koyduğumda kalbimi boğacak olan hislerin tıpkı Azrail gibi kafama dikileceklerini biliyordum.

Ama Korhan varken daha az düşündüğüm gerçeğini yok sayamıyordum. Aslında o hayatıma girdiğinden beri daha fazla düşünceye sahip bir insandım ama onun yanındayken bu düşünceler en aza iniyor, dünyam ondan ibaret hale geliyordu.

Araç, büyük bir hızla şehir içinden çıkarak dağlık alanda ilerlemeye başladığında, gökyüzü karanlıktan kopardığı siyahlıkları yeryüzüne emanet etmeye devam ediyordu fakat yıldızlar, şafağın yaklaştığını hissetmiş gibi ışıklarını gizlemeye koyulmuşlardı. Kafamda büyük bir yer kaplayan düşüncelerden dolayı bir süre sonra yüzüm yeniden asıldı, ona dönüp gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım sanki kırılmaz camdandı, ne kadar darbeyle onları yukarı çekmeye çalışırsam çalışayım kırılıp yukarı bükülmüyorlardı.

Bir ara telefonu çalmış, ifadesiz bir suratla karşı tarafı dinlemiş, sonra telefonu kapatıp hiçbir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etmişti. Bu yaptığına bir anlam yükleyememiştim.

Araç gitgide daha yüksele tırmanmaya başlamıştı. Korhan açık duran camı yarıya kadar yukarı çekerek soğuğu kesmeye çalışmıştı ama içerisi çoktan buz kesmişti. Çantadaki hırkalardan birini çıkarıp içine gömülerek büyük hırkanın kollarında kaybolan ellerimi yumruk yaptım.

Araç bir araya girdi, bu dar bir yoldu ve iki tarafı dağdan oluşuyordu. Yüksek dağları izlemeye başladığımda, gökyüzünün yaymaya başladığı solgun mavi ışık yeryüzüne seyrek yağan yağmur damlaları gibi düşerek etrafı belli belirsiz aydınlatmaya başlamıştı.

Gökyüzünden düşerek dağdaki karanlık dallara tutunmaya başlayan beyaz parçalar dikkatimi çektiğinde, aracın hareketi artık daha

Scanned with CamScanner

yavaştı, usul usul yolu sıyırıyordu ve gözlerim o parçalarda takılı kalmıştı. Aracın camına biraz daha yaklaşıp, tamamen cama doğru dönerek döne döne düşen beyaz parçaların ne olduğunu anlamaya çalıştığımda, kalbim aniden hızla çarpmaya başlamıştı. Neden kalbim bu denli hızlı çarpıyordu ki? Cama iyice yaslanıp, avuçlarımı açarak cama yasladığımda, yeryüzüne düşüp karanlık dallara tutunan bu beyaz parçaların kar taneleri olduğunu anlamıştım. Sanki bir kar küresinin içindeymişim ve küreyi ters çevirip tekrar düz çevirerek yerine koymuşum da kar taneleri kürenin içinde uçuşmaya başlamıştı. Kar tanelerinin aniden hızlanarak döne döne yere düştüğü anı buna benzetmiştim.

"Kar," diye fısıldadım. Yirmi iki yıllık hayatımda ilk defa kar yağışı görüyordum. Bunu belki Antalya gibi karın hiç düşmediği, sıcak iklimli bir yerde yaşamama borçluydum, belki de seyahatlerimin tamamını yaz ayında yapmama borçluydum, bilmiyordum ama bu benim ilk kez canlı bir şekilde kar yağışı gördüğüm andı.

Korhan'ın bakışları omzunun üzerinden bana doğru kaydı. "Evet, ne var ki bunda?"

İçimde biriken heyecanı kaybetmeden, "Kar yağıyor," dedim heyecanla. Yol boyunca sessiz olan Korhan, gözlerini heyecanla baktığım kar yağışına çevirdi.

"Evet, kar sevmem," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım. "Eskişehir'de okuduğum zamanlar kış aylarında hep kar yağardı. Kar yağışını sevmiyorum, beni yavaşlatıyor."

Gözlerimi karlara çevirdim. "Ben ilk defa kar görüyorum."

"Ne?" Bana inanamayan gözlerle baktığını hissedince, bakışlarım doğrudan ona kaydı.

"Evet," dedim omuz silkerek. "Daha önce hiç kar görmemiştim ben."

"Seni bir fanusun içinde falan mı büyüttüler?" diye sordu şaşkınlıkla. "Bir insan nasıl hayatında ilk defa kar görebilir?"

"Genelde yaz aylarında seyahat ederim," dedim gözlerimi karlara çevirerek. "Bu yüzden de hiç kara rastlamamıştım."

"Seni bir kar bile bu kadar mutlu edebiliyor mu?" Sorusu bir an içime garip bir duygunun oturmasına neden oldu. Kalbimi sızlatmıştı bu duygu. Merak ediyordum, bu duygu neden kalbimi sızlatmıştı?

Karları izlerken dudaklarımdaki gülümseme silinmedi ama omuzlarımın düştüğünü hissettim.

"Nasıl olduğunu hep merak ettiğin bir şeyi ilk kez gördüğünde o şey seni her zaman mutlu etmez. Ama bazı şeyler vardır ki, onu hiç görmesen bile var olduğunu bilmek seni mutlu eder." Gözlerimi ona çevirdiğimde yola değil bana bakıyordu. "Eğer yüzünün nasıl göründüğünü bilmeseydim, senin aslında kim olduğunu bilmeseydim bile, var olduğunu bilmek beni mutlu ederdi."

Bu cümlem onda nasıl bir etki yaratmıştı bilmiyordum ama lezâ yeşili gözlerini uzun süre gözlerimden koparıp alamamıştı. Sanki onun gözleri benim gözlerimin üzerinde duran bir yara kabuğuydu ve benim gözlerim de yaranın ta kendisiydi; eğer gözlerini gözlerimden çekip yara kabuğunu kopartırsa, yaramın kanayacağını biliyor gibiydi.

"Çok garip bir kızsın sen," dediğinde gözleri gözlerimden usulca ayrılarak yola çevrildi. "O kadar garipsin ki. Ama varlığın bana nasıl biri olduğumu, varlığın başımda nelerin olduğunu unutturuyor bana."

Gözlerimi karlara çevirdim.

Kar taneleri bir masumiyeti simgelercesine simsiyah dallara tutunuyordu; o siyah dallar ise bir adamın karanlığı gibiydi ve kar tanesinin masumiyetini teslim alırken, o masumiyetin sahibi kadın bir gözyaşı gibi onun dallarında eriyordu.

"Canını sıkan bir haber mi aldın?" Sorum onu anlık şaşırttı, konuşmadı ama bana baktığını hissettim. Benim gözlerimse ilk defa karşılaştığım kar tanelerindeydi. "Telefonu açtın, hiç konuşmadın, karşı tarafı dinledin ve kapattın."

Korhan buna da cevap vermedi.

Sessizce kar tanelerini izlemeyi sürdürdüm. Bir süre sonra araç iki dağın arasındaki tünelin içine girdi, etrafı karanlıkla kaplayan tünelin içinde son hızda ilerlemeye başladı ve o karanlıkta göz gözü seçemiyorken kalbimin içindeki sesleri daha net duyabildiğim bir an yakaladığımı fark ettim.

"Senin kar tanelerini gördüğünde verdiğin tepkiler o kadar çocuksu ki..." Kelimeleri karanlığın içinde ilerleyerek ışığa doğru yaklaşıyordu ve kelimelerin yaklaştığı o ışık bendim. "Sanki küçücük avuçlarınla açık duran tüm yaralarımın üzerini örtüyorsun, avuçların

Scanned with CamScanner

kan içinde oluyor ama sen oraya baskı uygulayıp daha fazla kan kaybetmeme engel oluyorsun."

Gölge, var olmak için ışığa ihtiyaç duyardı; karanlık, sadece aydınlığın bittiği yerde var olacağı için gücünü ışıktan alırdı. Korhan ve ben, tek bir insan gibiydik ama ben ne kadar o insansam, o tam tersine benim yere düşen gölgemdi. Ben ne kadar aydınlıksam, o benimle var olan karanlıktı. Ben ne kadar iyiysem, o benim var olmam için yapılan kötülüklerdi. Bir şekilde birbirimizin dengesi gibiydik ve birbirimizin içindeydik. Karanlık, ışığın içinde gizliydi ve ışık çekildiği an her yanı sarardı. Kötülük var olmazsa, yapılan hiçbir şey iyilik sayılmazdı.

"Kötü bir haberdi, değil mi?"

"Varlığın bunu gölgeliyor," dedi sadece. İçime dokunsa da ona gülümsedim, tünelden çıktığımızda şafağın aydınlığı suretimi ona ayna gibi yansıtmıştı ama gülümserken ağzımın içinde cam parçaları varmış hissi içimi büyük bir acıya gebe bırakmıştı.

Tavanından siyaha dönmüş bir kan damlayan evin en küçük odasında, şeytanın benim için kemikleri bir araya getirip bağlayarak yaptığı oyuncakları oynayarak büyümüştüm. Yalan söylemeyi karşımdaki insana daha iyi hissettirebilmek için çabaladığım zamanlarda kendi kendime öğrenmiştim. Anneannemi dizimin daha az acıdığına inandırmakla başlamıştı yalanlarım, sonra dedeme Kıyas'tan korkmadığımı, onun bana oyunlar oynattığını söyleyerek yalanlarımın zeminini daha da karanlıklaştırmış, kendimi bir bataklığın içinde yüzmeye zorlamıştım. Zamanla ben büyümüştüm, benimle birlikte söylediğim yalanlar da büyümüştü.

Aslında çok yaralanmıştım.

Kimsenin göremeyeceği yerlerden çok kanamıştım.

"İnsan büyüdükçe her şeye alışıyor, değil mi?" diye sordu içimi okuyormuş gibi. Tenimden geçen karanlık bir ürpertiyle ona baktım ama şimdi o yeşil gözler bende değil, yoldaydı, kar taneleri döne döne düşmeye devam ediyorlardı ama artık yağış çok yoğun değildi.

"Neye?"

"Acının her türlüsüne."

Bir an söylediği şeye verecek hiçbir cevap bulamadığımdan yutkundum. Korhan'ın gülümsediğini gördüm ama bu çok silikti, sanki bir şey vadeden bir gülücüktü bu, bir duygu, bir his, bir düşünce...

Zihnim bir fırtınanın çıkış noktası, başladığı yer, merkezi gibiydi. Gözlerimi yola çevirerek onun dudaklarını esir alan kederli gülümsemeden uzaklaşmayı denedim.

Araç, baraka benzeri birkaç küçük evin önünden geçti, küçükbaş hayvanların olduğu bir bayırı arkamızda bıraktık ve büyük çoban köpeklerinin olduğu yolda ilerlemeye başladık. Köpekler yolun bir kısmına dağılarak yola etten barikat örmüşlerdi. Korhan yavaşladı, kornaya basarak hayvanları yolun kenarına gitmeleri için uyardı ama köpekler arabaya boş boş bakmak dışında bir şey yapmadılar.

"Huysuz itler," diye söylendi kendi kendine, araçtan inip kapıyı kapatmadan köpeklere doğru ilerlemeye başladı. İrili ufaklı kar taneleri ağır ağır siyah saçlarına tutunmaya başlamıştı. Korhan, köpeklerin başlarını okşayarak onları yolun kenarına çekmeyi başardıktan sonra araca dönüp, aracın kapısını kapattı ve içeriyi dolduran kör edici soğuk kesildiği için bedenim bir anlığına gevşemeyi başardı.

Aracı yeniden çalıştırdı ve hız kesmeden yolumuza kaldığımız yerden devam ettik. Aslında bir an önce araçtan inmek, avuçlarımı gökyüzüne açmak ve kar tanelerinin tenime bıraktığı hissiyatı anılarımın içine gömmek istiyordum. Araç, koruluğun kalbinde duran taş bir evin önünde yavaşlamaya başladığında bakışlarımı evden ayıramıyordum. Tek katlı, tamamen gri taşlardan örülmüş, dümdüz beton çatıya ait bir evdi bu. Hemen yanında büyük bir incir ağacı vardı, bu incir ağacı koruluğa ait durmuyordu, yalnızdı ve epey yaşlı görünüyordu.

"İşte burası," dedi Korhan, henüz aracın kapısını açmadan içime temiz hava ve soğuğun kokusu dolmuş gibi hissetmiştim.

"Atölyenin olduğu yere benziyor biraz," diye mırıldandım.

"Burası daha lüks, pek bana göre değil gibi görünüyor olabilir ama henüz bir ergenken burayı çok severdim." Gözlerini omzunun üzerinden bana çevirdi. "O zamanlar dedem beni zorla yanına almıştı, evde kalmak istemediğim için beni buraya getiriyordu ve gidiyordu. Burada yalnızken daha iyi hissediyordum. Etrafımda birilerinin olmasını istemiyordum." Gözlerini eve çevirip, direksiyonu avuçlarının arasında ezdi. "İnsanlardan uzak olmak istiyordum. Benden uzak olmalarını istiyordum."

İsteğini bu kadar net dillendirmesi bir an canımı çok yaktı. Gözlerimde anlayışlı bir ifade belirdi, sorularımı dilimin altına gizledim

Scanned with CamScanner

ve onu o çok sevdiği, onu sorgulamayan, sadece yanında olan Nurşan ile baş başa bıraktım. Bazen İs'e değil Nurşan'a ihtiyacı oluyordu ve böyle zamanlarda İs zihnimde bir köşeye çöküp onu izliyor, Nurşan onu kollarının arasına alarak ona sıkı sıkı sarılıyor ve onun siyah saçlarında parmaklarını gezdiriyordu.

"Hadi, inelim." Aracın kapısını açınca soğuk içeriye büyük bir öfkeyle doluştu, sanki gökyüzünden süzülen kar tanelerinin öldürücü kolları ölümü yeryüzüne taşıyarak toprağa gömmeye başlamışlardı.

Emniyet kemerimi çözüp araçtan indim. Yere attığım ilk adımda yerdeki küçük kar birikintisine saplanan ayağıma sevinçle baktığımda, Korhan'ın güldüğünü duymuştum.

"Yürü, çocuk. Sonra oynarsın. Kar soğuğu fena çarpar, hasta olma sonra. Sıkı bir şeyler giy, sonra çıkarırım seni dışarı."

Başımı salladım. Bir adım daha atınca bir an yer ayağımın altından kalktı, aracın tavanına tutunmasam çok fena düşecektim. Korkuyla kaygan zemine bakarken, Korhan bir kez daha güldü ama gülüşü bana çok canlı gelmemişti.

"Sevdiğin şeyler ayağını kaydırır bazen," dedi, bir an için bu söylediği gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bir bıçak gibi saplamama neden oldu ve bakışmamızın kanı hızla anın içine akmaya başladı.

"Ama yine de sevmeye devam edersin," diye fısıldayıp gözlerimi kar birikintisine indirdim. "Ayağını kaydıracağını bilsen de ona dokunmak istersin. Saçlarına tutunmasını, tenine dokunmasını, soğuğunu sana hissettirmesini..." Gözlerimi kısıp bir süre bekledim. "Senin ayağını kaydırıp düşüreceğini bilirsin, seni hasta edeceğini bilirsin ama bazen camın önünde durur, onu beklersin."

"Camın önünde durup beklersin." Bunu kısık sesle söylemişti, duymayacağımı düşünmüştü belki ama tüm algılarım ona saplı duruyorken, onu nasıl duymazdım? Bu, gözlerimin önündeyken onu görmemek gibi bir şey olurdu.

Taş eve doğru ilerlemeye başladık. Taş evde sandığımın aksine elektrik vardı, hatta şöminenin önüne dizilmiş odunları, tahta parçalarını gördüğümde de şaşırmıştım. Biri sık sık buraya uğrayıp haftalık ya da aylık bakımlarını yapıyormuş gibi duruyordu. Evin içi de beklediğimin aksine temizdi, havasız ya da tozlu değildi. Duvarların tamamı taştandı, salondaki duvarlardan birinin bir kısmı camdı, dışarıyı görebiliyordun ve hemen camın önünde küçük bir veranda

karşılıyordu seni. Verandada ahşap bir sandalye vardı, sallanan sandalyelerdendi, hemen camın kenarında da beyaz bir vazonun içinde beyaz bir çiçek vardı ve çiçek soğuktan epey hoşlanıyor gibi dipdiri görünüyordu.

"Burası bakımlı," dedim kuru bir sesle.

"Dedem her ay birini gönderir, evin tüm eksiklerini giderir ve bakımlarını yaptırır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kristal şamdana dokundum, şamdanın içinde beyaz, ince ve uzun bir mum vardı, hiç yakılmamış olduğunu ucundan sarkan bembeyaz ipten anlamıştım. "Burada hep yalnız mı olurdun? Hiç dedenle vakit geçirmediniz mi?"

"O isterdi ama ben istemezdim." Korhan salondaki ahşap kitaplığa yöneldi, hoş bir kitaplıktı, muhtemelen cevizdendi. Kitaplığın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmiş kitaplarda gözlerini gezdirdi. Bir kitabı kitaplıktan çekip çıkardığında bu kitabın Oğuz Atay'a ait bir kitap olduğunu fark etmek damağımda çizik varmış gibi hissetmeme neden oldu. Ona doğru yürümeye başladım. Korhan kitabın sayfalarını çevirmeye başladı, sayfalardan birinden çıkan dörde kaplanmış beyaz kâğıdı bana uzattı. "Bak."

Tedirgin bir şekilde bana uzattığı eski kâğıdı alıp, "Bu ne?" diye sordum. Cevap vermemesi içimdeki merakı pekiştirirken kâğıdı yavaşça açmaya başladım.

Kâğıdı açtığımda, gördüğüm, görmeyi beklemediğim bir şeydi. Bir çizim... Karakalem ile kâğıda işlenmiş güzel bir yüz... Bir an kaşlarım hızla çatılırken, "Bu o bahsettiğin kadın mı?" diye sordum, kadının yüzüne dikkatle bakamamıştım bile. İçimi hastalık gibi ele geçiren o histen dolayıydı bu.

"Serpil'in fotoğrafını neden en sevdiğim kitabın sayfaları arasında saklayayım, kafasız," dedi burnundan sert bir nefes vererek gülerken.

Gözlerimi kadının yüzüne indirdim. Karakalemle de olsa gözleri o kadar gerçekçi resmedilmişti ki, sanki rengini, içindeki duyguları, içindeki yansımamı görebiliyordum. Küçük, ucu yuvarlak bir burnu vardı kadının. Burnunun kenarında, yanağı ile burnu arasında asılı duran bir ben, keskin ve ortasında gamze gibi duran sert bir çizgiye sahip olan bir çene, dolgun dudaklar... Uzun, Doğulu bir kadını hatırlatan koyu renk kirpikler, Korhan'ınkine çok benzeyen göz şekli...

Scanned with CamScanner

Bir an tüm bunlar birleşerek kafamda bir kadının resmini oluşturdu. Bu kadın, Korhan'ın annesi olabilir miydi? İçimde panikle sağa sola çarpmaya başlayan hisleri bir köşeye bırakıp lezâ yeşili gözlerin sahibine soru işaretleriyle baktım.

"Bildiğin bir şeyi bana sormazsın," dedi beni şaşırtmayarak. Tam da düşündüğüm gibi olmalıydı. İçimde buruk bir hisle kâğıda gömülmüş kadına baktım. İsmini merak ediyordum, gözlerinin rengini, nasıl gülümsediğini, sesini... Korhan'ı nasıl sevdiğini. Tüm bunlar başına gelmeden önce nasıl bir hayatı olduğunu...

Diyar amcanın kızı... İsmini sormaya cesaretim olmayan, karnında kollarımda uyuyan adamı taşıyan kadın. Bu benim için kadırılması çok zor bir yüktü gerçekten. Gözlerim çizimin altına kaydığında, çizimin altında anlamadığım dilde işlenmiş bir kelime olduğunu gördüm. Bunun Kürtçe olduğunu fark ettiğimde kelimeyi telaffuz etmek istedim ama yanlış söylemekten çekiniyordum.

"Behr," dedim kısık bir sesle. "Doğru mu söylüyorum?"

"Evet, yazıldığı gibi okunuyor."

"İsmi Behr mi?"

"Dedem öyle dermiş." Gözlerime baktığını hissettim ama onun gözlerine bakacak gücü kendimde bulamadım. "Behr Alacahan."

"Ne demek?"

"Deniz," dedi Korhan beni yüreğimden vurmanın en kolay yolunun bir isim olduğunu biliyormuş gibi.

Bir adım geri attım, dengemi kaybedecek gibi olunca elim aşağıya düştü ama çizimi sıkıca tutmaya devam ettim. Kafamı kaldırıp Korhan'a bakacak gücü kendimde bulamadım, gücüm bir ismin harflerine takılarak yere düşmüş ve parçalara ayrılarak birleştiremeyeceğim kadar çok dağılmıştı.

"Benim de..."

"Senin de annenin adı Deniz, evet," dedi bir anda. Kafamı kaldırıp ona dolmaya başlayan ama ağlamamak için ant içmiş olan gözlerimle baktım.

"Ben..."

"Biliyorum, üzgünsün," dedi, uzanıp elimden çizimi aldı, katladı ve tekrar Oğuz Atay'ın tozlu sayfalarının arasına koyup kitabı kitaplığa geri yerleştirdi. "Üzülmen için değil, onu görmen için gösterdim. Merak ettiğini düşünmüştüm."

"Ediyordum," dedim kısık bir sesle.

"Arabada kimle konuştuğumu merak ediyor musun peki?" Gözlerini kitaplığa dikmişti.

Başımı sallayıp, "Evet," dedim.

"Arayan dedemin yardımcısıydı, şoförü, biliyorsundur onu. Babamın dedemin avukatına ulaştığını söyledi." Olduğum yerde bumbuz kaldım. "Evet, babam yaşıyormuş. Piç sayılmam artık," dedi neşesiz bir şekilde gülerek. Arabada nasıl olmuştu da o kadar ifadesiz kalabilmişti? Boğazım düğüm düğüm olurken onu izlemeye devam ettim. "Aslında babamın bir yerlerde yaşadığını biliyordum, on dört on beş yaşlarındayken de duymuştum. Kuyumculuk yapıyormuş, cukkası sağlam bir adammış anlayacağın. O zamanlar peşine düşmemiştim." Gözlerini bana çevirdiğinde, o yeşil gözlerinde cehennemin alevleri vardı. "Dedemin avukatına ulaşmış, çünkü beni görmek istiyormuş."

Olduğum yerde hareketsizce Korhan'a bakarken kelimeler bana ışık yılı uzaklığındaydı. Ağzımı açıp tek bir şey söyleyecek halim bile kalmamıştı. Nasıl oluyordu da yıllar sonra o adam hiçbir şey olmamış, Korhan'ı öylece bırakıp gitmemiş, bir kadını o hayata terk etmemiş gibi Korhan'ı görmeyi istiyordu?

Bir adım yaklaştı bana. Kafasını indirip o güzel gözlerini yüzümün göğüne bulutlar gibi dizdi. İçi fırtına dolu bulutlar... Yağdığında, bir şehri sular altında bırakacak kadar dolmuş bulutlar... İçinde biriktirdiği hangi acıya uzansam, parmaklarımda yanık izi kalırdı, biliyordum.

"Biliyor musun başka çocukları da varmış." Nefesime bir darbe daha indiğinde göğsüm sıkıştı. Ona bakakaldım. Yavaşça başını önüne eğdi, alnını omzuma koyup öylece beklemeye başladı. Gözlerimden aniden akmaya başlayan yaşlara dur diyemedim, acıları görmezden gelemedim, onun içindekileri hafifletemedim. "Kardeşlerim varmış, Nurşan."

Bir elimi kaldırdım, yavaşça saçlarına dokundum, alnını omzuma daha sert bastırdı. Upuzun bir adamdı ama acılarıyla çırılçıplaktı. Boynunu önümde bükmüş, bana yaslanmıştı.

"Hiçbir şeye mecbur değilsin," dedim.

"Biliyorum," dediğinde gözlerimi yumup gözyaşlarımın yanaklarımdan kayarak onun saçlarına düşmesine izin verdim. "Ama hep

Scanned with CamScanner

onların yanındayken, benim bir defa bile yanımda olmadı. Şimdi nasıl olur da 'gelip kardeşlerini görsün' diyebilir?"

"Hiçbir şey söyleme hakkına sahip değil."

"Evet," dedi, boğazının ağrıdığını söylememiş olmasına rağmen boğazının ağrıdığını kendi boğazım ağrıyormuş gibi çok net bir biçimde hissetmiştim. "Bugün sen ilk kez kar tanelerini gördün, ben ise kardeşlerim olduğunu öğrendim." Alnı omzumda basılı durduğu için kaşlarını çattığını hissettim. "Ama senin kar tanelerine olan bakışlarını görünce, hiç kötü hissetmedim."

"Hiçbir şey isteme hakkına sahip değil. Senin üzerinde hiçbir şeye sahip değil." Saçlarını okşarken kelimelerim titreyen bir zemin üzerinden ona doğru yuvarlanıyordu.

"Unutalım bugünü," dedi. "Bugün sadece kar taneleri kalsın."

"Bugün sadece sen, ben ve kar taneleri, Kirpi," diye fısıldadım. Dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissettim, içimden akan hisleri onun kalbine doldurmak, ona duyduklarımın ne kadar güçlü şeyler olduklarını ona hissettirmek istedim. Belki hissetmek ona daha iyi hissettirirdi?

"O zaman..." Beni belimden kavrayıp aniden dışarı sürüklemeye başladığında anlam karmaşası kafamın içini esir almıştı. Ben daha ne olduğunu anlamadan bizi gökyüzünün altında, kar tanelerinin arasında bulmuştum. Beni koruluk ile evin arasındaki boşluğa çekti. "...kar taneleri denizinde, soğuğu hissederek kulaç atar gibi, bu dansı bana lütfeder misin?"

"Memnuniyetle," diye fısıldadım dudaklarımdaki tebessüm acıyı kırarak yüzümü sararken. Gözlerimdeki yaşlar hâlâ parlak, hâlâ ıslaktılar. Korhan beni kar tanelerinin içinde kendi etrafımda döndürdü, ardından bir elini belime koydu, diğer eliyle de elimi avuçladı.

Denizin üzerine düşen kar taneleri gibi, dansın ilk adımları gökyüzü resitaline uyum sağladı.

11. Perde
Yalanın Kaburga Kemiği

Kelimeler, bir yazarın dökemediği sessiz gözyaşlarıydı. Yalanlar, bir tiyatro oyuncusunun maskesinin arkasına sakladığı sessiz çığlıklarıydı.

Renkler, bir ressamın paletine koyup, tuvalin üzerine bıraktığı sessiz izleriydi.

Ve insan, en çok arkasına saklandığının önünde korkusuzca dikilirdi.

Karanlığın yangın gibi yayıldığı ağaçların ürkütücü görüntüsü gözlerimi kapatmak istememe neden olurken, Korhan'ın güven veren kollarında korkularımı kapı dışarı ediyordum. Gözlerimi dikerek o karanlığa bakmaya devam ettim. Salona bir yer yatağı atmış, o yer yatağında birbirimizin koynuna gömülmüştük. Korhan uykunun kıyılarında kulaç atıyor gibi düzenli nefesler alıyordu ama benim gözlerim uykuya savaş açmıştı. Sessizce onun göğsünde yatmaya ve karşımdaki camdan berrak bir şekilde görünen karanlığa bakmaya devam ettim.

Korhan'ın babası konusunda kararı ne olacaktı bilmiyordum ama ufak çaplı tahminlerim vardı. Diyar amcanın bu konudaki tutumu ne olurdu, bilmiyordum. Sonuçta Doğu topraklarında büyümüş bir adamdı, kızının torununa verdiği ismi bile duymak istemeyecek kadar bilenmişken, torununa soyadını bile vermeden ortadan

Scanned with CamScanner

kaybolan adama karşı nasıl öfkeliydi kim bilirdi? Parmaklarımı Korhan'ın çıplak göğsünde gezdirdim, parmak uçlarıma izleri doldu ve şöminede yanan ateşin çatırtısı onun göğsünün altında geliyormuş gibi içime doldu.

Parmaklarımı iki göğsünün ortasına taşıdım ve acılarını altına mühürlediği bozuk dikiş izine dokundum.

Şeytan buranın varlığını bilseydi, cehennemi söndürüp ateşleri-ni buraya taşırdı ama ateşleri, onun izinin altına gömülmüş zemheri cehenneminin soğuğuyla avuçlarında sönerdi.

O bir ateş tutuşturmuş, içinde kendi donmuştu.

O bir ateş tutuşturmuş, içinde beni unutmuştu.

Uykusu ağır değildi, yine de kollarından çıktığım anı hissetmiş olmasına rağmen uyanmamıştı. Yere düşen adımlarım bana bir bulutun üzerinde yürüdüğümü hissettiriyordu. Yanan ateşin önünden geçerek koridora çıktım ve karanlığın hüküm sürdüğü koridora göz gezdirdim. Koridorda karşı karşıya duran iki kapı vardı, kapıların üzerinde numaralar olduğunu fark ettiğimde iki kaşımın ortasında bir yarık oluştu ve karanlığın içine doğru ilerlemeye başladım. Sayılar okunmuyordu, bu yüzden yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ve kapılardan birinin üzerinde 26, diğerininse üzerinde 13 sayılarının asılı olduğunu gördüm.

Bu sayıların ne anlama geldiğini anlamamıştım ama içimde bir merak okyanusu dalgalarını zihnime kadar yükseltmeye başlamıştı. 13 numaralı odanın soğuk, metal kulpunu avucumun içine aldığımda bakışlarım yavaşça omzumun üzerinden koridora çevrildi. Salondan sızan ateşin ışığı koridorun hemen başlangıç noktasına ölü bir beden gibi serili duruyordu. Ateş dalgalandıkça, ışık da hareket ediyor ve sanki o ölü beden, aslında tam şu an son nefesini veriyordu. Kulpu aşağı doğru asıldım ve kapının açılırken çıkardığı hafif ses yüreğimi hoplattı. Gözlerimde belirmiş derin bir merak, yüreğimi zonklatan korku hissiyle odanın kapısını yarıya kadar açtım ve karanlık, beni başka bir karanlığa davet etti.

İçimde bunu yapmamamı söyleyen bir his, içimdeki diğer merak hissiyle çatışmaya başladığında bir süre durdum ve önümde uzanan karanlığı izledim; o karanlıkta beni bekleyen sırlar olabilir miydi? Belki de bunu yapmamam gerekiyordu.

Ama merak var olduğu sürece, insanoğlu her zaman hata yapacaktı.

Kapının aralığından usulca içeri girdim, ardından kapıyı kapatarak sırtımı kapıya yaslayıp önümde çıplak bir bedeni gizleyen örtü gibi uzanan karanlığa baktım. Yön duygum, daha önce bu odaya hiç girmediğim için yoktu. Yine de kapıdan çekilerek içeri doğru bir adım attım ve adımımın sonlanmasıyla içeride kırmızı, loş bir ışık yanmaya başladı. Işığın aniden üzerime yağması yüreğimi ağzıma getirirken, korkuyla ışığın nereden geldiğini saptamaya çalıştım.

Işık yüzüme tavandan akıyordu, küçük bir ampulün sensörlü olması beni şaşırtmıştı. Çok koyu olmamakla birlikte, çok da aydınlık durmayan bir kırmızı rengiydi yüzüme akan. Bakışlarımı odanın içine çevirdiğimdeyse bir an tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Odanın bir köşesinde cevizden bir masa vardı ve masanın üzerinde siyah, eski bir daktilo, daktilonun hemen yanındaysa tomar tomar beyaz kâğıtlar... Gözlerim çaprazımdaki duvara kaydı, duvara neyle yapıştırıldığını çözemediğim bir sürü kâğıt yapıştırılmıştı. Kâğıtlara doğru ilerleyip, üzerlerinde ne yazdığını okumak için gözlerimi kısarak kâğıtları incelemeye başladım.

Kâğıdın birinde, "Bu dünya üzerinde cehennemi tadacaksın." yazıyordu. Hemen altında bir tarih olduğunu gördüm, tarih iki yıl öncesini gösteriyordu, gözlerim diğer kâğıda kaydığında durup kaşlarımı çattım.

Şöyle yazıyordu:

"İncir ağacından düşen herkes ölür."

Bir adım geri atıp karşımdaki duvara baktım. Duvardaki kâğıtlarda yazanların hepsini okumak istiyordum ama tenim öyle çok ürpermişti ki, bir yerden sonra okumayı bırakmıştım. Başımın anidən dönmeye başlamasıyla gözlerimi duvardan ayırarak daktiloya çevirdim. Daktilonun önüne düşmeye başlayan adımlarım benden bağımsızlardı artık; sanki onları yöneten ben değildim, onlar tarafından yönetilen bendim.

Daktilonun eski tuşlarına dokundum, üzerinde ince bir toz tabakası olduğunu parmaklarımı geri çektiğimde daktilonun renginin biraz daha berraklaşması üzerine anlamıştım. Parmaklarım kâğıtlara uzandı. Birçoğu boş olan kâğıtların altında kalan destenin yazılarla dolu olduğunu fark ettiğimde kaşlarım daha da derin bir çukura

Scanned with CamScanner

gebe kalarak çatıldılar. Kâğıtlardan birini elime aldım ve küçük puntolarla yazılmış yazılardan birinde gözlerimi gezdirmeye başladım.

O gün geldiğinde, onun sendeki yerini tekrar fark etmek, senin sonun olacak.

"Hazır mısın, ölümlerden ölüm beğenmeye? Benim kaburga kemiklerim bir tabut ve sen artık oraya aitsin."

O gün geldiğinde, onun gözleri bir daha aynı bakmayacak.

"Hazır mısın, yaşamlardan yaşam bitirmeye? Benim gözlerimde yalan kuyuları ve sen artık o kuyuyu yukarıdan izlemiyor, o kuyunun dibinde yaşıyorsun."

O gün geldiğinde, onu son nefesine kadar kaybedeceksin.

"Hazır mısın, uykulardan uyku yatırmaya? Benim göğüs kafesim de acıların yastığı ve sen artık tüm gözyaşlarını o yastığa akıtacaksın."

Tüm bunlar da ne demek oluyordu? Korhan'a mı aitti bu yazılanlar? Düzgün el yazısını incelerken zihnimde bir karanlık çukuru kazılmaya başlamıştı. Hızlıca kâğıtları bir deste haline sokarak temiz kâğıtların altına yerleştirdim. Zihnimde bir hortum dönmeye, döndükçe büyümeye, büyüdükçe tüm düşüncelerimi içine alarak yutmaya başlamıştı.

Bazı parçalar vardı. Yerli yerine tam olarak oturmasalar bile yaşananların içindeki açık kalan kısımlara uyum sağlıyorlardı; açık yerleri tam olarak kapatamasalar bile biraz olsun dolduruyorlardı.

Korhan'ın Erdem ile olan acayip bağı, Özge'nin söyledikleri, Korhan'ın bilgisayarında gördüklerim... Korhan'ın yazmaya olan yeteneğini şu an daha net görmüştüm. Bir an ayakta durmak zorlaştı ve masanın kenarına tutunup kaşlarımı çatarak daktiloyu izlemeye başladım. Oyun yazarının uzun süre kendini göstermeyişi, mail isminin aniden değişmesi, birdenbire Erdem'in çıkıp gelmesi, Korhan'ı ilk kez gördüğümde bana seslendiği isim... Başıma saplanan farkındalık ağrısıyla parmaklarımı şakaklarıma bastırıp dehşet içinde yüzümü buruşturdum. Mümkün olabilir miydi? Korhan'ın gizlediği şey, benimle ilgili olabilir miydi?

Korhan aslında Erdem gibi bir yazar olabilir miydi? Yoksa Erdem bir yazar değil miydi?

Erdem'e gözü dönmüş bir şekilde indirdiği yumrukları anımsadım, içim titrerken parmağımı şakağıma sertçe bastırarak, "Nasıl?" diye sordum. Burada yerli yerine oturmayan parçalar vardı, açıkta kalmışlardı ama çoğu parçanın da ait oldukları yere oturduğunu düşünüyordum.

Korhan'ın Mantus ve Mania'nın yaratıcısı olma ihtimali var mıydı? Varsa bile neden böyle bir şeyi benden saklıyordu?

Bu zararsız gibi görünse de altında karanlıkları barındırabilecek kadar büyük bir yalandı.

Temiz bir kâğıt çekerek daktiloya yerleştirdim, ardından tuşlara basmaya başladım.

Oluşturduğum tek kelimeyi daktilonun üzerinde bıraktıktan sonra hızlı bir şekilde odadan çıkarken gözlerim kısaca daktiloda kalan kâğıda kaydı.

Kâğıda yazdığım tek kelime şu sorudan ibaretti: Neden?

Odadan çıktığımdaysa artık düşüncelerden ibarettim. Bir romanı oluşturan sayfalardan, o sayfalara işlenmiş kelimelerden, bir yazarın parmak uçlarında can bulmuş hislerden, bir kitap kapağının altında gizlenen bir yaşantıdan... Bunlardan ibarettim.

Odaya ayağımın altında bıçaklar varmış ve hem bastığım yeri hem de kendi ayağımı paramparça ediyormuşum gibi acılar içinde dönmüştüm. Eğer her şey düşündüğüm gibiyse, bana yalan söylediyse... Her şeyden öte, beni onlar gibi kandırdıysa... Gözlerimi karanlık ormana çevirdiğimde, ateşin çatırtıları sanki yüreğimden geliyormuş gibi yakındı ve sıcağı, içimdeki yangını kadar olmasa da yakıcıydı.

Onun yanına uzanıp, gözlerimi ona çevirdiğimdeyse, derin bir uykuda olduğunu görmüştüm. Ona doğru döndüm, avucumu yanağının altına aldım ve onun ateşin ışığıyla aydınlanan yüzünü izlemeye başladım.

Bu yüzün altında gizlenen ruh, bir yalanı benim inancımın sırtına zincirlemiş olabilir miydi?

Ben buna inanmak istemiyordum, sadece ona inanmaya ihtiyacım vardı.

Belki de tüm bu düşündüklerim zihnimin bana oynadığı bir oyundu, tıpkı diğer insanlara olduğu gibi Korhan'a karşı da güvecimi yitirmemi istiyordu, çünkü böylece daha güvende olabileceğimizi

Scanned with CamScanner

düşünüyordu. Zihnimin düşünceleri, kalbimin düşüncelerini çiğneyip geçmeye o kadar alışmıştı ki, kalbimin acıyla çırpınması bile umurunda olmuyordu.

Kirpikleri titredi, ruhum titredi. Gözlerini yavaşça araladı, yeşil gözleri ateş ile tanıştı ve şimdi gözleri acı değil, zehir yeşiliydi. Bana acı veriyordu, evet ama şimdi o gözlere baktığımda duyduğum tek şey acı değildi; bu gözler beni zehirliyordu.

Beni kendisiyle zehirliyordu.

Zehirli siyah oklar gibi bana yönelen kirpiklerinin kıvrımında kalbimin cinayeti işleniyordu.

Diken yeşili gözlerinin renginde mantığım intihar ediyordu.

O benim düştüğüm karanlık kuyuydu ve belki de kuyu, içindekileri ateşe vermek için yarını bekliyordu.

"Çirkin," dediğinde sesi zihnime düşüncelerimi öldürmek isteyen bir zehir gibi doluştu. Bakışları beni var eden yazarın mürekkebi gibiydi ve o yazar, mürekkebini beyaz kâğıda bastırıyor, mürekkep hızla yayılarak kâğıdın üzerinde bir kan gölü oluşturuyordu.

"Hım?"

"Uyumadın mı sen?" Bir elini kaldırıp yanağıma bastırdı, sessiz yutkunuşumun ardından küçük olumsuz bir mırıltı çıkardım. "Neden? Karanlıktan mı korktun?"

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Keşke şu an ne düşündüğümü anlasaydı, anlasaydı ve bana kafamda sonuca varamadığım için çıldırdığım soruların cevaplarını verseydi. Belki onun dudaklarından duyacağım yalanlara bile ihtiyacım vardı. Belki de o dudaklardaki yalanları gerçeğim kabul edecektim. Bunun için konuşması, yalan bile olsa bir şeyler söylemesi gerekliydi.

"Arjen," dedim kısık sesle.

"Hım?"

"Şu mutfağını beğendiğimiz evi tutalım," dedim dilimde birikenleri yutarak.

Bana söylemem gereken bu değilmiş, bunu biliyormuş gibi baktığında gözlerimi kaçırmak üzereydim. Parmakları tenimin üzerinde buz gibi donmuştu.

"Emin misin?" Bu soruyu beklemediğimden gözlerinin içine daha dikkatli baktım. "Söyleyeceğin bu muydu?"

"Evet," dedim kuru bir sesle.

"Öyle yaparız o zaman, Kedi."

Ona sokulup çıplak göğsüne uzandığımda beni kollarının arasına sararak sessizce çenesini saç diplerime bastırdı. İkimizin de zihninde birbirine benzeyen sorular dolanmaya başladığında, eğer kendimi zorla uyutmasaydım, biliyordum ki sabahın ilk ışıklarına kadar ağlayacaktım.

"Dedemin bana Volkan dediğini biliyor muydun?"

Makarna için domates rendelediğim sırada sorduğu soru gözlerimin ona çevrilmesine neden oldu. Hâlâ taş evdeydik, buzdolabında yiyecek bir şeyler bulmak beni şaşırtmamıştı. Rendelediğim domateslerin suları ellerimdeki derinin deli gibi kaşınmasına sebep olmuştu.

"Volkan mı?"

"Evet," dedi, yeşil elmadan bir ısırık daha aldıktan sonra kalçasını mutfak tezgâhına yasladı. Üzerinde ağır bir sigara ve parfümünün kokusu vardı. Saç dipleri hâlâ terliydi, benim de tenimde şöminenin önünde onunla renklerimizi birbirimize karıştırırken ondan aldığım koku vardı. "Arjen isminden hoşlanmaz. Bu yüzden bana Arjen yerine Volkan ismini vermişti."

"Kimliğinde öyle değil ama?"

"Öyle olmasını ben istemedim," dedi omuz silkerek, elmanın iskeletine kadar yedikten sonra küçük çöp kovasına basket atarak bana doğru döndü. "Mardin'de beni herkes Volkan diye tanıyor."

"Kürtçe bir ismin vardır diye düşünmüştüm," dediğimde güldü, ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. Kafam allak bullak olduğu için bir şeylere odaklanmak konusunda güçlük çekiyordum.

"İlk zamanlar geldiğimde öfkemi volkana benzetmişti, onun gözünde bir yanardağ gibiymişim, öyle demişti." Gözünü ovuşturup rendelediğim domateslere baktı. "O yüzden bir anda bana Volkan demeye başlamıştı, oralara gittiğimizde de beni Volkan olarak tanıtmıştı herkese."

"Güzel isimmiş. Sana da yakışıyor ama favorim hâlâ Arjen."

"Dedem bunu duymasın, ihtiyarı kızdırmak istemezsin..."

Scanned with CamScanner

Güldüm, kollarını belime doladı ve çenesini omzuma bastırıp sakallı yanağını yanağıma sürttü. "Söyle," dedi yavaşça.

"Hım?"

"Şeyi söyle."

Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Beni sevdiğini söyle."

Dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı, her şeye dirsek darbesi atarak yere serdikten sonra, "Seviyorum," diye fısıldadım. "Seni."

"Âşıksın da," dedi kısık sesle, sanki bunu benden duymaya tam şu an çok ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Her ne kadar o bana duygularını söylememek konusunda ısrarcı olsa da ben onun karşısında çırılçıplaktım. "Evet," dedim yavaşça.

"Güzel, şimdi yemeği hazırla, Gülle." Sertçe kalçama vurunca inleyerek ona kötü kötü baktım. "Karnım aç..."

"Hiç doymuyorsun ki." Güldüm, o da pis pis sırıttı ve o sırıtışındaki imayı sezinleyince yanaklarımın içini sertçe ısırdım.

"Yarın dönecek miyiz?" diye sorduğumda bir an duraksayıp, omzunun üzerinden bana baktı. "Çalışmalarım var. Bugünküne katılamadım zaten."

"Bir şey demezler," dedi kendinden emin bir şekilde. İçimdeki şüphe çukuru biraz daha derinleşti. Gözlerimi domateslere çevirip sertçe yutkundum.

"Yine de dönmemiz gerek. Hem ev konusunu da halletmeliyiz," dedim yavaşça, kendimi toparlamam gerekiyordu, düşüncelerimi daha berrak suya dökmeliydim ve eğer öleceklerse, ölümleri berrak suda boğularak olmalıydı; bulanık suda onların cesetlerini bulamazdım.

"Ev konusunu telefondan da hallederim, bizim çocuklar gidip evi tutarlar." Gözlerini bana mıhladığını hissettim. "Birkaç gün daha kalalım burada. Kafanı toplarsın."

"Kafam toplanmayacak kadar dağınık halde, Arjen," dedim kuru bir sesle. Domatesleri tencereye döküp ona doğru döndüm. "Benim için güzeldi. Kar gördüm, her şeyden önemlisi seninleydim. Daha iyi hissediyorum ama bundan daha iyisi olmayacak. O yüzden zorlamaya gerek yok."

"Seni biraz uzaklaştırmak istiyorum," dedi, bu söylediğine anlam veremediğimi kavrayınca ekledi: "Her şeyi üst üste yaşadın. Bundan sonra yaşayacağın her şeyi hafifletmeye çalışıyorum."

"Bundan sonra bir şey mi yaşayacakmışım?" Sorum ona attığım bir yumruk değerinde gibiydi. Yüzündeki renkler dağılarak onu bembeyaz bir tuvale dönüştürdüğünde, renklerini kaybeden tuvalin üzerine çizeceğim her şeklin içini siyahla boyayacaktım.

"Öyle demedim. Ama elbette bir şeyler yaşamaya devam edeceğiz."

"Daha kötüsünü mü?" Sorum gözlerinin gözlerimde mühürlü kalmasına neden oldu. "Babamı görmek için gittiğim yerde babamın mezarını bulmamdan, annemin hiçbir şey olmamış gibi karşıma dikilerek bana iyilik yaptığını savunmasından da mı kötü?" Başımı omzuma doğru yatırdım. "Ya da bana dokunmaya çalıştıklarından da mı daha kötü?"

Aniden sertçe tezgâha vurdu ve bu yüreğimi ağzıma taşırken ona iri gözlerimde biraz korku biraz da meydan okumayla baktım. Boynundaki damarlar yaşamının en nadide parçalarıymış gibi belirginleşerek tenini yırtmak istercesine dışarı fırladıklarında, gözlerinde bir ölüm boyutu açılmıştı.

"Ya isimlerini söyle ya da sakın bir daha beni bununla vurma!" Sesi göğsümü titretecek kadar güçlüydü. Alnındaki damarların da belirginleştiğini gördüm, sanki düşünceleri çok yoğundu ve beyni artık bu düşünceleri taşıyamıyordu; damarları, isyan bayrağını çeker gibi alnının derisinden dışarı fışkırmışlardı. "Sen ne hissettiğimi bilmiyor olabilirsin, sen senin kadar kötü hissetmeyeceğimden emin de olabilirsin. Nurşan, ben zaten senin gibi hissetmiyorum. Ama sandığın gibi de değil. Sana bu yaptıkları benim ellerime yanık izleri oldu ve ben aynada yüzüme hep bakmak zorunda kalmıyor olabilirim ama gözlerim hep ellerimde."

Gözlerinin içine bakmaktan öteye gidemedim.

Elini tekrar tezgâha sertçe vurup burnundan öfkeli bir nefes verdi ve sonra da sırtını bana dönüp mutfaktan çıktı.

"Sana söylesem ne yapabilirsin ki?" diye mırıldandım kendi kendime. "Bana dokunan zaman, benden götürdüğü çocukluğu bana geri getirecek değil ya."

Makarnayı yapana kadar yanıma gelmedi. Yemeği hazırlayıp mutfaktaki ahşap masaya sofrayı kurduğumda da mutfağa uğrayan olmamıştı. Acaba o odaya girer miydi? O odaya girdiğimi anlaması çok doğal olurdu çünkü daktilonun üzerinde bıraktığım kâğıtta yazan

Scanned with CamScanner

şeyi benim yazdığımı fark edecek kadar zekiydi. Belki de görmesi iyi olurdu. Gelip bana bir açıklama yapabilir, hatta hesap sorabilirdi ve bu arada da işin iç yüzünü öğrenmiş olurdum.

Sonunda onun gelmeyeceğini anlayıp mutfak çıktım. Mutfaktan çıkmamla, 13 numaralı odanın kapısının aralık durduğunu görmem bir oldu. Bir an sırtımdan buz gibi sular dökülmüş gibi hissettim, bir adım geri atarak mutfak kapısından içeri girdim, göz ucuyla koridora bakıp alt dudağımı dişledim. Gerçekten oraya girmişti. Gerçekten oraya girdiğimi, o odayı karıştırdığımı anlamıştı. Hatta yazdığım şeyi bile görmüştü. O soruyu neden yazıp oraya bıraktığımı soracak olursa ona ne derdim? Onu sorguluyor gibi görünmek istemiyordum; bizi biz yapan özelliğimizin karanlığa gömülmesini istemiyordum. Ama benim de açıklamalara ihtiyacım vardı.

Korhan'ın odanın kapısını daha genişçe açmasıyla hızla mutfağın içine gömüldüm ve adım seslerinin yere düşüp duvarlara çarpmaya başlamasıyla birlikte nefesimi tuttum. Tekrar ileri doğru adımlayıp koridora baktığımda Korhan orada değildi, kapı kapatılmıştı, neden yanıma gelmemişti? Benim yapmadığımı düşünmesinin imkânı olduğunu sanmıyordum.

Bu adamın amacı neydi?

Derin bir nefes alarak, "Yemek yiyelim," diye seslendim.

"Geliyorum," dedi sadece. Başparmağımın tırnağını dişimle kemirirken mutfağa dönüp kalçamı tezgâha yasladım. Neler olduğunu bir türlü tam olarak anlayamıyordum. Sanki görmemem gereken bir şeyi değil de zaten görmem gereken bir şeyi görmüşüm gibi sessiz kalıyordu. Normal şartlarda gelip hesap sorması gerekmez miydi?

Bizim tuhaf ilişkimizde Korhan susar, Nurşan ise onu kollarının arasına alırdı.

Korhan içeri girer girmez elimi ağzımdan çekerek hızla gözlerimi ona sapladım. Şaşkın bakışlarım dikkatini çekmiş gibi duruyordu ama beklediğimin aksine ifadesiz bir şekilde gözlerini masaya çevirmişti. Korhan bir çatal alıp makarnayı çatalın etrafına dolamaya başlayınca ağır adımlarla ona doğru ilerleyip karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Kafasını kaldırıp bana bakarken çoktan ilk lokmasını almış, çiğnemeye başlamıştı.

"Sen yemiyor musun? Genel izleyici."

"Henüz sıcak," dedim durgun bir sesle.

"Tamam asma suratını," dedi, bir anda hafiflemiş, sesine bir şefkat eklenmişti. Oysa mutfaktan çıkarken evi yıkacak kadar güçlü bir fırtınayı ardında bırakmıştı. Aniden sakinleşmesinin sebebini algılayamıyordum.

"Gideriz istiyorsan." Makarnayı ağzına götürürken sesi hafifti. Bir anda ne değişmişti ki? Neden kalmak için direten adam, şimdi gidebileceğimizi söylüyordu? Gözlerimde sorgunun gölgeleriyle ona baksam da o bunu göremedi, yemeğini yemeye kaldığı yerden devam etti.

"Kalmak istiyor gibiydin," dedim kuru bir sesle.

"Senin için istiyordum." Gözlerini tabaktan çekmedi. "Sen dönmek istiyorsan döneriz, sonra da ev işini halledeririz."

"Çalışmalarım olmasaydı ben de kalmak isterdim," dediğimde gözlerim usulca tabağıma doğru kaydı. "İnsanların yeniden başıma bir şeyler geldiğini düşünmesini istemiyorum."

"Kime ne bundan?"

"Eskişehir olayı dilden dile dolaştı, bunu biliyorum," dedim. "Bir süre herkesin acıyan gözleri üzerimdeydi ve bu, benim gibi birisi için oldukça zordu." Doğru kelimeleri aradım ama saklandıkları yerden çıkmadılar. "İnsanların acıyan gözlerini üzerimde hissetmek bana göre değil."

"Çoğu insan bile bile kendini acındırır," dedi. "Senin öyle birisi olmadığını iyi biliyor olmalılar."

"Bu, bana acıdıkları gerçeğini değiştirmez ki. Birinin bana acıması düşüncesi deli ediyor beni." Kaşlarım çatıldı. "Biri bana acıyacağına beni öldürsün daha iyi. Bu daha büyük bir iyilik olmuş olur."

"Bu kadar gururlusun yani?"

"Bunun gururla alakası ne ki?"

"Bu tamamen gurur."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim hiç. Bu benim yaradılışım."

Bir süre konu hakkında konuşmuştuk. Daha sonra taş evden ayrılmış, Antalya'ya geri dönmüştük. Yol boyunca buraya gelişimizin asıl sebebini merak edip durmuştum. Kar tanelerini görüp, babasıyla ilgili gelişen olayı öğrenmem dışında çok bir şey paylaşmamıştık aslında. Yine de Korhan'ın benimle paylaştığı şey epey büyük bir şeydi, bunu yok sayamazdım. İçten içe canı nasıl sıkılıyordu, kim bilirdi? Yine de kafamda bir soru işareti kanca şeklinde dikilmiş

Scanned with CamScanner

duruyordu ve o soru işaretinin kancasında her an düşüncelerimden biri infaz ediliyordu.

Soru işaretinin kancasında infaz edilen ilk düşüncem, Korhan'ın benden bir şey saklamadığını savunan düşüncemdi.

Ardından 13 numaralı odaya başka birinin girip bunu yaptığını düşündüğünü savunan düşüncem de infaz edilmişti.

Korhan'ın beni sorgulamaması, benim onu sorgulamamama benzemiyordu; çok farklı bir aurası vardı. Sanki Korhan bildiği şeyleri yapışımı izliyordu. Zihnime sızmıştı ve sorgulaması gereken her şeyin cevabını birinci ağızdan, yani zihnimden öğrenmişti. Böyle bir olasılık olmaması beni daha da ürkütüyordu aslında. Farkında olduğu halde susması, içimdeki şüphenin daha da derinleşmesine neden oluyordu ve ben ondan şüphe duymaktan nefret ediyordum.

Döndükten hemen sonra Korhan, Eskişehir'deki evin sahibiyle konuşmuş, telefonda da olsa bir anlaşma sağlamıştı. Eskişehir'deki arkadaşlarından da eve gidip, daha net fotoğraflar çekmelerini istemişti. Daha yol yorgunluğumuzu atamadan bunu yapmış olmasını garipsesem de bu iş için olan hevesi beni gerçekten mutlu etmişti.

Onun evinde bir duş almış, çantadaki kıyafetlerimden giyerek onun tarafından okula bırakılmıştım. Kampüse adım attığım an, ilk gördüğüm yüz bana doğru koşmaya başlayan Yağış'ın yüzüydü. Gri saçları sonbahar rüzgârına tutunarak hoyratça savrulurken, siyah topuklu botlarının takırtısı kampüsü inletiyordu.

Çok kısa bir an için bu an bana Korhan'ı ilk tanıdığım anı hatırlatmıştı.

"Yavaş," dedim çantamı geriye doğru atarken. "Düşeceksin."

"Gelmişsin!" Kollarını boynuma sardı, bana öyle hızlı sarılmıştı ki bir an dengemi kaybedeceğimi ve onunla birlikte yere kapaklanacağımızı düşünmüştüm. Yanaklarıma sırayla üç büyük öpücük kondurdu. "Neler oldu bilemezsin!"

Allak bullak olan zihnimi yok sayarak, "Ne oldu?" diye sordum, gülerken çenem titriyordu.

Her gecenin sonunda güneş gerçekten doğuyor muydu? Sanki benim dünyamda bir süredir hep gece yaşanıyordu ve güneş, beni ılık kollarının arasına almamak için her gün kendini gökyüzünde asarak intihar ediyordu.

"Çağlar ile barıştık!" Bu beni daha geniş gülümsetti. Biliyordum ama ona çaktırmadım. "Bana sıkı sıkı sarıldı ve benim çok önemli olduğumu söyledi."

"Peki sonra?"

"Sonrası şimdilik bu kadar." Yağış geri çekilip gözlerini ovuşturdu. "O konu hakkında konuşmadık. Ne o ne de ben."

"Bu hiç olmamış gibi yapmayı falan mı düşünüyorsunuz yoksa?" Yağış bir an duraksadı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama önemli olan, aramızın iyi olması değil mi?"

"Öpüştünüz," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evet ama..."

"Ama ne?"

"Onu kaybetmek istemiyorum," dedi yavaşça. "Bu konuyu açarsam beni görmezden gelmeye başlayabilir."

"Onun için çok önemliysen seni görmezden gelmez," diye fısıldadım. "Kafanda bir soru işaretiyle mi yaşamak istiyorsun, Kaplumbağa?"

"Ben bu işin sonunun nereye varacağını bilmiyorum, İs." Yağış koluma girip benimle birlikte yürümeye başladı. Onun içindeki tedirginliği gayet net hissedebiliyordum şu an. "Hem Çağlar ve ben... Yani biliyorsun. Hep arkadaştık. Hayatımıza girip çıkan öylesine insanları görerek yaşadık. O insanlar hakkında birbirimizle konuştuk. Şimdi onunla o insanlardan biriyleymişim gibi olamam ki." Yüzünü buruşturdu. "Bunu dillendirmek bile çok tuhaf hissettiriyor üstelik. Onu ve beni..."

"Tuhaf olan ne? Zamanın ne getireceğini bilemeyiz." Ona göz ucuyla bakıp göz kırptım. "Sen ona karşı olan hislerinin neyi temsil ettiğini anla önce. Ona hissettiklerin bir arkadaşı mı temsil ediyor yoksa başka bir şeyi mi? Ondan sonra tekrar düşün. Belki de senin dillendirmene gerek kalmadan, zaman sizin için bir şiir okumaya başlar."

Yağış gözlerini kaçırıp binaya baktı. Binanın otomatik kapısı açıldı, kapıdan Hun ve Güz çıkınca bir an donup kaldım ama Yağış'ın yüz ifadesi değişmemişti. Muhtemelen Hun ve Güz, kardeşlerini yani Hür'ü görmeye gelmişlerdi.

"Kıza bulaşma," dedim yavaşça.

"Bulaşacak değilim, umurumda bile değil."

Scanned with CamScanner

Hun ile göz göze gelince ağzımı kapattım. Hun, Güz'e dönüp bir şeyler dedikten sonra elini kaldırıp bana kısaca selam verdi. Başını sallayarak selamına karşılık verdiğimde, Güz ile bize doğru yürümeye başlamışlardı.

"Merhaba hanımlar," dedi Hun. Güz yarım yamalak bir gülümsemeyle başını sallayıp gözlerini farklı yöne çevirdi. "Çalışmaya gidiyorsanız, geç kaldığınızı söyleyeyim. Ferruh Bey köpürüyordu."

"Muhteşem haber, teşekkürler," dedi Yağış yanaklarının içini şişirerek. "Dünden beri seni soruyordu," dedi bana dönerek. "Rahatsızlandığını söyledik ama yemedi."

"Bu sene gösteriniz biraz erkene çekilecek gibi görünüyor, kulağıma öyle çalındı," dedi Hun, gür bir sesi vardı, yaşından çok daha büyük geliyordu kulağa.

Bir an duraksadım ve, "Ne?" diye sordum. "Mayıs ayından önce olacağını mı söylüyorsun?"

"Sadece öyle bir şeyler duydum." Hun omuz silkti, Güz'ün gözleri bana kayınca dikkatim dağıldı ve ona baktım.

"Abim ve Ferruh Hoca konuşurlarken duyduk," dedi Güz sade bir sesle. "Öyle bir olasılık varmış, sizin piyes yazarının kesin kararını bekliyorlar ama akışı da hızlandırma kararı aldılar."

"Ne kadar öne çekilir acaba?" Kendi kendime sorduğum bir soruydu bu. "Yağız ve diğerleri henüz yeni sayılırlar, kendilerini geliştirmek için çabalıyorlar. Çocukları da zora sokabilir bu karar."

"Şu Erdem salağı kendi kendine kararlar vermekten ne zaman vazgeçecek? O yazıyorsa, biz de canlandırıyoruz," dedi Yağış sertçe. Gözlerimi kısarak boşluğa baktım. Yaşananların üzerine böyle bir şeyin olması beni afallatmıştı.

"Bugün mail atmış Ferruh Hoca'ya," dedi Güz dudaklarını bükerek. "Hatta biraz önce de denilebilir. İçeride soğuk rüzgârlar estiği için kaçtık."

"Yeni mi atmış maili?" Sorum, Güz'ün başını sallayarak dikkatini bana yoğunlaştırmasına neden oldu.

"Evet," dedi. "Yani anladığım kadarıyla çok yeni. Biz kapıdayken bir anda şaşkınlık sesleri yükseldi." Gözlerini abisine çevirdi. "Sanırım mailin üzerine geldik."

Gözlerimi boşluğa çevirip başımı yavaşça salladım. Zihnimin kaçmaya çalıştığı fırtına şimdi bir kasırgaya yakalanmıştı. Önüme

gerilen her yol, beni aynı sokağa çıkarıyordu ve o sokakta, kendimi yakmam için bırakılmış bir bidon benzin ve içi yanmamış kibritlerle dolu bir kibrit kutusu beni bekliyordu.

Korhan'ın piyes ile bir ilgisi var mıydı?

"İs," dedi Yağış birden beni dürterek, o ana kadar dalıp gittiğimi anlamamıştım bile. "Hadi, gidip bir bakalım. Fırça yiyeceğiz zaten."

Gözlerim bir an önüme çevrildi, Hun ve Güz bizden uzaklaşmaya başlamışlardı. Salona gidene kadar aramızda herhangi bir konuşma yaşanmadı, salona girdiğimizdeyse Ferruh Hoca'nın mahkeme duvarına dönmüş suratıyla karşılaşmıştık. Sandığımızın aksine bizi fırçalamamıştı ama burnundan soluyordu. Yağız ve Timsal'in sahnede olduğunu görünce onlara sorgu dolu bir bakış attım. Yağız, yüzünün yarısında silinmiş makyajla omuz silkerek tedirgin gözlerle bana baktı.

"Bu adam ne yapmaya çalışıyor, anlamıyorum," dedi Ferruh Hoca elindeki dosyayı yavaşça dizine vurarak. "Hayır, hazır olamayabiliriz, neden anlamak istemiyor? Bu kadar hızlanmak demek, yanlış yapmak demek."

"Neler oluyor?" diye sordum Ferruh Hoca'ya yaklaşarak. "Hocam, bir problem mi var?"

"Erdem Bey mail attı biraz önce," dedi Ferruh Hoca gergin bir sesle. "Aralık ayı için hazır olmamızı istiyor."

"Aralık mı?" diye bağırdık Yağış ile aynı anda. "Önümüzde bir ay var, çıldırdı mı?"

"Delirdi herhalde?" Yağış bunu söyledikten hemen sonra kaşlarını çattı. "Hayatta yetiştiremeyiz. Sabah akşam buradan çıkmasak, yine yapamayız."

"Rektör ile görüşürse ve onay alırsa, yapacak bir şey yok, gösteri erkene çekilir." Ferruh Hoca yeni yeşermeye başlamış sakallarını bir haşırtı eşliğinde kaşıdı. "Mayıs ayında göreceği ilgiden daha fazlasını görecektir aralık ayında fakat bu olmaz, bu sizin iki ayağınızı bir pabuca sokmaktan daha zor."

"Bu hepimizin ayağını aynı pabuca sokmaya çalışmak," dedim dehşet içinde. "Henüz tamamlamadığı kısımlar var. Bana rolümün tamamını göndermedi. Aralık ayına kadar ezberlerim ama çalışmadan ne kadar iyi bir iş çıkarabilirim ki ortaya?"

Scanned with CamScanner

"Bilmiyorum neden böyle bir şey yaptığını," dedi Ferruh Hoca. "Bir yolunu bulmaya çalışacağım, çocuklar. Yine de hızlanmak zorundayız. Adamın eli kolu uzun, ipimiz de onun elinde, yapacak bir şey yok. Ya oyunu bırakacağız ya da dediğini yapacağız."

"Henüz ortada Mantus bile yok, kendisi çalıştırıyor olabilir ama o karakterin karşımda olması gerek," dedim. "Oyun günü hiç tanımadığım biriyle karşı karşıya gelip, daha önce provasını bile yapmadığımız bir sahneyi nasıl oynayabilirim?"

"Şu an Mantus karakterinden daha önemli bir konu var, İş," dedi Ferruh Hoca haklı olarak. "Haluk'tan yardım istememiz gerekecek. Sahneleri arttıracağız ve bu esnada benim olamadığım anlarda Haluk başınızda olacak. Umarım çok fazla meşgul değildir."

"Haluk abiyle ben konuşurum," dedim. "Ama önce emin olmamız gerekiyor. Aralık ayına mı çıkaracağız oyunu gerçekten?"

"Öyle görünüyor. Bu inatçı herif, her şeyin kendi istediği gibi olması için elinden geleni ardına koymaz." Ferruh Hoca burnundan sert bir nefes verdi. "Üzgünüm, çocuklar. Size fazla yüklenmek zorunda kalacağım. Şu andan itibaren, karar ne yönde olursa olsun gaza basıyoruz. Gerekirse burada yatıp kalkacağız, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedik hep bir ağızdan.

Ferruh Hoca'nın gözleri sahnenin kenarındaki ahşap merdivenlerde oturan Hür'e kaydı. "Sizin için uygun mudur? Lütfen kusura bakmayın."

"Önümüzdeki iki ay özel dersim yok, o yüzden zorlanacağımı düşünmüyorum," dedi Hür, ahşap merdivenin kenarına bıraktığı cam şişedeki kahvesini aldı, bir yudum içip gözlerini bana çevirdi. "Ama İs haklı, Mantus karakteri önemli bir rol oynuyor ve ilk kez görünecek, karşı karşıya prova yapmaları daha doğru olmaz mı?"

"Evet ama adam inatçı, Mantus karakterini kendisi çalıştıracağını söylüyor ve diretiyor." Ferruh Hoca sıkıntılı bir nefes verdi. "Her neyse çocuklar, hadi, işe koyulalım."

Sahnedeki yerler alınırken dış ses mırıldandı: *"Ah bu tan yeri, yoksa yangın yeri mi?"*

"Sana geldim," dedim. *"Ve kaburgalarımda dikiş izleri. Kemikten iğne geçmiyor, sevgilim."*

Mantus'un ne dediğini bilmesem de ona doğru bir adım attım, karşımda zihnimde asla canlandıramadığım bir yüz, bir görüntü

vardı ama sanki Mantus'un ruhunu tanıyordum. *"Mantus, beni önce bir yalana inandırdın, sonra da sana inandığım için beni suçladın."*

Beş kişi aynı anda, lirik bir sesle, *"Sevgilim sen bir yalancısın, tan yerinde, kaburga kemiklerimin içinde,"* diye mırıldandı.

Elimi kalbime bastırıp, onun karşımda, onun gözlerimin içinde, onun kalbimin atışları kadar yakınımda olduğunu düşündüm. *"Sevgilim, şuramda bir ağrı. Bir taş. Bir yangın. Bir yara izi. Bir yanık. Kalbim kalbinin kulu. Sevgilim, gözlerinde bir tanrı, şeytan, cennet, cehennem, gözlerinde araf, haviye, lezâ. Sevgilim sen, incir dalından ittin beni."*

Mania yanıyordu, küle dönüyordu. Tüm halk onun bir şeytana ait olduğunu düşünüyordu, herkes onun ruhunun şeytana satıldığını düşünüyordu. Mania için bu böyle değildi, Mania inandırıldığı bir ruhun ona yaptıklarını kabul ediyor, Mania o ruhun yollarını gözlüyordu. Mania için o ruhun nasıl göründüğünün önemi yoktu, sesinin, isminin, kimliğinin... Mania için o yalnızca Mantus'tu. Cehennem kralı, kalbini ateşe veren adam...

İnançlarının önünde intihar ediyordu Mania. Onu beklemek, ona inanmak, her şeye rağmen ona ellerini uzatmak intihardı. Mania bunu biliyordu, yine de intihar ediyordu.

Ben, Mania'nın ruhunu giyindiğimde, derim yanıyordu ve karanlık bir gölgeden ibaret oluyordum sanki. Bir adamın çizdiği, bir adamın boyadığı, bir adamın gecelerini yatırdığı tuvaldeki o resim, içi siyaha boyanmış siluet... Bazen Mania ile benim ruhum arasında görünmez, derin, kopması imkânsız bir bağ olduğunu düşünüyordum. Sanki o ve ben aynı insandık ama o yalnızca piyes sayfalarında yaşayan bir kadındı, bense gerçek hayatta nefes alıp veren yansımasıydım.

Günler birbirinin üzerine devrilmeye başladığında, artık Eskişehir'deki evi tutmuş, işlemleri halletmiştik ve oyunun da Aralık ayında sahne alınacağı kesinleşmişti. Haluk abinin başlarda işleri olması yüzünden aksayacağını düşündüğümüz oyun, Hür'ün egemenliğinde sağlam bir şekilde ilerleyerek kendini geliştiriyordu. Kasım ayı hayatımıza bir rüzgâr gibi hızla girmişti, ilk yarısının ne zaman geçtiğini bile anlamamıştık.

Şüphe gölgesi kalbimi kasıp kavursa da konuşmuyordum, sorgulamıyordum, zamanın önüme sereceği anı bekliyordum ama beklemek, içimdeki korkuları da besliyor gibiydi.

Scanned with CamScanner

Çağlar ve Yağış'ın eskisi gibi olma çabaları da tüm hızıyla devam ediyordu ama Çağlar farkında olmadan Yağış'a karşı aşırı tepkiler vermeye başlamıştı. Aralarındaki ateşin tek bir kıvılcımla harlanacağına emindim.

O günden sonra annemden haber alamamıştım, evde soğuk rüzgârlar esiyordu. Anneannem ve dedem evden ayrılacağımı öğrendiklerinde bu soğuk rüzgârlar yerini fırtınaya bırakmıştı. Dedem her ne kadar üzülse de yeni bir hayat kurmam gerektiğinin farkındaydı ama anneannem bu işin altında yatan gerçekleri öğrenmek için didiniyordu. Korhan ile gideceğimi bilmiyorlardı, evet ama dedemin bunu tahmin ettiğini biliyordum. Anneannemin de içten içe bu gerçeği görebildiğini düşünüyordum.

Korhan ile internetten eşyalara bakıyorduk, kafamızda bir şeyler oluşması için sık sık bu konuyu gündeme taşıyorduk. Son zamanlarda bana olan bakışlarının bir garip olduğunu anlıyordum ama irdelemiyordum. Sanki hiç ummadığı bir şeyle karşılaşmış gibi bakıyordu bana. Benden beklemediği tepkileri görüyormuş gibi... Anlamazdan gelsem de hislerim bu gerçekliğin altında hırpalanıyordu.

Taşınma işini bir aylığına ertelememizin en büyük nedeni aralık ayında gösterime girecek olan oyundu. Gece yarılarına kadar çalışmak için salonda kalıyordum, ardından Korhan beni alıyordu ya da Çağlar, Yağış ve bizi eve bırakıyordu. Nüfus kâğıdı üzerindeki doğum günüm, her sene kutladığım doğum günüm olduğundan yaklaşan doğum günüm için şimdiden hazırlıklar yapmaya başlamışlardı.

Yağış, Korhan'a gerçek doğum günümü söylemem gerektiğini söylemişti ama doğum günümde yaşananların üzerine Korhan'a bunu söyleyip, doğum günümde yaşadıklarıma daha da fazla üzülmesini istemiyordum. O yüzden doğum günüm şimdilik bir sırdı, 26 Kasım geldiğinde sade bir kutlamayla bunu hasıraltı edebilirdim.

13 Kasım

Yırttığım takvim yaprağının altındaki tarih buydu.

Saçlarımı kulağımın arkasına ittim. Üzerimde bir ağırlık, gözlerimde uykusuz olmamama rağmen derin, mor halkalar vardı. Korhan'ın tıraş kolonyasının kokusunu alıyordum. Bir süre sonra koyu kırmızı ışığın aydınlattığı odanın kapısı açıldı, Korhan altında bir havlu ile içeri girdi, ensesindeki küçük havluyla da yanaklarını kuruluyordu. Havluyu yüzünden çektiği an dudaklarım aralandı.

Sakallarını kesmişti.

Sakallarını kestiği için, yanağının kenarındaki siyah, noktadan biraz daha büyük olan ben daha belirgin görünüyordu. Ve yüzündeki izler... Her nedense sakallar yüzünü terk ettiğinde, yüzüne daha yumuşak bir ifade değil de daha sert bir ifade eklenmişti; yüzünü çizen tüm kemikler artık daha belirgindi ve izleri de saklanmıyordu, sanırım bundandı.

Ona doğru bir adım atıp, "Tıraş olmuşsun," dedim şaşkınlıkla.

Kaşlarını kaldırıp, havluyu ensesine bastırarak, "Kötü mü olmuş?" diye sordu.

"Hayır, çok iyi görünüyorsun." Bir an açık sözlülüğüm kendi yanaklarımı ısıttı, onun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti ve sonra uzun, düzgün dişlerini göstererek sırıtmaya başlamıştı.

"Bana âşık olduğunu bu kadar belli etme," dedi. Ensesine bastırdığı havluyu kenara fırlattı. Odanın kenarında kahverengi bir valiz vardı, valiz ağzına kadar çamaşırla doluydu, hepsi Korhan'a ait parçalardı. "Buradan giderken alacağım çok şey yok. Seninkiler ne âlemde?"

"Bir kısmını hazırladım," dediğimde bana garip garip baktı.

"Nurşan, bir kısım dediğin kaç valiz tam olarak?"

"Hazır olan iki valizim var," dedim ve yüzünü buruşturup komik bir ifade sergiledi.

"Ulan Gülle, cepheye erzak mı taşıyorsun?"

"Ne ilgisi var ya?" Ona cins cins baktım. "Sen de valizini ağzına kadar pezevenk gömleğiyle doldurmuşsun."

"Zevksiz," dedi Korhan. "Güzel gömleklerime taktığı isimlere bak, o pinpon topu burnunu koparırım senin. Az laf, çok iş. Hadi donlarını valize koy..."

"Senin donlarını ben neden koyuyormuşum? Kendin koy."

Scanned with CamScanner

"Donumun içindekini de kendime koyarım artık," dedi, aramız da düz bir bakışma geçti. Üzerine siyah, uzun kollu balıkçı yaka ince bir kazak giydi, sırtımı dönüp o giyinirken sokağı izlemeye başladım. Bir süre sonra bilgisayar tuşlarından gelen sesler dikkatimi çekince omzumun üzerinden ona baktım. Bilgisayarının şifresini girdi, bilgisayar açıldı ve daha sonra Korhan birden ayağa kalkıp, "Siktir ya," diye söylendi. "Benim Akşın'a para bırakmam gerekiyordu."

"Ne parası?"

"Geçen geceki yevmiyesini almamış," dedi Korhan. "Adam bana bırakmıştı, verirsin diye. Kedilere mama falan alayım derken kendine sigara almayı unutuyor, gidip bırakayım çocuğa, sigarası yoktur belki." Korhan tekli koltuğa serili olan deri ceketini aldı, omuzlarına atarken bana baktı. "Sen beni burada bekle."

"Ben de gelseydim?"

"Yok," dedi. "Hemen gider gelirim, sen evde kal."

"Peki," dedim anlam veremeyen gözlerle ona bakarken. Bana yaklaştı, eğildi, aramızdaki boy farkını kapatamasa da bana üstte üstten derin gözlerle baktı. Yeşil gözlerinin içinde umutlarım vardı, hayal kırıklıklarım vardı, sırtlandığım acılar ve dudaklarımdan dökülen titreyen kahkahalarım vardı. Bir eli yanağıma kaydı, avucunun içini yanağıma bastırdığında, içimde anlam veremediğim bir duygu yoğunlaşması boğazıma kadar yükselerek parmaklarını boğazıma sarmıştı. Dişlerini sıktığını fark ettim, kemikli yüzüne derin kuyular açıldı, gözlerinde ise geceye ait pençe izleri vardı.

Bana, bu dünya üzerinde hiçbir şey benden daha değerli, daha önemli, daha anlamlı değilmiş gibi bakıyordu.

Bana, ellerinden kayıp gidişimi izliyormuş gibi bakıyordu.

Bana, güvenmek istiyor gibi bakıyordu.

Benim ona inandığım gibi o da bana inanmak istiyor gibi bakıyordu.

"Söylesene," dediğinde bir an anlayamadığım için ona tuhaf tuhaf baktım. "Beni sevdiğini."

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı. "Seni seviyorum."

Gözlerinin bir an bir insan olduğunu, darağacında durduğunu, ayaklarının altındaki iskemleye tekme vurulduğunu düşündüm. Öyle hızlı bir şekilde sönmüştü ki gözlerindeki ışıklar, bir anda kızıl ışığın altında karanlık bir gecenin içinde yapayalnız kalmıştım sanki.

Beni yapayalnız bırakmıştı sanki.

"Geleceğim," dedi. "Gitme."

"Neden gideyim ki?" diye sordum, yine o kasırganın sesini duyuyordum, zihnimdeki tüm pencerelerin camlarını kırıyor, kapıları yerlerinden sökmeye çalışıyordu.

Dudakları anlam veremediğim bir şekilde yukarı kıvrıldı. Elini yüzümden çekti, kapıya yöneldi, arkasından baktığım sırada elini kapıya attı ve bir an durdu. "Nurşan."

"Hım?"

Bir süre bekledi ve o süre, benim için ölüm gibiydi.

"Hiç."

Gözlerim sırtında takılı kaldı, onun da aklı bana takılmış gibiydi. Korhan kapıyı açtı, dışarı çıktı ve odanın kapısını üzerime kapattı; beni odada kendimle bıraktığında, bilgisayara aniden düşen bildirim sesiyle olduğum yerde yavaşça sıçrayıp gözlerimi bilgisayara çevirdim. Mail kutusuna düşen yeni bir ileti olduğunu görmüştüm. Ardından dış kapının kapanırken çıkardığı sesi duydum.

İçimde tekrar dalgalanmaya başlayan şüphe denizinde kendi cesedimi taşıyan bir tabut yüzüyordu. O tabutun içinde aslında ölmemiştim, tabuta durmadan yumruklar indiriyordum ve her yumruk darbesinde, tabut biraz daha hasar görüyor, tabutun içi su almaya başlıyordu.

Mail kutusuna bir ileti daha düşünce gözlerimi bilgisayardan uzaklaştırmaya çalıştım ama kalbimin atışları bir anda hızlanmaya başlamıştı.

İçimden bir ses, "Bak," diyordu. "Bak ve bitsin, kendine yaptığın işkenceyi sonlandır. Bu saçma sapan şüpheden arın. Onun yüzüne bakarken hiç mi utanmıyorsun bu düşüncelerinden?"

Diğer yanımsa öfkeyle, "Ya doğruysa düşündüklerin?" diyordu. "Ya gerçekten o, senin sandığın kişi değilse?"

Elime bir bıçak vermişti o iki yanım, o bıçağı ya kalbime saplayacaktım ya da ellerime. Ya ellerime o bıçağı saplayıp unutacaktım her şeyi, kuşkularla yaşamaya alışacaktım ya da ellerime değil kalbime saplayacaktım o bıçağı ve korktuğum her neyse onunla karşılaşacaktım.

Bilgisayarı sehpanın üzerinden aldıktan sonra tekli koltuğa oturdum, çaprazımdaki sustalının yine ağzı açık duruyordu ve ben,

Scanned with CamScanner

bilgisayarı dizlerimin üzerine koyarak parmaklarımı imlecin üzerin-
de gezdirmeye başladım.

Mail kutusunu açmak ve açmamak arasında gidip geliyordum.
Ardından dayanamadım ve mailine girdim. Birikmiş birçok mail
vardı ama açılmış mailleri de epeyce fazlaydı. Maillerden birinde
kendi adımı gördüğümde donup kaldım. İmleci usulca hareket etti-
rip, titremeye başlayan ellerimle maili yavaşça açtım ve kalbimdeki
tüm atışların da tıpkı ben gibi donup kaldıklarını hissettim.

Bu, Erdem'e attığım maillerden biriydi. Uzun bir maildi, saçma-
ladığım bir maildi, attıktan hemen sonra parkta onu gördüğüm ma-
ildi. Gözlerime inanamıyordum, sadece bir hayal olmasını, bir göz
yanılması olmasını istiyordum. Gözlerimi kapatıp açtığımda, kuca-
ğımda duranın bir bilgisayar değil İncir olmasını istiyordum. Tam o
sırada İncir bacaklarıma dolandı, tenim onun sürtünüşüyle irkildi
ama gözlerimi mailin açık durduğu bilgisayar ekranından alamadım.

"Korhan," diye mırıldandım kendi kendime, hayretler içinde
maile bakmaya devam ederken. Kendimi kandırmak için binlerce
bahane üretiyordum içten içe ama hiçbiri mantığa sığmıyordu. Man-
tık işte şu an tam karşımda duruyordu. Görmezden geldiğim her şey
karşımda duruyordu.

Mailden kalbim de ellerim gibi titrerken, ne yapacağımı bilemez
bir halde çıktım ve bir diğer maili gördüm. Hemen benim attığım
mailin üzerinde duruyordu. Maile tıkladım, yüreğim kalıbına sığ-
mıyordu. Göreceklerimden hem delicesine korkuyor hem de onları
görmek için çaba sarf ediyordum.

Tam şu an ölsem yeriydi.

Mailin Erdem Demirel'den geldiğini gördüğümde gözlerimi
yumdum, parmaklarımı imlece farkında olmadan sertçe bastırdım
ve içimin iniltisini sessizliğimle bastırdım.

Gözlerimi yeniden açtığımda, gözlerim beklediğimin aksine
dolu değildi ama yüreğim, sanki gözyaşlarımı oraya hapsetmişim,
hepsini kalbime zincirlemişim gibi dopdoluydu. İnsan içinden ağlar
mıydı? Benim gözyaşlarım içime süzülmeye başlamıştı.

Mailde, 'Kız çok zeki, video kayıtlarından da gördüm, cin gibi
bakıyordu. Emin misin?' yazıyordu.

Kız çok zekiydi demek? Ben mi zekiydim? Benden mi
bahsediyorlardı? Ben zeki falan değildim. Ben, aptalın ta kendisiydim.

Mailin altındaki cevaba tıklayıp, cevabı içimde harlanmaya başlayan
bir yangınla okumaya başladım.

'Eminim, dediklerimi yap yeter. O zekiyse benim de adım Kor-
han.'

Ellerimi hızla bilgisayardan çekerek avuçlarımı birbirlerine yas-
ladım ve ağzımı ellerime bastırırken gözlerimde parçalanmış bir ifa-
deyle kelimelere inanmak istemiyormuş gibi baktım.

Bu, olamazdı.

Böyle bir şey benim başıma gelmiş olamazdı.

Ben ona ne yapmıştım ki?

Hızla maillerden çıktım, daha fazla okumak istemiyordum. Bü-
yük bir hızla, panikle, titreyen ellerim, çarpıntıları yeri göğü inleten
kalbimle belgelerine girdim. Bir sürü belge arka arkaya sıralanmaya
başladı.

Biri tüm ışıkları söndürmüş, beni karanlığın içinde kimsesiz bı-
rakmıştı ve bu biri, Korhan'ın ta kendisiydi.

Word dosyalarını bir bir açmaya başladım, her açtığım dosya-
da kelimeler sıralanıyor, çoğu benim ezberime aldığım cümlelerden
oluşan metinler içimdeki ateşin gitgide daha da yükselerek kalbime
sıçramaya başlamasına neden oluyordu.

Ben nasıl bir oyunun içindeydim?

Kelimeler, içimdekileri tarif etmeye yetmezdi.

İçimdekiler için tüm kelimeler yetersizdi.

Hiçbir yazar, oturduğu yerde boşluğu izleyerek düşünürken,
benim hissettiklerimi kalemine mürekkep gibi yükleyip, sayfalara
dökemezdi.

Word dosyalarından yanan bir evden kaçan bir kadın gibi ka-
çarcasına çıktığımda, Word dosyalarının olduğu klasörün içindeki
bir diğer klasör dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Klasöre tıklamamla
tarihlenmiş onlarca video önüme patır patır dökülmeye başladı. Bu
videoların neredeyse tamamı kapak resminde benim olduğum vide-
olardı ve neredeyse tümü oyunlardaki performanslarımın kayıtla-
rından oluşuyordu. Bir tanesi dışında... Kapağında Erdem ve Akşın
olduğuna emin olduğum iki adamın olduğu videoya çift tıkladım ve
ekran karardı.

Video başladı.

Scanned with CamScanner

Bir oda... Kameranın sahneye aldığı ilk görüntü, bu odaydı. Odanın duvarları kırmızıya boyanmış, oda posterlerle süslenmişti. Odada büyük bir televizyon vardı, televizyon ekranında benim sergilediğim performanslardan birine ait olan video oynatılıyordu ama aslında oynamıyordu, video dondurulmuştu. Bir süre ne olduğunu anlamaya çalışarak, içimde dalgalanan bir hisle ekranı izledim. Korhan'ın yürüyüp sandalyeye oturduğu anı izledim, ardından Akşın elinde bir sigara ile onun önünden geçerek köşedeki kanepeye oturdu ve Erdem'in sesini duydum.

"Yani sen şimdi diyorsun ki, bu kızı kendine âşık et, öyle mi?"

Erdem'in kurduğu soru cümlesi bir heyelan oldu, kalbime ağaçlar gibi dikilmiş tüm o duyguları köklerinden kavrayarak kaydırdı ve duygular, kaburga kemiklerime dökülmeye başladı. Bir elimi kaldırıp alnıma koydum, gözlerimde anlam veremeyen bir ifade vardı, evet ama o ifade ateşe verilmişti; şimdi gözlerimde, içimi kazıyan duygunun yankıları vardı.

"Aynen öyle," dedi Korhan, gözlerinin benim donmuş görüntümde olduğunu fark ettim. Yeşil gözleri canlıydı, beni izliyordu fakat kalbi... Kalbi, aynı bakan gözlerinin aksine, sanki göğsünün altında aynı değildi. "Bu kızı kendine geri dönülemez şekilde âşık etmeni istiyorum. Önce yazdıklarınla zihnini ele geçireceksin, sonra kendini gösterip onu parmağında oyuncak edeceksin."

Biri nefes boşluğuma tekme atmış gibi nefesim kesilince bir elimi kara zorla açıp avucumu koltuğa bastırdım.

Kaburga kemiklerimde kara bir leke oluşmuştu.

Kaburga kemiklerimde bir ağrı doğmuş, kalbime doğru yola koyulmuştu.

"İyi de onları sen yazdın," dedi Erdem. "Neden kendin yapmıyorsun?"

"Ben onun tipi değilim, onun tipi senin gibiler." Korhan'ın bu kesin cümlesi boğazıma dolanmış bir intihar ipi gibiydi. "Bu kızın hayatındaki en büyük etki olmanı istiyorum senden. Attığı her adımda yere kendi gölgesi değil, senin gölgen düşsün."

"Ne diyorsun, Korhan?" diye fısıldadım sanki beni duyabilirmiş gibi, sanki bu mümkünmüş gibi, sanki o anı durdurup zamanın içinden silebilirmişim gibi.

"Benden neden bunu istiyorsun? Bu kız sana ne yaptı ki?"

Bu soru... Gözlerimden yaşlar akmaya başlamadan hemen önce kuracağı cümlenin altına zemin olan soruydu.

Korhan burnundan sert bir nefes vererek güldü:

"Bu kızın ruhunu istiyorum. Ve sen onu mahvedecek, sonra da onun savunmasız ruhunu benim önüme atacaksın."

"Korhan, neden?" diye fısıldadım sesim titrerken, gözyaşlarım durmadan akıyorlardı, yüzüm gözyaşı damlalarıyla dolmuştu.

"Neden?" diye sordu Akşın. "Neden bu aptalca istekten vazgeçmiyorsun?"

Sesi, içimin yangını olmuştu. "Vazgeçmeyeceğim," dedi Korhan orman yangını gibi sesiyle. "Onun bu dünyadaki cehennemi olmak istiyorum." Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırmamak için kendimi sıktığım sırada şunları fısıldadı: "Öyle bir cehennemi olmak istiyorum ki, yaşamak ölmekten daha korkunç gelsin."

"Bırak zavallı kızı," dedi Akşın. "Bunu ona yapma."

"Eğer beni seveceğini bilseydim, onu kendi ellerimle mahvederdim." Korhan'ın sesi bir deprem gibi üzerime yıkılıyor, beni de yıkıyordu. "Ama o beni sevmez. Bu yüzden sen, ona kendini sevdirecek, sonra da onu bana getireceksin. O sırf seni kaybetmemek için benim yatağımı ısıtacak."

"Korhan!" diye bağırdı Akşın birden. "Neler söylüyorsun? Zavallı kıza bunu yapamazsınız!"

"Ben seni zaten seviyorum," diye fısıldadım paramparça sesimle. Gözlerimden yaşlar kayarken avuçlarımı yüzümü yolmak istiyor gibi yüzüme bastırdım. "Neden böyle şeyler söylüyorsun? Ben seviyorum zaten seni. Ben seni..." Birden hıçkırarak ağlamaya başlayacağımı sandım ama kendimi öyle bir sıkmıştım ki, kalbim patlayacaktı.

Videonun sesi aniden gitti.

Kapının kilidinin çevrilirken çıkardığı tok sesle birlikte ellerim bilgisayarın iki yanına düşüp koltukta ölü bir beden gibi öylece asılı kaldılar.

Bu görüntüler, bana söylenen yalanın attığı çığlığın yankısıydı ve ben sonunda o yankıyı duymuştum.

Video kapandı.

Yalanın kaburga kemiği kırıldı.

"Neden?"

Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı.

Scanned with CamScanner

12. Perde
İhanetin Soluk Boşluğu

Bir yalanın koynunda uyumuştum.
Bir yalanın gözlerinin içinde kaybolmuştum.
Bir yalan ellerimi tutuyordu.
Bir yalan tenime dokunuyordu.
Bir yalan bana beni seviyor gibi bakıyordu.
Kelimeler, belki ona kuracağım için, belki de yaralarım çok yeni olduğu için canımı acıtıyordu.
Kendi göğsüne yasladığı silahın şarjörünü benim kalbime boşaltmıştı.
O bir yalancı değildi, o yalanın ta kendisiydi.
Ve ben, iki elimi ona uzatıp, bileklerimi birbirine bastırarak beni tutuklamasına gönüllü bir şekilde izin vermiştim.
Yaşadıklarım bir köprü gibiydi ve ben o köprünün üzerinde karşıya geçmeye çalışıyordum. Köprünün arkamda kalan kısmında eski hayatım, eski benliğim, olduğum zamanlar daha güçlü hissettiğim eski İs vardı; köprünün ulaşmaya çalıştığım kısmındaysa Korhan beni bekliyordu ve elleri arkadaydı. Bir elini bana uzatıyor, diğer elini arkasında saklamaya devam ederek beni yanına çağırıyordu. Ben, sallanan köprünün çürümüş tahtalarına basa basa, aşağıdan yükselen alevlerin arasında ona doğru ilerliyordum korkusuzca. Sonra Korhan bir anda sakladığı elini gösteriyordu, elindeki sustalı her

Scanned with CamScanner

zaman ağzı açık bir şekilde masada tuttuğu sustalısıydı, o sustalıyla köprünün iplerinden birini kesiyor, ben tam aşağı düşeceğim anda köprünün diğer ipini yukarı çekerek beni kurtarmaya çalışıyordu.

Korhan, beni öldürürken, beni kurtardığına beni inandırmak istiyordu.

Bu odaya ilk girdiğim andan beri hep açık duran sustalıyı bir gün bana saplamak için hazırda bekletiyordu.

Artık o sustalıyı bana saplamasına gerek yoktu, çünkü o sustalı her ne kadar masanın üzerinde duruyor olsa da ben onu kalbimin içinde hissediyordum.

Gözlerimdeki yaşları avuçlarımla hızlıca silip ellerimi koltuğa bastırdığımda, zihnimde bir hortum çıkmıştı ve Korhan'ın kurduğu tüm cümleler o hortumun içinde döne döne büyümeye başladı; ardından hortum durdu, en tepeye oluşan cümleleri iri dolu taneleri gibi kafama yağmaya başladılar.

Şimdi o bana eşsizmişim gibi hissettiren cümlelerin tamamı, bir paçavraymışım gibi, bir aptalmışım, onun palyaçosuymuşum gibi hissettiriyordu.

Korhan'ın kapının kulpunu aşağıya çekmesiyle gözlerime sinen donuk ifade büyüdü ama içimde yanan yangınların gözlerimdeki buzları çözmesinden çok korkuyordum.

Kapıyı açıp gözlerini gözlerime bir ölüm namlusu gibi doğrulttuğu an, bir yalan ile göz göze geldiğim ilk andı.

Diken yeşili gözleri gözlerimden gerçekleri koparır gibi koparak kucağımdaki bilgisayara kaydı, ardından tekrar bana baktı, gözleri gözlerime teslim olmuştu ama bu teslimiyetin içinde bile karanlık yalanlar vardı.

Bana karanlıkta bir ışık yakmıştı, beni o ışığın gölgesiyle baş başa bırakmıştı.

Karanlıkta yanan her ışığın bir gölgesi olduğunu, onun diken yeşili gözlerine bakarken bir yalancıya âşık olduğumu fark ettiğimde anlamıştım.

Şimdi o da tıpkı benim gibiydi.

Bakışlarım ellerinde tuttuğu kırmızı kasımpatılara kaydığında, yüreğimi dağlayan acı hâlâ haykırarak kaburgalarıma zehir gibi yayılmak için kalbimi yumrukluyordu. Bilgisayarı yavaşça sehpanın üzerine koyup, kırmızı damarlarla sarılmış, kirpikleri ıslak yeşil

gözlerimi gözlerine çevirerek, en gerçekçi maskemle ona usulca gülümsedim.

"O kırmızı kasımpatılar, benim için mi?"

"Evet," dedi, tedirgin görünüyordu, belki de yalanını yakalamdan korkmuştu. Ama Korhan aptal değildi, Korhan sandığımın aksine, düşündüğümden de zeki bir adamdı. Bu bilgisayarı ortada bırakmasının bir sebebi olduğu çok açıktı.

Korhan, her şeyi bildiğimi biliyordu.

"Kırmızı kasımpatılar." Dudaklarımdaki sahte gülümseme silinmedi. "Anlamı neydi?" Yaklaşıp, ellerinin arasında tuttuğu kasımpatıları aldım, gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, yeşil gözlerinde çok farklı anlamlar bulmuştum. Çok derin, dipsiz...

Kasım ayında çıkan kasımpatılar, ölüm çiçekleri olarak bilinirlerdi. Yaşarken ölümüm olmuştu, bunu kabul mü ediyordu? İstediği buydu. İstediğini almış da bunu kutluyormuş gibi çiçekleri bana getirirken her şeyi öğreneceğimi biliyordu.

Ondan aldığım ilk çiçeğin, ölüm çiçeği olacağını nereden bilebilirdim ki?

Kırmızı kasımpatının anlamı tutkuydu, aşktı, ihtirastı ama bir de karanlık anlamları vardı; ihanet, yalan, ölüm... Bana yalanın çiçeğini veriyordu, bana beni öldürdüğünü kabullenişinin çiçeğini veriyordu, bana ettiği ihanetin çiçeğini veriyordu.

Şimdi çok çaresizdim.

Acılar yuvam olmuş gibi çaresizdim.

Ona elimi uzatsam elimi tutacaktı, biliyordum ama tuttuğum el sadece onun eli olmayacaktı, ben yalanın da elini tutmuş olacaktım. Yalan söylemeye alışkın bir insan için bile çok ağır olan bu yalan, ruhuma tüm yaşadıklarımdan daha ağır bir darbe indirmişti. Kolay şeyler yaşamamıştım, benim yaşadıklarım çok zor şeylerdi ve bir de üzerine inandığım tek insanın bıçağı sırtıma saplanmıştı; aslında ben uzun zamandır sırtımda o bıçakla yaşıyordum.

"Yol kenarındaki kadın elime tutuşturdu," diye yalan söyledi, gözlerim gözlerinden ayrıldı. "Senin gözlerin neden kızardı? Bilgisayar ekranına çok baktın sanırım."

Boğazım düğüm düğümken ona bakmaya başladım ama bakışlarım sitem doluydu. Her ne kadar dilim suskun olsa da gözlerim

Scanned with CamScanner

duygularını saklayamıyordu ve o, benim gözlerimdeki tüm his birikintilerini görüyordu.

Kirpiklerimin ıslaklığını görüyordu ama yine de ağladığıma ihtimal vermek istemiyordu.

Madem bu oyunu sürdürmek istiyordu, paramparça olan kalbimin yanına her yanından bıçaklanmış bir ruh da kalsa ona uyum sağlayacaktım. O benim gözlerimin içine bakıp, o videoda söylediği her şeyi söyleyene kadar onun gözlerinin içine bakmaya devam edecektim.

Belki çok ağlayacaktım, belki kahrolacaktım, belki bir adım atacak halim bile kalmayacak ve bir harabeye dönecektim ama yine de onun gözlerine bakmaya devam edecektim.

"Baksana, ben acıktım," dedim elimdeki kasımpatıları sustalının açık durduğu sehpaya bırakarak. "Bir şeyler hazırlayayım."

Korhan şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Gözleri bir ara sehpanın üzerine bıraktığım kırmızı kasımpatılara kaydı ama çok uzun süre orada kalmayan bakışları yeniden bir bıçak gibi bana saplanmıştı.

Bu yalanı ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Gerçekleri onun sesinden dinlemezsem, o konuşurken gözlerinin içine bakmazsam, her ne kadar gözümle görmüş, kulağımla duymuş olsam da buna inanamazdım. Kalbim çok aptaldı. Bir acı daha ne kadar devam edebilirdi? Her nedense duyduklarımın acısı hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Nurşan," dediğinde kapıya yönelmiştim, o benim adımı zikredene kadar ben ellerimin tir tir titrediğini anlamamıştım bile.

Haykıra haykıra ağlamak istiyordum.

Onun kollarının arasına girmek, ona sığınmak ve ona sığınırken neden beni mahvettiğini sorarak ağlamak. Saatlerce ağlamak... Sadece tek bir soru kelimesini defalarca kez tekrar ederek, bir çocuk gibi, çaresiz bir insan gibi, savaşı kaybetmiş, yenilgiyi tatmış bir asker gibi öylece, deliler gibi ağlamak... Neden?

Bana bunu neden yapmıştı?

Parçalara ayrılan güvenime rağmen dudaklarımda kırgın bir tebessümle omzumun üzerinden ona bakarak, "Hım?" diye mırıldandım.

İçime nasıl duygular ektiğini biliyor muydu? Bana çiçek değil, mezar toprağı getirseydi bu daha anlamlı olmaz mıydı? Keşke onun cenaze namazını kalbimde kılmaya yetseydi duyduklarım.

"Hiç."

Gözlerimi kapıya çevirdim. Bunu diyeceğini biliyordum içten içe. Tam kapıyı açacakken, "Kewê," dedi kısık sesle.

Duraksayıp tekrar, "Hım," diye mırıldandım.

"Bana bak."

Bir an bu söylediği, çok yakın olan ama sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi hissettiren geçmişin içinden çıkıp gelmişçesine sarstı beni. O zamanlar kafamda olduğu adam ve şu an olduğu adam arasında çok büyük farklar vardı. O adam sadece bir yabancıydı, hayatımın sınırlarında dolaşan esrarengiz bir yabancı, çekici, heyecan verici. Şimdiki adam ise bana kalbim kadar yakındı fakat yaptıkları, bizi bir avcı ve avdan ileri götürmüyordu. Ben o avcının benim yaralarımı saracağını düşünmüştüm, ona sadık olur, yanında kalırdım iyileşince. Ama o avcı, beni bana yeni yaralar açabilmek için iyileştirmişti.

Bir şey söylememesi bekleyişimin süresini arttırıyordu ve geçen her saniye, acımın üzerine yeni acılar dökerek içimdeki acılarla dolu denizin yükselmesine neden oluyordu.

Bu adam, tanıdığım adam değildi; bir yabancı değildi. Bu adam bana kalbim kadar yakındı, bu adam beni kalbimden bıçaklamıştı; sanki kalbime girmesinin nedeni bile bıçağını doğru yere saplayabilmek içindi.

Korhan'ın yere düşmeye başlayan adımlarıyla, şeytanın gölgesi üzerime örtündü ve şeytanın kolları belimi sararak beni karanlığına doğru çekti. Kollarını belime sarıp, sırtımı göğsüne yasladığında ağlamamak için dudaklarımı kemiriyordum. *Lütfen*, diyordu içimden bir ses. *Lütfen bana şefkat gösterme. Ağlarım. Çok ağlarım. Senin kollarında, yaptıklarına ağlarım.*

Yapma, Korhan.

Senin kollarında, senin için ağlarım.

Elimi karnımın üzerinde duran eline koyup yutkundum, gözlerimi yakmaya başlayan yaşlar tüm duygularımı toplayıp siktir olup gitsinler istiyordum. Bu duygular benim ölümcül yaramdı ve her gün daha da çoğalarak beni ölümün kıyılarına sürüklüyorlardı.

"Gitmek istiyor musun?"

Sorusu beni derinden yaralarken, içten içe neyden bahsettiğini ikimiz de biliyorduk. Hayır, gitmeyecektim. O, benim gözlerimin içine bakarak yaptıklarını anlatana dek, hiçbir yere gitmeyecektim.

Scanned with CamScanner

"Neden gitmek isteyeyim ki?" Omzumun üzerinden ona bakmaya çalıştığımda, yüzünü saçlarıma bastırarak, "Dur böyle," dedi yüzümü görmeye tahammülü yokmuş ya da yüzümü görmek, gözlerime bakmak onu mahvedermiş gibi.

Nasıl oluyordu birini mahvetmek? Mahvolmak nasıl oluyordu? Mahvolmayı mı tadıyordu?

"Sen iyi misin?" Mırıltım sakindi, gözlerim ise artık kül rengindeydi; kavrulup yandığım anların ardında bıraktığı küllerdi bunlar. Kısacık bir süre zarfında bir hayat nasıl böyle allak bullak olabilirdi?

"Evet," dedi Korhan. "Sen buradasın, ben iyiyim."

Kaşlarım çatılır gibi oldu. Öldürmelere doyamadığı yanında olduğu için mi bu kadar iyiydi? Sahiden, beni öldürmek bu kadar iyi mi hissettiriyordu? O zaman acilen kendimi öldürmem gerekiyordu çünkü iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sanki o bana dokundukça, dokunuşlarından düşen izler bir kahkaha olup bedenimle alay ediyordu.

Yüzünü saçlarımdan çıkarmadı ve o soru yeniden dilinin ucunda bir güneş gibi doğdu ama bu kez güneş karanlık, şeytan ise dilim kadar sessizdi: "Neden böylesin?"

"Bilmem," dediğimde duraksadığını hissettim. "Sen biliyor musun? Neden böyleyim?"

Dudaklarını enseme bastırdı, tüm olanlara rağmen dudaklarının teması içimi titretirken kendimden bir adım daha uzaklaşarak, içimde duyduğum öfkenin merkezine ruhumu yerleştirdim.

"Aklımdan seninle ilgili şeyler geçerken sana seninle ilgili bir şey söylememi istedin," dedi, sesi bir rüzgâr gibi zihnime daldı, zihnimdeki romanın sayfaları dağılarak uçuşmaya başladı. "Aptalsın. Bana kendimi iyi hissettirmek için her şeyi yapıyorsun."

Duraksadım. Öyle mi yapıyordum?

Ben bunu yaparken, o beni neden mahvediyordu?

Beni neden tüketiyordu?

Bana bunu neden yapmıştı?

"Ne yaptım ki?"

"Yapıyorsun işte. Çekip süründürmen gerekirken yine en tepeye koyuyorsun."

Sanki aramızda şifreli bir konuşma vardı. Gerçekleri açıkça konuşamıyorduk ama kelimeler, altlarına gizledikleri anlamlarla sahnede dans ediyorlardı.

Sustum ama bu kez yalan susmadı.

"Hani büyük bir akvaryumlarda köpekbalıklarını eğitirler ya, öyle," dedi, bir an bu söylediği beni şaşırttı ama kıpırdamadım. "Onlar köpekbalıklarını eğitmeye çalışırlar, olmayacağını bilirler ama uğraşırlar. Bir gün bir parça et verirken kolunu kaptırırlar, kolunu kaptırınca da köpekbalığını öldürürler ya da suyuna geri bırakırlar. Kolunu koparıyorum, devam ediyorsun. Bacağını koparıyorum, inatla inanıp devam ediyorsun. Ne öldürüyorsun ne de serbest bırakıyorsun. Sonra fark ediyorum ki sen bıraksan da ben alışmışım, yine gelip bir yerini koparacağım."

Yutkundum.

Çığlık atarak ağlamak istiyordum.

"Bu kitabın sonunda ya evcil bir köpekbalığı olacağım ya da seni de benimle suda yaşamaya alıştıracağım."

"Peki ya olamazsan ve ben alışamazsam?" Sorum bir an onu duraksattı, benim içimdeki kalp ise zaten durmuş bir saat gibiydi; zaman kavramı yoktu, sadece acıyı hissediyordum, kalp atışlarımı değil.

Sadece acıyla vardım, her zerremde, tüm hücrelerimde, ruhumun derinliklerinde acıyı tüm gerçekliğiyle hissediyordum. Önüme koyduğu duyguların tümünü ateşe versem bile onları küle çevirmeyeceğimi bildiğimden, bu işe kendimi yakarak başlamak, kendimi yok ederek onun bana verdiği duygulardan da böylelikle kurtulmak istiyordum.

"Bir yazarı kelimelerinden ayıramayacağın gibi, beni de senden ayıramazsın," dedi. Ama o benim ruhumu bedenimden ayırıyordu, kalbimi atışlarından koparıyordu, beni mahvediyordu. "Bir yazar, yazmaya başladığı ilk zamanlar aslında bir yazar değildir, onu vazgeçirebilir, ona engel olabilirsin ama yazmaya alışmış birinin elinden kalemini alamazsın. Ben sana alıştım. Bir yazarın yazdığı kitaba alıştığı gibi alıştım."

Kelimeler, dilimin altına bir bataklığa gömülüyormuş gibi gömüldüler.

O, benim hayatımdaki yalanın yazarıydı.

Scanned with CamScanner

O, benim bir yıkıntıya döneceğim anın yazarıydı.

Tüm kelimelerini beni tüketmek için kullanıyormuş, kalemin ucuna mürekkebi kalbime batırarak dolduruyormuş, benim kalbimden aldıklarıyla benim sonumu yazıyormuş gibi hissediyordum.

Bana bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.

Bana böyle bir şey yapacağı ihtimali, ne zihnimden ne de kalbimden hiç geçmemişti.

Ama o bana bunu yapmıştı. Bana bunu, sonunda nasıl hissedeceğimi bilmesine rağmen yapmıştı. Şimdi söylediği yalanın benden kopardıkları, ruhumun gitgide daha da eksilerek beni sadece kalbi çarpan ama hiçbir şey hissetmeyen bir robota dönüştürmeye başlayacaktı.

Oysa ben, içimde cayır cayır yanan hislerin var ettiğiydim.

Beni, benden kopardıklarıyla yok etmişti.

Kendini bir silah olarak kullanmış, hayatıma bir çıra gibi girerek önce kendisini sonra da beni ateşe vermişti.

"Bir yazarın yazdığı kitaba alıştığı gibi alışmak..." Dudaklarımı yalayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Biliyor musun bazı yazarlar yazdıklarını tek bir tuşla silebilecek kadar acımasızdırlar. Merak ediyorum, eğer bir yazar olsaydın ve ben senin yazdığın o kitap olsaydım, sen beni tek tuşla silebilir miydin yoksa kendinden eksilterek beni yazmaya devam mı ederdin? Boş versene, cevaplama bunu. Zaten bir roman değil miyim? Elbet sonunda biteceğim."

Korhan'ın sessizliği üzerime yıkıldı, roman sayfaları çevrilmeye başladı ve her sayfayı acıyı sırtlanan kelimeler lekelemeye başladı.

Bana her şeyi söylemesine ihtiyacım vardı.

Her şeyi bilmeye ihtiyacım vardı.

Nasıl kandırıldığımı bilmeye ihtiyacım vardı.

O söylediği tüm acımasız sözleri yüzüme, gözlerimin içine bakarak söylemesine, ölmekten daha çok ihtiyacım vardı.

Kelimeler ağzımda birer birer taşa döndüler.

Hüngür hüngür ağlamamak için sıktığım çenemin acısını kalbimde hissediyordum ama ona baktığımda, gözlerimde nasıl eksilteceğimi bilmediğim sevgiyi görüyordu. İçim ona söyleyemediklerimin ağırlığıyla doluydu, ruhum o ağırlığı kaldıramayıp çökmüştü ve tüm bunları ona gösterememek beni öldürecekti. Her şeyin tam ortasındaydım. Daha doğrusu onun

bana verdiği acının tam ortasındaydım; o kadar ortasındaydım ki bu ihanetin, burası ölümün ilk durağı gibiydi ama ben sanki aylardır zaten bu durakta duruyordum.

Onun kollarının bu denli büyük bir yalanın ağ gibi hayatıma örüldüğünü ve ben bu ağdan habersiz, yine o kollarda huzurla uyuduğumu bilmiyordum. Güzel rüyalar görüyordum o kollarda, o kollar beni güzellikleriyle kandırıyordu ama öyle bir şeydi ki kolları, kötü hissettirdiği zamanlarda bile sadece o kollarda kötü hissetmek istiyordum.

Sırtımı onun göğsüne yasladım, bu bıçağını saplamaya başladığı ilk yerdi; onun göğsüne, sırtıma açtığı yarayı sakladım. Bir eli yanağıma kaydı, büyük avucunu yanağıma bastırdı, diğer elini karnıma gömdü ve dokunuşları bendeki yaraların depreşmesine neden oldu.

Beni mahvetmiş bir adama, tüm mahvolmuşluklarımla sığındım.

Gözlerimin içine bakarak ellerimi, ayaklarımı koparana kadar ona sığınmaya devam edecektim. Çünkü benim bu gerçeği yalnızca ondan duymaya ihtiyacım vardı. Beni nasıl oluyordu da böyle bir hale sokabiliyordu? Nasıl oluyordu da insanların bana bunu yaptığını bilmesini sağlıyordu? Şimdi benim elimi tutar, beni kollarının arasına alarak sararken o insanlar yapacaklarını biliyordu, bu da mı onu etkilemiyordu? Utanması gereken kişi ben değildim. Gözlerimin içine bakarken yalanların gölgesinin altına saklanan insanlardı. Herkes utanmalıydı. Ben utanmamalıydım.

Ben bir şey yapmamıştım.

Ben belki de ilk kez bir annenin ak sütü kadar ak paktım.

Korhan bana yüzünü göstermedi, ben de onun gözlerinin içine bakacak gücü kalbimden yukarı çekemedim. Kalbimde asılı duran ölü bir beden gibiydi şimdi o güç, damarlarımdan var olmuş darağacında sallanıyordu ve kalbimin atışları, infaz edilen gücümün arkasından yakılan içli ağıtlardı.

Belki de bu gece yaşanana dek, hayatım boyunca her zaman en suçlu insanın kendim olduğunu düşünecektim. Aslında bu zaten benim için hep böyleydi; kim nasıl bir hata yapmış olursa olsun, önce kendi hatalarımı önüme çekerdim ve kendi hatalarım öyle bir bataklığa dönüşürdü ki, diğer insanın hatasına yer kalmazdı, çünkü ben zaten o bataklığa batmış, o bataklıkta kaybolmuş olurdum.

Scanned with CamScanner

Ama şimdi önüme koyabileceğim bana ait bir hata yoktu, şu an sadece o vardı ve bir de yaptıkları...

Her ne kadar kendimi kurban etmek daha kolay gelse de şu an kendimi kurban edebileceğim bir şey söz konusu değildi. Bu yüzden onu yargılamak zorundaydım ve bu, kalbimi ağrıtıyordu.

Korhan en büyük hasarı ruhuma vermiş gibi görünebilirdi ama aslında en büyük zararı savunmasızca çarpan kalbim görmüştü ve ben bunu göğüs kafesime kanıtlayamıyordum.

"Sessizsin," dediğinde sanki o da artık konuşmanın zamanın geldiğini düşünüyor gibiydi. Belki bu konuyu, belki de başka bir yanı... Ne fark ederdi ki? Korhan beni paramparça etmişti bir kere. Şimdi söyleyeceği yeni bir yalan, beni ne kadar daha derine gömebilirdi ki? Ben bir gecede bin metre yerin altına gömülmüştüm. O kadar derine ulaşmıştım ki, şeytanın arkasında durduğu kapının önüne geldiğimde cehennemin ateşleri kalbimin içindeki yangın kadar yakınımdaydı.

Ağlamaklı gelmesinden korktuğum sesime geçmişte giydirdiğim postlardan birini giydirerek, "Karnım acıktı," dedim yeniden hatırlatmak ister gibi. "Kurt gibi açım, biliyor musun? O kadar açım ki, kusana kadar yemek istiyorum."

"Kusmaktan korkuyorsun," dedi, bir an duraksadım, bu ayrıntıyı ona ne zaman söylemiştim ki? Midemde bir yanma hissetmeye başladım. Evet, kusmaktan çok korkuyordum, o kadar korkuyordum ki kusmaz, gerekirse tüm gece bulantı çeker, hatta hastanelik olurdum. Ama bu bilgiyi onunla hiç paylaşmadığıma çok emindim.

Onu sorgulamadım. "Evet," dedim. "Bu yüzden ağlayarak kusarım."

Korhan duraksadı, ben de duraksadım, kalbimin atışları bile duraksadı.

"Kusarak ağlamak mı istiyorsun?" Sorusu bir çocuğunkinden farksız olsa da sesinde yaşlı bir adamın kamburluğu vardı. Dudaklarımı güçlükle yaladım, evet, bunu çok istiyordum.

"Evet, o kadar çok yemek yemeliyim ki ağlayarak kusmaya başlamalıyım. Çok yemek yiyeceğim şimdi."

Korhan'ın karnımın üzerinde duran elini tenime daha fazla bastırdığını hissettim. "Eğer istediğin buysa, istediğin kadar yemek yiyebilirsin."

"Evet," dedim birden ondan uzaklaşarak, sonra ona bakmadan yavaşça güldüm ama ellerim titremeye başlamıştı. "Çok yemek yiyeceğim. Yarın hiçbir şey yemezsem sorun olmaz, şişko olmam sanırım." Elimi enseme attım. "Gerçi şu halimle de şişko değilim diyemiyorum. Yine de çok yiyeceğim."

"Şişko değilsin," dedi kısık sesle.

"Sorun değil, olsam da olmasam da çok yiyeceğim, kusana kadar."

"Ağlayarak kusana kadar," diye fısıldadı, başımı salladım ama yüzümü ona sunmadım.

"O zaman ne istiyorsan ye," dedi, ona bakmasam da başını sallağını hissettim. Kapıdan dışarı adım atacağım sırada, "Seni kusana kadar yemek yerken izlemek istiyorum, olur mu?" diye sordu, sesi zayıftı.

"Olur," dedim ama aslında bunu istemiyordum. Midem hiçbir şey almazmış gibi geliyordu bana, sanki tıka basa doluydu. Sanki yediğim kazığı bile sindirememiştim ve o kazık, bir ağaç gibi içimde dimdik dururken yiyeceğim her lokma o ağacın dallarına takılır, sonra da ağırlığımı arttırırdı. İçim, zaten taşıyamayacağım kadar ağırdı.

O benim arkamda, ben onun önünde karanlık koridorda bir tabutu omuzlarımızda taşıyormuşuz gibi yürümeye başladık. Sadece konuşsun istiyordum, bir şeyler sorsun... Bildiğimi bildiğini biliyordum. Can çekişmemi istiyorsa bile bunu ona vermezdim. Gözlerimin içine bakıp, yapmayı planlarken içini kaplayan karanlık cesaretle her şeyi bir bir anlatmasını istiyordum.

Mutfağın kapısını açtığım an mutfak penceresinden içeri ölü bir beden gibi devrilen far ışıkları önümde kapağı açık duran bir tabut gibi durmaya başladığında, attığım her adım sonun başlangıcındaymışım hissine kapılmama neden oluyordu. Karanlığı kalbine hapsetmiş olan mutfağın içinde ilerledim, far ışıkları silinerek ortamı terk ettiler ve ileride yanan sokak lambasının turuncu ışığı gölgelere sığınarak içeriye yağmaya başladı. Buzdolabının kapağını bumbuz olmuş ellerimle açtım, Korhan'ın köşedeki masaya kalçasını yasladığını ve ardından da beni izlemeye başladığını hissettim ama bakışlarım vurulmuş bir keklik gibi cansızca boşlukta asılı duruyordu.

Scanned with CamScanner

Buzdolabının rafında duran cam kavanozun yarısını doldurmuş fıstık ezmesine uzandım, onu aldım, ardından alakasız bir şekilde incir reçelini alarak masaya döndüm. Ona bakmadan ikisini masaya koydum, kafamı kaldırmadan, "Ekmek var mı?" diye sordum zayıf olmaması için uğraştığım tökezlemiş sesimle.

"Fıstık ezmesi ve incir reçelini aynı anda mı yiyeceksin?"

"Evet."

"Bu mideni allak bullak eder."

"Midem zaten allak bullak." Durdum. "Açlıktan."

Korhan başını salladı ama gözlerimiz buluşmadı, mutfağın içine far ışıkları bir defa daha doluşarak ortalığı anlık ışık seliyle yıkadı, ardından usulca geri çekilerek olduğumuz yeri yeniden karanlığa boyadı. Korhan bir ekmeği önüme koydu, ardından karşımdaki sandalyeye oturdu ve ben ekmeği elimle parçalamaya başladım.

İkiye ayrılması gereken ekmeği küçük sayılabilecek şekilde orantısız on üç parçaya böldüm.

Ellerimde ekmek kırıkları varken vicdanım bana sızlıyordu.

Parçalardan birini aldım, bu benim Korhan'dan sonraki hayatıma ait bir bölüm gibiydi, babamı kaybettiğim andan başlayan bir kitap sayfası gibi. Ekmek parçasına önce fıstık ezmesi ardından da incir reçeli sürdüm, ekmeği ağzıma atarken damağıma yayılan o beni hoşnutsuz eden tadı bile önemsememiştim. Hayatımdan bir bölümü çiğnemeye başladığımda gözlerim ekmek kırıklarıyla dolu masada, Korhan'ın ise diken yeşili gözleri benim yüzümdeydi.

"Bunun güzel olduğunu söyleyebilir misin?" Sorusu birden lokmanın kursağıma takılmasına neden oldu. Gözlerim yavaşça doğrulup onun yüzüne saplandı ve aramızda karanlığı ateşe verecek ıssız bir bakışma yaşandı.

"Bir şeye açsan, ona benzer şeylerle kendini kandırırsın," dedim.

"Sonra da mideni bulandırır," dedi Korhan gözleri gözlerimden ayrılmazken, sesi zayıf bir nabız gibiydi ama aynı anda çok da güçlüydü. Benim aksime.

"Öyle ama ihtiyacın varsa, midenin bulantısını pek düşünmezsin." Gözlerimi ikinci ekmek parçasına çevirdim, bu parçada yüzüme gülümseyen yaşlı bir adam vardı, bu parçada hayatımın ikinci bölümü vardı, bu parçada en çok acı çektiğim gecelerden birisi vardı. O parçayı da tıpkı diğer parça gibi fıstık ezmesi ve incir reçeline

bulayıp, kendimi zorlayarak yemeye başladım. Gerçekten içimdeki her şeyi çıkarmak üzereydim ama o kadar dağılmıştım ki, her şeye bir sebep ararken en büyük sebep olan yaşama sebebimi bu adamın evinde, yatağında bırakmıştım.

"Tadını merak ettim," dedi yavaşça. Dirseklerini masanın üzerine koydu, yüzünü avuçlarının arasına alarak ilgiyle hareketlerimi izlemeye devam etti ama gölgelerin esiri olan karanlığa gömülmüş yüzünde bir tedirginlik pıhtısı dolaşıyordu.

"Tadı çok kötü, bilmek istemezsin," dediğimde içim paramparçaydı. Üçüncü parçayı aynı işlemlerden geçirdim, şimdi hayatımın üçüncü bölümü parmaklarımın arasında duruyordu, gözlerimi o parçadan çekmedim; sonunda tüm bu parçaları içimden söküp atacaktım.

"Doğru," dedi usulca. "Bilmek istemezdim."

Dört, beş, altı, yedi, sekiz... Gözlerim artık içimdeki dolulukta mıdır, akamayan yaşlardan mıdır bilinmez bulanık görünüyordu. Dokuz, on, on bir... Birden midem bulanmaya başladı. On ikinci parçayı elimden düşürdüm, akabinde gözlerimiz karanlıkta yanmaya başlamış iki farklı ateş gibi birbirlerine ışıklarını yaydı ve ellerimi masaya koyup kara zorla oturduğum yerden kalktım.

"İyi misin?" Gözlerinde endişe çanları birbirine çarparak çalmaya başladı, başımı iki yana sallayarak koşar adımlarla mutfaktan çıkıp banyoya yöneldim. Ayağımın altındaki yer kayıyor, başım bir pervane gibi dönüyordu. Banyonun kapısını duvara çarparak sertçe açıp klozete doğru koştuğum sırada ayağım kaydı ve avuçlarımı klozetin kenarlıklarına bastırarak aniden sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Korhan'ın yere düşen adım sesleri her yere yayılıyordu.

En çok zihnime, ruhuma, kalbime, ellerime ve gözlerime.

Çarptığım kapı şiddetle geri doğru kapanacağı sırada Korhan'ın elleri kapıyı kavrayarak durdurdu, geri itti ve kapı bir defa daha duvara çarparak büyük bir gürültü kopardı. Her nedense bu gürültü, benim daha da şiddetli ağlamaya başlamama neden oldu.

Saçlarım yanaklarımdan sarkıyor, yüzümün bir kısmını örtüyordu, sırtım Korhan'a dönüktü ve dizlerimin üzerindeydim; beni dizlerimin üzerine düşürmüştü, yerle birdim. Öğürmeyi denedim, bundan korkuyordum, kusmaya başladığım zaman duramamaktan, o histen, bundan nefret ediyordum.

Scanned with CamScanner

Bundan nefret ediyordum, bundan, bir şişe antidepresanı içip uykuya daldığım, gözümü bir ambulansta araladığım, ardından yeniden kapanan gözlerimin son kez açıldığında burnumdan, ağzımdan giren boruların hissettirdiği anı hatırlattığı için nefret ediyordum.

"Çirkin," diyerek eğileceği sırada bir elimi kaldırıp onu durdurdum, şimdi saçlarım yanaklarıma yapışmıştı ve sık nefesler alarak sarsıla sarsıla ağlamaya devam ediyordum. Elimi havada yakaladı, bana dokunuşunu durduramayacağımı anladığımda bir defa daha öğürmeye çalıştım ama korku, içimde saklanan acıyla çarpıştı ve benden titremeye, gözlerimdeki yaşlarınsa biri yarıya inmeden diğeri akmaya başladı. "Kus," dedi, yutkunduğunu duydum. Saçlarımı eliyle toplayarak yanaklarımdan kurtardı, geriye alarak beni belimden kavrayıp daha rahat bir pozisyona geçirmeye çalıştı ama bu uğraşı beni daha da şiddetli bir ağlama krizine soktu. Bana dokundukça deli gibi çığlık atıp ağlamak istiyordum.

"Kusamıyor musun? Korkuyor musun?" Bir an klozetin kenarını kıracak gibi sıktım, gözlerimi sıkıca yumarak hıçkırıklarımın arasından başımı iki yana salladım. "Kustuğun zaman rahatlayacaksın, yap şunu."

Dizlerim acımaya başlamıştı. Ve omuzlarım. Ve ellerim. Ve parmaklarım. Gözlerim acımaya başlamıştı, ruhum, kalbim. Korhan bunu yapamayacağımı anladığında beni belimden tutarak kendisine çekti, kucağına oturttu, karanlık lavaboya koridordaki ışık usulca sızarak bizi aydınlığa emanet ederken sustum. Birkaç saniye önce haykıra haykıra ağlarken, herhangi bir yavaşlama aşamasına geçmeden, aniden sustum.

Korhan'ın şaşırdığını hissettim ama aslında şaşkınlık da değildi bu. Hissettiklerimin enkazının altında kalmış gibiydi, ne kadar bağırırsa bağırsın yardım gelmezmiş gibi öylece duruyordu; ölümü kabullenmiş birisi gibi... Kafamı tutup yavaşça göğsüne yaklaştırdı, bir yanağımı göğsüne yasladı ve kalbinin atış sesleri zihnime düşmeye başladı.

"Bu kadar kötü olacağını bilseydim, izin vermezdim," dedi, birden kurduğu cümle canımı çok yaktı ama sonra devamını getirdi: "Yemene."

"Sorun değil," diye fısıldadım pürüzlü, gözyaşlarını ceket gibi omuzlarına atmış bir sesle. Korhan'ın beni bağrına basarken derin bir iç çekmesine neden olan iki kelimelik cümlemdi bu. Sorun değil. En büyük sorunları sırtıma yüklediklerinde, dudaklarımın gebe kaldığı ilk cümle. Sorun değil.

Sorun değil.

Korhan'ı çaresizce yutkunduran cümlem.

Sorun değil.

"Arjen," dedim kısık sesle, sesi çıkmıyordu. "Çok yemek yediğim için bütün gece ağlasam, bu senin için sorun olur mu?"

Bir defa daha yutkundu ama sanki boğazından kayan yutkunuşu değil, ateşti.

"Sorun değil," diye fısıldadı, yavaşça gülümsedim, gözlerimden yaşlar yavaşça akmaya başlarken gülümsemeye devam ettim.

O gecenin sonunda şafak sökerken çok yemek yediğim için ağladım.

Korhan da her an kusacakmışım gibi hep sırtımı sıvazladı, sanki sırtıma sapladığı bıçağın yerini arıyordu; ya o bıçağı çıkarmak istiyordu ya da tamamen saplayıp buna bir son vermeyi. İkisinden birini istiyordu.

Ben de çok yemek yediğim için ağlıyordum işte.

13 gün sonra...

"Annenden bir haber var mı?"

Gözlerimi kahveye düşen yansımamdan çekerek Yağış'ın gözlerinin içine baktım. Gözlerimin altında derinliği sınırlarımı aşmış koyu mor halkalar vardı, birkaç kilo almıştım, çok değildi ama yine de kotumun içine girerken hissettiriyordu. Düzensiz besleniyor, düzensiz uyuyor, düzensiz uyanıyor, düzensiz yaşıyordum. Son on üç günde çok şey değişmişti hayatımda. Korhan hâlâ hayatımdaydı. Hâlâ soluğu ensemde, Korhan'a tek bir soru bile sormamıştım; o da sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Belki de yanıldığını düşünmüştü, aslında bilmediğimi düşünmeye başlamış olabilirdi.

Bunu kendime niye mi yapıyordum?

Gözlerimin içine bakarak anlatana dek, onun gözlerinin içine bakacaktım.

Scanned with CamScanner

"İs?"

"Evet?" Başımı iki yana sallayıp alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Hayır, bir haber yok. Genelde hep öyle olmaz mı zaten, Yağış?" Yavaşça gülümsedim. "Biri gelir, iyiliğimi istediğini söyler ama kötülüğüm olup gider."

"Sorun ne?" Yağış ellerini masanın üzerine uzattı, masanın üzerinde cansız duran elimi avucunun içine hapsetti. "Son günlerde çok cansızsın, tuhafsın. Bir şeyler mi oluyor? Yoksa gideceğiniz için mi üzgünsün?"

Titreyen diğer elimi güçlükle alnıma koyup, dirseğimi masaya bastırarak, "Hayır, yani evet ama sadece yorgunum," dedim.

"Bu yorgunluk değil, arkadaşımı tanıyorum." Yağış yüzünü buruşturdu. "Korhan'a nasıl baktığını gördüm, geçen geceden söz ediyorum. Sırtı dönükken, Çağlar'dan sigara aldığı sırada ona çok tuhaf bakıyordun. Bir sorun mu var? Onunla ilgili mi?"

Boğazım düğüm düğümdü. İyi bir oyuncu olmanın ekmeği miydi bu yediğim? Kursağım cam kırıklarıyla doluydu. Alnımdaki elimi sürterek ağzıma indirdim, bir süre bekledim.

"Sayılır, onun da sorunları var biraz," dedim. Babasıyla ilgili olan durumdan bir daha hiç söz etmemişti ama bu benim için şimdilik yeterli bir bahane olabilirdi.

"Özel sanırım?" Yağış dudaklarını büktü. "Bugün doğum gününü kutlayacak mıyız peki? Yani her ne kadar resmi doğum günün olmasa da?"

"Hayır," dedim. "Bugün doğum günüm değil zaten. Boşuna hazırlık yapmayın, benim biraz çalışmam gerek."

"Aslında Çağlar bir şeyler ayarlamıştı."

Derin bir nefes alıp elimi Yağış'ın avucunun altından çekerek aldım, başımı iki yana salladım. "Orada asıl doğum günümden bahsetmeyecekseniz, olabilir."

"Korhan'a asıl doğum gününün ne zaman olduğunu hâlâ söylemedin mi yoksa? Yapma, İs. Siz birliktesiniz."

Birlikteyiz... Yalancı ve yalanı. Ben bir yalancıydım, o ise bir yalandı. Av ve avcı. Ben bir avdım, o benim avcımdı. Yaşam ve ölüm. Ben yaşamdım, o benim ölümümdü. Parmakları tenime ne zaman izini bırakmak için sürtünse, gözlerimi esir almış gözyaşlarını ondan

saklıyordum. Bazı geceler onun kollarında uyuyacakken, aniden çok yemek yediğimi bahane ederek ağlıyordum.

"Bunu bilmese daha iyi olacak. En azından şimdilik." Kahvemden bir yudum aldım, hiçbir şeyden tat alamadığım gibi bundan da alamadım. "O gece yaşananlar çok ağırdı. Eğer o gecenin doğum günüm olduğunu bilirse bu onu benden çok sarsar. Belli etmese de bazen hassas birisi olabiliyor."

"Korhan mı? Yapma. O sadece sana karşı hassas."

"Bunu nereden çıkardın?" diye sordum kemik gibi bir sesle.

İnce, kavisli kaşlarını çattı. "Bunu görmemek için kör olmak gerekiyor. Tamam, ben de yarı kör sayılırım, gözlük numaram sutyen bedenimi geçti... Ama görüyorum, onun sana olan hassasiyetini... Hatta bazen inanamıyorum. Onun gibi bir adamın böyle hassas olması. Konu sen olunca Korhan çok savunmasız bana kalırsa."

Korhan bana karşı çok mu hassastı yoksa konu ben olduğumda çok iyi bir yalancı mıydı, bunu ben de bilmiyordum. Gördüklerime rağmen içimde ona karşı sönmeyen bir duygu vardı; alev alev yanan... Peki ya inanç? Kör olmuş gözlerle sesine yürüdüğüm adamın uçurumun önünde beni beklediğini nereden bilebilirdim ki?

Arkasına cehennemi almış, beni yakmak için bana sesleniyordu ve ben ona ilerlerken, yüzüme vuran sıcaklığın teninden geldiğine çok inanmıştım.

"Her neyse, Çağlar ile aranız nasıl?" diye sordum ona, bir an yüzünün aldığı şekil değişti, bu konudaki hassasiyetini fark ettiğimden, "O anlamda sormuyorum, hâlâ arkadaşız sonuçta. Arkadaşlık açısından soruyordum. Bozulma hemen."

"Bozulmak değil," dedi Yağış yutkunarak. "Sadece eskisi gibi olduğumuz da söylenemez. Daha iyi olduğumuz anlar da oluyor, daha kötü olduğumuz anlar da. Biliyorsun, Çağlar her zaman zor bir adamdı."

"Biliyorum," dedim anlayışla. Anka'nın son olayları bildiğini artık daha iyi biliyordum, dedikodular dilden dile dolaşmış, sonra da zamanla eskiyerek ilk zamanki yankısını kaybetmişti. Anka konuya karşı ne kadar sessiz olsa da içten içe hislerinin sessiz kalmadığını düşünüyordum; kalbini yiyip bitiren bir duygu olmalıydı bu.

Düşüncelerimi Korhan'dan ve bana kurduğu tuzaktan, oynadığı acımasız oyundan uzak tutmaya çalışıyordum. Bu yüzden

Scanned with CamScanner

arkadaşlarımın hayatlarına karşı olan bakış açımı biraz daha derinleştirmiştim. Mesela Yağış ve Çağlar hâlâ arkadaş olduklarını savunsalar da öpüştükleri gece ekilen kıvılcımların olası orman yangınını başlatarak tüm şehri etkisi altına alacağını biliyordum. İkisini de tanıyordum, o yüzden onlar konusunda daha kesin kararlara varabiliyordum; aralarındaki çekimin ne kadar kuvvetli olduğu tartışılırdı fakat gözlerim kesinlikle kör değildi. Hatta eskiye oranla daha iyi görüyordum.

Yağış, "O zaman bu gece çıkıyoruz," dedi konuyu değiştirmek ister gibi. "Zaten Korhan da biliyordu bu geceki planımızı. Bir şey söylemedi ama sanırım onun sürprizi partiden sonra olacak sana."

Daha nasıl bir sürpriz yapabilirdi ki bana?

Dudaklarımdan dışarı fırlamak isteyen kelimeleri dizginledim. "Peki ama baştan söyleyeyim, sabaha kadar partilemek yok. Belli bir saatten sonra ben dönerim, siz eğlenceye kaldığınız yerden devam edersiniz."

"Olur emekli öğretmen," dedi Yağış gözlerini devirerek. "Bu ikiden sonra araban bal kabağına mı dönüşecek? Düşünsene, Korhan'ın motosikleti birdenbire bal kabağına dönüşüyor..."

Normalde güleceğim bu şaka mimik çizgilerimi oynatmamıştı. Bir süre sonra olayı ayıktırmamak için yavaşça tebessüm ettim ama Yağış'ın koyu renk gözlerindeki endişe bir is lekesi gibi genişleyerek büyüyor, kafası gitgide daha da bu konuya takılıyordu. Onu bu konudan uzaklaştırabilecek kadar kendimde hissettiğim söylenemezdi; bu yüzden arkadaşımın öngörülerini şimdilik yok sayarak devam ediyordum. Sonunda bana vuracak olan fırtınanın benden alıp götürdüklerini gördüğünde ne hissedecekti?

Yağış, Korhan'ın bunu yaptığını öğrense onun yakasına yapışır, onu mahvetmek için her şeyi yapardı.

Çağlar ile araları da henüz yeni düzelmişti, böyle bir şeyin bir anda patlak vermesi demek, Çağlar'ın Korhan'a saldırması, belki de onu paramparça etmesi demekti. Sadece ikisi beni bu denli korkuturken diğerleri ne tepki verirdi hiç kestiremiyordum.

Neden iliğimi benden almış olmasına rağmen ben hâlâ onun kemiğini düşünüyordum?

Düşünceler kafamı tıpkı bir kâğıdı lekeleyen kelimeler gibiydi.

Çağlar'ın aniden kafama rulo yapılmış kâğıdı vurmasıyla gözlerimi hızla ona çevirdim, bana sırıtarak bakıyordu, tıraş olmuştu, yüzü ak paktı. Yavaşça tebessüm ederek gözlerimi Yağış'a çevirdim, Yağış'ın yüzündeki o sakin görüntüyü izledim ama içten içe Çağlar'ı gördüğünde eskisi kadar rahat olmadığını da biliyordum.

"Sürprizi falan kalmadı artık bu işin," dedi Çağlar. "Bu gri kafalı kesin ötmüştür. Gidip hazırlansanıza, gecenin en güzel kızı olman gerekmiyor mu?"

"Öyle bir çabam olmayacak," dedim gözlerimi devirerek.

"Devirme o gözlerini, şaşı olacaksın," dedi Çağlar gülerek. "Hadi, gidip hazırlanın. Tüm Antalya bu gece senin doğum gününü konuşacak."

"Bunu istemiyorum," dedim hızlıca.

"Ben istiyorum." Çağlar ellerini omuzlarıma koyarak beni kaldırdı. "Gidip zaten güzel olan suratını daha da güzel yapıyorsun şimdi. Sonra da Korhan'la tuttuğunuz evin fotoğraflarını gösterirsin bana. Ben hâlâ görmedim."

Mideme kramp girerken, "Gidip hazırlanayım ben o zaman," diye mırıldandım.

Çağlar, "Bir sorun mu var?" diye sorunca bir an durup ona baktım. "Son iki haftadır bir tuhafsın. Gideceksin diye mi geriliyorsun?"

"Sanırım. Anneannem de henüz buna adapte olamadı, zorlanıyor, sanırım bunu kafaya takıyorum," dedim. Aslında yalan değildi, anneannem son günlerde benim gibi sessizdi; bir yanı artık yalnızken de her şeyi halledebileceğime inanıyorken, diğer yanı benden uzak kalacak olmanın haklı üzüntüsü içerisindeydi.

"Gitmemek senin elinde," dedi hemen Yağış. "Kalman bizim işimize gelir, biliyorsun."

"Kendi adına konuş," dedi Çağlar pis pis sırıtarak, bir an göz göze geldiler ve bu ikisinin de duraksamasına neden oldu, Çağlar gözlerini usulca Yağış'tan uzaklaştırarak bana çevirdi. "Sonuçta sevdiğin adamla gidiyorsun, Eskişehir çok da uzak sayılmaz."

Sevdiğim adam... Ona bir kez olsun bunu açıkça söyleyememişken bunu anlaması beni utandırmıştı. Sevdiğim adamın bana neler yaptığını bilseydi tepkisi ne olurdu acaba? Çağlar, konu ben ve Yağış olduğunda çok sivri köşeli bir adamdı, muhtemelen Korhan'ı parçalardı; birbirlerini nefesleri kesilene kadar yumruklayacaklarına

Scanned with CamScanner

emindim. Sessizlik üzerime çöktü ve zaman, içimdeki acıyı bir bıçakla deşe deşe akmaya başladı.

Zaman çok haindi, sırtımdaki bıçağı tutuyor, çevire çevire daha da içeriye köklüyor, acılarım artarken tüm hızıyla yanımdan kayıp gidiyordu.

Günün üzerine akşam çöktü.

Benim üzerime de daha ağır bir acı çöktü. Akşam olduğunda, hava kararmaya başladığında, güneş bir insan gibi gökyüzü mezarlığına gömüldüğünde içimdeki acıyı daha derinlerimde hissediyordum. Bu çok zordu.

Her şeyi bilip, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak çok zordu.

Timsal'in parmaklarını saç diplerimde hissettiğimde artık zamanın başka bir köşesinde, başka insanlarla, başka bir görüntünün içerisindeydim. Maşayla sıkı olmayan su dalgaları yapılmış siyah saçlarımı diplerinden uçlarına doğru düzelterek dalgaların daha doğal bir görüntüye ulaşmasını sağladı. Çenesini saç diplerime bastırıp aynadaki yansımamıza bakarken gözlüklerinin arkasındaki ela gözlerinin ne kadar iri olduğunu şimdi daha net fark etmiştim. Güzel bir kızdı, zarif bir bedeni onun sanatın müzikle sevişen dalı olan dansa ait olduğunu resmediyordu.

"Oyundan sonra temelli gidiyorsun, değil mi?"

Sesindeki çocuksu kırgınlık dudaklarımda hüzünlü bir tebessüm olarak doğdu.

"Sık sık geleceğim," dedim ama gidecek miydim bilmiyordum. Eğer bu yalanı Eskişehir'e taşımak istiyorsa, olurdu, onunla Eskişehir'e giderdim; o yalanı gözlerimin içine baka baka anlatana dek onunla cehenneme bile giderdim.

"Mutlu musun? Çok mutlu olmalısın." Gülümsedi, parmaklarını saçlarımda gezdirirken çenesini başımın üzerinden uzaklaştırmadı. "Biraz buruk görünüyorsun. Gideceğin için mi üzülüyorsun?"

"Mutluyum," diye yalan söyledim. "Ama üzgünüm de."

"Çok uzak değil sonuçta," dedi beni hafifletmek istiyormuş gibi.

"Evet."

"Bir sonraki perdede Mania sen olmayacak mısın peki?"

"Olacağım sanırım," dedim kuru bir sesle.

"O zaman haftanın iki üç gününü burada geçirmen gerekmez mi?" Sanki daha fazla burada olmamı istiyormuş gibi konuşuyordu;

bir çocuk gibi... Kısa sürede birbirimize çok alışmıştık. Yağız ve Timsal kardeşlerim gibi olmuştu.

"Belki başka bir Mania bulunur."

Bir an durup çenesini kafamdan çekerek, "Çıldırdın herhalde? Senden başka biri o olamaz, olmaya çalışsa bile biz oldurmayız."

Gülümsedim. "Birazdan ayaklarını yere vura vura ağlamaya başlayacakmışsın gibi hissettim, Timi."

"Hiç de ne ağlayacakmışım..." Bana yan yan baktı. "Ferdi Tayfur dinlediğimiz akşamı hatırlıyor musun? WhatsApp grubunda."

"Evet," dedim gülerek.

"Şu an şarkının sözlerini söylüyorum içimden..."

"İçin mi yanıyor?" dedim gülerek.

"İçim yansa iyi, çaktırmıyorum ama canım da yanıyor..."

Bir an durup aynadaki yansımasına baktım, omuz silkerek gözlerini saçlarıma indirdi. "Bir insanı sevmeyi fazla abartıyorum, elimde değil. Boğa burcuyum, ondan hep."

"Şirin görünüyorsun."

"Şirin görüneceğime bir gölge fesleğeni olsaydım keşke..."

Gülümsedim. "Sen benim fesleğenimsin, ben de gölge sayılırım."

Duraksayıp gözlerini yansımadaki yüzüme indirdi, sonra dudaklarını bükerek başka tarafa baktı. "Bana romantik konuşmalar yapma bak, ağlarım şu an..."

"Ağlama," dedim, elimi elinin üzerine koydum. "Tamam, başka Mania yok. Halledeceğiz bir şekilde."

"Yine çok duygusal yaklaşıyorsun, Timsal Türksoy," dedi kendi kendine. "Mesela şu an ağlamalısın ama gözlerine kalem çektin, gece boyunca panda gibi gezmek istemezsin..."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun sen?"

"Kendim ve ben, iki kişiyiz... Arada üç oluyoruz."

"Üçüncü kim?"

"Bilmek istemezsin..." Güldü. "Gizli bir hayatım var benim. Patili bir hayat..."

"Kedi misin yoksa?"

"Yerinde olsam asil bir Chihuahua derdim."

Gülmeye başladım, bu son günlerde ilk kez içten güldüğüm andı. "Sen çok değişik bir kızsın," dedim aynada kendime bakarken. "Bana birini hatırlatıyorsun."

Scanned with CamScanner

Kimi diye sormadı, ben de kim olduğunu söylemedim. O kim olduğunu biliyor gibiydi, bense bildiği kişiyle aynada göz gözeydim.

Beyaz askılı bir elbise giymiştim, elbise ince kumaştandı, dizlerimin epey üzerinde bitiyordu ama kasım ayının son demlerinde olmamıza rağmen hava hâlâ diz titreten soğuklara sahip olmadığından ince bir deri ceket üşütmemem için yeterliydi. Gözlerimi bomboş bırakıp bordo bir ruj sürmüştüm, koyu mora yakın bir bordoydu bu. Mini elbisemi şık bir topuklu ayakkabı yerine beyaz sporlarla kombinlemeyi tercih etmiştim çünkü hem rahat olmak istiyordum hem de gerçekten abartacak halim yoktu. O kadar az makyaj yapmıştım ki dudaklarımı saymazsak yüzüm bir ölünün yüzü gibi mat ve cansız duruyordu. Bu gece epey kalabalık olacağımızı son anda öğrenmiştim.

Yağış baştan aşağı siyah ve cüretkârdı, deri bir pantolon ve bir büstiyer giymişti. Leyan'ın saç rengi gibi sarı olan elbisesi bana sonbaharın son ayında değil de ilkbahardaymışız gibi hissettirmişti. Timsal'in elbisesi bordoydu, Ayçelen yeşil bir elbise giymeyi tercih etmişti; hepimiz farklı renklerin temsilcileri gibiydik. Gece için her zaman toplandığımız kulübü tercih etmiştik, aslında bunu tercih eden ben değildim, organizasyonu yapan kişi Çağlar'dı ve mekânın içini bu gece için özel olarak hazırlatmıştı. Girişler bu gece için yasaktı, tanıdığımız olmayan kimsenin içeriye giremeyeceği bir program hazırlanmıştı. Sınırsız içki, dans ve eğlencenin sunulacağı gece için pek heyecanlı değildim ama arkadaşlarımın modunu düşürmek istemediğimden enerjimi yüksek tutmak için çabalıyordum.

Yine de zihnimi meşgul eden şeylerden uzaklaşmak, ruhumu bedenimden ayırmak kadar zordu ve düşüncelerim, beynimi dağıtmakla tehdit eden bir saatli bombaydı.

Bizi Yağış'ın evinden alan kişi Çağlar oldu, normal günlere oranla daha büyük bir araç kiralamıştı. Tüm kızlar o araca doluşmuştuk. Korhan'ın şu an kulüpte bizi beklediğini bilmek ağzımda acı bir tat bırakıyordu fakat Leyan'ın aracın içindeyken yaptığı espriler beni az da olsa bu düşünceden uzaklaştırıyordu.

Mekâna geldiğimizde Çağlar, Leyan'ı arabasıyla birlikte büyük bir dikkatle indirmiş, sonra da Leyan'ın rahatça inebilmesi için bizi arka kapıya götürerek sadece çalışanların binebildiği asansöre bindirmişti. Asansör direkt olarak bar bölümünün arkasındaki içki

deposunun önünde duruyordu; genelde içki dolu kolileri bu asansör ile alt kata, yani bar bölümüne indiriyorlardı.

Bar bölümüne ait içki deposunun önünde asansörden inerek bar bölümüne doğru ilerlemeye başladık. İçki şişelerinin dizili olduğu büyük antrenin orada Yağız'ı görmüştüm, siyah beyaz çizgili bir gömlek, siyah kotuyla gözüme her zamanki gibi görünmüştü ama partideki kızların aklını başından alacağı kesin bir şeydi.

Yağız'ın gözleri bize döndüğü an bir anda yüzünde panik belirdi: "Abla! Nerede kaldınız ya?" diye sordu. "İnsanlar gelmeye başladı bile. İçeride eğlence başladı. Korhan abi seni aramış ama ulaşamamış."

"Telefonum sessizdeydi," dedim, kalbimde yine o tuhaf atışları hissetmeye başlamıştım. Müziğin sesi antreyi inletiyordu. Leyan oturduğu yerde kollarını kaldırıp dans etmeye başlayınca, onun arabasını süren Ayçelen gülmeye başladı.

"Sen hiç yerinde duramaz mısın?" diye sordu ona.

Leyan, "Yerimde duruyorum şu an," dedi dalgaya alarak, dans etmeye devam etti. "OMG! Müzikler çok iyi ya!"

Keyiflerinin yerinde olması bana iyi hissettirmişti. Bir nebze de olsa.

Kelimelerimin üzeri jiletlerle çizilmişti. Ağzımı açsam dışarı dökülecek olan kelimeler değil, kanlar olurdu. Rima ve Anka'nın antrede bize doğru ilerlediğini görünce yüzüme sahte bir gülümseme çizdim. Anka'nın elinde bir kokteyl vardı, alkolsüz olan kokteylin içindeki pipeti dudaklarıyla döndürdü, ardından beni görüp gözlerini iri iri açarak, "Doğum günü kızı!" diye bağırdı.

Rima, "Sizi bekliyorduk," dedi gülümseyerek.

"Kimler burada?" diye sorduğumda, "Seni tanıyan tüm Antalyalılar desem yalan olmaz," diye bir cevap almayı beklemiyordum.

"Sınırsız içkiyi duyan seni sevmese de geliyor, kapıda seni tanıdıklarını söylüyorlarmış..." Çağlar güldü. "Çakal çok."

"İçeride sizin metin yazarını da gördüm," dedi Rima, yüzüme soğuk bir rüzgâr çarpmış gibi hissederken ona bakakaldım. "Farklı görünüyordu, takım elbiseli değildi bu kez. Daha salaştı. Onu sen mi çağırdın?"

"Hayır," dedim birden sertçe. "Korhan da oralarda mı?"

Scanned with CamScanner

"Evet," dedi Rima başını sallayarak. "Şu metin yazarını görmedi sanırım, görse gerilirdi diye düşünüyorum. Pek hoşlanmıyor gibi."

"O herifin ne işi var burada?" Yağış koluma girdi. "Sen çağırmadıysan neden geliyor? Hem nereden haberi olmuş ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben de senin gibi burada öğrendim. Taramalıya bağladın."

"Gerilme," diye homurdandı. "Bugün var sende bir haller."

"İçeri gidelim," dedim sertçe. "Hem merak ettim, nereden öğrenmiş, bir soracağım."

"Bırak ya, ne muhatap olacaksın ki?" Yağış haklıydı ama bilmediği şeyler vardı. Timsal kaşlarını kaldırarak bana bakınca ben de ona baktım.

"Metin yazarının adı neydi?" diye sordu Timsal.

"Erdem," dedim. "Erdem Demirel."

"Öyle miydi?" Timsal bir an duraksayarak kaşlarını daha da sert çattı. "Sanki öyle duymamıştım."

Duraksadım, bir an gözlerimiz birbirine takılıp kaldı. "Nerede duymuştun ki?"

"Dans atölyesine gelen dansçılarımız İncir Dalı gösterime girdiğinde çok etkilenmişlerdi, konuşuyorlardı, Erdem ismi geçmemişti ama bir takma isim geçmişti."

"Takma isim mi?" Şimdi herkes başka bir şeyle ilgileniyordu ama ben gözlerimi Timsal'e mıhlamıştım.

"Ben de şimdi hatırlıyorum, Erdem dediğinizde pek aldırış etmiyordum ama adamın adı yoktu aslında."

"Takma adı hatırlıyor musun?"

"J diyorlardı."

"Evet," dedi Yağız araya girerek. "Ben de başlarda öyle duymuştum. O zamanlar İncir Dalı'nın henüz çalışmaları oluyordu, dahil olmayı çok istediğim bir dönemdi ve araştırmalar yapıyordum."

Erdem'in bana attığı ilk mailde isminin J olduğunu hatırlayınca bir an duraksadım, aslında o mailleri atanın Erdem olmadığını da biliyordum. O mailleri bana atan Korhan mıydı? Yoksa gerçekten Erdem'le mesajlaşmama da mı izin vermişti? Kafam allak bullaktı. Neye inanacağımı bilmiyordum ama inanmamam gerekenin Korhan olduğunu biliyordum.

Mail kutusunda bana ait mesajlar da vardı. O zaman bana mesajları atan kişi Korhan'dı? Erdem ile aynı anda aynı maili kullanıyor olamazlardı sanırım.

Bu kadar çok paylaşılmış olamazdım.

Partinin olduğu alana doğru yürümeye başladığımızda herkes bu konuyu kendi zihnindeki rafa kaldırmıştı ama benim için hâlâ tam kafamın ortasında duruyordu. DJ kabinindeki kel, uzun boylu adamın kulaklıklarını taktığı anı izledim, ardından büyük kolonların üzerindeki genç kadın seksi bir şekilde eğilerek demir çubuğa tutundu, ıslak sarı saçları beline yapışmadan önce havada salınarak teninde şakıdı. Herkes bir anda deli gibi dans etmeye başladı ve saniye sürmeden yanıp sönen ışıkların altında öylece dikilmeye başladım.

Korhan'ın aralanan kalabalığın tam ortasında, karşımda dikildiğini gördüğümde, bir an benim için müzik sustu; duyabildiğim tek ses, kalbimin atışları ve bileğimdeki nabzın sesiydi.

Siyah bir gömlek giymişti. Saçları üç numaraydı, sakalları yüzünü yavaşça sarmaya başlamıştı; oysa on üç gün önce yüzü bir çocuğun yüzü gibi pürüzsüz, izleri ise görünür ve geçmiş yüklüydü.

Dans eden herkesin aksine o ve ben hareketsizdik, gözlerimiz birbirine tutunmuştu, ruhlarımız sahnenin ortasında bir ihanet dansı sergiliyordu ve zihinlerimizde aynı düşüncenin tohumları boy veriyordu.

Aslında kaybeden ben değildim, kaybeden o da değildi; ikimiz de kaybetmiştik.

Kelimeler birçok anlama geliyordu. Sevgiyi, nefreti, öfkeyi, aşkı, özlemi, mutluluğu ve acıyı kelimelerin sırtına yükleyerek anlatabilirdik ama bazı bakışlar vardı ki, kelimelere gerek kalmazdı. Biz onunla göz göze geldiğimizde kelimeler susuyor, bakışlarımız birbirine tutunuyor ve o ihanet dansı daha da ateşlenerek her yanı sarıyordu.

Bana doğru düşmeye başlayan adımları, düşüncelerimin zihnimin içinde dağılarak derin bir sessizliği yüreğime düşürdü. Oysa kalbimin atışları her zaman kulaklarımda çınlardı ve şimdi de o atış seslerini duyuyor olmama rağmen odaklandığım tek şey zihnimin yarattığı sessizlikti.

Dans eden bedenlerin arasından geçerek, bana doğru, beni öldürecek silahı göğüs kafesinde onu yaşatan bir kalp olarak taşıyarak yürüyordu. Yeşil gözleri gözlerimden ayrılmadı. Dudaklarından

Scanned with CamScanner

dışarı dökülen nefesin bile sesini duyuyordum, bileğini saran damarda atan yaşam nabzını duyuyordum, göğsünün altında bana doğru çekilmiş bir tetik gibi çarpan kalbinin sesini duyuyordum.

Gözlerinin sesini duyuyordum.

Gözleri bana yalvarıyordu fakat dudakları sessizdi.

Gözleri bana her şeyi anlatıyordu fakat ağzı dilsizdi.

Ona olan kırgınlığımı sessizce döktüğüm gözyaşlarını gözlerinden kusar gibi dudaklarımdan kelimeler olarak akıtmak istiyordum. Beni mahvettiği gerçeğiyle yüzleşmek, bunu kabullenmek, bana yaptığı şeyi bilmek çok zordu. Ölüm döşeğinde olan birinin yaşamayı arzuladığı fakat öleceğini bildiği kadar zordu.

Ve müziğin sesi zamana yayıldı.

Büyük elini belime kaydırdı, avucunu bel kıvrımıma yerleştirip beni kendine doğru çekerken gözlerimiz bir köprünün iki ucunda iki farklı halatın önünde duruyormuş da o halatlar kopmuş, gözlerin sahibinin biri ateşlerin içine düşmüş gibi birbirlerinden ayrıldılar. Önce teninden yayılan ateşin kokusunu içime doldurdum, sonra tanıdık parfümü ciğerlerime uğradı, anılarımı depreştirerek hislerimin üst üste binmesine neden olan kokusu canımı daha da beter acıtırken, yüzümü onun göğsüne bastırdım ve akabinde dudakları saçlarımın üzerindeki yerini aldı.

Duran zaman tüm hızıyla şarıl şarıl, bir şelale gibi akmaya başladığında, ben o şelalenin ayrıldığı durgun nehirdim. Terli bedenler birbirlerine sürtünmeye başlamıştı, yerlere dökülen içkilerin bardakta boşalttığı yeri yeni içkiler dolduruyordu. Nefes nefese, kahkahalar eşliğinde süregelen dansları izlerken bir süre onun kollarında durmaya devam ettim.

Bir gün bu kollardaki son günüm olacaktı.

Belki de o gün, bana yeni yaşımdan daha yakındı.

Dudaklarını kulağıma sürterek sesini zihnime mühürledi: "Koyu mor yakışmış."

"Bordo," dedim kuru bir sesle.

"Mor gibi görünüyor, hoş." Dudaklarını kulak boşluğuma bastırıp geri çekti, gözlerini bana bilerek dokundurmuyordu sanki, yeşil gözler kalabalığa çevrildi. "Güzel bir parti olacağa benziyor. Eğleniyor musun?"

"Henüz yeni geldim," diye fısıldadım, beni duymadığını anlayınca derin bir nefes alıp sesimi yükselttim. "Evet, güzel olacağa benziyor."

"Sen eğleniyorsan mesele yok."

Korhan beni belimden kavradı, yavaşça kendi etrafımda döndürdü, ardından sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Sanki yüzüme bakmaya katlanamıyordu. Son on üç gündür gözleri gözlerimde uzun uzun takılı kalırsa kelimeler susuyordu, kelimeler varsa gözlerimiz buluşmuyordu. Bunu anlıyordum, bunu anlamamam için salak olmam gerekiyordu ama zaten uzun zamandır salak yerine koyulduğum için anlamasam da garip olmazdı.

"Akşın nerede?" Sorum kalabalığın yarattığı gürültüye karışıp kaybolacak sandım ama Korhan beni duymuş gibi parmağıyla ileriyi işaret etti. Akşın'ın bar tezgâhının önünde dikildiğini gördüm, tezgâhın arkasındaki barmen çocukla konuşuyordu; normal şartlarda Akşın'ı orada görmeye alışkın olduğumdan bir an barmenle konuşmasını yadırgar gibi oldum.

"Saat çok erken, şimdiden içip dağıtmaya başlayanlar olmuş. Servisle ilgili konuşuyor. Zil zurna sarhoş olan kimseye servis yapılmayacak. Bir çamurluk çıkmasına gerek yok."

"Ne güzel," dedim sadece.

"O zaman biraz eğlen." Korhan beni belimden tutarak kendine yapıştırınca boğazımdaki acı tatla tam karşıya, dans eden kalabalığa baktım. Sarı mini elbiseli kızın adını bilmiyordum ama kampüste göz göze geldiğimiz oluyordu, yüzü hafızamda bir yere sahipti ama bu yüzün yanında bir isim ya da bir ses tonu yoktu; onu tanımıyordum ama o beni tanıyordu. Çılgınca dans eden kız, ona baktığımı görünce sırıtarak bana el salladı ama tepki vermeden Korhan'a doğru döndüm. Yeşil gözler gözlerime yukarıdan bir ışık misali yağdığında dudaklarımda kuru bir tebessüm yeşermişti.

"Bana içecek bir şeyler getirir misin?"

"Ne istiyorsun?" Sorusu gözlerimin yüzünde dolaşmasıyla sonlandı.

"Biraz viski fena olmaz."

"Viski kulaklarını yakmıyor muydu?"

Benimle ilgili her şeyi bilmesi... Belki de en çok buna sırtımı dönemiyordum. Beni mahvetmek için mi benimle ilgili her ayrıntıyı aklının bir köşesine kazımıştı?

Scanned with CamScanner

"Bu gecelik ağır bir şeyler istiyorum. Viski ya da herhangi başka bir şey, benim için fark etmez," dediğimde gözleri gözlerimde asılı durdu, kelimeler yeniden sessizdi, maskelerin bir köşede alevler içinde yanmaya başlamasıyla gözleri gözlerimden uzaklaştı. Elleri ni üzerimden çektiğinde yaşadığım boşluğu tarif etmemi isteseler, bunu tarif edemezdim. Düşünmesinin bile mideme kramplar saplanmasına neden olduğu terk edilme hissi, onun elleri üzerimden ayrıldığı an kalbimi parçalayarak yemeye başlayan bir kurtçuğa dönüşüyordu.

Benden uzaklaştığı anı gözlerimde belirmiş ruhu çekilmiş bir sakinlikle izlemiştim. Kalabalığa karışmış, bar tezgâhının önünde durmuştu ve sonra da gözlerim ondan koparak arkadaşlarıma doğru çevrilmişti. Dans pistini direkt gösteren, yüksek bir yerdeki masada toplanmışlardı, o masada duran biri, mekândaki herkesi net bir şekilde gözlemleyebilirdi. Mekânın tavanına doğru yükselen balonlara çevirdim gözlerimi. Balonları izlerken derin bir nefes aldım. Acaba Erdem hangi cehennemdeydi? Neden burada olduğunu merak ediyordum. Belki de bu da onların oyunlarının bir parçasıydı?

Olabilir miydi?

Gözlerimi hızla kalabalığa indirdim. İçimde ilerlemeye başlayan öfke duygusunu bastırmadan insanları gözlerimdeki pençelerden geçirmeye başladım. Burada bir yerlerde olmalıydı. Belki de amacı bana unutamayacağım bir doğum günü hediyesi bırakmaktı ama gerçek şuydu ki bugün benim doğum günüm değildi ve o bana Korhan'ın bıraktığından daha büyük bir iz bırakamazdı.

En acısı Korhan'ın oyununu Özge bile biliyordu. Bunu o gece Özge'nin ağız çıkımından anlamam gerekirdi; bir şeyler bildiği açıktı ama böyle bir şeyi bilmesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Böyle bir şeyin olacak olması bile aklımın ucundan geçmemişti ki benim. Peki ya bu oyunda Özge'nin yeri neydi? Asıl intikam onun muydu yoksa? Yoksa... Ya... Ya hislerim bir yalansa ve Korhan aslında bir piyonsa? Bu düşünce beni allak bullak etmeye yeterken zihnimi turmalayan gerçeklerden kopmak istiyordum. Korhan, Özge'nin benim için hazırladığı bir tuzak, bir oyun olabilir miydi? Özge bu kadar zeki değildi.

Uzatılan içki kadehi dikkatimi dağıtınca kafamı kaldırıp içki kadehini saran parmakların sahibine baktım. Yeşil gözlerinde bir

sorgu vardı, sakince yaklaşan bir kasırga... Kadehi elinden aldığım sırada gözlerimizin kesişmesi sona erdi, bakışlarımı kadehin içindeki yabancı sıvıya indirdim. Ağır ve keskin bir kokusu vardı. İçkiyi kokladıktan sonra bir yudum aldım, damağıma yayılan ekşi tat yüzümü buruşturmama neden olurken kaşlarım çatıldı.

"Bu da ne?"

"Senin için özel hazırlattım. Ağır bir şeyler istediğini söylemiştin, bu bana özel, benim tarifim," dedi, gözlerimi yüzünde gezdirdim, içkiden bir yudum daha aldığımda ilk yudumdaki tadın kırılarak daha sert bir aromayla birleşmesine şahit oldum.

"Ağır," diye fısıldadım.

"Evet, viskiden daha ağırdır. Bunu içtikten sonra fazla bir şey içmene gerek yok."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Neden ediyorsun?" Elini yanağıma koydu, birkaç kişinin bizi izlediğini bilmek midemi daha da kaynatıyordu. Gözlerimi kaldırarak yüzünü izlemeye koyuldum, kalbimdeki vurgunu göremediği için şanslıydı ama ben iliklerime dek hissettiğim için içten içe tükeniyordum. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Teşekkür etme. Teşekkür edecek kadar kibar bir kız da değilsin üstelik..."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi dersin?"

"Görünen köy kılavuz istemez." Yanağımdan makas aldı. "İç onu, sonra da dans et."

"Ne yapacağımı söylemene gerek yok, ne yapacağımı biliyorum," dedim kuru bir sesle. Bir an duraksadı ama çok üzerinde durmadı, gözlerini kalabalığa çevirdi.

"Yağış seni çağırıyor gibi duruyor."

"Masada oturacak değilim, madem bu gece eğlenmem için organize edildi, o halde eğlenmek istiyorum."

"Peki." Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Sen bir şey içmeyecek misin?" Olduğum yerde sallanırken içkiden bir yudum daha aldım, Korhan başını iki yana salladı.

"Sen gelmeden önce içtim," dedi. "Sertti."

Gözlerinin içine baktım. "Ot mu içtin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet," dedi, bir an öfkemin arttığını hissettim ama tepki vermeden sadece gözlerini izleyerek içkimden bir yudum daha içtim.

Scanned with CamScanner

"Söylenmedin."

"Bu gecelik söylenmiyorum," dedim, gözlerinin içine daha dikkatli baktığımda yeşil gözlerinin etrafını saran kızıl damarların sebebini anlamıştım. Gözlerine kan oturmuş gibi duruyordu. İçkimden bir yudum daha aldığımda Yağış dans ederek yanımıza gelmiş, sonra elinde kokteyliyle kalabalığa karışmıştı. Henüz gece yarısına birkaç saat vardı, o yüzden sahte doğum günüme tam olarak girmiş sayılmazdık. Korhan'ın yanında usul adımlarla kendi etrafımda salanarak dans etmeye başladım. Gözlerim sık sık ondan ayrılarak kalabalığa dönüyor, kalabalıkta Erdem'i arıyordu.

Korhan beni kolumdan tutarak kendi etrafımda çevirdi, bedenini bedenime bastırınca içimden alev gibi yükselen bir his kalbime uzandı. Tenim tenine sürtünürken bir elimde içki kadehini tutuyor, aralıklarda içkimden büyük yudumlar alıyordum. Onun bana dokunması büyü gibi bir şeydi, bana dokunduğunda tenimde periler doğuyordu ama bu dokunuşların aslında tenime şeytanlar gömdüğünü de biliyordum.

Bana nasıl bir kokteyl hazırlatmıştı bilmiyordum ama onun özel karışımı başımı ciddi anlamda döndürmeye başlamıştı. Ayağımın altındaki yer suyla kaplıydı ve ben suyun üzerinde atıyordum adımlarımı sanki. Teni tenime dolanıyor, parmaklarım terli saçlarının içine gömülerek ensesine kayıyor ve dansımız, tutkunun ateşiyle yanıyordu. Ondan hem nefret ediyor hem de onu deliler gibi seviyordum. Ona karşı bir düşman gibi yaklaşıyordum ama onun göğsünde bir sevgili olarak uyuyordum.

Dudaklarını şehvetle yanağıma sürtünce tenimdeki ter onun tenindeki ter ile buluştu. Yanağımı yanağına bastırıp gözlerimi kıstım. Elimdeki boşalan kadeh sertçe yere düştü, ayağımızın dibinde parçalara ayrıldı ama dansımız devam etti.

"Kafanı bulandırdı mı?" diye fısıldadı. "Sana istediğini verdi mi?"

"Yeterince değil," dediğimde ayağımdaki yer kayıyordu. Dudaklarını yanağıma sertçe sürttü.

"Yalancı."

Yavaşça güldüm. "Memnun oldum, ben de İs."

Korhan'ın beni kavrayan kollarının sertleştiğini hissettim. Rüzgârlar şimdi onun içini altüst ediyor olmalıydı. Ben bir harabeye

dönmüştüm, artık onun üzerime yıkılacak olması umurumda değildi çünkü toplanamayacak kadar çok dağılmıştım.

"Bu gece beyazlar içindesin," dediğinde teni tenime ikinci bir deri gibi yapışmıştı. "Oysa ben seni hep kırmızı bir kasımpatıya benzetirdim."

Kelimeleri bir sigara dumanı gibi içime sindi. "Yalancı olabilirim ama ihanet etmem, Alacahan," diye fısıldadım, sesim hayatının üzerine çökmüş bir ölüm tehdidi gibiydi.

Parmaklarını tenime bastırdı, kalabalığın sıklaşmasıyla birlikte birbirimize olan dokunuşlarımız da sıklaştı ve nefesi tenime akarken içimde ona karşı önüne geçemediğim bir istek doğmaya başladı.

"Seni istememe neden oluyorsun," dedi karanlık bir ses tonuyla. "Sesindeki o tını bile senin beni nasıl istediğini gözler önüne seriyor. Beni bedenine kabul etmek için kavruluyor musun?"

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi, bedenimin istediği buydu, evet ama ruhum özgür bırakılmak istiyordu. Ondan kaçmaya, ondan uzaklaşmaya, gitmeye ihtiyacı vardı ruhumun. Ruhumda derin yaralar açmıştı.

"Bedenim seni istiyor," dedim, sonra kelimeler dudaklarımdan döküldü ama onun duyamayacağı şekilde olmuştu bu sızıntı: "Ruhumsa yalanlarını."

Beni duymadığını bilsem de beni tutuşu bir babanın ölen kızının cesedini bırakmak istemezcesine sarılışı gibiydi.

"Bedenin ve ruhun benim," dediğinde donup kalacağımı sandım ama öyle olmadı, bedenim yalanlarından çözülmüştü. "Kelimelerin ve gözyaşların benim."

Cevap vermedim.

Dudaklarını boynuma kaydırınca, kalabalığa çevirdiğim gözlerimde cansız bir ifade belirdi: "Damarların ve kalp atışların benim." Dudaklarını boynumdaki damarda gezdirdi. "Dikenlerin ve cezaların benim." Dudaklarını oradan çekmedi, nefesini damarımın üzerine gece gibi çöktürdü. "Sustukların ve yalanların benim."

Kelimeleri, dudakları, nefesi ve varlığı başımı döndürüyordu. O bir zehir gibiydi ve damarlarımda ilerliyordu. O bir zaman gibiydi ve kalbimde durmak istiyordu. Kalbimi durdurmak istiyordu.

O kanser dolu ciğerler gibiydi ve nefesimi tüketmek istiyordu.

Gözlerim kalabalıkta yeşile kucak açan ela gözleri gördüğünde

Scanned with CamScanner

bir an Korhan sanki bir silgi yardımıyla Tanrı tarafından bedenimden silindi. Erdem oradaydı, elinde bir viski kadehiyle masalardan birinin önünde dikiliyor, beni izliyordu; yalnızdı.

"Senden gelecek ihaneti bile kabullenebilirmişim gibi hissediyorum," dedi acı dolu bir sesle. "Beni sana düğümledin."

Boğazımı düğüm düğüm eden cümleyi onun sesinden dinlerken, o cümlenin koca bir yalan olduğunu karşımdaki adamın ela gözlerine baktığımda canımdan can giderken kara zorla kabulleniyordum.

Oysa o öyle güzel bir yalandı ki, ben ona hep aldanırdım.

"Erdem Demirel gelmiş," dedim soğuk rüzgârlar estiren sesimle, Korhan'ın dudaklarının boynumda donup kaldığını hissettim. Öpüşü sıcacık olsa da şimdi verdiği hisler bumbuzdu. "Gidip bir merhaba diyeyim, hem oyunu aralık ayına almasının sebebini de öğrenmiş olurum."

Korhan, "Gitme," dedi birdenbire, dudakları hâlâ boynumdayken.

Birden bunu onun ağzından duymak öyle zor geldi ki, sanki elimde bir silah vardı, ya ona ya kendime sıkmak zorundaydım; ona kıyamadığım için namluyu kendi şakağıma yaslıyordum ama o benden gitmemi istemiyordu.

"Hemen gelirim," dedim bir adımla ondan uzaklaşırken ama sanki bu adım kilometreler olmuştu, bu adım şehirler, yollar, dağlar, insanlar olmuştu. Bu adım sonumuz olmuştu.

Bana ellerinden her şeyini almışım gibi baktı. Buna hakkım yokmuş gibi...

Kendimi ondan alamazmışım gibi. Sırtımı ona dönerek ondan uzaklaşmaya başladığım an, aramızdaki o bağın ortamızda ateşler içinde yanmaya başladığı andı.

Erdem'e yaklaşan her adımım, Korhan'dan uzaklaşmama neden oluyordu.

Erdem, ona yaklaştığımı fark etmiş gibi viski kadehini masanın yüzeyine bıraktı, ardından dudaklarında sahici olmayan bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. Masanın önünde durup, dudaklarımda acıyan bir gülümsemeyle ona baktım. O bir kuklaydı, bu sahnede kendine ait bir rolü bile yoktu. Omuzlarına takılan ipleri hareket ettiren kişi onu oynattığı sürece var olacaktı. Bu nasıl hissettiriyordu acaba?

"Gelmişsin," dedim gözlerimdeki acımasızlık büyüyerek kurak bir çöle dönüşürken.

"Evet, biricik gözde oyuncumun doğum günü olur da gelmez miyim?"

"Nereden aldın haberi?" Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Kim söyledi sana burada doğum günüm olacağını, Bay J?"

Erdem'in yüzündeki mimik çizgilerinin hepsi buzlarla kaplanmış gibi doldu; yüzü artık donuktu. Ela gözler uzun süre gözlerimde bekledi. "Her şeyden haberim olur benim."

"Öyle mi?" Dudaklarımdaki o acıyan gülümseme genişledi. "Hoş geldiniz öyleyse. Ama buraya gelirken Korhan'ın sizi tekrar patlamasından korkmadınız sanırım? Ah, doğru. Siz o işi kendi aranızda halletmiştiniz, değil mi?"

"Öyle mi olmuş?" diye sorunca kafamı aşağıya eğerek kahkaha attım, başım dönüyordu ama sarhoş değildim, aksine, o kadar ayıktım ki, yatırıldığım kış uykusundan uyanmıştım.

"Erdem," dediğimde gülümsemem bir anda yüzümde dondu, gözlerimi tehditkâr bir şekilde kaldırarak gözlerinin içine baktım. "Yüzünde tek bir mimik değişimi yaşanırsa, senin hayatının ortasına incir ağacı olurum. Gülümse."

Erdem sertçe yutkundu, ardından dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

"Neler oluyor?"

"Sen anlat," dediğimde gözlerimde bir katilin gölgesi vardı. "Neler oluyor, Erdem?"

Duraksadı ama dudaklarındaki gülümseme silinmedi, sanki yapabileceğim her şeyi biliyormuş gibi bozuntuya vermiyordu ama ne kadar gerildiğini ela gözlerinin harelerine yayılmış renk çemberinden anlayabiliyordum. Bir adım daha atarak uzun tırnaklarımı masaya sürterek gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Seni anlamıyorum, İs. Sorun nedir?"

"Sen beni anlıyorsun," dediğimde tekrar yutkunup gözlerini içkisine indirdi, dudaklarında hâlâ sahte bir tebessüm vardı ama bu tebessümün özünde benim tehdidim barınıyordu. "Ne boklar döndüğünü biliyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ama kim olmadığını biliyorum."

"Ben ne demek istediğini anlamıyorum."

Scanned with CamScanner

"Anlıyorsun," dediğimde elimi kendi önüme saklayarak masaya avucumla hafifçe vurdum, bunu sadece o görebilmişti. Gözlerinin içine zindan rengini almış gözlerimle baktım. "Ne zaman başladı?"

"Bak..."

"Anlat."

Erdem derin bir nefes aldı, gözleri kalabalığa kaydı, Korhan ile göz göze olduklarına o kadar çok emindim ki... Gözleri beni buldu, yüzüne normal bir ifade takınmaya çabaladı.

"Her şeyi biliyorsun, öğrenmişsin sanırım," dediğinde sesi şaşkındı ama yüzü sakinliğini koruyordu; yine de havadaki paniği soluyabiliyordum. "O gözlerinden hiçbir şeyin kaçmayacağını bilidem alt dudağını yaladı. "Sana baktığım gün o kelimelerin senden yordum. Bunu ona anlatmaya çalışmıştım ama anlamadı."

"Bu gözler o kadar çok yalancıyla tanıştı ki," dediğimde Er- çıkmayacak kadar güçlü olduğunu görmüştüm. Sende o ruh yok. Sadece iyi bir yalancı o kelimeleri öyle dizebilir. Sana baktığımda üçüncü sınıf bir oyuncu görüyorum, para için ruhunu satacak bir adam görüyorum, bir zavallı görüyorum. Yüzünü topla, sana bakyor değil mi? Onun bir şey olmadığına emin olmasını sağla. Gözlerinin içine çizdiğim korkuyu görmesine izin verme, Erdem. Neler yapabilirim, bilmiyorsun. Eminim bilmek de istemezsin."

"O zaman neden bu oyuna dahil oldun? Neden bunu sana yapmasına izin verdin? Madem o yazıların bana ait olmadığını anladın, neden ona inandın?"

"Çünkü inanmak istedim," dedim bir anda sesimi yükselterek ama müzik öyle güçlüydü ki, kimse beni duymamıştı.

"Seni mahvetmiş," dedi gözlerini içkisine indirirken. "Bunu yapamaz zannetmiştim ama yapmış, seni mahvetmiş."

"Buna ben izin verdim," dediğimde ona bakıyordum ama o bana bakamıyordu. "Onun bana bunu yapmasına ben izin verdim, anladın mı?" Titreyen ellerimi yumruk yapıp görmesine engel oldum. "Eğer ben izin vermezsem, kimse bana bir şey yapamaz, anladın mı? İzin veren bendim."

"Hâlâ o ilk karşılaştığım burnu büyük kız çocuğusun, yediremiyorsun değil mi? Sana bunu yapmasını yediremiyorsun."

"Kes sesini."

"Ne sanıyordun, İs? Sonsuza dek bu oyunun süreceğini mi?

Sonsuza dek seni bulutların üzerinde uyutacağını mı sandın? Bak, gözlerini açtın ve cehennemde uyandın."

"Sus," dedim. "Utanmıyor musun konuşurken? Gözlerimin içine bile bakacak cesaretin yokken, nasıl oluyor da bunları söyleyebiliyorsun?"

Viskisinden bir yudum alıp, dirseğini masaya koyarak gözlerini gözlerime çiviledi. "Ben böyle olmasını istemedim," dedi. "Ben sana bunu yapmak istemedim."

"Sen bana hiçbir şey yapmadın. Yapamazsın."

"Ama o yaptı."

"Ben izin vermesem yapamazdı, anladın mı? Yapamazdı."

"Neden izin verdin?" Gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "Madem bu kadar mahvolacağını biliyordun, neden buna göz yumdun? Neden ona inandın?"

"Söyledim ya." Hırslı bir nefes verdim. "Neler yapabileceğini görmek istedim. Bak, karşındayım ve dimdik ayaktayım. Bana hiçbir şey yapamadı. Beni mahvedemedi, anlıyor musun? Tam karşında duruyorum, yere çökmüş gibi mi duruyorum?"

"Ben zaten yerin dibinde duran bir adamım, İs. Tam karşımda duruyorsan, sen de dizlerinin üzerine düşmüşsün demektir."

Ona tokat atmak istiyordum. Yüzüne tükürmek, hiç duymadığı hakaretleri etmek, sonra da onun hayatını mahvetmek... Ama bunu hak eden Erdem miydi? Yoksa sevdiğim adam mıydı? Bilmiyordum.

Kararlıydım. Kimsenin gözlerinin önünde dizlerimin üzerinde durmayacaktım. Gerekirse her gece paramparça olmuş dizlerime gözyaşlarımı akıtıp tek başıma üfleyecektim ama kimse beni yerde, dizlerimin üzerinde görmeyecekti.

"Bildiğini bilmiyor mu?" Sorusu ona boş boş bakmama neden oldu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sana ne? Ne o? Gidip yumurtlayacak mısın yoksa sahibine?" Gözlerinde şefkatli bir ifade belirince kaşlarım daha sert çatıldı. "Bakma bana öyle, iğrençsin."

"Öfkelisin," dedi. "Bana acıyorsun ama sen kendine de acımaya başlamışsın. Ona söylemeyeceğim."

"Sana neden inanayım?"

"Seni bu halde görmek istemiyorum," dedi omuz silkerek, gözlerini farklı yöne çevirdi. "Ondan intikam mı alacaksın? Al. Bunu hak etti. Ben de hak ettim."

Scanned with CamScanner

"Sana senin gibi aptallar inanır," dediğimde bana garip garip baktığını gördüm. "Tek bir soru. Başka hiçbir şey sormayacağım sana. Özge mi yaptırdı?"

Bir an şaşkınlık tüm çehresine yayılıverdi; mürekkep gibiydi ama kelimeleri çizmiyordu, sayfayı karalıyordu. "Bu da nereden çıktı?" Sorusunun içten olduğunu fark edince kaşlarımı kaldırdım. "Özge'nin bildiği doğru ama bu işte bir parmağı yok. O da benden öğrendi."

"Ona söyledin."

"Korhan'a çok öfkeliydim," dedi omuz silkerek. "Sanki bu işi başıma o açmamış gibi davranıyordu. Ben de ondan intikam almak istedim. Özge'den hoşlanmadığını biliyordum."

"Adi herifin tekisin," dedim sadece, şimdi sesim sakindi.

"Sadece ben mi?" Gözlerimi ona çevirmeme engel olan soruydu bu. Haklıydı ve onun haklı olması beni daha da kudurtuyordu. Derin bir nefes aldı. "Merak ettiğin buysa eğer, Korhan kimseden emir alarak yapmadı bunu. Kendi isteğiyle yaptı. Neden yaptı bilmiyorum ama kanına susamış gibiydi, sonra kendimizi bu bataklığın içinde çırpınırken buldum. Belki bana inanmayacaksın, belki hâlâ bir oyun içerisinde olduğumu düşüneceksin ama Korhan bu oyundan vazgeçti, görmüyor musun? Senin için hayatını değiştiriyor."

Ona inanmaya, bu umuda tutunmaya öyle çok ihtiyacım vardı ki... Ama Azrail gibi başımda bekleyen, ölümüm için an kollayan o gerçek tam gözlerimin önünde duygularımı şişleyip duruyordu. İhtimaller hep olacaktı ama yalanlar, ihtimallerin olduğu yere dikilmiş incir ağaçları gibiydi ve umutları gölgelerinde bırakarak öldürüyordu.

"Konuşma burada bitti," dedim sertçe. Gözlerine baktım. "Şimdi buradan gidiyorsun."

"Ben onu değil, seni düşünüyorum. O değişti, bunu görmeni istiyorum."

"Konuşma burada bitti," dedim sertçe. "Gidiyorsun."

Derin bir nefes alıp, o nefesi oflayarak dışarı bıraktıktan sonra viski kadehini kafasına dikti, ardından kadehi sertçe masaya bırakıp başını salladı.

"Madem bu cehennemde yanmayı tercih ediyorsun, şeytanın karşısına geçmek için cesaretin de olsun, İs."

Erdem bir şey söylememe izin vermedi. Bu onun benim ve bu olay için kurduğu son cümlesiydi. Kalabalığa karışarak benden uzaklaştığı anı sakin gözlerle izledim ama gözlerimin gerisinde biriken gözyaşları dökülmek için tek bir dokunuşu bekliyorlardı.

Hun'un Hür ve Güz ile tam karşımda durduklarını görünce zoraki bir tebessümle onlara el salladım, ardından sırtımı onlara döndüm ve o an, Korhan ile göz göze geldiğimiz andı.

Yeşil gözleri bir güneş gibiydi, ışığıyla içimi ısıtırken derimi yakıyor, ruhumu kavuruyordu.

Ona gülümsedim; düşlerimdeki kırıklar, kalbimdeki acılar, ruhumdaki yangınlarla.

Adımlarım yere düşmeye başladı, saatin yelkovanı defalarca kez akrebin sırtına basarak zamanı örmeye devam etti. Işıkların aniden kısılmasıyla bir an yön kavramımı yitirerek duraksadım. Şimdi tek gördüğüm o yeşil gözlerdi, ardından mekânın tavanından aşağıya ateşler dökülmeye başladı ve ardından alkış sesleri patlamaya başladı.

Akşın, pastanın üzerinde durduğu tekerlekleri olan küçük masayı sürmeye başladığında, mumların üzerindeki alevler yalpalıyordu. Tavandan akmaya başlayan ateşler kesildi, herkes doğum günüm için iyi dileklerini yüksek sesle mırıldanırken, pasta tam ortamızda durdu ve üzerinde kırmızı kasımpatı çiçekleri olan bembeyaz pastaya indirdiğim gözlerimden akıtamadığım her yaş, kalbimden akmaya başladı.

Pastanın üzerinde kırmızı kasımpatı yapraklarıyla şöyle yazıyordu:

İyi ki, Çirkin.

Pastadan ayırdığım gözlerimi ona çevirdiğim an, bana düşen adımları kalbimi gümletti. Avuçlarını birbirine vururken dudaklarında huzurlu bir tebessüm vardı.

"İyi ki," diye fısıldadığını dudaklarının estetik hareketinden anlayabilmiştim. Kalbim gümbür gümbür çarpıyor, damarlarım içindeki kanı kurutmak ister gibi yanıyordu. "Üfle."

Gözlerimi pastanın üzerindeki mumlara indirdim. İki taneydiler, birisi beyaz, diğeri kırmızıydı. Derin bir nefes alarak üfledim, beyaz mum söndü ama kırmızı mum yanmaya devam etti.

Herkes bana sarılıyor, ben ise kimseye sarılmadan sadece ona bakıyordum ve tam ortamızda kırmızı bir mum yanmaya devam

Scanned with CamScanner

ediyordu. En son o bana yaklaştı, kırmızı mumdan gözyaşları gibi kayan damlalar pastanın üzerine aktı ve bembeyaz pastayı kan gibi lekeledi. Yalan gibi lekeledi. İhanet gibi...

"Sen bu pasta kadar beyaz, masumsun," diye fısıldadı dudaklarını alnıma bastırırken. Gözlerimi yumdum. Sadece o ve ben vardık; biz vardık. "Bense senin üzerindeki kırmızı kasımpatı yapraklarıyım, yalanlarınım." Gözlerimi açtım. Herkes buradaydı, sadece o ve ben yoktuk; biz yoktuk.

Dudaklarını alnımdan ayırıp, diken yeşili gözlerini indirerek yüzüme baktı.

"İyi ki, Çirkin Kızım."

Elini kotunun cebine soktu, gözleri gözlerimden tek bir an olsun ayrılmazken ve zaman ikimiz için geri adımlar atmaya başlamışken, cebinden kırmızı, kadife bir kutu çıkardı. Gözlerimi gözlerinden alamıyordum, hem acılar içindeydim hem de sonsuza dek gülümsemek istiyordum. Kutuyu tek parmağıyla hareket ettirerek açınca kutudan küçük bir tık sesi yükseldi, ardından gözlerim usulca kutuya doğru kaydı ve kalbimin atışları yavaşladı.

Bu bir kolyeydi. Beyaz altından yapılmış, nabız şeklinin olduğu, ucundan sarkan su damlasının içinde A harfinin kazılı olduğu bir kolye.

Beni o kadar kendinin kılmıştı ki, adının baş harfini boynumda bir tasma gibi taşımamı istiyordu ve bu düşünce beni rahatsız etmiyordu; sadece paramparça ediyordu.

"Bu boynunda olduğu sürece, Nurşan," dedi kolyeyi yerinden çıkararak boynuma asarken. "Sana nabzın kadar yakın olduğumu, akacak tek bir gözyaşı damlan için herkesin nabzını durdurabileceğimi sakın unutma. Senin tüm gözyaşların sadece benim için."

Kendi nabzını durdurabilir miydi?

Kalbinin atışlarını susturabilir miydi?

Kolye boynumdan aşağı sarkarak soluk boşluğumun ortasında durunca, parmaklarımı kolyenin üzerine yerleştirdim. Dudaklarını saçlarıma bastırıp beni başımın üzerinden öptü. Geri çekilip gözlerime baktığında, gözlerimde kimsesiz gözyaşları toplanmıştı ama ağlamamak için kendimi sıkıyordum.

Yavaşça fısıldadı: "Çok mu yemek yedin?"

"Evet," diye fısıldadım gözlerimi gözlerinden kaçırırken.

Beni omzumdan kavrayarak kendisine çekti, yüzüm göğsüne gömülürken artık herkes loş ışığın altında romantik bir ezgiyle dans ediyordu. Biz ise sadece dans pistinin tam ortasında, yanan kırmızı bir mumun önünde öylece dikiliyorduk.

"Nurşan sen tüm gerçeklerin en büyüğüsün," dediğini duydum, gerisi kalp atışlarıydı, gerisi kalbimde bir yangındı.

Gerisi nabzımdan düşen bir gözyaşı damlasıydı.

Gece tüm hızıyla devam etse de benim için en yavaş geçen geceydi bu. Söylemeyecekti, belki de ağzını bile açamayacaktı; birbirimize bunu daha ne kadar yapmaya devam edecektik? Gece boyu parmaklarım kolyenin ucundan sarkan su damlasında durdu, onun adının baş harfinin kazılı olduğu yere dokunup durdum.

İnsanın nabzı ağlar mıydı? Benim nabzım ağlıyordu.

Mekândan çok geç bir saatte ayrılmıştık. Motosikletine binip, saçlarım rüzgârda özgürce uçuşurken, son kezmiş gibi onun ince beline sıkıca sarılmıştım. O an, çok istemiştim, çok istemiştim motosikletin takla atmasını ve bu bittiğinde bu motosikletten tek bir kişinin bile sağ çıkmamasını. Bunu yaşayacağımıza, ölsek olmaz mıydı? Kaskın sakladığı yüzüm gözyaşlarıyla boğulmak istiyor, mantığım ise sadece bunu durdurmamı istiyordu.

Bahçeden içeri girişimizi, merdivenleri tırmanışımızı, yüzümde kasım ayının son rüzgârını hissedişimi, hepsini hatıralarıma ölüm gününmüş gibi kaydettim. Evin kapısını açınca üzerime aniden çöken huzursuzluk, koridorda beni karşılayan karanlığın elini tutmuştu. İçeriye önce o girdi, sonra da ben. Koridoru büyük bir sessizlikle aştık, odasının kapısını araladığında kıpkırmızı balonların ayaklarına doğru yığılmasıyla bir an hissettiğim kırgınlık daha da büyüdü ve her şey üzerime yıkılmaya başladı; tüm hisler...

İçeriye doğru girip, balonların arasından bana baktı. Elini bana doğru uzatıp, yavaşça fısıldadı.

"Gel."

Şimdi anılar her yerdeydi. Onunla seviştiğimiz yatakta, kucağında ağladığım koltukta, masanın üzerinde ağzı açık duran sustalının keskin ucunda...

Eline baktım.

Oysa ben bu elin bana cennetten uzandığına inanmıştım.

Scanned with CamScanner

Onun eline bakarken gözlerim bir an hiç oradan ayrılmadı; güzel parmaklarından, nerede görsem tanıyacağım ellerinden...

"Korhan, biliyorum," diye fısıldadım gözlerimi ellerinden tek bir an olsun çekemezken.

Korhan, biliyorum.

Korhan, bana bunu neden yaptın?

Sadece, "Bildiğini biliyorum," demesiyle, işte şimdi bir dünya, kafamdan aşağı Tanrı'nın avuçları arasında ufalanarak dökülmeye başladı.

Sadece baktım ona. Sadece baktım. Başka ne yapabilirdim ki ben?

Bakmaktan başka.

Bakışları yüzümün ortasında bir fırtına gibiydi. O fırtına tüm duygularımı yutuyor, o fırtına tüm duygularımı ruhumda farklı yerlere sürüklüyordu. Canımın orta yerinde bir ateş yakmıştı, alevler büyüyerek tüm ruhumu sarmaya başladığındaysa avuçlarımın içinde onun küllerini tutuyordum. Gökyüzündeki ay, yedi parçaya bölünmüştü. Yedi parçanın yedisi de farklı boyutlardaydı. Kalbimi yedi parçaya bölmüştü, her parçada bana verdiği bir başka mutluluğun resmi vardı; bir parçadaysa bu gece verdiği acı vardı. Balonların ortasında durmuş, onun gözlerine, gözlerinin içine bakıyordum ve balonlar artık kırmızı değildiler, balonlar şimdi odanın karanlığında esmerleşmiş, benim gibi yandıkları için kömür rengini almışlardı.

Bir süre ağlayamadım bile.

Bir süre konuşamadım.

Bir süre hissedemedim.

Kaburgalarımı hiçe sayarak kalbime doğru ilerleyen o duyguyu yok sayamıyordum. Karşımdaki adama baktım. Şeytan karşımda duruyordu. Sanki onun teni bir karanlıktı, şeytan o karanlıkta ilerliyordu, o tenin sonuna geldiğindeyse karanlıktan çıkıyor ve gözlerimin içine kendisi olarak bakıyordu.

Ona baktığımda artık inandığım adamı görmemem gerekiyordu, ona baktığımda gördüğüm tek şey yalan olmalıydı ama o karşımda duruyordu, tüm gerçeklere rağmen inandığım adam olarak gözlerimin içine bakıyordu. Bir an bu duygu, içimden atamadığım bir zehir gibi kanıma karışarak beni öldürecek sandım. Sarsıldım, hâlâ nasıl inandığım adama bakıyormuşum gibi hissedebilirdim?

Oysa o beni mahvetmişti.

"Sana bunu ben anlatacaktım." Sesi saplandığı duygusuzluktan arınmıştı. Şimdi duyguları onun sesinden içebiliyordum, bir kadeh zehir içiyormuşum gibi hissettiriyordu. "Seni mahvetmek istemedim. Yeterince mahvolmuştun."

Sözleri tenimde parçaladığı camlar gibiydi, şimdi o camlardan birini alıp onun nefes boşluğuna saplasam belki hayatı boyunca beni suçlu bilecekti peki ya onun yaptığı neydi? Her yerim kan revan içindeydi.

"Ben şimdi mahvolmadım mı?" diye sorduğumda, sesim dünyadan silinmişti ve bu cehennemde atılan bir acı çığlığının yankısıydı.

Cevap veremedi.

Odanın her yanında kahverengi incir dalları vardı, hepsi kelimelerden düşen ateşle tutuşmuştu, sanki şimdi içinde olduğumuz oda cehennemdi; alevler gözlerimdeydi.

"Ben yirmi üç yaşındayım," dediğimde gözleri gözlerime çakılmış bir çivi gibiydi, çivinin ucunda asılı duran çerçevede biri ölmüş, biri de diğerinin ölüyle yaşayan bir ölüye dönmüş çiftin eski fotoğrafları vardı. "Ama sanki kırk senedir aldanıyorum sana."

Burnundan içeri sert bir nefes çekmesiyle burun delikleri genişledi. Gözlerini kendi yaptığına katlanamıyormuş gibi kapattı. Kendi var ettiği enkazı görmek istemiyormuş, bu onu öldürürmüş, yok edermiş, bu onu nefessiz, susuz, havasız, bensiz bırakırmış gibi kapattı.

Zamanı havada yakalamak, avuçlarımın içinde sıkıp buruşturarak bir kaya parçasına çevirmek, ardından da o kaya parçasını kalbime vura vura onu unutmak istiyordum.

Zamanı kalbime ne kadar vurursam vurayım, orada yaşattığım onu öldürmeye yetmeyecekti. Sessizlik aramıza kan gibi sıçradı, duvarlar karanlığın esiriyken, göğsümde binlerce kalıp mumun ölü bedeni yatıyormuş gibi bir ağırlıkla yutkundum.

"Sebebi neydi ki?" diye sordum, ondan duymaya, bana anlatmasına ihtiyacım vardı. Göğsümün ekvatorunda tüm gezegenler alev altındaydı. Gözlerimi gözlerine dokundurdum, ona bana verdiği ıstırabı göstermek istiyormuşum gibi baktım.

"Beni birisiyle paylaştın." Söylediğim, Korhan'ın duraksamasına, gözlerimin içine çaresizlik yangınının ortasında cayır cayır

Scanned with CamScanner

yanıyormuş gibi bana ağrılar, acılar, ölümler içinde bakmasına neden oldu. Daha da ağırı... Dilimin bile söylemeye varmadığı o şeyi hatırlayıp yüzümü acıyla buruşturdum. "Nasıl beni bir başkasıyla paylaşabildin?"

Gözlerinden bir çocuğun son hızla düşerek karanlığa çakılışına şahit oldum. Küçük çocuğun siyah kanı karanlığın zeminine yayılmaya başladığı sırada, o çocuğun cesedini görmüş gibi başını iki yana acıyla, kabullenemediğini belirtircesine çaresizlikle iki yana salladı.

"Ben seni biriyle paylaşmadım," dedi, sesinde parçalanan umutlar ayaklarımın önüne düşmeye başladı ama ben eğilip o umut parçalarını avuçlamadım, onları toplamadım, onları toplayıp ona uzatmadım.

"Paylaştın," dedim dilimdeki tüm acımasızlığı sesime bulaştırarak. Korhan başını iki yana ağrılarını benden saklamadan salladı. "Beni biriyle nasıl paylaştın?"

"Ben seni paylaşmadım," dedi, sesi pürüzlüydü, gözlerimin içine bakamadığını fark ettim. Ben ise zamanın kollarından geçmişe düşüyordum. Geçmişte göremediğim, ona olan duygularımın gözlerime mil çektiği zamanlarda olan her şeyi ağrıyan bir yürekle düşünüyordum.

"Bir yalan bir insanın hayatını ne kadar mahvederse, o kadar mahvetti işte. Sana sonradan duymaman gereken her şeyi, benim söylemem gereken her şeyi şimdi söyleyeceğim."

Duyacaklarımın canımı ne denli acıtacağını, beni ne denli mahvedip bir karanlığa sürgün edeceğini bildiğimden güçlükle yutkunup, Korhan'ın gözlerine, gözlerinin tam içine baktım. İncir ayaklarıma dolanıyor, sanki canımın nasıl yandığını biliyormuş da bunu istemiyormuş gibi sitemli mırıltılar çıkarıyordu.

"Başta sana yaklaşma nedenim sadece almayı istediğim intikamdandı." Bu gerçeği onun beni öpen, bana güzel kelimeler fısıldayan dudaklarından duymak canımı öyle çok yaktı ki bir yere tutunup oradan destek alma ihtiyacı duydum ama bunu yapmadım. Yüzümde sakin bir ifadeyle ama kalbimde alev almış bir mahşerle onu dinlemeye başladım.

Korhan bana doğru bir adım attı, elinde beni öldürecek olan o bıçağı tutuyormuş gibi hissetsem de geri adım atmadım. Onun

gözlerinin içine baktım, ısrarla, beklentiyle, yıkılmışlıkla, mahvolmuş bir kadın olarak, güçlü bir kız çocuğu gibi dimdik durarak.

Bir elini kaldırıp yanağıma kaydırdı, dokunuşu beni her zaman huzurun kollarındaymışım gibi hissettiren dokunuşun aynısıydı. Bu hastalıklı duygudan iğrendiğimi, kendimden iğrendiğimi, her şeyden iğrendiğimi ama bu dokunuştan iğrenemediğimi hissettim. Bu duyguya, bu hisse, bu lanet olası gerçeğe dur diyememek beni mahvediyordu.

Ayaktaydım ama yerin dibinde uzanıyordum.

"Sana yalan değil, yalanlar söyledim, Nurşan," dedi, kalbimi bir taşla eziyormuş gibi hissettiren sesinden dökülen kelimeler dimdik düşen bıçaklar gibi onun ezdiği yaralı kalbime saplandılar. "Babana öfkeliydim," dediğinde donup kaldım, gözlerimiz birbiriyle gecenin en ince yerinde kesişti. Kalbimin atışları, sahildeki bir kumdan kaleye çarpan dalganın kaleyi yıktığı gibi göğsümün içine yıkılarak kaburgalarımdaki sessizliği doğurdu; sessizliğin kordonu duygularımın boynuna dolandı, duygularım boğulmaya başladı.

Elimi tuttu, cümlesini tamamlamasını bekliyor olmama, sarsılmış, bitap olmuş olmama rağmen konuşmadı. Beni elimden tutarak balonlarla dolu odasından çıkararak karanlık koridorda yürütmeye başladı. Evin duvarları zamana ölümümü müjdelemek ister gibi üzerime yıkılıyordu.

Bu evde, onunla uyuduğum, seviştiğim, konuştuğum, ona sırlarımı açarak kendimi en çıplak halimle sunduğum bu evde benim için beni mahvedecek olan oyununu mu planlamıştı? Aynı duvarlar hem onun oyununa hem de benim sesimden onun adının dökülüşüne mi şahit olmuştu?

Bir an tüm bunlar öyle ağır geldi ki, tam banyo kapısının önüne geldiğimizde karnıma saplanan krampla iki büklüm olarak inledim. Korhan'ın bakışları bir su gibi ilerleyerek bana doğru aktı, elimi yavaşça elinden kurtararak midemdeki bulantıyla yüzümü buruşturdum. Burada durmak istemiyordum. Ya bu ev bu gece üzerime yıkılacaktı ya da ben bir kibritin ucunda bu evi yakıp küle döndürecektim.

Yalanlar benim dilimdeyken bir kuklayken, onun dilinde bir insana dönüşmüştü ve o insan ben ölene kadar beni tekmelemeye yemin etmiş gibiydi.

Scanned with CamScanner

"İyi misin?"

Bu sorusu beni ağzım iki yandan çekilerek yırtılmış gibi gülümsemeye itti. İyi olmadığımı biliyordu, olamayacağımı biliyordu, duyacaklarımla tamamen hayatla olan bağımı keseceğimi biliyordu. O zaman nasıl oluyordu da bu soruyu bana sorabiliyordu?

Cevap vermek yerine sertçe yutkunarak banyo kapısına baktım. Bu banyoda yaşananları hatırlamak, zihnimin gergin perdesine düşen anıların tekrar gözlerime çizilmesine neden olmuştu. Bir an kendimden iğrendiğimi hissettim, bir an aldığım nefes bile cehennemde pişmiş çamurun kokusuymuş gibi hissettirdi. Banyonun kapısını açtı, elimi tekrar kavradı, elimi geri çekmek istesem de o an üst üste binen hisler yüzünden bunu yapamadım ve beni içeri sokarak kapıyı arkamızdan kapayıp bizi banyonun duvarları arasına sıkıştırdı.

Şimdi zihnimde büyüttüğüm kız çocuğu kâğıt helvaları koparıyor, her kopardığı parçayı yere atıyordu ve başka bir kadın o kâğıt helva parçalarını toplayarak elindeki mürekkepli kalemden dökülen mürekkeple parçaların üzerine kelimeler diziyordu.

Damlayan suyun sesini dinledim.

Banyonun küçük penceresinden içeri çöreklenen turuncu ışığın özü sokak lambasıydı. İçeride göz gözü görebilecek kadar minik bir aydınlık yaratan ışığın önünde kendimi her şeyi elinden alınmış bir çocuk gibi hissediyordum.

Korhan elimi bıraktı.

Eğilip küveti doldurmaya başladığında kulaklarım uğulduyordu. Küvetin dibini dolduran kırmızı kasımpatı yaprakları su ile birlikte yükselmeye başladı.

Ağzımı açıp, söylenmemiş kelimelerin açtığı yaralarla dolu ağzıma birikmiş sesi dışarı bırakamıyordum. Tek kelimem yoktu sanki. Bu aşktan tüm kelimelerimi, sesimi, ellerimi kaybederek çıkacakmışım gibi hissediyordum. Amacı neydi? Burada, yine, ilk zamanlar olduğu gibi onun olmamı mı bekliyordu?

Yalanın çiçekleri etrafımızda yüzerken...

İhanetin rengi küveti doldururken.

Yoksa başka bir düşüncesi mi vardı? Ben yaptıklarını ondan dinlemeyi beklerken, o küveti ağzına kadar suyla doldurana kadar tek kelime bile etmemişti.

Üzerindeki siyah gömlek, siyah kotla aniden küvete girince ona hiçbir şeyi algılayamıyormuşum gibi baktım. Hiçbir şey söylemeden küvetin içine oturdu, bir miktar su küvetten dışarı dökülerek zemine şakıdı. Zemine yayılmaya başlayan suyu ayaklarımda hissettim.

Yavaşça küvete yaklaştım, boş bakışlarım onun zehir yeşili gözlerinde uzun süre takılı kaldı, sonra küvetin içine girip tam karşısına oturdum. Beyaz elbisemin kumaşı suyun yüzeyinde bir genç kadının beyaz düşü gibi yüzmeye başladı. Bacaklarımızın birbirine dolandığını hissettim, sırtımı soğuk küvetin kenarına bastırarak onun gözlerinin içine bakmaya başladım.

Bana akıtacağı zehre ihtiyaç duyuyordum.

İfadesizliğim ona ne yapacağını şaşırtıyormuş gibi görünüyordu yine de dışarıya çizdiği görüntü, tıpkı benim gibi tepkisizdi. Ama onun gözlerine baktığımda, çıkmazına girdiğimiz aşkın telaşını görebiliyordum.

"Bana o gözlerle bakma," dedi gece yarısını anımsatan sesiyle. "Ben senin o gözlerinde çok öldüm. Bana o şekilde bakma."

Sustum, cevap vermedim.

"Sana yalan söyledim." İçime kaynar sular dökülürken yavaşça gülümsedim, duraksadığını fark ettim. "Sana çok büyük yalanlar söyledim." Hâlâ sakince gülümsüyordum. Korhan sırtını benim gibi küvetin kenarına yaslayarak gözlerimin içine baktı. "Başta amacım seni o pezevenge âşık etmekti," dediğinde dudaklarım titredi ama hâlâ gülümsüyordum. "Beni beğenmezsin diye düşündüm. Suratımdaki izlerden, benden iğrenirsin sandım." Dudaklarım titremeye devam ediyordu ama ben hâlâ gülümsüyordum. "O yüzden bu görevi o göte vermiştim." Gözlerindeki ifadenin gaddarlaştığını gördüm. "Seni kendine âşık edecek, bana seninle ilgili tüm bilgileri verecekti."

Neden diye soramadım, dudaklarım titrerken sadece gülümsedim.

Su hafifçe dalgalanıyor, gece böceklerinin sesleri banyonun duvarlarına çarparak içeride yankı uyandırıyordu. Bir de kalbimin sesi vardı ki, işte o hiç susmuyordu.

"Sonra o gün seni Antray'da gördüm, ben zaten seni hep görüyordum. Seni izliyordum. Ama o gün, kendine zarar vereceğini hissettiğimde işler değişti. Seni tanıdım. Bana âşık olmanı istedim, ona değil. Ve onu oyundan çıkararak kendi oyunumu kendim yazdım."

Scanned with CamScanner

Yaptığı acımasızca şeyleri böyle büyük bir soğukkanlılıkla anlatıyor olması mı yoksa yaptığı şeyler miydi kalbimi allak bullak eden bilmiyordum. Dişlerim zonklarken hafif bir gülümsemeyle onu izlemeye devam ettim. Bu görüntü onu daha da çileden çıkarıyormuş gibi sesinin tonunu gitgide daha da gaddarlaştırıyordu. "Benden şüphelenmemen için o herifin oyun yazarı gibi davranmaya devam etmesi gerekiyordu. Evet, başta seninle oynadım ama sonra ben de sana alıştım."

Sadece, "Anladım," diye fısıldadım.

"Sormayacak mısın?" Sorusu ona sakince bakmam dışında herhangi bir tepki vermeme neden olmadı. İçimdeki küçük kız, kâğıt helvası bittiğinde dolu gözlerle kafasını kaldırmış, yanaklarından akmaya başlayan iri gözyaşı damlalarıyla beni izlemeye başlamıştı. Küçük kızın bir nedene ihtiyacı vardı, tüm bu yalanların altını doldurabilecek bir sebebe... Ama ben ne neden ne de sonuç ilişkisiyle ilgili hiçbir şey duymak istemiyordum.

Geri kalan hayatıma susarak devam etmek istiyordum.

Merak etmiyordum.

Beni neden mahvettiğini merak etmiyordum.

Beni mahvetmişti. Bir tek bunu biliyordum.

Suyun içinde yavaşça ona doğru kaydım, bacaklarının arasına girerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Gözlerimde kırgınlığın her tonuna rastlayabilirdi. Rastlasın istiyordum. Dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı. Yüzü yüzüme sanki bana ait bir parçaymış gibi yakınken, dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu en kısık duygularım, en kırgın ruhum, en paramparça olarak susmuş sesimle öptüm. Dudaklarım onun dudaklarına dokunduğu anda duraksadığını fark ettim, sonra dudakları dudaklarıma bir dal gibi tutunma isteğiyle tutundu, dudaklarımı muhtaçlıkla öpmeye başladı. Elim yanağına kaydı, beni kucağına çekerek oturttuğunda tüm kemiklerim ezilmiş gibi sızlıyorlardı.

Onu son kez canıma katıyormuş gibi öpmeye başladığımda, gözlerimden akmaya başlayan yaşlar onun yanaklarına damlayarak onun yanaklarından akmaya başlayana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

Korhan'ın dudaklarından acıyla harmanlanmış bir inilti döküldü. Gözyaşlarımı en net haliyle yanaklarında ona ait gözyaşlarıymış gibi hissetmek nasıldı? Kalbim göğsümün içinde bin parçaya

bölünürken, okyanusun dibinde uzanan denizkızı gözlerini aralamış, suyun yüzeyini izlemeye başlamıştı. Denizkızının kuyruğuna oklar saplanmış, okların saplandığı yerlerden sızan kanlar uzandığı yeri tamamen kızıla boyamıştı. Denizkızı insanlarla suyun yüzeyinde yaşamaya o kadar alışmıştı ki, suyun dibinde nefes alamıyordu. Oklar kuyruğunu paramparça ettiği için karaya da yüzemiyordu. Öylece uzanmış, bir zamanlar evi olan okyanusun onu öldürmesini bekliyordu.

Kırmızı kasımpatıları etrafımızda yalanlar gibi yüzüyordu.

Parmaklarımı yüzündeki izlere dokundurdum. Yüzündeki izleri çirkin buluyordu, onları sevmiyordu, onlarla yaşamak belki de hiç istemiyordu ama yüzüne çizilmiş izlerden daha çirkin bir ruh taşıyordu. Onun ruhunun tadına baktığımda ilaç sanmıştım, oysa o ruh zehirdi ve beni zamanla iyileştirdiğine inandırarak öldürmeye başlamıştı. Sevdiğim, inandığım adamın gözlerimin önünde böyle bir şeytana dönüşmüş olması içimdeki duyguyu kırmaya yetmiyordu.

Onu çok seviyordum, bu duyguyu yenemeyecektim.

Ona inanmıştım, bu aptallığı ömrüm boyunca unutamayacaktım.

Ona sığınmıştım, benim için yüksek dalgalardan kaçarak sokulduğum bir limandı ama beni asıl alabora eden o olmuştu.

Onu nasıl arkamda bırakarak önümdeki yolda ilerleyebilecektim, bilmiyordum. Bu çok yıkıcı bir duyguydu. Kendime yabancılaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Dudaklarımız birbirlerinden bir yalanın bir gerçekten ayrılışı gibi ayrıldı. Gözlerinin içine gözlerimden süzülen yaşlarla üstten üstten baktığımda, yanaklarına gideceğim yolları çizen gözyaşlarımla karşılaştım.

"Senin benim canımı ağrıtacağını hep bilirdim de canımı alacağını hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım, gözleri kısıldı, dişlerini sıktığını yüzünde var olan çukurlardan anlamıştım; çukurlara gözyaşlarımın akışını izledim. Gözyaşlarım onun izlerinin üzerinden mürekkeple geçmişim gibi geçerek akıp gitmişlerdi.

"Bugün dediğin gibi," diye fısıldadım, gözlerimin içine tüm kelimeleri çalınmış, tüm duyguları zincirlenmiş, yazdığı romanın sayfaları gözlerinin önünde yakılmış bir yazar gibi bakıyordu. "İyi ki doğmuşum, sevgilim. Beni öldürmen için."

Scanned with CamScanner

"Nurşan." Gözlerini yumdu, gözlerimden saklandı. Gözlerini açtı, gözlerime muhtaçtı.

Korhan'ın konuşmasına izin vermedim, onu tamamen küvete bastırarak altıma aldım. Alnımı alnına bastırdım, dudaklarımız artık bir bütün değillerdi, onları birbirlerine dokundurmadım. Ömür boyu hasret çeksinler istedim, özlemden kavrulup kupkuru kalsınlar, çatlayıp kan içinde olsunlar. Saçlarım suyun içine gömülerek bir canavarın simsiyah kolları gibi yüzmeye başladıklarında, gözlerimi suyun içinde açıp karanlık suların içine gömülmüş güzel yüzüne baktım. Onun da yeşil gözleri tıpkı benimkiler gibi açıktı, alnımı alnına tam anlamıyla bastırıp ikimizin de nefesi kesilene kadar bizi küvetin içine hapsettim.

Geçsin, dedi içimdeki kız çocuğu.

Bitsin, dedi sonra, gözlerinden akan yaşlarla gelip geçen arabaları izliyordu. Aynı kaldırımda.

Gidelim, dediğinde artık zaman nefeslerimiz için daralmıştı. Alnımı alnına iyice bastırarak onu tamamen suyun dibine gömerek alamadığım nefesin ağrısıyla gözlerimi kıstım. Suyun içinde ağlıyordum.

Suya anlatıyordum ağlayarak.

Ve su benim gibi susuyordu.

Aniden kafamı kaldırdım, onu boynundan tutarak suyun yüzeyine çekip, ıslak saçlarım, gözyaşlarımı gizleyen su damlaları ve tükenmiş bir kalple onun gözlerinin içine baktım. Aldığım derin nefes, çığlık atarak ağlarken çıkardığım seslerden birine çok benziyordu.

Islanan kollarını iki yana açarak küvetin kenarlarına koyup, tıpkı benim gibi paramparça olmuş bir halde, yıkık gözleriyle gözlerimin içine baktı. Saçlarından, yüzünden, onu o yapan tüm parçalarından su damlaları şiddetle kayarak iniyor, sanki benim görünmez gözyaşlarımın aynısı onun yanaklarından da tıpkı benden aktıkları gibi akıyorlardı.

Yavaşça geri çekildim, beni tutmadı, durdurmadı, sarmadı. Bunları yapmak belki istiyordu ama ben artık istemiyordum. Küvetin içinden kanayan yaralarımı saklamak için giymişim gibi görünen beyaz elbisemle yavaşça doğrularak çıktığımda, bedenimden hızla akmaya başlayan sular banyoyu sel altında bırakırken sırtım ona dönük şekilde banyo kapısına baktım.

"Sormayacaksın," dedi, sesi sitemlerle doluydu, sesi boğulmuş bir geçmişin içinde canlı bulunmanın ağrısıyla savaşıyordu.

Banyodan üzerimden sel gibi akan sularla çıktığımda, Korhan'ı o küvette, büsbütün olduğumuz o yerde şimdi tek başına bırakıyordum. Saçlarım yüzüme yapışmıştı, koridorda ilerlerken arkamda sudan yollar çiziyordum. Dış kapıya geldiğimde durdum, arkama bakmak istedim, o eve... Beni ben yapan, beni benden alan eve. Tüm duyguları içime eken adamın beni hapsettiği, beni o hapiste kendimi özgür sandığım o eve...

Her şeyi kendi gözlerimle görmemi istediği için yapmıştı. O bilgisayarı ortada bu yüzden bırakmıştı. Cesareti yoktu, kendim göreyim istemişti. Cesaretsizliği benim sonum olmuştu.

Bir korkağa, bir yalancıya, bir ihanete âşık olmuştum.

"İstedim," dediğinde sesi banyoda yankılanıyordu. "Senin annem gibi bir kadın olmanı istedim."

Hıçkırığım göğsümde büyüdü.

Radyoda Müslüm Gürses'in sesini duyuyordum, cızırtılıydı, bir süredir odada çalmaya devam eden radyodaki şarkı elim kapıya uzanırken gözlerimden akan yaşların daha da şiddetlenmesine neden olmuştu.

Böyle bir aşk görülmemiş dünyada. Ne geçmişte ne de bundan sonra da...

Kendi inancımın parmakları kanıma bulanmıştı.

Kendi inancım tarafından öldürülmüştüm.

Evden çıktım, kapıyı açık bırakmadım, örttüm. Sokakta ağır adımlarla, nehrin hayaleti gibi ilerlemeye başladığımda, gözlerimden boşalan yaşlar cehennemin ateşleri gibiydi. Öyle bir duyguydu ki bu, kaburgalarım çürüklerle dolu ahşap bir merdivendi ve bu duygu, zıplaya zıplaya tırmandığı basamakları kırıp döküyor, avuçlarında taşıdığı ateşten okları kalbime fırlatıyordu.

Omuzlarımı titreterek ağlamama neden olan bu duygu, yeniden dimdik durabildiğim gün bile omuzlarımı ağrıtmaya devam edecekti.

Biliyordum.

Zaman, bendeki onu yok etmeyecekti.

Zaman, ona bir ben daha vermeyecekti.

Göremezler seni yazdım kalbime...

Scanned with CamScanner

13. Perde
Zemheri

Cehennemde yalnızca ateşler yoktur, devamlı karların yağdığı buz gibi bir de zemheri vardır ve zemheri soğuğu şeytanın veda busesidir.

Şeytan, dudaklarımı son kez öptüğünde, siyah saçlarıma tutunan kar tanelerinin yarattığı soğuğu zihnimde hissediyordum.

Zemherinin bekçileri, ihanetin sahipleriydi.

Karların arasında ölü bir beden misali uzanan şeytanın yanık ve yara izleriyle dolu yüzüne kar taneleri düşüyor, kar taneleri biri koparılmış olan siyah kanatlarının arasına tutunarak orada kristal gibi parlıyordu.

En büyük cezanın yanlış birini sevmek olduğunu öğrenmiştim.

Yanlış bir insanı, çok doğru bir aşkla sevmiştim.

Şimdi içim çıkana dek ağlayacaktım, öyle çok ağlayacaktım ki, diğer günlere gözyaşım kalmayacaktı; öyle çok ağlayacaktım ki, gözlerim bir daha hiç ıslanmayacaktı. İçime gömdüğüm tüm duyguların esaretini ruhum yaşarken, ben yine yürüyecek, yine düşecek, yine gülümseyecek, yine mutlu rolü yaparken sorun olmadığını herkese kanıtlayacaktım.

Sokağın ortasında dizlerimin üzerine düştüğümde, yağmur damlaları saçlarıma tutunmaya başladı ve içimdeki acı artık ayaktaydı.

Scanned with CamScanner

Kelimelerin bir kalbi olsaydı, bu kadar acıyı taşıyamaz ve dururdu.

Genç adamın yeşil gözlerinde mecbur bırakılmış bir güç can çekişiyordu; genç adamın yeşil gözlerinde bir çocuğun kalbi ağrıyor, bir ruhu sıtma tutuyordu.

Kelimeleri düşündü, söyleyemediği her kelimeden bir harf kanca olup boğazına saplandı, onu geçmişin içinden sökerek bugüne getirdi ve şu ana mıhlayarak infaz etti. Yeşil gözlerini ellerine indirdiğinde, kısa siyah saçları yağmurun altındaki savaşı yüzünden sırılsıklamdı ve şimdi o yağmur damlaları tıpkı gözyaşı damlaları gibi gözlerindeki intihar boşluklarından aşağı kayıyordu.

Esmer genç adam, adamın üzerindeki sırılsıklam olmuş gömleğe baktı, ardından elinde tuttuğu kalıplanmış yeşil kapüşonluyu açarak ona uzattı.

"Şunu giy," dedi, Akşın'ın sesinde koyu bulutlar dolanıyordu. Koridora düşmeye başlayan baston sesi devamında sağlam adımların da sesini kulaklarına taşımaya başladı. Akşın gözlerini kapıya çevirip derin bir nefes aldı. "Diyar amca geliyor. Toparla kendini. Yediğin bokun arkasında dimdik dur. Nasıl o gün bu planı yaparken dimdik duruyorsan, şimdi de dimdik dursana, Korhan. Sevin. Zaferinle gurur duy. O kızı mahvettin."

Yeşil gözlerin sahibi dişlerini sıkınca, yüzünde ölüm çukurları açıldı ve her bir çukurda bir anı boğulmaya başladı. Lezâ yeşili gözlerini ellerinden ayıramadı, konuşamadı, susamadı, bu dünyaya sığamadı.

"Ona böyle bir şeyi böyle bir gecede nasıl yapabilirsin? Senin kalbin hep mi böyleydi?"

"Bunu ona ben söylemedim," dediğinde sesi fay hattı kırılmış bir şehirdi. Sallanıyor, yıkılıyor, kendi içine çöküyor, dağılıyordu. "Bunu anlamasını ben sağladım ama bunu ona ben söylemedim."

"Ama bunu ona sen yaptın," dedi Akşın. "Karşısına geçip ona her şeyi anlatamadın. Bu kadar mı korkaksın?"

Yere vuran bastonun sesi kesildi, adımların da sesi bu sessizliği takip ederek sonlandı. Akşın dişlerini sıkarak gri gözlerini karanlık odanın ortasında kalp gibi duran cama çevirdi, yağan şiddetli yağmur tüm şehri etkisi altına almıştı ve şehri saran ışıklar zayıfça yanıp sönmeye başlamıştı.

"Eserinle gurur duy, İs'i kaybettin." Akşın elindeki kapüşonluyu sertçe Korhan'ın yüzüne fırlatınca Korhan gözlerini usulca yumdu, kapüşonlu yüzünden akarak bacaklarının üzerine düştü ve yeşil gözler yeniden aralandı; gözleri hâlâ ellerindeydi.

"Ne yaptın ona?" Bu sesin sahibi Diyar Alacahan'dı. Karanlıkta parlayan işlemeli bastonunu yere vurdu. "Sana ona ne yaptın, dedim!" diye gürledi bir anda.

Korhan'ın boynu kırılsa, başı bu kadar önüne eğilmezdi.

"Ne yaptığını anlat. Sana dur dediğimiz halde, burnunu nasıl bir boka soktuğunu anlat hadi dedene!" Akşın hırsla yerdeki yastığı tekmeledi. "Ulan neden neden? Sana bunu sormaktan dilimde tüy bitti. Neden? O kızın dilini koparıp eline verdin, o soramaz sana. Sen söyle, bana söyle. Neden?"

"Ne yaptın kıza?" Diyar içeriye girince, Akşın'ın kedilerinden biri irkilerek yatağın altına saklandı. Diyar elindeki bastonu salayarak bastonun ucuyla Korhan'ı işaret etti. "Ne yaptın çocuğa?"

"Mahvetti," dedi Akşın sertçe. "Ben bu adamın yanında durdum, bu adamın arkasını kolladım, bu adamın her şeyden vazgeçtiğini, sadece o kızı iyi etmek istediğini sandım. Bu adam ne yaptı biliyor musun?" Akşın sert gözlerini Korhan'a indirdi. "Anlat. Yaparken utanmadın, anlatmaya mı utanıyorsun? Yaparken canın yanmadı, şimdi mi canının yandığını göstermeye çalışıyorsun? Ulan sen benim tanıdığım Korhan değilsin. Sen başka bir şeysin. Sen... Sen çok kötü bir şeysin."

"Seni adam eder sandım," dediğinde Diyar'ın sesine usul bir sessizlik sinmişti. "Seni düzeltir, adam eder sanmıştım."

"Kandırdım onu," dedi Korhan aniden robot gibi bir sesle. "Bunu mu duymak istiyorsunuz? Ona cenneti gösterip, cehenneme attım onu. Onu inandırdım, sonra da kandırdım onu. Onu önce bana sığındırdım sonra da yüzüstü bıraktım onu!"

Diyar, "Neden?" diye bağırınca, yeri göğü yaracak bir şimşeğin ilk kıvılcımı gökyüzünü aydınlıklara boğdu, ardından bir kadının feryadı gibi yükselen çığlık sesi gökyüzünü titretti ve yağmur hızlandı.

"Ben onun böyle bir kadın olduğunu bilmiyordum," dedi kısık sesle Korhan, yüzünde mimik oynamıyor, gözleri takıldığı yerden

Scanned with CamScanner

bir an olsun geri çekilmiyordu. "Ben onun böyle... Böyle yaralı bir kız çocuğu olduğunu bilmiyordum."

"Sen..." Diyar donup kaldı. "Sen... O kız, o muydu?"

Korhan sertçe yutkunup başını tamamen aşağıya eğince, Diyar sertçe çenesini kavradı onun, ardından parmaklarını çenesine gömerek kafasını kaldırıp gözlerinin içine bakmasını sağladı.

"Gördüm şimdi. Yapamaz, dedim, yaptın. Gördüm seni. Bildim artık seni."

Korhan sadece dedesinin gözlerinin içine baktı.

"Sen," dedi Diyar tükürür gibi. "Behr'in oğlusun."

Korhan'ın göz bebekleri patlayacak gibi genişledi.

Diyar, Korhan'ın çenesini bıraktı, ardından öyle kuvvetli bir tokat attı ki, Korhan'ın başı yana doğru düşerken yaşlı adamın avucu sızlamıştı.

"Sen, annen gibi kadınlara layıksın!"

Korhan'ın gözleri boşluğa takıldığında, Diyar'ın attığı tokadın acısı Korhan'ın yanağını yakmamıştı ama Diyar'ın yaşlı kalbini alevler içinde bırakmıştı.

"Ben..." dedi Diyar, tokadı vurduğu avucunu kalbine bastırıp, gözlerinde silinmez bir maziyle torununun yüzüne bakıp. "...ben seni iyi bilirdim, Volkan!" dedi bağırarak. "Sen kötü bile değilmişsin."

Korhan gözlerini yumdu, içine işleyen cümlelerin yankısı zihninde sürmeye devam ederken dişlerini kırmak istiyormuşçasına sıktı. Diyar avucunu kalbine bastırmaya devam ederken, o sert bakan koyu gözlerinde ilk kez acı vardı; torununa attığı tokada değil, söylediklerine yanıyordu. Geri alamazdı, biliyordu ama bugün yanan canın sadece torununa ait olmadığını da biliyordu.

"Ben," dedi Korhan pürüzlü sesiyle. Diyar durup ona bakakaldı. "Dede ben, senin kızının oğlu değilim. Senin kızın Behr Alacahan'dı. Ben... Ben orospu Deniz'in piç oğluyum." Korhan gözlerini dedesine çevirdiğinde, şimdi o gözlerde sadece mahşer ateşleri yanmıyordu, o gözlerde zemherinin karları yağıyordu. "Behr Mardin'de öldü, dede! Ben Deniz'in oğluyum!"

Diyar bir adım geriledi, Korhan oturduğu yerden kalkarken evin içinde iki ateş yanıyordu. Üzerindeki ıslak gömlekle hızla odadan çıkıp koridoru aşarken Korhan'ın gözlerinin beyazı kan rengindeydi, Diyar'ın gözlerinden ise geçen yıllardan sonra ilk kez yaşlar boşalıyordu.

Deniz... Behr ismi ondan alındıktan sonra Deniz olarak başka bir kadın, başka bir ruh olarak başlamıştı Deniz hayatına. Soylu Diyar Alacahan'ın biricik kızı Behr Alacahan, zamanın kamçılarının attığı dayakla Deniz olmuştu. Soylu Diyar'ın, soysuz saydığı kızı Deniz.

Soylu Diyar'ın, soysuz kalan kızı Deniz.

Yağmurun altında durduğunda genç adam, yüreği şimdi yetim bir çocuktu ve annesi kalabalığın içinde ölü bulunmuştu. "Anne!" diye bağırdı kafasını kaldırıp, yağmur damlalarının sertçe izlerle dövülmüş yüzüne çarpmasını sağlayarak. "Anne!"

Diyar bu sesi duydu, gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Anne, Nurşan'ı da aldın elimden. Anne! Her şeyimi aldın benden, anne! Anne..." Korhan kafasını önüne eğince, ıslak saçlarından akan damlalar havada rüzgâra kapılmış roman sayfaları gibi uçuştu. "Anne, Behr ve Arjen öldü yıllar önce."

Yutkunup kolunun tersiyle yüzünü sildi.

"Bana yeniden Arjen olmayı bile çok gördün, anne."

Yeşil gözler çatlayan bir cam gibiydi, yağmur damlaları o camdan sızmaya başladığında sesi çatladı.

"Nurşan, yemin ederim sen değil, ben mahvoldum bu gece."

13 Aralık, gösteri günü

"Korhan'la bir sorun olmadığından emin misin?" Yağış'ın kaşlarının ortasında koca bir çukur oluşmuştu. Kostümünü askıya koyarak vestiyere yerleştirdi. Bana doğru döndü, şimdi o çukur daha da derindi. "Doğum gününü kutladığımız geceden beri ne ona ne de Akşın'a ulaşamıyorum. Ortalarda görünmüyorlar."

İsmi bile sıcak su içmişim gibi hissettiriyordu.

Yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı.

"Söyledim ya, ev ile uğraşıyor, Akşın da ona yardım ediyordur," dedim, bu yalanı söylemek zorundaydım. Gösteriye saatler kalmıştı, Yağış'ın tüm dikkatini bu oyuna vermesi gerekti, şu an yaşadığım hiçbir şeyin bilinmemesi gerekiyordu. Günlerdir verdiğim var olma

Scanned with CamScanner

savaşının tek nedeni buydu. O ve arkadaşı neredeydi bilmiyordum ama bu oyun bitene kadar her şeyin ortaya dökülmesine neden olmazsalar iyi ederlerdi. Ne kalacağımdan ne de yaşadıklarımdan haberi dahi olmayan arkadaşlarımın bu gece sonlandıktan sonra bu olayı nasıl karşılayacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tanıdığım Yağış, bunu onun yanına bırakmazdı. Çağlar'ı düşünemiyordum bile... Her gece gözyaşıyla devam eden hayatım, günlerdüzleri takındığım sahte gülümsemelerle sürüyordu. Şimdi o acının eşiğinde yapayalnız geçirdiğim son gece olacaktı. Sonra acımı özgür bırakacaktım, sonra her şeyi onlara anlatacaktım. Anlatacak mıydım? Bilmiyordum.

Onun insanların gözünde kötü birisi olma düşüncesi bile benim zoruma giderken, o nasıl böyle biri olabiliyordu?

"Bir sorun olmadığına emin misin?" Bir an durup ona baktım.

"Neden bir sorun olsun?"

"Oyuna sadece birkaç saat kaldı, hâlâ gelmedi. Yanında olurdu." Kaşları çatıldı. "Kavga falan mı ettiniz? İki haftadır ortalarda olmamasının başka bir sebebi olamaz. Ayçelen de hiç haber alamamış."

"Kavga etsek Akşın ortalarda olurdu en azından," dedim yapmacık bir şekilde sırıtarak; ona sırtımdaki yüklerden, omuzlarımdaki ağrıdan bahsedemiyordum bile. Bu gece Mantus'u ilk kez görecektim ve ben, beni şimdi kimle paylaşacağını çok merak ediyordum.

"Oyuna yetişseler iyi ederler," dedi Yağış homurdanarak. Hür, dans kostümlerinin olduğu bir askıyla kulise girince, saçlarıma sardığım bigudileri yavaşça çözmeye başladım. "İs," dedi Hür elindeki askıyı kenara bırakırken. "Akşın geldi, seni soruyor. Müsaitsen bir yanına girecekmiş."

Bir an donup kaldım.

Akşın'ın burada ne işi vardı? Yağış'ın olanları öğrenmesi demek, gecenin mahvolması, Yağış'ın tüm dikkatinin dağılması demekti. Panikle oturduğum yerden kalktığımda, Yağış bir an bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Getirmiş mi?" diye sordum yüreğim ağzımdayken. "O yetişemezse Akşın getirecekti, gece takacağım aksesuarlarımdan biri onun evinde kalmış da."

Yağış, "O diye Korhan'dan mı bahsediyorsun sen?" diye sordu sorgulayan bir sesle.

"Evet," dedim. "Ondan bahsediyorum." Hür'e baktım. "İçeri gelsin. Ya da ben çıkarım..."

"Üzerinde kostümle çıkmak mı?" Yağış kolumu tutup, "Delirdin herhalde," dedi. "Kostümü görürlerse hiçbir numarası kalmaz."

"Yani..."

"Ben çıkarım," dedi Yağış duraksayarak. "Bu kadar paniklemene sebep özel bir şey herhalde? İşiniz bitince gelirim." Yağış beni boylu boyunca süzdükten sonra Hür ile birlikte kulisten çıktı. Yağış'ın bu sorgulayan tavrının sebebi bendim, biliyordum. Her ne kadar saklamaya çalışsam da insan acısını ne kadar gizleyebilirdi ki?

Üzerimdeki kan kırmızısı, gelinliğe benzeyen kostümün göğüs kısmını yukarı çekiştirdim, kulisin kapısından giren Akşın'a çevirdiğim gözlerime bir anda derin bir ruhsuzluk oturdu.

Elinde şapkasını tutuyordu, üzerinde bir kot ve bir de kapüşonlu vardı; gri gözlerini benden kaçırarak kulisin içinde ilerlemeye başladığında, ruhsuz bakan gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tedirgindi, belki de vereceğim tepkiden korkuyordu, tam önümde durduğunda bir an her şey durdu ve gözleri güçlükle gözlerime tutundu.

Acımla baş başa kalabilmeyi o kadar çok istiyordum ki.

"Merhaba?" dedim sorar gibi.

"Konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım, gözlerimdeki ruhsuzluk bir an olsun geri çekilmedi. Akşın'a oturması için arkasındaki tekli koltuğu işaret ettiğimde, o koltuğa oturdu ve gri gözleri direkt yumruk yaparak birleştirdiği ellerine indi. Bir süre konuşmadı, yalnızca ellerini izledi.

"Her şeyi herkesten beklerdim, ciddiyim," dediğimde Akşın hâlâ ellerine bakıyordu. "Ama bunu senden beklemezdim."

Bir an bu söylediğim ona hayatında yemediği kadar şiddetli bir tokadı ben atmışım gibi hissettirmiş olacak ki omuzları sarsıldı ama gri gözler ellerinden ayrılmadı. Konuşmuyordu, kendini savunmuyordu; biliyordu, söyleyeceği hiçbir şeyin içimdeki ateşi söndürmeyeceğini, acımı dindirmeyeceğini, yaşadığım kâbusu bitirmeyeceğini biliyordu.

"Her şeyi biliyordun, Akşın," dediğimde sesim titriyordu. "Akşın, o kadar biliyordun ki, gözlerimin içine nasıl bakabiliyordun?"

Sustu, konuşmadı, sanki ona ne dersem diyeyim karşımda böyle durmaya devam edecekti.

Scanned with CamScanner

Bana ne yapıldığını biliyordu, bu bana yapılırken yapan kişinin yanında duruyordu.

"Ben çok küçük bir an için beni gerçekten sevdiğini düşündüm, Akşın," dediğimde gözlerini hızlıca kaldırıp, sertçe yutkunarak çekingen gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Ben seviyorum seni, demesene öyle."

Gülümsedim, bunu görünce gözlerini hemen ellerine geri indirdi.

"Birini böyle seviyorsan, ne olur hiç kimseyi sevme, Akşın."

Dudaklarının az daha bir çocuğun dudakları gibi büküleceğini sandım. Karşımda ezilip büzülmüştü, gözlerini kaldırıp gözlerime bakacak gücü bir daha asla bulamayacakmış gibi duruyordu. Akşın'ı seviyordum, onu tıpkı Çağlar'ı sevdiğim gibi sevmiştim, bana kendisini sevdirmişti ama tıpkı sevdiğim herkesin yaptığı gibi o da beni sırtımdan hançerlemişti.

"Ne yapayım ben, İs?" diye sorunca sesinden ne kadar üzgün olduğunu anlayabilmiştim ama yine de kimse benim kadar üzülemezdi. Elleriyle oynarken yutkundu. "Bir yanda Korhan, diğer yanda sen... Ben hanginizi seçsem diğerinin yükünü sırtımda taşırdım. Ama yemin ederim Korhan'ın sana olan halini görmesem, ben gelir her şeyi anlatır, seni korurdum." Elleriyle oynarken sertçe yutkundu. "Belki inanmazsın bana. Yalancının arkadaşı, yalancının şahidiyim senin gözünde. Yalancıyım ben de belki. Senin gözünde. Ama ben neden sevmeyeyim seni? Ben şimdi de seviyorum seni."

Gözlerimi ellerine indirip, oynadığı ellerini izlemeye başladım.

"Körkütük sarhoşken sadece senin adını söyleyen bir adamın sana zarar vereceğine nasıl inanmamı beklersin? O sana zarar vermek istediğinden beri sadece kendine zarar veriyor."

"Onun bana zarar vermediğini mi düşünüyorsun?" Sorum, gözlerinde bir belirsizliğe yol açtı ama gözlerini bana çeviremedi. Korhan ile ilgili verdiği o küçük detay kalbimi ağrıtsa da yüzümdeki kırgınlık silinmedi. "Akşın, bana bakınca ne görüyorsun bilmiyorum ama ben artık dizlerimin üzerinde bile değilim. Diz kapaklarımı çaldı benden."

Akşın başını eğebildiği kadar önüne eğdi, sertçe yutkundu, konuşamadı, anlatamadı kendini. Ben de kendimi anlatamadım. Kelimelerim sınırlıydı. Kimseye gösteremediğim bir yaram vardı ve bu yarayı Akşın'a açmıştım.

"Neden buradasın?" Sorum ona çok ağır gelmiş gibi duruyordu. Sertçe yutkunup benden zaman ister gibi sessizliğin üzerine biraz daha sessizlik ekledi.

"Ben... Nasıl istenir bilmiyorum, yüzüm de yok ama beni affetmeni istiyorum," dedi kırık bir sesle. "Uyuyamıyorum. Bilmiyorum inanır mısın ama gözüme uyku girmiyor. Beni de suçladığını biliyorum ama anla, İs. O kadar ağır ki, uyuyamıyorum."

Boğazım saniyeler içinde düğümlerle dolmuştu; çözülmesi güç, gitgide daha da karmaşıklaşan, nefesimin boğazımdan aşağı inmesini engelleyen düğümlerle...

"Bana bu yapılırken rahatça uyuyabiliyor muydun?"

Gözlerini yumarken yüzünü acıyla buruşturdu. "Söyleme, deme," dedi titreyen sesiyle. "Ne olursun."

"O kadar zor ki, Akşın. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda bırakıldım." Dişlerimi sıkarak kurduğum bu cümle, onun yüzünü daha da çıkmaza girmiş bir acıyla buruşturmasına neden oldu. "Gecelerdir içinde yalnız başıma yandığım ateşleri benden kendi ellerimle söndürmemi isteyemezsiniz."

"Ne desen haklısın," dedi. "Keşke alabilsem acını."

"Haklı olduğumu ben de biliyorum ama biliyor musun, haklı olmak hiçbir işe yaramıyor. Hadi al acımı, alabiliyor musun? Kimse kimsenin acısını alamaz. Söylemesi kolay, alabilecek olsanız bile almazdınız. Çünkü bunu var ya, bunu kaldıramazsın sen."

Ağlamamak için güçlükle gülümsedim.

"Bunu kaldıramaz hiç kimse."

"Alırdım," dedi Akşın zorla. "Alabilsem, alırdım."

"Vermeseydin o zaman," dedim yavaşça. "Vermesine izin vermeseydin."

"İs..."

"Verilmesine izin verdiğin acıyı almak istesen de bir şey değişmez artık, anladın mı?"

"Ben..."

"Sen ne? Benim gibi yangınlarda mısın? Bana bunu düşmanım değil, sevdiğim adam yaptı."

"O da seni..."

Elimi havaya kaldırıp, ağlamamak için kafamı omzumun üzerinden kaydırarak bakışlarımı ilerideki aynaya mıhladım. "Sakın söyleme," dediğimde sesim titriyordu. "Duymak istemiyorum."

Scanned with CamScanner

"İs..."

"Duymak istemiyorum, lütfen," dediğimde sesim çatladı. "Ne olur, bana bunu söyleme. Bu düşünceye tutunmamı isteme. Bana inanmam için bir sebep daha verme."

"Ağlıyor musun?" Akşın yutkunarak ayağa kalkıp elini bana doğru uzatınca, korkarak geri çekildim, gözlerim dolmaya başlamıştı ama ağlamayacaktım, ağlamamalıydım, bu gece onun için ağlamak istemiyordum. "Ağlıyorsun. Onun için."

"Sus," diye fısıldadım sesim titrerken. "Günlerdir nasıl yaşıyorum, biliyor musun? Bilmiyorsun. Bilmeyeceksin. Sus."

Akşın, bileğimi yavaşça tutup çekince, yüzüm açığa çıktı ve dolan gözlerim ışıkların altında parlarken aynadaki yansımamıza baktım, sonra da gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. Akşın başını omzuna düşürürken yüzündeki ifade beni daha da mahvetmişti.

"Gel buraya," dedi beni yavaşça kendine doğru çekerek. "Çok özür dilerim, gel."

"Ağlamak istemiyorum," dedim acizce, nasıl oluyordu da beni buna dönüştürüyordu? Bu duygu çok hastalıklıydı, bu duygu çok çirkin bir duyguydu; çok acımasızdı. Akşın beni sertçe göğsüne çekince bu defa karşı koyamadım ve günlerdir muhtaç olduğum şefkat tenime akmaya başladığında, gözlerim tıpkı her gece kafamı yastığa koyduğum anda yağmur misali yağmaya başladığı gibi, onun kollarında yağmaya başladılar. Akşın yüzümü göğsüne bastırıp, dalgalı saçlarımın üzerine elini koyarak bana sıkı sıkı sarıldı.

"Sana yemin ederim, seni tanısaydım buna izin vermezdim," dedi, sesinden saf güven aksa da benim inancım artık ölü bir çocuktu ve hayaleti evimi terk etmişti.

"Beni tanıdıktan sonra izin verdin," dedim çatlayan sesimle, sıktığım yumrukları Akşın'ın göğsüne sertçe indirerek, "Alçaksın, tıpkı onun gibi, alçaksın!" diyerek hıçkırdım. Bu, Akşın'ın beni daha sıkı sararak saçlarımı okşamaya başlamasına neden oldu. Onun kolları bir erkek kardeşin kolları gibiydi, belki bir abinin... Bana gösterdiği şefkat öyle gerçekçiydi ki, olduğum bataklığın içinde bile olsam bana uzattığı dala bakarken kurtulabileceğime inanabilirmişim gibi hissettiriyordu. Oysa artık hiçbir şeyi değiştiremezdi.

"Seni tanıdığımda, sen onun için herhangi biri değildin, anla lütfen," dedi bana sıkı sıkı sarılırken. "Ağlama, lütfen. Bu gece senin

gecen. Bu gecenin yıldızısın sen, kaymak için daha çok erken. Henüz o gökyüzünde ışıldaman gereken çok gece var. Özür dilerim. Sana bunu yaparken sana böyle olacağını o da bilmiyordu. Yemin ederim bilmiyordu. Bilse bunu yapar mıydı? Sana böyle olacağını bilse, sanıyor musun ki sana yaklaşırdı? Senden kaçardı. Sen onu tanımasan bile o senden kaçardı."

"Bana bunu neden yaptı?" Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında artık kaçınılmaz sona doğru ilerliyormuşum gibi hissediyordum. Her şeyin bitmesine birkaç adım kalmış gibiydi sanki. Gözlerimden ardı arkası kesilmeden akan gözyaşları Akşın'ın da içini yakıyormuş gibiydi. "Bana ne yaptığına bak, Akşın. Ben ona ne yaptım ki?"

"Özür dilerim," dedi sanki onun yaptığı her şeyi Akşın yapmış gibi çaresizlik içinde. "Korhan'ın söylediği hiçbir şeye inanma ama sana nasıl âşık olduğu gerçeğine inanmaktan asla vazgeçme. Korhan koca bir yalan olsa bile hissettiği her şey çok gerçek."

"Lütfen geçsin," dedim en açık halimle. "Ben dayanamıyorum, ne olursun geçsin. Ben sahnede değilim, ben hayatın tam ortasındayım. Ben rol yapmıyorum. Ben acı çekiyorum. Ne olursun, ben oynayamıyorum, artık bitsin."

Hıçkırmamak için kendimi sıkarken Akşın'ın kapüşonlusundan gelen koku, kapüşonlunun kumaşını sertçe sıkarak avucumun içinde ezmeme neden oldu. Bu ona aitti, kokusu bir leke gibi kumaşa sinmişti.

"Ben bu rolü istemiyorum, ne olursun çıksın içimden. Ben onu istemiyorum, lütfen çıksın içimden."

"Geçmesini istemiyorsun ki sen, sen onu istiyorsun," dedi Akşın, sesi titriyordu.

"Alçaksın sen, onun kokusuyla geldiğin için daha da alçaksın." Alnımı kapüşonluya bastırdım. "Geçmesini istiyorum. Bitmesini istiyorum. Onu değil, içimden çıkmasını istiyorum. Ben istiyorum ki... Onun kokusunu al götür istiyorum."

"Sen güçlüsün," diyebildi sadece.

"Değilim!" Kafamı kaldırıp gri gözlerin sahibine baktım. "Sana yemin ediyorum, ben hiç güçlü değilim. Ne olur, güçlü olduğumu düşünüp daha fazlasını yapmayın artık bana. Kaldıramıyorum."

Gözlerini indirerek baktı yüzüme. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Scanned with CamScanner

Yüzümü onun göğsündeki koku cehennemine gömerken fısıldadım: "Sorun değil."

Çok mu uzun sürmüştü, yoksa nefes alıp verene dek geçen süre kadar kısa mı sürmüştü bilmiyordum ama Akşın'dan ayrıldığımda artık ağlamıyordum. İçimde buz gibi bir sancı vardı, çok ağırdı ve soğuğunu derinliklerimde hissediyordum. İliğim üşüyordu. Akşın'la tek kelime edememiştik, o çıkıp giderken de sessizdim, gittiğinde ve beni yalnız bıraktığında da. Gözlerime kan gibi oturan kızıllığı belki kapatamazdım ama ağlamaktan kızaran yüzümü makyajla kapatması kolay olmuştu.

Zaman su gibi akarak ilerliyor, salondaki izleyici koltuklarının yavaş yavaş dolmaya başlamasıyla kuliste yükselen heyecanlı uğultu içimden geçip gidiyor ama bende herhangi bir duygu değişimi yaratmıyordu.

İçimdeki bulantı geçmiyordu; kalbim zehirlenmişti.

"Perde açılıyor!" diye bağırıp el çırparak girdi içeriye Yağız, ardından durdu, bir köşede, üzerimde kızıl gelinliğimle oturduğumu görünce yüzündeki neşe silinmişti. "Leyan'ın dansı, Timsal'in ezgisiyle giriş yapılacak. Hazır mısınız?"

Yağış, "Benim sahnem var," dedi hızla kalkarak. "Mania'nın da var. Kalk, İs. Leyan'dan sonra sıra ikimizin. Mumlar nerede?"

"Mumlar sahne kenarındaki şamdanların içinde, siyah şamdan İs'in, gri şamdan senin," dedi Hür. "Ben gidip şu kızı izleyeceğim. Zaman çok kısıtlıydı, bakalım neler çıkacak ortaya."

"Kırmızı kostümü henüz görmemeleri lazım, siyah pelerini takmayı unutma," dedi Yağış panikle ve Hür'ün kulisten çıkmasıyla akordeonun sesi kulisin duvarlarına çarpa çarpa ilerleyip zihnimize doluşmaya başladı.

Ve bir alkış tufanı...

Alışkın olduğum ışıltılı hayatın, en karanlık gecesindeydim.

Gelinliğimi siyah bir pelerinle örtüp, pelerinin iplerini soluk boşluğumun üzerine gelecek şekilde bağladıktan sonra ağır adımlarla kulisin çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Bu kulisin içinde hayaleti varmış gibi hissediyordum. Zihnim onun yazdığı kelimelerle dolup taşıyordu, ruhum onun varlığına muhtaçtı ve kalbim onun için çarpıyordu. Tam sahnenin arkasına geldiğimizde, Yağış da pelerininin ipini bağlayarak omzunun üzerinden bana baktı.

"İs, hâlâ gelmedi mi?"

"Seyircilerin arasında," dedim hızlıca. "Görmedin mi?"

"Çıkıp bakmadım ki," dedi gözlerini irileştirerek. "Gelmeyecek diye korkmuştum. Neyse ki güzel bir gece olacak." Yağış önüne döndü, şimdi karanlık sahne arkasında önümüzde asılı duran perdeyi izlerken gözlerim yeniden yanmaya başlamıştı ama artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Akordeonun sesi kesildiğinde, perde kapandı, sahne arkasının perdesi açıldı ve dekor büyük bir hızla değiştirilirken, Leyan arabasıyla yanımdan geçip bana gülümsedi ama ona karşılık bile veremeden derin nefes alarak karanlık sahnenin ortasında dikilmeye başladım.

Elimdeki şamdanın içinde beyaz bir mum yanıyor, alevinin yaydığı ışık kapalı perdeye düşerek gölgemi büyütüyordu.

Zihnimin içinde ilerledi Mania, kalp atışları zayıf, nefesi daralmıştı.

Timsal'in akordeonundaki nahif ses her yana dağılmaya başladı, ardından perde en aşağıdan hafifçe havalanarak yukarı doğru tırmanmaya başladı ve insanlar, perdenin açıldıkça oluşturduğu pencereden görünmeye başladılar.

"Ah Mantus," diye fısıldadım, mumun alevi yalpaladı, kalabalığa değil, boşluğa bakarak burukça gülümsediğimde, gözümden bir damla yaş akarak yanağımdan yuvarlanarak çeneme kadar aktı. *"Beni mahvedişinin kırkıncı gecesinde, kırk bir derece ateşle, beni öldürmeni özlüyorum."*

Bir alkış tufanı daha koptu, gözlerimden bir damla yaş daha akarken başımı önüme eğip, gülümseyerek selamımı verdim.

Üç farklı ses, aynı hızla, birbirlerine karışan tınılarının arasından konuşmaya başladı: *"Mania'nın yarası derindi. İçine kanıyor, için için aldanıyordu. O gece yıldızlar gökyüzünü terk etmiş, Mantus'un kalbi gökyüzünde ay gibi parlarken Mania'nın saçlarına kül yağmaya başlamıştı."*

Tavandan aniden yağmaya başlayan bembeyaz küller, saçlarıma tutunmaya başladılar.

Akordeonun sesi hüzünlüydü, gözlerim buğulu bakıyordu. Bir topuklu ayakkabı sesi sahnenin içinde çınlamaya başladı, Fenriz koşar adımlarla yanıma gelirken sık sık omzunun üzerinden arkasına

Scanned with CamScanner

bakıyordu. Saçlarıma tutunan küllerle öylece dikilirken konuşmuyordum, gözlerimi kırpmıyordum, kıpırdamıyordum, yalnızca nefes alıyordum.

"Mania, kaç!" diye bağırdı Fenriz nefes nefese. "Bu aşkın karnından bir kılıç girer, sırtından çıkan bıçakla yaşayamazsın!"

Seslerden biri, "Nefesin yetmiyor, anlasana, öldürecek seni, öldürecek seni," dedi.

Diğer ses, "Kalp atışların yetmiyor, anlasana, öldürecek seni, öldürecek seni," diye fısıldadı.

Küller daha hızlı yağmaya başladı.

Son ses küçük bir kız çocuğunun sesi gibiydi: "Nabzın duruyor, anlasana, öldürdü seni, bitirdi sizi."

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküp, yağan küllere doğru kaldırdığım yüzüme oyulmuş gözlerimde parlayan yaşlarla yutkundum.

"Mantus," diye fısıldadım. "Bak, şafak söküyor."

Ve oyun başladı.

Sahne saklandığım bir ev gibiydi ve ben o evin içindeyken başka biriydim. Kelimeler dilimden su gibi akıp gittiler, insanlar o kelimeleri dinlediler ve hissettiler. Kalp atışlarım hızlandı, yavaşladı ama nabzım hep attı. Perde usulca kapanırken, saçlarımda hâlâ küller, elimde tuttuğum bir şamdan ve içinde yana yana bitmiş bir mum vardı.

"Acele edin," dedi Ferruh Hoca fısıldayarak. "İnin hemen. Mantus da geldi hazırlanıyor şu an. Onu ben de görmedim, sabırsızlanıyorum! Diğerlerinin sahneleri bitince sizin sahneyi alacağız."

Saatlerdir sahnede olmanın karmaşıklığı, Mantus'un tam burada olduğu gerçeğiyle çarpışınca bir an olduğum yerden bir adım bile kıpırdayamadım. Yağış beni sırtımdan iterek, "Hızlan Mania, Mantus'unla kavuşma zamanı," dedi neşeli bir sesle. "Acaba nasıl bir şey?"

Beni paylaştığı yeni adamın nasıl biri olduğunu elbette ben de merak ediyordum. Düşüncesinin bile beni pare pare edeceğine emin olduğum bu şeyin içinde olmak öyle zordu ki, içime çektiğim nefes kaburgalarımı eritiyordu.

İçim dağlanıyordu.

Bilincim aynı anda hep buradaydı hem de onun kollarının arasında; yalanlarının yanında, gözlerinin içinde, teninin üzerinde,

dizinin dibinde... Hâlâ onu düşünebildiğim için kendimden iğrenyordum. Onun adı bile benim kalbim için bir zehirken, ben o zehrin gözlerine bakmış ve bakarken yaşadığıma inanmışlığım olmuştu. Pelerinin ipini çözdüğüm sırada yeniden burada, sahnenin önünde, kapalı duran perdenin arkasında, yalnız ve savunmasızdım. Saniyeler, zamanın etrafından kayan gözyaşı damlaları gibiydi. Çaresizliği iliklerimde bile hissediyor, ona ait kelimeleri ezberimde, yarattığı karakteri ruhumda taşıyordum.

Bir ateş sesi...

Sanki bu ateş sesinin çıktığı yer kalbimdi; bu ses, sanki kalbime aitti.

Perde usul usul yukarı doğru tırmanmaya başladığında, perde tamamen açılana dek burada yalnız kalacağımı anlamıştım. Yere düşen adım seslerini dinledim, biri tok bir ayakkabının çıkardığı sesi zihnime yontarak yavaşça bana doğru yaklaşıyordu ama her yer karanlık olduğu için gelen kişinin gölgesini bile göremiyordum.

Pelerin tenimden kayarak yere düştü, perde tamamen açıldı ve adım sesleri güçlenmeye başladı.

Kalbimin atış sesleri kulaklarımı tırmalıyordu. Gözlerimi tek bir an olsun karşımda duran karanlıktan çekmedim. Kelimeler dudaklarıma misafir olmaya başladığında, göğsümdeki derman bulunmaz ağrı şimdi yeniden benimle birlikteydi.

Yeşil gözler simsiyahların içinde karanlıktan çıktığında, kalbimin atış sesleri kesildi ve bu defa tavandan kırmızı kasımpatılar yağmaya başladı.

Loş ışık yalnızca yüzünü aydınlatmıştı önce, en çok da gözlerini... Önümde belirdiğinde yağan kasımpatılar tenime çarparak yere düşüyor, kasımpatı yağışının altında bana doğru attığı her bir adımda, aramızdaki mesafe kapanıyor, yaram daha da derin açılıyordu.

Bu onu günler sonra ilk kez görüşümdü ama yalnızca onu değil, kendisiyle birlikte hayatıma aldığım Mantus'u da gördüğüm ilk andı.

Kendimi toparlamak zorundaydım. Bu savaş ne kadar kanlı olursa olsun, nasıl bir yara alırsam alayım, savaş bitene kadar ölmeyecektim. Bu duygu beni öldürmeyecekti.

Bu duygu beni öldürecekti.

Kasımpatılar kırmızı kan lekeleri gibi yağmaya devam ettiler, Mantus'un tam karşımda durmasıyla, iki farklı ışık sahnede kayarak bizi altlarına aldı ve diğer herkes karanlığa gömüldü.

Scanned with CamScanner

Kasımpatılar, durmadılar, yağdılar.

"Neden?" Fısıltım kırılan bir camdan fırlayan bir cam parçası gibiydi. Yeşil gözlerini gözlerimden tek bir an bile olsun çekmiyordu. O gözlerde fırtınalar benim için çıkmıştı, depremler benim için olmuştu, denizler benim için yükselmişti, volkanlar benim için patlamış, cehennem benim için yanmaya başlamıştı.

"Sana geleceğim demiştim," dedi Korhan, hayır, Mantus. "Sana öyle bir zaman da geleceğim demiştim ki, tüm imkânlar senin için imkânsız olacaktı."

Bu, Mantus'un ilk repliğiydi. Daha önce hiç okumadığım, görmediğim, bilmediğim ama cevabını bildiğim.

"İmkânlar imkânsızken bile sen karşımda açtığın yara kadar güzelsin."

Nasıl oluyordu? Nasıl oluyordu da Mania için yazılmış bu cümle, bu kadar benim hissettiriyordu? Nasıl oluyordu da onun kaleminden çıkan bir cümle, bu kadar bana ait olabiliyordu?

"Güzelsem gözlerinde, Mania, bir canavarı kalbinden diktiğin elbiseyle seversen, o elbise çıkınca ondan nefret edersin." Bir adım daha atınca kasımpatılar daha hızlı yağmaya başladı. "Söylesene, Mania, ben içindeki hangi yanınım?"

"Sen benim yalan yanımsın, içimde en gerçek olanım." Sesim titriyordu ve buna engel olamıyordum. Bana bunu neden yapıyordu?

"Çıkardım kalbinden diktiğin elbiseyi, bak bana, Mania, hâlâ mı o adamım?"

"Sen derinden cehennemden taşıdığın yanıktan izlerle bile, hep kalbimde çırılçıplaksın."

Bunu duymak onu mahvetmiş gibi baktı bana. Bunu söylemek beni mahvetmişti.

"Bana inanmamalısın," dediğinde gözleri gözlerimde yara iziydi.

Başımı salladım. "Çünkü sen bir yalancısın," diye fısıldadım.

"Yırttım kalbinden diktiğin elbiseyi," dediğinde sesi titriyordu.

"Sorun değil, ben yenisini yaparım."

"Benim için kalbinden kopardıklarınla..." Bana doğru bir adım attı, kasımpatılar hâlâ yağıyordu.

"Bana söylediğin yalanlarla..." Ona doğru bir adım attım.

Aynı anda konuştuk: "Keşke içimden seni söküp atabilsem."

İki farklı ışık birbirine dokunup birleşti, bizi altına aldı,

kasımpatılar artık daha azdı, daha yavaş yağıyordu ve kalbim darmadağındı.

Mantus'un kolları bana uzandı, yalancımın kollarının arasına girerken kırmızı gelinliğim yerde süründü. Siyah gömleğinin kol kısmından bir şeyin yavaşça kayarak düştüğünü hissettim, beni bir koluyla kendine bastırıp bana sarıldı; diğer elini kaldırdığında sahnedeki ışığa düşen gölgemizi gördüm. Bir bıçak tutuyordu, bıçağı kaldırdı, artık insanlar ağlıyordu. Bıçağı sırtıma bastırdı, gerçek bir bıçak olduğunu anladım ama ucunu tenime girmeyecek şekilde kostümüme soktuğu için acısını hissetmedim; oysa metalin soğuğu tenimdeydi.

"Keşke," diye fısıldarken perde yavaşça kapanmaya başladı. "Buna bir son verebilsem."

Perde kapanırken onun kollarının arasındaydım ama o susmadı.

"Keşke tek bir an için Mantus kadar cesur olabilsem."

Olamazdı. Bunu biliyordum, bunu o da biliyordu. O daha gözlerimin içine bakarak gerçekleri söyleyebilecek kadar bile cesur değildi. Bir karanlığı önce içinde büyütmüş, sonra da bu karanlığı benim hayatıma çöktürmüştü. Ona çok kızgındım, bir yandan da hiç kızgın değildim; en çok kendime kızgındım, çünkü en büyük hatanın yine bende olduğunu biliyordum. Ona güvenmek bir hataydı, inanmak ise gerçek bir aptallıktı ve ben bir aptal gibi en büyük hatayı yapmıştım. Perdenin kapanmasına, insanların ayakta kopardıkları alkış kıyametine rağmen uzun süre o karanlıkta birbirimize sarılmaya devam ettik; o elinde hâlâ bir bıçak tutuyordu.

Günler sonra onun tenini tenimde hissetmek, avucunda tuttuğu buz gibi hissettiren bıçağa rağmen çok farklıydı. Bir gün onu gözümde bu kadar büyütmekten vazgeçecek miydim? Yaptığı bu adiliği sindirip, geride bırakabileceğim bir gün sahiden olacak mıydı? Ona bu kadar yakınken, bana yaptıklarına rağmen sıcak nefesi tenime dökülmeye devam ediyorken ve ona sarılmanın bana verdiği duygu ruhuma işkence ediyorken, bu düşünceler zihnime sadece yıkım getiriyordu.

Yedinci katman olan Haviye'den çıkmış, Zemheri'ye girmiştik beraber.

Hiç konuşmadı, artık kasımpatı yağmıyordu ama biz sarılırken ayaklarımızın etrafı kasımpatılarla çevriliydi.

Scanned with CamScanner

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Yağış fısıltıyı andıran sesiyle. "Mantus'un Korhan olduğunu neden söylemedin bana? Hey, size diyorum! Selam vereceğiz, perde açılacak!"

Oyuncuların sahneye tırmandıklarını fark eder fark etmez elimi Korhan'ın göğsüne koyup, onu sertçe iterek ondan uzaklaştım. Oyuncuların bize doğru yaklaştığını gördüğümde Korhan'ın gözleri artık ona dönen sırtımda asılı duruyordu. Gözlerindeki ısrarcı bakışa aldırış etmeden oyunculara çarpa çarpa sahnenin ahşap merdivenlerine yönelmeye başladığımda, Yağış'ın şaşkınlıkla adımı seslendiğini duydum ama karşılık vermedim.

Burada daha fazla kalamazdım.

Bunu kendime daha fazla yapamazdım.

Bana bunu yapmasına daha fazla göz yumamazdım.

Kasımpatıların yapraklarının saçlarıma yağan küllerle birlikte asılı kaldıklarını biliyordum ama aldırış etmedim. Kulise girmedim. Kendimi doğrudan arka kapıdan dışarı atarak binanın diğer koridoruna çıktım ve boş koridorda hızlı adımlarla yürüyerek bulunduğum yerden uzaklaşmaya başladım.

Ağlamak istiyordum. Günlerdir içimde tuttuğum bu nöbet bitmişti, artık nöbet yoktu, artık özgürdüm; acının canını ya alacaktım ya da o acının benim canımı almasına göz yumacaktım. Elbisemin kabarık eteği yere sürünüyor, her bir adımım beni bulunduğum ortamdan uzaklaştırmak için ileriye doğru düşüyordu. İleride bir kalabalık olduğunu görünce diğer koridora saptım, elbisemin eteklerini kaldırdım ve hızlıca çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

Sokak, şeytandan düşüncelerini çalmış gibi karanlıktı. Ay, gökyüzünde karanlığa gömülmüştü. Sokak lambaları belli aralıklarla saplandıkları yol kenarlarını aydınlatıyordu. Binadan çıkıp kendimi bahçeye attığımda beklediğimin aksine kalabalığı bulmamıştım, etrafta hiç kimse yoktu. Koşar adımlarla bahçede ilerlemeye başladığımda, elbisemin tülleri rüzgârla raks ederek geriye doğru uçuşuyordu.

Yere düşen bir diğer adımların sesi cehennemde benim açılan bir kapının gıcırtısı gibiydi. Adımlarımı hızlandırdım ve asla arkama bakmadım. Geçmişimden kaçıyor gibiydim ama arkamda ilerleyen şimdim, sonram ve geleceğimdi. Yine de durmadım, adımlarımı daha da hızlandırdım ve onun da adımlarının hızlandığını hissettim.

Kalbimin atışları göğsümü patlatacakmış gibi hissediyordum. Sadece uzaklaşmak... Gitmek istiyordum.

Bir süre, kampüsten çıkarak sokağa düşen adımlarım yavaşlayana dek arkama bakmadım. Artık arkamda mıydı bilmiyordum, beni izliyor muydu bilmiyordum, sokak lambalarının altında bir harabe gibi ilerlediğim sırada kalbimin sesini zihnimin içindeymiş gibi çok net duyuyordum ve bu sinirlerimi bozuyordu.

Mantus oydu. Mantus gözlerimin içine bakmıştı, Mantus beni kollarına almıştı. Bu kez beni paylaşmamıştı ama sırtımdan bıçaklamıştı. Gözlerimden yaşlar akmaya başlayacak sanmıştım ama ağlamıyordum, rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, yüzümü yalayıp geçiyor, elbisemin tüllerini arkaya taşıyarak tıpkı saçlarım gibi geriye doğru savuruyordu.

Hislerim kangren olmuş bir uzuv gibiydi; kesip atsam kurtulabilirdim ama vazgeçemiyordum.

Ondan ve bana verdiği hislerden ne kadar kaçarsam kaçayım, kendi içimde o hislere sığınıyordum.

Bir süre sadece yürüdüm. Gecenin en derin saatinde, öylece düştü adımlarım kaldırımlara. Bir elin bileğime dolanmasıyla olduğum yerde sıçrayarak arkama döndüğümde, saçlarım bir kırbaç olarak ikimizin arasından geçerek onun yüzünü ikiye böldü. Saçlarım yüzüme döküldüğünde şimdi yeşil gözler, benim gözlerimdeki çukurlara aitmiş gibi yakınımdaydı.

Gözlerinde başlangıç ve sondum.

Gözlerinde bir var, bir yoktum.

Gözlerinde iyileşmiş, gözlerinde mahvolmuştum.

Gözlerinde var olmuştum, gözlerinde yok olmuştum.

Gözleri gözlerime öyle bir saplanmıştı ki, kirpik diplerimden kan sızıyordu. Parmaklarını nabzımın içine sokmak istercesine bileğime mıhladığında, gözlerim gözlerindeki mührü bozarak eline indi.

"Bırak," dedim, sesim kupkuru bir daldı, tek bir ateşle alev alır, yanar kül olurdu.

Cevap vermedi, sadece gözlerimin içine bakıyordu ve gözlerimin içine baktığında, yanan ateş değil kalpti.

"Bırak," dedim ama elimi geri çekecek gücüm bile yoktu. Gözleri gözlerimde darağacında canı alınmış bir beden gibi asılı kalmıştı;

Scanned with CamScanner

duyguların ayakları ölümün kıyısında sallanıyordu. Ona bırak derken, elimi geri çekemeyecek kadar mı muhtaçtım ben ona?

Ben bu duyguya bu kadar mı acizdim?

Onun yüzünde neden bana verdiği acı bile bana gerekliydi?

"Bakma," dedi. "Öyle bakma." Sesinin acizliğinde boğulurken, gözlerinin ateşinde kavruluyordum.

"Bırak," dediğimde elimi geri çekmek istedim ama bedenim kilitlenmiş gibiydi, hareket bile edemeden o derin gözlerin içine bakıyordum; diken yeşili gözlerinde kanayan parmaklarım değil, düşlerimdi.

"İsteme," dedi sadece, sesi toprağın altından geliyordu sanki.

"Ne istiyorsun benden?" Sorum içimdeki çığlığın yere düşen gölgesi gibiydi.

"Beni bir gün unutacaksan," diye fısıldadı. "...bir gün bırakıp gideceksen, boşuna..."

"Sus!" Çığlığım sokağı inletirken Korhan sertçe yutkundu, gözlerimiz birbirinden ayrılmadı; kalplerimiz paramparçaydı.

Siyah saçlarının arasında kırmızı kasımpatı yaprakları vardı. Geri çekilmeye çalıştığımda bileğimi sıkı tutmadığını, aslında çoktan parmaklarını gevşettiğini elimi geri kurtardığımda anlamıştım. Tam tekrar uzanacakken bir adım daha geri çekilip ona korkan gözlerle baktım.

Ondan korkuyordum.

Hissettirdiklerinden korkuyordum.

Olduğu insandan çok korkuyordum.

"Mağaramdan çıkardın beni," dediğinde gözleri artık gözlerimde değil, ondan uzaklaştırdığım ellerimdeydi.

"Konuşma," dedim geri adımlar atarken.

"Neden? Yine mi inanırsın?" Gözlerini gözlerime çevirdi. "Susmam."

"Git," diye fısıldadım.

"Gitmek elindeyken, karşımda olan sen değil misin?" Sertçe yutkunup beklenti dolu gözlerle baktı bana. Gözlerimi ellerime indirip bir süre sadece sustum. Yanımızdan arabalar gelip geçiyordu.

"Bana bak," deyince bir an biri kalbime yumruk atmış gibi yüzümü acıyla buruşturdum. Eğer ellerime uzanacağını bilmeseydim, o an avuçlarımı kalbime bastırırdım. "Benimle gel." Tekrar bileğime

uzanınca kontrolümü kaybettim ve o beni caddenin diğer ucuna doğru çekiştirmeye başlayana dek, bu anın içinde değil de başka bir anın içinde sıkışmışım gibi hissettim. Sokağın kenarında arabası vardı, beni o arabaya kadar yüzüme bakmadan bileğimden tutup çeke çeke götürmüştü. Arabanın önüne geldiğimizde gözlerime inen farkındalıkla bir anda, "Bırak!" diye bağırarak geri çekildim.

"İstiyorsun ki seni bırakıp gideyim, çünkü o zaman sana kalmak daha kolay olur, değil mi? Sen giden olmaktan korkuyorsun, aklının hep burada kalmasından korkuyorsun!" Söyledikleri canımı öyle çok yaktı ki ona dehşet dolu gözlerle baktım. "Benimle geliyorsun."

"Seninle cenneti önüme koysalar, cehenneme yürürüm yine de gelmem."

"Benimle değil cennete, cehenneme bile gelirsin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Beni buna inandırdın. Sen de mi yalancısın?"

Bileğimi tuttu, çekerek aracın ön kapısını açtı. "Ya bineceksin Nurşan ya da herkes her şeyi öğrenecek. Benim nasıl bir aşağılık olduğumu..."

Gözlerinin içine baktım.

"Gideceğim, çıkacağım o sahneye, her şeyi bir bir anlatacağım. Ya bineceksin ya da bunu yapacağım. Yaparım, Nurşan. Beni gözlerinin terazisine koyma, ben o teraziye ellerimi bıraktım."

"Hiçbir şey yapamazsın!" Gözlerine kanına susamış gibi baktım. "Sen daha benim karşıma geçip anlatamamışsın, başkalarının karşısında mı anlatacaksın?"

"Sen başkaları değilsin ulan, değilsin!" Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, bir an dizlerimin üzerine düşeceğimi sandım. Ayakta durmak neden bu kadar zordu? "Sana titreyen dizlerim kimlere tekme attı benim."

"Yapamazsın," dedim. "Bunu yapamazsın."

"Yaparım." Burun delikleri genişlerken gözlerimin içine kararlı gözlerle baktı. "Bin, yoksa yaparım."

Yapardı. Bunu gözlerinde görmüştüm. O yeşil gözlerde acıyan zehri görmüştüm. Açtığı kapıya, sonra da onun gözlerinin içine baktım. Tek bir şansım vardı. Onu buradan uzaklaştırmak... Onların gecesini mahvetmesine izin vermeyecektim. Aracın kapısının yanından geçerek yavaşça ön koltuğa oturduğumda, bir süre olduğu yerde dikilerek yüzümü izledi. Ben ona değil, ön camdan dışarıya

Scanned with CamScanner

bakıyordum. Elbisemin tülleri dışarıda kalmıştı, tülleri içeriye ittikten sonra kapıyı kapattı ve aracın önünden dolaşarak araca bindi.

Karanlık aracın motoru çalışana ve araç sokaktan ayrılana kadar onun olduğu tarafa tek bir an olsun dahi bakmamıştım.

Araç son hızla Antalya'nın içinde ilerlemeye başladığında, gözlerim ellerimdeydi, omuzlarımda dindiremediğim bir ağrı vardı.

Sanki saatler geçiyordu ama dilim tek kelimeye bile gebe kalmıyordu. Bir dağ yoluna girdiğimizi fark ettiğimde kafamı kaldırıp çevremi incelemeye başladım; dağın başında gidiyorduk ve sokak lambaları birbirine kilometrelerce uzaklara yalnız başlarına kalacakları şekilde dikilmişlerdi. Karanlık her yanı sarmış gibiydi; ruhumu, benliğimi, kalbimi, gökyüzünü...

Araç, o gün kamp yaptığımız ormanın olduğu alana kadar durmadan, su gibi kayarak ilerledi ve bu süre zarfında hiç konuşmadık. Ne o ne de ben.

Aracı durdurduğunda, artık ikimizin üzerine sinen o sessizlik tüm ormanı sarmış durumdaydı. Aracın kapısını açtı, soğuk içeriye daldı ve saçlarımdaki kasımpatı yapraklarından bazıları ellerime döküldü. Torpido gözünden bir bıçak, bir de tahta parçası aldıktan sonra araçtan indi ama kapıyı kapatmadı. Soğuk tüm hücrelerime sinerken araçtan sızan far ışığının önünde ilerlediğini gördüm. Birkaç tur attıktan sonra aracın önüne geri döndü ve kalçasını kaputa yaslayıp elindeki bıçak ile tahta parçasını soymaya başladı.

Madem buraya getirmişti beni, o zaman bir şeyler söylemek zorundaydı.

Kapıyı sertçe açıp kendimi gecenin kollarına bıraktım. Bu ormanda gülüşlerimiz, bu ormanda mutlu olduğumuz anlar, bu ormanda onun kollarında uyuyuşum, ona teslim oluşum, nehirde yüzmemiz, bu ormanda bir arada olduğumuz anlar vardı.

Şimdiyse bizden geriye kalan tek şey, kalp durduran bir sessizlikti.

Tam karşısında durduğumda, far ışıkları yüzüme dökülüyordu.

"Bana bir şeyler söylemek zorundasın. Bunu bana borçlusun. Bunu benim sustuklarıma, bunu benim içimde ölmeyen duyguya borçlusun," dedim, sesim bir plağın içinde gizlenen en acı dolu şarkı gibiydi, pikabın iğnesi ne zaman o şarkının tenine değse, aldığım her

Avucunun içinde tuttuğu tahta parçasının ucunu, diğer eline aldığı bıçağın keskin yüzüyle sivrileştirmeye devam ediyordu. Bana bakmıyordu ama bunu bana bakmak istemediğinden değil, bana bakarsa her şeyin ikimiz için de allak bullak olacağını bildiğinden bakmıyordu. Geri çekildi, araca döndü, ben daha ne olduğunu anlayamadan bir rakı şişesi çıkardı ve bir kadeh... Kaşlarımın ortasında bir yarıkla onu izlediğim sırada rakı kadehini saf rakıyla doldurup ondan bir yudum içti. Şişeyi ayağının dibine bırakırken rakı kadehini kaputa koydu; kadeh her an kayıp düşecek gibi duruyordu.

Yeniden bıçak ile tahta parçasını kazımaya başladı.

Parmaklarım siyah saçlarımın arasından geçti, ardından hırsla kenarında durduğu kaputun üzerindeki rakı bardağını elimin tersiyle ittim. Bardak yere düşüp patladığı an, onun kafasını oynatmadan gözlerini yavaşça yere indirip, cam kırıklarına baktığı andı.

"Bana bakamıyorsun bile," diye fısıldadım. "Bunu yapamıyorsun bile." Yüzüne doğru eğildim, bana bakması için ona yalvarabilirdim ama o bunu yapmadı, bana bakmadı. Yeşil gözler duygularını kirpiklerinin arkasına gizlemiş, bakışları cam kırıklarında takılı kalmıştı.

"Beni buraya getirdin ama konuşamıyorsun bile." Yüzüne doğru, "Bana bakamıyorsun. Gözlerime bakamıyorsun. Yüzüme bakamıyorsun," diye fısıldadım. "Sana bundan daha kötü bir ceza veremezdim bence."

Sertçe yutkunduğunu duydum ama o yutkunuş, beraberinde boğazından nasıl bir hissi kaydırarak onun boğazını parçalayıp, içini yaktı bilmiyordum. Gözlerimi acı bürümüştü.

Oysa ben, onun hayatında kalıcı bir hasar değil, onun hayatında içinde hiç solmayacak çiçekler yetiştirebileceği bir gül bahçesi bırakmak istemiştim. Şimdi onun canını cümlelerimle, gözlerimden dökülen gözyaşlarını gizlemek için kendimi sıkarak yakıyordum.

"Sana güzel bir haberim var, Alacahan," diye fısıldadığımda gözlerini cam kırıklarından çekmediği için nasıl baktığını tam olarak çözemiyordum. "En başında planladığın, kanıma susamış gibi istediğin o şeyi başardın. Beni kırmadın. Beni parçalamadın. Beni yaralamadın. Beni mahvettin."

Aniden kafasını kaldırmasıyla, yeşil gözleri benim gözlerimin içine ateş gibi düştü ama ben yandığımı ona tek bir an olsun göstermeden o ateşler salan gözlerinin içine baktım. Bana öyle bir

Scanned with CamScanner

bakıyordu ki, tüm kasetlerin içindeki filmler sökülüp ayaklarımın önüne düşüyor, kahverengi bantlar yükselerek beni bir nehrin içine alır gibi içine alıyor ve yutuyordu. Şimdi anıların, şarkıların, görüntülerin, seslerin, her şeyin içindeydim ve tüm bunlar bir olup beni yutuyordu.

Gözleri gözlerimdeyken usulca fısıldadım: "Beni kaybettin."

Bana bakarken yağmurları yağdırdı, karları bulutların içine o bulutları çuval misali kullanarak doldurdu, şimşekleri gökyüzüne damar gibi astı, yıldırımları düşürdü, denizleri yaktı. "Ve bizi sonsuza dek yok ettin," diye mırıldanarak geri çekildim, şimdi karşısında bir dağ gibi dimdik duruyordum; bel kemiğim kırıktı, ruhum kırılan kemiğimin aralığından tüm organlarıma sızıyor, ruhum beni zehirliyordu.

"Seni mahvettim," dedi sonunda konuştuğunda. Konuşabildiğinde... Gözlerim kan çanağı olmalıydı, çünkü bir süredir gözlerimi tek bir anlığına bile kırpmamıştım, yalnızca onu izlemiştim. Sanki onu son defa görüyormuşum, son defa izliyormuşum gibi. Bir daha hayatımın hiçbir anında artık onu izlemeyeceğimin gözlerim bile farkındaymış gibi.

"Bizi yok ettim," dedi bu kez, ardından o yeşil gözler bir ölüm çukuruna dönüşerek geçmişi ve geleceği içine gömdü. Ondan gidersem beni bekleyecek bir geleceğin olmayacağının farkındaydım ama o, bana bir zamanlar verdiği güzel geçmişi de tek seferde yok etmişti. Gözleri gözlerimden ayrılmadı, ayağa aniden kalkmasıyla kendini büyük gören bu dağın önünde, daha büyük bir dağ boy gösterdi. Gözlerimi kaldırıp o gözlere bakmaya devam ettim. Sonra tüm hayatımı bir kibritin ucunda yakabileceğine artık emin olduğum o cümleyi kurdu: "Ama seni kaybetmedim."

Hiçbir şey söyleyemedim. O an, cümleler dilimin ucundan kayıp giden bir hayat gibiydi. Ben o hayatın içinde ölmüş biriydim, şimdi bu odada yalnızca benim için tutulan bir yas vardı. Dudaklarım onu ne doğruladı ne de yalanladı, bu onun endişelerle kuşatılmış bir denizin içinde yüzerken daha büyük bir endişenin önüne koyduğu buz dağına çarpmış gibi hissetmesine neden olmuştu.

Kollarımın kenarlarını o güçlü elleriyle kavradığında, saniyeler pılısını pırtısını toplamış ve saatin içini terk etmişlerdi. Zaman, ölü bir kadının dudaklarından dökülen son isim gibiydi, bir daha

o sesten duyulamayacakmış gibi geçmişin içinde yok olup gitmişti. Ona, en ölü gözlerimle baktım. Bu bakışları görmemek için gözlerini oyup şeytana verirdi, bu bakışlardan kurtulmak için şimdi dünyaya kıyameti getirirdi. Bunu yapardı, onu tanıyordum, o bana bile kıyamet olan adamdı.

"Seni mahvettim," dedi başını sallayarak, başını sallarken tüm bedeni de buna eşlik etmişti ve kollarımı sıkıca kavradığı için beni de tıpkı bezden bir bebekmişim gibi oynatmıştı. Belki de kuklaydım ben. Korhan Arjen Alacahan'ın kuklası. Evet, ben buydum. "Ama toparlarım, seni iyileştiririm, anladın mı? Yapabilirim." Gözlerime beni inandırmak istiyor gibi bakıyordu. Korhan Arjen Alacahan, ilk defa kuklasının önünde bu kadar çok çaresizlik içinde görünüyordu.

Beni yeniden sarsınca ona ruhum çekilmiş gibi baktım.

"Bizi yeniden var ederim," dedi gür bir sesle. Gözlerinin içinde bir orman yanıyor, ormanın içinde duygular közleniyordu. "Yaparım, bunu yapabilirim." Gözlerinde dehşetin izleri vardı. "Ama... Ama seni kaybedersem... Seni kaybettiysem..." Doğru cümleyi ararken bir an kafasını iki yana salladı, ormanın bir ucuna bakıp cevabı orada aradı, orada bulamayınca bu defa ormanın diğer ucuna baktı ama cevap orada da yoktu. Gözlerime ise bakamıyordu. "Seni kaybedemem, anlıyor musun? Bu sonum olur."

"Bırak beni," dedim kuru bir sesle.

"Biliyorum, o gün olmamalıydı, o gün senin doğum günündü, o yüzden bu kadar ruhsuz bakıyorsun sen bana, değil mi? Ben yapmadım sana bunu. Bu bakışların sebebi bu, değil mi? Doğum günündü diye, değil mi?" Sesindeki çaresizlik beni bir an dehşete düşürdü. Sonra ona gözlerimde biriken yaşlara rağmen bir damla gözyaşı akıtmadan kırgınlıkları kirpiklerime yükleyerek baktım.

"Korhan, benim doğum günüm, seninle Eskişehir'e gittiğimiz gündü. Babamın mezarını gördüğüm gün, benim doğduğum gündü."

Eğer yerde duran şişeyi alıp kaputa vurarak kırsaydım ve kırıkları onun boğazına saplasaydım, son nefesini verirken bile gözlerimin içine şu an baktığı gibi bakamazdı. "Ama senin doğum günün kasım..."

"Sen benim için üzülme, o gün bir de doğum günüm olduğunu öğrenip benim için kendini üzme diye..." Gözlerimi yere indirdim, dişlerim dökülüyormuş gibi hissediyordum. "Sana söylememiştim."

Scanned with CamScanner

"Ben." Durdu. Dudakları defalarca kez aralandı, defalarca kez geri kapandı. "Sen... Sen öyle paramparçayken, beni üzmemek için..." O an sanki yaptığının nasıl büyük bir hata, nasıl büyük bir vicdansızlık olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi görünüyordu.

Sertçe yutkundu.

Yeniden konuştu:

"Senin gözlerine bakan hakikati görüyor, benimse gözlerimde söylediğim yalanların sarmalı var. Kendimi biraz olsun var edebilmek için senin gözünde, sanki varlığım sen yokken devam edecekmiş gibi seni yok ettim."

Gözlerimde ümitsiz kırıntılar vardı, duyguların çıkmazı kalbimin ortasında yaşayan bir anı gibiydi ve ben ne zaman o anının ağırlığı altında ezilsem, nabzımın ağırlığıyla sızlayan bileklerim ağrıyordu.

"Kendini benim gözümde var etmek istedin," diye mırıldandığımda gözyaşım çeneme akıp çenemden sarkarak göğsüme düşene kadar ağladığımı fark etmemiştim. "Bu varoluşun karşılığı beni yok etmek miydi? Süslü cümleleri bir kenara bırak, ben gerçekleri istiyorum. Ben artık kurduğun karmaşık cümlelerden yanlış anlamlar çıkarmaktan sıkıldım. Söylediklerin yüzünden... Bir anlığına da olsa beni... Beni sevdiğine inanmıştım."

"Ben süslü cümleler kurmuyorum," dedi, gözlerimiz bir noktada kesiştiğinde ağladığımı görmek onun kâbusuymuş gibi dişlerini sıktı; uzun zamandır ilk kez gözünü kaçıran ben değildim, oydu. "Ağlama. Ağlayacaksan gideceğim."

"Seni tutacak değilim," dedim çocuk gibi omuz silkerek ama bir çocuğun kaldıramayacağı kadar çok yük taşıyordum; dahası vardı, bu yükü benim gibi bir geçmiş hamalı bile kaldıramıyordu. Bu öyle büyük bir yüktü. Çok büyük bir yüktü.

"Kalmamı istediğini biliyorum."

"Sadece öyle olmasını istiyorsun," diyebildim, inkâr dilimin ucuna birikmiş binlerce duygunun arkasına saklandığı bir duvar gibiydi. Artık sadece inkâr edecektim. Onu... Bana hissettirdiklerini. Acıyı... Her şeye rağmen karşısında boynumun nasıl kıldan ince olduğunu, nasıl gitmesin diye ayaklarına sarılıp ağlamak istediğimi... Hepsini inkâr edecektim.

Gözleri bir an hâlâ boynumda olan kolyeye kaydı ama o kolyenin yerinde durduğunu görmek ona daha büyük bir ıstırap vermiş gibi

gözlerini hızlıca oradan uzaklaştırdı.

"İstediğim şeyleri söyleyebilecek kadar güçlü müyüm sence şu an?" diye sordu açık yüreklilikle. İleride, çok uzaktaki sokak lambasının altında olmasak da ışık her yana yayılıyor ama yüzlerimizi birbirimizden gizliyordu sanki artık. Far ışıklarının ortasındaydık ama onlar da yüzümüze dokunmuyordu. Artık ışık bile farkındaydı. Işık bile, bizi beraber olduğumuz sürece kabul etmiyor ve karanlıkta bırakıyordu.

"Sadece korkaksın."

"Işığın beni kabul etmeyeceğini düşündüm hep, ben karanlıkta kalmalıydım ve ışığın altında duran seni sanki hiç var olmamışım gibi sen benden habersizken izlemeye devam etmeliydim bana göre." Bana doğru bir adım attı, kafamı kaldırıp onun acı yeşil gözlerinin içine baktım ama artık karanlık yüzüne öyle çok basmıştı ki, gözlerindeki duygular saklanmıştı. "Işık beni seninleyken kabul etti. Şimdi bana o kadar çok üzülüyor ki, görüp daha fazla bitirmeyeyim kendimi diye, gözyaşlarını benden saklıyor."

"Benim canımı..." Gözlerim dolarken sertçe yutkundum. "Bu kadar ağrıtmanın gereği mi vardı? Bana tüm bunları en baştan söyleseydin..."

"Biliyorum," diyerek sözümü kesti. "Beni yine kabul ederdin."

Gözlerimden yaşlar dökülmeye devam ediyordu. "O gece olmamalıydı," dedi kuru bir sesle.

"O gecenin bir önemi yok, dedim ya... Benim doğum günüm o gün değildi."

Yeniden bunu yüzüne vurmam onu duraksattı. Şaşkınlığı dilsiz bir insanın bedenini ateşe veren acı gibiydi, sesi çıkmasa da duygularından yükselen feryadı duyabiliyordum. Ona bakamadım. "Bana bunu..." Yutkundu. "Beni neden bu kadar önemsiyorsun?"

"O şafak vaktinde benim için yeterince üzgündün." Dudaklarım titreyerek yukarı kıvrıldığında artık gözlerimden akan yaşlar görüş alanımı bulandırmıştı. Omuzlarım bir yetimin yalnızlıklarla ağzına kadar dolmuş kimsesiz kalbi gibi titriyordu. "Ama sen doğum günüm olduğunu sandığın gün, beni üzmek için elinden geleni yaptın."

"Yaptım," dedi, sonra da, "Evet. İyiymiş rolü yapma," diye fısıldadı, acımı gizlediğimi anlamış gibi.

"Karşında dimdik durabilmemi kaldıramıyorsun. İyi olmamı is-

Scanned with CamScanner

temiyorsun. Ağlayıp üzülmemi, mahvolmamı istiyorsun. Bunu zaten o gece yaptın, beni daha fazla mahvedemezsin. İsteklerin umurumda değil."

"Nurşan ben niye üzülmeni, ağlamanı isteyeyim ki?" diye sordu çaresizlik içinde.

"Yediremiyorsun gururuna," dedim acıdan kıvrandığımı belli etmemeye çalışırken. Ama görüyordu. "Bak, ayaktayım. İyiyim. Beni mahvettin, doğru. Canım çok yanıyor, doğru ama ben iyiyim."

Gözleri gözlerime takılıp kaldı.

"Sen iyisi ol, ben kötüsü olurum bu hikâyenin."

"Tek soru," diye fısıldadım. "Tek bir soru. Beni hiç mi sevmedin? Tek bir an olsun? Beni hiç sevmedin mi?"

"Bunu neden en başında sormadın?" diye soruma soruyla karşılık verince bocaladım. "O gece neden bana bunu sormadın? Sormalıydın."

"Beni hiç mi sevmedin?" diye sordum yeniden.

"Bunu cevaplamayacağım," dedi sertçe.

"Bana bunu yapmaya hakkın yoktu," diye fısıldadım.

"Senin de yoktu," dedi, sesi hâlâ sertti. "Bana bunu yapmaya." Burnundan sert bir nefes verdi ve canımı alacak olan o cümleyi kurdu: "Ben tutuldum sana."

Şimdi o kör olası his her noktamdaydı.

"Yalan söylüyorsun," dedim kuru bir sesle. Oysa buna inanmaya ihtiyacım vardı. "Her zaman yaptığını yapıyorsun, sadece yalan söylüyorsun."

"Neyin yalan olduğunu anlayabilecek kadar gördün, tanıdın beni. Yüzleştin yüzümdeki karayla. İzlerin arkasındaki gerçek canavarı gördün. Sen söyle, gözlerime bak. Gözlerime bak ve söyle. Sana tutuldum. Söyle. Yalan mı? Bak." Yutkundu. "Göremiyor musun, Nurşan?"

"Sana bakınca..." İçim titriyordu. Ona inanma isteği içimi kazan bir kürek gibiydi ve derinleştikçe mezarıma dönüşüyordu. "... sana bakınca sadece yerle bir olan inancımı, toz parça ettiğin kalbimi görüyorum. Sana baktığımda bir insan değil, bir yalan görüyorum."

Ona bu söylediklerim çok kuvvetli atılmış, arkası kesilmeyen tokatlar gibiydi.

"O zaman neden hâlâ burada, seni durdurmam için tam karşımda duruyorsun?" diye sordu acımasızca.

Dudaklarım buruk bir tebessümle yukarı kıvrıldı.

"Çünkü senden hiç gitmedim, nasıl gidilir bilmiyorum."

"Nurşan." Bana doğru bir adım atacaktı ki, elimi sınır çizgimizi var ediyormuşum gibi havaya kaldırarak ona avucumu bir namlu gibi doğrulttum. Gözlerimden dökülen yaşlar, kalbimin bana ihanetiydi. Beni öyle bir toprağa gömmüştü ki, artık suyumu verse, her gün kontrol etse, o toprağa parmaklarını sokup toprağı okşasa bile açabilmemin imkânı yoktu.

Ayaklarımın önüne saçlarımdan dökülen kırmızı kasımpatıların üzerini çiğneyerek geçtiğimde, gözleri ayaklarıma kaydı, sonra da çiğnediğim kasımpatılara baktı...

"Sen beni bir gecede yok edebildin," diye fısıldadım titreyen çenem dişlerimin birbirine çarpmasına neden olurken. "Ben şimdi seni yok edebilmek için bir ömür harcayacağım."

Bana acıdan çıldırıyormuş gibi bakıyordu.

"Ama başaracağım, Kirpi." Sırtımı ona dönerken sırtımda açtığı yaralar vardı ama o hiçbirini göremezdi. "Belki bir ömür harcayacağım ama ben seni unutacağım."

"Bunu yapamazsın," dedi, sesinin titrediğini duyduğumda tırnak diplerimde bile aynı ağrı vardı. Kalbimdeki ağrının aynısıydı bu. "Beni unutamazsın. Sen beni unutamazsın. Bunu yapmazsın. Yapamazsın."

Sanki bana dokunmak istiyordu, beni durdurmak... Buradaydık. Bir sokak lambasının epey uzakta durarak aydınlattığı, ortasının otoban diğer iki ucunun koruluk olduğu o sokakta... Onu tanıdığım sokaktan çok uzakta, onu terk edeceğim sokakta.

Şeytan karşımdaydı, kör ettikleri gözünü avucunun içine almıştı; yumruğunu öfkeyle sıkarak insanları kandırırken aslında gözünü saklıyordu. Tam karşımda dururken sanki sırtından göğe yükselen kan renginde kanatları vardı. Bedenine vurulmuş zincirlerle önüme gelmiş, gidersem arkamdan gelemeyeceğini bana göstermek ister gibi zincirlerini şangırdatıyordu.

Bedeni cehennemin hükümdarı olmak için verdiği savaşta aldığı yaralarla doluydu.

Gözlerinde de yaralar vardı.

O yaraların yaratıcısı bendim.

Scanned with CamScanner

Gözlerinin tanrısıydım ben onun.

"Korhan, sana âşıktım," diye fısıldadım, sesim cam gibi patlayarak yere kırılmış harfleri düşürdü. "Ve en acısı da sen bunu biliyordun."

Başını iki yana acıyla salladı, yüzünde ağrısını yansıtan bir ifade vardı ama karanlık bu ifadeyi benden gizliyordu. Yoksa ışık, benim de canım yanmasın diye onun yüzündeki acıyı benden saklıyordu?

"Ama seni suçlamıyorum. O gün de dediğim gibi," dedim kara zorla yutkunarak. "Senin beni mahvedeceğini biliyordum. Bunu, seni o parkta gördüğüm gece senden ateş aldığımda anlamıştım. Senden ateş istediğim için mi beni bu kadar çok yaktın bilmiyorum ama bu olanların tüm suçlusu ne sensin ne de benim. Biz bu yangını ortak çıkardık seninle. Sen körükledin, söndürme sırası bende."

Ona sırtımı döndüğümde, sadece arkamdan bakıyordu.

"Nurşan," diye fısıldadı, koruluğa doğru ilerlemeye başladım. Elbisemin eteği çalılara takılıyor, koruluğun içine doğru bir hayalet gibi ilerliyordum. Her şeyini bir gecede kaybetmiş bir hayalet gibi.

"Gitme," dedi, sesi bir çocuğun sesi gibiydi.

"Nurşan..."

Her bir adımım ona daha çok bağlıyordu beni sanki. Gözlerimden yaşlar boşalırken ağaçların arasında kaybolmaya başladım ve sonra kadehin yola çarpılarak parçalandığı andaki gürültü yüreğimi hoplattı.

"Sensizken, suyun altındayken cayır cayır yandım. Beni hiçbir nehir söndüremez, senin de ateşini cehennem bile dizginleyemez artık. Çünkü biliyorum, o ateşi ben yaktım."

Kelimeleri sırtıma saplanan hançerler gibiydi ama konuşmuyordum.

Yürüdüm. Yalnızca yürüdüm.

"Vazgeç, Nurşan," dedi arkamdan acılar içinde. "Bak, mahvolduk işte."

Nehrin sesini duyuyordum.

"Nurşan, gitme."

Nehrin kalp atışlarını duyuyordum.

"Nurşan, gitme."

Nehrin soğuğunu hissediyordum.

"Nurşan!"

Sesi artık binlerce yıl uzaktan geliyordu.

"Nurşan, ben sana..." Sustu, korkaktı, cesareti yoktu. Birini sevmekten korkuyordu; kabullenemiyordu. Beni seviyor muydu? "Gitme."

Nehre doğru ilerlemeye başladım. Artık sesi yoktu, artık o yoktu.

Artık Nurşan yoktu.

Şafağın kanı gökyüzüne dökülmeye başladığında, adımlarım nehre düştü ve elbisemin etekleri suyla temas ettiği an açılarak her yana yayıldı. Soğuğu tenimde hissettim, soğuğu kalbimde, soğuğu ruhumda, soğuğu tüm benliğimde hissettim.

Her bir adımda nehir elbisemin eteklerini genişletiyor, bir çiçek gibi nehrin içinde açıyordum.

Kıyıda soldurmuşlardı beni.

Nehirde yeniden doğuyordum.

Kendimi suya bıraktığımda bedenim önce suyun dibine gömüldü, ardından yüzüm suyun yüzeyine çıktı ve siyah saçlarım suyun üzerinde yanmış kara kanatlar gibi yüzmeye başladı. Kar taneleri bulutların gözlerini deşerek yeryüzüne dökülmeye başladıklarında, kollarımı ikiye açmış, nehrin kollarında uzanıyordum, şakaklarıma kadar akan gözyaşlarım nehrin sularına karışıyor, ben burada acılarımla yeniden doğuyordum.

Kırmızı bir kasımpatı gibiydim şimdi. Bir krizantem...

Şimdi nehirdeki o hayalettim, kalp atışlarım nehre yayılıyordu.

Ve şeytan oradaydı, nehre attıkları kalbi bana doğru yüzüyordu.

Kar taneleri nehrin sularına tutunurken gözlerimi yumdum, döne döne dökülüyorlar, yüzüme konuyorlar, eriyip gözyaşlarıma karışıyorlardı.

Ve bir de şeytan vardı.

Nehir onun gözyaşlarıydı.

Devam edecek...

Scanned with CamScanner

Teşekkür

Bazen bazı kelimeler vardır, insanın diline bulaşıp sesinde can bulamaz ama yüreğinde ve zihninde daima var olmaya devam eder. İS'i yazmak, benim için hiç söyleyemediğim, sesimde hiçbir zaman can bulamayacak olan o kelimeleri beyaz bir sayfaya sanki konuşuyormuşum gibi akıtmaya benziyordu. İS diğer kitaplarımın aksine Wattpad platformunda büyümedi, kitap sayfalarında büyüdü ve kendi kitlesini kendisi yarattı. İS'i ilk defa yazdığım zaman onu kendi hesabımdan değil, açtığım bir anonim hesaptan yayımlamıştım ve insanların benim kim olduğumu bilmeden de yazım tarzımı tanımaları ve bana bu kitaptan bahsetmeleri sonucunda kendimden emin olmuştum. Ben kendi yolunu kendisi çizmiş bir yazardım ve bunu başarmıştım.

Hangi yazar, anonim bir isim altında, kitlesiz yayımladığı bir kitabın kendisine ait olduğunu anlayan insanlara sahip olmak istemez ki? Ben kendimi aslında o zamanlar kanıtlamıştım. En çok kendimle gurur duyuyor, en çok kendime teşekkür ediyorum. Wattpad platformunda henüz çok yeniyken, daha beşinci bölümü görememiş, on bin civarı az bir okumaya sahip olan kitabımı platformdan kaldırmışlardı ve İS işte o zaman kendi yolunu çizmeye

Scanned with CamScanner

başlamıştı. Kitap olacaktı, hem de daha adım atmayı bilmezken... O daha adım atmayı bilmezken, ben ona koşması gerektiğini söylemiştim. Ve kitabım, koşmaya başladı.

Tuhaftır ki kendi kitlesini var edemeden sayfalara dökülen bu kitap, beni ve çevresindeki herkesi şaşırtarak çok satanlar listesine oturdu, insanlar İS'i sevdi, onu sahiplendi, devamını dört gözle bekledi. Bu süre zarfında kötü şeyler oldu, güzel şeyler oldu, acı şeyler oldu, insanlar geldi ve insanlar gitti ama bazı insanlar daima yanımdaydı. Serinin ikinci kitabı olan NEHİR yazılırken desteğini bir an olsun üzerimden çekmeyen, yıllardır beni hiçbir şekilde yalnız bırakmadan avuçlarını omzuma koyarak bana güçlerinden veren insanlara teşekkür ederek sonlandırıyorum serinin ikinci kitabını. Hikâye bitmedi, devam edecek, üçüncü kitaba çok kısa süre sonra başlayacağım ve en büyük destekçilerimi, yani okurlarımı çok bekleterek yormamaya devam edeceğim.

En başta aileme ve sonrasında hayatıma girerek hayatımı değiştiren Aycan Sarıahmet'e, kız kardeş sıcaklığını bulduğum ve yeri geldiğinde beni silkeleyerek daha iyisini yapabileceğimi inanmamı sağlayan R. Gaye Önel'e, her daim arkamda olup hem yayıncım hem de can dostlarımdan biri olan Ali Osman Başkuyu'ya çok teşekkür ediyorum. Teşekkürüm bu isimlerle sınırlı kalmıyor elbette, okurlarımı da bu teşekkürün en başına koyarak, tasarımcım ve dostum olan sevgili Gizem Ulaş'a, editörüm Şefika Aydın'a, sevgili gölge fesleğenim Simge Ulutürk'e, kobram Hazal Onur'a, canım erkek kardeşim Emirhan Bikeç'e, küçük bir grupta yıllar önce başlayan kardeşliğimizin sonsuza dek sürmesini dilediğim Ceyda Cankılıç, Gizemnur Ünyılmaz, Yağmur Gönülcan, Merve Yıldırım, Buse Vural, Şeyma Balcı, Piyan Albayrak, Tuğba Çakır, Rabia Karakurt, Senanur Nurcan'a ve sevgili ağabeyim, değerlim, kıymetlim Haldun Mendeş'e çok teşekkür ediyorum. Mutfak masasında oturup sabahlara kadar sohbet ettik seninle Salih Çağlayan, sonra da bulutların üzerinde yürüyen filleri saydık,

sana da çok teşekkür ederim. Ben desteğinizle varım, NEHİR yazılırken ve öncesinde de daima yanımda olduğunuz, beni çıkarsız sevdiğiniz için çok teşekkür ederim.

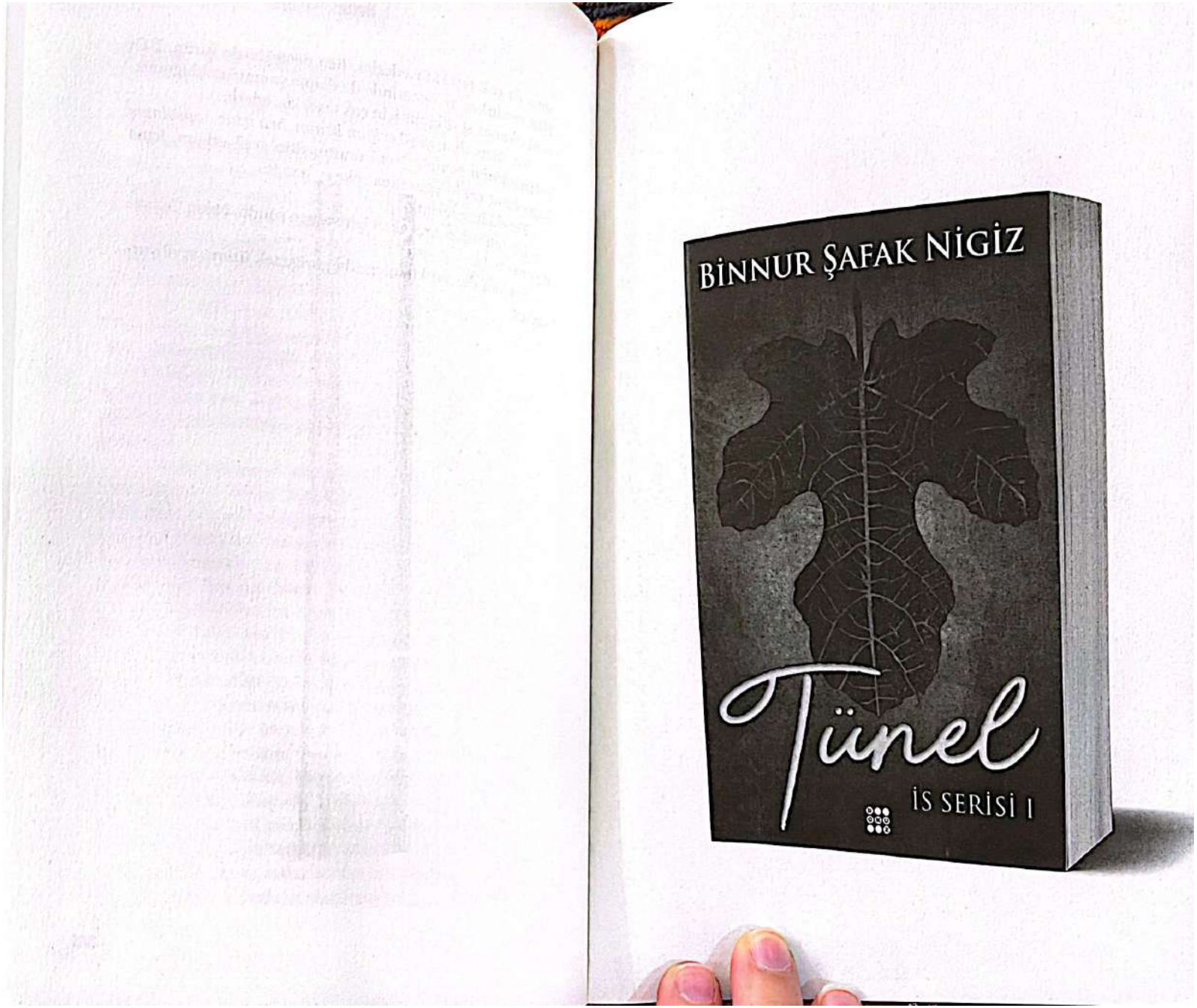
Ve, *"Sevgilim, yeşil eriğim benim, ben içine hapsolmuş çekirdeğinim senin..."* seni unutmadım yeşil eriğim, içine hapsolmuş çekirdeğin sana çok şey borçlu.

Teşekkür ederim.

Bizden çok sonra çıkan her yangın söndü, bakın, biz yanıyoruz hâlâ.

Serinin devam kitaplarında görüşmek üzere, seviliyorsunuz!

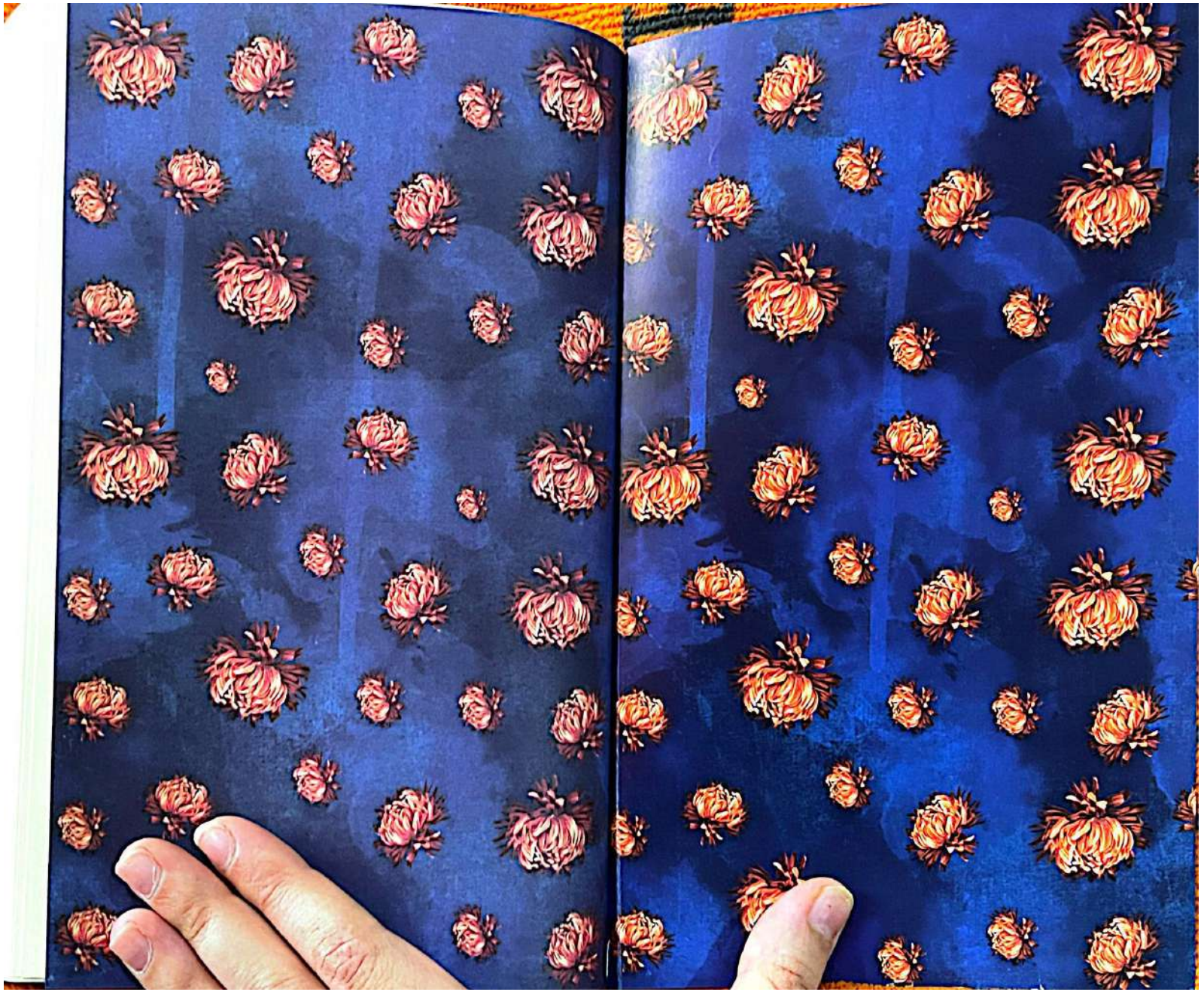
Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

Nehir

İS SERİSİ II

İs, oynadığı piyesteki kendini bir türlü göstermeyen
Mantus karakterinin kim olduğunu merak etmektedir.
Mantus'un yakında oyuna katılacağını öğrenen İs,
Mantus'u beklerken yaşayacaklarından bihaberdir.
Sırların yavaş yavaş açığa çıkmaya başlaması ve yeni insanların
hayatına ayak basmasıyla birlikte İs artık çok farklı bir insana
dönüştüğünü fark eder. Korhan'ın ondan sakladığı
büyük bir şey vardır, fakat bu nedir?
Şüphenin, güven denizine dökülmesiyle suyun rengini
bulandırması üzerine, İs kendini bir çıkmazda bulacaktır.
Aşk ise tüm bu bulanıklığa rağmen onun için
hâlâ en berrak olandır.
Serinin ikinci kitabında, düğümler çözülmeye,
yalanların gölgesi silinmeye başlıyor.

Bu bana bıraktığı kaçıncı yara iziydi?
Buz gibi olmuş ellerime rağmen avuçlarımda
şeytanın kanatlarından akan ateşi
taşıyormuşum gibi hissediyordum. Ateşin kavurduğu
avuçlarımın ikisini de soğuğun bıçak gibi dikildiği
demir parmaklıktan yapılma büyük kapıya bastırdım,
kapıyı ittim, sanki göğsümün altındaki kalbi de
boğazıma doğru itiyordum aynı yanan avuçlarımla.
Suyun kalp atışlarını duyuyordum.
Suyun nefesini hissediyordum.
Suyun beni takip ettiğini biliyordum.
Sağlam bastığım adımlarımın taşıdığı
o titreyen ruhumun elleri şimdi kalbimdeydi;
kalbimin atışları ilk defa bu kadar sessizdi.

YayinlariDokuz
dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

978-605-2050-84-2
9 786052 050842

Fiyat : 40 ₺

Scanned with CamScanner